

Giới thiệu Công Chúa Đến Rồi, Quân Thần Cẩn Thận

Thể loại: Nữ cường, cung đình, hấu tước, tình hữu độc chung, 1v1

Editor: Imelda Pham

Độ dài: 70 chương + ngoại truyện

An Bình điện hạ chỉ có một khuyết điểm duy nhất là hơi phong lưu.

Hoàng đế muốn chọn một lương tể, liền đề cho Thượng thư lễ bộ nhận mệnh, mang theo lệ roi đầy mặt: a...a...a bệ hạ muốn kén phò mã cho An Bình điện hạ rồi.

Ngày hôm sau thanh niên trai tráng trong triều không đi du học thì chính là đi thăm người thân, cuối cùng còn sót lại hai người.

"Một là con trai Thái Phó tên Lư Tự, một là con trai Đại học sĩ tên là Tề Tôn Chi. Chỉ có điều"

"Chỉ có điều làm sao?"

"Lư Tự đi được nửa đường thì bị cha đuổi theo bắt về"

"..."

"Còn Tề Tôn Chi"

An Bình điện hạ nhú mày:

"Hắn làm sao?"

Điện hạ quên rằng hắn có tật ở chân sao?

....

PS: Không phải nữ tôn, 1V1

Tên sách ban đầu là "Bát tự không hợp, vượt qua rồi nói!"

Đây là tiền truyện của "Thất tiết là chuyện nhỏ, chết đói mới là chuyện lớn!"

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Đến Rồi, Quân Thần Cẩn Thận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Tiết tử

Sự nghiệp khai chi tán diệt* vĩ đại của Hoàng tộc Lương Quốc hiển hách đến thời Sùng Đức bệ hạ dường như đã bị đặt một dấu chấm hết tròn trĩnh.

(*Khai chi tán diệt: sinh con đẻ cái)

Sùng Đức bệ hạ rất phiền muộn, nhớ ngài trước kia khai sáng một thời hoàng kim, anh danh lan xa, còn cưới nữ vương một nước làm thê... Một thân huy hoàng đến vậy, tại sao phút cuối lại không sinh nổi nhi tử cơ chứ?

Cho nên, ngài đã nghĩ ra được vài điều, trong đó, điều quan trọng nhất chính là, thú thê* nhất định không thể thú người có thân phận quá cao. Bởi vì người xem, cho dù năng không sinh được nhi tử, người cũng không thể nạp phi.

(thú thê: cưới vợ)

Tuy nhiên, trời cao chung quy vẫn còn quan tâm đến hai vị bệ hạ, tốt xấu gì cũng cho bọn họ một đứa con gái, không tới nỗi rơi vào thảm cảnh tuyệt hậu.

Đông Đức Hoàng hậu thống trị Thanh Hải Quốc, lấy nữ tử làm đầu. Cho nên sau khi sinh hạ nữ nhi, tâm tình vui sướng chẳng khác nào Sùng Đức bệ hạ được ôm con trai. Ngay khi thần trí thanh tỉnh, thoát khỏi đau đớn từ quá trình sinh đẻ, bà đã quyết tâm bồi dưỡng đứa nhỏ thành một trang anh hào.

...

Tiền Nhiếp chính vương là người từng góp sức giúp đỡ Sùng Đức bệ hạ khai sáng thịnh thế sớm đã thoái ẩn nhiều năm, nay nghe tin này thì không khỏi sinh lòng vui mừng, bứt lớn vung lên một cái, tặng cho tiểu công chúa một chữ Duệ.

Lại nói, Vương phi của ngài vốn là một nhân vật truyền kỳ, là nữ quan đệ nhất của Đại Lương, đồng thời cũng là lão sư mà Hoàng đế bệ hạ rất mực tôn kính. Khi nghe được tin tiểu công chúa chào đời, bà cũng vô cùng vui vẻ, tặng cho nàng một nữ danh, gọi là An Bình.

Sùng Đức bệ hạ đã không có con trai, lại còn bị người khác làm thay việc của mình, không khỏi u uất ngồi bên giường Hoàng hậu. Mãi tới khi nữ nhi  a cười với ngài, tâm tình Hoàng đế mới vui vẻ trở lại.

Phụ thân kỳ vọng vào nàng chẳng khác nào ngóng trông nhi tử, mẫu thân lại vốn xem trọng nữ nhân. Sống trong hoàn cảnh ấy, An Bình điện hạ thành công thoát khỏi hình tượng ông  o yếu điệu của công chúa hoàng thất, trở thành một nữ tử tự lập kiên cường.

Người đời có câu, nhân vô thập toàn. Cũng chính vì thế, An Bình điện hạ cho rằng, với nhiều ưu điểm như thế, bản thân có chút phong lưu, không chịu gò bó cũng chẳng phải vấn đề gì lớn.

...Ít nhất...nàng còn chưa tới mức nuôi dưỡng nam sùng, đúng chứ? Không phải chỉ là thỉnh thoảng đùa giỡn mấy tên thị vệ trẻ tuổi, mỹ mạo thôi sao?

Sùng Đức bệ hạ chăm lo việc nước, vất vả quá độ, mới vừa bốn mươi mà sức khỏe đã sa sút. Đặc biệt là mấy năm gần đây, tình trạng của ngài ngày càng nghiêm trọng, khiến cho Đông Đức Hoàng hậu cực kỳ lo lắng, bèn khuyên ngài dứt khoát lui vị, theo bà sang Thanh Hải Quốc, sống một cuộc sống an vui nhàn tản.

Bệ hạ rất rầu rĩ, không phải luyến tiếc ngôi vị hoàng đế, mà bởi ngài thực sự không biết nên thu tay thế nào. Tuy rằng trong lúc cầm quyền, ngài đã cho phép nữ tử vào triều làm quan, nhưng chỉ là một vài quan hàm không mấy quan trọng. Nếu giờ muốn giao cả quốc gia vào tay một nữ tử,  e rằng hết sức gian nan.

Vì thế, bệ hạ nhiều lần triệu tập trọng thần thương nghị, nỗ lực vượt qua khó khăn này.

Thế nhưng thương nghị hết lần này tới lần khác, chỉ có Chu thủ phụ của Nội các, Lưu Thái phó, tâm phúc của Hoàng đế tỏ ý tạm thời gác chuyện đó sang một bên, còn phần lớn thần tử đều ít nhiều ra vẻ không hài lòng, mấy vị Thân vương và Quận vương lại càng không cần phải nói.

Không nói tới chuyện An Bình điện hạ có thể đảm đương trọng trách hay không, cứ thử nhìn một chút xem, coi coi quốc gia này đã bị nữ nhân nhào nặn thành cái dạng gì rồi?

Hoàng đế thú nữ vương một nước nữ tôn làm Hoàng hậu, tiền Nhiếp chính vương thì để nữ tử vào triều, Vương phi của ngài trước đó còn từng ngồi vào vị trí đại quan nhất phẩm, thậm chí sau này triều đình vẫn tiếp tục cho phép nữ tử làm quan!

Tốt lắm! Bệ hạ, bây giờ rốt cuộc là ngài đang có ý gì? Nữ nhân cũng có thể xưng đế? Vậy thì tôn nghiêm của nam nhân chúng ta có còn cần nữa hay không?

Thế là, bệ hạ lại bắt đầu u buồn, trước sau không dám nói chuyện này cho nữ nhi biết, chỉ sợ lòng tự trọng của nàng bị tổn thương.

Hơn nữa, sau khi Đông Đức Hoàng hậu biết được nữ nhi bị đối đãi như thế thì cực kỳ không vui, đổ hết lửa giận lên người Hoàng đế, khiến cho bệ hạ ngày càng sầu não.

Sau một hồi đắn đo do dự, cuối cùng Sùng Đức bệ hạ cũng nghĩ ra một cách - Ngài nhất định phải an bài hôn sự cho nữ nhi!

Bây giờ không còn cách nào khác, chỉ mong An Bình sớm ngày sinh được một đứa cháu ngoại, tới kế thừa ngôi vị Hoàng đế của ngài mà thôi.

Thế nhưng, suy tính tốt đẹp, hiện thực lại tàn khốc.

“Danh tiếng tốt đẹp” của An Bình điện hạ ai ai cũng biết, tin tức này vừa ban ra, cả triều đã lâm vào khủng hoảng. Các đại thần trong nhà có trai tráng vừa tuổi bắt đầu bận bịu tiền con xuất môn, không du học thi cửng là đi thăm người thân, trước khi đi chỉ dặn một câu: An Bình điện hạ chưa tuyển xong phò mã thì chưa được trở về!

Sùng Đức bệ hạ vô cùng thương tâm. Đường đường là thánh quân khai sáng, ngài thực sự không tiện ép buộc người khác, chỉ có thể trách người nào đó dạy dỗ nữ nhi không nghiêm, cuối cùng dẫn tới bị kịch ngày hôm nay mà thôi.

May mà đúng lúc này, tiền Nhiếp chính vương đưa ra một sáng kiến: Bệ hạ đi theo Hoàng hậu dưỡng bệnh cũng không sao, quốc gia đâu phải chỉ có Hoàng đế mới được quản. Ngài cứ để khuê nữ của mình làm giám quốc là được, đợi khi thân thể ngài khỏe lại thì hẵng trở về tiếp tục trị quốc.

Bệ hạ cảm thấy lời này rất có lý, cho nên rất vui vẻ triệu tập các đại thần thêm một lần nữa. Tuy rằng trong lúc bàn bạc vẫn gặp phải chút khó khăn, nhưng cuối cùng ý kiến cũng được thông qua.

Mấy ngày hôm sau, Hoàng đế hạ chỉ, sắc phong An Bình điện hạ làm Giám quốc, thế là các đại thần đều cho rằng trận phong ba bão táp mang tên kén rể đã qua, ai nấy đều nhao nhao gọi con về nhà.

Tuy rằng công cuộc tuyển chọn phò mã gặp phải vô vàn trở ngại, nhưng chuyện này lại cho Sùng Đức bệ hạ một lời nhắc nhở.

Ngài nhất định phải vạch ra một kế hoạch hoàn hảo cho nữ nhi, nếu không...đời này có thể ẵm cháu ngoại hay không cũng chưa thể nói trước nha!

Vậy là, cuối cùng bệ hạ đã quyết định sử dụng hoàng quyền, cưỡng ép tứ hôn cho Bình An công chúa.

Ý nghĩ này vừa lóe lên chưa được bao lâu, bệ hạ liền triệu kiến Thượng thư bộ Lễ, về mặt ôn hòa, giọng điệu ngâm nga:

- Dưới gối trăm chi có một nữ nhi này, mặc dù nó được nuông chiều hơi quá, nhưng dù sao cũng có tài có sắc, tiến lùi đúng mực. Thế nên, chuyện kén phò mã lần này, ái khanh nhất định phải cố gắng hết sức, chọn cho trăm một lương tể*. Đợi sau khi việc thành, trăm chắc chắn có thưởng.

(lương tể: con rể tốt)

Thượng thư bộ Lễ liên tục vâng dạ, kính cẩn không gì sánh được. Có điều, vừa ra khỏi cửa điện, ông liền vắt chân lên cổ, điên cuồng vọt ra cửa cung.

A a a a...Bệ hạ muốn kén phò mã cho An Bình điện hạ!!!

Ngày hôm sau, cổng thành lại một lần nữa phát sinh tình trạng tắc nghẽn...

Chuyện lớn như thế, An Bình điện hạ không muốn biết cũng không xong.

Nàng rất lo lắng, so với bệ hạ còn lo lắng hơn. Bởi nếu theo như an bài của phụ hoàng, nửa đời sau của nàng chỉ có thể sống qua ngày bên một nam nhân.

Thật là quá sức thê thảm mà...

Suy đi nghĩ lại một hồi, An Bình y trang chỉnh tề, quyết định chạy đi tìm phụ hoàng thương lượng một phen.

Ai ngờ nàng vừa bước chân ra khỏi cửa điện, Sùng Đức bệ hạ đã tới. Ngài áy náy kéo lấy tay nàng, nhỏ giọng trấn an:

- Là những đại thần kia không có mắt nhìn. An Bình, con đừng quá thương tâm.

An Bình thực sự không đành lòng đã kích phụ hoàng, nàng đành phải nuốt ngược lời muốn nói vào trong, sau đó ho khan một tiếng, an ủi ngược lại:

- Phụ hoàng yên tâm, nữ nhi còn chưa đến nỗi không ai thèm lấy. Những đại thần kia lén lén lút lút đưa con rời kinh, nhưng nữ nhi tin, nhất định vẫn có những người chính trực ở lại.

Nghe đến đây, ánh mắt Sùng Đức không khỏi lộ vẻ hoài nghi.

Đúng lúc này, bên ngoài cửa điện truyền tới hai tiếng gõ nhẹ. Đại nội tổng quản Phúc Quý lập tức tiến vào, cung kính quỳ gối trước mặt hai người, cất giọng, nói:

- Khởi tấu bệ hạ, điện hạ nói không sai, quả thật có hai vị công tử không hề rời kinh.

Anh Bình xòe tay nhún vai với phụ hoàng, ý nói “Người xem đi!”

- Hả? - Sùng Đức bệ hạ lập tức tỏ vẻ hưng phấn, - Là ai? Mau nói trăm nghe xem!

- Hồi bệ hạ, một vị là con trai Thái phó, tên Lưu Tự, một vị là con trai Đại học sĩ - Tề Tồn Chi.

- A, không tệ, không tệ! Không hổ là thần tử do chính tay trăm đề bạt, quả nhiên biết cách dạy con.

Phúc Quý cười khan hai tiếng, nói tiếp:

- Có điều... Lưu Tự là đi được nửa đường thị bị cha đuổi theo bắt về.

-...

- Còn Tề Tồn Chi...

An Bình điện hạ nhú mày:

- Hấn làm sao vậy?

Phúc Quý lau mồ hôi:

- Điện hạ quên rằng hấn có tật ở chân sao?

-....

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Đến Rồi, Quân Thần Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1-2

Bệ hạ vô cùng phấn nộ, cuối cùng đưa ra một quyết định khiến cho tất cả đại thần đều thở phào nhẹ nhõm, duy chỉ có hai nhà Luru - Tề là lâm vào thảm cảnh...

Ngài quyết chọn một trong hai người Luru Tự và Tề Tôn Chi làm con rể.

Sau khi quyết định này được đưa ra, mọi người đã có thể lờ mờ đoán được kết quả. Trưởng tử Tề gia - Tề Tôn Chi hơn An Bình điện hạ những bảy tuổi, đã vậy còn có tật ở chân, không suy xét cũng thấy phần thắng của tiểu nhi tử Luru Tự nhà Luru Thái phó lớn hơn rất nhiều.

Đương nhiên, đối với Luru Tự mà nói, đây không phải là chuyện gì đáng để kiêu ngạo.

Thời điểm nghỉ trưa, tiểu thái giám Viên Hi bên người An Bình nửa vui nửa buồn chạy vào đại điện Đông cung, hành lễ với An Bình đang ngồi thưởng trà trên nhuễn thấp, nói:

- Chỗ này của nô tài có hai tin tức. Điện hạ muốn nghe tin tốt hay tin xấu?

- Ừm, trước tiên nói tin xấu, sau đó nói tin tốt.

Viên Hi lập tức cúi đầu thật thấp, mây đen giăng đầy khuôn mặt:

- Tin xấu là bệ hạ đã triệu Luru công tử và Tề công tử vào cung gặp mặt rồi.

An Bình nhíu mày, ý bảo hãy tiếp tục.

Trong nháy mắt, tinh thần Viên Hi phấn chấn hẳn lên, vạn hoa nở rộ:

- Tin tốt là, tất cả đại thần đã triệu các công tử hồi kinh.

- Ô! Đó đúng là một tin tức tốt. - An Bình híp mắt cười phát biểu cảm nghĩ.

- Ô...Điện hạ, chẳng lẽ người không quan tâm vị công tử nào sẽ ngồi vào vị trí phò mã sao? - Trên mặt Viên Hi viết rõ hai chữ "hóng chuyện".

An Bình nghe thế, nhếch miệng mỉm cười:

- Việc này có thành hay không còn khó nói lắm. Bọn họ ai cũng không tình nguyện, vừa may bản cung cũng không bằng lòng. - Nói rồi, nàng đứng dậy, thuận tay sửa sang vạt áo rồi đi ra ngoài, - Đợi bản cung đi nhìn một chút.

Viên Hi hí ha hí hửng toan đi theo, lại bị nàng giờ tay chặn lại:

- Bản cung tự mình đi được rồi.

Ặc... Viên Hi đau lòng cào cào cửa điện, thật muốn đi theo xem kịch hay mà...

Bên ngoài Ngự thư phòng, Luru Tự tuy có vẻ trầm ổn, nhưng thực tế trong lòng có chút không yên, thậm chí góc áo choàng xanh lam trên người cũng bị hấn vô thức vo thành một nắm.

Hắn nhớ tới lời thuyết giáo của phụ thân lúc đau lòng ngăn hấn lại, tâm tình càng thêm phức tạp.

Bệ hạ có ơn tri ngộ với phụ thân, bây giờ chính là lúc "cần dùng tới người", hấn lại len lén rời kinh, khiến lão nhân gia ông cảm thấy khó chịu áy náy.

Luru Tự cũng hiểu hành vi của mình không hề quang minh chính đại, thế nhưng cái tiếng phong lưu của An Bình điện hạ đã không phải chỉ ngày một ngày hai. Ngày trước ở Quốc Tử Giám, không ít bạn học từng bị nàng đùa giỡn qua, chuyện này ai nhắc đến mà không đau xót đến rơi lệ cơ chứ?

Hắn tự vẫn có văn có võ, còn đang chờ mong một ngày có thể ra làm quan trong triều, kiến công lập nghiệp, há có thể ly kinh phản đạo*, trở thành phò mã dưới chân nữ tử? Thế nhưng, mấy câu nói vừa rồi của bệ hạ cứ mãi vang vọng bên tai hắn, lời lẽ với hấn tán thưởng có thừa, lại còn thân thiết gọi "Khánh Chi", khiến cho hấn không khỏi cảm thấy căng thẳng.

Sẽ không chọn hần thật đấy chứ!?

(*Ly Kinh phản Đạo: ý chỉ tách khỏi lý luận, tư tưởng sách vở, làm trái đạo nghĩa.)

Hồi lâu sau, cửa điện cuối cùng cũng mở rộng, một người được diu bước ra. Người nọ khoác áo bào trắng thêu mây, vóc người cao gầy. Có lẽ là do vội vàng, cho nên mái tóc đen mượt chỉ được tùy ý buộc lên sau đầu, hai mắt khép hờ, hầu như nửa người đều phải dựa vào tùy tùng đi theo. Y chậm rãi rời đi từng bước, Phúc Quý công công ở một bên cẩn thận đỡ lấy.

Người kia không ai khác ngoài Từ Tôn Chi bị triệu nhập cung cùng hần.

Lưu Thái phó và Tề Đại học sĩ lần lượt là Bảng Nhãn và Thám Hoa khoa thi năm đó, cho nên quan hệ hai nhà vô cùng thân thiết, con cái bọn họ đương nhiên cũng có qua có lại. Tề Tôn Chi lớn hơn Lưu Tự vài tuổi, mặc dù thân mang tật nhưng tính tình ôn hòa, học tập chuyên cần, cho nên Lưu Tự khá tôn kính y, trước giờ vẫn đối đãi với y như huynh trưởng trong nhà.

Lúc này, thấy y đi ra, Lưu Tự thở phào một cái, đồng thời nhanh chân tiến tới, giờ tay đỡ lấy y:

- Từ Đô huynh, mọi việc đều ổn chứ?

Kỳ thực, cái hần muốn hỏi là thái độ của bệ hạ đối với y, nhưng bởi không khéo dùng từ, hơn nữa lúc này còn đang vô cùng nóng ruột, cho nên lời ra liền thành như vậy.

Tề Tôn Chi giương mắt nhìn hần, đôi con ngươi đen như nước sơn nhuộm đầy ý cười:

- Hình như Khánh Chi rất căng thẳng?

Lưu Tự thờ dãi, lại ngại có Phúc Quý ở đây nên chỉ lắc lắc đầu.

Tề Tôn Chi cười nhẹ hai tiếng, giờ tay vỗ vai hần:

- Khánh Chi, nghĩ thoáng chút nhé!

- ... - Lưu Tự thật sự khóc không ra nước mắt.

Nói vậy tức là hần nhất định phải trở thành người của An Bình điện hạ rồi?

Nghĩ tới đây, cả người hần cứng đờ, đáng vẻ có phần cô đơn tịch mịch. Ngay lúc đó, An Bình đi ngang qua, vừa hay trông thấy bóng người xanh lam kia cùng một bên mặt tuấn tú nhuộm đầy ưu sầu.

Bởi quan hệ tuổi tác, Lưu Tự so với Tề Tôn Chi thì có phần ngây ngô hơn, lại vì nguyên do thân thể, hần so với y lại có thêm một phần cứng cỏi, mạnh mẽ của nam nhân. Tướng mạo của hần lại càng khiến người ta có ấn tượng sâu sắc. Nếu như Tề Tôn Chi luôn luôn bình ổn, yên ả tựa Trường Giang và Hoàng Hà, bí ẩn khó đoán, thì tướng mạo của Lưu Tự lại cực kỳ chói lóa, giống như mặt trời mới mọc vậy.

Có điều, về ngoài tốt như vậy lại đi với tính cách trầm muộn, bằng không chắc chắn khiến cho vô số khuê nữ mê mẩn. Cũng chính bởi nguyên do này, tuy rằng dung mạo hần rất cực kỳ tuấn tú, thế nhưng lại ít có ai tán thưởng Lưu Tự, bởi hần luôn luôn đem tới cho người khác cảm giác khó gần.

Đương nhiên, An Bình không phải là một trong số đó. Vừa nhìn thấy hần, nàng đã trực tiếp lên tiếng gọi ca:

- Ai nha, vị này chính là công tử nhà Lưu Thái phó? Tướng mạo thật xuất chúng nha...

Thân thể Lưu Tự không nhịn được mà run lên một cái. Hần quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một nữ tử mặc chu từ thâm y* trắng như tuyết đang chạy nhanh tới, áo bào lẫn đai lụa hết sức tùy ý, nếu không phải có búi tóc chính tề trên đầu, e rằng ngay đến giới tính cũng không thể phân rõ.

Dung mạo của nàng kế thừa mẫu thân, cặp mắt thì lại giống với phụ thân y như đúc ra từ cùng một khuôn, sắc sảo xa xăm, lúc cười đặc biệt sinh động. Có lẽ là do thói quen, ánh mắt nàng mang theo chút ngả ngớn, khiến cho người đối diện có cảm giác bản thân đang bị...đùa giỡn.

Cũng may Lưu Tự không phải loại người dễ dàng để lộ tâm tình ra ngoài, bằng không hần chắc chắn có thể quay đầu bỏ chạy ngay lập tức. Hơn nữa, hiện tại Tề Tôn Chi còn đang nắm chặt cổ tay hần, khiến hần muốn chạy cũng chạy không nổi.

Hai ngón tay thon dài véo nhẹ lên cổ tay hần, Lưu Tự lúc giật mình, giương mắt nhìn Tề Tôn Chi, chỉ thấy y nháy mắt với mình.

Hần khẽ nhú mày, không cam lòng hành lễ với An Bình:

- Tham kiến điện hạ.

An Bình cười híp mắt, toan bước đến đỡ hần dậy, nhưng khi ánh mắt liếc qua Tề Tôn Chi đứng phía sau, bước chân nàng chợt dừng lại.

Không ai biết chuyện gì đang diễn ra, chỉ thấy sắc mặt An Bình điện hạ đột nhiên trở nên vô cùng bí ẩn, thoáng chốc đã vọt đến trước mặt Tề Tôn Chi,

một mặt đỡ lấy hán, mặt khác hai mắt ngân ngấn lệ.

- Ôi, Từ Đô, ngươi đến đây bằng cách nào vậy? Hiện tại chân không sao chứ? Trước đây đều do bồn cung, đều do bồn cung...

Tất cả mọi người xung quanh đều sửng sốt, chỉ có Phúc Quý đứng một bên giật giật khóe miệng, yên lặng nhìn trời.

Ý cười trên môi Tề Tồn Chi ngày càng sâu, con ngươi lại lạnh lẽo tựa băng:

- Ô! Hóa ra điện hạ vẫn còn nhớ tới ta ư?

- Từ Đô, ngươi nói gì thế? Bồn cung làm sao có thể quên ngươi! Để bồn cung nhìn chân của ngươi một chút có được không? - An Bình bày ra vẻ mặt thân thiết, sau khi thất bại trong việc cố nặn ra hai giọt nước mắt, nàng quay đầu nhìn Phúc Quý, hô lớn, - Gọi toàn bộ người ở Thái y viện tới đây!

Mất thấy tình hình ngày càng nghiêm trọng, Tề Tồn Chi cuối cùng cũng rút tay khỏi tay An Bình, vỗ vỗ mu bàn tay nàng:

- Điện hạ không cần tự trách, mọi chuyện đều đã qua rồi, không phải sao?

An Bình bấu môi, không phải bởi nàng không tin lời y, mà là vì lúc vỗ mu bàn tay nàng, Tề Tồn Chi đã thuận thế tóm lấy cổ tay nàng, khiến nàng suýt nữa thì buột miệng kêu đau.

Nàng lạnh lùng trừng mắt với hán, lời nói ra lại ôn hòa như cũ:

- Ô? Ngươi thực sự không trách bồn cung ư?

Tề Tồn Chi cũng cười, ánh mắt âm u, về mặt lại thờ ơ hững hờ:

- Thực sự.

Thực sự mà ngươi còn chưa buông tay?!

An Bình cố nén kích động, dùng sức rút tay ra, sau lại cúi đầu nhìn hai chân y, ánh mắt thoáng xẹt qua tia hổ thẹn.

Khác với Lưu Tự, An Bình và Tề Tồn Chi vốn đã quen biết từ trước. Đứng ra mà nói, từ khi lên mười, Tề Tồn Chi đã vào cung vào thư đồng của nàng.

Tật ở chân Tề Tồn Chi vốn không phải là trời sinh đã có, mà tất cả đều do An Bình ban tặng.

An Bình thương võ, lúc còn nhỏ, thời gian tập võ còn nhiều hơn học văn. Năm tám tuổi, nàng len lén dắt bảo mã Hãn Huyết mà Tây Vực tiến cống cho Sùng Đức bệ hạ ra sân học cưỡi ngựa, thế nhưng con ngựa kia còn nhỏ, hung hăng không gì sánh bằng, nàng còn chưa ngồi vững đã suýt bị nó hất tung xuống đất.

Năm ấy, Tề Tồn Chi vừa tròn mười lăm, thân làm thư đồng, y tự biết mình mang trách nhiệm trọng đại, cho nên cuống quýt chạy tới cứu nàng, cuối cùng đôi chân bị móng ngựa đập hỏng.

Lúc đó Sùng Đức bệ hạ vô cùng nổi giận, suýt chút nữa thì động tay động chân với An Bình, lại bị Tề Tồn Chi gắng gượng ngăn lại. Về mặt hán đây về tự trách, còn nói mình chăm sóc điện hạ không đủ chu toàn, khiến nàng thiếu chút nữa là gặp nạn, bây giờ chỉ mong bệ hạ đừng trách móc, cũng không nên mắng chửi điện hạ.

An Bình khi ấy vô cùng cảm động, một đường cầm tay dắt y ra khỏi cửa cung. Vậy mà vừa lên xe ngựa một cái, y đã lộ bản tính thật, lạnh lùng quát cho nàng một câu:

- Nếu như ta thực sự tàn phế, đời này điện hạ đừng mong có thể sống yên ổn với Từ Đô!

Lời y nói ra khiến An Bình sợ đến run người, trái tim nhỏ bé bị đá kích nặng nề.

Hai năm sau đó, Tề phủ mời danh y khắp bốn phương, thế nhưng chân của Tồn Chi vẫn không thể trị khỏi. An Bình áy náy không sao tả xiết, thế nhưng nàng vừa chạy tới tìm thì đã bị y chửi mắng một trận, sau đó đuổi ra khỏi phủ.

Thân là một vị công chúa vạn người thương yêu, An Bình điện hạ lại một lần nữa bị đá kích nghiêm trọng.

Kể từ ngày ấy cho tới tận khi vào học ở Quốc Tử Giám, hai người không gặp mặt thêm lần nào nữa.

Có người nói, năm đó Tề Tồn Chi chọn trúng một vị thiên kim tiểu thư, gia nhân đầy trông đợi đi cầu hôn, nhưng bởi chân hán bị tật nên gia đình bên kia đã thẳng thừng từ chối.

Sau khi An Bình biết chuyện, ảo não chống tay lên trán:

- Lớn chuyện rồi đây...

Quả nhiên, sau chuyện ấy, dùng lời của Phúc Quý kể lại thì chính là thiên lôi tóe lửa, trời nắng giáng sét!

Tề đại công tử nổi danh tao nhã lễ độ, đối với ai cũng cực kỳ tốt tính, vậy mà mỗi khi nhìn thấy An Bình điện hạ, ánh mắt đều hằn lên tia máu, chẳng khác nào gặp phải kẻ thù không đội trời chung, thế nhưng lại cứ phải bày ra bộ dạng "ta kỳ thực không có để tâm", vậy nên trong lòng An Bình điện hạ, y chính là một kẻ âm hiểm xảo trá.

Ước chừng ở Quốc Tử Giám được hai năm, An Bình không chịu nổi nữa nên đã quyết định ra ngoài du học, thế là từ đó hai người không còn gặp mặt nhau nữa. Trùng hợp năm đó Lưu Tự vừa hay vào Quốc Tử Giám, thành công tránh được một kiếp, quả là một chuyện rất đáng mừng.

Có điều, giờ này hắn cũng không vui thêm nổi nữa.

Năm đó, hắn cũng loáng thoáng nghe qua chuyện này, mặc dù về sau có hơi nghi hoặc về lý do khiến chân Tề Tôn Chi bị thương, nhưng lại không tiện hỏi. Hiện tại biết được chuyện này có liên quan đến An Bình điện hạ, hắn không khỏi cảm thấy kinh ngạc, đồng thời cũng có phần phiền muộn.

Thảo nào bệ hạ phải giữ Tề Tôn Chi ở lại trong điện nói chuyện riêng, thì ra là để trấn an y. Mà Tề Tôn Chi và An Bình điện hạ còn có chuyện cũ không vui như vậy, hiển nhiên là như nước với lửa, vị trí Phò mã này chẳng phải cuối cùng sẽ rơi lên đầu hắn hay sao?

Cuộc gặp gỡ lần này của An Bình điện hạ và Tề Tôn Chi kết thúc rất nhanh. Tề Tôn Chi được đỡ về lên nhuyễn kiệu của mình, trước khi đi còn vỗ vỗ vai Lưu Tự, cười đến ung dung ôn hòa, câu nói ra vẫn là lời trấn an trước đó:

- Khánh Chi, nghỉ thoáng chút nhé!

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Đến Rồi, Quân Thần Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Sùng Đức bệ hạ chỉ có một hậu một nữ nhi, hoàng cung trước giờ quanh quẩn, đến nỗi các cung nhân ngay đến một chủ đề để tám chuyện cũng không có, thật sự là vô cùng nhàm chán. Có điều, gần đây không khí trong cung đã náo nhiệt hẳn lên, bởi vì con trai của Lưu Thái phó đột nhiên được phong làm Thiếu phó, bắt đầu thăng ngày vào cung làm bạn với An Bình điện hạ.

Sùng Đức bệ hạ quyết định theo Hoàng hậu tới Thanh Hải quốc tĩnh dưỡng. Trước khi lên đường, ngài đặc biệt gọi An Bình điện hạ đến hỏi cảm giác của nàng đối với Lưu Tự.

An Bình ngồi ngay ngắn trước bàn, bưng một chén trà lên, nhẹ nhàng ngửi một cái, vẻ mặt say mê, mỗi cái gợn tay nhắc chân đều toát vẻ ưu nhã của hoàng tộc, kết hợp với sự hào hiệp phong lưu của riêng nàng. Sau đó, nàng mới thông thả vào chủ đề chính:

- Ý phụ hoàng là muốn nữ nhi chọn Lưu Tự làm phò mã?

Sùng Đức bệ hạ mỉm cười gật đầu, xúc động nói:

- Đứa nhỏ kia thực sự vô cùng ưu tú, nhân phẩm lẫn tướng mạo đều tốt. An Bình, con cần phải nắm chắc cơ hội này.

Nghĩ tới việc vì một thân cây mà phải buông bỏ cả khu rừng, An Bình cực kỳ không vui vẻ. Nàng cười gượng gạo:

- Phụ hoàng, bọn con mới chỉ tiếp xúc có mấy ngày, làm thế này có phải là quá sớm rồi không!?

Sùng Đức bệ hạ lắc đầu thờ dãi - Con rốt cuộc có hiểu cái gì gọi là tận dụng thời cơ hay không?

Hoàng hậu Đông Đức nãy giờ vẫn giữ im lặng, lúc này đột nhiên lên tiếng:

- Thân là nữ tử, há có thể chưa làm nên đại sự mà đã vội vã kết hôn như vậy?

Khóe miệng Sùng Đức bệ hạ giật giật, trong đầu ngài không khỏi hiện lên quá trình theo đuổi vị nữ vương đầy gian nan khi trước. Ngài bắt đầu nhìn về phía Hoàng hậu:

- Không thể nói thế được. Đại Lương không giống với Thanh Hải quốc, sớm ngày có hoàng tôn cũng là một lợi thế. - Nói rồi, ngài quay đầu nhìn về phía An Bình, ý bảo "An Bình, con hiểu ý phụ hoàng chứ!?"

An Bình đương nhiên biết điều này, sự phản đối của các đại thần và hoàng tộc hoặc là xuất phát từ sĩ diện, hoặc là xuất phát từ quyền lợi, nói chung bọn họ đều sẽ không dễ dàng đồng ý một nữ tử như nàng thừa kế ngôi vị đế vương. Nhưng một khi nàng hạ sinh hoàng tôn, sức ép phải gánh sẽ nhỏ hơn rất nhiều. Nàng có thể dùng lý do hoàng tôn còn nhỏ để buông rèm chấp chính, thậm chí là lâm triều nhiếp chính.

Nàng mím môi không nói, vẻ mặt luôn luôn tùy ý tới gần như không mấy quan tâm bỗng trở nên nghiêm trang. Dưới ánh đèn, nàng dường như đã hoàn toàn thoát ly khỏi cảnh vật xung quanh.

Đông Đức hoàng hậu vẫn tỏ vẻ không vui, nói:

- Vốn tưởng quy chế nữ quan phổ biến ở Lương quốc nhiều năm như thế, tư tưởng nếp sống của mọi người sẽ ít nhiều được mở rộng, thật không ngờ bọn họ lại vẫn không muốn An Bình đăng cơ xưng đế!

Sùng Đức bệ hạ ngồi cạnh, khẽ bóp trán:

- Haizz...dù sao cũng là quy chế tổ tiên để lại từ xa xưa, trước kia hoàng thúc nhiếp chính, lúc bắt đầu áp dụng quy chế nữ quan cũng gặp vô vàn khó khăn, chứ đừng nói tới chuyện giờ đây muốn lập nữ tử làm đế.

- Vậy thì cứ từ từ rồi tính!

Sau câu nói này, không khí trong điện chìm vào yên tĩnh, Sùng Đức bệ hạ và Đông Đức hoàng hậu đồng thời liếc mắt nhìn An Bình. Nàng làm như không có chuyện gì, bung tách trà lên, chậm rãi uống một hớp rồi mới bổ sung một câu:

- Chọn phò mã cũng được, nhưng cứ từ từ đi, nữ nhi còn muốn cân nhắc thêm..

Nếu như đây là điều kiện để đám triều thần an tâm về nàng, nàng sẽ không ngại thử. Ngược lại, nam tử dù có nhiều đến mấy, đối với nàng mà nói cũng chẳng có gì khác biệt.

Ừm...nam tử như y phục nha...

Hương trầm thoang thoảng khắp điện, ngoài cửa cảnh xuân vừa lúc.

Lưu Tự không cam lòng theo Viên Hi bước vào cửa cung, ngẩng đầu một cái lại nhất thời sững sờ.

Phía trước, An Bình đang đánh cờ cùng một người, dáng vẻ chuyên chú, mà người ngồi đối diện nàng..lại là Tề Tôn Chi.

Nghe thấy tiếng động, Tề Tôn Chi ngẩng đầu nhìn lên, chỉ một cái quay đầu cũng cực kỳ ưu nhã, động lòng người.

- Khánh Chi, đệ đến rồi à?

Lưu Tự ngây ngốc gật đầu, chợt cảm thấy hai người này dường như đã quen với việc ở chung hòa thuận như vậy từ rất lâu rồi.

An Bình đặt một quân cờ xuống, sau đó mới giương mắt nhìn lên, vẻ mặt thoáng chốc phủ đầy ý cười:

- Khánh Chi tới đây à? Mau mau tới đây ngồi cạnh bản cung.

Lưu Tự dờ người, yên lặng cúi đầu:

- Đa tạ điện hạ, vì thần đứng là được rồi.

An Bình không có ý kiến, tiếp tục đi một nước cờ rồi mới cười nói:

- Khánh Chi không cần kinh ngạc, hôm nay bản cung chiêu Tử Đồ tiến cung là vì muốn tuyên bố một chuyện.

Lời này vừa nói ra, Tề Tôn Chi và Lưu Tự đồng loạt ngẩng đầu nhìn nàng.

Giống như có ý trêu ngươi, một hồi lâu sau, An Bình mới rời tầm mắt khỏi bản cờ, chậm rãi cất tiếng:

- Bản cung cảm thấy bên người chỉ có mỗi mình Khánh Chi làm lão sư thực sự quá ít, cho nên quyết định sắc phong Tử Đồ làm Thiếu sư, đều là một trong tam cô.

Lưu Tự đầu tiên là kinh ngạc, sau đó chuyển thành hưng phấn.

Cái chức Thiếu phó này của hần chẳng qua chỉ là hữu danh vô thực, ngay cả giờ học cũng không dạy thì lời đâu ra lão sư? Ý nghĩa thực sự của việc này không cần nói cũng biết. Mà bây giờ Tề Tôn Chi cũng được phong là Thiếu sư, vậy có phải là...hần không còn là người duy nhất có khả năng trở thành phò mã nữa hay không?

Tuy rằng sự thay đổi này khiến hần cực kỳ thông cảm với Tề Tôn Chi, thế nhưng nhiều hơn có lẽ là vui sướng, cái này cũng không thể trách hần nha!

Tề Tôn Chi không mấy để ý, chỉ là mỉm cười vỗ vỗ tay:

- Không ngờ sau khi điện hạ đảm nhiệm giám quốc, việc đầu tiên cần làm lại là tùy ý sắc phong chức quan.

An Bình cong môi, híp mắt từng hần.

Hai người cứ giằng co như vậy hồi lâu, cuối cùng vẫn là Tề Tôn Chi lên tiếng trước:

- Điện hạ có thể nói chuyện riêng với ta vài câu không?

Ánh mắt An Bình thoáng dịu lại. Nàng khẽ gật đầu, khoát khoát tay ý bảo mọi người ra ngoài. Trước khi ra khỏi cửa, Lưu Tự còn thoáng quay đầu nhìn Tề Tôn Chi, vẻ mặt giống như đang lo lắng y sẽ bị An Bình ăn sạch sành sanh.

Trong điện khôi phục an tĩnh, Tề Tôn Chi tiếp tục đặt một quân cờ xuống, cục diện bàn cờ bỗng nhiên sáng tỏ:

- Vì sao điện hạ lại muốn phong ta làm Thiếu sư?

- Như người nói đấy, bổn cung thân làm Giám quốc, muốn phong ai thì phong người đấy thôi.

- Phải chăng đây là kế hoãn binh của điện hạ?

An Bình nhìn bàn cờ, ánh mắt thâm trầm, khóe miệng lại vẫn duy trì ý cười ngả ngớn:

- Tại sao người lại nói vậy?

Tề Tôn Chi giương mắt nhìn nàng, mỉm cười:

- Các đại thần đều hi vọng điện hạ sớm ngày thành hôn, mà điện hạ lại không nguyện gả người sinh con như nữ tử thông thường, cho nên đương nhiên phải tìm một cái cớ để trì hoãn. Có điều, Khánh Chi là người rất thích hợp để trở thành phò mã, vậy là điện hạ liền dứt khoát kéo ta vào giữa, trở thành vật nguy trang hoàn hảo nhất. Ta nói không sai chứ?

Dường như không mấy kinh ngạc trước sự nhanh trí của y, An Bình hạ một quân cờ đen xuống:

- Vậy người có bằng lòng hay không?

Tề Tôn Chi liếc mắt nhìn bàn cờ, đặt quân trắng trong tay xuống:

- Ván này ta thua, có điều, nếu điện hạ có thể thắng ván tiếp theo, ta liền đồng ý.

- Hử? - An Bình lập tức dọn bàn, - Vậy chơi tiếp một ván.

- Không phải. - Tề Tôn Chi lắc đầu, - Chúng ta luận võ.

- Hả?

...

Sân dành cho các hoàng tử luyện võ cực kỳ rộng lớn, thế nhưng bởi bề hạ chỉ có một cô công chúa, nên nơi này trước giờ đều do An Bình độc chiếm.

Nắng xuân chan hòa, tinh kỳ pháp phối, ánh mắt Lưu Tự quét qua giá đặt binh khí, cuối cùng dừng lại trên người Tề Tôn Chi.

- Từ Đô huynh, rốt cuộc là chuyện gì đang diễn ra vậy? Vì sao huynh lại muốn luận võ với An Bình điện hạ?

Tề Tôn Chi mỉm cười ôn hòa:

- Một là vì võ nghệ Khánh Chi không tệ, hai là bởi ta đi đứng không tiện.

Lưu Tự tròn mắt - cái này thì liên quan gì đến việc y cùng An Bình điện hạ luận võ?

Đúng lúc này, bên ngoài truyền tới tiếng cười giòn tan của ai đó. Hai người quay đầu nhìn lại, chỉ thấy An Bình điện hạ cười híp mắt đẩy một thiếu niên tuần tú, mặt đỏ tới tận mang tai ra, sau đó đi nhanh về phía này.

Tuy cảnh tượng này đột ngột phát sinh, nhưng hai người vẫn có thể khẳng định thiếu niên tuần tú đang che mặt chạy như điên kia chính là công tử nhà Ngự Sử đương thời - Tiêu đại nhân. Thật không biết tại sao hắn ta lại đụng phải An Bình điện hạ nữa...

Một người rất hiếm khi để lộ cảm xúc như Lưu Tự lúc này cũng không nhịn được mà giật giật khóe miệng.

An Bình buộc tóc lên cao, trên người khoác Hồ phục đen tuyền, để lộ vóc người nhỏ nhắn nhưng không kém phần anh khí. Có điều, vẻ thỏa mãn vui thích giữa hai hàng mày còn chưa tiêu hết, khiến nàng thoạt trông vô cùng phong lưu.

Tề Tôn Chi đưa ra yêu cầu luận võ khiến nàng rất bất ngờ, nhưng chờ đến khi nhìn thấy Lưu Tự đột nhiên xuất hiện ở nơi này, An Bình liền hiểu rõ ý y.

Thì ra y vốn có ý tìm người thay thế.

Nàng không chút do dự tiến tới giá để binh khí trước, sau đó quay đầu nói với Luru Tự:

- Sớm đã nghe nói Khánh Chi văn võ toàn tài, hôm nay người hãy tỉ thí một trận với bản cung!

Luru Tự không đáp lại, nhưng ánh mắt hiện rõ vẻ xem thường.

An Bình chấp tay, thong dong nhìn Tề Tôn Chi:

- Xem ra Khánh Chi không tình nguyện rồi.

Tề Chi nâng tay che miệng, khẽ ho khan một tiếng. Bấy giờ, sắc mặt Luru Tự mới hòa hoãn trở lại. Hắn mấp máy môi, cuối cùng miễn cưỡng nói:

- Khánh Chi xin mạo phạm.

An Bình nở nụ cười hài lòng, xoay người chọn binh khí, thờ ơ hỏi một câu:

- Khánh Chi am hiểu vũ khí nào nhất.

- Kiếm, trường thương.

- Được... - An Bình chậm rãi lấy một cây cung, xoay người cười nói với hắn, - Bản cung lại có tài bắn cung.

Luru Tự khó hiểu nhìn nàng.

Lúc này, An Bình mới nói nốt nửa vế còn lại:

- Cho nên, hôm nay chúng ta sẽ so tài cung tiễn.

-....

Một cuộc tỉ thí, tâm tình khác biệt.

Sau khi một mũi tên chuẩn xác cắm vào tâm bia, An Bình quay đầu, cười nói:

- Là Khánh Chi đã khiêm nhường rồi.

Luru Tự đáp lời bằng giọng nặng nề:

- Có lẽ...lần sau vị thần có thể tỉ thí kiếm thuật với điện hạ xem sao.

An Bình cười ha hả, chọc cho hắn tái mặt, sau đó lại vuốt nhẹ quai hàm hắn, khiến cho sắc mặt Luru Tự hết xanh lại đỏ.

Lòng tự tôn của hắn đã bị đá kích quá nghiêm trọng rồi!

An Bình giao bộ cung tên cho Viên Hi, nhướn mày nhìn Tề Tôn Chi:

- Chắc là Từ Đồ cũng rất xem thường hành vi ban nãy của bản cung, nhưng người xưa có câu chọn sở trường, tránh sở đoản, nếu như đã muốn thắng, vậy đương nhiên phải chọn cách thức dễ thực hiện nhất rồi, đúng chứ?

- Điện hạ nói không sai. Nhưng bàn về bắn cung thì ta cũng không ngại thử một chút.

An Bình ngẩng ra, Từ Tôn Chi thì phân phó tùy tùng đỡ y tới đứng bên người nàng, sau đó nhận lấy cung tên từ tay Viên Hi.

Y lệnh cho người hầu lui ra sau, giơ tay giương cung. Bởi vì một chân bị tật, cho nên thân người Từ Tôn Chi gần như lệnh hẳn sang một bên, vậy mà khoảnh khắc ngắm tên, hắn đột nhiên đứng thẳng dậy, tư thế ấy thậm chí khiến cho người ta có ảo giác rằng chân hắn không hề có tật. Một mũi tên bắn ra, chuẩn xác trúng tâm bia.

Uy lực của mũi tên này cực mạnh, bắn rơi cả mũi tên An Bình vừa bắn khi nãy. Nhưng ngay khi mũi tên kia vừa lao vút đi, thân người Tề Tôn Chi cũng lao đảo, nếu như không nhờ Luru Tự đứng cạnh kịp thời đỡ được, e rằng y đã ngã sòng soài xuống đất rồi.

An Bình nhìn Tề Tôn Chi đang khó khăn thở gấp, ánh mắt lạnh lẽo như băng:

- Người muốn thắng bản cung đến mức đấy?

Hay nói cách khác, y không hề muốn giúp nàng.

Bởi tất ở chân y, trong lòng An Bình luôn luôn cảm thấy vô cùng hổ thẹn, nhưng mấy năm nay nàng đã tận lực bù đắp, những gì có thể làm đều đã làm cả, thật không ngờ y vẫn hận nàng như cũ. Thật là một nam nhân nhỏ mọn!

An Bình hừ lạnh một tiếng, đoạt lấy cây cung trong tay hắn, lấp tên, dùng hết sức lực kéo cung. Một mũi tên lập tức được bắn ra, hệt như sấm sét nhắm thẳng vào hồng tâm.

Lưu Tự nhìn chằm chằm hồng tâm đã bị bắn thủng, sững sờ không nói nên lời.

- Thôi được, ta thua... - Sau một hồi yên lặng, Tề Tôn Chi bắt đắc dĩ thở dài, vẫy tay gọi tùy tùng, - Diu ta về.

- Đứng lại!

Y mới rời đi chưa được nửa bước thì đã bị An Bình hét lớn ngăn lại. Nàng vút trường cung sang một bên, xoay người bước đi:

- Muốn đi cũng là bốn cung đi trước.

Lưu Tự kinh ngạc nhìn theo bóng lưng nàng, mãi tới khi An Bình hoàn toàn khuất dạng, hắn mới tiến lên đỡ Tề Tôn Chi:

- Có chuyện gì vậy? Điện hạ tức giận rồi sao?

Tề Tôn Chi cười, lắc đầu:

- Sao có thể. An Bình điện hạ cũng đâu phải một người dễ cáu kỉnh.

- ...

Tề Tôn Chi vỗ vỗ mu bàn tay hắn, trên mặt lại xuất hiện biểu tình trấn an:

- Khánh Chi, đệ cứ an tâm. Mặc dù điện hạ sắc phong ta làm Thiếu sư, nhưng không hề có ý chọn lựa một trong hai người chúng ta, cho nên nói thế nào thì hy vọng của đệ vẫn rất lớn.

Trái tim Lưu Tự thoáng chốc đã chìm xuống đáy cốc.

Hắn có thể không cần cái hy vọng này hay không?

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Đến Rồi*, *Quần Thần Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

Thời gian hãy còn sớm, từng tia nắng mai khó khăn lắm mới len lỏi qua được tầng mây, tung mình nhảy nhót, cảnh vật đẹp như tranh vẽ.

Cửa cung mở rộng, Lưu Tự đạp gió xuân bước vào trong cung, tâm trạng không vui kéo dài suốt cả quãng đường.

Hắn vốn tưởng có thêm Tề Tôn Chi gia nhập thì mình sẽ ít bị chú ý hơn, ai ngờ điều đó hoàn toàn là mơ mộng hão huyền. An Bình điện hạ vẫn đối xử với Tề Tôn Chi như thường, nhưng lại ngày càng quan tâm đến hắn, động một tí là lại truyền hắn vào cung làm bạn, động tay động chân như com bữa. Hắn ba phen bốn bận muốn phát cáu, nhưng lại nghĩ tới lời thiết tha căn dặn của phụ thân, cho nên đành phải nén nhịn.

Đường đường là nam nhi thân cao bảy thước, vậy mà lại phải nuốt ngược nước mắt vào trong, thật là đáng thương biết nhường nào...

Vừa bước vào cửa cung, phía sau đã có người cất tiếng gọi hắn:

- Khánh Chi!

Lưu Tự quay đầu nhìn lại, hóa ra là Tề Tôn Chi, trên mặt y vẫn mang theo nụ cười ôn hòa vạn năm không đổi:

- Sao trông đệ lại không tập trung như vậy?

- Không có gì, chỉ là tối qua đệ ngủ không ngon thôi. - Mỗi ngày đều gặp ác mộng bị An Bình điện hạ trêu ghẹo, hắn có thể ngủ ngon mới lạ đấy!

Tề Tôn Chi đổi sang ngồi trên nhuyễn kiệu, hai người cùng nhau đi về phía trước, cả quãng đường không ai nói với ai câu nào, chẳng bao lâu thì đã tới Ngự thư phòng. Viên Hi đang đứng canh trước cửa, sắc mặt hồng hào, hai mắt phát sáng, vúi tay vào cánh cửa, cẩn thận nhìn ngó xung quanh.

Không chờ Tề Tôn Chi bước xuống khỏi nhuyễn kiệu, Lưu Tự đã nhanh chân chạy lên, toan nhìn một chút xem chuyện gì đang xảy ra. Hắn vừa đi tới cửa liền nghe thấy bên trong truyền ra tiếng rít:

- Mong điện hạ chấp thuận để cự thần từ quan quy ẩn!

Hắn kinh ngạc, Viên Hi bên cạnh cũng sợ tới nỗi rớt cả cổ, vừa quay đầu lại thấy bên cạnh không biết từ khi nào đã có thêm một người, hoảng hốt tới nỗi suýt kêu thành tiếng. Lưu Tự thấy thế thì vội vàng nháy mắt với hắn, tình hình bây giờ mới xem như ổn thỏa.

Hắn thử dòm vào bên trong, chỉ thấy An Bình điện hạ đang ngồi ngay ngắn phía sau bàn đọc, đối diện là một người mặc quan bào xanh đậm, thì ra là Tả đô Ngự sử Tiêu Nghĩa Đức.

Kể từ khi An Bình điện hạ lên nắm quyền giám quốc, việc lâm triều mỗi ngày đã được miễn, nếu như chư vị đại thần có chuyện thì sẽ trực tiếp đến ngự thư phòng thương nghị. Hôm nay, khi vừa thảo luận xong chính sự, trong lúc chúng thần đều đã rời đi, Tiêu Nghĩa Đức lại một mình ở lại, sau đó dâng thư từ quan, mở miệng liền nói "từ quan về ở ẩn".

Chuyện này vốn không nằm ngoài dự liệu của An Bình, cái khiến nàng bất ngờ chính là vì sao lúc nói muốn từ quan, ông ta lại nổi giận dùm dùm như bị người khác cướp mất bảo bối như thế?

Nàng ngồi sau bàn đọc sách, lặng lẽ vỗ vỗ hai tai còn đang ù lên, gương mặt nhìn bộ mặt giận dữ của Tiêu lão gia, nở nụ cười ôn hòa:

- Tiêu đại nhân làm quan đã nhiều năm, trước giờ luôn tận trung với nước, vì sao giờ lại đột nhiên kiên quyết muốn từ quan quy ẩn như vậy?

Tiêu Nghĩa Đức nghe thế, càng trở nên kích động:

- Chẳng phải điện hạ đã rõ ràng rồi sao? Người thân là công chúa, đáng nhẽ ra nên tuân thủ lễ giáo, gìn giữ bổn phận, nào có thể đùa giỡn nhi tử của hạ thần như thế!

Hửm? Nói như vậy, nguyên nhân là bởi nàng không tuân thủ lễ giáo hay sao?

Nàng đùa giỡn con trai của hạ thần khi nào chứ?

An Bình nhún mày suy nghĩ một lát, trong đầu chợt lóe tinh quang, đồng thời khoe miệng co rút.

Không sai, nàng không chỉ đùa giỡn, hơn nữa còn không biết sống chết mà chọc vào con trai ông ta.

Ngày đó trên sân diễn luyện, tiểu tử anh tuấn nàng gặp được chẳng phải là công tử nhà họ Tiêu hay sao!?

An Bình giờ tay đỡ cằm, ho khan một tiếng, cười trừ:

- Chuyện này... Bổn cung chẳng qua chỉ đùa một chút với lệnh lang thôi, mong Tiêu đại nhân đừng coi là thật, lại càng không nên vì chút chuyện còn con như vậy mà từ quan. Nếu bởi vì sau phạm của bổn cung mà quốc gia mất đi một cánh tay, đại nhân bảo sau này bổn cung biết khai báo thế nào với phụ hoàng và mẫu hậu đây?

Tiêu Nghĩa Đức hừ lạnh một tiếng, lúc này lửa giận mới nguôi ngoai đôi chút:

- Bây giờ điện hạ thân làm Giám quốc, vẫn nên thận trọng từ lời nói đến việc làm mới phải! - Nói xong lời này, ông ta ngẩng đầu ưỡn ngực, phát áo đi ra khỏi cửa.

Hiển nhiên, chuyện từ quan ban nãy chẳng qua chỉ là uy hiếp An Bình một chút mà thôi.

Sau khi bị chỉ trích, người nào đó vẫn ngồi ngay ngắn sau bàn, chỉ là ánh mắt lúc này chợt lóe lên, khoe môi cũng lặng lẽ cong lên.

Bên kia, Tiêu Đại Nghĩa vừa ra cửa thì đứng díp chạm mặt Lưu Tự. Hai người mắt lớn trùng mắt nhỏ hồi lâu, kinh ngạc không thốt lên lời. Sau đó, ông ta liếc mắt nhìn sang Tề Tôn Chi, cuối cùng chau mày tỏ vẻ đau lòng rồi dứt khoát rời đi.

Tại sao Lưu Thái phó và Tề Đại học sĩ lại cam lòng bán hai đứa bé ngoan này vào cung cơ chứ? Thật khiến người ta không nở mà!

Ngoài cửa, Viên Hi cuối cùng cũng vút đáng về nhiều chuyện qua một bên, đường hoàng bước vào bẩm báo:

- Điện hạ, Lưu Thiếu phó tới.

- Ồ? Người đâu? - Giọng nói nhiệt tình truyền ra từ trong điện, khiến cho Lưu Tự nghe xong không khỏi cúi đầu.

An Bình rào bước ra khỏi điện, cười híp mắt đáp lại gương mặt nặng nề của hắn, lúc nhìn sang Tề Tôn Chi, nàng lại chỉ gật đầu cho có lệ. Sau đó, người kia cũng thờ ơ trả lễ, nhìn qua chẳng khác nào người đứng qua đường.

Lưu Tự lặng lẽ dùng chân vẽ một vòng trên đất, âm thầm gào thét: Điện hạ, ngài có thể đừng quá nhiệt tình với ta như vậy hay không?

- Khánh Chi tới thật đúng lúc, hôm nay ta có đồ tốt muốn đưa cho ngươi, theo bốn cung đi xem một chút chứ?

Mặc dù ngoài miệng là hỏi, nhưng chưa chờ Luru Tự trả lời, An Bình đã cất bước đi thẳng. Đường như nàng luôn như vậy, đã nói là phải làm, không cho phép người khác phản bác. Cho nên, hai vị được đề cử vào vị trí Phò mã mặc dù không vui vẻ gì, nhưng cuối cùng vẫn phải theo sát gót chân Viên Hi rồi đi.

Rèm che bốn phía nhuyển kiệu bị vén lên, rất tiện cho người ngồi bên trong thưởng thức cảnh xuân ven đường. Sau khi đi được một đoạn, Tề Tôn Chi gõ vào tay vịn, cười hỏi Viên Hi:

- Xem tuyến đường này, chẳng lẽ là tới sân diễn luyện?

Viên Hi đương nhiên biết chuyện giữa y và An Bình điện hạ, bệ hạ và điện hạ đối với người này đều nhún nhường ba phần, cho nên hần đương nhiên không dám thờ ơ, vội vàng cười nịnh nọt, đáp:

- Đúng vậy, mắt nhìn của Tề đại công tử thật tốt.

Sau khi nói xong, hần lại quay sang nhìn Luru Tự. Ở trong cung lâu như vậy, khả năng quan sát của hần đương nhiên được nâng lên rất nhiều. Hần thấy rất rõ, An Bình điện hạ tương đối lạnh nhạt với Tề đại công tử, người mà điện hạ có ý chính là Luru công tử kia. Thế là, hần lại bắt đầu tiếp tục công việc mấy ngày gần đây - tích cực lôi kéo làm quen với Luru Tự.

- Từ lâu đã nghe tiếng Thiệu phó đại nhân văn võ toàn tài, hần là sư từ danh sư!?

- Phải.

- An Bình điện hạ cũng là người văn thao võ lược, sau khi du học trở về lại càng tiến bộ không ít so với trước kia.

Nghe tới đây, Luru Tự lại nhớ tới cuộc tỷ thí khi trước, hậm hực đáp lại một chữ:

- Ô!

- Thiệu phó đại nhân có muốn biết võ nghệ của điện hạ học được từ đâu không?

-... Không muốn!

-...

Tề Tôn Chi ngồi một bên mỉm cười lắc đầu.

Trước đó có vài con mưa xuân, cỏ xanh bốn phía sân diễn luyện được tu bổ chỉnh tề giờ lại mọc lên mầm mới, một đoàn ngựa đang tàn đi khắp nơi, gặm cỏ thỏa thích. An Bình đứng nhìn một lúc, quay đầu thì phát hiện Luru Tự đã tới nơi, nàng lập tức nở nụ cười, vẫy vẫy tay về phía hần:

- Khánh Chi, mau tới đây!

Luru Tự nhìn thoáng qua Tề Tôn Chi, chỉ thấy y không mấy may mắn, trên môi vẫn là nụ cười vân đạm phong khinh thường thấy, hần đành không cam lòng bước về phía trước.

Thân vừa tới nơi, hần còn chưa kịp nói gì thì đã bị An Bình kéo đi. Luru Tự muốn tránh theo bản năng, ai ngờ lực kéo của nàng lại quá lớn.

- Nghe nói gần đây Khánh Chi đang có ý tìm ngựa tốt, chẳng hay có đúng không?

Luru Tự sững sốt tới nỗi quên cả giầy gựa, hỏi ngược lại nàng:

- Sao điện hạ lại biết?

An Bình ghé sát vào tai hần, nói bằng giọng vô cùng mờ ám:

- Chuyện của ngươi, bốn cung đương nhiên phải quan tâm rồi! - Không biết là vô tình hay cố ý, sau khi nói xong những lời này, nàng khẽ hôn lên vành tai hần một cái.

Cả người Luru Tự run lên, gương mặt nhất thời đỏ bừng. Từ nhỏ, hần đã được phụ thân giáo huấn cẩn thận, cho nên nhất mực tuân thủ lễ giáo, nào từng thân cận với nữ tử như vậy? Tuy nhiên, ngược lại với vẻ xấu hổ của hần, nữ nhân trước mặt vẫn nở nụ cười tươi rói như gió xuân, hết như chẳng có chuyện gì xảy ra.

Vành tai trong trắng của hần lại bị đoạt mất lần đầu tiên như vậy! Ngài còn cười được sao?!!

Tề Tôn Chi ngồi cạnh đó không ngừng giơ tay lên, dùng ống tay áo che trước hai mắt, khóe môi lại không giấu được nụ cười:

- Ban ngày ban mặt, kẻ phóng túng nào phải quân tử. Điện hạ có cần vi thần tránh đi một lát không?

Sóng mắt An Bình khẽ chuyển, nàng cong môi nhìn y, gần từng chữ:

- Tự nguyện đánh cược, thua thì phải chịu.

Tề Tôn Chi đành phải ngậm miệng.

Lúc này, vừa hay có con ngựa chạy tới, An Bình bèn nắm lấy dây cương, đưa cho Lư Tự:

- Người xem thốt ngựa này có được hay không?

Đó là một con ngựa Cao Ly, toàn thân đỏ thẫm, chân ngắn lưng rộng, khả năng chịu đựng rất tốt.

Lư Tự lúc này còn đang xấu hổ cùng giận dữ, hắn chỉ liếc mắt một cái rồi thôi.

Thấy hắn không đáp lại, An Bình dứt khoát chỉ vào bầy ngựa đang thông dong gặm cỏ trong sân, nói:

- Chỉ bằng người tự chọn đi.

Lư Tự nghe thế liền ngăn ra, giống như không dám tin, cảm giác tức giận vì bị ăn đậu hũ ban này cũng tiêu tan như mây khói.

Dựa vào hiểu biết của hắn trong khoảng thời gian này, nàng hắn là sẽ trực tiếp ban thưởng cho hắn tùy theo ý mình mới đúng, bởi vì...đó mới là tính cách của nàng. Khi trước, hắn vào cung chẳng phải do nàng cưỡng chế hay sao? Không phải nàng nói gì hắn đều phải làm theo sao? Tại sao bây giờ lại để hắn tự mình chọn ngựa?

Lư Tự thật sự rất bất ngờ.

Hắn biết, sự kiên cường, mạnh mẽ, tính phong lưu của An Bình diện hạ xuất phát từ rất nhiều nguyên do. Tỷ như mẫu thân của nàng là một nữ vương, lại tỷ như nàng là nữ nhi duy nhất của bộ hạ. Nhưng mà, ai cũng có sở thích riêng của mình, hắn lại vừa hay không có hứng thú với người như nàng.

Thế nhưng không thể phủ nhận, An Bình diện hạ đối xử với hắn không tệ. Không bàn đến tặng phẩm ngày thường, chỉ riêng chuyện việc nhỏ như vậy mà nàng cũng để trong lòng đủ khiến hắn cảm thấy rất ngoài dự liệu rồi.

Đương nhiên, nàng ăn đậu hũ của hắn là một vấn đề hoàn toàn khác.

Trong lúc hắn còn chưa hoàn hồn, An Bình đã bước ra khỏi sân, vẻ mặt cực kỳ tự nhiên, tựa như nàng chưa từng hôn lên vành tai ai đó. Tề Tôn Chi chẳng biết từ khi nào đã mọc một cây quạt từ trong ngực ra, đang chậm rãi phe phẩy, dường như trước mắt y không phải là một bầy ngựa chạy toan loạn mà là một hồ nước sóng biếc, cảnh đẹp mê li.

Chỗ ngồi của hai người khá gần nhau, đỉnh đầu là nắng xuân ấm áp, phía sau là trăm hoa đua nở, ai nấy đều tưởng mạo xuất chúng, ưu nhã thờ ơ, phối lại với nhau đúng là đẹp như tranh vẽ. Có điều, thời gian trôi qua, không ai nói với ai câu nào, mãi cho tới khi Lư Tự dắt một con ngựa trắng tới, Tề Tôn Chi mới kinh ngạc "Ồ!" lên một tiếng.

An Bình đánh mắt nhìn qua, cũng không khỏi lộ vẻ sững sờ.

- Diện hạ, vì thần nhìn trúng thốt ngựa này!

Đi bên cạnh Lư Tự là một con ngựa cao to, toàn thân trắng muốt, hai mắt lấp lánh. Có điều, con ngựa này dường như có hơi không tình nguyện, từ đầu tới cuối liên tục hừ hừ. Đặc biệt, lúc nhìn thấy An Bình, ánh mắt nó còn lộ vẻ lăm lăm.

- Đúng là ngựa tốt! - Tề Tôn Chi gật đầu cười, quay đầu nhìn sang An Bình, lại phát hiện nàng đang trừng mắt với hắn.

- Đương nhiên là ngựa tốt rồi! Đây là Tật Phong của bản cung!

- Ô, cái tên này nghe quen quá! Đây chẳng phải là con ngựa trước kia đã đạp vì thần một cái sao!

-...

Cả người Lư Tự dờ ra, vẻ mặt xấu hổ:

- Là vì thần đi quá giới hạn, mong diện hạ thứ tội!

An Bình rũ mắt, khều một chiếc lá trà trong tách. Sau đó, nàng đột nhiên nở nụ cười, đưa tách trà cho Viên Hi, đứng lên đi tới cạnh Lư Tự, thân mật nói:

- Khánh Chi nói gì vậy? Chỉ cần Khánh Chi thích, ta liền tặng Tật Phong lại cho người!

Nàng vừa dứt lời, Viên Hi đã kinh ngạc lên tiếng:

- Điện hạ, đây chính là Tật Phong mà ngài yêu thích nhất đó!

Năm đó, sau khi Tật Phong làm Tề Tôn Chi bị thương, Sùng Đức bệ hạ vô cùng tức giận, hạ lệnh chém chết con ngựa này, nhưng lại bị An Bình liều chết ngăn cản, nàng nói: "Chỉ là một con vật mà thôi, phụ hoàng có gì phải chấp nhặt như vậy?". Lúc ấy, Đông Đức hoàng hậu còn khen nàng dám làm dám chịu, vậy mà hôm nay nàng lại muốn tặng nó cho người khác?

Sau khi Viên Hi hỏi nàng câu này, An Bình chỉ quét mắt nhìn hắn một cái, quát: "Nhiều lời!"

Lưu Tự sững người tại chỗ, trong chốc lát không biết phải phản ứng ra sao. Nàng thực sự cam lòng tặng con ngựa tốt này cho hắn? Trong đầu chợt hiện lên nụ hôn ban nãy, lẽ nào...nàng không hề đùa giỡn hắn?

Tật Phong từ lâu đã được dạy dỗ, cho nên rất hiểu tính người, vốn còn muốn thừa dịp An Bình tiến lên mà chạy qua làm nũng, lúc nghe xong lời kia của nàng liền lập tức xoay đầu đi...

Tề Tôn Chi vuốt cằm cười gian:

- Tốt lắm! Con ngựa này tuổi không còn nhỏ, qua hai năm nữa hắn sẽ trở nên vô dụng. Tới lúc đó, Khánh Chi có thể giao nó cho ta.

Lưu Tự và Tật Phong đồng loạt giương mắt nhìn y, sau đó, bạch mã lui dần về phía sau, không ngừng phát ra tiếng rên rỉ hừ hừ.

An Bình quay sang nhìn Tề Tôn Chi:

- Không ngờ ngay tới con ngựa người cũng không muốn buông tha!

Lưu Tự cuối cùng thức tỉnh, vội vàng buông lỏng dây cương, đưa tay quạt mồ hôi lạnh trên trán:

- Quên đi, để vì thân chọn một con khác là được!

- Ồ...thật đáng tiếc...

Tề Tôn Chi phe phẩy cây quạt, đưa mắt nhìn Tật Phong, mãi cho tới khi con ngựa đáng thương kia bỏ chạy như điên mới thôi. Trong sân, đàn ngựa ngoác nhìn nhau, chẳng hiểu chuyện gì đang diễn ra...

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Đến Rồi*, *Quần Thần Cẩn Thận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

Chuyển ngữ: Míc

Kể từ sau khi An Bình điện hạ hào phóng bày tỏ ý muốn đem Tật Phong tặng cho Lưu Tự, văn võ khắp triều đều bắt đầu đồn đại một tin—phò mã gần như đã quyết định rồi.

Thoáng chốc cả triều đều vui mừng, các công tử độ tuổi tương xứng nhao nhao chạy trốn biết tin, cơ hồ mừng đến phát khóc. Chúng đại thần trong triều trước nay duy trì thái độ phản đối đối với việc An Bình chấp chính cũng có chút lắng dịu, công tử của chúng ta coi như an phận rồi.

Mà người phản khởi nhất trong đó chính là người đương nhậm chức Lễ bộ thượng thư – Trương đại nhân.

Từ sau khi Sùng Đức bệ hạ giao nhiệm vụ kén rể vinh quang cho ông, cho tới bây giờ không chút tiến triển, ông áy náy hổ thẹn không thôi. Bây giờ nghe được tin này, nhất thời có một loại cảm giác như gió xuân ấm áp tấp vào mặt thúc giục ông hăn hẩ, ngăn cũng ngăn không được. Vì vậy mới tình mớ, ông đã vội vàng vàng xồng xộc đến Ngự thư phòng, định xin ý kiến của An Bình điện hạ một chút, đặt chuẩn bị chu tất cho hôn sự sắp tới.

Ai ngờ vừa bước vào cửa đã bắt gặp An Bình điện hạ cầm cán bút không ngừng thờ dài.

“Điện hạ, xảy ra việc gì ư?” Trương đại nhân là người đa cảm, rất dễ bị ảnh hưởng bởi người xung quanh, thế nên vừa thấy dáng vẻ nàng như vậy, bản thân nhất thời cũng ủ rũ hết phần nửa.

An Bình nhướn mí mắt, phiền muộn lắc đầu: “Aizzz, đừng nhắc tới, đối với nó, bổn cung vẫn luôn yêu thương có thừa, sao một chút chuyện vặt vãnh còn phát cáu chứ?”

Trương đại nhân kinh ngạc, lẽ nào bên này vừa nghe được tin tốt, phía Lưu Thiếu phó đã xảy ra chuyện gì rồi?

“Điện hạ, có cần lão thần đi khuyên thử?”

“Hửm?” An Bình thành thật ngẫm nghĩ một lúc, lại lắc đầu: “Quên đi, nó trước giờ chỉ nghe lời của bọn cung, người khác quản không được đâu.”

Trương đại nhân hít một ngụm khí lạnh, An Bình điện hạ quả nhiên khí phách, không nói tới việc chưa tới một tháng đã bắt được Thiếu phó đại nhân, mà còn trực tiếp bắt đầu “quản giáo”.

Ông cố nén kinh ngạc, nói: “Vây. ....Điện hạ tính như thế nào?” Hôn sự rốt cuộc liệu còn có hi vọng hay không a?

“Thôi, đừng nói chuyện này nữa.” An Bình gác bút nhìn ông: “Trương đại nhân đến đây có việc gì muốn bẩm báo?”

Aizzz, tâm tình Ngài đều lộ hết như vậy, còn bẩm cái gì nữa chứ? Trương đại nhân vô lực lắc đầu, nhanh chóng hành lễ rồi cáo lui.

Bệ hạ, lão thần hổ thẹn với ngài a. ....>_<

Ông chân trước vừa rời đi, Viên Hi đã hưng phấn xồng xộc chạy vào: “Điện hạ, Tật Phong cuối cùng chịu ăn rồi.”

n Bình gật đầu thoáng cười, liếc mắt nhìn Trương đại nhân đã dần đi xa bên ngoài, kể đó cười càng lúc càng khoái trá. ....

Sau bữa trưa, Tề Tôn Chi được triệu vào cung. Dù gì đối phương cũng là “chủ nợ”, An Bình không thể dùng phương thức đối đãi với các mỹ nam khác mà tiếp đãi hần, cách thức ở chung của cả hai kỳ thực rất đơn giản, cũng chỉ có một khả năng chính là đánh cờ.

Thật sự chán.

Qua mấy ván chém giết đã xong, đôi bên có thắng có thua, trong lúc đó hai người gần như một câu cũng không nói. Mãi đến khi ván cờ cuối kết thúc, Tề Tôn Chi mới nhưn mặt cười nói: “Chắc ngày mai trong triều sẽ lại bắt đầu lan truyền tin đồn điện hạ đối với vi thần cũng có tình ý.”

An Bình cố tình ray rứt thở than: “Aizzzz, Từ Đô, đều trách bọn cung liên lụy người rồi. ....”

Tề Tôn Chi cười gian: “Điện hạ khách khí.”

An Bình lại trở về nụ cười mang phong thái hoàng thất: “Nào có. ....”

Đến khi mặt trời ngả về Tây, Tề Tôn Chi mới rời cung hồi phủ. An Bình thái độ khác thường, thập phần thân thiết hữu hảo tự mình đưa tiễn, hai người cùng lên xe, tiễn hần đến tận cửa lớn Tề phủ.

Lúc xuống xe, nàng đưa cho tùy tùng thân cận của Tề Tôn Chi túi dược liệu sớm đã chuẩn bị tốt: “Đây là thuốc mẫu hậu gửi về từ Thanh Hải quốc, không biết có công hiệu hay không, nhưng chung quy vẫn phải thử.”

Sắc mặt Tề Tôn Chi hơi thay đổi, cười cười, hành lễ nhận lấy: “Đa tạ hảo ý của điện hạ, vi thần từ chối thì bất kính.”

Cửa lớn Tề phủ mở ra, quần gia xách đèn lồng nhanh chóng chạy tới, đang định dìu Tề Tôn Chi thì An Bình đã đưa tay làm động tác ngăn lại, sau đó tự nhấc vạt áo bước lên xe ngựa, cách màn xe nói: “Bọn cung đi trước.”

Tề Tôn Chi không chút bất ngờ gật đầu: “Được, cung tiễn điện hạ.”

Tới khi xe ngựa lộc cộc chạy đi xa, quần gia nhìn không được nhỏ giọng nói thầm: “Không ngờ công chúa điện hạ lại trọng sĩ diện đến vậy. ....”

“Đừng vô lễ.” Tề Tôn Chi thấp giọng quát, thở dài nói: “Điện hạ đây là không muốn khiến ta khó xử. ....”

Đương lúc An Bình đang chần chừ không quyết giữa nhị vị công tử Tề Lưu, bách tính kinh thành cũng đối với việc này hết sức quan tâm, thậm chí không ít sông bạc còn âm thầm mở sòng đánh cược xem người cuối cùng được chọn cho vị trí phò mã, nhất thời kinh doanh sông bạc phát triển mạnh lên.

Ngày nọ Lưu Tự cười ngựa ra phố, chợt có người xông thẳng tới trước mặt, khóc lớn chỉ trích hần: “Vì sao lại là người chứ, người ta cược là Tề đại công tử mà. ....”

Gần đây đang đồn đãi chuyện Lưu Tự sắp trở thành phò mã, hần đương nhiên cũng đang rối rắm, nghe thấy thế thì nháy mắt cũng chả tức giận, chỉ quăng lại một câu: “Ta sao biết chứ!”

Con bạc đang lẫn lộn khóc lóc bị dọa đến chết trân, hần đã tự nhiên vung roi, phi ngựa mà đi.

Lưu Tự không vui, bởi vì hần cảm thấy lời đồn này cực kỳ có khả năng trở thành sự thật.

Thế nhưng điều không thoải mái là, mấy ngày nay ở chung, hần chợt cảm thấy An Bình điện hạ hình như cũng không đáng sợ như trong tưởng tượng. Mặc dù nàng thích động tay động chân với hần, thi thoảng cũng mạnh mẽ áp đảo, nhưng phần lớn thời gian đối với hần đều thập phần ôn hòa, đồng thời cũng cực kỳ quan tâm đến suy nghĩ của hần. Một câu nói lơ đãng hay một chuyện bình thường, chỉ cần nàng biết, chung quy sẽ tận lực giúp hần thực hiện. Hôm ấy lúc nàng muốn tặng Tật Phong cho hần, lại càng khiến hần thụ sủng nhược kinh.

Có điều cảm giác này thật kỳ quái! Đạo trước phụ thân hỏi hấn cảm giác mấy ngày gần đây, hấn nghĩ hết nửa ngày, cuối cùng lại bị phản phát hiện mình giống như một nữ tử được nam nhi sủng ái, chứ không phải là một nam tử đường đường thân cao bảy thước!

Trên đời còn có chuyện nào bi thảm hơn chuyện này không?

Thế nhưng chưa tới mấy ngày gió đã đổi hướng, bởi vì biểu hiện khi An Bình đích thân tiễn Tề Tôn Chi hồi phủ cho chứng minh nàng kỳ thực vẫn do dự chưa quyết như trước.

Chúng đại thần mặc dù cảm khái An Bình thay đổi thất thường, nhưng cũng chỉ cho rằng nàng nhất thời khó chọn lựa mà thôi, dù gì chịu chọn phò mã cũng đã là thái độ đúng đắn rồi ấy. Có điều chừ vị quan viên trẻ tuổi, công tử của đại thần lại bắt đầu âm thầm hành sự, bởi khó mà đảm bảo An Bình điện hạ sẽ sẽ không nở rộng hàng ngũ ủng cứ viên nha. -_-||| Duy chỉ có Lê Bộ thượng thư là phiền muộn không thôi. Hiện giờ chuyện mà ông đang đối mặt chính là một loại cảm giác mịt mù chả biết rõ thế nào. Ông hoàn toàn không biết An Bình điện hạ nhìn trúng ai, càng không biết nên ăn nói thế nào với Sùng Đức bệ hạ thân đang ở nơi xa kia.Orz

Ở trong phủ gần nửa tháng, Lư Tự cuối cùng dưới sự thúc ép của phụ thân lại bước vào cửa cung.

Thời gian còn sớm, An Bình đang ở Ngự thư phòng cùng chúng đại thần thương thảo nghị sự, hấn liền ở đợi ở hành lang bên ngoài điện, bắt quá nghe động tĩnh, dường như không khí trong điện cũng không mấy tốt.

Nghe nói người có thể ngồi ở chức Thượng ngự sử đều cực kỳ ngoan cố, Tiêu Nghĩa Đức hiển nhiên là người minh chứng tuyệt vời nhất cho câu này. Mặc dù Lương quốc sớm đã thi hành chế độ nữ quan, nhưng lão vẫn luôn ác cảm đối với việc nữ tử nhập sĩ, lại càng là người đại biểu chủ yếu cho việc phản đối An Bình thừa kế đế vị. Cho nên sáng nay lúc An Bình nhắc tới việc chuẩn bị đề bạt một nữ quan tên là Thẩm Thanh Tuệ vào công bộ, lập tức dẫn tới sự phản đối cật lực của lão.

Lão vốn lớn tiếng, lại vì lúc trước An Bình trêu chọc con lão khiến tâm tư còn có khúc mắc, khi nói chuyện khẩu khí đương nhiên rất lớn, đến nỗi Lư Tự ở bên ngoài còn có thể nghe được đại khái sự việc.

Mặc dù không đồng ý với cách làm của An Bình, nhưng Lư Tự hoàn toàn tin tưởng An Bình điện hạ – người chảy một nửa huyết thống của nữ tôn quốc trong người sẽ không nượng bộ nửa phần. Nhưng Đại Lương quốc chung quy vẫn là thiên hạ của nam tử, nữ nhi nên đoan trang thanh nhã, giúp chồng dạy con, chính quyền quốc gia đều là việc của nam nhi, chẳng phải sao? Nàng có gì cứ khăng khăng muốn đi ngược lại chứ?

Không khí trong Ngự thư phòng gần như rơi vào căng thẳng, Lư Tự không kiên nhẫn chờ dài một tiếng, vừa ngẩng đầu đã kinh ngạc hết một lúc.

Một bóng dáng quen thuộc bước trên con đường bên ngoài cách đó mấy trượng, ánh mặt trời nhảy múa trên vầng trán tròn bóng như ngọc của nàng, ánh mắt như nước mùa thu, nét mặt dịu dàng.

Cảnh tượng vô tình gặp gỡ vào tiết trung thu năm ngoái hiện lên trong đầu, nét mặt hấn có chút âm đạm, đây mới là thiếu nữ hấn trông mong a.

“Khánh Chi đang nhìn gì vậy?”

Lư Tự cả kinh, lấy lại tinh thần, quay đầu nhìn, chúng đại thần trong Ngự thư phòng đã tấp nập lui ra, An Bình toàn thân áo bào màu trắng ngà, ung dung bước qua, trên mặt vẫn là ý cười ngả ngón như cũ, cho thấy cuộc tranh luận vừa rồi trong điện cũng chẳng hề ảnh hưởng đến tâm tình của nàng.

“Tham kiến điện hạ.” Hấn nhắc tay hành lễ, giọng nói nặng nề.

An Bình khẽ liếc thấy nét phần uất giữa hai hàng mày của hấn, đoán hấn nhất định là còn đang bận tâm đến lời đồn trước đây, trong lòng tức cười, quả thật là một nam nhân khó tính.

“Ngươi còn chưa trả lời câu hỏi của bốn cung?”

“Không, không có gì.....”

An Bình lướt qua vành tai hơi phỉm hồng của hấn, có chút khó hiểu, theo ánh mắt của hấn nhìn về phía trước, liền thấy một góc hạnh hoa cánh hoa bay bay như mưa, một thiếu nữ chậm chậm bước qua, hướng phía cửa cung mà đi. Y phục màu vàng hoa lệ, trăm cái ngọc bội, chỉ một bóng lưng thôi cũng đã thướt tha uyển chuyển không nói thành lời.

“Đây là người trong lòng Khánh Chi sao?”

“Điện hạ!” Lư Tự cơ hồ bị dọa đến giật bắn, biểu tình trước sau như một không chút dao động bỗng nhiên toát lên vẻ kinh ngạc, thậm chí còn có tia hoảng hốt.

An Bình sờ cằm, vẫn như cũ nhìn chăm chăm vào bóng dáng thướt tha ấy: “Đó không phải là tiểu cô nương nhà Chu Thủ phụ sao? Gần đây thường xuyên nhập cung bầu bạn cùng thái hậu, hình như gọi là.....Chu Liên Tương?”

Lư Tự há miệng, định nói gì đấy, nhưng lại bị lời kể đó của nàng ngắt ngang: “Dịu dàng xinh đẹp, đoan trang lễ độ, từng cái nhíu mày từng nụ cười, bách mị thiên kiều a!”

Xinh đẹp quyền rũ vô vàn

“.....” Hân hoàng hốt không nói gì.

“Sao vậy?” An Bình quay đầu chớp mắt nhìn hân: “Không phải là bị ta nói trúng rồi chứ?”

Lưu Tự chậm rãi gật đầu: “Điện hạ tính tường.”

“Không đâu, bôn cung hiểu tính cách của nàng, chứ cũng không phải ánh mắt tính tường gì cả.”

“Thế thì vì sao?”

“Là bởi vì.....” An Bình nhú mày nhìn, tựa tiếu phi tiếu: “Những tính cách này hoàn toàn trái ngược với bôn cung.”

Lưu Tự kinh ngạc, An Bình lại bắt đầu cười ha ha, sau đó sáp đến thấp giọng bên tai hân: “Cũng may ngươi chưa từng né tránh, bôn cung thích sự thành thực của ngươi.”

Hơi thở của nàng ăm ắp phốt qua vành tai, cánh môi gần như quét qua má hân, Lưu Tự nhớ tới cái hôn lần trước ở thao trường diễn luyện, cả người cứng đờ, từ cổ đến má đều đỏ bừng, tim như đánh trống, ngay sau đó, An Bình đã tùm tùm lướt qua hân đi lên trước.

“Khánh Chi hôm nay về sớm chút đi, bôn cung còn bận việc quan trọng.”

Toàn thân Lưu Tự chấn động, hoàn toàn hồi hồn, đến lúc này mới cảm thấy có chút không ổn, bản thân vừa rồi không phủ định, An Bình điện hạ liệu có nổi giận mà xuống tay với Lưu gia không....

“Thì ra vị phò mã mà bộ hạ chọn cho Ngài đã có ý trung nhân.”

Buổi chiều, ánh mặt trời nghiêng nghiêng chiếu vào lương đình trong Ngự hoa viên, Tề Tôn Chi bưng chén trà cười hề hề, đôi mắt sáng rực rỡ, hiển nhiên rất vui khi thấy An Bình gặp phải vấn đề quần bách thế này.

An Bình ngồi đối diện thế nhưng chẳng chút biểu cảm, chỉ tốt bụng sửa lại: “Chỉ là ‘có khả năng là phò mã.’”

“Nhưng điện hạ rõ ràng đối với Khánh Chi sùng ái có thừa nha?”

“Ừa, đó chỉ là thói quen mà thôi.” Chi cần là nam tử tuấn tú nàng đều sùng ái, đây đích thực là thói quen, đương nhiên ngoại trừ vị “chủ nợ” ở trước mặt này.

Tề Tôn Chi cười lắc đầu.

Bên ngoài lương đình, Viên Hi nhanh chóng chạy qua, hành lễ với An Bình: “Điện hạ, đồ vật đã gửi tới rồi.”

“Hả?” An Bình tinh thần phấn chấn, đặt chén trà trong tay xuống, cười nói với Tề Tôn Chi: “Hôm nay gọi ngươi tới là có thứ tốt muốn tặng cho ngươi.”

Nhớ tới cảnh tượng hôm ấy nàng tặng ngựa cho Lưu Tự, đầu mày Tề Tôn Chi khẽ nhíu lại, cho thấy không mấy kỳ vọng.

An Bình cũng không để bụng, vỗ tay hai cái, liền có người đẩy một chiếc xe lăn nhanh chóng đi tới. Thoáng nhìn qua, chỉ cảm thấy ngoại trừ làm rất tinh xảo, so với xe lăn bình thường độc nhất vô nhị, trục bánh xe rõ ràng còn được xử lý đặc biệt, lúc lăn trên đất âm thanh rất nhỏ.

“Đây là.....” Tề Tôn Chi sững sờ một hồi, ngược mắt nhìn nàng.

“Là kiệt tác của công bộ hữu thị lang Thẩm Thanh Tuệ, tặng cho ngươi.”

Thực ra tật ở chân của Tề Tôn Chi chỉ ảnh hưởng đến dáng đi và tốc độ của hân khi đi đường, cho nên vẫn luôn không ngồi xe lăn, nhưng nếu đã là đồ Giám quốc đại nhân ban tặng, hân đương nhiên không thể phớt lờ thể diện của nàng, liền để cho Viên Hi dìu hân ngồi lên.

Cầm tay vịn, hân cười nhìn An Bình: “Đúng là đồ tốt, đồ đã tặng rồi, điện hạ vẫn là nói chính sự đi.”

“Nói chuyện với người thông minh đúng là thoải mái.” An Bình cong môi nở nụ cười, phát tay cho đám người Viên Hi lui đi, ngồi xổm trước mặt hân, nhìn thẳng vào mắt hân: “Hôm nay Lưu Tự ở trước mặt bôn cung để lộ chuyện trong lòng, Thái phó nhất định khẩn trương, ngươi giúp bôn cung nhắc nhở hân một chút chuyện liên quan đến việc đề bạt Thẩm Thanh Tuệ, ông ấy đương nhiên hiểu nên làm gì. Về phần ngươi thì.....” Nàng đưa tay vỗ vai hân: “Từ đó à, dù gì nhận đồ của người ta, ngươi cũng có thể thuyết phục phụ thân ngươi ủng hộ Thẩm Thanh Tuệ, có được không?”

Nàng không có cách nào bỏ qua thể diện của phái bảo thủ để trực tiếp đối kháng, nhưng có thể thông qua phái trung lập mà dàn xếp. Nàng muốn đề bạt Thẩm Thanh Tuệ cũng không phải vì nàng ấy là nữ nhi, mà là vì nàng ấy đích thực có bản lĩnh. Huống hồ, đây mới là khởi đầu, nàng không thể mới trận đầu đã thua được.

Tề Tôn Chi giựt giựt khóe miệng: “Điện hạ cũng thật biết tính toán.”

“Quá khen, ngươi nhớ kỹ ‘NGUYỄN ĐỒ PHỤC THẦU’ là được rồi.”

“.....” Tề Tôn Chi day trán, bây giờ rốt cuộc ai mới là chủ nợ đây?

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Đến Rồi, Quân Thần Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5

Chuyển ngữ: Míc

Không lâu sau, nữ quan Thẩm Thanh Tuệ cuối cùng dưới sự ủng hộ củ Thái phó và Tề đại học sĩ, bước vào cổng lớn Công bộ.

Tiêu Nghĩa Đức cực muốn roi lệ ngay tại chỗ, đám người này thế là sao chứ! Lúc trước cũng không nói muốn ủng hộ nàng nha, sao vừa quay đầu thì đã thay đổi hết cả vậy?!

Chuyện này giải quyết xong, An Bình giờ mới nhớ ra đã mấy ngày không gặp Lưu Tự rồi, quái lạ là Tề Tôn Chi cũng không xuất hiện. Dù sao cũng không có gì, tâm tình nàng rất tốt, liền dứt khoát cười Tật Phong tự mình đi gặp hai vị ‘tình lang’.

Trong kinh thành có mấy trạch tử (tòa nhà) phiên vương để trống không dùng, là nơi cư ngụ của phiên vương khi vào kinh tiến cống. Trong số đó thuộc Triệu Vương phủ là khác biệt nhất, cánh rừng trúc trong phủ càng là điểm đặc biệt yêu thích của hầu hết văn nhân nhà sĩ. Lão Triệu Vương sau khi tạ thế, thế tử kế thừa Tiêu Lệnh tính tình ôn hòa, khá cởi mở. Dù gì bản thân trấn thủ biên cương, cũng không quá để ý người nhà mượn dùng trạch tử, đến nỗi dần dà lâu ngày, nhóm hiển quý trong kinh chỉ cần nói một tiếng với quản gia là đã có thể sử dụng Triệu vương phủ, thập phần thuận tiện.

Ngày xuân nhân hạ, mấy vị công tử quyền quý liền hẹn nhau cùng đến phủ mở tiệc.

Rừng trúc sâu rộng, gió xuân nhẹ lướt, lá cây xào xạc, lay động ánh mặt trời đan xen rải rác nơi đâu cảnh. Lưu Tự đi lên trước một đoạn liền thấy bên trong chừa một chỗ trống, những người khác sớm đã có mặt. Đương lúc sáng sớm, ánh mặt trời xuyên qua rừng trúc vẫn có thể phản chiếu ánh sáng lóng lánh của hạt sương đọng trên cỏ, chư vị công tử của các thế gia cũng không chút để ý, tất cả đều ngồi trên đất, rượu cùng thức ăn tùy ý đặt trên chiếc bàn con ở một bên, tạo nên một vẻ tiêu sái khác biệt.

Đa số người tới đều là đồng học ở Quốc tử giám, ai nấy đều không có cố kỵ gì, một thiếu niên mặc áo bào xanh sẫm trong số đó vừa thấy hân thì liền vỗ tay cười nói: “Xem kìa, Chuẩn* Phò mã gia của chúng ta tới rồi!”

* *Chuẩn*: Sếp, gần như -> sếp làm phò mã

Sắc mặt Lưu Tự cứng ngắc, rầu rĩ không vui ngồi xuống đối diện với hân, không chút tức giận nói: “Còn không biết xấu hổ mà cười ta? Quên lần trước là ai bị An Bình điện hạ trêu ghẹo rồi?”

Thiếu niên mặc áo bào lục sẫm tên gọi Tiêu Thanh Dịch, tự Cẩm Phong, chính là con trai của Tả Đô Ngự sử Tiêu Chính Nghĩa. Chuyện lần trước ở bên ngoài thao trường bị An Bình điện hạ chọc ghẹo khiến hân bối rối vô cùng, thế nên vừa nghe thấy lời này thì liền không lên tiếng, mặt đỏ tai hồng dờn dật đi, mấy vị công tử ở xung quanh thấy thế đều ha hả cười phá lên.

Một người lớn tuổi hơn chút ở bên cạnh cười nói với Lưu Tự: “Nghe nói An Bình điện hạ ngay cả hân huyết bảo mã mà nàng ấy yêu thích nhất cũng không tiếc tặng cho người, nói người là chuẩn phò mã gia cũng không quá đâu.”

Lưu Tự vốn định phản bác, nhưng lời tới miệng lại nuốt trở vào, trái lại mặt cũng có chút hơi nóng, dứt khoát bùng chén rượu trên bàn giữa cổ uống một hơi.

Hân huyết bảo mã tính là gì chứ? Nàng ta không phải cũng tặng xe lẫn cho Tử Đô sao? Vốn dĩ chính là một nữ tử tùy ý phong lưu khắp nơi mà thôi! Ăn đậu hũ của người ta còn làm như thế chả có gì hết, đối với việc hân có người trong lòng cũng chả để bụng, điều quan tâm chẳng qua là làm thế nào để bắt Thẩm Thanh Tuệ mà thôi. ....

“Nè, mất hứng rồi?” Một công tử bụng phệ dờn cơ thể to béo ngồi xuống cạnh hân, cười đến mức khiến người ta muốn tẩn hân một trận.

Lưu Tự kinh ngạc một lúc, sau khi kịp phản ứng thì lập tức lắc đầu: “Không có.” Hân vì sao lại tức giận chứ? Người hân thích là Chu tiểu thư, hà có gì quan tâm đến cách nhìn của người khác!

“Nói không có chính là có rồi, xem ra An Bình điện hạ người vô phúc hưởng thụ rồi nha, ha ha. ....” Lời này vừa dứt, người ngồi xung quanh đều đồng loạt bắt đầu cười to.

Lưu Tự nhú mày nói: “Khác Miễn, người đừng có nói vậy, đây chính là Giám quốc đương triều!”

Vị công tử mập mạp trắng trẻo này tên gọi Tần Tôn, chính là con trai duy nhất của Binh bộ thượng thư đương triều Tần Cự. Lưu Tự vào Quốc tử giám

sau hần, nghe người ta nói hần từng bị An Bình điện hạ ức hiếp, sau đó thế nhưng từng bắt nạt ngược lại, thế nên kẻ trước người sau đều vẫn luôn chẳng hi vọng gặp An Bình. Có điều Lư Tự đối với chuyện này hết sức hoài nghi, bởi hần quả thật không cách nào tưởng tượng còn có người có thể khi dễ người như An Bình điện hạ.

Tần Tôn nhây nhura, hoàn toàn không để đuổi đi như Tiêu Thanh Dịch, nghe thấy câu này trái lại trở nên hăng hái, ra vẻ tao nhã xòe quạt vung vẩy nói: “Giám quốc thì sao chứ? Người khác đều nói An Bình điện hạ ghê gớm, nhưng nói cho cùng chẳng qua cũng chỉ là một nữ nhi, nói như chuyện của Cẩm Phong, nếu đôi là ta, chắc chắn sẽ phải đòi lại công đạo!”

Bên cạnh có người không cho hần mặt mũi nói: “E rằng ánh mắt của An Bình điện hạ còn chưa tệ hại đến mức đó đâu.”

Lời vừa dứt, xung quanh lại là một trận cười điên cuồng.

“Nè, đừng có mà mạnh miệng, năm đó người đầu tiên ở Quốc tử giám An Bình điện hạ xuống tay chính là tại hạ.” Tần Tôn hừ một tiếng, tự giác xoay chuyển cục diện, phe phẩy quạt cười hết sức đắc ý.

Tiêu Thanh Dịch đã lâu chưa lên tiếng nên cười nói: “Lúc ấy người chính là Từ Đột, như bây giờ, đã thành Từ Thử (chuột chết) rồi, a, không đúng, là Thạc Thử (chuột béo), ha ha.....”

1 Công Tôn Từ Đột, tức Công Tôn Át, người nước Trịnh, đệ nhất mỹ nam thời Xuân Thu. Họ gốc là Cơ, cháu trai của Chu thất Trịnh Hoàn Công, con trai của công tử Cung- đệ đệ Trịnh Vũ Công.

Xung quanh lại là một trận cười ồ, Tần Tôn gấp quạt ‘phạch’ một cái, nổi giận dưng dưng trừng mắt nhìn đám hồ bạng cầu hữu (bạn bè xấu) không có nghĩa khí.

“Hình như nghe thấy có người nhắc tới tên của tại hạ.”

Từ xa truyền tới tiếng cười thoảng qua của một người, Lư Tự ngẩng đầu nhìn, vội đứng dậy đón tiếp: “Từ Đột huynh đến rồi, mau qua đây, đang đợi mình huynh đây.”

Tề Tôn Chi khẽ cười gật đầu, Lư Tự đã xua tùy tùng của hần, tự mình giúp hần đi tới.

Tiêu Thanh Dịch trông thấy hần thì càng cười dữ dội: “Từ Đột huynh thứ lỗi, tiểu đệ vừa rồi không phải nói huynh, là Xuân Thu đệ nhất mỹ nam Từ Đột, huynh nói thử xem, Khác Miễn năm đó liệu có phải có chút bóng dáng của vị Từ Đột kia không?”

Hần duỗi tay muốn chỉ Tần Tôn, nhưng phát hiện đối phương sớm đã mất tăm mất tích, ngạc nhiên quét mắt một vòng, lại bắt gặp hần đang nấp sau lưng mấy người bên cạnh.

Tề Tôn Chi thấy thế mỉm cười: “Xem ra vị Từ Đột này của chúng ta rất không muốn ra gặp tại hạ rồi nhỉ.”

“Aizzz, không có, không có.....” Tần Tôn rề rề dịch ra, nở nụ cười ngượng ngùng với hần, nhưng chung quy vẫn không dám ngược mắt nhìn hần, hình như rất sợ hần.

Tề Tôn Chi cũng không để tâm, cao giọng nói: “Quên nói với các vị rồi, trước đó nửa đường tình cờ gặp một vị khách quý, sắp tới rồi.”

Lư Tự ngồi xuống cạnh hần, có chút khó hiểu: “Còn có người nào?” Thường ngày cũng chỉ mấy người bọn họ xem ra đến gần hết rồi.

Ai biết vấn đề này vừa hỏi xong, sau lưng đã truyền tới giọng nói khiến hần rối rắm không thôi: “Ày da, bọn cung đến trễ rồi.”

Giống như giữa trời xuân chợt đổ cơn mưa ào ạt, Lư Tự nháy mắt người cứng đờ, Tiêu Thanh Dịch bắt đầu học theo Tần Tôn trốn sau lưng mọi người, bất cần đụng phải một người, ngẩng đầu lên nhìn, thì ra ai nấy đều giống như vậy, thế nên kết quả là cả đám túm tụm lại một chỗ, cùng nhau run cầm cập....

An Bình nhú mày quét mắt qua một vòng cảnh tượng trước mặt, sờ cằm cười cực kỳ gian: “Bọn cung không được hoan nghênh?”

Lư Tự trầm than một tiếng, đứng dậy hành lễ, giọng nói ừ ừ: “Tham kiến điện hạ.”

Thấy hần đã động dậy, những người khác cũng đành run run rẩy rẩy đứng dậy hành lễ, nhưng đều bắt giác đồng loạt lùi về sau nửa bước.

An Bình làm như không thấy gì, mỉm cười đi tới cạnh Lư Tự, thân thiết kéo cánh tay hần ngồi xuống: “Còn nói Khánh Chi vì sao lâu như vậy không vào cung, thì ra là có tụ họp, nếu không phải bọn cung năn nỉ Từ Đột dẫn đường, hôm nay chẳng phải là không gặp được người rồi?”

“Khụ khụ.....” Tề Tôn Chi bị sắc mặt ngum rượi: “Điện hạ dùng từ ‘năn nỉ’ thật tuyệt!”

An Bình quay đầu trừng hần một cái, khi quay qua đối diện với Lư Tự lần nữa, lại là bộ dạng cười tủm tỉm.

Mấy vị công tử ở phía đối diện ngăm ngăm trong lòng, đồng loạt ném ánh mắt ‘trắng sỉ đoạn uyển’² cho Lư Tự, loại tình cảm khâm phục không lời nào có thể diễn tả.

2 Tráng sĩ chặt cổ tay, chỉ cổ tay dùng sĩ bị rắn cắn bị thương, lập tức chặt đứt, tránh cho độc tính lan ra toàn thân. Ngụ ý làm việc phải quyết đoán kịp thời, không thể chần chừ.

Tráng sĩ đoạn duyên cùng với anh hùng tự thương, hai từ này thường đi với nhau, dùng để so sánh khi phách nam nhi anh hùng tráng sĩ cùng với sức mệnh bị tráng của họ.

Lưu Tự chợt cảm thấy bản thân có chút bất lực, bởi vừa rồi khi An Bình điện hạ kéo cánh tay hắn, hắn bỗng dưng nảy sinh một tia hư vinh cao cao tại thượng. Nữ tử mạnh mẽ ai ai cũng né không kịp này chỉ đối xử thân thiết với một mình hắn, nghĩ thấy nàng ăn đậu hũ của mình cũng không hoàn toàn là chẳng chút để ý nha..... Tâm tình xuất hiện này thật kỳ lạ, khiến hắn chỉ có thể im lặng quay đầu đi, lặng lẽ bút một ngọn cỏ bên cạnh.....

Mặc dù không đồng ý, nhưng người đã tới rồi, lại còn đường đường là Giám quốc đại nhân, mọi người không những phải cẩn thận đối đãi, mà còn phải ra vẻ cực kỳ vui vẻ hưởng thụ, để chứng minh yến tiệc ngày xuân nơi đây vì nàng đại giá quang lâm mà mọi thứ đều tỏa ra ‘sức sống tràn trề’.

An Bình điện hạ rất hợp tác với mọi người, cực kỳ hòa ái chào hỏi thân thiết với bộ phận những đồng học cũ ngày xưa có mặt ở đây, trong cảnh tượng đáp lễ run như cây sậy thì cười đến là vui sướng thoải mái, sau đó nâng chén rượu, nét mặt ngạc nhiên nhìn về phía Tiêu Thanh Dịch: “Ày da, vị này không phải là nhà Tiêu đại nhân.....”

“Điện hạ, ném thử cái này.” Tề Tôn Chi vội gấp một miếng điểm tâm đặt vào chiếc đĩa trước mặt nàng, khiến Tiêu Thanh Dịch khẽ đưa ánh mắt cảm kích....”

An Bình vì thế nhún nhún vai, cũng không tiếp tục đề tài đó nữa, nhưng lại ép Lưu Tự ăn miếng điểm tâm đó. Người kia tâm tình phức tạp lắm theo, sau khi ăn xong còn phải miễn cưỡng nói lời cảm tạ.

Bầu không khí quý dị tiếp diễn hồi lâu, An Bình cuối cùng phát hiện Tần Tôn vẫn luôn trốn trốn tránh tránh.

“Woa, vị này là....”

Tề Tôn Chi quay đầu cười với nàng: “Điện hạ đã quên năm đó khi vào Quốc tử giám, người đó là thiếu niên lịch thiệp được Ngài khen là ‘Từ Đô đương thời’ sao?”

“A, Tần Tôn!” An Bình co rút khóe miệng, quay đầu nhỏ giọng hỏi Tề Tôn Chi: “Bỏn cung năm đó thật sự đã nói vậy?”

“Không sai, điện hạ lúc đó còn không tiếc lời ca ngợi.”

An Bình lắc đầu cười một lúc, rồi lại bất ngờ chỉ Tần Tôn quát: “Tiểu tử kia, lúc trước khi để bỏn cung, bây giờ trái lại biết trốn tránh rồi!”

Mọi người ai nấy đều sững sốt, trước đó còn cho rằng lời Tần Tôn nói là bịa đặt mà thôi, chưa từng nghĩ đây là thật. Tiếc là Tần Tôn bây giờ cũng không có khí thế để mà khoe khoang, lấy bà lấy bấy tiếp tục dịch ra sau, còn không ngừng chăm chú nhìn Tề Tôn Chi, một lúc lâu mới nhỏ giọng nói: “Điện hạ thứ tội, năm đó là Khác Miển tuổi nhỏ không hiểu chuyện.....”

“À.....” An Bình thuận miệng đáp một tiếng, quay qua ánh mắt sâu xa liếc Tề Tôn Chi một cái.

Luôn là người, kẻ lúc trước giật dây người khác ức hiếp bỏn cung chính là cái đồ nham hiểm nhà người!

Mọi người vốn cực kỳ kiêng kỵ An Bình, nhưng phát hiện nàng chỉ để ý một mình Lưu Tự, dần dà cũng thả lỏng. Bầu không khí bắt đầu trở nên ấm trở lại, vô rượu mang đến bất tri bất giác đã uống cạn.

“Đúng rồi,” rượu hơi ngà ngà, An Bình nâng chén rượu đôi mắt mơ màng nói: “Chẳng bao lâu nữa là thi hội mỗi năm một lần rồi, chư vị có hứng thú tham gia không?”

Nhắc tới thi hội chính là do Thái phó Lưu Kha năm đó đề xuất mở ra, Sùng Đức bệ hạ cảm thấy đây là cơ hội tốt để văn nhân nhà sĩ giao lưu, đồng thời cũng có thể mở rộng thu nạp nhân tài, liền phần chần chừ đồng ý. Mấy năm nay đích thực cũng nhờ thế mà thu hút không ít kẻ sĩ tài năng, thế nên có rất nhiều sĩ tử thi trượt hoặc học giả không muốn đi theo con đường khoa cử đều mong muốn tham gia hoạt động tuyển chọn dạng này để bước vào quan trường, hoặc là trở thành phụ tá trong phủ của những nhà quan lớn vinh hiển.

Mấy người có mặt ở đây đều là người có ăn học, lại còn là đời sau của nhà quan, hơn phân nửa đều chuẩn bị tham gia khoa cử, nhưng hiện giờ nghe nhắc đến thì cũng không khỏi động tâm.

An Bình ngửa cổ uống cạn hớp rượu cuối cùng, cười nói: “Dù gì sớm hay muộn cũng phải bước vào quan trường, các vị nếu đã có suy nghĩ này, vậy sớm chuẩn bị đi, xem đây là trải nghiệm cũng không tồi đâu.”

Những người có mặt nhao nhao gật đầu, cảm thấy rất có lý.

Tề Tôn Chi khẽ mỉm cười, không hề lên tiếng. Lưu Tự lại tò mò liếc An Bình một cái, sao cảm thấy nàng hôm nay cứ như là đang chiêu dụ người nên mới tới vậy.

Có điều, thật sự không hợp cho lắm với tác phong thường ngày của nàng nha.

Không bao lâu, có một thị vệ trẻ tuổi đi đến, bẩm báo nói Tà đô ngự sử đại nhân đang ở đây, hỏi Tiêu Thanh Dịch có muốn theo xe ngựa của ông ấy cùng về không.

Tiêu Thanh Dịch vừa nghe nói phụ thân ở đây, vội vàng đứng dậy cáo từ mọi người. An Bình có lẽ uống đã hơi choáng choáng, thấy hấn định đi, lập tức đứng bật dậy kéo tay áo hấn, không cẩn thận dùng lực mạnh một chút, cổ áo Tiêu Thanh Dịch liền bị xé rách lộ ra cảnh xuân.

Hấn hoảng hốt, lập tức vung tay áo lên che cổ, giậm chân cắn môi, kể đó quay đầu chạy như bay, liền mạch lưu loát.

An Bình bị sức lực khi hấn gãy ra khiến nàng suýt nữa thì ngã sấp xuống, may mà thị vệ bên cạnh kịp thời đỡ nàng, sau đó, dưới ánh mắt dò ra của mọi người, nàng véo khuôn mặt của thị vệ thiếu niên đó: “Tiêu tử tuần tú thật, làm thị vệ thật tiếc.....”

Gương mặt thị vệ nháy mắt đỏ bừng.

“Cái gì? Con lại bị trêu ghẹo!!!”

Một tràng gào thét bên ngoài cửa lớn đem tâm tư An Bình kéo trở về, mí mắt nàng giựt một cái, đẩy thị vệ ra, khoát khoát tay về phía mấy vị công tử đang nhón nháo trong gió: “A, bổn cung còn có một vài chính vụ chưa xử lý xong, hồi cung trước, mọi người tiếp tục đi, ha ha.....”

Thị vệ sau lưng sớm đã co chân chạy như điên rồi đi.....Tề Tôn Chi lặng lẽ lau mồ hôi trên trán, ra hiệu Lưu Tự tiến An Bình hồi cung, nhưng phát hiện ánh mắt hấn hoàn toàn không nhìn thấy, trái lại chuyên tâm chăm chú tùm một cọng cỏ đáng thương bên cạnh.

Còn cho rằng nàng chỉ ưu ái chỉ với mình mình, gì chứ, rõ ràng vẫn là vị công chúa lăng lợ đùa giỡn bụi hoa kia!

Lưu Tự vừa bứt cỏ vừa lăm nhăm trong bụng, dù gì người mình thích là Chu tiểu thư, hoàn toàn không để tâm!

Tề Tôn Chi đối với hành động không thể tưởng tượng đó không cách nào lý giải nổi, đành phải tự mình tiễn An Bình ra cửa. May mà cha con Tiêu Nghĩa Đức đã rời đi, có điều An Bình lại có phiền não mới. Bởi vì nàng cười ngửa tới, trước đây Tật Phong vẫn luôn nghe lời, mỗi lần nàng đều quẳng dây cương rồi đi, nhưng nàng quên mất dạo gần đây nó đang cáu gắt, lần này thế nhưng bỏ nàng một mình chạy về cung mất rồi.

Tề Tôn Chi sau khi nhìn ra manh mối, chỉ xe ngựa của mình cười nói: “Điện hạ nếu như không chê, vì thần tiễn Ngài hồi cung nha.”

An Bình hết cách, cam chịu số phận bỏ lên xe ngựa của hấn, thậm hạ quyết tâm quay về cung rồi phải dạy dỗ Tật Phong một trận đàng hoàng.

Đến cửa cung, còn chưa kịp xuống xe thì bỗng nghe thấy sau lưng truyền đến tiếng vó ngựa dồn dập, An Bình xốc mành xe nhìn ra sau, chỉ thấy một người một ngựa gấp rút lao qua, cát bụi tung bay dưới vó ngựa cũng đủ cho thấy rất vội vàng.

Nàng thoáng ngẩn ra, đấy chính là khoái mã khăn cấp bách hải lý, lại còn trực tiếp xông thẳng vào cửa cung.

Lẽ nào đã xảy ra chuyện lớn gì?

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Đến Rồi, Quân Thần Cẩn Thận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6

Chuyển ngữ: Míc

Lần trước không thể chen ép được Thẩm Thanh Tuệ, Tiêu lão lòng đầy căm phẫn không chỗ phát tiết, vì thế chuẩn bị đem con phần nộ đầy bụng trút lên hành vi An Bình lần thứ hai trêu ghẹo đứa con bảo bối của lão. Nhân lúc An Bình còn chưa tới Ngự thư phòng, lão còn không quên đề khí lấy hơi vài lần, chuẩn bị mọi thứ chu toàn.

Thế nhưng An Bình hôm nay vừa bước vào cửa điện, bầu không khí lại có chút khác lạ, nàng bước nhanh đến ngồi sau án thư, mọi người còn chưa hành lễ thì đã mở miệng nói: “Hôm qua biên cương Tây Bắc gửi cấp báo, Tây Nhung xâm phạm”

Lửa giận của Tiêu lão lập tức biến mất, toàn bộ Ngự thư phòng rơi vào tĩnh lặng.

Tây Nhung tiếp giáp với Thanh Hải quốc, là quốc gia cửa ngõ nối Đại Lương với Tây vực. Trên thực tế, đây cũng là quốc gia có quan hệ rất mật thiết với Đại Lương, trong suốt mấy mươi năm, quan hệ giữa đôi bên cũng chưa từng ổn định.

Lúc Sùng Cảnh đế tại vị, từng suýt chút nữa diệt tộc Tây Nhung, sau đó được một vị mỹ nhân ‘họa thủy’, giữ lại cho bọn họ một con đường sống. Đến khi Sùng Quang đế lên ngôi, Tây Nhung ngóc đầu dậy, thời điểm khuyêt nhục nhất từng bị chiếm giữ mười mấy tòa thành trấn nơi biên cương. Kể đó Thập thất đệ Tần Vương xuất chinh, đánh đuổi Tây Nhung, trấn áp nhuệ khí ấy. Sau đấy Sùng Quang đế băng hà, Tần Vương trở thành Nhiếp chính vương, Tây Nhung một lần nữa thu lại mũi nhọn. Đến sau này tiến vào thời kỳ thịnh thế của Sùng Đức, thì lại càng im hơi lặng tiếng đến tận bây giờ. 1

1 Nguyên văn: yển kỳ tức cổ (thu cò xếp trống): chấm dứt chiến tranh, ngừng phê bình, công kích

Mia mai là, tiền Nhiếp Chính vương chính là con của vị mỹ nhân mà Tây Nhung đã tiến cống kia.

Mà bây giờ, Nhiếp chính vương quy ẩn, Sùng Đức bệ hạ cùng lúc thoái vị, giang sơn rơi vào tay một nữ nhi vừa tròn đôi mươi, thế nhưng lại tạm thời nhậm chức Giám quốc, quả thực là một cơ hội tốt.

Trong Ngự thư phong chặt ních các đại thần, người lo lắng kinh hãi có, người hùng hồn đồng dạ có, duy chỉ có thiếu nữ đoan trang ngồi sau án thư, nét mặt bình tĩnh, nhìn không ra đang mang tâm tình gì.

Sau khi im ắng một hồi lâu, nàng mới nhướn mắt nói: “Bây giờ trấn thủ biên cương là Thục Vương thế tử Tiêu Tịnh?”

Bên cạnh lập tức có người cung kính đáp phải.

Sùng Đức bệ hạ lúc mới đăng cơ từng xảy ra ‘loạn thất vương’, sau đó ngũ vương đều bị xử tội, chỉ có Thục Vương và Triệu Vương quy thuận. Mà điều cần nhắc có lợi nhất là, binh mã của hai người đương nhiên đều bị điều tới biên cương, trong đó binh mã của Thục vương là bị phái tới biên cương Tây Bắc.

Binh Bộ Thượng thư Tần Cự xuất thân từ quân nhân chuẩn mực², lập tức thượng tấu: “Nếu Tây Nhung đã xâm phạm, vậy nên phái binh đánh đuổi, thỉnh xin điện hạ hạ lệnh cho Thục Vương thế tử xuất binh nghênh chiến.”

2 Nguyên văn: trung quy trung cự (đứng chuẩn, hợp quy củ, thậm chí có hơi cứng nhắc)

An Bình nhú mày không lên tiếng.

Trong điện lại trở nên yên ắng, người có mặt đều đưa mắt nhìn nhau, không rõ nàng vì sao lại im lặng.

Theo lý mà nói, Lương quốc hiện nay binh hùng tướng mạnh, Tây Nhung lại rõ ràng khi dễ nữ tử đảm quốc, với tính cách của nàng, hẳn là phải lập tức hạ lệnh tấn công mới đúng chứ nhỉ?

Nhưng người có mặt lại không ai dám lên tiếng hỏi, bởi nét mặt An Bình khi cụp mắt suy tư thật sự quá mức trang nghiêm chăm chú, cứ như trở thành một người khác.

Sau khi đợi một hồi lâu, An Bình cuối cùng ngược mắt đảo qua chư vị đại nhân đang có mặt, nét mặt cũng thoáng chốc trở lại vẻ ung dung không mấy tập trung thường ngày: “Bốn cung trái lại cảm thấy không cần lo lắng như vậy, biên phòng phòng thủ kiên cố, đoán chừng Tây Nhung có chấp cánh cũng khó mà xâm nhập được nữa phần.”

Chư vị đại nhân hai mặt nhìn nhau, như thể không dám tin vào tai mình.

“Điện hạ, biên phòng vững chắc không sai, nhưng ngoại địch thâm nhập, chúng ta há nào lại không chống cự?” Tần Cự gấp đến độ không kìm được lên tiếng, ánh mắt tràn đầy âu lo.

An Bình khoát khoát tay: “Bốn cung tự có tính toán, chuyện này cứ quyết định như vậy, không có việc thì lui xuống đi.”

“Điện hạ!” Tiêu Nghĩa Đức nhìn không được muốn nêu ý kiến, nhưng bị ánh mắt lạnh lẽo của An Bình ngắt ngang.

“Bốn cung nói rồi, lui xuống!”

Lão nhất thời sùng sốt, cảm thấy ánh mắt này chứa đầy uy thế đàn áp, bất giác nín bật. Nhưng vừa nhớ tới chiến sự thì lại nhìn không được muốn lên tiếng, có điều bị Thủ phụ 3 Chu Hiền Đạt ở bên cạnh ngăn lại, mới cò dần xuống.

3 Thủ phụ: danh xưng của Đại học sĩ đứng đầu vào thời Minh-Thanh. Thể chế nội các Minh Triều vào tháng tám Vu Hồng năm thứ ba mươi (1402), quan viên nội các được gọi là đại học sĩ, khác với học sĩ Hàn Lâm Viện. Thủ phụ triều Minh là chỉ đại học sĩ đứng đầu nội các, có quyền lực của Thừa tướng nhưng không gọi là Thừa tướng.

Mọi người nghe lời đều lui ra ngoài cửa điện, đa số đều có vẻ bất mãn cùng không vui, chỉ có Chu Hiền Đạt ý tứ không rõ liếc An Bình một cái, lúc này mới chậm rãi đi ra.

An Bình chợt hiểu đôi chút ông ta vì sao có thể từng bước từng bước lên được vị trí Thủ phụ, ông lão này quả là người tinh ý.

Nàng tựa lưng ra sau, xoa xoa mi tâm, trầm thờ dài một tiếng.

Không biết qua bao lâu, ngoài cửa điện bỗng truyền tới tiếng kinh hô của Viên Hi, kể đó, đã có người nhanh chóng tiến vào, nhanh nhẹn vén áo quỳ trước mặt nàng: “Khánh Chi cả gan, khẩn xin điện hạ đồng ý cho vi thần nhập doanh tham chiến.”

Trong mắt An Bình thoáng lóe lên vẻ kinh ngạc, nhìn chằm chằm bóng người cao ráo kiêu ngạo của hắn một lúc, bỗng bật cười: “Khánh Chi lẽ nào vì muốn tránh bốn cung mới muốn đi ra trận giết địch?”

Lưu Tự nghẹn lời một lúc, kể đó ngược lên, hiện ngang lăm liệt nói: “Điện hạ nói đùa rồi, vì thần là thật sự muốn đầu quân.”

Hắn mới không phải vì khó chịu nên mới định rời kinh đâu!

“À.....” An Bình thở dài, đứng dậy đi tới trước mặt hắn, đưa tay nâng cằm hắn, ngón cái còn như vô tình hữu ý khẽ ma sát, ánh mắt tràn đầy thương tiếc: “Nhưng mà bốn cung không nở nha.....”

Lưu Tự mặt đỏ tai hồng, ánh mắt lấp lánh không ngừng, cứ như tiểu tức phụ (nàng dâu nhỏ) bị chồng ghẹo không chỗ kêu oan. Hắn vốn nên cứ như trước đây cứ thể im lặng chịu đựng, nhưng chợt nhớ tới thái độ hư tình giả ý từ đó tới giờ của nàng thì lại rất chi khó chịu, cuối cùng vẫn là nhìn không được quay đầu tránh móng vuốt của nàng, buồn bực hừ lạnh: “Điện hạ xin tự trọng!”

4 Nguyên văn: Tự thị nhi phi: chỉ tốt ở bề ngoài

An Bình ngạc nhiên, bắt gặp ánh mắt lấp lánh cùng gương mặt đỏ ửng của hắn, hình như hiểu ra gì đấy, ánh mắt chợt lóe, cong môi thu tay lại.

“Khụ khụ.....” Ngoài điện chợt truyền tới mấy tiếng ho trầm thấp, An Bình ngược mắt nhìn, Tề Tôn Chi ngồi trên xe lăn cách một cánh cửa tựa tiểu phi tiểu nhìn nàng và Lưu Tự.

“Tham kiến điện hạ.”

“A, Từ Đô đến rồi à.” Thái độ An Bình không nóng không lạnh, đối với màn vừa rồi bị hắn bắt gặp cũng chẳng chút ngượng ngùng, Lưu Tự ở một bên thì lại hận không thể đào cái lỗ chui xuống luôn.

Tề Tôn Chi cười khê: “Cũng biết Khánh Chi không nhẫn nại được, quả nhiên nha..... Có điều mới rồi nghe nói điện hạ cũng không dự định xuất binh, thế nên đệ vẫn là ngoan ngoãn ở lại kinh thành bầu bạn cùng điện hạ đi, tránh cho điện hạ lo lắng ấy mà.” Nói tới đây, hắn lại lộ ra biểu cảm như cười như không giống trước đây, tràn đầy chế nhạo.

Lưu Tự nhú mày, vừa rồi trên đường tới đây hắn đã thấy chư vị đại nhân sắc mặt phần uất, thì ra nàng thế nhưng lại không định xuất binh?

“Điện hạ.....”

“Được rồi,” An Bình liếc Tề Tôn Chi một cái, đưa tay ngăn lời Lưu Tự: “Tâm lòng Khánh Chi vì nước rất đáng khen, nhưng tương lai còn dài, việc này vẫn là sau này lại bàn đi. Lại nói, thi hội một năm một lần sắp tới rồi, thi hội này là do phụ thân của người Lưu Thái phó một tay lập ra, chi bằng năm nay để người chủ trì đi ha.” Nói tới đây thì đã uyển chuyển dập tắt hi vọng của hắn.

Trong lòng Lưu Tự bất mãn, nghĩ thấy bất quá cũng là nữ nhi, mới gặp chút chiến sự thì đã sợ đến độ không dám phản kháng, lúc này vậy mà còn muốn ngâm thơ đối câu!

Hắn còn định tranh luận nữa, nhưng lại bị một tiếng ho trầm khàn của Tề Tôn Chi chặn lại: “Khánh Chi, điện hạ hẳn là đã có tính toán, đệ vẫn là lui trước đi.”

Lưu Tự cố nén bất mãn trong lòng, đứng dậy rời đi, hoàn toàn không có vẻ cung kính trước kia.

An Bình nhìn theo bóng lưng hắn đi xa, quay trở lại ngồi bên án thư, quét mắt về phía Tề Tôn Chi: “Có việc?”

“Không có,” Tề Tôn Chi vẫn như cũ đứng ở bậc cửa, cũng không có ý định tiến vào, một tay sờ nhẹ tay vịn xe lăn, cười đến độ rất đáng đánh đòn: “Chi là bồng dung nghe nói điện hạ gặp phải chuyện phiền lòng, tâm tình rất tốt, liền nghĩ tới chỗ của Ngài dạo loanh quanh thôi.”

An Bình nheo đôi mắt thâm thúy: “Bốn cung bỗng nhiên lại rất muốn đất Tật Phong tới cho người vài đập nữa!”

Tề Tôn Chi thành thực gật đầu: “Vi thần hoàn toàn tin tưởng điện hạ có thể làm vậy, thế nên vi thần phải cáo từ rồi.”

“Đợi đã!” An Bình hừ lạnh một tiếng: “Bốn cung cảm thấy một mình Khánh Chi chuẩn bị thi hội sẽ khá vất vả, người cũng giúp hắn đi.”

Tề Tôn Chi vỗ trán, đã biết nàng sẽ không để mình sống yên mà. Hắn lắc đầu định đi, bỗng nhiên lại dừng lại, cố ý lớn tiếng nói: “Vi thần hiểu dụng ý của điện hạ, nghe nói Thục Vương Thế từ lúc nhỏ từng ở phủ Nhiếp Chính Vương sáu bảy năm, Nhiếp Chính Vương đối với người này như con của mình, như vậy, nếu hắn thật sự một trận thành danh, thế chẳng phải sẽ rất uy hiếp đối với điện hạ sao?”

An Bình nghe thấy thì chỉ có ánh mắt khê lóe lên trong chốc lát, còn lại thì nhìn không ra có bất kỳ gợn sóng nào: “Nói xong rồi thì đi mau đi, đừng có mà ở đây chường mắt bốn cung.”

Tề Tôn Chi sờ sờ mũi, nhắc tay bảo tùy tùng đẩy mình rời đi.

Trong điện khôi phục lại yên tĩnh, một lúc sau, An Bình bỗng đứng dậy, lấy ra địa đồ Lương quốc, từ từ trải ra trên mặt bàn.

Hai năm kia lúc ra bên ngoài học hỏi, nàng từng dự định đi Tây vực một chuyến, thế nhưng lúc ngang qua Tây Nhung thì bị ngăn lại.

Lúc đó bị giam cùng nàng còn có rất nhiều dân chúng Đại Lương, đa số đều là thương lữ thường xuyên lui tới các nơi ở Tây vực. Lúc ở trung nguyên đất bằng, bách tính ca tụng thời đại hưng thịnh của Sùng Đức thì lữ khách biên cương lại oán hận triều đình không cho họ được một con đường đi lại an toàn.

Ngón tay nàng dọc theo lần đèn của biên giới chậm rãi di chuyển, tới tận Kỳ Liên sơn mới dừng lại, sau đó bắt đầu từ từ vòng quanh, gộp cả bờ cõi Lương quốc hiện có, trở thành một vùng lãnh thổ khác so ra càng rộng lớn hơn.

Mặc dù lần này Tây Nhung bất ngờ xâm phạm, nhưng cũng có thể là một cơ hội tốt.

Quả thực Tiêu Tịnh sau lưng có Nhiếp Chính vương chống đỡ, nhưng nàng cũng sẽ không vì lo sợ mới không để hấn ra trận giết địch.

Nhập quan trong vòng trăm dặm sẽ không thấy nhà cửa, nhưng có trọng binh canh giữ, điều kiện như vậy, chỉ cần dụ địch thâm nhập, tới lúc đó vây kín, một đòn xuất kích, sẽ có hi vọng tiêu diệt triệt để Tây Nhung, còn Tây vực thì vẫn thái bình.

Lúc thế này, không cần thiết phải thể hiện uy lực gì gì của nước lớn, miễn là có thể đạt được mục đích, nhịn chút lát thì có gì đâu?

Chưa từng có người biết nàng có suy nghĩ này trong đầu, cũng có lẽ có người biết, cũng sẽ cho rằng đây là dã tâm.

Nhưng nàng làm gì, lại cần người khác đánh giá sao?

“Điện hạ, Công bộ Hữu thị lang cầu kiến.”

An Bình thu lại ý nghĩ, nhìn Viên Hi đang cong lưng đứng bên cửa, cẩn cẩn thận thận quan sát nàng, có thể là sợ nàng vì lời nói vừa rồi của Tề Tôn Chi mà tức giận.

Nàng nở nụ cười trấn an: “Mời nàng vào đi.”

Một nữ tử trung niên người mặc quan phục bước vào, thái độ kính cẩn, cung kính quỳ gối: “Vi thần tham kiến điện hạ.” Chính là Thẩm Thanh Tuệ vừa được An Bình đề bạt vào Công bộ.

Viên Hi sớm đã lui ra, cũng đóng cửa lại đằng hoàng. Trong điện chỉ còn lại hai người, An Bình nhanh chóng bước lên, một tay đỡ cánh tay nàng dịu dàng đỡ: “Thẩm ái khanh không cần đa lễ, chuyện tiến hành thế nào rồi?”

Thẩm Thanh Tuệ nghiêm mặt nói: “Điện hạ thứ lỗi, những binh khí khác thì chưa có đột phá gì, nhưng cung nỏ thì đã có bước tiến, lần này sau khi cải tạo tầm bắn so với trước đây gấp mấy lần.”

An Bình tức thì nét mặt lộ ra vui mừng.

Kỳ thực kỹ thuật chế tạo của Lương quốc vẫn luôn trội hơn các nước láng giềng, thế nhưng chưa từng áp dụng cải tiến vũ khí. Hiện giờ quốc phú binh cường là thật, nhưng binh khí cũng là một mắt xích trọng yếu trong chiến tranh, không thể không chú ý.

Thẩm Thanh Tuệ vốn là nữ quan có chuyên môn thông qua khảo thí bước vào quan trường, An Bình tình cờ phát hiện nàng có tay nghề, liền để tâm. Bản thân nàng thượng võ, lại sớm có cảnh giác với ngoại tộc Tây vực, nên liền nảy sinh ý định cải tiến vũ khí.

Việc này vốn khó khăn, hơn nữa lại ở trong tình thế âm thầm tiến hành không người giúp đỡ, nàng ấy tất nhiên chịu không ít khổ cực. An Bình thậm chí còn để ý thấy dưới mắt nàng một mảnh thâm quầng, rõ ràng là thời gian qua nghỉ ngơi không tốt, càng huống chi đạo trước nàng ấy bị đám người Tiêu Nghĩa Đức chen ép, áp lực trong lòng đương nhiên không nhẹ.

“Tây Nhung bất ngờ xâm lấn, cơ nỏ vừa đúng lúc cải tiến, Thẩm ái khanh đã vì Đại Lương mà công hiến, một ngày nào đó nhất định sẽ lưu danh sử sách, bản cung cảm kích vô hạn.”

Thẩm Thanh Tuệ vội chấp tay không dám nhận: “Điện hạ nói quá rồi, vi thần được điện hạ xem trọng mới có ngày hôm nay, có thể tận trung với Đại Lương, chết cũng không tiếc.”

An Bình vừa định nói thì Viên Hi ở bên ngoài chợt cất cao giọng: “Điện hạ, cấp báo bát bách lí biên quan gửi tới.”

Nàng có chút kinh ngạc, sao nhanh như vậy lại có cấp báo gửi tới rồi?

“Đưa vào!”

Cửa điện mở ra, Viên Hi cầm một phong thư gấp gấp chạy vào, An Bình nhận lấy, nhanh chóng mở ra bắt đầu đọc, một lúc sau sắc mặt đã trở nên đáng sợ: “Được lắm Tiêu Tịnh, chưa được lệnh đã dám tự tiện xuất binh!”

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Đến Rồi, Quân Thần Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7

Chuyển ngữ: Míc

Thế tử Thục Vương Tiêu Tĩnh cùng hàng với Sùng Đức bệ hạ, chính là hoàng thúc của An Bình, nhưng tuổi tác bất quá cũng chỉ mới ba mươi lăm, đương lúc tráng niên. Lần này Tây Nhung xâm phạm, hẳn cho rằng triều đình sẽ hạ lệnh xuất binh, không kịp đợi đã ra tay trước, ai ngờ sau khi vui sướng đánh tan quân địch lại nghe nói An Bình vốn không định đối đầu.

Lúc đó hắn liền ở trước mặt đông đảo tướng sĩ đập bàn mắng một câu: “Tần kê ti thần, duy gia chi tác!”

Có phó tướng học hành chẳng bao nhiêu nhỏ giọng hỏi người bên cạnh câu này ý là gì, đáp: “Nữ tử đảm quốc, nước ắt diệt vong ấy....”

Vì thế một đám tướng sĩ bừng tỉnh đại ngộ đồng loạt ngó trời rồi lại ngó trời, nhìn giày rồi nhìn giày, cho thấy mình cái gì cũng không nghe thấy..... Trên thực tế, không chỉ có hắn tức giận, An Bình cũng nổi giận. Nàng vốn nên trị tội đối với hành động tự ý chủ trương này, nhưng bây giờ Tiêu Tĩnh thành danh sau một trận chiến, triều thần phần khởi, bách tách ủng hộ, toàn bộ thiên hạ đều xem hắn như anh hùng, nàng cũng chỉ đành phải đem chuyện này dần xuống.

Nhưng nàng rất rõ, lời Tề Tôn Chi nói sắp ứng nghiệm rồi.....

Trong phủ Thủ phụ, chúng đại thần ngồi thành một vòng ở trong đình thượng trà, xung quanh thế nhưng ngay cả một hạ nhân hầu hạ cũng không có, hơn nữa nội trong trăm bước bên ngoài còn có gia đình canh giữ, rõ ràng chư vị đại nhân không muốn có bất kỳ quấy rầy nào.

Với tư cách là chủ nhà, Chu Hiền Đạt đứng lên trước hết, mở đầu: “À, chư vị đại nhân hôm nay tề tựu tại hàn xá, hẳn là để thương lượng về thi hội sắp tới?”

Thái phó Lưu Kha ở một bên nháy mắt ra hiệu với lão, giờ là lúc nào rồi, lão già này còn nghĩ tới thi hội gì đó chứ!

Chu Hiền Đạt cười với ông, ánh mắt quét qua sắc mặt xanh mét của chư vị đại nhân, ngồi trở lại.

Tiêu Nghĩa Đức nhìn thấy thái độ lập lờ của ông thì có chút bất mãn, nhưng lại không thể nói rõ ràng, đành phải nín nhịn nói: “Hôm nay chúng ta tới đây chính là muốn cùng Thủ phụ đại nhân cùng các vị đại thần nội các thương lượng một việc quan trọng.”

“Hả? Là chuyện gì?” Chu Hiền Đạt bung chung trà lên hóp một ngụm, bộ dạng thảnh thơi nhàn nhã, Lưu Kha cũng nhú mày, rõ ràng không muốn nghe cho lắm cái gọi là ‘việc quan trọng’ này.

Tiêu Nghĩa Đức nghiêm mặt nói: “An Bình điện hạ thường ngày phong lưu cũng được đi, còn không can đảm, cũng chẳng hiểu biết, lại để mặc Tây Nhung xâm phạm quốc thổ, người như vậy sao có thể đảm nhận Giám quốc? Bệ hạ thậm chí còn muốn để nàng ta thừa kế để vị, theo như hạ quan thấy, cần chọn một người khác thay thế, không biết chư vị đại nhân nghĩ thế nào?”

Tiếng nói vừa dứt, xung quanh một mảnh tĩnh lặng.

Ai nấy thần sắc khác nhau, đa số đều quan sát nét mặt của người khác, nhưng đều nhất loạt không mở miệng bày tỏ thái độ.

Một lúc lâu sau, Lưu Kha mới phá vỡ không khí im ắng: “Tiêu đại nhân chọn người nào?”

Với câu hỏi này, ánh mắt của những người có mặt ở đây một lần nữa lại tập trung trên người Tiêu Nghĩa Đức. Sự quan tâm bất ngờ này khiến lão có chút không tự nhiên, khụ một tiếng mới nói: “Thái phó đại nhân biết việc Thục vương thế tử vừa mới đánh đuổi Tây Nhung ra khỏi biên giới rồi mà.”

Mắt Lưu Kha khẽ vụt sáng, gật đầu.

“Thục vương thế tử có dũng có mưu, thời trẻ còn nhận được sự dạy dỗ của Nhiếp chính vương, ai nói không phải là sự lựa chọn tốt nhất chứ?”

Nói tới Nhiếp chính vương, Tiêu Nghĩa Đức liền chấp tay, dáng vẻ tôn kính. Chỉ vì thậm chí bệ hạ bây giờ đối với vị Nhiếp chính vương này vẫn tôn kính có thừa, từ triều đình cho tới dân gian lại càng một lòng ca ngợi tán tụng, nói ông ấy được thần thánh hóa cũng không ngoa. Đến mức Nhiếp chính vương dù sớm đã không còn nhiếp chính, nhưng vẫn như cũ duy trì uy danh hiển hách như vậy.

Có hậu thuẫn như thế, cũng chẳng trách Tiêu Tĩnh có thể lọt vào cặp mắt soi mói của lão.

“Nhưng việc An Bình điện hạ nhận vị trí Giám quốc cũng là đề nghị của Nhiếp chính vương mà.” Đại học sĩ Tề Giản ngồi bên cạnh nhin không được lên tiếng phản bác.

Tiêu Nghĩa Đức nhú mày một lúc, không đáp, chỉ là nhìn chằm chằm vào hai người Thái phó và Thủ phụ. Lưu Kha không lên tiếng, Chu Hiền Đạt cũng không có biểu tình gì, vẫn như cũ thông thả uống trà của lão, như thể mọi thứ chẳng liên quan gì đến lão hết.

Tiêu Nghĩa Đức thấy tình hình như vậy thì có chút không chế không được, trực tiếp từ trong tay áo lấy ra một bản tấu chương đẩy tới trước mặt Chu Hiền Đạt: “Thủ phụ đại nhân, đây là tấu sơ chúng ta liên minh thượng tấu, xin lập Thục vương thế tử làm thái tử. Nếu ngài cũng đồng ý, xin hãy ký tên vào đây, cùng nhau trình tới Thanh Hải quốc, giao cho bệ hạ định đoạt. Bệ hạ anh minh hơn người, nhất định sẽ không vì thiên vị mà bỏ qua xã tắc.”

Chu Hiền Đạt lúc này mới ngược đầu liếc lão một cái, kể đó khe khẽ mỉm cười, gật đầu nói: “Được, vậy chỉ bằng để lão phu đi đệ trình đi.”

Tiêu Nghĩa Đức nghe thế thì mừng rỡ, lập tức đứng dậy hành lễ, mấy quan viên phái bảo thủ còn lại cũng ồ ạt khen sáng suốt. Lư Kha trái lại nghi ngờ liếc lão một cái, Tề Giản ở bên cạnh nét mặt khó hiểu.

Đợi sau khi mọi người đều rời đi, ba vị Tam giáp cùng kỳ này ở lại mở một cuộc họp nhỏ.

“Quan Viễn huynh lẽ nào thật sự định đứng về phía bọn họ sao?” Tề Giản đưa ra nghi vấn trước tiên.

“Ha ha, Vô Uyên, đệ còn chưa hiểu hết vi huynh đâu.” Chu Hiền Đạt vuốt chòm râu bạc, nói: “Ta cũng không đồng ý ký tên, ta chỉ nói là đi đưa giùm đệ bệ hạ xem qua mà thôi.”

Lư Kha xòe tay ra với Tề Giản, như thể nói, ta biết ngay mà.

Tề Giản thờ dãi: “An Bình điện hạ hiện giờ nhất định rất lo lắng nhỉ.”

Lư Kha co rút khóe miệng, vuốt mồ hôi lạnh không hiểu sao đổ đầy trên trán: “Nghe khuyến tử nói, hình như.....đang toàn lực đốc thúc nó và lệnh lang chuẩn bị thi hội.”

“.....”

Lần đầu tiên hành thi hội là lúc thiên hạ vừa định, để chiêu mộ hiền tài nên để triều đình ra mặt, chỉ cần tự thấy tài học đủ đầy thì liền có thể tham gia, bất luận quyền quý hay bình dân, tất cả đều đối xử bình đẳng. Thi hội hàng năm trước đây đều do Thái phó Lư Kha tự mình chủ trì, nhưng năm nay lại giao cho Lư Tự và Tề Tôn Chi.

Đối với việc này, đánh giá của Lư Tự là: “Đây là cái cơ điện hạ tiếp tục giam cầm đệ!”

Tề Tôn Chi thế nhưng lại uốn nắn cách nhìn của hắn: “Nàng ấy là muốn để cho đại thần biết đệ rất được coi trọng.”

Lư Tự không hiểu: “Vi sao?”

“Bởi vì nàng muốn để làm phò mã đó.”

Lư Tự mất tự nhiên đỏ mặt không nói gì, nhưng lại lập tức phản chấn tinh thần chỉ vào hắn: “Vậy huynh cũng được coi trọng nha.”

“À.....” Tề Tôn Chi đỡ trán thờ dãi: “Hôm ấy ta đặc ý thái quá, bất cẩn chọc giận nàng, xúi quẩy thôi.”

“.....”

Trong lúc nói chuyện, hai người đã gần tới Đông cung, nhưng thấy một bóng dáng thướt tha duyên dáng từ con đường bên cạnh bọn họ lướt qua, được một tiểu thái giám dẫn đường hướng cửa cung mà đi.

Lư Tự liếc mắt về phía ấy một cái, rồi lại nhanh chóng dời tầm mắt.

Tề Tôn Chi cười cười sáng tỏ: “Vị đó là Chu tiểu thư ấy nhỉ? Không tới chào hỏi?”

“Không cần.” Giọng nói Lư Tự ừ ừ, sao mọi người ai cũng biết hết vậy!

Tề Tôn Chi cười lắc đầu: “Đệ không cần lo lắng, điện hạ sẽ không trách tội.”

“Nói rất đúng, không quan tâm đương nhiên sẽ không trách tội.”

Hắn bất giác tiếp lời như vậy, giọng nói lại càng ảo não, lúc kịp phát hiện thì bất thành linh ngẩng phắt lên, nhưng đáp lại chỉ có con ngươi đen nhánh tựa tiểu phi tiểu của Tề Tôn Chi.

“Khánh Chi không cần khổ sở, điện hạ không phải không quan tâm, nàng chỉ là quá bận tâm với đại sự triều chính mà thôi.”

“.....” Lần đầu tiên trên mặt Lư Tự lộ ra nhiều biểu cảm phong phú như vậy, cuối cùng quay người bước đi.

Hắn khổ sở lúc nào chứ!!!

Trong chính điện Đông cung, An Bình đang xem thư của Sùng Đức bệ hạ.

Ngoại trừ mấy thư cấp báo trước đó, đây cũng là thư dùng khoái mã tám trăm dặm cấp tốc gửi thẳng vào cung.

Sùng Đức bệ hạ đối với tình hình hiện nay tỏ ý rất lo lắng, lý do của chúng đại thần khiến ông á khẩu không trả lời được, thậm chí ngay chính ông cũng nhin không được muốn chất vấn An Bình vì sao đối với việc Tây Nhung xâm phạm lại không có phản kháng gì. Mà hiện thời, ông chỉ coi như tẩu chương

của Tiêu Nghĩa Đức còn chưa nhận được, đồng thời chỉ cho An Bình một con đường sáng.

Ông cảm thấy tuổi tác An Bình cũng không còn nhỏ nữa, vẫn là chỉ bằng nhân lúc còn sớm mà quyết định chọn phò mã, lấy đại hôn di dời ánh mắt của quần thần.

Cho nên nói, người làm phụ thân vẫn đang đứng về phía của nữ nhi đấy.

An Bình cất kỹ thư, bước đến tàn cục của ván cờ tự chơi một mình đang bày trên tháp bên cạnh, trắng đen giăng co, hết thảy đều nằm trong sự khống chế của một mình nàng. Nhưng bất quá mới một lúc nàng liền dừng lại, bước kế tiếp thế nhưng lại chậm chạp tìm không ra nước đột phá.

Nàng nghĩ tới mê mẩn, thậm chí có người đến gần cũng không phát hiện, mãi đến khi một bàn tay kẹp một quân cờ hạ xuống trước mặt nàng.

An Bình ngẩng đầu, thấy Tề Tôn Chi ngồi trên xe lăn cười tủm tỉm không nói, Lưu Tự thì đứng ở một bên xa xa, hình như đang tức giận, trên mặt còn nét ửng hồng khả nghi.

Nàng không để tâm, chỉ chỉ vào quân cờ Tề Tôn Chi vừa hạ xuống kia, nói: “Người đây là không muốn sống, tính gì vậy?”

Tề Tôn Chi xòe tay: “Đây mới là xuất kỳ bất ý đó.”

1 Đánh bất ngờ, hành động khiến người ta không đề phòng

An Bình mâu quang khê lóe, kẹp một quân cờ hạ xuống, bố cục liền bị phá vỡ, nàng gõ gõ mép bàn cờ: “Đây mới là xuất kỳ bất ý, chiêu này gọi là ‘tự lý căn khôn’?”

2 vũ trụ trong tay áo

Nói rồi, nàng đẩy bàn cờ ra, ngồi thẳng người lại: “Hôm nay hai người cùng đến, là muốn bảo đảm về việc triển khai chuẩn bị thi hội sao?”

Cảm giác được ánh mắt nàng rơi trên người mình, Lưu Tự rốt cuộc không thể làm như không thấy, cup mắt hành lễ nói: “Khởi bẩm điện hạ, mọi thứ đã chuẩn bị xong, chỉ chờ điện hạ chọn ngày nữa là được.”

An Bình nghe vậy lập tức đứng dậy bước tới trước mặt hắn, cười tủm tỉm vỗ vai hắn, thái độ vô cùng thân thiết: “Khánh Chi làm việc, bốn cung rất an tâm.”

Mặt Lưu Tự lại bắt đầu ửng hồng như trước.

Thế nhưng An Bình lại đột nhiên nghiêm mặt, bàn tay đang gác trên vai hắn cũng chủ động rút về: “Thi hội quyết định vào ngày mười lăm đầu tháng đi, bốn cung còn phải thêm một điều kiện.”

Hai người bên cạnh đồng thời có ánh mắt nghi hoặc.

“Bốn cung muốn cho phép nữ tử tham gia.”

Lưu Tự nhú mày, dáng vẻ rõ ràng không đồng ý, Tề Tôn Chi trái lại từ chối cho ý kiến.

“Còn có, “ An Bình bước trở về ngồi xuống sau án thư, nét mặt trở nên lãnh đạm, xung quanh mờ hồ toát lên tia xa cách: “Hai người sau này cũng không cần vào cung làm bạn với bốn cung nữa.”

Bắt gặp nét kinh ngạc bất ngờ của hai người họ, ánh mắt An Bình khê chuyển, rồi lại hiện lên ý cười ngụ ý chòng ghẹo như thường lệ: “Hai người cũng nên hiểu, mặc dù dung mạo hai người tuần tú, nhưng tóm lại đối với hai người, bốn cung cũng thấy nhạt nhẽo rồi.”

Lưu Tự trợn mắt há mồm, chẳng qua trong thoáng chốc, hắn đã khôi phục được tự do?

Nhưng vì sao hắn một chút cũng không thấy phấn khởi? Đây là chuyện đáng để vui mừng, không phải sao?

An Bình nhận thấy được nét khác lạ trong ánh mắt hắn, nhưng cũng không lên tiếng, chỉ làm như không trông thấy. Tề Tôn Chi ở bên cạnh trái lại mâu quang u ám, bên môi vẫn là ý cười ôn hòa như cũ, thế nhưng lại có chút không giống với thường ngày.....

Sau khi hai người rời đi, An Bình cẩn dặn Viên Hi đi triệu Thẩm Thanh Tuệ vào cung, sau đó cầm bút chấm mực, viết thư cho phụ hoàng.

Nội dung chẳng qua chỉ có vài từ ít ỏi, câu cuối cùng là: “Nữ nhi tạm thời không có ý định thành hôn.”

Không biết vì sao, viết xong câu này, nàng như thể vút được một gánh nặng. Có lẽ ngay từ sớm khi biết mấy đại thần kia muốn tìm người thay thế nàng, nàng đã có cảm giác này rồi.

Nếu bọn họ đã triển khai trận lữ, nàng còn e ngại gì chứ?

Thẩm Thanh Tuệ rất nhanh đã tới, bởi vì triệu gấp nên đi cũng vội vàng, ngay cả ô sa cũng chưa đội, mái tóc đen nhánh búi theo kiểu phu nhân, An Bình

nhìn chăm chăm một lúc lâu, mãi đến khi Thẩm Thanh Tuệ cho rằng y phục mình không chỉnh tề chọc giận nàng, nàng mới mở miệng nói: “Lần đầu tiên thấy người ăn mặc thế này cực kỳ phù hợp, người sau này không cần vì đội ô sa mà quần tóc kiểu nam nhi, búi tóc kiểu tóc nữ đi.”

Thẩm Thanh Tuệ vội nói: “Điện hạ, chuyện này e rằng sẽ dẫn tới chỉ trích đó.”

An Bình khẽ cong môi: “Vây thì dùng chiến tích của người để những chỉ trích đó biến thành ca tụng.”

Đôi đồng tử thâm thúy ấy tựa như nhuộm sắc son thủy, hào quang lấp lánh, không lóa mắt nhưng lại khiến người ta không dám nhìn thẳng. Thẩm Thanh Tuệ liên tục đáp vâng, trong lòng âm thầm tin phục. Nàng không phải chưa bao giờ trông thấy đáng vẻ nghiêm túc của An Bình, nhưng hôm nay, dường như có gì đó trở nên hơi khác.

“Thấm ái khanh, hôm nay triệu người đến, chính là để thảo luận việc thiết lập quân đội.”

Thẩm Thanh Tuệ kinh hãi: “Gì cơ?”

An Bình thông thả bước chậm rãi trước mặt nàng, biểu cảm thần nhiên: “Người không cần kinh ngạc, bốn cung sớm đã có suy nghĩ này, nhưng đội quân này không cần đông, mà là ‘tinh’, hơn nữa phải âm thầm tiến hành, bốn cung dự định trang bị cho họ cơ nỏ của người.”

Thẩm Thanh Tuệ lo lắng nói: “Xây dựng quân đội là chuyện lớn, nghĩ muốn âm thầm tiến hành, e rằng rất khó.”

“Không sai, cho nên tất cả đều cần có trợ thủ đắc lực, mà bộ phận ngầm này, tương lai cũng sẽ trở thành lực lượng không ngờ tới.” An Bình dừng lại phía trước nàng, đưa tay đỡ nàng dậy, khe khẽ mỉm cười: “Chiêu này, gọi là tỵ lý can khôn.”

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Đến Rồi, Quân Thần Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

Chuyển ngữ: Mic

“Cái gì? Bệ hạ còn chưa nhận được tấu chương?” Trong tiền sảnh của phủ Thủ phụ, Tiêu Nghĩa Đức ngoác miệng không chút hình tượng ở trước mặt Thủ phụ đại nhân bày ra nét mặt xao xác trong gió.

Chu Hiền Đạt mặt mày tiếc nuối: “Thanh Hải quốc là chốn cao nguyên, nơi điều dưỡng có thể cũng không phải ở trong nội địa Thanh Hải quốc a, lão phu đã gắng sức tìm kiếm rồi, nhưng lại không chút manh mối, xem ra chuyện này chỉ có thể để sau thôi.”

Tiêu Nghĩa Đức mím môi bất mãn hừ hừ một tiếng, buồn bực không vui phát tay áo rời khỏi phủ Thủ phụ.

Chu Hiền Đạt thở phào một hơi, cuối cùng đã có thể thông thả ngồi xuống uống ngụm trà, thời gian này luôn bị đám lão già ngoan cố bảo thủ dẫn vật sắp chết rồi. Cộng thêm An Bình điện hạ cũng không phải kiểu chủ nhân bài bản theo lẽ thường, khiến đám tâm phúc của hoàng đế như ông cùng Lưu Kha Tề Giản cũng không dám công khai chống lưng cho nàng.

Ông nâng tay phải đám cánh tay trái, trong lòng âm thầm cảm khái, đầu năm nay, trung thần khó làm a. ....Có người tiếp tục động tác của ông, nhẹ nhàng ấn bả vai ông. Chu Hiền Đạt phát hiện thì thở một hơi thoải mái, vừa quay đầu nhìn, nở nụ cười: “Là Tương nhi à, hôm nay sao không vào cung bầu bạn với Thái hậu?”

Chu Liên Tương mím môi cười, giọng nói dịu dàng: “Hôm nay An Bình điện hạ bồi Thái hậu ăn chay niệm Phật, cho nên nữ nhi không cần vào cung làm bạn.”

“Thì ra là vậy.” Chu Hiền Đạt hí mắt hưởng thụ sự chăm sóc của con gái, đã có hơi mơ màng muốn ngủ.

“Phụ thân. ....”

Tiếng gọi bất ngờ khiến ông thanh tỉnh trở lại: “Ừm? Sao vậy?”

Chu Liên Tương dường như hết sức do dự, cũng không dám nhìn mắt ông, một lúc lâu sau mới ngập ngừng nói: “Nghe nói An Bình điện hạ lần này đặc cách cho nữ tử tham gia thi hội, nữ nhi. ....nữ nhi đang nghĩ, không biết phụ thân có cho phép nữ nhi đi mở mang kiến thức....”

“Ồ? Có chuyện này sao?”

Chu Hiền Đạt hỏi một câu như vậy, Chu Liê Tương càng cúi thấp đầu, mặt cũng đỏ bừng, giống như bản thân ông đã hỏi một vấn đề không nên hỏi vậy, thập phần xấu hổ.

Nàng từ nhỏ đã nhận sự giáo dưỡng quy củ, tuân thủ nghiêm ngặt lễ giáo, hiện giờ đưa ra thính cầu như thế, quả thực là đã lấy hết dũng khí.

Chu Hiền Đạt cũng biết tính nàng, nếu đã có thể nói như vậy, ắt hẳn đã trải qua một phen tranh đấu. Ông tới tuổi trung niên mới có được một đứa con gái, dung nhan xinh đẹp, lại được dạy dỗ đoan trang nhã nhặn, vẫn luôn xem như hòn ngọc quý trên tay. Nàng cũng khó lắm mới đưa ra thính cầu này với ông, đương nhiên không đành gạt đi hi vọng của nàng, liền vỗ vỗ tay nàng đồng ý: “Con muốn đi thi đi đi, chú ý an toàn là được.”

Chu Liên Tương nét mặt vui mừng gât đầu, không ngừng cảm ơn.

Tháng tư, hương thơm hoa cỏ ngát ngào, tiết trời cũng hợp lòng người nhất.

Trong không khí ngập tràn hương hoa hờn nhàn nhạt, Chu Liên Tương từ trong xe ngựa lặng lẽ vén màn nhìn bên ngoài, không biết lá trúc xanh biếc của phủ nhà nào vươn ra ngoài, nổi bật dưới sắc đỏ thắm của cửa lớn, đặc biệt có một nét đẹp hấp dẫn mang phong cách cổ xưa. Nàng nhìn không được nhìn nhiều hơn một chút, nhưng thấy cửa lớn lúc ấy bất chợt mở ra, một vị công tử người vận áo gấm trắng như tuyết hoa văn mây vờn được hạ nhân cổng đến xe ngựa đang chờ ngoài cửa.

Búi tóc không quy củ như những nam tử khác, người đó chỉ dùng một đoạn gấm tùy ý buộc mái tóc đen nhánh sau đầu, một vài sợi tóc rũ xuống, che nửa gương mặt của người đó. Từ góc độ của Chu Liên Tương mà nhìn, chỉ có thể trông thấy cánh mũi cao thẳng cùng làn môi mỏng khê mỉm, dường như còn thoáng chút ý cười.

Nàng hơi hoài nghi, nam tử đi đứng bất tiện thế này, sao lại tiêu sái thoải mái như thế?

Khoảnh khắc xe ngựa ngang qua, nàng nhanh chóng quét mắt liếc nhìn bức hoàng nơi cửa phủ: Tề phủ.

Đây là phủ đệ của Tề đại học sĩ Văn Uyên các?

Chu Liên Tương suy nghĩ trong phút chốc mới nhớ ra Tề gia có vị đại công tử bị tật ở chân, nàng lâu nay ở trong khuê phòng, đến nỗi hai nhà Chu Tề mặc dù giao hảo, nhưng đây là lần đầu tiên nàng trông thấy hẳn.

Không bao lâu, xe ngựa dừng lại, nha hoàn vén màn liếc nhìn, nói với nàng: “Tiểu thư, đến Hoàng Kim đài rồi, bây giờ xuống chứ ạ?”

Nơi gọi là Hoàng Kim đài chính là nơi được dựng lên để cử hành thi hội. Thời chiến quốc Yên Chiêu vương từng dựng đài cao dát vàng để thu hút nhân tài, vì thế đài này gọi là ‘Hoàng Kim đài’. Sau này có câu “Báo quân hoàng kim đài thượng ý, đề huê ngọc long vi quân tử!”, lấy ân tri ngộ. Thi hội cử hành là đề chiêu mộ nhân tài, khi đó có người nhắc tới điển cố này, dần dà có tên gọi ấy.

1 Trích từ “Nhạn Môn Thái thú hành” (Bài ca về Thái thú ở ải Nhạn Môn) của Lý Hạ

Hắc vân áp thành thành dục tôi,

Giáp quang hướng nhật kim lân khai.

Giốc thanh mãn thiên thu sắc lý,

Tái thượng yên chi ngưng dạ từ.

Bán quyển hồng kỳ lâm Dịch thụ,

Sương trọng cổ hàn thanh bất khởi.

Báo quân Hoàng Kim đài thượng ý,

Đề huê Ngọc Long vi quân tử.

Dịch thơ (Nguyễn Khắc Phi)

Mây đen đè thành, thành muốn đổ

Ánh gương tuốt vàng từng vảy cá

Tiếng tù và đỏ thắm trời thu

Biên giới tím, nhạn đêm xao xác

Kẻ sông Dịch cờ hồng cuộn nửa

Nặng trĩu sương, tiếng trống chìm sâu

Trước thềm vàng trung với đức vua

Chu Liên Tương vốn định xuống, nhưng đưa mắt nhìn bên ngoài, chỉ thấy dân chúng vây xem đông nghìn nghịt, thị vệ cùng với vài vị quyền quý trong triều, hoàn toàn không có nữ nhi thì trong lòng hoảng hốt, lại liền rút chân về.

“Thôi, đợi một lát vậy.”

Đúng lúc này, đám người bắt đầu xôn xao một trận, một cỗ xe ngựa dừng lại, màn xe vén lên, Thái phó đại nhân cùng con trai Lưu Tự cùng bước xuống xe. Lưu Tự người mặc áo gấm màu xanh đen, kim quan buộc tóc, nét mặt nghiêm nghị, lại càng thêm phần tuấn tú. Dân chúng xung quanh khen ngợi không ngớt, hẳn thế nhưng lại như thể không nghe thấy gì, theo sau phụ thân, đi theo quan viên đón tiếp ngồi xuống đài.

Nha hoàn nói với Chu Liên Tương: “Tiểu thư, đây không phải là Lưu công tử chúng ta đã gặp vào tiết trung nguyên năm ngoái sao, một năm không gặp, thế nhưng lại càng thêm phần phóng khoáng tự nhiên nha.”

Chu Liên Tương chớp mắt, có chút ngỡ ngàng: “Lưu công tử? Ta cũng không nhớ rõ lắm.”

Đang nói thì lại có xe ngựa lục tục tới, đều là quan viên cùng công tử quyền quý đương triều, hoàn toàn không trông thấy một nữ tử nào. Chu Liên Tương không khỏi có chút nản lòng, nếu chỉ có một mình nàng là nữ nhi tham gia, nàng không biết mình liệu có còn dũng khí mà bước lên đài hay không.

Đương lúc phiên muộn thì trông thấy Tề đại công tử đã gặp trước đó được hạ nhân công bước lên đài. Chung quanh bỗng nhiên không một tiếng động, chỉ có tiếng thở thì rất nhỏ, đương nhiên là xì xào về cái chân bị tật của hắn rồi.

Chu Liên Tương không khỏi có chút đồng cảm với hắn, thế nhưng khi nhìn hắn lần nữa, đã thấy hắn dưới sự phục vụ của hạ nhân ngay ngắn ngồi xuống, thần sắc như thường, may may không có lấy nửa điểm ngưng ngừng hay buồn bực.

Nàng không khỏi hổ thẹn, thấy hắn tiêu sái như vậy, sự đồng cảm của nàng trái lại chính là làm nhục hắn.

Gia nhân đặt một cây cỏ cầm ở trước mặt hắn, hắn nhấc tay gầy hai cái, quay đầu nhìn về phía Lưu Tự. Người kia hướng hắn gật gật đầu, đứng dậy cao giọng nói: “Phụng mệnh An Bình điện hạ, thi hội hôm nay do tại hạ và Tử Đồ huynh cùng nhau chủ trì, lấy một khúc cầm mở màn, hôm nay nơi đây bất phân giàu nghèo, bất luận. ....” Ngập ngừng một chút, hắn nhũn mày rồi mới tiếp tục nói: “Bất luận là nam hay nữ, mọi người đều có thể lên đài dùng thơ kết bạn, đề tài không giới hạn, thẳng thắn bày tỏ suy nghĩ trong lòng đều được.”

Chu Liên Tương nhìn không được vịn cửa xe, thấp giọng nói: “Bắt đầu rồi sao?”

Nha hoàn cũng có chút khẩn trương: “Tiểu thư người vẫn là ra đi, cũng đã nói bất luận nam nữ mà.”

“Nhưng. ....” Nàng cắn môi, có chút sợ hãi nhìn bên trên, cuối cùng không hạ được quyết tâm.

Lần lượt có người lên đài, án thư trên ấy đã được chuẩn bị đầy đủ giấy mực, chưa bao lâu phân nửa số bàn đã có người ngồi xuống.

Tiểu là toàn bộ đều là nam tử.

Nàng siết chặt khăn trong tay, trong lòng gấp đến độ toát mồ hôi, nhưng vẫn không cách nào nhích nổi bước chân. Nha hoàn bên cạnh bỗng mừng rỡ hô: “Tiểu thư mau nhìn xem, có một nữ tử lên rồi!”

Nàng vui mừng nhìn ra, thế nhưng lại là một nữ quan người vận quan phục, trong lòng thoáng chốc lại một trận thất vọng.

Nữ quan đó đứng trên đài, nhưng cũng không ngồi vào chỗ, mà hướng các quan viên đang ngồi ngay ngắn bên cạnh hành lễ nói: “Chư vị đại nhân xin đợi một lát, An Bình điện hạ sẽ đến ngay.”

Tiếng nói vừa dứt, dân chúng bên dưới liền một trận xôn xao, An Bình điện hạ vậy mà lại định đích thân tới đây? Hoạt động hình thức nửa thi hội nửa tuyển chọn thế này mặc dù có sự sắp đặt của hoàng đế, nhưng chưa bao giờ có hoàng tộc tham gia nha.

Thế nhưng người càng kinh ngạc hơn vẫn là chư vị đại nhân. Lưu Kha day trán, tuy hôm nay đa phần những người có mặt ở đây đều là chúng học sĩ chỉ quan tâm đến văn sử, nhưng hiện giờ đương là lúc đầu sóng ngọn gió, An Bình điện hạ người liệu có thể nào dùng chơi trội quá được không a?

Hiển nhiên An Bình đã khiến ông ấy phải thất vọng rồi, nàng không chỉ tới, mà còn trực tiếp cưỡi ngựa qua phố, một đường rêu rao phóng ngựa như bay mà tới.

Chu Liên Tương nghe thấy một tràng tiếng vỗ ngựa dồn dập, thò đầu nhìn, trông thấy một thiếu nữ độ tuổi tương đương với nàng, người mặc y phục màu trắng ngà, tóc búi hết sức đơn giản, ngay cả trâm cài cũng không có, mái tóc đen bóng tùy ý theo gió tung bay, dung mạo lộ ra thần thái phong lưu tiêu sái, chẳng mấy chốc đã đến gần.

Dân chúng xung quanh ai nấy đều giật mình kinh ngạc, rõ ràng đều không biết thiếu nữ đặc biệt độc hành này là ai, thì chợt nghe nữ quan ở trên đài trước đó cao giọng hô: “Cung nghênh điện hạ.” Mọi người lúc này mới bừng tỉnh đại ngộ, ò ạt quỳ xuống: “Tham kiến điện hạ, thiên tuế thiên tuế thiên tuế.”

An Bình xoay người xuống ngựa, tùy ý ném dây cương trong tay, nói một tiếng ‘miễn lễ’ rồi nhanh chân bước lên đài.

Chu Liên Tương lập tức sững sốt, nàng chần chừ hồi lâu cũng không thể bước ra đường, đối phương thế nhưng lại hoàn toàn không có lấy một tia do dự chần chừ đã thoải mái bước qua, đi thẳng tới trên đài cao.

Nàng đối với An Bình điện hạ sớm đã nghe nói, thậm chí rất nhiều lần Thái hậu còn kéo tay nàng bảo: “An Bình của ai gia nếu như ngoan ngoãn dịu dàng đoan trang như con thì tốt rồi, đều là do bề hạ và hoàng hậu cưng chiều quá mà.....”

Lúc đó nàng còn cho rằng An Bình điện hạ là nàng công chúa được sủng ái đến độ vô pháp vô thiên, nhưng hôm nay vừa gặp, lại không hề có cảm giác đó, trái lại vô cùng hâm mộ đối với sự tiêu sái phóng khoáng của nàng.

Nàng chợt nhớ ra, khi ấy Thái hậu nói vậy, ngữ khí mặc dù bất đắc dĩ, thế nhưng cũng chứa đựng sự yêu chiều và tán thưởng.

Trên đài này sao lại có nữ tử như thế?

Nàng lần nữa dò ánh nhìn về phía bóng người áo trắng ấy, nhưng thấy An Bình điện hạ sau khi chậm rãi đảo mắt khắp một vòng cảnh tượng trước mặt, nét mặt bỗng sầm xuống.

“Vậy mà lại không có một nữ tử nào lên đài sao?”

Dứt lời, nàng bất đắc dĩ thở dài một tiếng, khoát khoát tay, tự mình đi tới bên cạnh Tề đại công tử ngồi xuống: “Bắt đầu đi, bốn cung đối với hoài bão của các vị tài tử mỗi mắt mong chờ.”

Mấy nam tử trước đó lên đài còn vì lời nàng nói vừa rồi mà cảm thấy có chút không vui, thế nhưng lời này đã lần nữa chuyển trọng điểm sang bọn họ, cũng đem chút không hài lòng này đánh bay.

Chu Liên Tương chợt thấy lòng phiền muộn, bởi vì câu nói vừa rồi của An Bình điện hạ, còn có từ ‘hoài bão’ đó.

Nàng chưa bao giờ nói với người khác, bản thân cũng có hoài bão. Nàng từ nhỏ đọc nhiều thi thư, hẳn nên trở thành một tiểu thư khuê các người người ca ngợi, trên thực tế nàng cũng kìm nén suốt mười mấy năm, thế nhưng sau khi nghe sự tích của Nhiếp chính vương phi thì đã có sự thay đổi.

Vị thiếu nữ ấy xuất thân hàn vi, nhưng dựa vào năng lực giỏi giang của chính mình bước vào triều đường, nhiều lần lập kỳ công, còn cùng với Nhiếp chính vương chung tay mở ra một thời đại thịnh thế của Đại Lương như hiện nay.

Nàng cũng muốn trở thành một nữ tử như vậy, nhưng lại không có được dũng khí như thế của nàng ấy.

Ánh mắt lại hướng về phía nữ tử vận áo bào trắng ngà bên trên, đôi mắt nàng ấy hip lại, không biết là đang nghĩ gì, sắc mặt thế nhưng dường như có chút không vui, mà Tề đại công tử ở bên trái nàng thì lại cười như gió xuân, cánh môi khép mở, không biết nói gì mà nét mặt nàng lại càng không thoải mái.

Chu Liên Tương định dời mắt nhưng phát hiện đôi đồng tử thâm thúy ấy chợt quét qua, mạnh mẽ rơi trên người nàng. Trước là hơi có chút ngạc nhiên, kể đó tựa như thoáng qua tia thấu hiểu, sau cùng lại là bình tĩnh.

Nàng siết tay lại, không biết từ đâu lấy ra dũng khí, bất ngờ vén màn xuống xe, bởi vì động tác quá nhanh, mã phu còn chưa kịp đặt đòn, không cẩn thận liền bị sái chân. Nàng thế nhưng không hề thấy đau, từng bước từng bước đến trước đài, cả đoạn đường cứ như trong mộng.

“Vị này là.....” Nhìn thấy cuối cùng đã có nữ tử lên đài, trong mắt An Bình khe khẽ lộ ra một tia vui mừng.

Chu Liên Tương rũ mắt hành lễ: “Liên Tương tham kiến điện hạ.”

An Bình trên dưới đánh giá nàng một phen, cuối cùng nhận ra nàng là ai thì ánh mắt cũng đồng thời quét về phía Lưu Tự đang vô cùng sững sốt, sau đó mỉm cười đưa tay làm tư thế mời: “Nếu đến tham gia thi hội thì xin mời ngồi, bốn cung cũng sẽ không vì cô là thiên kim của Thủ phụ mà hạ thủ lưu tình đâu.”

Chu Liên Tương cắn môi, gật đầu đáp vâng.

An Bình lại cười khê liếc Lưu Tự một cái, như thể đang nói, uầy, thì ra cô nương người thích cũng là người không an phận nha!

Lưu Kha phần nộ quay đầu rụt vào trong góc.....

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Đến Rồi, Quân Thần Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

Chuyển ngữ: Míc

An Bình ngồi trên đài cùng Tề Tôn Chi đốp chát vài câu, rồi lại trao đổi ánh mắt với Lưu Tự một phen, cuối cùng thì nhàm chán ngược nhìn trời một lúc, sau đấy mới dời ánh mắt lên những người có mặt ở đây.

Đám người tụ tập lần trước chỉ có ba bốn người tới, không ngờ là Tiêu Thanh Dịch và Tần Tôn thế nhưng cũng có mặt, mà càng khiến nàng không nghĩ tới chính là vị thiên kim đoan trang nhã nhặn của Thủ phụ lại trở thành nữ tử duy nhất ở đây.

Không bao lâu đã lần lượt có người viết xong thi từ trình lên, Lưu Kha và một vài vị đại nhân sau khi xem xong, ra hiệu Lưu Tự đưa sang cho An Bình.

An Bình khi nhận lấy chỉ liếc hần một cái rồi thì liền rũ mắt xem thi từ của mọi người, hoàn toàn không chút niềm nở như trước đây.

Lưu Tự mím môi, nhìn không được tức giận với chính mình, bởi hần vừa rồi thế nhưng lại mơ hồ cảm thấy mất mát.

Không đúng, hần nhất định là bị bệnh rồi, tuyệt đối không hề liên quan đến vị công chúa trắng hoa này!

Tề Tôn Chi lại gảy vài âm, Lưu Tự lấy lại tinh thần, ho khan một tiếng, nghiêm mặt nói: “Nếu có nguyện vọng thử thì bất cứ lúc nào cũng có thể lên đài, các vị ở đây đã viết xong có thể đến bên cạnh nghỉ ngơi.”

Chu Liên Tương ngược mắt nhìn hần một cái, bút trong tay siết chặt hơn chút, rồi lại nhìn lướt qua An Bình, thấy nàng đang chăm chú xem thi từ trong tay, mới hăng hái hạ bút viết.

Tuy nhiên lại ngẩng đầu lần nữa, trông thấy Lưu Tự vẻ mặt phức tạp nhìn mình, như thể có chút mờ mịt, cộng thêm chút khó hiểu, mà càng nhiều hơn, giống như một dạng xem xét điều gì đó mới mẻ.

Nàng gác bút trong tay xuống, lại quay đầu nhìn chúng bách tính đang đứng vây xem bên dưới, chợt phát hiện sau khi Lưu Tự lên tiếng thì hiện giờ cũng không còn ai lại lên đài nữa. Mà những nam tử ăn mặc theo phong cách văn nhân kia, phần lớn ánh mắt đều đang sắc bén nhìn nàng, giống như nàng đang ngồi ở một chỗ không nên ngồi vậy.

“Sao vậy, không còn ai tham gia nữa à?” An Bình từ trong đồng thi từ ngược lên, hơi hơi nhú mày.

Chu Liên Tương cúi đầu đứng dậy, đem thi từ đã viết xong trao cho Lưu Tự, từ đầu chí cuối cũng không liếc mọi người lấy một cái, lùi tới một góc ngồi xuống.

Nàng biết, nhất định là những nam tử kia bắt mắt đối với sự xuất hiện của nàng ở đây, cho nên thà rằng không lên đài.

An Bình chú ý đến sự khác lạ trong cử chỉ của nàng, chỉ khẽ nở nụ cười: “Không có nam tử, cũng không có nữ tử nào lên đài ư?”

Một quan viên nào đó ngồi ở hậu đài vuốt chòm râu hoa râm mắt kiên nhẫn nói: “Điện hạ vẫn là nên đừng kiên trì cho nữ nhi tham gia cho rồi, thi hội trước nay chưa từng có tiền lệ như vậy, rất nhiều tài tử.....E là cũng không chấp nhận đâu.”

Như thể nghe được một câu chuyện hài rất tức cười, An Bình bỗng ha hả cười lớn: “Chẳng lẽ bọn cung nghe nhầm rồi chẳng? Bọn cung có kiến nghị này, các người thân là nam nhi, hần nên cao hứng mới phải chứ nhỉ.”

Mọi người chung quanh hết thảy đều hóa đá trong gió, ngay cả Chu Liên Tương đang gục đầu cũng nhìn không được mà hiếu kỳ ngẩng lên, nét mặt khó hiểu.

An Bình buồn cười lắc đầu: “Bởi vì theo như cách nghĩ của các vị, bọn cung ngay cả nữ nhi cũng tôn trọng, vậy thì những nam nhi ‘cao cao tại thượng’ đây, chẳng phải sẽ càng nhận được sự trọng thị hay sao?”

Quan viên kia ứ ớ ngậm miệng, tìm không ra nửa lời phản bác.

Chúng nam tử có mặt trước đó sắc mặt còn tỏ vẻ khinh thường nghe xong không khỏi bắt đầu dao động, nhao nhao nhìn chung quanh, chỉ mong có người có thể làm con dê đầu đàn, cũng vừa hay có được một bậc thang để bước xuống. Bình dân bá tính vây xem phần lớn cảm thấy lý thú, ai nấy đều là biểu tình xem kịch vui, cũng đang chờ xem liệu có ai trong tình huống như vậy xuất hiện, thế nhưng hết nửa ngày trời cũng vẫn như cũ không một ai lên đài.

Chờ một lúc lâu không có kết quả, An Bình bắt đầu dãn thờ dài một tiếng, đứng dậy, đem thi từ trong tay từng tờ từng tờ lật qua, đa số đều bị nàng vo thành một đồng, vứt bỏ. Sau đó trong ánh mắt kinh ngạc sững sờ của mọi người, bắt đầu thẳng thắn bình luận: “Tiêu Thanh Dịch, thi từ thanh lý thoát tục, tự có một phần ý cảnh, đáng tiếc chỉ hướng không đủ kiên định, tuy nhiên có thể mài giũa, bọn cung cảm thấy có thể giữ lại.”

Lúc nói, vài trang giấy trong tay lại bị vo thành một cục, vứt đi.

“Ừm, trái lại thi từ của Tần Tôn thẳng thắn bộc bạch suy nghĩ trong lòng, có điều không nổi bật được điểm này, nói hươu nói vượn, tuy nhiên cũng có thể giữ lại.”

Tiêu Thanh Dịch cùng Tần Tôn bị điểm danh nét mặt đều thờ ra, không hổ là vị công chúa tùy tiện, ngay cả bình phẩm thi từ cũng như vậy. ....không chút câu nệ. Bọn họ là những người hiểu rõ bản tính của nàng nên cũng tạm chấp nhận đi, nhưng mà là người trực tiếp bị vớt thi từ như thế hẳn là sẽ đau lòng biết biết biết bao nhiêu nha. ....Tề Tôn Chi chú ý đến biểu cảm của hai người, khẽ cười, cúi đầu lại gậy vài âm

“Ồ.....”

Mọi người ai nấy đều bỗng giật mình, bởi An Bình đột nhiên cầm một trang thi từ, cười đến là rạng rỡ: “Không biết vị Lâm Dật này là ai?”

Trong sân yên tĩnh một lúc, có người đứng dậy, hướng nàng hành lễ: “Tại hạ Giang Nam Lâm Dật.”

An Bình trên dưới đánh giá hẳn một phen, có lẽ ngoài ba mươi, bộ thanh sam giặt đến bạc màu, cầm lùn phún râu. Tướng mạo không thể nói là đẹp, nhưng rất có khí chất, đứng ở đấy khiến người khác có cảm giác như gặp được tiên nhân. Có điều ý cười nơi khóe môi hẳn thể nhưng lại đem hẳn trở lại chốn phàm trần, đó là một nụ cười ngang ngạnh không chịu trói buộc nhưng lại không để lộ rõ ràng.

An Bình gật đầu, trong mắt lóe lên vẻ tán thưởng: “Ngực mang chí lớn, khẩu khí hào hùng, là một nhân tài.”

Lưu Tự cũng trầm gật đầu, hẳn vừa rồi cũng đã xem thơ của người này, cũng có chút tán thưởng đối với người tên Lâm Dật.

Tề Tôn Chi lại gậy vài âm, tỏ ý chúc mừng. Lâm Dật hướng An Bình hành lễ, ngồi xuống, ánh mắt những người xung quanh nhìn hẳn đã khác đi.

Sau một hồi chờ đợi, Chu Liên Tương chợt túm chặt vạt áo, bởi vì nàng phát hiện sau khi An Bình diện hạ cầm một trang giấy lên, tựa tiểu phi tiểu liễu nàng một cái.

“Giang lưu bích thủy tiếp trường thiên

Phù điêu trực thượng lâm minh nguyệt

Quảng hàn cung khuyết bằng lan vọng

Thiền cung chiết quế khỏi đằng nhàn?”

Sông dài nước biếc nối trời cao rộng

Cùng nắm tay nhau ôm vàng trăng sáng

Nhìn về phía Quảng hàn cung khuyết

Bàng vàng đề tên nào có dễ dàng?

Đôi đồng tử thâm thúy của An Bình khoan thai lướt qua, như thể xuyên qua vẻ ngoài đoan trang của nàng có thể thấy được nội tâm không muốn an phận của nàng.

“Bồn cung cảm thấy.....” Nàng kéo dài giọng, như cố ý tra tấn tâm trí của Chu Liên Tương, khi thấy ngón tay nàng càng dùng lực túm chặt vạt áo thì mới chậm rãi ung dung nói ra hai chữ còn lại: “Thậm diệu.” (rất tuyệt)

Chu Liên Tương nét mặt không dám tin tưởng nhìn nàng, người kia thì lại chỉ nhẹ nhàng nở nụ cười, rồi lại dời ánh mắt: “Nhưng mà trốn trốn tránh tránh, không dám biểu đạt, sợ đông sợ tây, khó có thành tựu.”

Chu Liên Tương lại cúi đầu.

An Bình bước vài bước tới trước đài, cười hỏi Lưu Kha: “Thái phó đại nhân cảm thấy bình phẩm của bồn cung có đúng trọng tâm không?”

Lưu Kha nhìn đồng giấy bị vớt tán loạn trên đất một cái, cười gượng nói: “Điện hạ nói rất đúng, nhưng mà còn. ....”

“Có hơi nghiêm khắc?”

Lưu Kha mím môi gật đầu.

An Bình nở nụ cười, ánh mắt quét qua những người vừa rồi mới bị nàng phê bình, phần lớn sắc mặt đều trắng bệch như giấy, dễ nhận thấy da mặt của thư sinh đều rất mỏng, nào đã từng trải qua đá kích không chút giữ lại mặt mũi thế này.

Nàng để tay lên môi thấp giọng ho một cái, rồi cao giọng nói: “Bồn cung bộc trực, nếu như có điểm nào thất lễ, vẫn mong chư vị thứ lỗi, nhưng nếu tự nhận thấy không đảm đương được, vẫn là sớm rời đi cho, mọi người tới đây đã là muốn vì bách tính mà làm đại sự, thì há lại câu nệ tiểu tiết như vậy?”

Nàng từng bước từng bước đi tới bên đài, ánh mắt quét qua mọi người bên dưới, biểu cảm nghiêm nghị, lời nói ra cũng mạnh mẽ khí phách: “Có câu lấy đất trời làm tâm, lấy dân chúng làm mệnh, nối gót thánh hiền, vì muôn đời mở ra thái bình. Thân là người đọc sách, bồn cung tin chư vị ai cũng có hùng tâm tráng chí như vậy, nhưng bụng dạ không đủ để thừa nhận nửa điểm phê bình, vậy làm sao đủ rộng để dung nạp bách học, kẻ thừa muôn đời?”

Xung quanh một mảnh tĩnh lặng, những người trước đó ở trên đài bị đá kích ồ ạt cụp mắt né tránh, mà những nam tử dưới đài cũng tương tự như vậy, như thể bị vạch trần khuyết điểm, nhất thời khó mà che giấu.

An Bình chậm rãi đảo mắt một vòng, nhếch môi, thu hồi nét nghiêm nghị trên mặt, lại trở về vẻ thờ ơ ngả ngón thường trực, quay người bước nhanh về phía Tề Tôn Chi, phát tay: “Gãy cầm, mời chư vị tài tử lên đài!”

Mọi người bên dưới hơi căng thẳng trong thoáng chốc, cuối cùng có người chậm chạp bước lên... Chu Liên Tương quay đầu nhìn An Bình, nàng vẫn giữ nụ cười thờ ơ như thế, trong đôi đồng tử thâm thúy không biết hàm chứa hào quang rực rỡ thế nào, không nhìn thấy được tâm tư, nhưng lại khiến lòng người khâm phục.

Nàng vĩnh viễn cũng không thể trở thành người như thế.

Lưu Tự ở bên cạnh cũng hoảng hốt, vừa rồi lúc An Bình nói những lời đó với người bên dưới, hần như thể trông thấy một người xa lạ, tuyệt không phải là An Bình điện hạ đối với hần động tay động chân hay co đầu rút cổ trước chiến sự trước đây.....Mà Tề Tôn Chi đang gãy cầm thì lại chân thành nói: “Điện hạ, có cần vi thần tấu một khúc “Ngụy biện” không?”

An Bình sâu xa trừng hần, hàn ý trong mắt lấp lóe: “Có đôi khi cảm thấy, nếu như hai chân người đều tàn tật, nhất định là việc khiến lòng người hả hê.”

“.....”

Lúc thi hội kết thúc, cha con Lưu Kha hùng hồn tuyên bố đêm nay sẽ cử hành yến tiệc chiêu đãi các vị tài tử chiến thắng ở phủ Thái phó, Chu Liên Tương cũng có mặt. Bởi vì để mọi người thêm phần vinh quang, bày tỏ sự hào phóng của An Bình điện hạ, nàng cũng muốn tham gia.

Trong đầu Lưu Kha hồi tưởng một lượt bữa tiệc ngày xuân ở Triệu Vương phủ hôm ấy, xác định nàng là vì mỹ sắc của chư vị tài tử nên mới tới, dịu dàng vô cùng.

An Bình cũng không để tâm, nhún nhún vai, đi thẳng xuống Hoàng Kim đài dắt ngựa. Sau khi tìm kiếm xung quanh không có kết quả, cuối cùng bất đắc dĩ thừa nhận sự thật bản thân lại bị Tật Phong bỏ lại, dứt khoát leo lên xe ngựa của Tề Tôn Chi ở gần đấy.

Bản thân Tề Tôn Chi còn chưa lên xe, lúc từ Hoàng Kim đài đi xuống vừa đúng lúc ngang qua Chu Liên Tương. Nha hoàn của nàng còn chưa tới, một mình khập khiễng, suýt nữa thì ngã, hần vội vàng đưa tay đỡ cánh tay nàng.

Chu Liên Tương sững sốt một lúc, vừa quay đầu nhìn đã thấy Tề Tôn Chi đang ngồi trên xe lăn, vội vội vàng vàng cụp mắt hành lễ vạn phúc (*lời chào của phụ nữ thời xưa*): “Tề đại công tử hữu lễ.”

Tề Tôn Chi cười cười: “Chu tiểu thư không cần đa lễ, hần là trước đó lúc xuống xe bị trật chân?”

Chu Liên Tương nhếch miệng, không ngờ hần lại ti mi chu đáo như vậy, thế nhưng nhìn ra chân nàng bị thương.

“Trước mặt không xa có một y quán, Chu tiểu thư vẫn nên nhanh chóng đi khám thử, chậm trễ không hay.”

“Đa tạ.....” Chu Liên Tương cẩn cẩn thận thận ngược mắt nhìn hần, chỉ cảm thấy hai má không hiểu vì sao lại hơi nóng lên, lấy lại bình tĩnh thì hần đã được tùy tùng đẩy về phía xe ngựa.

Từ lúc lên xe bầu không khí bắt đầu đông lại, An Bình bình thản tự nhiên, Tề Tôn Chi không chịu ngồi bên phải nàng, nhìn thế nào cũng giống như An Bình mới là chủ nhân của xe vậy.

Hần cũng không để bụng An Bình đảo khách thành chủ, mà là để ý đám cấm vệ quân đã vây quanh xe ngựa ở bên ngoài. Trước đó có thấy gì đâu? Giờ lại trước sau vây kín thế này, muốn trở về phủ đệ cũng không biết phải mất bao lâu á!

“Azzzzz.....”

Tề Tôn Chi còn chưa than thở, trái lại An Bình đã tự mình thở dài trước. Tề Tôn Chi đoán nàng gặp phải vấn đề hóc búa, quyết định hảo tâm thi hành chức trách của một thần tử: “Đám hỏi điện hạ vì sao lại thở dài?”

“Đừng có nhắc.....” An Bình tâm tình uể oải: “Cẩn thận nghĩ lại, những nam tử hôm nay lên đài, ngoại trừ Lâm Dật kia còn có vẻ ngoài nhìn được một chút, còn thì chả ai đẹp cả, thực khiến bồn chồn thất vọng.”

“.....” Tề Tôn Chi lặng lẽ quay đầu, quyết định tập trung ngắm phong cảnh bên ngoài xe.

Thế nhưng ngay sau đó bầu không khí lại đột nhiên thay đổi, cấm vệ quân bên ngoài bỗng xảy ra một trận nháo động, kẻ đó có người bắt đầu lớn tiếng gào thét, An Bình chợt rùng mình, còn chưa kịp phản ứng thì đã thấy Tề Tôn Chi bỗng nhiên bỏ nhào về phía mình. Một thanh kiếm đâm xẹt tới, cắt đứt vài sợi tóc bên má hần, kẻ đó nhanh chóng đâm về hướng An Bình.....

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Đến Rồi, Quân Thần Cẩn Thận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10

Chuyển ngữ: Mic

Trong thời khắc nguy cấp muốn tránh cũng không thể tránh, An Bình đành phải rút thất lưng ngọc bên hông, bọc lấy mũi kiếm, chặn lại thân kiếm đang tiếp tục đâm tới.

Thanh kiếm hàn khí dày đặc dần dần chuyển đen, rõ ràng có độc. Nàng thở phào, may mà không có lấy tay trực tiếp tiếp xúc.

Thích khách áo đen trước mặt đã xông vào được nửa người, khăn đen bịt mặt, chỉ có thể nhìn thấy đôi mắt u ám lạnh lẽo. An Bình vừa định ra tay ngăn hấn lại thì bên ngoài, một thanh kiếm của cấm vệ quân đã đâm tới. Rên lên một tiếng, thanh trường kiếm trước mặt đã rơi xuống, xung quanh trở lại yên tĩnh, kể đó một đám người rầm rập quỳ gối.

Bên ngoài, một giọng thanh niên mang theo chút hoảng hốt nói: “Thuộc hạ đáng chết, khiến điện hạ bị kinh hoàng, thích khách đã bị giết, xin điện hạ an tâm.”

Trong mắt nàng khẽ lấp lánh tia sáng, nhưng không nói gì, quay đầu nhìn Tề Tốn Chi, hắn đang dựa vào thùng xe há miệng thở dốc.

Nhớ tới trước đó hắn liều mình đứng cản ngăn cản, An Bình vốn định lên tiếng cảm tạ, nhưng nghe thấy hắn tức giận gào một câu: “Tên thích khách này rốt cuộc là muốn ám sát ai hả? Sao mà vừa mới lên đã đẩy ta ngã sắp trước rồi!”

“.....” An Bình co rút khóe miệng, xóc màn xe bước ra.

Hiện giờ đã gần tới Tề phủ, xung quanh phần lớn đều là quan trạch, gần như không thấy nửa bóng người. Trời cũng sắp về chiều, khung cảnh trước mắt phủ lên một tầng bóng tối mờ mờ ảm đạm đáng sợ, xung quanh tràn ngập mùi máu tanh, cấm vệ quân quỳ xung quanh, còn có xa phu của Tề gia đã sợ đến run lấy bà lấy bầy.

Ánh mắt nàng dịch chuyển đến thi thể thích khách đang nằm sắp trên đất, máu thấm một mảng to bên dưới bộ hắc y, sớm đã không còn hơi thở.

Một bóng người trẻ tuổi quỳ một gối bên cạnh, thoạt nhìn hình như có chút quen thuộc, An Bình nhíu mày ngẫm nghĩ, nhưng không có manh mối, đành hỏi thẳng: “Người là.....”

Thiếu niên mặc giáp trụ ấy ngẩng lên, gương mặt rất trẻ, vừa tiếp xúc với ánh mắt nàng thì liền vội vã cúi xuống, mặt còn hơi ửng đỏ, cùng với đôi mắt trong suốt sáng rực, không khỏi khiến người ta cảm thấy đáng yêu.

“Hồi bẩm điện hạ, thuộc hạ Song Cửu phó thống lĩnh cấm vệ quân.”

“Song Cửu?”

Nghe ra vẻ hoài nghi trong lời của An Bình, Song Cửu đành phải lại thấp giọng bổ sung một câu: “Thuộc hạ là cô nhi, không tên không họ, vì được nhận nuôi vào tiết trừng cửu nên được đặt tên Song Cửu.”

An Bình hơi ngạc nhiên, chậm rãi xuống xe, đưa tay nâng cằm hắn, khóe môi nhếch lên, ánh mắt ngả ngôn: “Là người giết thích khách?”

Song Cửu đỏ mặt gật đầu.

“Bốn cung liệu có phải từng gặp người?”

“Điện hạ quên Triệu vương phủ rồi sao? Hôm ấy cũng là thuộc hạ phụ trách an toàn của điện hạ.” Song Cửu cụp mắt, lông mi khẽ run.

An Bình lúc này mới hoàn toàn nhớ ra, thì ra là thị vệ hôm ấy theo nàng đến Triệu Vương phủ, lúc đó còn tiện tay chọc ghẹo một phen, không hề cho rằng sẽ có dịp gặp lại thế này. Nàng nở nụ cười, bàn tay nâng cằm hắn chậm rãi trượt đến gò má đang nóng hầm hập của hắn: “Bốn cung thấy người thân thủ bất phạm, chỉ bằng ở lại bên cạnh bốn cung làm thị vệ tùy thân đi.”

Hai mắt Song Cửu mở to, kinh hoàng rụt người về sau.

An Bình thấu hiểu vở vai hắn, cúi người thăm thì bên tai hắn: “An tâm, không phải dạng tịnh thân kia đâu.”

Người trước mặt thở phào một hơi, lúc này mới lộ vẻ vui mừng khi được thăng chức, vội vàng quỳ gối tạ ân.

An Bình tùy ý khoát khoát tay, quay người lên xe, vừa đứng lúc đụng phải gương mặt hàm chứa ý cười của Tề Tốn Chi: “Chúc mừng điện hạ, cuối cùng không cần đối diện với mấy gương mặt đáng ghét của chúng thần nữa.”

“Nói không sai, Thiếu sư quả nhiên rất hiểu tâm ý bổn cung.” An Bình cười đến khoái trá, lại quay ra ngoài liếc Song Cửu đang mặt đỏ tai hồng một cái, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên người thích khách, từ từ thu lại ý cười.

“Từ Đồ.”

“Có.”

“Người cũng coi như rảnh rồi, chỉ bằng thay bổn cung điều tra sự việc thích khách lần này đi.”

“A, điện hạ, thực không dám giấu giếm, vì thần đạo gần đây thực ra rất bận. ....”

“Bổn cung cũng không cảm thấy đây là việc có thể cò kè mặc cả.”

“Khụ khụ, vâng.”

Xe ngựa lại khởi hành, hai người đều không nói gì nữa, chỉ có tiếng bánh xe lộc cộc đồng hành cùng sự trầm tư của hai người trong xe. Mãi đến một lúc lâu sau, Tề Tôn Chi nét mặt thăm dò quay qua An Bình: “Điện hạ, có một việc vì thần quả thực nghĩ không thông.”

“Hừm?” An Bình lập tức nghiêm sắc mặt: “Chuyện gì?”

Tề Tôn Chi híp mắt: “Ngài nói xem vừa rồi thích khách kia vì sao vừa vào đã đẩy ta?”

“.....”

Chuyện An Bình bị ám sát ngày thứ hai đã truyền đến tai chư vị đại nhân. Chu Hiền Đạt lo lắng vô cùng, cho rằng phe phản đối nhện không được mà hạ thủ, nhưng sau khi đặc biệt đi thăm dò Tiêu Nghĩa Đức một hồi thì lại phát hiện đối phương cũng mặt mày kinh hoảng, hoàn toàn không giống giả vờ. Huống hồ xem thái độ làm người của lão, quả thực sẽ không đi làm những hành động lỗ mãng như vậy.

Không ngờ rất nhanh Tiêu Nghĩa Đức lại chủ động đến tìm ông, nét mặt đau đớn: “Thủ phụ đại nhân, chuyện An Bình điện hạ bị ám sát hạ quan cảm thấy cần phải tra rõ, nhưng ngài xem xem điện hạ đang làm gì đây? Sau khi gặp phải thích khách, vẫn còn quyến luyến mỹ sắc, lại lôi kéo một thị vệ nào đó tới bên cạnh, ngài nói coi, đây giống gì chứ?”

Mí mắt Chu Hiền Đạt giật một cái, gượng cười nói: “Chuyện này..... Vừa mới gặp phải thích khách, điện hạ lo lắng cho an nguy của bản thân, bố trí một thị vệ ở bên cạnh cũng là hợp lý hợp tình mà hạ.”

Tiêu Nghĩa Đức bất mãn nói: “Hay nhỉ, thế nàng ấy trước đây tự ý thay đổi phép tắc, cho phép nữ tử tham gia thi hội, chuyện này là sao đây? Hừm, Đại Lương sắp bị biến thành rối tinh rối mù rồi!”

Chu Hiền Đạt lắc đầu: “Nói rối tinh rối mù thực sự có hơi nghiêm trọng rồi, lúc trước cũng không có lệnh cấm nữ tử tham gia đâu nào, hơn nữa.....” Ông cười có chút khó đoán: “Tiểu nữ hôm đó cũng đã tới tham gia thi hội.”

“.....” Tiêu Nghĩa Đức bạnh miệng, khép lại, trong lòng thế nhưng lại nghĩ nhất định phải dứt khoát hạch tội An Bình điện hạ một chập.

Haizzzz, bệ hạ, Ngài rốt cuộc đang ở đâu vậy? >_<

Tránh cho phụ hoàng và mẫu hậu đang ở Thanh Hải quốc phải lo lắng, An Bình dìm việc bị hành thích xuống, Thái hậu lão nhân gia ngài đây cũng hoàn toàn không biết tí gì, cho nên trong cung hết thấy vẫn là một bầu không khí yên bình tĩnh tại.

Trầm hương trong lư đã cháy hết, An Bình phê xong bản tấu chương cuối cùng, bung chung trà ở bên cạnh lên nhấp môi, phát hiện đã nguội lạnh, vừa đặt xuống thì nghe thấy bên ngoài có người nhỏ giọng nói: “Điện hạ, đổi chung trà mới đi.”

An Bình ngẩng đầu, thấy Song Cửu đang bung một chung trà đứng ở bậc cửa, đôi đồng tử trong suốt lấp lánh của chàng thiếu niên mang theo một tia ngưng ngưng.

Nàng nhện cười gật đầu: “Vào đi.”

Song Cửu cúi đầu tới gần, đặt chung trà trước mặt nàng, định hành lễ lui ra thì lại bị An Bình chớp lấy cánh tay: “Sau này đừng làm mấy việc vặt vãnh này nữa, bổn cung không đành lòng, giao cho Viên Hi làm là được.”

Giương mặt bánh bao của Song Cửu lại bắt đầu đỏ bừng, An Bình thấy dễ thương, lại dứt khoát vươn tay véo véo hai má hắn, thế nên hắn càng lúng túng, hoảng hốt bỏ chạy. Lúc ra tới cửa, suýt nữa thì bất cẩn đụng phải Viên Hi mặt mày oán giận, hiển nhiên lời bảo hấn làm mấy việc vặt vãnh này đã bị hấn nghe thấy rồi.

Hắn ngoác miệng, ầm ức bẩm báo: “Điện hạ, người đều đã tới hết cả rồi.”

An Bình nén cười gật đầu: “Ừ, cho họ vào.”

Viên Hi tránh người, phía sau có mấy người lần lượt đi vào, dẫn đầu là Tần Tôn và Tiêu Thanh Dịch, kế đó là Lâm Dật, người đi sau chót, nét mặt kính

cản chính là Chu Liên Tương.

Mấy người vừa định hành lễ thì đã thấy An Bình đứng dậy, đưa tay ngăn động tác của họ lại, chỉ chiếc bàn tròn bằng gỗ lim đối diện cửa điện: “Chư vị không cần giữ lễ, mời ngồi.”

Thái độ thân thiết khiến bốn người họ đều có chút khó hiểu, nhin không được lại đưa mắt nhìn nhau, nhưng vẫn ngoan ngoãn lần lượt ngồi xuống bàn.

An Bình cũng ngồi xuống, sự sắp đặt như vậy dường như thoáng chốc đã phá bỏ hết cách biệt về thân phận giai cấp giữa họ, đương nhiên cũng ít đi đôi phần ngăn cách.

“Hôm nay mời bốn vị nhập cung, một là để chúc mừng các vị đã chiến thắng trong thi hội, hai là muốn nghe thử các vị đối với sau này có dự định gì.”

Vừa dứt lời thì đã nghe thấy Lâm Dật ngồi đối diện với nàng nhin không được cười thành tiếng: “Điện hạ sao lại chỉ triệu mỗi chúng thần vào cung, chiến thắng trong thi hội cũng không chỉ có bốn người chúng thần nha.”

“Lý do rất đơn giản,” An Bình mỉm cười nhìn hấn: “Đương nhiên là cảm thấy mọi người hữu dụng.”

Lâm Dật thoáng sững sốt, kể đó lại sang sàng cười, không cần nhiều lời nữa.

“Tần Tôn, thử nói dự định của ngươi xem.”

Bất ngờ bị điểm danh, Tần Tôn có chút phản ứng không kịp, ngạc nhiên một lúc mới chấp tay nói: “Điện hạ, hiện giờ nói tới dự định liệu có phải. .... hơi sớm?”

Nói xong câu này, hấn quay đầu liếc Tiêu Thanh Dịch ở bên cạnh một cái, người kia cũng tán đồng gật đầu, sau đó lại thấp tha thấp thòm liếc về phía An Bình.

“Không sớm đâu, Tần đại công tử, lệnh tôn ở độ tuổi của ngươi sớm đã vào quân doanh kiến công lập nghiệp rồi.” Ánh mắt An Bình khẽ chuyển, cười nói: “Chỉ bằng ngươi cũng vào quân doanh đi học hỏi kinh nghiệm thử đi, bổn cung tin tưởng, Tần Thượng thư nhất định cũng sẽ đồng ý thôi.”

“Hả?” Tần Tôn mặt mày kinh hãi, nàng đây là đang phục thù chuyện năm đó bị hấn bắt nạt có phải không?

Điện hạ, ta đã biết sai rồi mà.....>_<

An Bình đối với nét mặt bi thương của hấn làm như không thấy, quay đầu nhìn Tiêu Thanh Dịch: “Nếu như Cẩm Phong cũng không có ý định gì, vậy chỉ bằng cũng nhập quân với Khác Miển đi, đôi bên có thể chiếu cố lẫn nhau nha.”

Cầm Tiêu Thanh Dịch suýt nữa rớt xuống, nhìn đôi tay trắng mịn của mình, quả thực không dám tưởng tượng cơ thể yếu ớt thế này sau khi nhập quân sẽ là cảnh tượng thế nào đây.

“Điện, điện hạ, Ngài xem có cần. ....đôi người không?”

An Bình đưa tay khẽ vỗ mu bàn tay hấn, cười hết sức mờ ám: “Hay là, nếu như ngươi đồng ý ở lại bên cạnh bổn cung. ....”

“A, Cẩm Phong cảm thấy nhân lúc còn trẻ vẫn là nên tôi luyện bản thân một phen thật tốt, lời của điện hạ rất đúng.”

Lâm Dật lại nhin không được bật cười thành tiếng, một chút cũng không giữ kẽ, có điều An Bình đối với bộ dạng tiêu sái như vậy của hấn thập phần tán thưởng.

“Không biết Lâm công tử có ý định gì?”

“Điện hạ khách khí rồi, tại hạ chẳng qua là dân áo vải, được điện hạ khen ngợi đã là vinh sủng to lớn, há lại còn có yêu cầu gì? Điện hạ nếu có sắp xếp, đừng ngại nói thẳng, tại hạ trong vòng ba năm nhất định sẽ dốc hết khả năng, không phụ kỳ vọng của điện hạ.”

“Trong vòng ba năm?”

“Không dám giấu gì, tại hạ vốn không có ý định làm quan, chỉ là để thỏa ước nguyện của phụ mẫu, lấy giới hạn ba năm, vì Đại Lương làm chút chuyện mà thôi.”

An Bình có chút khó hiểu: “Lệnh tôn lệnh đường là.....”

“Ha ha.....” Lâm Dật lại bắt đầu cười: “Điện hạ không cần để ý, vẫn là trực tiếp nói sự an bài của Ngài đi.”

Nghĩ thấy mỗi người đều có câu chuyện của chính mình, nếu đã không muốn nói, An Bình cũng không hỏi nhiều nữa. Chẳng qua từ trong thi từ của Lâm Dật có thể thấy, hấn kỳ thực rất có hoài bão, chắc chắn là nhân tài có thể đào tạo, hơn nữa nếu khéo dẫn dắt, ba năm không hấn sẽ không thể trở thành ba mươi năm.

Nàng gõ mặt bàn chậm rãi nói: “Bổn cung dự định sắp xếp ngươi vào Công bộ, nhưng chức quan đương nhiên không cao, phải đi từ đầu, ngươi có đồng

ý không?”

Lâm Dật không chút do dự gật đầu: “Điện hạ nếu đã sắp xếp ổn thỏa, Lâm Dật vạn chết không từ.”

An Bình nở nụ cười hài lòng, ánh mắt dời sang Chu Liên Tương, người kia lại khẽ run lên một cái, như thể không dám thừa nhận cái nhìn của nàng, đầu cúi sát đến độ chẳng thể nào thấp hơn nữa.

“Xem ra Chu tiểu thư còn chưa chuẩn bị tốt, vẫn là đợi một chút vậy.”

Chu Liên Tương ngạc nhiên ngẩng đầu, thì thào khó hiểu: “Chuẩn bị?”

“Chính xác mà nói, là tâm tình của ngươi.” Trên mặt An Bình vẫn là ý cười thờ ơ như cũ, nhưng ánh mắt lại lạnh băng: “Trước khi ngươi hạ quyết tâm, thì vẫn nên tiếp tục làm thiên kim của Thủ phụ đi, dù sao, đó mới là điều mà đa số các nam nhi hi vọng.”

Chu Liên Tương mím môi, gục đầu không lên tiếng.

“Ngẩng đầu lên.”

Lời nói của An Bình rất ôn hòa, nhưng Chu Liên Tương lại như thể gặp phải một mệnh lệnh không cách nào làm trái, theo bản năng ngược lên, đối diện với đôi mắt đang chăm chú lạnh lẽo nhìn mình thì lại không khỏi ngáy ra hết một lúc, ánh mắt lại trốn tránh khắp nơi. Bởi vì cái nhìn chăm chú như thế khiến nàng đột nhiên cảm thấy bản thân giống như một đứa trẻ vô tri, đang chịu sự đánh giá của trường bối.

“Quen cúi đầu nhưng lại dựng thẳng lỗ tai, không nhìn quang cảnh xung quanh, chỉ nghe người khác chỉ trích, nếu đã như vậy, ngươi hà cớ gì lại bước lên Hoàng Kim đài?”

Chu Liên Tương toàn thân cứng đờ.

An Bình đứng dậy, lãnh đạm nói: “Nửa năm nữa là tới kỳ tuyển chọn nữ quan ba năm một lần, thì từ của ngươi nếu như biểu đạt thành tâm, bổn cung hi vọng có thể tới lúc đó gặp được ngươi.”

Trong điện thoáng chốc lặng phất, sau đó Chu Liên Tương đứng dậy từ từ cung kính quỳ xuống: “Cẩn tuân điện hạ giáo huấn.”

>

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Đến Rồi, Quân Thần Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11

Chuyển ngữ: Míc

Khó có được ngày nghỉ trong tháng (nguyệt hư), Thẩm Thanh Tuệ thế nhưng cũng không tính là nhàn hạ, mới sáng sớm đã liền vào cung.

Sắp tới ngày hè, khí trời có hơi nóng nực, lúc nàng đi nhanh tới Ngự thư phòng vẫn không quên lau một tảng mồ hôi li ti trên trán.

An Bình mặc áo choàng rộng màu trắng ngà ngồi sau án thư xem tấu chương, mái tóc đen óng hiem khi mới búi theo kiểu từ phẩm quan hoàn kế, nhưng vẫn như cũ không có bất kỳ trang sức gì, quả rất phù hợp với tính cách sợ phiền phức của nàng.

Nghe thấy tiếng động, nàng ngược mắt lên nhìn, ánh mắt có chút mỏi mệt nhưng vẫn trong suốt như cũ, như thể không gì có thể tránh được đôi đồng tử thâm thúy ấy. Thẩm Thanh Tuệ còn chưa hành lễ, nàng đã đưa tay ngăn lại: “Miễn lễ miễn lễ, Thẩm ái khanh, việc tiến hành thuận lợi không?”

“Hồi bẩm điện hạ, vi thần đã sắp xếp cho Lâm Dật làm ti tào, ngày nào đó chế tạo cơ nô, ắt hẳn thuận lợi, chẳng qua.....”

“Thế nào, lo hấn không thể tin tưởng?”

Thẩm Thanh Tuệ cắn môi gật đầu.

An Bình nhìn không được mỉm cười, nàng đích thực từng tra xét Lâm Dật, nhưng lại không thu hoạch được gì, có điều có thể xác định hấn và chư vị đại thần trong triều không có liên quan. Đặt tấu chương xuống, nàng bưng chung trà nhấp một ngụm, nói với Thẩm Thanh Tuệ: “Cái gọi là nghỉ thì không dùng, dùng thì không nghỉ, dùng ngại.”

Thấy nàng chắc chắn như vậy, Thẩm Thanh Tuệ không nhiều lời nữa, có điều, rất nhanh nàng lại nhớ ra một việc khác.

“Điện hạ có biết Tiêu Ngự sử lại đang ở trước mặt bệ hạ hoạch hợ Ngài không?”

Ánh mắt An Bình thoáng chốc lạnh băng.

Nàng đương nhiên biết, thời gian trước Tiêu Nghĩa Đức lại viết một bài dài về việc nàng cho phép nữ tử tham gia thi hội cùng với việc giữ Song Cửu lại bên cạnh, một lần nữa xin lập Tiêu Tịnh làm thái tử, khiến phụ hoàng mẫu hậu nàng cũng biết chuyện nàng bị hành thích, lo lắng vô cùng.

Điều này không quan trọng, quan trọng là, để đảm bảo sự an toàn của hoàng đế, chỉ có nàng cùng với vài vị đại thần tâm phúc mới biết lão nhân gia ngài đây hiện giờ đang tịnh dưỡng ở nơi nào, Tiêu Nghĩa Đức làm sao tìm được nơi ở của người chứ?

Còn có vụ ám sát ngày hôm đó, cho tới bây giờ Tề Tôn Chi vẫn chưa ra ra được lai lịch của thích khách, e là cũng rất khó giải quyết.

An Bình phát phát tay, ý bảo Thẩm Thanh Tuệ lui ra, người kia chỉ cho rằng nàng đang tức giận, không dám lên tiếng, sau khi kính cẩn hành lễ liền cáo lui.

Yên tĩnh chưa được bao lâu, bên ngoài lại truyền tới một trận âm ỉ, giọng nói căm phẫn của Song Cửu truyền vào trong điện: “Thiếu phó đại nhân xin dừng bước, trước mặt điện hạ sao có thể đeo kiếm?”

“Tránh ra!” Giọng Lư Tự tràn đầy phẫn nộ, kể đó là tiếng đánh nhau binh bốp cheng cheng, nghe cứ như là sắp cưỡi ngựa xông vào.

Sau khi An Bình xác nhận một lần nữa hôm nay đích thị là nguyệt hư, bắt đầu đi đứng dậy, thuận tay cầm cây bút vẫn gác bên mép án thư rồi bước ra cửa, quả nhiên trông thấy hai người đã đánh nhau tùm tùm lại một chỗ.

Nàng khoanh tay thưởng thức, cảm thấy võ nghệ của Song Cửu quả nhiên không tồi, để hắn ở lại bên cạnh làm thị vệ quả rất thích hợp. Mà Lư Tự dường như đang trong cơn thịnh nộ, đường kiếm bay múa vù vù mạnh mẽ, không chịu thua kém. Nàng bĩu môi, quay trở về án thư lại cầm thêm cây bút, sau đó đứng ở bậc cửa ném về phía hai người.

Hai cây bút nhìn có vẻ như bị quăng đi một cách tùy ý, nhưng lại chính xác trúng cánh tay đang giữ chắc vũ khí của hai người, động tác của cả hai đều dừng lại, đương nhiên cũng ngừng đánh nhau.

An Bình híp mắt, hướng về phía Lư Tự đang ngạc nhiên ngoắc ngoắc ngón tay: “Ngươi vào đây.”

Có lẽ là bị một đòn vừa rồi của An Bình lời lý trí trở về, trước khi bước qua cửa, Lư Tự dừng lại, cuối cùng vẫn là buông thanh kiếm trong tay.

“Sao vậy?” Vốn còn tưởng sẽ bị hỏi tội, kết quả An Bình chỉ ngồi xuống sau án thư, nhướn mắt nhìn hắn hỏi một câu.

Lư Tự hơi xấu hổ, chấp tay hành lễ: “Vi thần mạo phạm điện hạ, tội đáng muôn chết.”

An Bình lại hóp một hóp trà, vừa xem tấu chương vừa hỏi lại lần nữa: “Bỏn cung hỏi ngươi sao vậy?”

Lư Tự không lên tiếng, im lặng một lúc lâu mới bực bội nói: “Điện hạ biết Tam công tử nhà Kinh Triệu Doãn chứ?”

An Bình ngẩng đầu, chớp mắt: “Không biết.”

Như thể trong chớp mắt bị chọc giận, sắc mặt Lư Tự thoáng cái lại bắt đầu đỏ bừng, giọng nói bất giác cũng cao hơn vài tông: “Điện hạ sao có thể không biết? Hắn rõ ràng là dựa hơi Ngài ở bên ngoài tác oai tác quái, hôm nay thậm chí còn ở trên phố đánh chết người!”

An Bình cau mày: “Cái gì?”

Thì ra hôm nay là ngày Tàn Tôn và Tiêu Thanh Dịch vào quân doanh, nhị vị quý công tử làm sao bỏ được cuộc sống sung sướng nhàn hạ thường ngày, trước khi đi không khỏi gây sức ép một phen. Lư Tự và Tề Tôn Chi đồng thời tới trấn an đưa tiễn, lúc quay về thì đụng phải một màn Tam công tử nhà Kinh Triệu doãn ở trên phố hành hung.

Mấy tên nô bộc ác ôn đem một ông cụ đánh đến toàn thân đều là máu, ba thiếu nữ bên cạnh cũng không may mắn gì hơn, thậm chí suýt nữa còn bị cướp con gái nhà lành vào phủ. Lư Tự hỏi người bên cạnh, mới biết ông cụ ấy trước đây bắt nạt vị Tam công tử kia phóng ngựa giẫm lên ruộng nhà mình, nên nói vài câu. Hôm nay ông dẫn theo con gái vào thành bán chút rau quả trái cây, không ngờ bị đám tay chân nhận ra, nên gặp phải cảnh ngộ như vậy.

Tề Tôn Chi nhận ra đối phương là công tử nhà Kinh Triệu Doãn, nên dùng lời lẽ can ngăn, ai biết đối phương lại chẳng biết điều, trái lại ác miệng si nhục, mở miệng khép miệng lại một chữ ‘thằng quê’, chửi đến cực kỳ khó nghe. Lư Tự nhìn không được ra tay dạy dỗ đám nô bộc ác ôn một trận, rồi lại qua xem thử ông cụ ấy, thế nhưng sớm đã không còn hơi thở.

Chuyện này vốn chẳng liên can gì tới An Bình, nhưng gã Tam công tử kia trước khi đi còn hung hăng nói một câu: “Các ngươi chờ đi, bỏn thiếu gia được An Bình điện hạ sủng ái, nhất định sẽ đòi lại công đạo!”

Lư Tự làm người chính trực, lại nhìn thấy nhà người ta rơi vào cảnh tượng bi thảm như vậy, đương nhiên không chịu nổi, mà hết thấy mọi chuyện đều là do An Bình mà ra, hắn lại càng không thể nhìn được nữa.

Quảng thời gian ở chung trước đây cùng với thi hội ngày đó khiến hắn cho rằng bản thân đã quen biết một An Bình điện hạ khác, nhưng chuyện hôm nay

thực sự làm hấn thất vọng. Hấn nổi giận đùng đùng lao về phủ, xách trường kiếm rồi liền chạy thẳng tới cửa cung. Ở bên ngoài cung thì còn có thể dựa vào thân phận mà cho qua, nhưng đến nội cung thì không được phép, cứ thế băng băng, cuối cùng đụng phải Song Cửu.

Thực ra hấn cũng không phải định gây bất lợi gì cho An Bình, chỉ là muốn liều chết can ngăn.

Hấn cũng là người đọc sách, lấy thiên địa làm tâm, vì dân chúng mà cống hiến, cho dù chết thì có nề hà chi, chỉ cần nữ tử trước mắt này tỉnh táo và thông hiểu thế gian.

An Bình vẫn luôn không hề lên tiếng, từ lúc hấn bình tĩnh nói xong thì cứ nhủ mày, mãi đến khi Viên Hi ở bên ngoài cẩn cẩn thận thận bẩm báo: “Điện hạ, Kinh Triệu Doãn cầu kiến.”

Nàng cũng không ngạc nhiên, chỉ thâm trầm ngước mắt, tựa tiểu phi tiểu: “Cho hấn vào.” Sau đó nàng chỉ bức bình phong bên cạnh, “Khánh Chi, không ngại tránh đi một chút chứ.”

Lưu Tự lúc nghe tên Kinh triệu doãn thì đã siết chặt nắm đấm, nghe nàng nói vậy mới dịu sắc mặt, gạt đầu, bước tới sau bình phong.

Gần như cùng lúc, liền có người lão đà lão đảo xông vào, quỳ sụp xuống trước mặt An Bình, giọng nói run run: “Điện hạ, tội thần đáng chết, tội thần đáng chết mà.....”

An Bình ngả người ra sau: “Người có tội gì?”

“Tội thần.....” Kinh Triệu Doãn len lén ngước mắt nhìn nàng, đối diện với ánh mắt sâu thẳm của nàng thì lại căng thẳng cúi đầu, lòng bàn tay bắt đầu túa mồ hôi, con ngươi thể nhưng lại nhanh chóng đảo qua đảo lại tìm đối sách.

Thằng nghịch tử kia không nhận ra Tề Tôn Chi và Lưu Tự, nhưng lão vừa nghe hạ nhân miêu tả về Tề Tôn Chi thì liền biết. Hai người này đâu phải kẻ dễ đắc tội? Đây là cục cưng bên cạnh An Bình điện hạ đó nha, nếu như chuyện này truyền tới tai An Bình điện hạ, ô sa trên đầu lão chắc chẳng giữ nổi đâu!

Nghĩ tới đó, lão hấp tấp chuẩn bị vào cung, định nhanh chân dàn xếp chuyện này.

“Hồi bẩm điện hạ, tội thần dạy con không nghiêm, để nó ở trên phố hành hung, đã thương người khác.....”

Bên tai hình như truyền tới tiếng hừ lạnh như có như không, Kinh Triệu Doãn sợ tới độ mồ hôi lạnh đầy mình, quỳnh quáng ngáng đầu đảo mắt một vòng, nhưng không thấy nửa bóng người, cuối cùng lại run như cây sậy dời ánh mắt về phía An Bình ngồi ở trên.

Lẽ nào nàng đã biết rồi?

An Bình lướt mắt liếc về phía bình phong một cái, thấp giọng khụ một tiếng: “Bỏ cung nghe nói không phải đã thương, mà là đánh chết.”

Mồ hôi lạnh trên trán Kinh Triệu Doãn túa ra càng nhiều, quả nhiên là biết rồi!

“Chủ động đến tìm bản cung, là muốn nhận tội ư?”

Lúc An Bình nói câu này, một tay gõ mặt bàn, trông có vẻ rất thông dong, nhưng đối với Kinh Triệu Doãn mà nói thì lại như tiếng trống đòi mạng, mỗi một tiếng gõ đều khiến ngực lão thất lại một cái.

Suy nghĩ hồi lâu, lão cuối cùng lấy hết dũng khí ngẩng lên nhìn thẳng mắt nàng, được ăn cả ngã về không: “Điện hạ, con của tội thần phạm phải trọng tội là sự thật, nhưng mấy đời gia tộc của tội thần đều trung lương, trong triều cũng coi như có chút lai lịch, tiếng nói cũng không đến mức không có trọng lượng.....”

Tôi đây thì không nói nữa, bởi lão trông thấy khóe môi An Bình điện hạ lộ ra nụ cười hết sức quỷ dị, liền không dám lên tiếng.

“Thế nên người muốn nói cho bản cung biết, cho dù phạm tội thì cũng không sợ, có phải không?”

“KHÔNG!” Kinh Triệu Doãn vội nói: “Điện hạ hiểu lầm rồi, ý của tội thần là.....” Hấn nhìn trái nhìn phải, xác định xung quanh đích thực không có ai mới mở miệng: “Hiện nay điện hạ bị xa lánh, tội thần có thể đứng bên cạnh Ngài, hiến kế cho Ngài, để điện hạ sớm lên ngôi, chỉ xin điện hạ bỏ qua...”

Trong điện bỗng lặng như tờ, nhưng tựa hồ như có người thốt ra tiếng kêu kinh ngạc. An Bình hơi hơi nhướn cằm, khóe mắt cong cong, bên môi lộ ra ý cười lý thú.

Trong lòng Kinh Triệu Doãn có chút không đoán được, thực ra đây cũng là lần đầu tiên lão trực tiếp tiếp xúc với An Bình điện hạ, có điều ai cũng biết nàng tuy phong lưu nhưng trước nay rất coi trọng nữ tử. Hiện giờ đám Ngự sử chèn ép nàng, nói vậy đương là lúc nàng cần dùng người, hấn sẽ không bỏ qua cơ hội này mới phải.

Nhưng mà vừa rồi nhìn nét mặt nàng lại cảm thấy không đúng. Lão tự hỏi ngụp lặn chốn quan trường mười mấy năm, gặp qua vô số người, nhưng tâm tư của thiếu nữ trẻ tuổi trước mặt này một chút cũng nhìn không thấu. Rõ ràng là cười đó, nhưng bất giác lại khiến người ta cảm thấy áp lực, như thể suy nghĩ của chính mình ở trước mặt nàng không cách nào che đậy, thậm chí cảm thấy bản thân đã trở thành con cá nằm trên thớt chờ bị làm thịt.

Mãi đến lúc lão không cách nào chịu nổi bầu không khí im ắng xung quanh, An Bình mới lên tiếng nói: “Cho nên, người thắng thần thừa nhận hành vi hành

hung trên phố ngày hôm nay của lệnh lang?”

“Điện hạ.....”

“Đúng, hay là không đúng?”

Kinh Triệu Doãn cắn cắn môi: “Đúng.”

“Rất tốt.” Nụ cười của An Bình trở nên nhẹ nhàng, vỗ tay nói: “Thiếu phó đều đã nghe hết rồi chứ? Nếu như Kinh Triệu Doãn đã nhận tội, chuyện này cũng không ngại giao cho người toàn quyền xử lý đi.”

Lưu Tự lập tức nhanh chóng từ sau bình phong bước ra, vén áo quỳ xuống: “Vi thần lĩnh chỉ.”

Kinh Triệu Doãn cả kinh, cứ như thể nhìn thấy quỷ, ngồi bệt xuống đất, mặt không còn chút máu..... Viên Hi dẫn người đỡ lão ra ngoài, nhưng Lưu Tự không rời đi, trái lại sắc mặt hồ thẹn đứng trước An Bình.

An Bình có hơi buồn cười: “Về mặt người vậy là sao?”

“Điện hạ, vi thần hồ thẹn với Ngài.”

“Người nói chuyện trước đó xách kiếm xông vào cung? Bỏ đi, bổn cung không trách tội người.” An Bình tùy ý khoát khoát tay.

“Không, là vừa rồi.....” Lưu Tự ngập ngừng nói: “Vừa rồi vi thần lần nữa cho rằng điện hạ sẽ đồng ý với thỉnh cầu của Kinh Triệu Doãn, hôm nay mới biết, điện hạ cũng không phải giống như suy nghĩ trước đây của vi thần....”

An Bình nhướn mày: “Tệ như vậy?”

Lưu Tự trao cho nàng một ánh mắt áy náy.

An Bình ha ha cười lớn, đứng dậy bước tới trước: “Đây là thấy bổn cung tốt rồi? Thế bổn cung nhất định phải nói chuyện này với người mới được.”

“Chuyện gì?” Lưu Tự nét mặt hoài nghi nhìn nàng.

“Chính là.....” An Bình áp sát đến bên tai hắn, thấp giọng: “Bổn cung đối với Tam công tử nhà Kinh Triệu Doãn chưa từng sủng ái, bởi vì bổn cung vừa nhớ ra, hắn là hạng lăng tử yêu thích lưu luyến bụi hoa, bổn cung rất có nguyên tắc, chỉ có hứng thú với những nam tử thanh bạch thôi.”

Rõ ràng không có bất kỳ động tác thân mật gì, nhưng lời nàng nói dịu dàng đa tình, như thể đang trấn an, Lưu Tự nhất thời tâm như nổi trống.

Hắn quả nhiên bệnh càng lúc càng nghiêm trọng rồi!

“Vi, vi thần cáo lui!” Hốt ha hốt hoảng, hắn qua loa hành lễ rồi liền cuống cuồng chạy ra khỏi điện.

An Bình nhìn theo bóng dáng của hắn nhíu mày một cái, sờ cảm thấy lạnh đầu, quả nhiên là đứa trẻ đơn thuần không thể ghẹo mà, đối phương đây là coi như thật á.

Cả đoạn đường đi nhanh bước vội, mãi đến lúc sắp ra khỏi cửa cung Lưu Tự mới đột ngột dừng bước. Hắn vỗ vỗ lồng ngực hãy còn đang đập thình thịch như cũ, bỗng nảy sinh một suy nghĩ, lẽ nào nàng vừa rồi muốn nói chính mình rất thanh cao?

Trời ạ, đây là thói đời gì đây?

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Đến Rồi, Quân Thần Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12

Chuyển ngữ: Míc

Đã vào đầu hạ, ánh mặt trời buổi trưa từ trên đỉnh đầu rọi xuống, hơi nóng hầm hập.

An Bình đứng trước chuồng ngựa, tay trái chống nạnh, tay phải cầm roi, hai mắt khể híp, ánh mắt lạnh lẽo nhìn chăm chăm.....con ngựa trước mặt.

Tật Phong vui đầu ăn cỏ, không chút để ý.

“Bỏ cung chiều người quá lâu rồi, vậy mà học được cái cách nắm lần bảy lượt lừa giỡn uy phong há! Hôm nay nhất định dứt khoát dạy dỗ người không tha!”

Viên Hi và Song Cửu đứng sau lưng đưa mắt nhìn nhau, đồng loạt cùng lùi về sau một bước, không hiểu sao nàng lại chấp nhứt với một con ngựa làm gì. Càng hướng chi, bên cạnh còn có Tả bộ ngự sử Tiêu đại nhân nữa nha.

Đối với uy hiếp của An Bình, Tật Phong chỉ khẽ nhúc nhích lỗ tai, sau đó tiếp tục thông dong găm cổ, còn không quên kiêu ngạo phì mũi một cái.

Khỏe môi An Bình dữ dội co rút mấy cái.

Tiêu Nghĩa Đức đứng bên cạnh đã lâu đã có bất mãn cùng khinh thường: “Hành động này của điện hạ trái lại khiến lão thần nhớ tới Võ hậu của Đường triều, Thái Tông hỏi cách thuần ngựa, nàng ta đáp chỉ cần ba món: roi sắt, thiết chùy, chùy thủ. Nhưng thuần ngựa chỉ biết cứng rắn mà không biết mềm dẻo, sao có thể có hiệu quả?”

Nghe thế, An Bình chỉ nhếch môi, đầu cũng không thèm quay lại: “Bỏ cung ngược lại cảm thấy cách làm của Võ hậu rất đúng, đã là tọa kỵ, thì phải vâng theo chủ nhân, là thần tử, nếu như đi quá giới hạn, đáng phải nghiêm trị!”

Câu cuối cùng âm điệu không cao, nhưng ngắn gọn có lực, mơ hồ toát ra một tia lạnh lẽo, khiến Tiêu Nghĩa Đức kinh hoàng.

Đây là đang ra oai phủ đầu lão sao?

Lão nhú mày, cuối cùng nhận ra người trước mặt không chỉ là một thiếu nữ mà còn là công chúa hoàng thất, hơn nữa còn là Giám quốc đương triều, đành phải không cam không nguyện đáp: “Điện hạ nói rất đúng, là vi thần thất lễ rồi.”

Nét mặt An Bình giãn ra, quay đầu cười cười với lão: “Không nói chuyện này nữa, thực ra hôm nay mời Tiêu đại nhân tới chính là vì có một việc nhỏ, bỏn cung muốn nhờ ngài gửi chút đặc sản kinh đô cho phụ vương đang ở Thanh Hải quốc xa xôi.”

Tiêu Nghĩa Đức cau mày: “Điện hạ vì sao lại giao chuyện này cho lão thần?” Hừ hừ, lão đường đường là Đô Sát Viện Ngự sử đó!

An Bình không trả lời, chỉ tiếp tục nói: “Không biết Tiêu đại nhân có biết phụ hoàng hiện đang ở đâu không? Nếu không biết, bỏn cung sẽ nói cho ngài, tránh tới lúc đó lại không biết chỗ.”

“Chuyện này không cần, lão thần biết rồi.” Tiêu Nghĩa Đức tức giận đáp, nét mặt trái lại rất tự nhiên.

An Bình không khỏi sùng sốt đôi chút: “Ngài sao lại biết vậy?”

“Người trong triều ai cũng biết hết á.” Tiêu Nghĩa Đức nét mặt hoài nghi: “Lão thần nghe nói còn là do điện hạ để lộ mà.”

Nói tới việc này Tiêu Nghĩa Đức cũng bất bình, An Bình điện hạ luôn luôn làm theo ý mình cũng thôi đi, thậm chí ngay cả con lão cũng tổng vào quân doanh. Tiêu lão chỉ cho rằng nàng đang báo thù lão chèn ép nàng lúc trước, không khỏi lại muốn hoạch học nàng một phen, đang lo không tìm được hành tung của bộ hạ thì có thuộc hạ đưa địa điểm tới cửa. Mới đầu lão vẫn không tin, kết quả người nhà nói đây là từ chỗ của An Bình điện hạ truyền ra, lão mới an tâm gửi bản tấu.

An Bình nhú chặt mày, ánh mắt khẽ lóe lên, dường như có chút sáng tỏ.

“Bỏ đi, Tiêu đại nhân cũng không rảnh rồi, đồ này vẫn là để bỏn cung phái người tự mình đi là được rồi.”

Gọi lão vào cung là để nói loại chuyện thiếu dinh dưỡng này? Lúc thấy nàng hôm ấy thẳng tay trừng phạt Kinh Triệu Doãn, còn cho rằng có chút phong thái của Giám quốc, bây giờ xem ra quả nhiên vẫn không thích hợp đảm đương trọng trách! Tiêu Nghĩa Đức mù mờ liếc nàng một cái, che giấu sự khinh thường trong lòng, hành lễ cáo lui.

An Bình chỉ tiếp tục trừng mắt nhìn Tật Phong, nhưng suy nghĩ ngàn xoay vạn chuyển, nếu nói tin tức là từ chỗ nàng truyền ra, vậy vấn đề có thể chính là xuất phát từ bên cạnh nàng rồi.

Hiện nay Tây Nhung không an phận, Thanh Hải quốc lại tiếp giáp với Tây Nhung, hành tung của phụ hoàng bị lộ, e rằng có bất lợi rồi.

“Điện hạ đây là đang làm gì?”

Bên cạnh chợt truyền tới câu hỏi mang theo ý cười của một nam tử, An Bình quay đầu, thấy Tề Tôn Chi không biết từ lúc nào đã ở bên cạnh, đang ngồi trên xe lăn khẽ cười nhìn nàng. Thế nhưng ánh mắt hắn rất nhanh đã chuyển sang u ám, lạnh buốt quét qua Tật Phong ở trong chuồng.

“Bỏn cung đang giáo huấn Tật Phong.” An Bình thoáng áp sát lại gần chuồng ngựa hơn chút, tỏ ý mình rất chớ che, người đừng có mà xúc động.

Tề Tôn Chi đối với ánh mắt này trái lại làm như không thấy, cười đến là nguy hiểm: “Chi bằng điện hạ giao nó cho vi thần, không tới ba ngày, nhất định khiến nó ngoan ngoãn nghe lời, vâng lời răm rắp.”

Tật Phong bỗng nhiên hí loạn một tiếng, cũng không cầm đầu ăn cỏ nữa, hướng phía An Bình cọ cọ, hoàn toàn không còn kiêu ngạo, ánh mắt tràn ngập hoảng sợ, dùng hành động thực tế chứng minh nó thực ra rất ngoan, sau này sẽ cố sức thay đổi không như trước đây, cục cung tận tụy, chết cũng không

hỏi...

An Bình trấn an vỗ vỗ đầu nó, cảm khái nói: “Hôm nay mới biết, còn có người thuần ngựa dũng mãnh hơn cả Võ hậu a.”

Một câu đã thu phục được rồi, chắc chắn....

Rốt cuộc trong ánh mắt kinh hoàng hãi hùng của Tật Phong mà rời đi, An Bình cùng Tề Tôn Chi một trước một sau bước vào lương đình trong Ngự hoa viên.

Sau khi cho tùy tùng có mặt lui ra, An Bình mới ngồi xuống bàn đá, mở miệng nói: “Chuyện điều tra thế nào rồi?”

Tề Tôn Chi thờ dãi lắc đầu: “E là phải khiến điện hạ thất vọng rồi, vẫn hoàn toàn không có tiến triển.”

An Bình lạnh nhạt gật đầu, kết quả này cũng không ngoài dự liệu.

“Chẳng qua chuyện xảy ra ắt có nguyên nhân, nhất định có người sai phái, vì thần cho rằng, điện hạ không ngại ngần kỹ thử xem bản thân có kẻ thù nào so ra còn thực tế hơn.”

Đầu mày An Bình giật giật, ánh mắt âm u nhìn hắn.

Tề Tôn Chi lý sự: “Vi thần nhất gan, điện hạ đừng oan uổng người tốt.”

“Yên tâm, bổn cung nếu như nghi ngờ người thì đã không kêu người đi điều tra rồi.”

“Đúng ha.” Tề Tôn Chi cười gật đầu một cái: “Điện hạ hiện giờ mặc dù tình thế không thuận lợi, nhưng cách dùng người thì lại rất thành thạo.”

An Bình nghiêng đầu, nhìn hắn cười nhạt: “Nói thế là có ý gì?”

“Vi thần đoán, điện hạ vốn dự định dùng việc tuyển chọn phò mã để trấn an quần thần, thế nhưng thành kiến khó trừ, trái lại bước đi gian nan. Bây giờ phân chia trong triều ngày càng rõ rệt, cánh phản đối không giảm mà còn tăng, lão thần đều chỉ nghe theo bộ hạ. Trong tình hình như vậy, điện hạ đương nhiên đẩy mạnh bồi dưỡng tâm phúc, để sau này dùng tới.”

An Bình một tay chống cằm, một tay khẽ gõ mặt bàn, nghe đến càng hứng khởi: “Tiếp tục nói đi.”

“Sau thi hội, Tần Tiêu Lâm ba người đều có sự bố trí sắp xếp, Chu tiểu thư cũng bắt đầu chuẩn bị tuyển nữ quan. A, càng khiến vi thần không ngờ đến là, ngay cả Khánh Chi hiện giờ cũng phái đi hành sự.”

Nghĩ tới án Kinh Triệu Doãn dung túng con trai hành hung, Tề Tôn Chi nhin không được vỗ tay hai cái: “Kinh Triệu Doãn ở trong triều cũng có chút quyền thế, điện hạ có thể ở vào tình thế bất lợi như hiện nay cự tuyệt điều kiện của lão, quả thật rất đáng khâm phục, ngay cả vi thần cũng không khỏi phải khen ngợi, chả trách thái độ của Khánh Chi với điện hạ đạo này khác hẳn.”

Nhớ tới sự thay đổi gần đây của Lưu Tự, An Bình xoắn cả đầu mày, không lên tiếng.

Sự biến hóa nhỏ nhặt ấy cũng không thoát khỏi ánh mắt của Tề Tôn Chi, hắn cười cười, khe khẽ lắc đầu.

“Người nếu đã nhìn ra ý đồ bồi dưỡng tâm phúc của bổn cung, chắc cũng biết bổn cung muốn làm gì?” Ngừng trong giây lát, An Bình lại mỉm cười hỏi hắn.

“Chuyện này vi thần không biết, nhìn ra ý đồ kia cũng mất rất nhiều thời gian, còn nói đến những thứ khác gì chứ.” Tề Tôn Chi thả tay, nét mặt tự nhiên, cũng không giống nói cho có.

“Cho nên người nói nhiều như vậy, thực ra là để lãng đi sự thực là người cái gì cũng không tra ra hả?”

“Trời ơi, bị phát hiện rồi!” Tề Tôn Chi bi thương vỗ trán.

“.....”

Nói chuyện xong thì mặt trời cũng đã ngả về tây, Tề Tôn Chi lên tiếng cáo từ, An Bình lại lần nữa kiên quyết tỏ ý tự mình đi trước.

Nhưng chân còn chưa ra khỏi lương đình, Tề Tôn Chi đã ở sau lưng gọi nài: “Điện hạ.”

An Bình quay đầu, nhìn đôi mắt tràn ngập ý cười của hắn, khác với vẻ nham hiểm hay giả dối, thậm chí là kỳ lạ thường ngày, đây chỉ đơn thuần là nụ cười dịu dàng bình dị vô cùng, giống như hắn đối với những người khác.

“Mặc dù đi đứng không tiện khiến bộ dạng nhếch nhác, nhưng vi thần cũng không quá để tâm mà vẫn lui tới như thường, điện hạ không cần mỗi lần đều tránh né vi thần.”

Ánh mắt An Bình thoáng chốc nhu hòa hơn rất nhiều, thì ra hắn biết suy nghĩ của nàng.

Nhưng không chờ nàng biểu đạt sự vui mừng, Tề Tôn Chi lại lộ ra nụ cười gian xảo thường thấy: “Có điều chuyện này cũng không có nghĩa vi thần tha thứ cho Ngài.”

“.....” An Bình tính toán đem việc phết chân kia của hắn nhập vào phạm vi trọng điểm phải suy nghĩ.

Nói là vậy, nhưng lúc Tề Tôn Chi gần xuất cung, An Bình vẫn cực kỳ hữu hảo tiễn hắn một đoạn. Tới lúc ra khỏi nội cung, dọc theo con đường to rộng uy nghiêm đi tới cửa cung, nàng chợt cúi người áp lại gần, nói một câu nửa đùa nửa giỡn: “Kỳ thực thấy người thông minh như vậy, bản cung cũng muốn đem người thu dùng cho mình.”

Tề Tôn Chi hết sức thành thật suy nghĩ một lúc, sau đó phát tay xua tùy tùng, trịnh trọng thấp giọng nói: “Dám hỏi điện hạ, đây có tính là bán nghệ không bán thân? Nếu thế, vi thần có thể suy nghĩ một phen.”

An Bình sững sốt, kể đó ha ha cười lớn, khiến thị vệ canh cửa ngỡ ngác nhìn nhau.

Xa xa có xe ngựa từ từ chạy tới, Lưu Tự xốc mành bước ra, đang chuẩn bị nhập cung xin chỉ thị định tội Kinh Triệu Doãn, vừa lộ đầu đã thấy hai người hết sức gần gũi nơi cửa cung.

Tề Tôn Chi sắc mặt nghiêm chỉnh, An Bình điện hạ thì lại cười đến là vui vẻ, một tay còn gác trên vai hắn, trông bộ dạng này, hiển nhiên là đích thân tiễn hắn rời cung.

Lưu Tự ngạc nhiên, nếu đã nói không cần bọn họ vào cung làm bạn, vậy vì sao còn triệu Tề Tôn Chi tới, thậm chí còn tự mình đưa tiễn?

Hay nói, người không cần vào cung làm bạn chỉ có hắn!

Sự thực An Bình mấy ngày liên tiếp dần dần thờ ơ lần lượt lướt qua trong đầu hắn, Lưu Tự cắn môi, hừ lạnh một tiếng, quay đầu bỏ đi.

Hắn một chút cũng không để ý, người hắn thích là Chu Liên Tương tiểu thư! Thế nên, hắn mới không thèm tức giận!

An Bình vừa đứng lúc ngược mắt lên, trông thấy bóng hắn, hơi ngần ra, kể đó thờ dãi: “Tử Đô, bản cung cảm thấy trước đây đối với Khánh Chi như vậy, hình như sai rồi.”

“Hả? Điện hạ lẽ nào cảm thấy bản thân không nên sủng ái đệ ấy?”

“Không phải, bản cung vốn tùy tính mà làm, càng giống như thói quen, nhưng mà Khánh Chi không hẳn cho là vậy.”

Lưu Tự ngay thẳng nhưng lại trầm tính, đối với chuyện nhi nữ lại đơn thuần như một tờ giấy trắng. Bất ngờ gặp phải một nữ tử đối với hắn vừa cường ép lại vừa sủng ái như An Bình, mặc dù khó chịu, nhưng khó tránh khỏi sẽ bất giác sa vào trong đó, nhưng khi sự gần gũi này mất đi, sẽ có chút không cách nào mà khôi phục, thậm chí nảy sinh lưu luyến. Mà An Bình nếu đã phát hiện bản thân mang lại phiền nhiễu như vậy cho hắn, cũng sẽ duy trì khoảng cách thích hợp với hắn.

Tề Tôn Chi đối với sự giải thích này thế nhưng lại không tán đồng.

“Mặc dù Khánh Chi chưa hề từng trải chuyện tình nhi nữ, nhưng cũng có lẽ điều mà đệ ấy lưu luyến không phải sự sủng ái đó, mà là người?”

Vốn cho rằng lời này sẽ khiến An Bình hờn dỗi trách cứ, thậm chí lộ thái độ bối rối, vừa hay đề bản thân sau này dùng chuyện này giễu cợt tâm lý u ám của nàng, ai ngờ An Bình nghe thế chỉ nhún mày suy tư trong chốc lát, kể đó liền nghiêm túc gật đầu: “Bản cung cảm thấy, với người xuất sắc như bản cung, khả năng này cực lớn a.”

“.....” -_-|||

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Đến Rồi, Quân Thần Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13

Chuyện ngữ: Mic

Từ sau khi An Bình thắng thừng xuống tay xử lý Kinh Triệu Doãn, chức vị đại thần đối với nàng một lần nữa thay đổi thái độ, trong dân chúng lại càng khen ngợi, nhưng đây bất quá cũng chỉ là hiển vinh nhất thời mà thôi.

An Bình không để tâm tới chuyện này, vẫn như cũ trên hoa ghẹo lá, phóng khoáng thoải mái nhưng một mảnh lá cũng không dính thân. Hiện bên cạnh không có Tề Tôn Chi và Lưu Tự làm bạn, Song Cửu trở thành đối tượng chọc ghẹo thường xuyên nhất của nàng. Nhưng đứa trẻ này thực ra năng lực

thích ứng rất mạnh, từ về ngược ngừng trốn tránh lúc đầu tới đỏ mặt nén chịu, cuối cùng trở nên bình tĩnh như thường, ồm à ồm ờ.

Cuối cùng có một ngày, hấn ở trong Đông cung ngại ngồi hồi lâu, e thẹn nói một câu với An Bình đang thông thả phẩm trà: “Điện hạ nếu như thật sự.....thuộc hạ cũng.....không phải không tình nguyện.....”

Phụt—“ An Bình không chút hình tượng phun một ngụm trà, lại ngẩng lên, thiếu niên trước mặt đã che mặt chạy như bay.

Nàng co rút khóe miệng, gần đây bộ mệnh phạm hoa đào rồi à?

“Ha ha, xem ra vi thần đến không đúng lúc rồi.” Có người bước nhanh vào điện, trường sam màu thanh thủy, phiêu dật như tiên.

An Bình lấy chiếc khăn trắng bên án lau khóe miệng, khôi phục vẻ tao nhã thường nhật: “Đề Lâm tiên sinh chê cười rồi.”

“Không dám, không dám.” Lâm Dật vội hành lễ: “Là vi thần thất lễ mới đúng, chỉ mong điện hạ đừng trách.”

“Không sao.” An Bình nhấc tay tỏ ý miễn lễ, chỉ chiếc ghế trước mặt: “Tiên sinh mời ngồi.”

Lâm Dật không chút ngại ngần ngồi xuống trước mặt nàng, thấy An Bình đưa mắt ra hiệu cho Viên Hi ở ngoài cửa, người đó liền lập tức đóng cửa điện.

“Điện hạ đây là.....”

“Có việc muốn nói riêng với tiên sinh.”

Nàng không xưng quan chức, trái lại vẫn luôn gọi ‘tiên sinh’, rõ ràng cực kỳ tôn kính. Lâm Dật sờ chiếc cằm lún phún râu, như thể đang suy tư về dụng ý của nàng, nhưng đôi với nữ tử trước mặt này hiển nhiên tâm tình rất thoải mái, nét mặt ôn hòa, không chút cảm giác thâm trầm. Hấn cười cười, có phần tự giễu: “Điện hạ mời nói.”

An Bình gật đầu: “Bồn cung nghĩ, tiên sinh vào Công bộ cũng đã một thời gian rồi, nên làm chút chuyện thực tế.”

“Ha ha, điện hạ nói rất phải, Lâm Dật xin nghe theo dẫn dò.”

“Rất tốt, đã vậy.....” An Bình thoáng dừng lại, trông mắt nhẹ đảo: “Bồn cung giao toàn quyền chế tạo cơ nỏ kiểu mới cho tiên sinh phụ trách.”

Lâm Dật sùng sốt, dường như có chút không dám tin: “Vi thần chưa bao giờ nghe nói về cơ nỏ kiểu mới, nghĩ thấy đây ắt hẳn là chuyện cơ mật, điện hạ sao lại giao cho vi thần?”

An Bình nhướn mắt nhìn, khẽ lộ ý cười: “Vẫn là câu nói đó, bởi vì cảm thấy tiên sinh có thể dùng.”

Trong điện thoáng chốc lặng phất, đáng về bất kham trước giờ của Lâm Dật dần dần trở nên nghiêm túc, kể đó đột nhiên bật dậy, kính cẩn bái lạy nàng: “Điện hạ lòng dạ rộng lớn, vi thần kính phục.” Tiếp đến, hấn lại đột ngột ngẩng đầu toét miệng cười, mang theo một tia giáo hoạt: “Chắc hẳn Nhiếp chính vương biết được, cũng sẽ có cảm giác này.”

An Bình ngăn ra, mặt lộ vẻ kinh ngạc, nhưng hấn đã hành lễ cáo lui, bóng người màu thanh thủy rất nhanh đã biến mất khỏi tầm mắt.

Chả trách tra không được lai lịch của hấn, thì ra là liên quan với Nhiếp chính vương. Có điều Nhiếp chính vương sớm đã nhiều năm không hỏi tới triều chính, sao vào thời điểm này lại để người bên cạnh bước vào triều đình? Chẳng lẽ, mối quan hệ này đến từ những phương diện khác?

Nàng chợt nhớ hôm đó Lâm Dật nói là phụng mệnh phụ mẫu vì Đại Lương tận trung ba năm, hay là có quan hệ phụ mẫu với hấn?

Mà hấn hiện giờ có ý đề lộ điều này, cũng xem như đang biểu lộ lòng trung thành chứ nhỉ?

Nàng cười cười, như vậy cũng tốt, chúng đại thần đều tưởng rằng Tiêu Tĩnh có Nhiếp chính vương chống lưng, xem ra nàng cũng thua kém gì ha.

“Điện hạ, Thục địa (đất Thục) gửi tấu trình tới.”

Tiếng của Viên Hi cắt ngang suy nghĩ của nàng, An Bình có chút buồn cười, bên này vừa nhớ đến hoàng quyền của Tiêu Tĩnh, bên kia đã có tấu trình từ đất Thục gửi tới.

“Mang vào đi.”

Tấu sớ trong tay nàng chậm rãi mở ra, An Bình chỉ liếc một cái thì đã sùng sốt.

Thục vương mất rồi.

Sắp tới Đoan Ngo, khí trời lại nóng hơn một chút, trong Tề phù thế nhưng bầu không khí dễ chịu, đại khái là nhờ có khá nhiều bóng cây mát mẻ.

Tề Tôn Chi để người hầu đẩy xe, từ sau hậu viện hướng tiền đình mà đi, còn chưa tới cửa lớn thì đã thấy phụ thân Tề Giản từ tiền sảnh bước ra, vẫy tay gọi hấn: “Tôn Chi, con qua đây.”

Hắn dừng lại, gật gật đầu, ra ý bảo người hầu đẩy hắn vào sảnh.

“Phụ thân có gì cần dặn?”

Lời còn chưa nói xong, trên mặt Tề Tôn Chi đã hơi lộ vẻ ngạc nhiên, bởi vì trong sảnh thể nhưng còn một thiếu nữ đang ngồi đấy. Thấy hắn đi vào, nàng gấp rút đứng dậy, sắc mặt hơi phiếm hồng đi tới trước hành lễ vạn phúc: “Tề đại công tử hữu lễ.”

“Thì ra là Chu tiểu thư, hữu lễ.” Tề Tôn Chi khẽ cười đáp lễ, hơi hơi quay đầu, khó hiểu nhìn về phía phụ thân mình.

“À, là vậy, Chu tiểu thư đang chuẩn bị cho cuộc khảo thí tuyển chọn nữ quan, biết cha là chủ khảo năm nay nên qua hỏi chút chuyện.”

Cứ tưởng đã cố gắng hết sức để ngữ khí nói chuyện rất tự nhiên, nhưng tia giao huyết lóe lên trong mắt ông cụ nhà hắn há có thể thoát khỏi cặp mắt của Tề Tôn Chi?

“Nếu đã thế, con cũng không tiện quấy rầy, vẫn nên cáo từ thôi.” Tề Tôn Chi khẽ cười gật đầu, liền định rời đi.

“Ế.....” Tề Giản vội vàng dè tay vịn xe lăn, liếc nhìn Chu Liên Tương ở bên cạnh đang ngượng ngùng một cái, cúi xuống thăm thì bên tai hắn: “Cha cũng là vì tốt cho con, người khác không biết, con lẽ nào nhìn không ra tâm ý của An Bình điện hạ? Nàng nếu như đã không chọn con, con rút cuộc vẫn nên vì chung thân đại sự của chính mình mà từ tính, dầu gì tuổi tác cũng chẳng còn nhỏ gì a.”

Tề Tôn Chi nén cười lắc đầu, ngược mắt nhìn, thấy Chu Liên tương đã ý tứ lui qua một bên, cũng dè thấp giọng, nói: “Khó tâm của phụ thân, con cũng biết, nhưng mà.....Người cũng đừng bí mật đẩy người trong lòng của Khánh Chi qua cho con chứ.”

“Hả?” Hai mắt Tề Giản mở lớn, nét mặt kinh ngạc nhìn con trai, Tề Tôn Chi đã gọi người hầu đẩy mình ra cửa.

Không phải chứ? Thấy Chu gia tiểu thư vừa tới đã hỏi thăm chuyện thằng con nhà mình, còn cho rằng đối với nó có ý, sao lại còn dĩnh dáng tới thằng nhóc Lưu gia vậy?

Tề Giản oán giận bĩu môi: Thằng nhóc Lưu gia không phải hơi quá đáng rồi? Có được sự sủng ái của An Bình điện hạ còn chưa đủ à? Tốt xấu gì cũng phải chừa lại một cô nương tốt làm con dâu ông chứ!

Khi vào cung, Tề Tôn Chi cho tùy tùng lui, một mình đi vào, chưa bao lâu đã đụng phải Song Cửu ở bên ngoài giả sơn. Người kia đang nghiêng người cào cào mấy cục đá chỗ giả sơn, trông có vẻ cực kỳ chán nản, gương mặt bánh bao đáng yêu hồng hồng, ánh mắt cũng lấp lánh lấp lánh, không biết vì nguyên nhân gì.

Hắn nghi hoặc liếc một cái, tiếp tục tiến về phía trước, nhưng chưa được vài bước thì liền thấy Viên Hi bĩu môi đứng bên cạnh giả sơn, ánh mắt kỳ quái nhìn chằm chằm về phía Song Cửu, đang nhỏ giọng lầu bầu gì đấy.

>

<

>Tiếng xe lăn rất nhỏ, lại dịch đến gần một chút cũng chưa bị phát hiện, thế nên Tề Tôn Chi cuối cùng đã thỏa nguyện nghe thấy nội dung tiếng lầu bà lầu bà của Viên Hi: “Thân là thị vệ thì nên ngoan ngoãn tận trách, vậy mà vọng tưởng dựa hơi điện hạ, người tưởng người là gì hả?”

Hắn có chút ngạc nhiên, lại quay đầu nhìn Song Cửu, ánh mắt đảo qua vài vòng, khóe môi cong lên lộ ra ý cười không mấy rõ ràng, nhưng cuối cùng lại che giấu bên dưới ánh mắt sâu tăng tăng lớp lớp tựa hắc đàm.

Kỳ thực Viên Hi cũng không phải kẻ hay xen vào việc của người khác, nhưng từ sau khi Song Cửu vào cung, hắn cảm thấy rất không thoải mái. An Bình điện hạ đối với tên tiểu tử này cũng quá tốt rồi à? Hắn bảo vệ điện hạ, đơn giản là điện hạ đang ở trong sự che chở của hắn thôi mà! Hơi một tý là ‘Đừng làm cái này, đừng làm cái kia, để cho Viên Hi làm đi!’ Tức quá đi mà, quá đáng quá đi mà!

Vốn dĩ hắn còn có thể nhịn, nhưng hôm nay nghe thấy tên tiểu tử này chủ động bày tỏ với An Bình điện hạ, đây là gì chứ trời? Xú tiểu tử muốn trèo cao? Hừ, thân là thái giám tận trung nhất bên cạnh An Bình điện hạ, hắn quyết không cho phép!

Hắn ở bên này đang hóa thân thành người bảo vệ của chính nghĩa, vừa quay đầu đã thấy Tề đại công tử tinh bơ ở bên cạnh từ từ đi qua.....Ngài ấy.....Không nghe thấy gì đâu ha?

Viên Hi hít một hơi khí lạnh, Tề đại công tử ngài có thể ngàn vạn lần đừng nói với điện hạ nha!>_<

Thược dược bên hồ nước trong vắt trong Ngự hoa viên đương độ rực rỡ, sắc hoa kiêu diễm thậm chí còn hơn cả mẫu đơn. An Bình đứng bên cạnh, vạt áo trắng ngà bên dưới hoàn toàn giấu mình giữa lớp lớp bông hoa, tay trái bưng một chén thức ăn cho cá, tay phải hơi nâng, chậm rãi rắc rắc, tư thái thong dong nhàn hạ tựa trong tranh. Đàn cá trong hồ ồ ạt bơi tới, rồi lại tâm mãn ý tức vẩy đuôi tản ra, nâng hơi cong môi, cười vô cùng hồn nhiên.

Tề Tôn Chi cũng không vội đi tới, chỉ cách hồ nước nhìn nàng, vì sau lưng nàng còn có một người đang đứng- Lưu Tự.

An Bình xoay lưng về phía Lưu Tự, chậm rãi cho cá ăn xong, lúc này mới khoan thai quay qua, nhìn hắn: “Khánh Chi hôm nay tới tìm bản cung có việc?”

Trái tim Lưu Tự thoáng chốc lạnh lẽo.

Cảm thú mà! Chiếm tiện nghi của người ta nhiều lần như vậy, phui phui tay liền đuổi hẳn ra khỏi cửa, bây giờ còn dùng khẩu khí như người xa lạ như vậy hỏi hẳn tôi đây có việc gì?

Hắn cố nén cảm giác không thoải mái, từ trong tay áo lấy ra một cái túi, tức giận đưa tay ra: “Vi thần phụng mệnh gia phụ, tôi đưa túi thơm trừ tà Đoan ngo cho điện hạ mà thôi.”

Đầu mày An Bình khẽ giựt giựt, ánh mắt thông thả chuyển từ vẻ mặt tức giận phì phì của hắn sang túi thơm trong tay hắn, nét mặt thoáng thay đổi, mỉm cười cúi người, vén tay áo hái một nhánh thực được dưới chân.

Nàng chậm rãi đến gần, áo trắng theo gió tung bay, cảm giác như một người đơn độc bước đi trong núi sâu bao la rộng lớn, lại như lẻ loi trợ trợ nơi kinh hồ bên dưới vách đá cheo leo, vạn vật bốn bề im hơi lặng tiếng, chỉ trừ một người này, phong lưu phiêu dật, lóa mắt rực rỡ. Đến khi tới gần, đôi đồng tử thâm thúy khẽ ngước lên, lại phảng phất toát ra một vẻ đẹp mỹ lệ.

Hương thực được thoáng thoáng theo bước chân nàng đến gần mà hơi tỏa ra, treu chọc tâm tình Lưu Tự, mỗi bước chân nàng đi tới, hắn liền nghe thấy trái tim mình cũng đập nhanh hơn một nhịp.

Hắn khẽ cúi đầu, không nhìn nàng nữa, chỉ mơ hồ cảm thấy bản thân dường như bệnh đã ăn sâu vào tận xương tủy.

Ngay sau đó, một đóa thực được điểm lệ chột phe phẩy trước mặt hắn, hắn ngạc nhiên ngẩng đầu, liền thấy người cầm hoa hơi nhếch khóe môi, trong mắt như lấp lánh muôn ngàn vì sao, ánh sáng lấp lánh tỏa ra hào quang thu hút hồn người.

“Khánh Chi có lòng rồi, đây coi như trả lễ, nhánh Tương Ly thảo này, tặng người.”

Lưu Tự nhìn nàng, dường như có chút không dám tin. Trong “Thi Kinh” có một câu “Đôi bên cười đùa, tặng nhau thực được”, nam nữ lấy thực được làm quà tặng, tỏ ý se duyên, lẽ nào.....Một góc nào đó trong tim dường như nổ tung, nháy mắt tràn ngập trong ngực, nhưng hắn không biết nên hình dung thế nào. Trong trí nhớ hình như chưa bao giờ có cảm giác này, nhưng hắn cũng không bài xích.

Túi thơm đã được An Bình đón lấy, nàng phóng khoáng cười hai tiếng rồi liền lướt qua hắn mà đi, chỉ có cảm giác tiếp xúc nóng ấm nơi đầu ngón tay là vẫn còn, nhưng lại lan tràn khắp gương mặt hắn, đến nỗi hắn cũng không biết bản thân mang tâm trạng như thế nào rồi đi.

Đến khi nhìn thấy Tề Tôn Chi, hắn mới bừng tỉnh, kẻ đó đột ngột dừng lại.

“Tư Đồ huynh.....”

Tề Tôn Chi quét mắt qua sắc mặt xấu hổ của hắn, khẽ nở nụ cười: “Chúc mừng Khánh Chi, cuối cùng tâm nguyện đã thành rồi.”

Ánh mắt Lưu Tự lấp lánh, chỉ cảm thấy mặt mình sắp bốc hỏa tới nơi, lặng lẽ nhìn nét mặt Tề Tôn Chi, vẫn là đáng vẻ văn đạm phong khinh thường thấy, giống như điều gì cũng không liên quan đến huynh ấy. Có đôi khi thật sự khâm phục Tư Đồ, nếu mình là huynh ấy, có lẽ sẽ không phiền não đến thế.

“Đúng rồi, vừa rồi lúc điện hạ tặng đệ thực được đã nói gì?”

“Hả?” Tề Tôn Chi rút cuộc hoàn hồn, lắc đầu một cái: “Không nói gì, chỉ nói tặng đệ nhánh Tương Ly thảo này....” Tiếng nói bỗng im bặt, huyết sắc trên mặt cũng theo đó rút đi.

Đôi mắt Tề Tôn Chi hơi chuyển động, khe khẽ thờ dài lắc đầu: “Tương ly à...”

Tương ly tương ly, ngụ ý xa rồi ly biệt.

Vừa rồi An Bình điện hạ cũng không nói thực được, mà là kêu một tên khác của nó—Tương ly thảo. Lưu Tự vô lực thông tay, hắn thế nhưng đã quên, thực được ngoài trừ se duyên kết tình còn có ý nghĩa lưu luyến bịn rịn chia tay. Thế cho nên, sự lạnh nhạt của nàng trong khoảng thời gian này, đây thật sự là muốn đoạn tuyệt quan hệ ngày trước sao?

Đóa thực được trong tay xinh đẹp là thế, nhưng bỗng nhiên có chút gai mắt.....

Tới tận lúc Lưu Tự rời đi, Tề Tôn Chi mới khe khẽ thở ra một hơi, ngón tay vẫn luôn bấu chặt tay vịn xe lăn cuối cùng cũng thả lỏng, sau đó mới từ từ đi về phía trước, không bao lâu đã trông thấy An Bình đang vô cùng thư thái ngồi trong đình.

“Điện hạ quả nhiên tàn nhẫn.”

An Bình kinh ngạc nhướn mắt, một lúc lâu mới nhận ra lời hắn nói có ý gì, cười bảo: “Bỏn cũng cũng là bắt đắc dĩ, Khánh Chi là một nam nhi tốt, bỏn cũng không muốn làm hại hắn mà thôi.”

Tề Tôn Chi nhếch nhếch môi, không tiếp tục đề tài này nữa: “Không biết điện hạ hôm nay triệu kiến là vì việc gì.”

“Có chuyện muốn người làm.” An Bình đứng dậy tới gần, vỗ vai hắn, thấp giọng cười nói: “Tư Đồ, như người nói, bán nghệ không bán thân, thế nào?”

Hắn lập tức bật cười: “Được đó, xin nghe theo sự phân phó của điện hạ.”

“Ừm, Thục vương qua đời rồi.” Tề Tôn Chi sững sờ, nghe nàng tiếp tục nói: “Không lâu nữa Tiêu Tinh có thể sẽ thụ phong, vào kinh yết kiến, khi đó bản cung muốn người phụ trách đón tiếp.”

“Thì ra là vậy, vì thần linh mệnh.”

“Được, thế thì giao cho người.” An Bình gật đầu, không chút do dự quay người rời đi, không chú ý thấy Tề Tôn Chi ở sau lưng nét mặt có chút thất vọng.

Quả nhiên chỉ quan tâm đến đại sự triều chính. Ngay cả nam tử như Khánh Chi cũng không thích, nghĩ thấy trên thế gian này, e rằng không người nào có thể lọt vào mắt Ngài.

Về đến Tề phủ, vừa đúng lúc Chu Liên Tương cáo từ, hai người gặp nhau ngoài cửa, không khỏi lại hàn huyên đôi câu.

Trông thấy nàng, Tề Tôn Chi khó tránh nhớ tới Lưu Tự, tiếc là người kia hiện giờ tâm tư đều đặt hết trên người An Bình điện hạ, trải qua việc ngày hôm nay, ắt hẳn rất khổ sở.

Lúc quản gia đỡ hắn bước vào cửa, bỗng nhiên từ trong tay áo rơi ra vật gì đó. Chu Liên Tương trông thấy, vội vàng nhặt lên giúp hắn, về mặt bất chợt hiện lên một tia mắt mát: “Đây là... vật Tề đại công tử vừa nhận được sao?”

Tề Tôn Chi quay đầu nhìn một cái, cười lắc đầu, đầu cũng không quay lại, bước vào cửa: “Chẳng qua là một chiếc túi hương bình thường, cũng không có ý nghĩa gì đặc biệt, tiểu thư nếu thích, vậy xin tặng cho tiểu thư.”

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Đến Rồi, Quân Thần Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14

Chuyển ngữ: Míc

Sùng Đức năm thứ ba mươi chín, Thục vương bệnh nặng qua đời tại đất phong Ích Châu. An Bình một bên gửi thư báo cho Sùng Đức bệ hạ, một bên phái người tới Ích Châu phúng viếng, đồng thời hạ chiếu hậu táng Thục vương, sắc phong Tiêu Tinh kế thừa tước vị, cho phép về đất phong lo việc hậu sự.

Sinh thần Tiêu Tinh đứng dịp Đoan ngo, là dịp cùng người thân đoàn tụ, thế nhưng hắn lại đau lòng vì mất đi phụ thân.

Đám lão thần như Tiêu Chính Nghĩa ai nấy đều cảm khái, Thục vương thế tử quả thực quá đáng thương mà, quanh năm trấn giữ biên cương cũng không nói đi, ngay cả người thân nhất qua đời cũng không cách nào ở bên, đây là nhiệt huyết cỡ nào a, đại nghĩa cỡ nào a, quả thực khiến chúng ta muốn chờ che a!

Cùng lúc ấy, Tiêu lão gia tử không khỏi lại nhớ tới mối quan hệ khó xử hiện giờ giữa Tiêu Tinh và An Bình điện hạ, trong lòng cảnh giác, vạn nhất An Bình điện hạ ngửa mặt đối thủ này, thừa dịp hắn hồi kinh ra tay với hắn..... Tâm trạng muốn chờ che của lão lại bùng phát mãnh liệt, lập tức ngay trong đêm vào cung diện kiến Giám quốc.

An Bình vẫn chưa ngủ, kể từ sau khi nhậm chức Giám quốc, bách quan cản trở, xử lý đại sự triều chính cũng không thư thả như về ngoài, chong đèn đến khuya cũng là điều đương nhiên.

Khó khăn lắm mới giải quyết xong, đang chuẩn bị đi nghỉ thì nghe thấy Viên Hi ở bên ngoài bẩm báo: “Điện hạ, Ngự sử Tiêu Chính Nghĩa cầu kiến.”

“Cho ông ấy vào.”

Nàng uống một ngụm trà đặc để phân chấn tinh thần, tùy ý ngã lưng ra sau, Tiêu Chính Nghĩa đã bước nhanh vào, chấp tay hành lễ.

“Điện hạ, lão thần vừa mới nhớ ra một việc, Thục vương vừa mới nhậm chức, đất phong hắn có rất nhiều việc cần phải xử lý, lại thêm Tây Nhung dạo gần đây cũng không an phận, chi bằng chờ tới cuối năm lúc tiến cống lại triệu kiến một lần luôn.”

An Bình nghe thế im im lặng không nói, nhưng ánh mắt lại có chút ý vị không rõ, khóe miệng khẽ nhếch, mi mắt khép nửa giấu đi nét tĩnh lặng, dưới ánh nến trông có vẻ sâu không lường được.

Tiêu Nghĩa Đức chợt cảm thấy toàn bộ suy nghĩ của bản thân chẳng cách nào che giấu dưới ánh mắt này, không khỏi có hơi sợ hãi.

“Tiêu đại nhân nói rất phải, đáng tiếc bồn cung đã hạ chiếu lệnh cho Thục vương vào kinh rồi, có điều bồn cung cũng cùng lúc triệu Triệu vương về kinh, như vậy ngài có phải đã an tâm rồi không?”

Tiêu Nghĩa Đức bị lời này của nàng ghen lời, một lúc lâu cũng không lên tiếng, đành phải buồn bực hành lễ cáo lui.

Nhưng bên này chân trước lão vừa rời đi, bên kia con trai bảo bối của lão đã lao như bay vào cung.

“Điện hạ, điện hạ cứu mạng a.....” Tiêu Thanh Dịch quỳ sụp trước mặt An Bình, nước mắt ràn rụa.

An Bình châu môi, không chút động đậy.

Thực tế tình hình của Tiêu Thanh Dịch và Tần Tôn nàng nắm rõ mòn một, thế nên hiện giờ Tiêu Thanh Dịch khóc lóc rơi lệ quỳ trước mặt nàng xin cứu mạng, nàng đã rõ tình hình hiện tại, chẳng qua là hắn chịu không nổi cách huấn luyện không phải người trong quân doanh, muốn trốn ra mà thôi.

Nàng đứng dậy bước lại gần, phát hiện làn da vốn trắng nõn của thiếu niên gầy yếu trước mắt này đã hơi đen, cả người từ trên xuống dưới cũng khỏe mạnh lên không ít, chỉ mới mấy tháng ngắn ngủi mà đã lột xác, trưởng thành lên rất nhiều.

Đương nhiên, nếu như hắn hiện giờ không phải đức hạnh này thì càng tốt.

“Cầm Phong à.....” An Bình đưa tay diu hắn dậy, nét mặt an ủi: “Bồn cung biết ngươi chịu khổ rồi, nhưng trời giao trách nhiệm cho ngươi, đương nhiên phải vì chí hướng mà chịu khổ, nhọc đến xương cốt, lẽ nào ngươi ngay cả chuyện này cũng không hiểu?”

“Không phải không hiểu mà, điện hạ.....” Tiêu Thanh Dịch tiếp tục nước mắt giàn giụa: “Chỉ là Cầm Phong vốn chỉ muốn làm một quan văn, không có ý định ra chiến trường đâu.”

“Hừm? Trong thi từ lúc đó của ngươi không phải đã viết như thế sao, rõ ràng có ý muốn ra sa trường, vì không chịu nổi khổ cực nên định rút lui?”

An Bình chậm rãi kéo dài giọng, đưa tay áp vào má hắn, quả nhiên đối phương đang nức nở liên lập tức nín bật, kể đó chuyển thành sợ hãi: “Điện, điện hạ, Ngài đang làm gì vậy?”

An Bình nhếch môi u ám mỉm cười, vừa cười vừa đưa tay lần sờ cổ hắn, chậm rãi đi xuống tới ngực hắn..... “Không làm Tướng quân cũng được, ở lại bên cạnh bồn cung đi, hầu hạ tốt bồn cung, chức phò mã cũng là của ngươi, thế nào?”

Giọng nói nàng trầm thấp nhẹ nhàng, mang theo một tia mê hoặc lòng người, thế nhưng vào tai Tiêu Thanh Dịch lại như nghe thấy lời nguyên độc địa chí mạng, vội vàng không ngừng lùi về sau, muốn tránh khỏi móng vuốt của nàng, bàn tay An Bình khoắc trên vai hắn bắt ngờ dùng lực siết lại, ngăn hành động của hắn.

“Chuyện trên đời này chẳng qua chỉ như vậy, hoặc quy thuận, hoặc chống đối, nhưng nếu không có quyết tâm mạnh mẽ không biến đổi, ngươi chỉ có thể mặc cho người ta hiếp đáp.”

Trước thời khắc này, trong đầu Tiêu Thanh Dịch đều là sự hà hiếp bắt nạt của những tướng sĩ khác trong quân doanh, có Tần Tôn thường xuyên trêu ghẹo giễu cợt, còn có ánh mắt phẫn nộ không giấu giếm của Triệu lão tướng quân hắn vẫn luôn đi theo. Nhưng hiện giờ, trong mắt chỉ còn lại nụ cười mỉa mai trong đôi mắt của thiếu nữ trước mặt, cùng với cảm giác đau đớn rõ rệt truyền tới từ bả vai.

“Bồn cung hỏi ngươi, chọn cái nào?” An Bình hơi sát vào, bàn tay lại hướng xuống dưới lần sờ một chút.

“Ta trở về!” Tiêu Thanh Dịch đột ngột run lên một cái, từ nước mắt ràn rụa hoàn toàn chuyển thành gào khóc: “Điện hạ Ngài tha cho ta đi, ta quay lại mà.....”

Bóng đêm dày đặc, vầng trăng nửa trốn sau tầng mây, chỉ tỏa ra chút ánh sáng mờ nhạt. An Bình đứng ở cửa điện nhìn theo bóng dáng Tiêu Thanh Dịch gần như là bỏ chạy, nhìn không được mỉm cười lắc đầu.

Có một ngày, ngươi sẽ cảm ơn bồn cung.

Trong bóng tối nơi cửa điện, thấp thoáng bóng dáng mơ hồ của Song Cửu, An Bình khẽ đảo mắt, cười nói: “Bồn cung chính là người trắng hoa như vậy, ngươi đã biết rồi, lời nói hôm đó vẫn là thật?”

Bốn bề thoáng chốc tĩnh lặng, sau đó mới vang lên giọng nói mang chút khổ sở của thiếu niên: “Điện hạ, thuộc hạ thật sự....ngờng mộ điện hạ.”

“Cho nên cho dù bồn cung ôm vô số mỹ nam, ngươi cũng không bận tâm?”

“.....Phải.”

An Bình kinh ngạc nhú mày, sau đó ánh mắt lại từ từ trở nên bình tĩnh, ngữ khí lại tựa tiểu phi tiểu: “Thì ra người thật lòng đối với bồn cung lại là Song Cửu ngươi à.”

Thân hình trong bóng tối cứng lại trong chốc lát, sau đó yên lặng quay đầu đối diện với bức tường.

“Sao vậy?” An Bình tiến lại gần một bước.

“Không có gì, chỉ là thuốc hạ đến giờ mới phát hiện, thì ra chỉ cần không ngăn cản điện hạ tiếp tục phong lưu thì chính là thật tâm đối với Ngài.”

“.....”

Tin Thục vương mới nhậm chức cùng với Triệu Vương ở biên giới Tây Nam xa xôi sắp cùng vào kinh yết kiến không cánh mà lan truyền rất nhanh, toàn bộ bách tính kinh thành đều nhao nhao ngóng cổ chờ, phỏng đoán vị Thục vương điện hạ thành danh sau một trận chiến sẽ có phong thái như thế nào.

Hai người chỉ dẫn theo một ít binh mã, lúc tới kinh thành thì đã vào thu, hai người đóng binh ngoài thành, trực tiếp cưỡi ngựa vào thành.

Gió thu dễ chịu, vàng dương thế nhưng vẫn có chút chói mắt như cũ, rực rỡ chói lòa trên đỉnh đầu, kéo dài hình bóng hai người họ oai hùng mạnh mẽ trên lưng ngựa, lại càng thêm phần anh khí.

Thục vương Tiêu Tinh mày kiếm mắt sáng, là hình tượng quân nhân điển hình, nói năng thận trọng, giữa gian mây mờ hồ lộ ra một tia tư thái cao vợi vợi, khiến người ta không cách nào xem nhẹ uy phong. Nhưng Triệu Vương Tiêu Linh thì lại hoàn toàn tương phản, vóc dáng vốn đã giống bạch diện thư sinh, lại thêm tính cách tốt trời sinh, bất kể là ai trông thấy đều có cảm giác dễ gần gũi. Ước chừng cũng vì nguyên nhân này, nên khiến Tiêu Linh vốn lớn tuổi hơn thoát nhìn trái lại trông trẻ hơn đôi chút.

Đường phố dài ngoằng thẳng tắp rộng lớn, sự phồn hoa trăm năm chốn kinh thành trải rộng trước mắt. Hai người cùng hướng vào cung, tựa như bước trên đây là tháng năm đầu bẽ của thành trì này, thế nhưng dọc hai bên đường là gương mặt chất phác rạng rỡ chào đón của bách tính, lại tăng thêm phần sinh khí tràn trề vô hạn.

Tiêu Linh khẽ nghiêng người lại gần, ngữ khí nhẹ nhàng nói với Tiêu Tinh: “Thục vương, huynh đệ chúng ta cũng đã lâu rồi mới về kinh, nhưng lại không hề cảm thấy nơi đây có gì thay đổi.”

“Nữ tử đảm quốc, có thể có thay đổi to lớn gì chứ? Không thay đổi gì chính là sự thay đổi tốt nhất!”

Giọng nói của Tiêu Tinh lạnh lùng khô khốc, dường như thoáng chốc đã khiến người ta rơi vào sa mạc Tây vực, Tiêu Linh nhin không được rụt cổ lại, không lên tiếng.

Ừ, hung dữ quá đi.....

Vừa đến cửa cung, đã thấy phía trước là một nhuyển kiệu, cách lộp lộp lưa mông, thấp thoáng có thể trông thấy một thân ảnh tuấn dật đang phe phẩy quạt, ông tay áo bằng gấm màu tuyết trắng theo gió khẽ phấp phới, quân tử tao nhã, thâm trầm khó đoán.

Tùy tùng im lặng đứng xung quanh vén màn, lộ ra Tề Tôn Chi với gương mặt tràn ngập ý cười, tựa như biển xanh ngọc bích, trắng khuất ánh sao, không cho cảm giác lóa mắt nhưng lại thu hút ánh mắt người khác.

“Nhị vị vương gia hữu lễ, hạ quan Tề Tôn Chi phụng mệnh An Bình điện hạ, đặc biệt đến nghênh đón.”

Tiêu Tinh mày kiếm nhíu lại: “Nếu đã nghênh đón, vì sao tới cung rồi mới thấy bóng người?”

“Ha ha, Thục vương điện hạ bớt giận, thực ra vì chân hạ quan đi đứng bất tiện, bằng không nhất định ra thành mui dăm, cung nghênh đại giá.”

“Hừ, a đầu An Bình đó để một người đi đứng không tiện như người tới đón tiếp, rõ ràng là cố ý mà.”

Mắt thấy Tiêu Tinh đã sắp nổi giận, Tiêu Linh vội cười hòa giải: “Ai ya, nghĩ thấy Tề đại nhân nhất định là trọng thần được Giám quốc đại nhân coi trọng, nếu không cũng sẽ không đảm nhận trọng trách này đâu.”

Tề Tôn Chi cười nói: “Triệu vương điện hạ quá khen rồi, trọng thần thì không dám, bất quá chỉ là thiếu sư của An Bình điện hạ mà thôi.”

Nghe hắn nói là một trong tam cô, sắc mặt Tiêu Tinh mới dịu lại một chút: “Bỏ đi, vậy mời Tề thiếu sư dẫn đường, bốn vương và Triệu vương lập tức vào cung yết kiến Giám quốc đại nhân.”

“Thục vương chậm đã!” Tề Tôn Chi gấp quạt, làm động tác ngăn lại: “Điện hạ hôm nay thân thể không khỏe, lệnh cho hạ quan chờ ở đây thông báo nhị vị Vương gia một tiếng, chuyện yết kiến đợi khi cơ thể điện hạ tốt một chút rồi lại nói đi.”

“Cái gì?” Tiêu Tinh cuối cùng không nhịn được nữa: “Hay cho con a đầu yêu sĩ diện, đây là cố ý, có phải không?”

Tề Tôn Chi vẫn giữ nụ cười nhàn nhạt, nét mặt vô tội, tỏ ý bản thân cái gì cũng không biết.

“Hừ, được, được lắm, đã thế xin Giám quốc đại nhân cứ dưỡng bệnh cho tốt đi!”

Tiêu Tinh lửa giận phùng phùng bùng một câu rồi lập tức ghim cương, phóng ngựa đi mất. Tiêu Linh ở bên cạnh gấp đến độ mặt đỏ tai hồng, nhìn nhìn Tề Tôn Chi, rồi lại nhìn theo hướng Tiêu Tinh đã mất hút, vẻ mặt lo âu thờ dãi một tiếng.

Xem tình hình thế này, có chút không ổn rồi a, hắn sẽ không trở thành con cá trong chậu, vô tội bị vạ lây bởi chiến hỏa của hai bên chứ hả?

Triệu Vương đáng thương đau buồn rồi đi.

Tề Tôn Chi mất thấy hai người đã đi rồi, khoát khoát tay, tùy tùng xung quanh liền hạ màn trướng, nâng kiệu đi về phía cửa cung.

“Nghe miêu tả của người, Tiêu Tình kiêu ngạo bất tuân, ương ngạnh hống hách, Tiêu Linh thì lại nhát gan sợ phiền phức, lo trước lo sau, chính là ý này?” An Bình vừa gạt lá trà nổi trong chung, vừa mỉm cười hỏi Tề Tôn Chi đang ngồi đối diện.

“Biểu hiện ngoài mặt là vậy.” Tề Tôn Chi hớp ngụm trà, nhướn mắt nhìn nàng: “Điện hạ tiếp theo định làm thế nào?”

“Làm thế nào?” An Bình nở nụ cười gian xảo: “Bôn cung đang bệnh đó, cái gì cũng không làm được đâu.”

“.....”

Tiếng cười hòa cùng hương trà thơm tràn ngập, Tề Tôn Chi khẽ rũ mắt, nhìn chằm chằm gương mặt ngọc ngà của chính mình phản chiếu trong chung trà.

Thời gian thấm thoát thoi đưa, thế nhưng đã nhiều năm như vậy rồi, tâm tư của vị điện hạ trước mặt này càng lúc càng khó đoán. Nàng vốn dĩ muốn làm gì sẽ làm cái đó, không một ai có thể đoán biết được tình hình.

Aizzzzz, thật là thất bại mà.....

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Đến Rồi, Quân Thần Cẩn Thận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15

Chuyển ngữ: Míc

Đóa Thược được An Bình điện hạ tặng hôm ấy sớm đã khô héo lụi tàn, nhưng Lưu Tự vẫn đắm mình trong nỗi đau thất tình, đương nhiên người như hắn vẫn không biết cảm xúc này là gì.

Cha của hắn-Lưu Kha cũng không biết, lúc tới thăm còn cho rằng hắn bị bệnh, ân cần thăm hỏi một phen, nhưng vẫn không biết về mất mát ngoài mặt của hắn không phải đến từ cơ thể, mà là từ tâm hồn.

Có thể thấy chuyện thấu hiểu tình cảm này đích thực phần lớn là do di truyền. —__—|||

Qua một lúc thấy con trai vẫn không phấn chấn tinh thần lên được chút nào, Lưu Kha có chút lo lắng, liền tìm lý do sai hắn tới phủ Thủ phụ gửi chút đồ, đi đi lại lại nhiều chung quy cũng là việc tốt.

Có điều nếu ông biết Lưu Tự từng động lòng với Chu tiểu thư, đoán chừng cũng sẽ không làm như vậy.

Kể từ khi xác định muốn tham gia kỳ khảo thí tuyển chọn nữ quan, Chu Liên Tương liền bắt đầu hằng hải chuẩn bị, khát vọng vẫn luôn che giấu trước đó cũng thẳng thắn bộc bạch với phụ thân.

Chu Hiền Đạt cảm thấy khó tin, cho dù thế nào cũng không ngờ được rằng nữ nhi nhu thuận đoan trang của mình sẽ quyết định bước vào con đường nữ quan. Đại Lương trước giờ nam tôn nữ ti, địa vị của nữ quan không cao, trong triều cũng có phần bị xa lánh kỳ thị, mới đầu trong lòng ông cũng không muốn, nhưng nếu con gái thích, ông cũng không nỡ cự tuyệt, càng huống chi đây còn là đề nghị của An Bình điện hạ.

Suy nghĩ tỉ mỉ, Chu gia nếu như có thể cho ra một nhất phẩm nữ quan như Vương phi của Nhiếp chính vương năm đó, vậy sẽ rất oách nha. →__→

Lưu Tự cố gắng phấn chấn tinh thần đến phủ Thủ phụ, vừa đúng lúc Chu Liên Tương từ sau hậu viện bước ra tiền đình, hình như đang chuẩn bị ra ngoài. Bóng người mặc váy áo ngấn màu vàng nhạt chậm rãi bước qua từ hành lang, vẫn đoan trang nhã nhặn như lần gặp gỡ đầu tiên năm ngoái, nhưng hiện giờ Lưu Tự đối với nàng đã có một cái nhìn mới.

Đại khái là tình cảm vẫn luôn rối rắm không rõ trong nội tâm suốt thời gian qua khiến hắn bối rối đến cực điểm, đầu hắn bỗng nảy sinh một suy nghĩ.

Hắn muốn chứng minh điều này, chứng minh người trong lòng hắn vẫn luôn tâm tâm niệm niệm kỳ thực chính là vị Chu tiểu thư đang ở trước mắt đây, chứ không phải vị An Bình điện hạ trắng hoa ngà ngọc trong cung kia. Suy nghĩ vừa quyết, hắn dứt khoát dừng bước, chờ Chu Liên Tương đến gần.

“Lưu công tử?” Tới gần mới trông thấy Lưu Tự, Chu Liên Tương có chút ngượng ngùng, vội hành lễ vạn phúc với hắn: “Hữu lễ.”

“Chu tiểu thư hữu lễ.” Lưu Tự tự nhiên đáp lễ, phát hiện bản thân không còn lấy nửa điểm mất tự nhiên như trước đây: “Tiểu thư định đi đâu sao?”

Chu Liên Tương nở nụ cười đoan trang: “Đang chuẩn bị vào cung bầu bạn với Thái hậu, nghe nói An Bình điện hạ gần đây thân thể không khỏe, lão nhân gia người đang lo lắng lắm.”

Vừa nghe tên người đó thì lại càng thấy không ổn, cảm giác hoa thược được nóng rực dường như hãy còn trong tay, nhớ tới ánh mắt tựa tiểu phi tiểu của người đó, thì càng cảm thấy khó chịu. Lư Tự cắn răng định mở miệng, nhưng rồi bất ngờ sững sờ trong chốc lát: “Tiểu thư mới vừa nói. ....An Bình điện hạ bị bệnh?” Hắn đã nhiều ngày đóng cửa không ra ngoài, hoàn toàn không biết bên ngoài xảy ra chuyện gì.

“Đúng vậy đấy, ngay cả Thục vương và Triệu vương vào kinh yết kiến cũng không thể triệu kiến được.”

Lư Tự lại càng sững sờ: “Sao chứ? Thục vương vào kinh rồi?”

“Đúng vậy.” Chu Liên Tương nghi hoặc liếc hắn một cái, hắn ngay cả tin này cũng không hay biết gì ư?

“Đa tạ tiểu thư đã cho biết, tại hạ xin cáo từ trước.”

Lư Tự không nhiều lời nữa, vội vội vàng vàng cáo từ rồi liền nhanh chóng lao ra khỏi phủ Thủ phụ, sau khi phóng mình lên ngựa thì quát roi chạy thẳng tới cửa cung. Thế nhưng khi nhìn thấy bức tường hoàng cung trang nghiêm sừng sững từ đằng xa, lại bất chợt ghìm cương.

Hắn dựa vào cái gì mà đi thăm? Nếu đã chia tay, hà cớ gì lại gặp lại?

Chợt siết chặt dây cương trong tay, hắn rầu rĩ hừ một tiếng, lại lặng lẽ quay đầu rồi đi. Nhưng từ phía cổng hoàng cung ở sau lưng lúc này bỗng truyền tới mấy tiếng quát giận dữ, hắn ngạc nhiên quay lại nhìn, trông thấy hai bóng người cưỡi ngựa đang phóng rất nhanh về phía hắn.

Cả hai người trên người đều mặc triều phục màu đen, nam tử đi trước hình như rất không vui, roi ngựa trong tay hung hăng quát lên mông ngựa, khiến con ngựa bên dưới kêu lên không ngừng. Người đằng sau hiển nhiên đang đuổi theo hắn, miệng còn liên tục nói mấy lời an ủi.

Đang hoài nghi xảy ra chuyện gì thì người đi trước đã đã tới trước mặt, kẻ đó ghìm cương ngựa, nhìn hắn cười to: “Là Khánh Chi à, lâu quá không gặp.”

Lư Tự trông rõ dung mạo của người tới, cũng nhận không được nở nụ cười: “Thế từ....À, sai rồi, bây giờ phải đổi thành Thục vương điện hạ.”

Tiêu Tĩnh ha ha cười lớn, hoàn toàn không để ý đến Triệu Vương Tiêu Linh phải vất vả lắm mới đuổi kịp hắn, quát ngựa tiến tới trước nói: “Hôm nay bị con a đầu thích sĩ diện nào đó từ chối ngoài cửa, bốn vương đang nổi nóng đây, nhưng chưa từng nghĩ sẽ tình cờ gặp người quen.” Hắn lại gần vỗ vai hắn một cái: “Nếu đã tình cờ gặp mặt, chi bằng cùng nhau tụ tập đi.”

Lư Tự liếc mắt về phía cửa cung một cái, a đầu thích sĩ diện nào đó, không phải An Bình điện hạ đấy chứ?

Hắn mỉm cười, gật đầu đồng ý. Có gì hay đâu, nàng nếu đã vô ý, vậy hắn hà cớ gì lại tự mình đa tình?

Trong Đông cung lúc này, An Bình đang cùng Tề Tôn Chi đánh cờ.

“Điện hạ dự định né tránh tới bao giờ? Cả vi thần cũng không đoán được.”

An Bình mỉm cười, thông thả hạ một quân cờ, bất chợt ngược mắt nhìn hắn, hỏi một câu không ăn nhập gì: “Đúng rồi, còn mấy ngày nữa chính là sinh thần của người rồi nhỉ?”

“Không ngờ chuyện nhỏ thế này điện hạ vẫn ghi nhớ.” Tề Tôn Chi ra vẻ cảm động nói: “Vi thần cảm kích đến sắp rơi nước mắt rồi này.”

“Thế à? Vậy người chảy một giọt nước mắt cho bốn cung xem thử nào.”

“.....”

“Được rồi, trở lại chuyện chính.” An Bình buông quân cờ, phất tay cười nói: “Đường đường là sinh thần của Tề thiếu sư, đương nhiên phải mở tiệc mời chư vị đại thần, vương thân quốc thích, chúc mừng thật lớn nha.”

Ánh mắt Tề Tôn Chi thoáng vụt sáng, thấu hiểu, lý sự nói: “Ngay cả sinh thần của vi thần cũng sắp bị lợi dụng, điện hạ quả thực khiến người ta nổi nóng.”

An Bình nhún nhún mày: “Đừng nói thế chứ, toàn bộ chi phí bốn cung bỏ ra, thế nào?”

“Ô,” Tề Tôn Chi thoáng chốc bày ra vẻ mặt tươi cười: “Nếu đã vậy, sinh thần năm tới của vi thần điện hạ cũng cứ tự nhiên lợi dụng đi.”

“.....”

Sau một hồi trêu ghẹo, Tề Tôn Chi chuẩn bị cáo từ, nhưng lại chợt nghe thấy An Bình hỏi: “Từ Đô, sau sinh thần năm nay, người bao nhiêu rồi?”

Tề Tôn Chi ngẩn ra trong chốc lát, đưa mắt nhìn, nhưng thấy nàng đang tựa vào nhuyễn tháp, một tay chống trán, ánh mắt không rõ, chỉ chăm chú nhìn bàn cờ trước mặt, cũng không hề nhìn hắn.

“Điện hạ quý nhân hay quên nhỉ, qua hai năm nữa vi thần đã tới tuổi nhi lập1 rồi.”

“Cũng sắp nhĩ lập rồi à.....” An Bình cuối cùng nhướn mày: “Thế này đi, nếu ngươi có thích cô nương nào, bốn cung liền thay ngươi làm chủ, cũng nên thành gia rồi.”

Tề Tôn Chi khẽ cong môi, không lên tiếng.

Thấy hấn im lặng không nói, An Bình có chút khó hiểu, thoáng trầm tư một phen, ánh mắt chợt lóe lên, cười tiếp lời: “Được đó, nếu như ngươi có thích nam tử nào, bốn cung cũng liền thay ngươi làm chủ.”

“.....” Sắc mặt Tề Tôn Chi thoáng chốc đen lại, thế nhưng ngay sau đó ánh mắt liền chuyển, lại lộ ra một tia cười gian: “Đích thực khẩu vị của vi thần và điện hạ không khác nhau mấy, chỉ bằng điện hạ bỏ những thứ mình thích, chia bớt một hai mỹ nam Ngải thích cho vi thần đi, thế nào?”

“Chuyện này à.....” An Bình bắt đầu dĩ thờ dài, lớn tiếng gọi với ra ngoài: “Song Cửu, ngươi vào đây.”

Viên Hi ở bên ngoài ho khan một tiếng: “À...ừm, điện hạ, hấn mới chạy mất rồi.....”

“.....”

Đương nói, giọng Viên Hi bỗng nhiên lại bắt đầu trở nên nghiêm túc: “Điện hạ, Lâm Dật cầu kiến.”

“Hả? Mau mời.” Lâm Dật tới, nhất định là có chính sự muốn bẩm báo, An Bình nghe thế lập tức ngồi ngay người lại.

Rất nhanh liền có người bước vội vào điện, vẫn bộ thanh sam như cũ, khí chất xuất chúng, ngay cả hành lễ cũng mang theo một tia phóng khoáng tự nhiên.

Tề Tôn Chi nhẹ quét mắt nhìn hấn, rồi lại liếc An Bình một cái, khẽ nở nụ cười, xem ra đây là một trợ thủ tương đối được coi trọng đây.

An Bình chú ý tới ánh mắt của hấn, nhin không được bật cười: “Lẽ nào ngươi nhìn trúng Lâm tiên sinh? Thật xin lỗi Tử Đô, người khác đều được, chỉ có hấn là không thôi.”

Lâm Dật buồn cười lắc đầu, dường như không chút để bụng bản thân bị đem ra làm trò đùa. Sắc mặt Tề Tôn Chi thoáng cứng ngắc, nhưng rất nhanh lại lộ ra đôi chút ý cười, không nhiều lời nữa, chỉ bình bình thần thần hành lễ rồi quay người rời đi.....

“Điện hạ nói thế, hấn là đã điều tra về thân thế của vi thần rồi.” Đợi đến khi trong điện không còn ai khác, Lâm Dật mới bắt đầu dĩ nói ra suy đoán của bản thân.

An Bình hơi mỉm cười, khoan thai đứng dậy, từ trước mặt hấn chậm rãi thông thả đi qua, trường bào chấm đất, nhưng lại có cảm giác mỹ lệ vô vàn: “Nghe nói Nhiếp chính vương có một bảo tử (*chị họ*), phong hào Khánh Đức công chúa, bỗng nhiên mất tích không thấy, có điều chuyện này cũng không có mấy người biết, sau đó đương nhiên cũng không ai nhớ, nếu không phải hôm đó tiên sinh có qua có lại chỉ đường, bốn cung cũng khó mà biết được chân tướng thật của tiên sinh.”

Lâm Dật cười lắc đầu: “Vi thần không ngờ tai mắt của điện hạ đã sớm trải rộng khắp thiên hạ, bây giờ thật sự phải nhìn với cặp mắt khác xưa rồi.”

“Hai năm bốn cung ra ngoài học hỏi cũng phải dùng để du sơn ngoạn thủy.” An Bình đứng ngay ngắn trước mặt hấn, nghiêm mặt nói: “Chuyện triển khai thế nào?”

“Không phụ kỳ vọng của điện hạ.”

“Rất tốt.” An Bình cười rạng rỡ, áp sát gần hấn, thấp giọng: “Không biết biểu thức có hứng thú đi gặp thử mấy thân thích khác không?”

Lâm Dật vội lùi về sau một bước, hành lễ nói: “Điện hạ ngàn vạn lần đừng xưng hô với vi thần như vậy, vi thần không đảm đương nổi, hơn nữa.....” Hấn ngừng lại, thờ dài: “Vi thần được cha mẹ nuôi thu dưỡng, cùng hoàng thất không có nửa điểm quan hệ huyết thống.”

An Bình hơi ngạc nhiên, cười lắc đầu: “Thì ra là vậy, bỏ đi, thế thì không gọi. Mấy ngày nữa là sinh thần của Tử Đô, tiên sinh cùng đi đi.”

Lâm Dật cười gật đầu: “Phụng mệnh điện hạ không từ, vi thần lĩnh mệnh.”

Hiệu suất làm việc của Tề Tôn Chi rất cao, cộng thêm đề xuất chi tiền của An Bình, hiệu suất làm việc càng cao hơn nữa, ngay tối đó đã gửi thiệp mời đến Triệu vương phủ. Bởi vì hấn biết Thục vương nhận lời mời của Triệu vương, hiện nay đang ở trong phủ Triệu vương.

Thế nhưng Thục vương điện hạ đích thực rất không tình nguyện, ít nhất theo như Lưu Tự thấy là vậy. Từ sau buổi trưa cho đến tối, ba người ngồi cùng nhau nhàn hạ uống rượu, nhưng mắt thấy trình độ quán người của Tiêu Linh đối với Tiêu Tĩnh như vậy, hấn sớm đã đầu đầy mồ hôi lạnh.

“Thục vương, ném thử cái này đi, bốn vương đặc biệt lệnh nhà bếp làm cho ngươi đó.”

“.....” Tiêu Tĩnh vô lực thờ dài: “Triệu vương, bốn vương ngày mai có thể dọn về phủ đệ của mình?”

“Ây ya, người và ta là huynh đệ mà, khách khí thế làm gì?”

“Không không, bần vương cảm thấy vẫn nên khách khí thì hơn.”

“.....” Tiêu Linh ủy khuất ngồi chồm hổm trong góc tường.

Lưu Tự lặng lẽ lau mồ hôi, biên giới Tây Nam giao cho một vị vương gia như vậy, quả thật khiến người ta lo lắng a.....

Tiêu Tĩnh lắc đầu, bắt đầu thay đổi đề tài: “Đúng rồi, Khánh Chi, bần vương vào kinh không lâu liền nghe nói An Bình dự định phong người làm phò mã, có chuyện này sao?”

Bàn tay cầm chung rượu của Lưu Tự bỗng run lên một cái, cúi mày cup mắt, giọng nói đượm vẻ ử rử: “Vương gia hiểu lầm rồi, không có chuyện này.”

“Ồ? Đó là chuyện tốt.” Tiêu Tĩnh hừ một tiếng: “Vị công chúa tùy hứng kiêu căng không biết trời cao đất dày như thế, không thích hợp với người.”

Tiêu Linh ở một bên vội vàng chạy tới hòa giải: “Ui chao Thục vương, ngàn vạn lần cẩn thận tai vách mạch rừng.....”

Ánh mắt sắc như đao của Tiêu Tĩnh lạnh lùng quét qua, hần lập tức ngậm miệng, lại lặng lẽ ngồi chồm hổm trong góc tường.

Lưu Tự rầu rĩ uống một ngụm rượu, cuối cùng nhịn không được phản bác: “Thực ra An Bình điện hạ cũng không tệ như Vương gia nói đâu, tiếp xúc lâu rồi, cũng biết nàng kỳ thực chỉ tiêu sái tùy tính, thái độ làm người cũng rất thân.....”

Lời nói bỗng dừng lại theo ánh mắt của Tiêu Tĩnh, ánh mắt trước nay cương quyết ấy bỗng trở nên có chút thâm trầm, thậm chí còn nổi lên chút ý cười: “Khánh Chi, người không phải là.....nhìn trúng An Bình rồi đó chứ?”

“Ể? Thật sao thật sao?” Tiêu Linh phấn khích chạy qua muốn nghe tám chuyện, Tiêu Tĩnh nặng nề ho một tiếng, hần lại quệt miệng đi ra chỗ khác.

Ngón tay cầm chung rượu của Lưu Tự siết lại, ngửa cổ uống một hơi cạn sạch, mới thấp giọng nói: “Ta không biết nữa.....”

Không phải nói lấy lệ, mà thật sự mơ hồ. Rõ ràng người hần thích là Chu tiểu thư, nhưng vì sao trong lòng nghĩ tới nghĩ lui đều là vị công chúa lăng lơ đó, vì sao chứ?

Tiêu Tĩnh một tay chống má, một tay cầm chung rượu, thấp giọng cười, đám tiêu bồi bấy giờ, rất dễ thương nha.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Đến Rồi, Quân Thần Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16

Chuyển ngữ: Mic

Thái độ làm người của Văn Uyên Các Đại học sĩ Tề Giản trước giờ luôn khiêm tốn, trưởng tử của ông vì chân bị tật nên lại càng khiêm nhường, nếu không có chuyện An Bình điện hạ tuyển phò mã thì gần như bị mọi người lãng quên, nhưng bây giờ Tề đại công tử khiêm tốn này ngày sinh thần lại mời khắp các trọng thần đến Tề phủ chúc mừng.

Từ nửa tháng trước Tề phủ đã bắt đầu chuẩn bị, Tề đại công tử kim khẩu đã mở, mọi thứ đều phải dùng thứ tốt nhất, ngàn vạn lần không cần tiết kiệm tiền. Trên dưới Tề Phủ đều ù ừ cạc cạc, Tề đại công tử còn là người xa xỉ như vậy à. Mãi đến khi Viên Hi công công bên cạnh An Bình điện hạ đến Tề phủ một chuyến, hần mới hết sức thu liễm.

Buổi tối sinh thần hôm đó, Tề Tôn Chi cùng phụ thân đích thân ra cửa đón khách, chư vị khách mời thụ sùng nhượng kinh. Theo lý mà nói, hần hoàn toàn có thể lấy lý do đi đứng bất tiện không lộ diện, càng huống chi ai nấy đều biết bấy giờ hần là ‘cực cưng’ bên cạnh An Bình điện hạ.

Lúc Thục vương và Triệu Vương tới thì vừa vặn đúng thời gian, không sớm không muộn. Tề Tôn Chi đối với nhị vị vương gia này có chút lưu tâm, dù gì sau loạn phản vương, có thể đứng vững không đổ, đương nhiên sẽ không chỉ đơn giản như vẻ bên ngoài.

Gần như đến cùng lúc với Thục vương là Lưu Tự, vừa xuống xe ngựa đã cùng với Thục vương đi đằng trước thân thiết lên tiếng chào hỏi. Tề Tôn Chi có chút ngạc nhiên, hần cũng không biết Lưu Tự và Thục vương là người quen cũ.

Đèn lồng trước cửa phủ treo cao, còn có mấy người hầu tay cầm đèn đứng hai bên, Tiêu Tĩnh kim quan buộc tóc, mặt mày nghiêm nghị, hoa văn kim sắc trên triều phục đen huyền dưới ánh đèn như ẩn như hiện, càng tôn thêm vài phần quý khí. Lưu Tự một thân hoa phục xanh thẫm, thất đại tơ lụa, hồng đeo ngọc bội, trên gương mặt tuấn tú còn thoáng vẻ u sầu, thế nhưng dáng dấp như vậy trái lại càng làm tăng thêm vài phần phong tình.

Tề Tôn Chi biết hẳn nhất định còn vì An Bình mà đau lòng, vốn định nói vài lời thay đổi tâm trạng hẳn một chút, nhưng thấy xa xa lại có người đánh xe tới, đành phải tạm thời gác lại.

Nhưng màn xe vén lên, lại là Lâm Dật- người hẳn không mời.

Tề Giản khom người nhỏ giọng hỏi bên tai hẳn: “Vị này có phải là Lâm tài tử đã chiến thắng trong thi hội hôm ấy?”

“Vâng.” Tề Tôn Chi nhẹ xoa cằm, thấy Lâm Dật đã tự mình xuống xe, bước nhanh về phía hẳn. Hôm nay hiếm khi thay một thân y phục mới, nhưng vẫn là màu thanh thủy hẳn luôn yêu thích.

“Tề đại học sĩ hữu lễ, Tề đại công tử hữu lễ, tại hạ không mời mà đến, vẫn mong lượng thứ.” Vừa tới gần, hẳn đã nhắc tay hành lễ, bộ dạng không thể nói là có bao nhiêu kính cẩn, nhưng nét tiêu sái thì không cần phải nói.

Tề Tôn Chi chợt cảm thấy đáng vẻ không chịu gò bó này của hẳn cùng An Bình điện hạ rất giống nhau, nhưng ngược mắt liếc nhìn sau lưng hẳn cũng không thấy bóng dáng người đó.

“Nào có nào có, tiên sinh chịu vui lòng đến dự, là phúc của Từ Đô.”

“Tề đại công tử khách khí rồi, có điều hôm nay tại hạ cũng không đến một mình.”

Tề Giản nhin không được xen vào: “Ê? Còn có người nào?”

Lâm Dật cười hai tiếng, ý vị thâm trường (ý tứ hàm súc) liếc Tề Tôn Chi một cái: “Chính là tri kỷ của Tề đại công tử, Duệ công tử.”

Duệ? Trong lòng Tề Tôn Chi thoáng suy nghĩ liền hiểu rõ, gật đầu cười nói: “Như vậy thật tốt, nhưng không biết người này đang ở đâu?”

Vừa dứt lời đã thấy tám màn cỗ xe ngựa của Lâm Dật khẽ động, một cây quạt từ trong đó lộ ra, từ từ vén nửa tám màn, dưới ánh đèn lồng nơi cổng, chỉ thấp thoáng nửa gương mặt, đôi đồng tử thâm thúy nhàn hạ phản chiếu dưới ánh nến, sóng mắt lưu chuyển, trong nét trong trẻo mang theo một tia dịu dàng.

Tề Tôn Chi khẽ mỉm cười, nhắc tay nói: “Mời vào.”

Màn xe cuối cùng được vén lên hoàn toàn, người bước xuống vóc dáng cao gầy, bạch bào gần như chấm đất, mái tóc đen nhánh cột ra sau, mặt hơi cúi xuống, cây quạt trong tay che nửa gương mặt, ngay cả một câu nói cũng không có đã nhanh chóng bước thẳng vào cửa lớn Tề phủ.

Lâm Dật sớm đã theo sau, hai bóng người một trước một sau tiến vào cửa, một người tiêu sái tự nhiên, một người thanh tú xuất trần, đương nhiên cả đoạn đường thu hút vô số ánh mắt. Ở đằng sau cách hai người vài bước là Song Cửu người mặc giáp trụ. Khách quý tới đây phần lớn đều dẫn theo thị vệ, thế nên hẳn cũng không gặp phải ngăn trở nào.

Tề Giản chưa từng gặp Song Cửu, lẩm bẩm: “Vị Duệ công tử này là ai? Lại có khí thế như vậy.” Những người có mặt ở đây đều là quan to quý nhân, thậm chí còn có hoàng thân quốc thích, thế nhưng hẳn mắt không hề chớp, cứ thế đi thẳng tới nơi quyền quý như vậy.

Tề Tôn Chi vừa ra hiệu cho tùy tùng bên cạnh đẩy mình vào, vừa mỉm cười đáp: “Như Lâm tiên sinh đã nói, là tri kỷ của con.”

Trong sảnh sớm đã đông nghẹt quan khách, Tề đại học sĩ không tranh danh lợi, nhân duyên tất nhiên không kém, với ai cũng đều có thể nói dăm ba câu, thế nên đương nhiên cũng vô cùng náo nhiệt.

Có điều vai chính ở đây hôm nay hiển nhiên đã trở thành Thục vương Tiêu Tĩnh, từ lúc Tiêu Nghĩa Đức nâng chén khen hẳn một câu “Khí thế không thua gì Nhiếp chính vương năm đó” thì lời khen ngợi của mọi người liền như hồng thủy liên miên không dứt, hướng hẳn mà tuôn trào.

Tiêu Tĩnh trái lại không có bất kỳ biểu cảm gì, Tiêu Linh ngồi bên cạnh hẳn thế nhưng mặt như gió xuân, không biết còn tưởng người được khen là hẳn ấy chứ.==

Lưu Tự ngồi cùng phụ thân, chiếc bàn nhỏ của hai người vừa hay liền kề với Tiêu Tĩnh. Lúc những người khác không ngừng tán dương Tiêu Tĩnh, hẳn trái lại không khỏi nhớ tới vị điện hạ trong cung kia, nếu có nàng ở đây, nghe mấy lời này, e rằng sẽ không dễ chịu gì.

Lúc này sau bức bình phong trong sảnh, Tề Tôn Chi vừa mới từ cửa hông đi vào, cách một bức bình phong liếc nhìn cảnh tượng mờ mờ ảo ảo dưới ngọn đèn đuốc sáng trưng phía trước, quay đầu nói với người mặc bạch y bên cạnh: “Từ đây đi vòng qua ngồi ở vị trí cuối cùng cùng với Lâm tiên sinh, nhất định sẽ không khiến người khác chú ý.”

Bóng người bạch y liếc nhìn về phía Lâm Dật bên ngoài, gật đầu, cũng không vội vàng, đồng tử sau cây quạt ẩn hiện đôi chút ý cười, vừa định khom người nói với hẳn thì đã thấy có một nha hoàn hấp ta hấp tấp từ bên ngoài bình phong xông vào, vừa thấy cảnh tượng hai người thân mật thì nhất thời cả kinh biến sắc, sợ đến độ nửa ngày trời cũng không nhúc nhích.

“Phi.....” Người mặc bạch y khẽ cười, thân hành hơi động, hai tay gác trên đầu vai Tề Tôn Chi, dường như muốn ngồi lên chân hẳn, cố ý bày ra tư thế khiến người ta hiểu lầm, sát đến bên tai hẳn thấp giọng: “Người không nói gì trấn an người ta sao? Nếu chuyện truyền ra, người có thể sẽ bị nói là kẻ đoạn tụ đó.”

Tề Tôn Chi trước hết ngẩn ra, kế đó khước miệng bỗng nhiên hiện lên ý cười xảo quyệt, tay trái giữ vai, tay phải ôm eo, trực tiếp kéo người ôm vào lòng, sau đó ánh mắt sắc bén quét về phía nha hoàn đang ngây ngốc: “Đêm đêm chuyện này nói ra, đêm người đánh chết.”

Nha hoàn bắt ngờ hoàn hồn, vội vội vàng vàng che miệng chạy ra, bên ngoài dường như có người giữ nàng lại, nhỏ giọng dò hỏi: “Làm cái gì mà hốt ha hốt hoảng như vậy, đại ca ta đâu?”

Nha hoàn ấp a ấp úng nói: “Không, không biết, nô tỳ cái gì cũng không biết hết.”

“Ừ, được rồi, nếu gặp huynh ấy, bảo huynh ấy tới tìm ta đó.”

“Dạ dạ dạ, nô tỳ nhớ rồi.”

Tề Tôn Chi thấp giọng cười một tiếng: “Không cần lo lắng, đó là đệ đệ nhỏ nhất của ta.”

Người áo trắng động đậy, đẩy tay hắn ra, đứng dậy, nét mặt thể nhưng không có lấy nửa điểm thẹn thùng, cây quạt trong tay nhẹ nhàng phe phẩy, nét mặt suy tư: “Đệ đệ người à.....Về ngoài thể nhưng lại tuần mỵ như thế?”

Tề Tôn Chi co rút khước miệng: “Vẫn là mời Duệ công tử ngồi vào bàn đi!”

“.....”

Trong sảnh yến tiệc linh đình, chư vị đại nhân đã thoải mái vui vẻ chuyện trò.

Lâm Dật liếc người mặc bạch y im lặng ngồi bên cạnh một cái, dưới ánh nến sáng rực, cây quạt ấy vẫn như cũ che nửa gương mặt, tay cầm chung rượu, mắt thoáng ẩn chứa nét cười.

“Công tử tới muộn rồi, vừa rồi chư vị đại nhân ai nấy đều sắp đem Thục vương dâng bốc lên tới trời rồi đấy.”

Lâm Dật sát lại gần, khẽ cười thì thầm, lúc ngẩng đầu lên đã thấy Tề Tôn Chi được tùy tùng từ bên cạnh đẩy qua, ánh mắt như có như không rơi trên người hắn, nhưng chỉ nhẹ nhàng lướt qua thì liền rời đi. Trong lòng hắn có chút sáng tỏ, quay đầu nhìn người bên cạnh, người kia thể nhưng đang trầm tư chăm chú nhìn Thục vương và Triệu vương ở phía trước.

Tiêu Linh bưng chung rượu, nở nụ cười ôn hòa: “Chư vị đại nhân nói không sai, Thục vương vì quốc gia đánh đuổi quân địch, không màng danh lợi, quả thực khiến người ta kính phục a.”

Vừa dứt lời, Lâm Dật liền thấy người bên cạnh nhú mày, quả nhiên, ngay sau đó đã nghe Tiêu Nghĩa Đức nói: “Triệu vương điện hạ trái lại nhắc nhở lão thần, Thục vương có công đánh đuổi Tây Nhung, lý ra nên được khen thưởng, nhưng An Bình điện hạ tới giờ còn chưa có biểu hiện gì, hình như.....”

“Tiêu đại nhân, tại kỳ vị mưu kỳ chính (người nào việc nấy), chuyện của Giám quốc đại nhân, thần tử như chúng ta vẫn là chớ nên nhiều lời chứ nhỉ?” Thủ phụ Chu Hiền Đạt ngồi bên cạnh lão bất ngờ lên tiếng, mặc dù mặt mang nét cười, nhưng trong giọng nói lại lộ ra một tia lạnh lẽo, cùng với hình tượng ôn văn nhã nhặn ngày thường khác nhau một trời một vực.

Tiêu Nghĩa Đức ầm ức ngậm miệng, ngay cả Triệu Vương cũng đỏ mặt, hiển nhiên ý thức được bản thân đã nói lời không nên nói. Bốn phía rơi vào yên lặng, mọi người vâng vâng dạ dạ, không dám nhiều lời. Dù gì đứng đầu bách quan chính là Thủ phụ, chư vị đại nhân mới rồi nhất thời đi quá giới hạn, nhưng lại không tự biết.

“Ha ha, hôm nay là sinh thần của khuyến tử, vốn dĩ nhân cơ hội để mọi người tề tựu, vẫn là không bàn tới chính vụ đi.” Tề Giản đứng dậy, nâng chén rượu giảng hòa.

Tề Tôn Chi ngồi bên cạnh ông, lặng lẽ liếc bóng người bạch y ngồi ở sau chót, đôi đồng tử vẫn như cũ thông dong vô cùng, hoàn toàn không nhìn ra có tâm tình gì. Hắn lại liếc nhìn Thục vương, người kia mặt trầm như nước, dường như tiêu điểm của lời đàm luận không phải là hắn. Trái lại Triệu vương rất sôi nổi, mỗi lần nghe người khác ca ngợi Thục vương thì lại tỏ ra vô cùng vui vẻ.

Tề Tôn Chi nhếch nhếch môi, đơn thuần thôi, nhất định không như hắn nghĩ đâu.....→__→

Qua lời nói vừa rồi của Thủ phụ, Tiêu Linh đã thu liễm lại không ít, có điều vẫn trước sau như một dán lấy Tiêu Tĩnh: “Thục vương, mặc dù An Bình điện hạ không biểu dương người, nhưng chờ một ngày nào đó bệ hạ trở về, nhất định sẽ luận công ban thưởng, tóm lại bốn vương sẽ luôn ủng hộ người.”

Tiêu Tĩnh yên lặng chống trán thờ dãi: “Triệu vương, mấy ngày liên tiếp phiên người nhắc nhở, bốn vương bỗng phát hiện mấy năm nay đã luôn xem nhẹ một việc lớn.”

“Hả? Chuyện gì?” Tiêu Linh hứng khởi sáp lại gần hơn chút: “Mau nói nghe xem.”

Tiêu Tĩnh vừa né tránh, vừa thấp giọng vô lực nói: “Bốn vương sâu sắc cảm thấy đã tới lúc nên lập một vương phi rồi!!!!”

“Khụ khụ.....” Lưu Tự ở bên cạnh suất nửa thì phun cả một ngụm rượu, ho một trận dữ dội mới ngừng được, sau đó lặng lẽ quay đi, suy nghĩ trong sáng, nhất định không phải như hắn nghĩ đâu. →__→

Ầm ỉ bên này còn chưa dừng thì đã nghe thấy bên cạnh chợt phát ra một tràng cười nhẹ, bên trong âm thanh mát lạnh lại mang chút trầm thấp, không rõ nam nữ, trái lại có vài phần mang ý vị khó nói rõ.

Lưu Tự kinh ngạc quay đầu quét mắt qua, trong lòng ngạc nhiên, vì sao cảm thấy giọng cười này lại thập phần giống người đó?

Quay đầu nhìn Tiêu Tĩnh, nhưng thấy hấn híp mắt, nét mặt không vui, chung rượu trong tay cũng bị siết chặt: “Hừ, đạo chích phương nào, giấu đầu lòi đuôi, còn dám vọng tưởng cười nhạo bản vương!”

Lúc chữ cuối cùng phát ra, chung rượu trong tay trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người đã nhanh chóng ném đi, nhắm thẳng vào người mặc bạch y đối diện.

Bóng trắng ấy thể nhưng lại may mắn không chút hoảng loạn, chỉ hơi nghiêng đầu, chung rượu liền sượt qua má rơi xuống đất, ‘choang’ một tiếng vỡ nát, lập tức dẫn tới một bầu không khí lạnh phát.

Tề Tôn Chi vội lên tiếng ngăn lại: “Thực vương điện hạ, đây là Duệ công tử tri kỷ của tại hạ, vẫn mong đừng tức giận.”

Tiêu Tĩnh lạnh lùng nhìn chằm chằm đôi mắt thản nhiên sau cây quạt: “Duệ công tử? Hẳn là công tử họ Tiêu?”

Ai nấy đều ồ lên, nhưng nghe người kia chỉ thấp giọng cười một tiếng, sau đó cây quạt từ từ gấp lại, gương mặt theo động tác dần dần lộ ra. Dung nhan như ánh trăng hé lộ sau tầng mây, phong thái như phụng long thăng yên (rồng bay lên từ chốn đầm lầy), quang hoa trong mắt lưu chuyển, khóe miệng khẽ mang ý cười đậm nhạt, ngoài vẻ ngà ngời thoải mái, còn có nét phong lưu.

Lưu Tự mừng rỡ nhìn nàng, bỗng thấy cảm giác ưu sầu mấy ngày qua đều mất hết.

“Tham, tham kiến điện hạ, thiên tuế thiên tuế thiên tuế.” Đại thần khắp phòng nom nóp đứng dậy dập đầu bái lạy, nhớ tới những lời trước đó, hết thấy đều mờ hơi lạnh rùng rùng.

An Bình làm lơ, khoan thai rời bàn, chậm rãi thông thả tới trước Tiêu Tĩnh, tủm tỉm cười nói: “Hoàng thúc, liệu có thể nói chuyện riêng chút được không?”

Tiêu Tĩnh cười lạnh một tiếng, đột ngột đứng dậy: “Nguyên nghe giảng giải.”

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Đến Rồi*, *Quần Thần Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17

Chuyển ngữ: Míc

Trong khách sảnh Tề phủ, An Bình đang cùng Thực vương bí mật tiến hành hội đàm, mọi người đã được căn dặn không được đến gần, chỉ có thị vệ thiếp thân Song Cửu cầm kiếm đứng cách bên ngoài hai trượng.

Nhưng chur vị đại nhân cũng không dám ngồi trở lại bàn mà vui vẻ yến ẩm, bởi vì tình hình hiện giờ nên người nào người nấy đều lặng lẽ vẫy xem bên ngoài khách sảnh, giả vờ ngắm hoa thurởng trăng, nhưng trong lòng kỳ thực đang lo lắng không yên.

Tiêu Nghĩa Đức cùng nhóm người phe phản đối trong lòng hết sức rối rắm, thật không biết An Bình điện hạ mới rồi nghe bao nhiêu vào tai rồi a.

Tề Giản cùng Chu Hiền Đạt, Lưu Kha ba người tụ lại một chỗ thì thảo luận chuyện, nếu An Bình điện hạ hỏi thể này thể này, chúng ta sẽ đáp như vậy như vậy.....Triệu Vương Tiêu Linh trái lại bộ dạng lo lắng xót xa, chăm chăm nhìn hai bóng người được phản chiếu dưới ánh nến trong khách sảnh, sắc mặt vô cùng lo âu.

Tề Tôn Chi và Lưu Tự yên lặng đưa mắt nhìn nhau, cùng lúc quay đầu: Tuyệt đối không phải như các người nghĩ đâu! →__→ Chi có Lâm Dật là nhân nhấ nhất, sở cái cảm lún phún rầu rựa vào gốc cây cười khẽ.

Trong khách sảnh đèn đuốc sáng trưng, hai bóng người ngồi đối diện nhau phản chiếu trên lớp giấy cửa sổ, thập phần tĩnh lặng, khiến người nhìn không ra bất kỳ manh mối nào. Nhưng bất quá chỉ mới trong chốc lát thì trong phòng bỗng nhiên truyền ra âm thanh đồ vật rơi vỡ, mọi người cả kinh thất sắc, thấy Thực vương bên trong phòng vẫn luôn ngồi yên đột nhiên đứng dậy, chỉ vào bóng người đối diện lớn tiếng quát: “Hừ, chẳng qua ý có mẫu thân là nữ vương, điện hạ thật đúng là đánh giá cao bản thân quá rồi đó!”

Mọi người đều hóa đá trong gió, Thực vương điện hạ.....thật dũng mãnh!

Có điều sức chịu đựng tâm lý của An Bình điện hạ rõ ràng lớn vô cùng, nghe lời này thì bóng người trên cửa sổ chỉ thông thả hớp ngụm trà, sau đó tỉnh bơ nói: “Đúng đó, bản cung có chỗ dựa như vậy, người có sao?”

Tiêu Tinh bực bội hừ lạnh: “Nếu không phải vì nguyên nhân này, ngươi cho rằng mình có thể ngồi lên vị trí Giám quốc?”

“Hừ, nếu không phải có sự chống lưng của Nhiếp chính vương, Ngươi cho rằng mình có thể được như bây giờ? Hoàng thúc, khuyên người đừng kiêu ngạo quá!”

“Bốn vương đã bao giờ từng đề ý đến mấy thứ này? Với Bốn vương, Nhiếp chính hoàng thúc đích thực ân trọng như núi, nhưng bốn vương chưa bao giờ nghĩ rằng sẽ dựa dẫm vào người gì gì đó, nói đến Hoàng trử (*người được xác định sẽ kế thừa ngôi vua*), thế tử của Nhiếp chính vương so ra đều xứng hơn cả ta lẫn ngươi!”

Mọi người bên ngoài khách sảnh đồng loạt hít một hơi khí lạnh, Thục vương, ngài liệu có cần phải sắc bén như vậy không a? ==

Sau khi im lặng một lúc lâu, An Bình mới chậm rãi lên tiếng: “Triều đình trên dưới ai ai cũng biết Nhiếp chính vương sớm đã không hỏi đến chính vụ nữa, con của Người lại càng vô dục vô cầu, yêu thích cuộc sống bên ngoài, người nhắc tới y, thực ra cuối cùng vẫn là muốn nói rõ địa vị thái tử chỉ có mình là thích hợp nhất?”

“Hay cho con a đầu miệng mồm lạnh lợi, đời sau của nhị đế chính là nhờ vào miệng lưỡi như vậy mà đăng vị, có phải không?”

“Ngay cả võ mồm cũng không nói lại bốn cung, Hoàng thúc muốn đăng vị hãy còn sớm đó.”

“Ngươi.....”

“Hừm?”

Tề Tôn Chi vẫn luôn chăm chú nhìn hai bóng người ấy nhũn mảy, sao cảm thấy có chút không bình thường. Cho dù có kiêu ngạo ngang ngạnh thế nào, Thục vương vào thời khắc này cũng không nên tùy tiện tranh cãi kịch liệt như thế chứ.

Thế nhưng phía bên này vừa mới nghĩ xong thì cửa lớn khách sảnh đã bị tông mạnh, Tiêu Tinh nổi giận dùng dùng bước ra, giữa gian mảy còn mơ hồ để lộ một tia dữ tợn. Lúc đến gần Song Cửu, ánh mắt lạnh băng, bất ngờ bước tới, đưa tay định cướp trường kiếm trong tay hắn.

Song Cửu kinh hãi, vội vàng né tránh: “Thục vương xin tự trọng, thuộc hạ là thị vệ bên cạnh điện hạ.”

“Thị vệ? Hừ, văn võ khắp triều ai lại không biết Giám quốc hiện giờ của Đại Lương là kẻ trắng hoa thế nào, bọn ngươi lấy sắc quyến rũ, bại hoại phong hóa triều cương, hôm nay bốn vương liền thay bệ hạ thanh lý!”

Dù sao cũng là chiến tướng dày dặn kinh nghiệm sa trường, Song Cửu lại không dám động thủ đã thương hoàng thân quốc thích, suốt mười mấy chiêu chỉ có thể thủ không thể tấn công, cuối cùng đành phải trơ mắt nhìn trường kiếm trong tay bị Tiêu Tinh đoạt mất, ngay sau đó, mũi kiếm đã kề lên vai hắn, lạnh lẽo dán sát da thịt nơi cổ hắn.

Mọi người có mặt đều sững sờ, hoàn toàn không hiểu tình hình thế nào, nhưng thấy An Bình điện hạ đã nhanh chóng từ trong khách sảnh bước ra, nét mặt lạnh băng: “Tiêu Tinh, nếu ngươi dám làm Song Cửu bị thương, bốn cung nhất định không tha cho ngươi!”

“Hừ, bốn vương sợ ngươi chắc?”

Tiêu Tinh hừ lạnh một tiếng, ánh mắt lạnh lẽo, cổ tay hơi cử động, trường kiếm không chút lưu tình đâm vào vai trái Song Cửu. Song Cửu bị đau kêu lên một tiếng, bên ngoài áo giáp đã loang lỗ vết máu.

“Vô sỉ!”

Cây quạt trong tay An Bình ném ra, đập vào cổ tay đang cầm trường kiếm của Tiêu Tinh, hấn lúc này mới thả tay, trường kiếm theo đó rút ra, bả vai Song Cửu càng chảy máu không ngừng.

“Người đâu, bắt lấy tên tặc tử đại nghịch bất đạo này cho bốn cung!”

“Điện hạ, điện hạ, không thể được.” Người đầu tiên xông tới thế nhưng lại là Tiêu Linh. Tề Tôn Chi từ đầu chí cuối vẫn nhũn mảy, mắt thấy An Bình hãy còn tức giận, hấn mới vội vã lên tiếng: “Điện hạ bớt giận.”

An Bình quét mắt về phía hấn, mím môi, tự mình đỡ Song Cửu đang ôm bả vai: “Người đâu, hồi cung! Tiêu Tinh tạm thời cầm tùc trong phủ, sau này xử lý!”

Lâm Dật sớm đã chạy lên giúp đỡ, chur vị đại nhân cũng hoảng loạn, như thủy triều chen chúc hướng tiền sảnh mà đi, chỉ có Lưu Tự vẫn như cũ không hề nhúc nhích, nhìn bóng người áo trắng đang gấp rút rời đi, gương mặt tràn đầy mất mát.

Từ đầu đến cuối, nàng chưa từng nhìn hấn lấy một lần, hôm nay là lần đầu tiên thấy nàng lộ vẻ sót ruột, nhưng cũng là vì người khác.

Hấn nở nụ cười tự giễu, quay đầu liếc nhìn Tề Tôn Chi cũng giống như hấn, không hề rời đi: “Vốn cho rằng người điện hạ chọn lựa là Từ Đô huynh, chưa bao giờ nghĩ rằng, trái lại là một thị vệ.”

Tề Tôn Chi thoáng giật mình, kẻ đó bật cười: “Tâm tư điện hạ há có phải điều chúng ta có thể hiểu thấu? Khánh Chi không cần để trong lòng.”

“Đệ cũng không muốn để ý, chỉ là chính bản thân cũng không biết thế nào.” Lưu Tự ngập ngừng, nét mặt thành khẩn hỏi dò: “Từ Đô huynh lại có tâm tình thế nào?”

“Tâm tình?” Tề Tôn Chi cười lắc đầu: “Ta chỉ biết, bất luận chúng ta có tâm tình thế nào, người kia cũng sẽ không để ý.”

“Vì sao?”

“Một người tâm lòng quá rộng, chỉ nhìn thấy thiên hạ quốc gia, còn về nhi nữ tình trường, trước hoa dưới trăng, tự nhiên sẽ không cách nào trông thấy.”

Trong lòng Lưu Tự chợt chua xót: “Nhưng điện hạ rõ ràng là nữ tử.....”

“Nhìn đi,” Tề Tôn Chi khẽ cười: “Khánh Chi, chính vì điểm này nên điện hạ mới xa lánh đệ. Đệ là một nam nhi tốt không cam lòng ở dưới người khác, chí tại bốn phương, điện hạ dù trắng hoa, nhưng cũng không bao giờ ép buộc người khác.”

Lòng Lưu Tự chấn động, mấp máy môi, nhưng lại không nói được nửa chữ.

Điều nàng quan tâm, không phải hấn. Người hiểu nàng, cũng không phải hấn.

Cảm giác được sự khác thường trong thần sắc của hấn, Tề Tôn Chi thở dài: “Đệ cũng đừng nghĩ nhiều quá, vì huynh biết những điều này, đơn giản chỉ vì đã từng ở cùng với điện hạ khá nhiều năm mà thôi, mà hiện thời.....” Hấn ngược mắt nhìn vết máu trái dài ở không xa trước mắt, lời nói ra cũng gần như thâm thi: “Hiện thời ta cũng không biết trong lòng nàng đang nghĩ gì.”

Lưu Tự cười khỏ, bất ngờ xoay người rời đi thật nhanh, giống như muốn chạy trốn khỏi mớ hỗn loạn này.

Xung quanh trở lại yên tĩnh, Tề Tôn Chi vẫn đứng đó lấy tay đỡ trán, lặng yên nhìn chăm chú vết máu kia, nhủ mảy trăm tư. Một lúc sau, hấn giống như bừng tỉnh đại ngộ, cao giọng gọi: “Người đâu, đây ta nhập cung.”

Trong Thục vương phủ, Triệu vương Tiêu Linh đang ở trong tiền sảnh gấp đến độ cứ chạy vòng vòng. Tiêu Tĩnh thì ngược lại, vừa vào cửa đã gục đầu ngủ mất, khắp người đầy mùi rượu, gọi thế nào cũng không tỉnh.

Đám người Tiêu Nghĩa Đức rất nhanh đã chạy tới, thấy cảnh tượng như vậy cũng hiểu hấn nhất định trước đó đã say rượu thất lễ, nhưng dù sao làm bị thương người của An Bình điện hạ, giá tiền tung hung1, chính là trọng tội đó.

1 hành hung trước xa giá của vua

Trong quân cấm rượu, Tiêu Tĩnh từ lượng không tốt cũng là bình thường, nhưng bây giờ phải thu dọn thế nào đây? Tiêu lão gia từ không ngừng thở dài, Thục vương trước giờ anh minh thần võ, còn từng được Nhịếp chính vương khen là rường cột của quốc gia, nhưng đáng về hiện giờ, dù thế nào cũng nhìn không ra nửa phần bóng dáng của trụ cột.

Lòng lão tràn ngập rối rắm, lẽ nào trước đây nhìn nhầm rồi? Không đâu..... Tiêu Linh tiếp tục lo lắng trùng trùng ở trong sảnh đi tới đi lui, nói với lão: “Tiêu Ngự sử, Thục vương bình thường không có như vậy, người cũng biết đó, nhất định là vì uống rượu, lại bị điện hạ đã kích một phen.”

“Triệu vương nói rất có lý, nhưng An Bình điện hạ cũng không phải người thiện lương, chỉ sợ chuyện này không hay rồi.”

“Lời này là có ý gì? Chẳng qua là một thị vệ nho nhỏ, lẽ nào điện hạ còn thật sự vì chuyện này mà trừng phạt Thục vương sao?”

“Azzzzz, Triệu vương có điều không biết, điện hạ yêu thích nhất nam tử tuổi trẻ.”

“.....”

Mấy người ngồi ở tiền sảnh một lúc lâu, nhưng vẫn không có biện pháp.

Tiêu Linh ngồi ở ghế đầu, dưới ánh nến, phản chiếu nét lo lắng trên gương mặt hấn, hai mắt hơi híp, lại mơ hồ toát ra vài phần nộ ý: “Vì sự sai lầm của người đi trước, con đường bọn ta gian nan, hiện giờ mỗi người đều đứng ở biên cương, càng không dám có nửa phần sơ suất. Cũng không phải vọng tưởng tự kê công, nhưng những năm tháng trấn thủ biên cương này, chúng ta tốt xấu gì cũng đã bảo vệ biên giới Đại Lương an bình. Kể ra thì, Thục vương trái lại càng gian khổ, thuở thiếu niên thay cha trấn thủ Tây Bắc, trà trộn quân doanh, thậm chí còn một thân một mình, tuổi lập niên đã sớm qua mà vẫn chưa thành gia thất. Bây giờ vương gia cùng trang lứa cũng chỉ còn lại ta và hấn huynh đệ hai người, mắt thấy hấn rơi vào tình cảnh này, bốn vương thật không đành lòng.....”

Nói ra những lời thâm tình thế này khiến đám Tiêu Nghĩa Đức không khỏi thổn thức. Trong lòng cảm khái, chửi trách vị vương gia này lại che chở yêu mến Thục vương đến thế, ắt hẳn là có chút đồng bệnh tương liên a.

Nhớ tới không lâu trước đó Thục vương vừa mới đau lòng mất đi người thân, ý muốn bảo hộ của mấy người có mặt lại trào dâng.

Tiêu Linh đứng dậy bước ra ngoài, hình tượng ôn hòa trước giờ bỗng trở nên lạnh lùng: “Bất luận thế nào, bốn vương nhất định phải bảo vệ Thục vương, vị điện hạ trong cung kia dù thế nào cũng là tiêu bối, tốt xấu gì cũng phải thu liễm một chút!”

Đám người Tiêu Nghĩa Đức đều kinh sợ, hai mặt nhìn nhau, một lúc sau đứng dậy rời đi, trong lòng hết thảy đều lo lắng, nhưng sự dao động trước đó cũng không tồn tại nữa.

Bóng đêm dày đặc, trong Đông cung thế nhưng đèn đuốc sáng rực.

Viên Hi nhìn đám ngự y vào vào ra ra, chuông cảnh báo trong lòng rung lên mãnh liệt, bất quá là bà vai bị thương chút thôi, chảy chút máu, nhưng điện hạ khản trương quá thể, lẽ nào thẳng nhai đó thật sự sẽ trèo cành cao?

Hắn đau khổ ôm đầu, dừng mà, thái giám chính trực như hắn sẽ vĩnh viễn không có ngày nổi danh a! >_<

Rất nhanh những ngự y có mặt đều lui ra, An Bình ngồi ở đầu giường, vô cùng quan tâm nhìn Song Cửu: “Sao rồi? Có đỡ chút nào chưa?”

Song Cửu vội vàng như thể muốn ngồi dậy: “Điện hạ, thuộc hạ sao có thể ngủ lại chính điện, thực đi quá giới hạn rồi. ....”

“Không sao, yên tâm dưỡng thương là được.” An Bình ấn vai hắn, nhưng cực kỳ cẩn thận tránh vết thương của hắn, ý bảo hắn nằm nghỉ.

Bạch y của nàng dính đầy máu, nhưng tới giờ này còn chưa thay, nhớ tới trước đó nàng vì mình bị thương mà nổi giận, Song Cửu nhất thời hai má ửng hồng, mí mắt rũ xuống, cũng không dám liếc nhìn nàng nữa.

“Sao vậy?” An Bình khom người lại gần, ngữ khí dịu dàng đa tình, ánh mắt trên dưới đảo qua một lượt, dừng lại trên cổ áo hắn, mâu quang chột lóe, nhưng lại bật cười: “Thì ra người lớn như vậy rồi mà ngay cả y phục thông thường cũng mặc trái cho được.”

Song Cửu trước giờ vẫn mặc giáp trên người, nếu không phải vì bị thương, thật sự sẽ khó phát hiện y phục bên trong có ngược hay không. Nàng cười lắc đầu, đưa tay kéo chăn, định cởi áo trong cho hắn, sửa lại hướng cổ áo cho hắn, nhưng thấy Song Cửu túm chặt cổ áo, mặt đỏ đến độ muốn trich ra máu: “Đừng, điện hạ, xấu hổ. ....”

An Bình buồn cười, sờ sờ gương mặt bánh bao của hắn, đứng dậy đi ra ngoài: “Được rồi, vậy người nhớ lần sau phải mặc đúng đó.”

Song Cửu vội vàng đồng ý, sau đó dùng chăn phủ lên đầu.

An Bình ở ngoài cửa điện dừng bước, lại liếc mắt vào trong điện lần nữa, trong mắt hào quang lấp lánh, suy nghĩ trăm xoay vạn chuyển.

“Điện hạ, Thiếu sư Tề Tôn Chi cầu kiến.” Viên Hi từ hành lang bên cạnh chạy tới, thấp giọng bẩm báo.

“Humm? Người đang ở đâu?”

“Đang chờ ở trong thiên điện.”

An Bình gật đầu, lập tức hướng thiên điện mà đi. Vừa đẩy cửa đã thấy Tề Tôn Chi ngồi trên xe lăn quay người lại, nét mặt nghiêm nghị nói với nàng: “Điện hạ, kẻ chủ mưu sau màn vụ hành thích đã lộ chân tướng rồi.”

“Hả? Là ai?”

“Điện hạ hi vọng là ai, chính là người đó.”

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Đến Rồi, Quân Thần Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18

Chuyển ngữ: Míc

Trải qua mấy ngày yên ắng, vết thương của Song Cửu đã xác định không đáng ngại, An Bình mới xử lý chuyện của Tiêu Tĩnh—tạm giữ ở kinh thành, thu lại binh phù, cấm túc trong phủ, không được tiếp xúc với người ngoài.

Tin tức truyền ra, triều đình xôn xao. Giám quốc của chúng ta quả thật yêu thương thị vệ không chút keo kiệt nha.

Tiêu Nghĩa Đức và Triệu Vương hôm đó liền cùng nhau vào cung thỉnh cầu, nhưng vừa tới cửa Ngự thư phòng đã nghe một tràng choang choang choang choang tiếng đồ vật bị đập vỡ, kẻ đó Viên Hi lão đà lão đảo lao ra, nét mặt hoảng sợ quỳ ở thềm cửa: “Điện hạ, nô tài đáng chết, Ngài bớt giận đi, gần đây cứ luôn tức giận như vậy, không tốt cho cơ thể đâu.”

Tiêu Nghĩa Đức và Tiêu Linh đưa mắt nhìn nhau, cả hai đều run lên, cuối cùng quyết định vẫn là tạm thời tránh mũi nhọn thì tốt hơn, lại liền cùng nhau rời

đi.==

Viên Hi liếc mắt theo bóng hai người, lúc này mới bắt đầu bò dậy, phui phui y phục bước vào điện: “Điện hạ, màn diễn vừa rồi của nô tài thế nào?”

An Bình ngồi sau án thư yên yên tĩnh tĩnh phê tấu chương, làm như không thấy đồng mảnh vỡ đầy trên đất trước mặt, đầu cũng không hề ngước, nói: “Ngoại trừ lúc đập đồ hơi ồn một chút, những cái khác đều rất tốt, bổn cung sau này sẽ có trọng thưởng.”

“Tạ điện hạ.” Viên Hi vui rạo rức thu dọn đồng hồ dọn đầy đất.

Không lâu sau, An Bình phê xong tấu chương cuối cùng, bưng trà lên hóp một ngụm tỉnh táo tinh thần, nói với Viên Hi: “Chuẩn bị một chút, từ cửa hông xuất cung, tới Thục vương phủ một chuyến.”

Viên Hi lo lắng nói: “Song Cửu còn đang điều dưỡng, điện hạ tạm thời đừng xuất cung đi.”

“Không sao,” An Bình phát phát tay, đứng dậy bước ra ngoài: “Tới bên ngoài sẽ có người đi trước bảo vệ.”

Trong Thục vương phủ, Tiêu Tĩnh đang bức bối ngồi trong sảnh, không bao lâu liền thấy một người hầu hấp ta hấp tấp chạy vào bẩm báo Triệu vương tới rồi.

Hắn hơi ngạc nhiên, An Bình rõ ràng đã ra lệnh cấm hắn không được tiếp xúc với người ngoài, Tiêu Linh sao lại tới?

Còn chưa nghĩ xong thì Tiêu Linh đã nhanh chân chạy vào, sau khi trái phải nhìn hắn thì bảo người hầu đóng cửa lại, lúc này mới lại gần hắn nói: “Chuyện binh phủ, bốn vương đã biết rồi, An Bình điện hạ lần này làm có hơi quá.”

“Hừ, đừng nhắc tới nữa.” Tiêu Tĩnh tức giận ngồi xuống: “Nếu như thật sự chỉ làm bị thương tên thị vệ kia thì cũng thôi đi, lại còn khăng khăng liên quan tới chuyện con a đầu đó gặp hành thích lúc trước, bây giờ nó đã cho rằng bốn vương đối với nó có địch ý, liền một mực chắc chắn thích khách là do bốn vương sai khiến, bằng không sao có thể lấy công phu sư tử ngọam muốn binh phủ?”

“Nhưng mà như vậy,” Tiêu Linh nhíu mày: “Thế này thì có gì tốt chứ?”

“Trừ phi tìm ra kẻ chủ mưu sau màn thực sự, bằng không binh phủ nhất định sẽ không giữ được.” Tiêu Tĩnh càng nghĩ càng tức, sắc mặt cũng trở nên xanh mét.

“Azzzzzz, hôm đó cũng là nguoi sơ ý quá, vốn đã là người khó chơi rồi, nguoi còn kèn cựa với con bé nữa.”

“Bốn vương vốn chỉ uống nhiều hơn mấy chung, lại bị giận quá hồ đồ.....”

Lời nói chợt bị ngắt ngang, người hầu cách cánh cửa ở bên ngoài bẩm báo, giọng đầy cảnh giác: “Vương gia, có khách đến.”

Hai người đều ngẩn ra, Tiêu Linh gật gật đầu với hắn, vội vàng chạy tới sau bức bình phong bên cạnh. Ngay sau đó, có người đẩy cửa đi vào, vận nam trang màu trắng, tay cầm quạt, gương mặt nhã nhặn.

“Hừ, bốn vương tưởng là vị khách quý nào, thì ra là Duệ công tử à.”

An Bình không chút để ý ngữ khí trào phúng của hắn: “Đứng ha, hiện giờ hoàng thúc bị cấm túc trong phủ, ngoại trừ bổn cung, lẽ nào còn có thể có người tới bái phỏng?”

Tiêu Tĩnh bị nghẹn họng, hừ lạnh một tiếng.

“Bỏ đi, người quang minh chính đại không nói lời mờ ám, hôm nay bổn cung tới đây, chỉ vì một chuyện.” An Bình không chút khách khí đi tới ghế trên ngồi xuống, gấp quạt lại, ý cười dạt dào: “Xin hoàng thúc hãy giao binh phủ ra đi.”

“Cái gì?” Tiêu Tĩnh nổi giận: “Chân trước nói phải giao binh phủ, chân sau đã tự mình tới đòi, nhưng lại không có thủ dụ của bộ hạ, điện hạ cho rằng đây là mua đồ à?”

An Bình chống má ngẫm nghĩ một lúc, nét mặt thành khẩn nói: “Nếu không, Người ra giá đi?”

“.....”orz

“Được rồi, hoàng thúc, Người cũng biết hoàn cảnh hiện giờ của mình, không muốn gánh tội sát hại Giám quốc thì sớm giao binh phủ ra nhanh chút đi.”

“Điện hạ đây là đang uy hiếp bốn vương?”

“Không dám, mà uy hiếp gì chứ, phải nói là thương lượng, việc xấu trong nhà không đồn ra ngoài, bổn cung cũng không muốn đem chuyện này làm âm lên.”

Tiêu Tĩnh híp mắt: “Điện hạ đúng là bám dai như đĩa.”

An Bình khẽ mỉm cười, mở quạt nhẹ nhàng phe phẩy: “Người xưa có dạy: chỉ có nữ tử và tiểu nhân là khó dạy.”

“.....”

Hai người giằng co hồi lâu, Tiêu Tĩnh hừ lạnh một tiếng, cuối cùng vẫn từ trong ngực lấy ra binh phù trước giờ không rời, ngữ khí khó chịu: “Tạm thời giao cho điện hạ bảo quản mà thôi, đợi bốn vương chứng minh mình vô tội, vẫn xin điện hạ vật về cố chủ!”

1 Nguyên văn: Hoàn bích quy Triệu. thời Chiến quốc nước Triệu có viên ngọc họ Hoà của nước Sở, Tần Triệu Vương dùng 15 ngôi thành để đổi viên ngọc này. Triệu Vương phái Lạn Tương Như mang ngọc đi đổi thành, Tương Như đến nước Tần dâng ngọc, nhìn thấy Tần Vương không có thành ý, không muốn giao thành, bèn nghĩ cách mang ngọc trở về, phái người trả lại cho nước Triệu. Ví với vật còn nguyên vẹn quy trả về cho chủ cũ

An Bình đứng dậy, bước tới trước, không chút khách khí cầm lấy binh phù rồi liền hướng bên ngoài mà đi: “Hoàng thúc xin cứ tự nhiên, bốn cung chờ.”

Tiêu Tĩnh tức giận vô cùng, vung tay lên, chén trà trên bàn liền rơi xuống đất, kể đó những đồ vật khác trong lửa giận của hắn cũng cùng chung số phận.

An Bình bước đi trong tràng âm thanh chói tai ấy, đầu cũng không thèm ngoảnh lại leo lên xe ngựa, cười nói với Viên Hi: “Học hỏi đi, xem thử Thục vương nhà người ta đập đồ thế nào!”

“.....”

Mãi đến lúc không còn món nào có thể đập được, Tiêu Linh mới từ sau bình phong bước ra, nét mặt cũng âm ức khó chịu, như thể đã nhẫn nhịn đến cực điểm: “Điện hạ sao có thể bức tới nước này chứ, Thục vương tạm thời nhịn đi, chuyện này bốn vương nhất định sẽ tận lực giúp đỡ.”

Tiêu Tĩnh cuối cùng cũng lấy lại chút bình tĩnh, gương mặt lộ vẻ cảm kích: “Vậy xin cảm tạ Triệu vương trước.” Hắn nhìn trái nhìn phải, vẩy vẩy tay với Triệu vương: “Triệu vương xin hãy theo bốn vương tới thiên sảnh nói chuyện riêng chút, bốn vương mới mời về một vị trợ thủ, hắn là đã đến rồi.”

Tiêu Linh mặt lộ vẻ ngạc nhiên, gật đầu, theo hắn ra cửa đi về phía tiền sảnh, vừa đẩy cửa vào đã nhìn thấy Thiếu phó Luru Tự ngồi bên bàn, lúc này mới hiểu rõ.

Trông thấy nhị vị Vương gia đi vào, Luru Tự vội đứng dậy hành lễ, nhưng đã bị Tiêu Tĩnh bước lên trước giữ lấy cánh tay: “Bây giờ chuyện đã thế này, để ngoại đường đường là một Thiếu phó lại đi cửa sau mà vào, bốn vương thực sự hổ thẹn.”

Luru Tự cười nói: “Vương gia đừng để ý, Khánh Chi và Vương gia quen biết cũng không phải ngày một ngày hai, há có thể bận tâm mấy chuyện này.”

“Nói rất đúng.” Tiêu Tĩnh lúc này mới giãn nét mặt, nở nụ cười: “Hôm nay mời ngoại tới đây cũng là dựa vào giao tình giữa hai chúng ta.” Hắn nhắc tay gác lên vai Luru Tự, trong mắt chợt phủ một tầng thâm ý: “Khánh Chi đồng ý giúp bốn vương chứ?”

Luru Tự gật đầu: “Đương nhiên.”

Tiêu Tĩnh lúc này mới quay đầu nhìn Tiêu Linh, lớn tiếng cười: “Có nhị vị tương trợ, bốn vương nhất định sẽ giải tòa được hiềm nghi.”

Rời khỏi phủ Thục vương, An Bình cũng không gấp rút hồi cung, mà lại thông thả đi về phía cổng thành.

Viên Hi cài trang mã phu ngồi bên ngoài xe nhớ tới vụ hành thích trước đó không lâu, trong lòng rất căng thẳng, nỗ lực khuyên nài: “Công tử, chúng ta vẫn là quay về đi, vạn nhất xảy ra chuyện gì, nô tài có chết vạn lần cũng khó mà đền tội a.”

An Bình ngồi trong xe ung dung phe phẩy quạt, nét mặt thản nhiên.

Băng qua phố xá sầm uất, càng đi càng vắng, lúc sắp tới cổng thành thì chỉ nghe thấy tiếng vó ngựa vội vã gấp rút. Viên Hi trong lòng kinh hãi, vội quay đầu nhìn, nhưng thấy hai tướng lĩnh trẻ tuổi người mặc khôi giáp cười trên lưng ngựa, chạy băng băng đến trước mặt, kể đó liền ghim cương, im lặng chấp tay hành lễ, rõ ràng là không muốn để lộ thân phận của An Bình.

An Bình vén màn xe liếc nhìn bên ngoài, khẽ cười, dùng quạt gõ đầu Viên Hi một cái: “Đã nói với ngoại tự có người tới bảo vệ, giờ thì an tâm chưa?”

Viên Hi xấu hổ cười cười, lại nhìn hai tướng lĩnh trẻ tuổi trước mặt, phát hiện trông rất quen mắt, tỷ mỉ nhìn kỹ một phen, lúc này mới nhận ra là nhị vị công tử nhà Tần thượng thư và Tiểu ngự sử.

“Khác Miễn, Cẩm Phong, tới đây nói chuyện đi.” An Bình gật đầu với hai người, lại lấy quạt cốc Viên Hi một cái, người kia lập tức hiểu ý, hết sức chăm chú đảo mắt nhìn ra chung quanh, cả người tỏa ra khí tức ‘người lạ chớ tới gần’. ==

Có điều mới hơn nửa năm nhưng Tần Tôn và Tiêu Thanh Dịch đã thay đổi rõ rệt. Thịt thừa trên người Tần Tôn không thấy đâu, toàn thân toát ra vẻ uy vũ, cuối cùng đã tìm thấy được phong thái năm nào. Tiêu Thanh Dịch cũng không còn vẻ bồn khoăn do dự lúc chạy tới trước mặt An Bình quỳ gối khóc lóc nữa, trái lại thực sự kiên cường, hẳn là đã có kết quả tốt.

Huấn luyện trong quân sớm đã tạo thành thói quen tốt cho hai người, sau khi một trước một sau lên xe ngựa, thái độ rất kính cẩn, không nói nhiều tới nửa câu, sau khi thấy An Bình đưa tay ra hiệu mới lần lượt ngồi xuống bên cạnh.

“Đã lâu không gặp, hai người nói thử tình hình xem.”

Tần Tôn hành lễ nói trước: “Khác Miễn không có gì hay để nói, tự hỏi không phụ sự cất nhắc của điện hạ.”

An Bình hài lòng gật đầu, quay qua nhìn Tiêu Thanh Dịch, người kia bắt gặp mặt hơi đỏ lên, ho khan một tiếng: “Cầm Phong hiện thời cũng không dao động nữa rồi, xin điện hạ an tâm.”

“Như vậy rất tốt, bốn cung biết sẽ không nhìn nhầm người.”

Tần Tôn nói: “Không biết điện hạ hôm nay bất ngờ triệu chúng thần đến là vì việc gì.”

An Bình ‘phạch’ một tiếng xòe quạt, nhẹ nhàng phe phẩy, tư thái mặc dù ung dung nhưng thần sắc giữa gian mây lại thập phần nghiêm túc: “Với sự từng trải trong quân ngũ của hai người, chuyện này vốn không nên nhắc tới lúc này, nhưng thời cơ đã tới, cũng không thể không nắm bắt.” Ngừng một chút, nàng đột nhiên nở nụ cười: “Có điều đối với hai người mà nói, cũng coi như là một khảo nghiệm.”

Tiêu Thanh Dịch dần lòng không được, nói: “Dám hỏi điện hạ, rốt cuộc là chuyện gì?”

An Bình cười cười, tiếp tục nói: “Bốn cung đã sắp xếp trong doanh rồi, Khác Miễn sau khi trở lại quân doanh sẽ đến chỗ Triệu lão tướng quân thống lĩnh năm ngàn binh, huấn luyện cho tốt, không được phép có nửa phần lười biếng.”

Tần Tôn sừng sốt: “Năm ngàn binh sĩ này điện hạ dự định làm gì?”

“Bốn cung đã nói với Triệu lão tướng quân là muốn dùng làm cấm vệ quân.”

“Cấm vệ quân?” Tần Tôn buồn bực, Cấm vệ quân không thiếu người nha? Nhưng đến khi hắn nhìn thấy ánh mắt An Bình thì lập tức hiểu ra, vội vàng hành lễ tuân mệnh: “Thuộc hạ lắng lời rồi, cẩn tuân chỉ ý của điện hạ.”

An Bình ừ một tiếng, lại quay qua nói với Tiêu Thanh Dịch: “Về phần Cầm Phong, năm ngàn binh sĩ Thục vương dẫn tới ở bên ngoài thành giao cho người huấn luyện.”

Tiêu Thanh Dịch kinh ngạc: “Binh mã của Thục vương.....thuộc hạ có thể tiếp quản?”

An Bình từ trong tay áo lấy ra binh phù đưa cho hắn: “Binh tướng sa trường, chỉ biết binh phù, đây là ta chiếu theo lệ, ngươi cứ an tâm mà làm.”

Tiêu Thanh Dịch khần trương nhận lấy, vẫn còn kinh ngạc không thôi.

An Bình gấp quạt, nghiêm mặt nói: “Hai người các ngươi đã là người quen cũ của bốn cung, đồng thời cũng là do bốn cung một tay cất nhắc, đây là chuyện cơ mật, sở dĩ giao cho các ngươi, cũng không phải là vì những nguyên nhân này. Bốn cung tin tưởng năng lực của các ngươi, nếu không chỉ trong thời gian nửa năm ngắn ngủi, các ngươi ngồi ở nơi đây sẽ không phải đáng về như thế này.”

Tần Tôn và Tiêu Thanh Dịch nghe thấy lập tức nét mặt tràn đầy nghiêm nghị, trong lòng thoáng dâng lên cảm giác kiêu ngạo cùng kích động.

“Nhưng hai ngươi cũng phải hiểu rõ phân lượng của mình, binh mã hai bên cũng không phải người chân ướt chân ráo mới vào quân doanh, nếu muốn phục chúng, các ngươi e rằng cần phải bỏ ra càng nhiều công sức so với bình thường.” Đầu mày An Bình khẽ nhíu, cười cười: “Đương nhiên, nếu như các ngươi dự định buông tay, bốn cung cũng có thể tìm người khác, không cần miễn cưỡng.”

Tần Tôn và Tiêu Thanh Dịch đưa mắt nhìn nhau, cùng đưa tay hành lễ: “Nhất định không phụ kỳ vọng của điện hạ.”

An Bình gật đầu, nhàn nhã mở quạt, đây chỉ xem như vừa mới bắt đầu....

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Đến Rồi, Quân Thần Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19

Chuyển ngữ: Míc

Song Cửu vẫn tiếp tục dưỡng thương như cũ, còn An Bình lại càng chịu khó ra vào cung hơn bình thường.

Mấy ngày trước, mẫu hậu nàng lại tìm được liệu quý hiếm gì đấy từ Thanh Hải quốc gửi về, nàng liền lấy danh nghĩa đi đưa thuốc tới thăm Tề Thiếu phó ‘bán nghệ không bán thân’. Lúc trên người mặc nam trang màu trắng ngang qua đình viện, vừa hay tình cờ gặp được tiểu nha hoàn đêm ấy bắt cần đưng phải nàng và Tề Tôn Chi đang ‘thân mật khăng khít’, người kia lập tức sợ tới độ cuống cuống bỏ chạy.

Nàng cũng không muốn bị đánh chết oan uổng như vậy đâu! >_<

Sau đó, An Bình lại đi quấy rối Thực vương một phen, sau khi lại khiến hấn nổi điên đập đồ lung tung một bận thì thông dong đi tới chỗ Tiêu Thanh Dịch huấn luyện ở ngoài thành lên quan sát.

Dùng Tàn Tôn và Tiêu Thanh Dịch có thể che giấu tai mắt người khác rất tốt, nhưng thành thực mà nói, tình hình không cho phép lạc quan. Nàng không định gây áp lực cho Tiêu Thanh Dịch nên cũng không để lộ, sau đó lại thông dong leo lên xe ngựa hồi cung.

Vừa vào cửa cung thì vừa đúng lúc gặp Chu Liên Tương đang chuẩn bị xuất cung. Có điều nàng ấy cũng không đi một mình, mà có Lưu Tự bên cạnh, hai người cùng hướng cửa cung mà đi, vừa nói vừa cười. An Bình vốn định im hơi lặng tiếng mà vào, nhưng bị Chu Liên Tương tình mắt phát hiện, chưa kịp động đậy đã thấy nàng nhanh chóng đi tới hành lễ.

“Miễn lễ đi,” An Bình phát phát tay, cười hỏi một câu: “Tuyển chọn nữ quan kết thúc rồi chứ?”

“Hồi điện hạ, đã kết thúc rồi, hôm nay Liên Tương nhập cung chính là để bẩm báo với Thái hậu việc này, lão nhân gia người cũng rất quan tâm đến chuyện này.”

“Ừm, bồn cung chính vụ bận rộn, Thái hậu ít nhiều nhờ có người bầu bạn, bây giờ đã kết thúc, vậy cứ an tâm chờ kết quả đi, bồn cung tin người có thể bộc lộ tài năng.”

Chu Liên Tương nghe nàng cổ vũ như thế, không ngừng vâng dạ.

An Bình gật gật đầu, quay người định đi nhưng thấy Lưu Tự đứng cạnh đấy, dường như muốn bước lên hành lễ thì lại có chút do dự, không biết đang rối rắm điều gì. Nàng cười cười, lên tiếng “Thiếu phó cũng miễn lễ đi” rồi nhanh chóng rời đi, trước khi đi còn không quên trêu ghẹo lướt mắt qua hai người một cái.

Lưu Tự nhận thấy ánh mắt tựa tiểu phi tiểu đó của nàng, lập tức hiểu nàng đã hiểu lầm, không khỏi có chút ảo não.

Vừa tới cửa Đông Cung đã thấy Song Cửu trên người khoác chiếc áo mỏng đứng tựa cửa, thấy An Bình xuất hiện liền lộ vẻ nhẹ nhõm: “Điện hạ sao có thể một mình xuất cung, vạn nhất xảy ra chuyện gì thì sao?”

An Bình bước nhanh tới trước, đỡ cánh tay hấn, cười đến tình ý dạt dào: “Vẫn là Song Cửu quan tâm bồn cung, thật không uổng công bồn cung yêu thương người.”

Song Cửu ngượng ngùng cúi đầu.

Viên Hi ở một bên liếc mắt xem thường, vừa quay đầu thì lại sững người, áp a áp ứng kêu lên một tiếng: “Điện hạ.....”

An Bình xoay người, thấy Lưu Tự đứng sau lưng cách đó vài trượng, ánh mắt đau đớn nhìn mình, sau đó quay đầu bước đi, bước chân gấp gáp. Nàng thoáng ngẩn ra, nghĩ nghĩ, cuối cùng vẫn đuổi theo.

Mãi đến khi gần tới cửa cung, An Bình bước nhanh hơn, chạy lên trước kéo cánh tay Lưu Tự mới khiến hấn dừng bước.

“Khánh Chi, sao vậy?”

Lưu Tự quay người, cúi đầu không nhìn nàng, giọng nói khàn khàn: “Kỳ thực vi thần vừa rồi muốn giải thích với điện hạ.”

“Giải thích chuyện gì?”

Hấn hít sâu một hơi, tay siết lại thành nắm, trầm giọng nói: “Mới rồi điện hạ hiểu lầm rồi, vi thần và Chu tiểu thư không có gì, trên thực tế, hiện giờ vi thần đối với Chu tiểu thư đã không còn tâm tư lúc đầu nữa.”

Ánh mắt An Bình lóe lên, cười cười: “Sao lại muốn giải thích với bồn cung?”

Lưu Tự chột ngắc đầu, rút cánh tay bị nàng níu ra, sắc mặt giận dữ: “Đúng đó, vi thần cần gì phải giải thích với điện hạ chứ! Dù gì điện hạ cũng đâu có quan tâm!”

Vừa dứt lời, hấn giống như chột bưng tỉnh, không khỏi lùi về sau một bước, gương mặt cũng bắt đầu đỏ lựng lên, xấu hổ vô cùng, vội vội vàng vàng quay người bước đi, nhưng chưa được mấy bước lại dừng lại. Gió thu xào xạc, bóng dáng cao ngạo của hấn tựa như điều hâu sải cánh theo gió, đầu chưa từng quay lại, chỉ thấp giọng nói một câu: “Điện hạ luôn có khả năng khiến người khác cảm phẫn.”

Khiến người cảm phẫn, nhưng hết lần này tới lần khác lại làm người ta nhớ nhung, có đôi khi thật sự cảm hận chính mình.

An Bình thả tay, đứng đấy không nói lời nào, nhìn theo bóng hấn dần xa, khẽ thờ dài một tiếng.

Người hiểu lòng ta, nói ta ưu sầu, người không hiểu ta, nói ta đáng trách....

Thời tiết chuyển lạnh, đến tối đã có vài phần cảm giác ngày đông.

An Bình ngồi trong ngự thư phòng phê xong bản tấu chương cuối cùng, bỗng nhớ chực ra điều gì, ngừng đầu hỏi Viên Hi: “Hôm nay Tề thiếu sư có tới không?”

Viên Hi nghiêm túc nghĩ nghĩ, lắc đầu: “Không có ạ.”

Nàng nhú mày, ban ngày hẳn rõ ràng nói có chuyện phải vào cung bẩm báo, sao tới giờ còn chưa tới? Mặc dù là chủ nợ, nhưng ngay cả Giám quốc cũng dám giỡn mặt, thật sự là to gan nha. Nàng cười lắc đầu, cúi xuống: “Bỏ đi, hồi tâm cung thôi.”

Hôm sau ở trong ngự thư phòng nghị sự, chur vị đại nhân không khỏi lại nhắc tới chuyện Thục vương bị cầm tù. Đại khái là thấy sóng gió đã qua, rất nhiều đại thần bắt đầu thử thăm dò vì hân cầu xin.

An Bình không chút ngạc nhiên, nhưng cũng không tỏ thái độ, khiến chur vị đại nhân rất rối rắm.

Nghị sự xong ai nấy đều lui ra, duy chỉ có Tề đại học sĩ Tề Giản lưu lại.

“Điện hạ.....” Ánh mắt ông lấp lóe, dường như có chút ngưng ngừng, ngập ngừng hồi lâu mới tiếp tục nói: “Không biết đêm qua khuyên tử có hay không.....làm phiền điện hạ, lão thần thật hổ thẹn a.”

An Bình sùng sốt: “Cái gì?”

Tề Giản nghe nàng hỏi lại thì càng xấu hổ, ngay cả mang tai cũng bắt đầu đỏ lên: “Sầm tối hôm qua khuyên tử vào cung, cả đêm không về, lão thần đoán, hẳn là nghỉ ở chỗ điện hạ rồi.....” Càng nói giọng lại càng lí nhí, cuối cùng ông bối rối ho khan một tiếng.

An Bình thề nhưng nhú chặt mày: “Người nói hẳn cả đêm không về?”

“Dạ.” Ấy ya, Ngài còn truy hỏi mãi vậy sao? Không tốt đâu mà.... →__→

“Nhưng hẳn chưa hề vào cung.”

Tề Giản trước đó còn xấu hổ nháy mắt như bị sét đánh: “Cái gì?”

An Bình rũ mắt trầm tư trong chốc lát, hỏi: “Tùy tùng bên cạnh hẳn có về phủ không?”

Tề Giản nét mặt lộ vẻ hoảng loạn, liên tục lắc đầu: “Không có.”

“Vậy là đúng rồi, nếu bốn cung giữ hẳn lại qua đêm, nhất định sẽ phải tùy tùng trở về bẩm báo.”

“Vậy.....” Đầu gối Tề Giản mềm nhũn: “Lẽ nào mất tích rồi?”

An Bình không trả lời, đứng dậy bước nhanh tới bậc cửa: “Viên Hi, lấy lệnh bài của bốn cung, điều ba trăm cấm vệ quân, lục soát khắp thành, nhất định phải mau chóng tìm được Tề thiếu sư.”

Viên Hi vội vàng nhận lệnh đi làm, Tề Giản sợ hãi, mặt sẫm đã cắt không còn giọt máu: “Lẽ nào đã xảy ra chuyện gì rồi?”

“Yên tâm, sẽ không có gì đâu.” An Bình trấn an ông, nhưng trong lòng cũng không nhẹ nhõm.

Tề Tôn Chi trước nay không có thù oán với người khác, đột ngột mất tích, nhất định là có liên quan tới nàng, mà đạo gần đây người nàng đắc tội cũng chỉ có Thục vương. Chuyện cướp binh phù nàng sớm đã có âm mưu, Tề Tôn Chi chỉ đoán, cũng không tham dự, thế nên mũi nhọn hẳn là nhắm về nàng. Nếu như có thể nhân lúc hân nhập cung mà gặp chuyện, hẳn là từ trước đã lập kế hoạch hân hỏi.

Thời gian trôi qua một lúc lâu, nàng vẫn luôn ngồi sau án thư, bình tĩnh không biến sắc. Tề Giản trái lại như thể mất hồn, không ngừng đi đi lại lại trong điện, luôn miệng hỏi: “Điện hạ, sao còn chưa có tin tức?” Nàng chỉ có thể an ủi ông, đầu mày thề nhưng không khỏi càng lúc càng nhú chặt.

Dù gì càng để lâu thì càng có khả năng xảy ra chuyện.... “Điện hạ!” Viên Hi chợt nghiêng nghiêng ngả ngả lao vào, phi phò bẩm báo: “Tìm thấy dây cột tóc của Tề thái phó ở giữa đường, chúng nô tài dọc theo đó tìm kiếm, cuối cùng phát hiện trạch tử cách đó gần nhất là phủ đệ của Kinh Triệu Doãn Tiền nhiệm, liền tiến hành bao vây nơi đó, lập tức vào cung báo cáo.”

Tề Giản vội nói: “Nhất định là Từ Chi để lại ám hiệu giữa đường, điện hạ nhanh cho người vào phủ tìm kiếm đi.”

An Bình mím môi không nói. Kinh Triệu Doãn Tiền nhiệm dung túng con trai hành hung, nàng coi như đã thẳng tay, hung thủ đã bị trừng phạt không nói, toàn bộ nam đinh trong nhà cũng bị lưu đầy ba nghìn dặm, nữ quyến thì hết thấy nhập nô tịch. Chuyện này sao có thể liên can đến bọn họ?

Nàng ngẫm nghĩ, đứng dậy lấy áo choàng mặc bên cạnh khoác lên người, bước nhanh ra ngoài: “Bốn cung tự mình đi xem thử, Tề đại học sĩ cũng đi cùng đi.”

Không cần nàng nói, Tề Giản đã vội vàng chạy theo.

Một đoàn người rất nhanh đã tới trước trạch phủ bị bỏ hoang, An Bình vừa xuống xe liền thấy có người ra roi thúc ngựa chạy tới.

Là Lưu Tự.

Con giận hôm trước trở thành hư không, hần hiện giờ sắc mặt tràn đầy sốt ruột: “Điện hạ, vi thần tìm xung quanh rồi, chỉ có nơi này là có khả năng nhất.”

An Bình liếc hần một cái: “Khánh Chi sao lại biết chuyện Từ Đô mất tích?”

Viên Hi ở bên cạnh nói: “Lúc chúng nô tài tìm kiếm, nửa đường tình cờ gặp Thiếu phó đại nhân.”

“Thì ra là vậy” An Bình gật đầu, dứt khoát phát tay một cái: “Lập tức vào phủ lục soát, một chỗ cũng không được bỏ qua.”

Cấm vệ quân nghe lệnh ồ ạt xông vào phủ, thế nhưng vừa đẩy cửa bên trong liền xông ra một đám hắc y nhân, lập tức cùng binh sĩ giao chiến, xem dáng vẻ rất giống với thích khách đã ám sát An Bình hôm trước.

Lưu Tự vội vàng chắn phía trước An Bình: “Điện hạ cùng Tề đại học sĩ mau lên ngựa tránh đi.”

An Bình liếc nhìn đám hắc y nhân đang hăng hái giao đấu, nói một câu “chừa lại người sống” rồi liền quay người lên xe ngựa. Tề Giản trái lại nét mặt tràn đầy lo lắng, rề rề không muốn lên xe, cuối cùng bị Lưu Tự tung một chưởng đánh ngất mới xong chuyện.

Bên ngoài cảnh tượng hỗn loạn, An Bình thế nhưng lại trầm suy tư. Thân thủ mới rời của mấy hắc y nhân kia võ nghệ cũng không tính là cao cường, đối mặt với ba trăm cấm vệ quân, bị thất thủ cũng là chuyện sớm muộn. Kẻ đứng sau màn định đề bọn họ làm người chịu tội thay sao?

Nghĩ tới điểm này, nàng dường như hiểu ra gì đấy, sự lo lắng trước đó cũng mất đi không ít.

Quả nhiên, rất nhanh bên ngoài đã trở lại yên tĩnh, Lưu Tự ở ngoài bẩm báo: “Hồi bẩm điện hạ, kẻ gian phần lớn đã bị giết chết, chỉ còn lại năm tên bị bắt sống.”

An Bình vén màn đi ra, quét mắt về phía cửa phủ, gật đầu: “Giải tới đại lao chờ thẩm vấn, lập tức phái người vào phủ lục soát.”

Viên Hi đã dẫn người đi vào, Lưu Tự trái lại vẫn đứng tại chỗ, muốn nói lại thôi.

“Sao vậy?” An Bình quay đầu nhìn thần sắc hần, không khỏi có chút kỳ quái.

“Điện hạ...” Hần ngập ngừng, tiếp lời: “Trong mấy người vừa bị bắt, vi thần nhận thấy có một người quen, chính là trưởng tử của Kinh Triệu Doãn Tiên nhiệm, hần đã ở đây, nhất định là đám người kia muốn tìm vi thần báo thù, nhưng lại bắt nhầm người.”

An Bình lúc này mới nhớ ra hần hôm trước đích thực cũng vào cung, hơn nữa theo như lời Tề Giản nói, hần rời đi chưa bao lâu cũng là lúc Tề Tồn Chi nhập cung.

“Thì ra là vậy.” An Bình như có điều suy nghĩ, nói như vậy, kế hoạch này cũng thật chu đáo chặt chẽ.

“Có điều.....” Lưu Tự lại như chợt nhớ ra chuyện gì, càng xấu hổ, giọng nói cũng hạ thấp không ít: “Không biết Từ Đô huynh có việc gì hay không, bởi vì vi thần nghe nói trưởng tử đó thập phần thô bạo, trước đây trong phủ cũng thường ngược đãi hạ nhân....”

An Bình nhú mày, trong mắt ánh lên một tia chán ghét, Viên Hi cũng vừa đúng lúc chạy tới bẩm báo: “Điện hạ, sương phòng cuối cùng dãy phía Tây có động tĩnh, nô tài đã gọi người qua đó rồi.”

“Bảo tất cả mọi người không được động đây.”

Nàng bất ngờ quát một tiếng, liền nghe thấy Lưu Tự ở bên cạnh nói: “Điện hạ, vi thần và Từ Đô huynh tình như thủ túc, vẫn là để vi thần đi cho.”

An Bình gật đầu, may mà Lưu Tự có lòng, bằng không đường đường là một Thiếu sư lại bị làm nhục, không thể cứ như vậy bị lộ trước mắt mọi người.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Đến Rồi*, *Quản Thần Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20

Chuyển ngữ: Mic

Sương phòng cuối cùng phía Tây rất yên tĩnh, cũng rất đơn sơ, chỉ có một cánh cửa gỗ cũ nát che chắn, trên đó còn đầy ổ mối. Cấm vệ quân vừa rời từ xa nghe thấy mệnh lệnh của An Bình, toàn bộ nghiêm cẩn lập tức đứng ở ngạch cửa, ai cũng không dám động đây.

An Bình bước nhanh tới gần, dừng lại trước cửa, nhìn chung quanh một vòng: “Tất cả chuẩn bị tinh thần, bảo vệ tốt cho sự an toàn của Thiếu phó.”

Chúng binh sĩ hiểu ý, lập tức trận địa sẵn sàng, đề phòng trong phòng xảy ra biến cố gì.

Lưu Tự cảm kích nhìn nàng một cái, ở ngạch cửa thoáng dừng lại đôi chút, không nghe thấy có tiếng động gì phát ra, bên trong hiển nhiên sẽ không có thích khách. Bàn tay hơi dùng lực, đẩy cánh cửa hé ra chỉ đủ cho một người, lách mình đi vào, kế đó liền đóng sập cửa lại, binh sĩ bên ngoài nửa phần cũng chưa kịp nhìn trộm tình hình bên trong.

Gian phòng không lớn, đầy bụi bặm, góc phòng còn chất đống đủ thứ tạp nham, trên đất trải một lớp cỏ tranh, mớ hồ bốc lên một mùi ẩm mốc gay mũi. Hắn đảo mắt một vòng, lúc nhìn thấy chiếc xe lăn nằm lóc một góc thì nhẹ nhõm thở ra một hơi.

Tề Tôn Chi ngồi trên nền đất trải cỏ tranh, mặc dù tóc tai bù xù nhưng y phục tề chỉnh, không giống như bị ngược đãi. Hắn nhắm hai mắt, yên tĩnh như một pho tượng, như thể thả mình chốn tiền cảnh, nét mặt an bình.

Lưu Tự đến gần ngồi xổm xuống, nhìn thẳng hắn, không nói lời nào, nhưng thấy hắn đã mở hai mắt, đồng tử đen nhánh trong suốt, không có lấy nửa phần ngạc nhiên, chỉ khe khẽ mỉm cười: “Khánh Chi, đệ tới rồi.”

“Ừm, Từ Đô huynh, huynh chịu khổ rồi.”

“Ta không sao, an tâm.”

Lưu Tự gạt đầu, dịu hân dẩy ngồi lên xe lăn, mãi đến lúc này nét mặt hắn mới lộ ra một tia mỉm cười.

Vừa tới ngoài cửa liền trông thấy An Bình cùng rất đông cấm vệ quân, Tề Tôn Chi không nhịn được mỉm cười: “Vi thần còn đang đoán khi nào thì điện hạ sẽ tới, không ngờ còn sớm hơn dự đoán của vi thần rất nhiều.”

An Bình bước đến, cúi chào trên người khoác lên cho hắn, khẽ thở dài một tiếng: “Không có gì là tốt rồi.”

Nếu vì nàng mà xảy ra chuyện ngoài ý muốn nào, món nợ bị thiếu sẽ càng tăng thêm.

Lưu Tự ở bên cạnh liếc nàng một cái, khẽ dời ánh mắt.....

Trở lại Tề phủ, đương nhiên cảnh tượng hỗn loạn. Mặc dù chỉ là sợ bóng sợ gió, nhưng An Bình vẫn triệu ngự y tới kiểm tra một lượt cho Tề Tôn Chi, sau khi nhận được đáp án khẳng định, trên dưới Tề gia mới xem như trấn tĩnh.

Vừa định hỏi dò sự việc đã xảy ra, nhưng dù sao người vừa cứu về, Tề gia cũng mới thoáng yên tĩnh lại một chút, nên An Bình không tiện quấy rầy, chỉ nói với Tề Tôn Chi qua vài ngày nữa lại tới thăm hắn rồi liền xuất phủ hồi cung.

Lưu Tự vẫn luôn ở cạnh đến tận bây giờ, thấy mọi việc đã an ổn mới cáo từ rồi đi, nhưng cũng chưa hỏi phủ mà là lên ngựa, phóng thẳng tới Thục vương phủ.

Vẫn như ngày thường đi theo quân gia từ cửa sau vào phủ, đến khi đi tới hoa viên thì nhìn thấy Tiêu Tĩnh đang luyện kiếm. Đầu đông vắng vẻ âm áp, nhưng bóng dáng hắn cao ngạo mà lạnh lùng, trường kiếm trong tay, hăng say vung múa.

Thế nhưng Lưu Tự cũng không có nửa phần tâm tình thương thức, vừa tới gần đã vội lên tiếng: “Dám hỏi Thục vương, chuyện của Từ Đô huynh là do vương gia sắp đặt?”

Tiêu Tĩnh hơi sững sốt, dừng lại động tác: “Ngươi nói Tề Tôn Chi? Hắn thế nào rồi?”

“Đêm qua huynh ấy bị người ta bắt cóc, chuyện xảy ra đột ngột, Khánh Chi thật sự nghĩ không ra lý do nào khác.”

Lúc đầu hắn cũng thật sự cho rằng trưởng tử đó chỉ vì báo thù mà bắt nhầm người, nhưng suy nghĩ kỹ lại, mớ hồ cảm thấy chuyện này có liên quan đến bọn họ. Mấy ngày trước vừa nghe Triệu vương nói muốn tìm một kẻ chịu tội thay để chuyển thích khách lắng xuống, hiện giờ xảy ra sự việc trưởng tử này chạy trốn, sao có thể trùng hợp đến vậy? Hơn nữa một kẻ tù tội mất mạng nơi xa xôi, sao có thể được một đám hắc y nhân giúp đỡ cướp người?

Lúc dựng phải thích khách hôm đó, Tề Tôn Chi và An Bình đang ở cùng nhau, nếu như vậy, bắt Tề Tôn Chi sẽ có thể dựng lên màn kịch mấy thích khách lúc trước quay lại trả thù, lại đem tội này đổ lên người Kinh Triệu doãn đã rơi đài, vừa không đắc tội người khác, cũng có thể khiến Thục vương thuận lợi thoát thân, đích thực là một lựa chọn khôn khéo.

Tiêu Tĩnh từ trong tay áo lấy ra một chiếc khăn lau mồ hôi trên mặt: “Thì ra chuyện ngươi nói là chuyện này, thực không dám giấu giếm, đích thực là kế hoạch do bản vương và Triệu vương vạch ra.”

Ngờ kìa Lưu Tự thoáng chốc mang theo vài phần tức giận: “Vương gia nói muốn tìm người núp sau màn chi huy, là dùng phương pháp này?”

“Một chốc một lát sao có thể tìm được kẻ chủ mưu?” Tiêu Tĩnh thở dài: “Khánh Chi, ngươi hãy còn trẻ, chuyện trên đời này không chỉ có trắng và đen, dù thế nào, bản vương cũng phải thoát khỏi tình cảnh khốn cùng hiện tại rồi lại nói.”

“Nhưng Từ Đô huynh thân thể vốn đã yếu ớt, hà có gì lại bị liên lụy?”

“Aizzzzz,” Tiêu Tĩnh bất đắc dĩ cười một tiếng: “Cũng chỉ có ngươi mới cảm thấy hần yếu ớt, kỳ thực bốn vương lần này cũng là nhắc nhở hần, đừng có cuốn vào mấy chuyện thị phi này.”

“Thị phi?” Lưu Tự sừng sốt, kịp phản ứng: “Vương gia Ngải. ....rất cuộc có dự tính gì?”

“Rõ ràng như vậy, ngươi còn nhìn không ra?” Ánh mắt Tiêu Tĩnh thâm trầm liếc hần một cái, tới gần vài bước, đưa tay kim cánh tay hần: “Khánh Chi, có thể tiếp tục trợ giúp bốn vương không? Đương nhiên cũng không cần ngươi phải làm gì, ngươi chỉ cần đứng về phía bốn vương là được.”

Bất ngờ thẳng thắn thừa nhận khiến Lưu Tự không khỏi có chút hoảng hốt biến sắc, người cũng lùi về sau một bước, tránh đi bàn tay đang đề lên bả vai hần.

Tiêu Tĩnh nhủ thầm: “Sao vậy, lẽ nào ngươi cũng cho rằng quốc gia này nên giao vào tay của một nữ tử? Hay là nói, ngươi muốn vì công chúa trắng hoa kia mà quên người bạn là bốn vương?”

Lưu Tự toàn thân chấn động, lắc đầu: “Khánh Chi đương nhiên tin tưởng vương gia có tài kinh thiên vĩ địa, còn về chuyện khác. ....” Hần mím môi, ngừng lại hồi lâu, nhưng cuối cùng vẫn không nói hết nửa câu sau đã quay người bước nhanh rời đi, bước chân gấp gáp.

1 Năng lực trị vì thiên hạ

Tiêu Tĩnh không ngăn cản hần, chỉ khẽ nhếch môi, sau đó xoay người, đi tới giả sơn gọi một tiếng: “Ra đi Triệu vương, ngươi tới cũng thật khéo.”

Tiêu Linh chậm rãi bước ra, còn chưa nói gì thì đã thờ dãi một tiếng trước, gương mặt tỳ khuất: “Thục vương, nhờ phúc của trợ thủ ngươi mà bị An Bình bắt được nhân chứng.”

“Hà? Như vậy thật sự là không ổn rồi...” Nét mặt Tiêu Tĩnh tràn ngập lo lắng, hào quang trong mắt cũng trở nên u tối.

Thích khách bắt được cơ hồ đều bị thăm vấn ngay trong đêm đó, người bị thăm vấn chủ yếu đương nhiên là vị trưởng tử của Kinh Triệu Doãn kia.

Khẩu cung ban đầu của hần là: phụ thân cùng Tây Nhung cấu kết, mưu đồ tạo phản, sau khi hành thích An Bình không thành, trái lại vì sai lầm của tam đệ hần mà dẫn tới thảm cảnh hiện tại. Trong lòng hần phần nộ không thôi, liền chạy trốn trở lại kinh thành tìm cơ hội báo thù, vừa vặn đúng lúc gặp được Tề Tôn Chi đang chuẩn bị vào cung, nhận ra hần là người hôm ấy đi cùng An Bình, liền bắt người định áp chế.

Sau khi An Bình xem qua lời khai thì lệnh cho người nhấn với hần, khoan nói tới khẩu cung này trăm ngàn chỗ hỏng, chỉ dựa vào hai từ ‘mưu phản’ thôi cũng có thể tru di cửu tộc rồi, bảo hần suy nghĩ cho kỹ. Sau đó căn dặn dùng trọng hình, cho tới khi bức ra lời thật mới thôi.

Chưa tới hai ngày, lời khai lần hai đã được đưa tới, sau khi An Bình xem qua thì mỉm cười hài lòng, đem xấp giấy cất vào trong hộp, gọi Viên Hi: “Đưa cái hộp này tới cho phủ Thục vương cho Thục vương xem, nhân tiện bảo hần trả một phần đại lễ.”

Viên Hi khó hiểu nói: “Đại lễ gì ạ?”

An Bình cười vô cùng nham hiểm: “Ấn soái của hần.”

.....Tề Tôn Chi nằm trên giường suốt hai ngày, thực sự cảm thấy khó chịu, liền bảo người hầu đẩy mình ra hậu viên hóng mát, nào ngờ vừa mới ngồi vào đình đã thấy có khách tới rồi.

Đương lúc hoàng hôn ngày đông, vàng dương sắp tắt, bên trong đình thường lùa vào một luồng gió lạnh. Hần ung dung tao nhã kéo cổ áo, cười nhìn hai người: “Khánh Chi, Chu tiểu thư, đúng là khách quý tới cửa nhà.”

Trong vườn cây cỏ xác xơ, áo bào xanh sẫm của Lưu Tự liền trở nên rục rịch, ý cười trên mặt càng ôn hòa như gió xuân: “Từ Đô huynh khách khí quá rồi, đệ và Chu tiểu thư đúng lúc gặp nhau ngoài cửa nên liền cùng đến đây, sức khỏe huynh sao rồi?”

“Rất tốt.” Tề Tôn Chi cười nhìn Chu Liên Tương: “Làm phiền tiểu thư tự mình đến thăm, Từ Đô thật hổ thẹn.”

Chu Liên Tương hiển nhiên đã đặc biệt trang điểm, áo ngắn thêu hoa văn, váy hồng phấn càng tôn thêm vẻ đẹp, nghe Tề Tôn Chi nói thế thì mỉm cười e lệ: “Tề đại công tử đừng nói vậy, Tề đại học sĩ có ân chi báo, đến thăm là chuyện nên làm.”

“Bất quá là chuyện nhỏ thôi, làm kinh động nhiều người như vậy, trong nhà cũng lo lắng quá, hôm nay ta mới được xuống giường.” Tề Tôn Chi lắc đầu cười khẽ, mời hai người ngồi, lại lệnh cho hạ nhân dâng trà.

Chu Liên Tương tinh tế, nghe hần nói thế thì dịu dàng an ủi: “Tiếc là thời gian không còn sớm, nếu là ban ngày thì đã có thể ở trong thành tán bộ giải khuây.”

“Sao phải chờ tới ban ngày?” Lưu Tự cười tiếp lời: “Chợ phiên về đêm mới nhộn nhịp, Từ Đô huynh nếu như muốn đi thì khoác thêm y phục, ba người chúng ta đi cùng nhau cũng không phải là không được.”

“Được đó,” Tề Tôn Chi lập tức đồng ý: “Khánh Chi, kể ra thì ta và đệ cũng lâu rồi chưa từng đi chung với nhau.”

“Cũng phải, mấy trà lâu trước đây chúng ta thường ghé khi không có việc gì e là rất nhớ huynh đệ chúng ta rồi.”

“Ha ha, nói rất đúng. ....”

Nghe thấy có thể đi cùng nhau, Chu Liên Tương không khỏi đỏ mặt một chút, lặng lẽ liếc Tề Tôn Chi một cái rồi liền cúi đầu. Chỉ nghe hai người nói chuyện qua lại, trong lòng cũng cảm thấy hào hứng, mặc dù nội dung một chút cũng không liên quan gì đến nàng.→__→

Sau khi mặt trời lặn, khí trời càng trở nên lạnh hơn, nhưng vì sắp tới cuối năm nên bầu không khí náo nhiệt trong thành chỉ tăng không giảm.

An Bình vén màn xe nhìn ra ngoài, khe khẽ mỉm cười, trăm năm phồn hoa có được không dễ dàng, muốn giữ vững thì lại càng khó khăn a.

“Điện. ....A, không phải, công tử, nô tài thấy người quen.” Viên Hi ở bên ngoài bỗng thấp giọng gọi nàng.

An Bình đẩy màn xe: “Thấy ai rồi?”

“Rất giống Tề Thiếu sư và Lư Thiếu phó, à, còn có Chu tiểu thư.”

Trước cửa các cửa tiệm dọc theo con phố đèn đuốc sáng rực, ba người họ tướng mạo đều vào loại nổi bật, đương nhiên vừa liếc mắt đã thấy.

An Bình xoa trán, một đám không có lương tâm, nàng ở bên này còn định đi thăm hỏi thử, vậy mà bên kia đã chạy khắp phố phường rồi!

“Bỏ đi, đừng ở đây, bọn công tử cũng lâu rồi không dạo phố.”

Viên Hi nghe thấy lại căng thẳng, mặc dù ra ngoài dẫn theo thị vệ, nhưng dù sao đã từng bị hành thích đó nha, điện hạ Ngài đừng có thử thách lá gan của nô tài nữa chứ! >_<

Đáng tiếc bên này lời can ngăn còn chưa thốt ra khỏi miệng thì phía kia An Bình đã tự mình nhảy xuống xe, đi qua chỗ mấy người họ: “Đi theo đằng xa, bọn công tử một mình đi gặp tam vị giai nhân.”

Viên Hi vừa định tuân lệnh thì chợt giật mình kinh hãi: Không phải chứ, điện hạ, Ngài ngay cả Chu tiểu thư cũng không buông tha ư?! _ _|||

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Đến Rồi*, *Quần Thần Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21

Chuyển ngữ: Míc

Nơi Lư Tự và Tề Tôn Chi dừng chân chính là trà lâu thường xuyên lui tới trước đây, hai người cùng ông chủ nơi này rất đỗi quen thuộc, đối phương đương nhiên cũng biết Tề Tôn Chi đi đứng bất tiện, vừa thấy xe ngựa của Tề phủ đến thì đã lập tức phái người ra đón, công Tề Tôn Chi lên nhả gian ở tầng hai. Chu Liên Tương hiển nhiên là một bước không rời theo ở phía sau.

Lư Tự thoáng chậm một bước, đang định vào cửa thì khóe mắt bỗng lướt qua một bóng người hết sức quen thuộc, dừng chân quay đầu, tức thì ngây ngốc.

An Bình bạch y như tuyết, bên ngoài chỉ khoác một chiếc áo choàng, rảo bước đi tới, vốn dáng người cao ráo, lại thêm mặc nam trang, ánh mắt thâm thúy đa tình, không khỏi hấp dẫn không ít thiếu nữ dọc đường liếc trộm. Nàng trái lại không chút ngượng ngùng, còn tủm tỉm cười đáp lại, càng khiến biết bao trái tim thiếu nữ đập loạn.

Lư Tự không biết nên thờ dài hay nên cười, bước lên trước định hành lễ, tay vừa đưa lên thì đã bị nàng đè xuống: “Khánh Chi không cần đa lễ, lúc này ta chỉ là Duệ công tử mà thôi.”

Vốn định sẽ tiếp tục như không có gì mà đối đãi với nàng, nhưng hơi ấm nơi bàn tay phủ lên từng chút từng chút nóng rực, lan tỏa vào tận tâm khảm, Lư Tự chớp mắt mấy hồi, cuối cùng vẫn chẳng thể thốt ra được nửa chữ.

“Từ Đô đã vào trong rồi? Ta đi tìm hần.”

An Bình vốn định tới Tề phủ tìm Tề Tôn Chi hỏi chuyện, nhưng giờ này khắc này, nghe vào tai Lư Tự cảm giác lại khác hẳn. Mắt thấy bàn tay ấy sắp rút ra, hần không biết lấy dũng khí từ đâu, chợt trở tay nín lại. An Bình dừng bước, trong mắt thoáng qua tia ngạc nhiên rồi biến mất, sau đó im lặng nhìn hần, không nói một lời.

Ánh mắt ấy vô bi vô hỷ, vô hận vô oán, chỉ là cực kỳ chăm chú như bình thường, giống như muốn nhìn thấu hần, nhưng lại không chút phật lòng.

Lưu Tự siết nắm tay, cảm giác không cam lòng trước nay bỗng nhiên dâng tràn, dứt khoát kéo nàng chạy vội tới con ngõ nhỏ đối diện. Viên Hi trông chừng ở đằng xa thấy tình hình như vậy vội vàng kêu người tới, nhưng bị ánh mắt An Bình ngăn lại, lại thiếu não rứt chân về.

Aizzz, được rồi, điện hạ đạo gần đây ăn chay, e rằng cũng nhịn lâu rồi, thỉnh thoảng ăn mặn, nô tài còn không biết sao..... →__→

Trong con ngõ nhỏ ánh sáng thưa đi rất nhiều, Lưu Tự vẫn không thả tay, nghiêng người, gần như quay lưng về phía An Bình, tâm tình bất định, còn hơi thờ dốt.

“Người muốn làm gì?” Giọng An Bình bình thản không chút gọn sóng, nàng cử động tay, Lưu Tự trái lại càng siết chặt hơn.

“Vi thần cái gì cũng không muốn làm, chỉ là hi vọng điện hạ có thể nhìn vi thần một chút,” Hắn quay đầu nhìn nàng, thần sắc phức tạp, nói không ra là phần uất hay ngượng ngùng: “Rất khó sao?”

“Khó.”

Lời đáp gần như không chút do dự khiến Lưu Tự sững sốt một hồi, An Bình từng bước từng bước đến gần, hắn trái lại bị cảm giác khiếp sợ lạnh nhạt như vậy mà thối lui.

“Bồn cung phong lưu đã quen, thích người đẹp như mạng, cũng sẽ không vì bất kỳ một ai mà chịu ràng buộc.”

Bước chân Lưu Tự dừng lại, lưng đã dán vào tường, một tay của người trước mặt vẫn bị hắn giữ chặt, tay kia bỗng đập lên bức tường chỗ tai hắn, tạo ra một khoảng không gian chật hẹp ở trước người hắn, bầu không khí xung quanh thoáng chốc liền trở nên ngột ngạt.

“Đã biết như vậy, người liệu có còn toàn tâm toàn ý mà đối đãi với bồn cung?”

“.....” Lưu Tự ngẩng người, nhìn chằm chằm vào đôi mắt nàng, một chữ cũng không thốt lên được.

Hắn từng nghĩ tới rất nhiều kết quả, lấy hết dũng khí nói ra đã là cực hạn rồi, nhưng hiện giờ không biết nên trả lời như thế nào. Không biết có nguyên toàn tâm toàn ý với nàng không, chỉ là không cách nào chịu nổi khi nàng quan tâm người khác, có gì sai chứ? Nàng là công chúa, cũng là Giám quốc, cao cao tại thượng là sự thật, nhưng hà cớ gì không thể vì một người mà dừng lại?

Trong trà quán đối diện con hẻm, bên trong nhả gian ở lầu hai có tiếng cầm như suối mát róc rách chảy qua, du dương trầm bổng, thư thái tao nhã. Nữ tử gầy cầm không cất tiếng hát, chỉ không ngừng gảy một vài âm, như than như kể.

Tề Tôn Chi ngồi cạnh cửa sổ, một tay chống trán, tay kia nhẹ gõ đầu gối, sau khi nghe vài lượt thì lên tiếng hòa cùng tiếng nhạc ngâm một khúc: “Nhập ngã tương tư môn, tri ngã tương tư khổ, trường tương tư hề trường tương ức, đoản tương tư hề vô cùng cực, tảo tri như thử bán nhân tâm, hà như đương sơ nặc tương thức 1....”

I Trường tương tư – Lương Ý Nương

Bản dịch của Hải Dạ (Nguồn: Thivien.net)

Vương vấn tương tư rồi mới hiểu

Qua cầu mới thấu cảnh thương đau

Tương tư bất tận mãi chơi vơi

Nỗi nhớ vô biên suốt một đời

Nếu hiểu lòng người tha thiết ấy

Phút đầu thà...chẳng biết quen người!

Chu Liên Tương ngồi cạnh hắn thưởng thức trà, nghe thế không khỏi cười nói: “Lý Bạch cả đời phóng khoáng, hiếm có thơ tình nhưng cũng uyển chuyển hàm xúc không kém.”

Vốn tưởng Tề Tôn Chi sẽ tiếp lời, nào ngờ hắn lại không có phản ứng gì, nàng tò mò nhìn sang, chỉ trông thấy gương mặt nghiêng nghiêng của hắn. Đôi mắt ấy từ đầu đến cuối vẫn nhìn chằm chằm ngoài cửa sổ, không biết đang nhìn gì, hàng mi dài khẽ rung, dưới ánh nến càng trở nên động lòng người, bản thân hắn lại không có lấy một tia cảm giác gì, cứ như mất hồn.

Chu Liên Tương chợt cảm thấy mặt khô nóng, vội cúi đầu, không dám nhìn nhiều nữa.

Bóng người đang chồng lên nhau trong con ngõ nhỏ bên dưới cuối cùng tách ra, sau đó có người rời đi, áo choàng trên vai theo ngọn gió đêm khẽ tung bay, thần sắc không chút khác lạ. Đường như nghe thấy tiếng cầm, nàng chợt ngẩng đầu nhìn, kẻ đó hơi hơi nhú mào, nhếch khóe miệng, trong đôi đồng tử thâm thúy tràn ngập ý cười.

Tề Tôn Chi đương nhiên hiểu ý tứ trong mắt nàng, quả thực quen thuộc vô cùng, vô số lần lúc trông thấy nàng chòng ghẹo mỹ nam, nàng liền có biểu cảm tự nhiên như thế, như thể thực hiện đại sự thiên kinh đại nghĩa.

Im lặng một hồi lâu, hần cuối cùng cũng mỉm cười, trong mắt cũng quay trở lại về trêu ngươi.

Chu Liên Tương vừa đứng lúc ngẩng lên, tình cờ trông thấy khoe miệng hần khẽ nhếch, cảm giác khô nóng trên mặt vừa thoáng lui đi lại một lần nữa dâng lên.

Hần trước giờ vẫn luôn trầm ổn điềm tĩnh, chính vì vậy, cảm xúc ngẫu nhiên để lộ ra khiến người khác không cách nào dò tìm mắt. Chu Liên Tương nghĩ, đoán chừng ngay cả bản thân hần cũng không biết mình lúc cười có bao nhiêu động lòng người. .... Trong lúc suy tư bay bổng, Tề Tôn Chi chợt quay sang, không lâu sau liền có người đẩy cửa nhà gian bước vào.

Chu Liên Tương khi mới trông thấy người đến, hãy còn cho rằng là vị công tử văn nhã nào đó, một lúc lâu sau mới nhận ra An Bình, vội vội vàng vàng đứng dậy định hành lễ, nhưng bị nàng ngăn lại: “Liên Tương đang làm gì vậy, bổn công tử cũng giống mọi người, đều là khách tới uống trà mà thôi.”

Lúc đang nói, Lưu Tự cũng nổi gót sau lưng chậm chậm đi vào, thần sắc mặc dù không có gì khác lạ, nhưng đã mất đi sự hào hứng trước đó, từ đầu chí cuối vẫn cúi luôn mắt.

An Bình đi tới trước mặt thiếu nữ gầy gầy, cười vô cùng dịu dàng: “Có thể cảm phiền vị tỷ tỷ này ra ngoài một chút không, tại hạ có chút chuyện muốn bàn riêng với mấy vị khách nơi đây.”

Thiếu nữ vội luống cuống đứng dậy, ôm cầm cúi người: “Vâng, vậy nô gia cáo lui, công tử xin cứ tự nhiên.” Trong lúc hốt hoảng lui ra ngoài, vành tai đã đỏ lựng cả lên.

“Duệ công tử thật sự phong lưu cái thế, tuyệt điểm vô song nha.” Tề Tôn Chi ở bên cạnh bưng chung trà cười trộm.

An Bình nhìn cũng không thèm nhìn hần, đi thẳng đến trước mặt Chu Liên Tương, cười nói: “Liên Tương cũng ra ngoài đi, ta có vài lời muốn nói riêng với Từ Đô.”

Chu Liên Tương nghi hoặc liếc Tề Tôn Chi một cái, thầm nghĩ lẽ nào lời hần nói đã chọc giận điện hạ rồi? Nhưng cũng không dám chần chờ, đáp ‘vâng’ một tiếng rồi liền lui ra, nhưng thấy Lưu Tự vẫn như cũ đứng ở ngạch cửa, muốn nói lại thôi.

Do dự một lúc lâu, hần ngược lên nhìn An Bình một cái rồi quay người nói với Chu Liên Tương: “Ta tiễn tiểu thư quay về nhé.”

“O? A...” Chu Liên Tương hoàn toàn không hiểu, mơ mơ hồ hồ theo hần ra cửa.

Tề Tôn Chi khẽ rũ mắt, hóp một ngụm trà: “Lạ nha, Khánh Chi vậy mà lại ném công tử Ngải qua một bên, đi bầu bạn với Chu tiểu thư rồi.”

“Bổn công tử đã đưa ra một vấn đề khó khăn cho hần, hần hiện giờ cần có thời gian suy nghĩ cho tốt, tránh né ta một chút cũng không có gì lạ.” An Bình bước tới ngồi xuống cạnh hần, tự rót cho mình một chén trà, đi thẳng vào đề: “Nên nói chính sự rồi. Liên quan tới việc ngươi bị bắt cóc lần này, ta đã biết tiền căn hậu quả, nhưng vẫn muốn hỏi thử quan điểm của ngươi.”

Tề Tôn Chi liếc nàng một cái, dáng vẻ vẫn như cũ, vĩnh viễn là bộ dạng chuyện không liên quan đến ta. Hần đặt chén trà xuống, nghiêm mặt nói: “Hần là có liên quan với vụ hành thích trước đây.”

“Nói không sai, hành động lần này đích thực là vì tẩy rửa tội danh của Tiêu Tĩnh.”

“Xem ra vị trưởng tử này của nhà Kinh Triệu Doãn bỗng dưng trốn thoát cũng không phải tình cờ, kế hoạch chặt chẽ lại có tình lộ ra sơ hở, nếu để Ngải thuận lợi tìm được ta, lại đem tội danh đẩy hết cho Kinh Triệu Doãn, nếu như không được nhân chứng sống, có thể nói là thiên y vô phùng.” Nói tới đây, hần ngừng lại trong chốc lát: “Mấy phạm nhân kia Ngải tra ra kết quả rồi?”

“Đương nhiên, vị trưởng tử kia cũng không phải là người có ý chí kiên định gì, nếu không thì sao lại bị người ta lợi dụng, dưới sự đe dọa của trọng hình, tự nhiên sẽ bị chi phối.”

“Vậy nên lần này Ngải định sẽ triệt để đàn áp Thục vương sao?”

An Bình khẽ khẽ cười: “Ai biết chứ?”

Tề Tôn Chi mỉm môi, trong lòng mơ hồ cảm thấy chuyện này vẫn còn một phần chưa rõ, mà phần này, dường như có liên quan với người trước mặt. Hành động lần này rõ ràng là Thục vương bày ra để cướp lại binh phù, nhưng hiện giờ bởi vì bị bắt được nhân chứng sống mà vỡ lở, trái lại còn để An Bình phản kích. Nhưng thời cơ lại quá khéo, tất cả mọi việc mặc dù trông có vẻ đều bất lợi đối với An Bình, nhưng mỗi khi tới thời điểm then chốt thì lại nhanh chóng đảo ngược, nàng cuối cùng có thể xoay chuyển thế cục.

Khéo như vậy ư? Nhất định còn có nguyên nhân khác.

“Đúng rồi,” An Bình chợt lên tiếng, cắt ngang dòng suy nghĩ của hần: “Mấy ngày trước, ta tình cờ gặp đệ đệ nhỏ nhất của ngươi.”

Tề Tôn Chi ngừng vục nhìn nàng.

“Bồn công tử thật không hiểu, đệ đệ ngươi xem ra rất khéo léo hiểu chuyện, sao lần trước lúc nói muốn gặp ngươi thì lại để một ca ca đi đứng bất tiện như ngươi chủ động tới tìm hần chứ? Nghe nói ngươi với hần cảm tình tốt nhất, nếu đã vậy, hần hần là nên chiều cố ca ca là ngươi mới phải, chẳng lẽ không nên tự tới tìm ngươi ư?”

Tề Tôn Chi nhú mày hồi tưởng một lúc, giờ mới nhớ ra đêm yến tiệc sinh thần ấy, đệ đệ nhỏ nhất của hần ở bên ngoài bình phong căn dặn a hoàn, không ngờ nàng vậy mà còn nhớ rõ đến thế. Hần tiếp tục hóp ngum trà, ngữ điệu bình thản: “Điện hạ muốn nói gì?”

Chăm chăm quan sát sắc mặt hần hồi lâu, nhưng chỉ thấy một mảnh tĩnh lặng, An Bình mỉm cười: “Nói gì chứ, chỉ là đúng lúc nhớ ra, thuận miệng nhắc tới thôi ấy mà.”

Tề Tôn Chi nhướn mắt nhìn nàng, ánh mắt kiều ngạo: “Duệ công tử đừng đánh trống lảng, nói ra thì chuyện lần này suýt nữa gặp nạn cũng là do Ngài ban tặng, chung quy cảm thấy nên hỏi Ngài định ban thưởng mấy thứ mới được.”

An Bình lập tức kéo giãn cự ly: “Kiểm chế một chút, sinh thần lần trước của ngươi đã tốn kém không ít rồi.”

“Yên tâm, ta cũng không định muốn tiền tài.”

“Hả? Vậy ngươi muốn gì?”

“Ta muốn điện hạ.....”

An Bình híp mắt nhú mày.

“.....tin tưởng.”

Xung quanh chợt trở nên im ắng, chỉ còn lại tiếng cười nói thi thoảng của khách khứa lầu dưới. ....Một lúc lâu sau, An Bình đứng dậy, bước tới bên cửa sổ, nghiêng người đối diện với hần, chăm chú nhìn cảnh tượng đường phố phồn hoa náo nhiệt bên ngoài, thờ dài một tiếng: “Bán nghệ không bán thân không phải rất tốt ư? Từ Đò, mặc dù không muốn thừa nhận, nhưng ngươi nên biết, ta trước giờ đối với ngươi vẫn luôn ôm tâm trạng áy náy, cho nên sự việc có chừng có mực là được, ta cũng không muốn lại liên lụy đến ngươi.”

Tề Tôn Chi nhìn bóng người nghiêng nghiêng của nàng, khẽ cười: “Buồn tẻ vô vị liền muốn tìm chút việc làm thử, hưởng hờ, trừ bỏ cất xén chút bổng lộc trước mặt Ngài, đời này của ta còn có chỗ trọng dụng nào chứ?”

“Quan trường hung hiểm.”

“Không phải đã có Duệ công tử anh minh thần võ bảo vệ đầy sao?”

An Bình chăm chú nhìn hần một lúc, nghiêng người tựa vào khung cửa, khoanh tay nở nụ cười gian tà: “Từ anh minh thần võ này ta thích, thật sự rất hợp với ta a.”

“.....” Tề Tôn Chi thoáng chốc vô lực rũ vai, lại tới rồi.....

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Đến Rồi*, *Quần Thần Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22

Chuyển ngữ: Míc

Mùa đông rét mướt đã tới, tiết trời càng lúc càng lạnh. Sáng sớm bông tuyết tung bay, rất nhanh đã trở thành đại tuyết to như lông ngỗng. An Bình kéo lại áo khoác, ở bên ngoài Ngự thư phòng nhìn bầu trời âm u, nhớ tới phụ mẫu đang ở Thanh Hải quốc, khí hậu giá lạnh thế này, cũng không biết có thoải mái hay không.

Đang suy nghĩ thì có người đi về phía này, một tay cầm ô, một tay kéo chéo váy, tư thái đoan trang trước sau như một. Đến khi tới gần, trông thấy An Bình đứng dưới mái hiên thì vội vàng bước tới giương cao ô, che cho nàng: “Điện hạ, Ngài đang làm gì vậy?”

“Ngắm tuyết ấy mà, Liên Tương lúc này vào cung làm gì?” An Bình cười cười, vén tay áo gạt bông tuyết đang bám trên tóc cho nàng.

Chu Liên Tương khom người, mặt lộ ý cười: “Hồi bẩm điện hạ, kết quả kỳ tuyển chọn nữ quan lần này đã được công bố, Liên Tương đứng đầu bảng, đặc biệt đến bẩm báo điện hạ.”

“Ừm, chuyện này bản cung đã biết, là việc vui lớn.” An Bình quay người, tỏ ý bảo nàng theo mình vào Ngự thư phòng, vừa đi vừa cười nói: “Bản cung

quả nhiên không nhìn nhầm, tiếp theo hãy làm quan cho tốt đi.”

“Điện hạ, Liên Tương không phải muốn nói chuyện này.....”

An Bình đã đi tới nội điện, chợt dừng bước, quay người: “Vậy người muốn nói gì?”

“Liên Tương muốn.....” Chu Liên Tương sợ hãi liếc nàng một cái, lông mi khẽ run, sau đó như thể nhớ ra việc gì, lại dứt khoát ngẩng đầu lên: “Liên Tương muốn nhậm chức bên cạnh điện hạ, bất luận quan hàm lớn nhỏ thế nào, chỉ cần có thể hầu hạ bên cạnh điện hạ là được.”

An Bình cởi áo khoác đưa cho Viên Hi bên cạnh, ngồi xuống sau án thư: “Vì sao muốn hầu hạ bên cạnh bôn cung?”

Chu Liên Tương cung cung kính kính hành lễ: “Điện hạ là Giám quốc tôn quý, tài năng xuất chúng, Liên Tương nông cạn, muốn đi theo bên cạnh, lắng nghe dạy bảo, kiểm điểm bản thân mở mang tâm trí.”

“Nhưng bôn cung cũng không định dạy người.”

Chu Liên Tương chợt cả kinh, ngơ ngác ngược nhìn nàng.

An Bình mỉm cười: “Trở về nghe theo sắp xếp đi, người không thiếu tài năng, chỉ thiếu cơ hội. Trời đất rộng lớn, triều đình gian giáo, những thứ này đều cần người từng bước từng bước lý giải lĩnh ngộ, nếu như ở bên cạnh bôn cung, chỉ có thể làm ếch ngồi đáy giếng mà thôi.”

Dù sao cũng là tiểu thư khuê các, đối với triều đình sắp tới phải đối mặt, Chu Liên Tương cũng chưa từng suy nghĩ sâu xa, nghe thấy lời này thì không khỏi cúi đầu, nét mặt xấu hổ.

“Ngẩng đầu lên.” Giống như lần trước, nội dung lời nói An Bình không thay đổi, nhưng ngữ khí lại lạnh lùng hơn nhiều. Chu Liên Tương ngược mắt lên nhìn, chỉ thấy gương mặt nghiêm nghị của nàng: “Hiện giờ người sắp trở thành mệnh quan triều đình, tất cả mọi việc đều tự có quy củ, bôn cung sẽ không giống như trước đây khách khí với người nữa, người cũng đừng quên thân phận thiên kim Thủ phụ của mình, một mình dốc sức ra làm, cho đến khi đường đường chính chính đứng trước mặt bôn cung.”

Nàng lấy cây bút mình dùng phê tấu chương, đứng dậy đi tới trước mặt Chu Liên Tương, đưa cho nàng: “Bôn cung tặng cây bút này, nhưng hi vọng Đại Lương ta có thể tạo ra một Thượng quan như nữ Tể tướng, trở về tặng bôn cung một bụng tài hoa.”

Chu Liên Tương hoảng hốt quỳ xuống, một lúc lâu mới đưa hai tay nhận lấy: “Tạ điện hạ.”

An Bình mỉm cười: “Sau này đã là mệnh quan triều đình, vẫn là mau chóng chữa tật xấu da mặt mỏng đi.”

Chu Liên Tương liên tục vâng dạ, lại bái lạy rồi mới lui ra khỏi điện. Viên Hi nâng một hòm thư đi vào, thấy An Bình cười tùm tùm hỏi hân: “Viên Hi, người nói xem tài ăn nói của bôn cung có phải là càng lúc càng giỏi không?”

Viên Hi lập tức đáp: “Đây là đương nhiên, tài hùng biện của điện hạ không ai sánh bằng a.”

“Ừm, chả trách Thục vương lúc nào cũng cãi không lại bôn cung.”

“.....” Viên Hi lau mồ hôi, đẩy phong thư đến trước mặt nàng: “Điện hạ, Tây Bắc có tin khẩn tám trăm dặm gửi tới.”

An Bình nghe thế lập tức thu lại nụ cười, nhận lấy mở ra, nét mặt chợt trở nên lạnh lẽo. Viên Hi thấy tình hình như vậy thì có chút sợ hãi, không dám nhiều lời, thần sắc cũng trở nên cẩn thận thận.

Ở trong điện đi qua đi lại vài bước, An Bình cất kỹ thư, thoáng trầm ngâm, thấp giọng nói với Viên Hi: “Tối quân doanh ngoài thành mời Triệu lão tướng quân đến đây, đừng kinh động bất kỳ ai.”

Thương thế của Song Cửu đã không còn gì đáng ngại, nhưng An Bình vẫn như cũ để hân yên tĩnh an dưỡng. Hiện giờ binh phù và soái ấn của Thục vương đều bị đoạt lấy, nếu như hân xuất hiện, ắt hẳn cũng sẽ kéo theo sự khó chịu của một vài người.

Thời gian trước, hành động An Bình và Tiêu Tĩnh lớn tiếng tranh quyền ở kinh đô đã khiến triều đình bên ngoài yên tĩnh đi không ít, có điều rất nhanh đã sôi sục trở lại.

Tây Nhung rất nhanh đã thu được tin, biết Tiêu Tĩnh bị cướp vị trí chủ soái, liền lập tức tập kết trọng binh, chuẩn bị tiến sát biên giới.

Trong Ngự thư phòng đông chật người, vài vị đại thần với sự dẫn đầu của Tiêu Linh cực lực cầu xin An Bình trả lại soái ấn binh phù cho Tiêu Tĩnh, dù sao quân tình khẩn cấp, không thể chậm trễ dù chỉ một giây. Nhưng An Bình lại bình tĩnh nói một câu: “Bôn cung đã phái Triệu lão tướng quân tới Tây Bắc rồi, chư vị có thể an tâm.”

“.....” Ai nấy đều im lặng.

Tiêu Linh sắc mặt khó coi, không ngờ thiếu nữ trước mặt này lại có thể tuyệt tình như vậy, chẳng qua chỉ một chuyện nhỏ nhưng hết lần này đến lần khác chèn ép Thục vương cũng thôi đi, còn thẳng tay đem tướng sĩ hân dẫn tới giao cho người khác. Càng huống hồ hành động còn nhanh như vậy, đến thương nghị cũng không có thì đã quyết định rồi.

Nhưng An Bình cũng không mấy may có ý định nhả ra, bất luận mọi người khuyên giải thế nào đi chăng nữa.

Đám người Tiêu Nghĩa Đức sau khi ra ngoài thì đương nhiên không tránh khỏi lại nổi lên suy nghĩ muốn mời bệ hạ hồi kinh.

Chúng đại thần đều đã rời Ngự thư phòng, duy chỉ có một người còn lưu lại trong điện, yên lặng đứng trước mặt An Bình.

An Bình mặt tràn đầy ý cười nhìn hần; “Khánh Chi còn có việc?”

Lưu Tự mỉm môi, có lẽ nhớ tới sự việc đêm ấy, nét mặt có chút ngưng ngừng, do dự hồi lâu mới nói: “Vừa rồi nghe chư vị đại thần nhắc tới việc Tây Nhung xâm phạm, vì thần cảm thấy có chút khác thường.”

An Bình nghe thế mắt sáng lên, đứng dậy bước tới trước mặt hần: “Có gì khác thường?”

Bất ngờ thần mặt như vậy khiến trái tim Lưu Tự loạn nhịp một lúc, vội thu lại tâm tình, đi tới trước địa đồ treo trên giá gỗ bên cạnh: “Nếu như thâm nhập biên giới Đại Lương ta, chỉ có hai con đường, một đường hoang vu vắng vẻ, băng qua sa mạc mà đi, sau đó trực tiếp giao tranh với binh sĩ Đại Lương. Một con đường khác cần phải đi qua Thanh Hải quốc, nhưng tất nhiên sẽ gặp phải sự phản kháng của Thanh Hải, kẻ đó còn dụng binh sĩ Đại Lương ta, độ khó càng tăng. Lần trước đối phương rõ ràng là chọn cách trước, lần này vì sao bỗng nhiên chọn Thanh Hải quốc khó đi chứ?”

“Bởi vì chủ soái lãnh binh hai lần không giống nhau.” An Bình đi tới đứng cạnh hần, nhìn địa đồ trầm giọng nói: “Lần đầu tiên lãnh binh là một lão tướng, đông vững đánh chắc, lần này lại là Kim Giác – đại vương tử vừa mới đăng cơ xưng vương trong quốc nội Tây Nhung, nghe nói người này thủ đoạn tàn độc, giáo quyết gian trá, ngay cả vương vị mới có được cũng là dựa vào thủ đoạn không sạch sẽ gì mà giành lấy. Nếu như hần lựa chọn lộ tuyến trước kia thì mới là lạ.”

Lời vừa nói xong còn chưa đợi trả lời thì An Bình đã quay đầu, đối diện với gương mặt khó hiểu của Lưu Tự: “Điện hạ vì sao lại nói với vi thần những điều này?”

“Vây Khánh Chi sao lại nói những việc này với bốn cung?” An Bình mỉm cười một lúc, không phải về ngả ngôn như thường ngày, dịu dàng mà tự nhiên: “Khánh Chi lo nghĩ cho bốn cung, có ý nhắc nhở, bốn cung há có thể không tin người?”

Lưu Tự trong lòng chấn động, thì ra nàng hiểu rõ tâm tư của mình. Hần hi vọng nàng có thể chú ý những việc này, tránh tới lúc đó lại rơi vào hiểm cảnh. Dù gì chiến trường của nàng không chỉ dừng lại ở biên giới Tây Bắc, mà còn có triều đình thay đổi bất ngờ này.

Chỉ là vừa rồi nghe nàng nói như thế, trong lòng cũng an tâm không ít. Nàng nếu đã có thể thám thính kỹ về chủ soái của đối phương như vậy, ắt hẳn cũng đã sớm theo dõi Tây Nhung chặt chẽ rồi. Lưu Tự nở nụ cười tự giễu, bản thân vẫn là không đủ hiểu nàng mà.

An Bình vỗ vai hần một cái: “Thực ra bốn cung trước đây vẫn luôn suy nghĩ, người lòng ôm chí lớn, ắt hẳn không thể giữ chức Thiếu phó lâu dài, lúc trước nghe người nói muốn ra trận giết địch, cũng chỉ cho rằng nhất thời hành động theo cảm tính mà thôi, hiện giờ xem ra, trái lại bốn cung đã mai một người rồi.”

“Điện hạ nói quá rồi.” Trong lòng Lưu Tự chợt có chút hổ thẹn, trước đây trong lúc hần vẫn luôn rối rắm về cảm xúc đối với nàng thì đối phương lại nghĩ đây là tiền đồ của hần, càng hướng chi hần lại bất tri bất giác cuốn vào vòng lẩn quẩn của Thực vương. .... “Hiện giờ xem ra, người suy nghĩ hẳn tuệ, võ nghệ lại tốt, không ngại gặt qua một bên con đường văn quan của lệnh tôn, nhất định có thể trở thành một thế hệ tướng tài. Có điều bây giờ không phải là lúc, Khánh Chi cố nhẫn nhịn đi, chung quy sẽ có dịp người triển khai hoài bão.”

Lưu Tự xấu hổ cụp mắt: “Vi thần có đức có tài gì, có thể khiến điện hạ lo lắng như vậy.”

An Bình cười lắc đầu, bước tới bậc cửa, nhìn bông tuyết rơi đầy bên ngoài: “Phải nói là, bốn cung có tài đức gì mà được trời cao chiếu cố, bên cạnh có những lương tài như các người trợ giúp chứ.”

“Thường nghe thánh nhân nói, tài hữu lương tài tự (người tài mới có lương tài quy tụ), điện hạ không cần khiếm tốn.”

An Bình ngạc nhiên ngược lên, trong mắt tràn ngập ý cười: “Không ngờ có thể từ miệng Khánh Chi nghe được lời nói này, lẽ nào người đã công nhận bốn cung rồi?”

Lưu Tự dờ người, ấp úng không nói nên lời.

“Ha ha, người không cần để ý, bốn cung tùy tính quen rồi, có thể không được người khác công nhận cũng không để bụng, chỉ hi vọng người có thể hiểu bốn cung đêm đó không phải cố ý hoạch họa người. Khoảng cách giữa người và bốn cung có thể vượt qua hay không, suy nghĩ cho kỹ rồi hãy làm.”

Lưu Tự nhẹ vuốt cằm: “Vi thần đã hiểu. ....”

Lúc tuyết ngừng thì đã là hoàng hôn, khi Tề Tốn Chi tới ngự thư phòng, An Bình đang nhập tâm nghiên cứu địa đồ. Hần ngoắc ngoắc tay với Viên Hi, nhẹ giọng ở bên tai hần nói hai câu, không bao lâu Viên Hi đã cầm một ngọn đèn đặt lên bàn.

An Bình ngẩng lên, lúc này mới thấy trong điện nhiều thêm một người.

“Tới đúng lúc lắm,” nàng vẫy vẫy tay, bảo hần lại gần: “Lần này Tây Nhung xuất binh, bốn cung cũng muốn nghe thử quan điểm của người.”

Tề Tôn Chi đứng bên cạnh nàng, thấy nàng dùng chu sa đánh dấu một vài ký hiệu trên địa đồ, nhin không được nhìn kỹ hơn chút: “Điện hạ muốn giờ chiến thuật với đôi phương?”

“Đạo hành binh, một là thần tốc, hai là biến hóa, Đại vương tử Tây Nhung cũng là nhân vật tầm cỡ, không thể không đề phòng.”

Tề Tôn Chi gật đầu, lại nghiêm túc chăm chú nhìn địa đồ đó một lượt, duỗi ngón tay chỉ vào ký hiệu ranh giới Thanh Hải quốc trọng yếu nhất: “Điện hạ định phái trọng binh tới Thanh Hải quốc.”

“Không sai.”

Hắn ngẫm nghĩ, cười nói: “Xem ra là nước cờ hiểm.”

An Bình thở dài, cũng không phủ nhận. Mấy ngày nay bên cạnh vẫn luôn có tin tức bị rò rỉ, nơi ở của phụ vương mẫu hậu cũng bị lộ. Nếu như tất cả mọi việc đều như nàng dự đoán, vậy chỉ sợ Tây Nhung lần này là dương đông kích tây. Tấn công Đại Lương là giả, muốn bắt vua mới là thật. Vào thời điểm này, đương nhiên là phái Triệu lão tướng quân một lòng thuận theo mình nhất ra sân là đúng nhất, bằng không một khi kế hoạch thay đổi, hậu quả không tưởng tượng nổi.

Nàng nở nụ cười, nhìn Tề Tôn Chi: “Không hổ là người cùng đọc sách với bản cung, có thể nhìn ra điểm này.”

“Nhưng chúng triều thần thì làm thế nào đây?” Một khi sắp xếp như vậy của nàng bị chúng đại thần biết được, khẳng định lại là một phen mưa gió bão bùng. Lo lắng của Tề Tôn Chi cũng không phải không có lý.

“Cho nên càng cần có sự trợ giúp của ngoại.” An Bình nhíu nhíu mày: “Làm phiền Thiệu sư cùng bản cung lên sân diễn kịch, tạm thời bản cung không muốn gặp đám đại thần đó.”

Tề Tôn Chi bắt đầu đi lắc đầu, tức giận hướng bên ngoài gọi một tiếng: “Viên Hi!”

Viên Hi lập tức chầm chậm chạy vào: “Thiệu sư có gì căn dặn?”

“Điện hạ đột nhiên cảm nhiễm phong hàn, không thể ra gió, diu điện hạ hồi tẩm cung nghỉ ngơi đi.”

An Bình tức thì phối hợp bày ra biểu cảm ‘ta rất yếu ớt’, bệnh nặng rồi, đưa tay cho Viên Hi: “Nói đúng đó, diu bản cung về đi.”

Viên Hi giật giật khoe miệng, điện hạ yếu đuối ghê á, ở trong thư phòng có chút xiu cũng có thể cảm nhiễm phong hàn. ....Lúc sắp rời đi, An Bình từ trong tay áo lấy ra một khối lệnh bài đưa cho Tề Tôn Chi: “Nếu đã là người của bản cung, có một vài việc cũng không cần giấu ngoại nữa, cảm lệnh bài này ra quân doanh ngoài thành tìm Tiêu Thanh Dịch đi.”

Tề Tôn Chi sau khi nhận lệnh bài, cẩn cẩn thận thận nhét vào cổ áo: “Điện hạ đừng nói lời ám muội không rõ như thế, vi thần vẫn là người bán nghệ không bán thân!”

An Bình liếc mắt xem thường, quyết đoán thúc giục Viên Hi: “Đi mau!”

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Đến Rồi, Quân Thần Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 23

Chuyển ngữ: Míc

Song Cửu gần đây cảm thấy có chút bất an, bởi vì trên thực tế hắn đã lâu rồi không gặp được An Bình điện hạ.

Buổi sáng sau khi thức dậy, đặc biệt tìm một con đường yên tĩnh đi tới Ngự thư phòng nhìn thử, không ngờ vừa tới hành lang đã bị Viên Hi chặn lại.

“Điện hạ nói rồi, ngoại bây giờ tốt nhất là tránh chur vị đại nhân, sao lại chạy tới đây?” Mặc dù trong lòng thấy hắn không vừa mắt, nhưng Viên Hi cũng không ngốc tới mức trực diện đối đầu với một đời đại nhân, cho nên khẩu khí lúc nói chuyện cũng xem như ôn hòa.

Song Cửu cũng ôn tồn, trên gương mặt bánh bao tràn đầy ý cười: “Ta chỉ là đi nhìn điện hạ một chút, thời gian còn sớm, chur vị đại nhân hắn là chưa tới đâu nhỉ?”

Viên Hi nhún nhún vai, đưa tay chỉ chỉ sau lưng: “Tự mình nhìn đi.”

Song Cửu thò đầu liếc cửa Ngự thư phòng một cái, lập tức gục đầu: “Được rồi, ta trở về đây.”

Bên ngoài Ngự thư phòng đứng đầy đại thần cầu kiến. ....

Trên trời mây đen giăng đầy, gió thổi màn cửa sổ xe ngựa bay phấp phới. Tề Tôn Chi vén rèm nhìn bên ngoài, phát hiện ngoài trời lại bắt đầu thổi tuyết.

Đang độ rét đậm, tiết trời như vậy đối với quân đội Tây Nhung đã quen với khí hậu lạnh giá mà nói có lẽ trái lại rất có lợi, chẳng trách bọn họ lại chọn thời gian này mà xuất binh.

Trận này, không biết An Bình điện hạ liệu có thể thắng không đây.

Đúng lúc trước mặt gần tới Thục vương phủ, Tề Tôn Chi nhớ tới chuyện Thục vương dạo gần đây liên tục bị An Bình chèn ép thì cũng không vội thả màn, muốn xem thử liệu có động tĩnh gì không, ai ngờ vừa tới gần đã thấy có người từ trong hẻm thúc ngựa chạy tới, thẳng hướng con đường phía trước phi nhanh.

Xe ngựa ngang qua con hẻm, hấn liếc bên trong một cái, nơi đó chính là cửa sau của Thục vương phủ.

Tề Tôn Chi hạ rèm, thở dài một tiếng. Lưu Tự và Thục vương quan hệ không tồi, hẳn biết điều đó, nhưng lại tốt đến mức rõ ràng đã có lệnh cấm mà vẫn muốn từ cửa sau vào phủ, quả thực khiến hấn ngạc nhiên.

Tùy tùng đánh xe cũng trông thấy Lưu Tự, biết Tề Tôn Chi và hấn quan hệ thân mật, liền ở bên ngoài hỏi một câu: “Đại thiếu gia, người mới rồi từ Thục vương phủ đi ra là Tề thiếu gia, có cần gọi ngài ấy không?”

Tề Tôn Chi nghe nói lập tức vén rèm “Đừng nói bậy, vừa rồi ta thấy rất rõ, đó không phải Khánh Chi.”

Tùy tùng chớp chớp mắt, ấp úng nói phải, thậm chí nói lẽ nào mình nhìn nhầm rồi? Không phải mà. ....

An Bình hiện giờ đang ở trong Đông cung thành thành thật thật già bệnh.

Chiến sự lần này, năng phái trọng binh tới Thanh Hải quốc vốn là chuyện cơ mật, nhưng thủ hạ của Tiêu Tĩnh cũng không thiếu những tướng sĩ thề chết trung thành, rất nhanh tin tức đã truyền tới tai hấn. Chuyện đã thế, năng không tránh khỏi bị quấy rầy.

Có điều dù gì là người xuất thân từ quân nhân, Tiêu Tĩnh hiểu chuyện này không thể để lộ, cho nên cách thức kháng nghị cuối cùng cũng chỉ là một bức mật thư lòng đầy căm phẫn mà thôi.

An Bình sau khi xem xong cảm râm mấy câu đau đầu nhức óc, nhất thời trượt tay, để nó rớt vào bếp lò sưởi ấm. ....==

Người nhận sự ủy thác của Tiêu Tĩnh đến giao thư chính là Triệu Vương Tiêu Linh, đương nhiên chủ yếu là vì muốn lấy lại soái ấn, để Tiêu Tĩnh trở lại chiến trường, kết quả nhìn thấy màn này, trái tim thoáng chốc lạnh lẽo.

An Bình vẫn cứ bày ra bộ dáng bệnh hoạn hừ hừ, hoàn toàn không có tâm trạng muốn tiếp tục nói chuyện. Tiêu Linh run run cắn môi, cứ đứng đấy đấu tranh rồi lại tranh đấu, cuối cùng cực kỳ căm phẫn chạy ra cửa điện. .... Tề Tôn Chi vừa đúng lúc vào cung, từ xa trông thấy sắc mặt Triệu vương khó coi đang đi về phía cửa cung, trong lòng đã đoán được vài phần. Nói ra thì, An Bình vẫn không yêu cầu hấn trở lại Tây Nam, liệu có phải có kế hoạch gì không?

Vừa vào tới cửa điện đã nghe thấy một tràng ho, hấn không khỏi bật cười: “Điện hạ làm bộ thật sự giống lắm nha.”

“Thì ra là người à.” An Bình trở lại bộ dạng như thường, đi tới bên bàn hộp ngum trà nhuận cổ, thỉnh thoảng giả ho cũng rất tổn thương cổ họng đó. ....

Tề Tôn Chi thấy thế, lại cười nói: “Vi thần hôm đó đi tìm Cẩm Phong, cũng hiểu được âm bộ kia của điện hạ, trong lòng đích thực khâm phục, vì vậy hôm nay nhất định phải vào cung bày tỏ lòng ngưỡng mộ đối với điện hạ.”

An Bình chống cằm nhìn hấn: “Sao người nói lời hay ý đẹp cũng khiến người ta nghe mà không thoải mái thế?”

“.....”

Giữa người và người có rất nhiều dạng cách thức ở chung, Tề Tôn Chi cảm thấy hấn và An Bình đại khái thích hợp nhất là đốp chất lẫn nhau. →__→

Già bệnh đã là nguy trạng, An Bình cũng sẽ không chậm trễ chính vụ trọng yếu, cứ mỗi nửa tháng năng đều triệu kiến mấy người tâm phúc tới thăm hỏi tiến triển tình hình, hôm nay chính là ngày Thẩm Thanh Tuệ vào cung bẩm báo, cho nên Tề Tôn Chi chỉ ngồi trong cung một lúc thì liền rời đi.

Trước đó tới khá sớm, thế nên lớp sương giá trên ngọn cây trong Ngự hoa viên tới giờ vẫn chưa tan, cảnh vật càng toát lên vẻ tiêu điều hiu quạnh, tầm mắt đương nhiên cũng trống trải không ít, cho nên Lâm Dật vừa đi vào thì liền trông thấy Tề Tôn Chi đang ngồi bên dưới một cây tùng bách.

Tuyết mịn rơi đầy, toàn bộ bám trên bà vai hấn, chiếc áo bào trắng kia liền trông phong phanh đơn bạc vô cùng. Như màu mực đen huyền trải sau bờ vai, trắng đen phân rõ, phảng phất như một bức tranh thủy mặc đẹp đến động lòng người. Hấn thế nhưng lại không chút cảm giác, chỉ ngược mặt nhìn lên tàng cây, tâm trí đắm chìm.

1 Nguyên văn: kinh hồng nhất ảnh.

“Tề đại công tử thật có nhã hứng, lúc rảnh rồi vô sự thế nhưng lại ở đây ngắm cây.”

Tề Tôn Chi quay đầu, trông thấy là hấn, mỉm cười: “Lâm tiên sinh chê cười rồi, tại hạ đang chuẩn bị xuất cung, chỉ là vừa hay trông thấy đại thụ này, liền nhớ lại chút chuyện xưa mà thôi.”

“Ồ?” Lâm Dật đứng cạnh hấn, trên trên dưới dưới quan sát cây tùng bách đó một lượt: “Có chuyện xưa gì?”

“Tiên sinh có điều không biết, cây đại thụ này chính là do bề hạ đã tự tay trồng vào năm An Bình điện hạ chào đời, nghe nói là hi vọng điện hạ có thể trở thành người cho dù trải qua gió tuyết nhưng vẫn ngạo nghễ bất khuất.”

“Thì ra là vậy.” Lâm Dật xoa xoa cằm: “Nếu nói tới hoa cỏ, quả thật cũng chỉ có tùng bách là có thể ví với điện hạ.” Hấn cúi mắt nhìn Tề Tôn Chi, chợt nở nụ cười quý dị: “Tại hạ thấy Tề đại công tử cũng không phải người rụt rè e dè, nếu đã có lòng, hà cớ gì lại che giấu?”

Tề Tôn Chi sững sờ một lúc, không phải không hiểu lời hấn, mà là không ngờ lời này lại từ miệng hấn thốt ra. “Tiên sinh tuệ nhãn cao siêu, tại hạ cũng không muốn ở trước người tỏ tường giấu giấu giếm giếm, chẳng qua tiên sinh cũng biết tâm tính điện hạ.” Hấn thở dài, lại nhìn về phía cây đại thụ: “Cái mà ta cho là tình ý, người kia lại cho đây là gánh nặng, liệu có cần nhắc tới?”

Lâm Dật nghe thế bất giác nói: “Nếu đã vậy, chẳng phải là phụ bạc chính mình sao?”

Tề Tôn Chi buồn cười: “Chuyện đó cũng không thể trách người khác, chuyện tình cảm, ai động lòng trước người đó thua. Càng huống chi, tới tuổi tác này của tại hạ, có một vài chuyện nên nhìn thoáng một chút.”

Xung quanh một mảnh tĩnh lặng, kể đó Lâm Dật lắc đầu cười, không chút câu nệ vén y phục ngồi xuống trước mặt hấn, dáng vẻ ngang ngạnh: “Tại hạ hơn Tề đại công tử vài tuổi, về chuyện tình cảm, thế nhưng còn không thông suốt được như công tử.”

“Thế tiên sinh thấy thế nào?”

“Tại hạ vẫn luôn cho rằng, bậc quân tử, cử chỉ và hành động phải rõ ràng, nếu đã có ý thì nên nói rõ, nhưng hôm nay nghe công tử nói, mới biết tôn trọng là gì.” Hấn cười cười, ngẩng đầu nhìn cây tùng bách kia: “Không dám giấu giếm, tại hạ sau khi vào kinh ngưỡng mộ một nữ tử đã lâu, tiếc là đối phương có kị rất nhiều, thường xuyên tránh né, bây giờ tí mĩ nghĩ lại, cũng trách tại hạ chưa từng đề ý suy nghĩ trong lòng người ấy.”

“Thì ra tiên sinh đã bày tỏ rồi?”

“Đúng vậy.” Lâm Dật gật đầu, nhưng chợt chú ý đến vẻ mặt hấn chợt lóe lên rồi biến mất trong ngữ khí của Tề Tôn Chi. Hấn bất ngờ hiểu ra, nhìn Tề Tôn Chi cười nói: “Tề đại công tử hiểu lầm rồi, tại hạ đối với điện hạ chỉ có sự cảm kích kính trọng, há lại có lòng mơ ước? Thực ra người trong lòng tại hạ là.....” Hấn nhìn nhìn chung quanh, sát đến gần nói một cái tên.

Tề Tôn Chi lộ vẻ giật mình, lại thẳm kinh ngạc, không khỏi bật cười: “Thật không ngờ, ánh mắt của tiên sinh thật tốt.”

“Ánh mắt tại hạ sao có thể sánh với Tề đại công tử.” Lâm Dật cười nhạo nhìn hấn, khoanh tay nói: “Ngài hôm nay nói lời này, e rằng là lần đầu tiên chia sẻ với người khác?”

Tề Tôn Chi gật đầu: “Không sai.”

“Tại hạ cũng vậy, nếu đã thế, chúng ta cũng coi như bằng hữu rồi.”

Lâm Dật mặc dù tính tình phóng khoáng, nhưng dù sao xông xáo bên ngoài đã lâu, mắt nhìn người đương nhiên cũng không ít sự thận trọng. Tình cảm Tề Tôn Chi trước giờ không để lộ ra ngoài, nếu không phải hấn khéo cân nhắc đẩy đưa, cũng khó để Tề Tôn Chi nói ra lời này. Có điều chính như vậy mới khiến hấn tán thưởng, thế nên một tiếng bằng hữu của hấn cũng xuất phát từ thật tâm.

Hấn sát lại gần hơn, cười đến tràn đầy hứng thú: “Không biết Tề đại công tử liệu có thể nói cụ thể một chút, tỷ như.....Ngài khi nào thì thua bởi chữ tình này?”

Tề Tôn Chi nhướn mày: “Không ngờ tiên sinh lại có sở thích giống Viên Hi.”

“.....” Lâm Dật giật giật khóe môi, là nói hấn nhiều chuyện giống Viên Hi à? →__→

Tề Tôn Chi cười, liếc mắt nhìn một góc mái hiên hào hùng khí thế của Đông cung xa xa: “Không phải không nói với tiên sinh, đích thực là.....ta cũng không nhớ rõ là từ khi nào.”

Hấn trước giờ làm việc không có nguyên tắc, phi quân tử, lại càng không phải dũng sĩ. Chỉ cần cho rằng đây là đúng thì sẽ làm, cũng không quan tâm người khác nghĩ gì về mình. Mà nguyên nhân trở thành tính cách thế này, đại khái cũng là vì thích người đó.

Thành thật mà nói, là chuyện cực nhọc aaaaa.....

Thẩm Thanh Tuệ đang ở trong tầm cung cẩn thận tỉ mỉ đem chính vụ gần đã báo cáo với An Bình, người kia ngồi sau án thư, vừa nghe vừa gật đầu, nét

mặt chuyên chú.

Mãi đến khi ước chừng nửa canh giờ đã trôi qua thì những sự việc gần đây mới trình bày xong, An Bình nhú mày, trầm ngâm nói: “Hình như sót một chút, Thẩm ái khanh liệu có còn chuyện gì chưa bẩm?”

Thẩm Thanh Tuệ cắn môi, do dự chốc lát mới không cam không nguyện nói: “Hồi bẩm điện hạ, còn có chuyện Lâm Dật đốc thúc chế tạo cơ nổ, nhưng hần đạo gần đây có chút hiềm khích với vi thần, có lẽ không muốn thông báo cho vi thần biết sự việc, chỉ có đợi hần tới tự mình bẩm báo với điện hạ thôi.”

“Ồ?” An Bình hơi ngạc nhiên: “Lâm tiên sinh là người thế nào, vậy mà cũng có thể có hiềm khích với người khác?”

Thẩm Thanh Tuệ gật đầu, mặt chợt đỏ lên.

An Bình tinh tế quan sát nét mặt nàng, mâu quang khẽ chuyển, lộ ra ý cười: “Nhưng không biết hiềm khích này bắt nguồn từ đâu?”

“Hồi điện hạ, vi, vi thần cũng không rõ....”

“Thế hần vì sao không muốn cho người biết a?”

Thẩm Thanh Tuệ nhú mày, nét mặt chán nản: “Hần.....nói vài lời chả hiểu thế nào.....”

An Bình chống má, nhếch khóe miệng cười chọc ghẹo: “Lời chả hiểu thế nào? Không phải là trêu ghẹo chứ?”

“Điện hạ!” Thẩm Thanh Tuệ giật thót, mặt càng lúc càng đỏ bừng.

“Ha ha ha—” An Bình nhin không được cười lớn, vỗ bàn một cái: “Hay lắm Lâm Dật, bồn cung đem chuyện cơ mật giao cho hần, hần lại dám ở sau lưng bồn cung nói chuyện yêu đương!”

Thẩm Thanh Tuệ tuổi tác dù không còn nhỏ, nhưng đã bao giờ bị người ta trêu chọc thế này, quả thực là khóc không ra nước mắt, nếu không phải cố kỵ lễ tiết, e rằng đã tung cửa bỏ chạy rồi.

“Được rồi, không nói đùa nữa.” An Bình hướng phía nàng khoát khoát tay: “Người về trước đi, chuyện này ta sẽ tự mình hỏi Lâm Dật là được.”

Thẩm Thanh Tuệ vội vàng cáo từ định lui ra, nhưng bị nàng gọi lại: “Thực ra bồn cung cảm thấy Lâm tiên sinh cũng là một sự lựa chọn tốt, Thẩm ái khanh không ngại suy nghĩ chút đi.”

Thẩm Thanh Tuệ lần này đích thực là tung cửa bỏ chạy cuống cuồng.....

Nàng chân trước vừa rời đi, chân sau Lâm Dật đã tới, vào cửa trông thấy dáng vẻ An Bình dạt dào ý cười, có chút không hiểu: “Điện hạ hôm nay hình như tâm tình rất tốt.”

“Đúng đó, nghe nói biểu thức định tìm biểu thẩm cho bồn cung, đương nhiên cao hứng.”

Lâm Dật vỗ ót một cái: “Thất sách, vậy mà để nàng tới nói trước rồi.”

“Sao chứ, một người dự định chỉ làm quan ba năm, lại chuẩn bị bắt cóc phụ tá đắc lực của bồn cung à?” An Bình cố ý xụ mặt trừng hần.

“Chuyện này.....” Lâm Dật cười gượng: “Điện hạ cũng đừng nói vậy chứ, vi thần trước giờ tùy hứng quen rồi, khó khăn lắm mới gặp được người hợp tâm ý, đã nom nớp lo sợ lắm rồi, Ngài cũng đừng có hù dọa vi thần nữa chứ.”

An Bình bữu môi nhìn hần: “Không hù dọa người cũng được, chỉ cần người đồng ý lùi lại ước hẹn ba năm kia, bồn cung không những không hù dọa người, mà còn giúp người thực hiện mong muốn, thế nào?”

Lâm Dật ra vẻ hoảng hốt nói: “Điện hạ thật khiến vi thần phải nhìn với cặp mắt khác xưa, trước mặt thì nói lý thuyết trợ thủ đắc lực kia, sau lưng lại muốn đem nàng bán đi à?”

“Đây là ‘nước phù sa không chảy ruộng người ngoài’ đó!”

“Ha ha, được! Điện hạ nếu đã nói vậy, vi thần nghe theo điện hạ là được.”

“Sáng khoái!” An Bình vỗ tay một cái, thu lại tâm tình: “Đã thế, bàn chính sự đi.....”

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Đến Rồi, Quân Thần Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24

Chuyển ngữ: Mic

Sau khi tuyết rơi, bầu trời trong xanh, đã gần tới cuối năm.

Tiêu Tinh khoác một chiếc áo choàng ở tiền đình đi dạo, quân gia đứng bên cạnh lo lắng nhìn hần, sợ hần nhìn không được sẽ lao ra cửa.

Có điều một vương gia như hần rõ ràng rất lý trí, ở trước cửa lớn thông thả dạo hết một vòng lại một vòng, cũng không có dự định ra ngoài, trái lại nét mặt trầm tư nói thầm một câu: “Thời gian đã lâu vậy rồi, sao còn chưa tới?”

Quân gia thở phào, hóa ra là đang đợi ai đó à. Ý? Không đúng nha, vương phủ cấm người khác vào, mọi người đều cẩn cẩn thận thận vào từ cửa sau, vương gia sao lại đứng ở cửa lớn mà chờ chứ?

Quân gia hoài nghi không thôi lại bắt đầu căng thẳng, Vương gia bây giờ kỳ quái quá đi. .... Mà hiện thời bên ngoài cửa lớn Thục vương phủ, sớm đã có người nét mặt không kiên nhẫn nhìn chăm chăm bức hoành nơi cửa một hồi lâu.

Suy nghĩ hết một lúc, hần cuối cùng vẫn quay người rời đi, bộ y phục tay hẹp cổ cao trên người làm nổi bật dáng vẻ nhanh nhẹn mà già dặn lão luyện của hần, thanh kiếm trên tay trái càng tôn thêm cho hần vài phần khí khái giang hồ. Dọc theo đầu tường của trạch phủ, tuyết tan thành nước, tí ta tí tách rơi xuống chân hần, hòa cùng tiếng bước chân nhẹ nhàng ấy, chợt nảy sinh chút cảm giác có vài phần tự tại.

Năm mới kêu người ta ra đây quả thực có hơi quá, hần vẫn là trước đi đến phố chợ dạo một vòng rồi tính.

Nghĩ tới đây, bước chân hần cũng càng lúc càng nhẹ nhàng. ....

Hoa mai trong cung đương độ nở rộ, An Bình thể nhưng cũng chẳng có chút tâm tình thưởng thức. Hiện nay hai quân đang đối đầu ở biên giới, đã tới thời khắc hết sức căng thẳng.

Chủ lực của Đại Lương từ sớm đã âm thầm đến Thanh Hải quốc, nhưng cũng kéo theo đó rất nhiều vấn đề.

Tỷ như Thanh Hải quốc không hiểu—mấy người đánh nhau, liên can gì đến chúng tôi chứ?

Tỷ như con phần nọ của chúng đại thần Đại Lương—điện hạ ngài rốt cuộc muốn gì đây? Ngài đang đánh giấc đó, còn đưa binh tới Thanh Hải quốc du sơn ngoạn thủy à?

An Bình cuối cùng từ trong “bệnh tật” bị lôi ra giữa triều, có lẽ đã nhiều năm rồi chưa từng thấy cảnh tượng náo nhiệt như vậy, chúng đại thần ai nấy đều sục sôi, háng hái phùng phùng. ... Tiêu Nghĩa Đức khoảng thời gian này cũng nhẫn nhịn đã lâu, cuối cùng chớp được cơ hội, đương nhiên phải lên tiếng: “Điện hạ, cuộc chiến này Đại Lương ta đã quyết định nghênh chiến, vì sao phải phái binh tới Thanh Hải quốc chứ? Như vậy há chẳng phải là cho đối phương thừa cơ?”

An Bình cười u ám: “So với việc này, bản cung càng muốn biết chư vị đại nhân sao lại biết được tin này?”

“.....” Tiêu Nghĩa Đức vô lực, điện hạ, người có nghe lão thần nói gì không đó?

Không cần bọn họ trả lời, An Bình cũng biết tin này khẳng định là do Tiêu Tinh truyền ra, hần lo lắng chiến sự là thật, muốn trông cậy vào các đại thần tới bức nài đi vào khuôn khổ cũng là điều hợp lý thôi. Nhưng nài cũng không phải bị chúng đại thần chất vấn lần đầu tiên, sớm đã quen rồi.

An Bình nét mặt thông thả lật lật tấu chương trước mặt: “Chư vị đại nhân nói xong thì về đi, bản cung đã có sắp xếp.”

Chu Hiền Đạt vuốt vuốt râu, nhú mày, lần đầu tiên hiếm hoi đưa ra ý kiến với An Bình: “Điện hạ, Ngài thật sự không muốn suy nghĩ lại một chút?”

Thủ phụ đã lên tiếng, chúng đại thần đều yên lặng, đồng loạt ném ánh mắt về phía An Bình, đợi phản ứng của nàng.

An Bình hiểu rõ tình hình hiện tại, ngay cả Chu Hiền Đạt trước giờ chỉ đứng nhìn cũng thể hiện thái độ, oán hận của mọi người đối với mình e rằng đã lên tới đỉnh điểm. Cuộc chiến này cũng có lẽ sẽ trở thành nhân tố quyết định, tiến được một bước thì thắng lợi toàn vẹn, lùi một bước thì có khả năng vạn kiếp bất phục.

Nàng đẩy tấu sớ trước mặt ra, tỷ mỉ đem tin tức chiến báo dạo gần đây chính lý lại một lượt, ngược mắt nhìn mọi người, lần đầu tiên trên gương mặt ấy lộ vẻ nghiêm túc: “Bản cung biết chư vị đại nhân trung tâm ái quốc, nhưng bản cung nói đã có sắp xếp cũng không phải cho có lệ, tin tức đã lộ, chuyện này không tiện lại gây rối rắc thêm nữa, bản cung hiện thời đảm bảo, xảy ra bất kỳ chuyện gì, đều do một mình bản cung gánh chịu!”

Mọi người hết thấy đều sửng sốt, không ai ngờ sự việc lại đi đến nước này, tình hình như vậy cũng chẳng khác gì bức vua thoái vị a. Một khi ý thức được điểm này, chư vị đại nhân dù thế nào cũng không dây dưa, liền vội vàng gật đầu tiếp thu, nhao nhao cáo từ rời đi. .... Lưu Tự và Tề Tôn Chi thân là tam cô hiếm khi cùng lúc xuất hiện, hiện giờ cũng không vội vàng lui ra. Mới rồi lúc An Bình đảm bảo, Lưu Tự mấy lần muốn nói giúp nàng vài câu, nhưng trong tình huống như vậy, hoàn toàn không biết nên nói từ đâu.

Ba người mắt to nhìn mắt nhỏ, Tề Tôn Chi chợt tắc lưỡi một tiếng, vỗ tay cảm thán nói: “Điện hạ thật khí phách, vì thần kính ngưỡng không thôi, phải

nhanh chóng trở về bồi tranh cung phụng mới được.”

Dứt lời, hắn còn thật sự hành lễ cáo lui, như thể hoàn toàn không hề để tâm đến chuyện mới xảy ra trong điện vừa rồi.

Lưu Tự ngạc nhiên nhìn theo bóng dáng của hắn, rồi lại quay sang, chỉ thấy An Bình mỉm cười khoát khoát tay với hắn: “Về đi Khánh Chi, không sao.”

Cho dù là đặt cược, nàng há có thể không chút băn khoăn mà đánh cược? Nguy hiểm không phải là không có, nhưng chí ít hết thấy mọi việc trước mắt đều vẫn nằm trong khống chế.

Lưu Tự vốn lo lắng cho nàng, nhưng thoáng chốc bị nàng vạch rõ lại cảm thấy mất tự nhiên, theo đó ậm ừ rồi mượn cớ cáo lui, bước chân hối hả.

An Bình nhìn không được thấp giọng cười, cái tật xấu hổ này không biết tới khi nào mới chữa được đây a...

Chiến sự tiền tuyến rất nhanh đã xuất hiện bước ngoặt.

Hoàn toàn giống như An Bình đã dự liệu, cuối cùng quả nhiên là ở biên giới Thanh Hải quốc chạm trán với quân đội Tây Nhung.

Triệu lão tướng quân cũng là một lão tướng kinh nghiệm sa trường dày dạn, lúc trước đi theo Nhiếp chính vương cũng đã cùng Tây Nhung giao thủ không ít lần, nhưng trận chiến lần này lại đặc biệt vất vả. Sau trận chiến với Tây Nhung mà ông khó khăn lắm mới ngăn chặn được thì lắc đầu cảm thán, người hành động kỳ lạ trên đời này cũng không phải chỉ có mỗi mình An Bình điện hạ a....

Có điều xảo trá hay thay đổi như Tây Nhung vương Kim Giác cũng rất kinh ngạc, hắn từ rất sớm đã lên kế hoạch bắt vua, chỉ cần bắt được Sùng Đức hoàng đế đang tịnh dưỡng ở Thanh Hải quốc rồi chuyển cắt đất đòi tiền chính là hạ bút thành văn. Tin tức có được không dễ gì, trận chiến này hắn cũng đã ôm tâm lý tất thắng, nào ngờ quân đội vừa đến biên giới Thanh Hải quốc thì đã chạm trán với rất đông binh lính Đại Lương.

Dường như đã đợi từ sớm, đối phương đích thực là ‘dĩ dật đãi lao’¹. Mà binh lính Thanh Hải quốc vừa thấy bọn họ đương nhiên lập tức sát cánh với quân đội Đại Lương, nháy mắt đã hình thành thế giáp công đối với Tây Nhung.

1 Dùng khỏe ứng mệt, đợi quân địch mệt mỏi rồi tấn công.

Có thể dự đoán được ý đồ của hắn cũng không tính là gì, nhưng dùng cảm ra tay dứt khoát thì khó mà có được.

Tây Nhung vương trước giờ kinh thường Thanh Hải nữ nhi quốc lần đầu tiên này sinh sự kính phục đối với nữ tử.

Có điều chuyện này cũng không có nghĩa hắn sẽ nhận thua, nếu kế hoạch đã bại lộ, vậy liền chính diện giao chiến thôi.

Đáng tiếc là, Triệu lão tướng quân cũng không phải dễ chơi a.....

An Bình sau khi thu được tin tức thì vừa đúng lúc giao thừa, trong cung khung cảnh vui mừng, tâm tình đương nhiên rất tốt. Tiêu Tĩnh đã lâu không gây náo loạn gì, Tiêu Linh cũng theo đó mà yên lặng, chur vị đại thần lại càng biết thân biết phận, từ sau khi chiến báo nơi tiền tuyến truyền tới thì hoàn toàn không có chút bộ dạng kiêu căng như trước.

Chu Hiền Đạt cùng Lưu Kha, Tề Giản uống trà với nhau, nhìn tuyết đọng trên ngọn cây bên ngoài cửa sổ cảm thán: “Ất hẳn trong triều sau chuyện này sẽ phải thay đổi cách nhìn đối với điện hạ không ít rồi.”

Tề Giản gật đầu: “Không sai, bây giờ đối với An Bình điện hạ mà nói là một thời cơ tốt.”

Chỉ có Lưu Kha nét mặt lo lắng, sau khi nhấp một ngụm trà rồi mới lắc đầu: “Thời cơ tốt? Điện hạ chỉ cần không có bất kỳ hành động khác thường gì thì đã tạ tội lấy đất rồi.”

Lời này vừa thốt ra thì cả Chu Hiền Đạt lẫn Tề Giản đều đồng loạt quay đầu nhìn ông, sau đó thì bốn mắt nhìn nhau, thầm gật đầu: “Chợt cảm thấy lời Triều Khanh nói rất có đạo lý nhì.....”

Sự thật minh chứng Lưu Kha đích thực đã dự đoán trước, rất nhanh An Bình đã đưa ra một quyết định chẳng ai đoán được.

Kế hoạch trước đây của Tây Nhung bị lộ, sau đó đương nhiên lấy thế hung mãnh. Mới đầu đôi bên đều có tổn thương, nhưng Triệu lão tướng quân rất nhanh đã thăm dò địa hình xung quanh, dựa theo cách thức tác chiến trước đó, lại biến đổi chiến thuật một chút, cùng quân đội Thanh Hải quốc phối hợp, cuối cùng giành được thắng lợi hoàn toàn.

Trận chiến này tiến hành thần tốc, hạ lòng hã dạ, đàn áp chủ lực của Tây Nhung, e rằng trong thời gian ngắn sẽ rất khó mà khôi phục lại nguyên khí. Đối với việc này trong triều đương nhiên hết lời khen ngợi, mà đối với người đứng sau thành công này, đúng như lời Chu Hiền Đạt đã nói, hình tượng của An Bình trong mắt chúng đại thần đã thay đổi rất nhiều.

Thế nhưng, An Bình điện hạ với hình tượng mới vừa được tạo dựng đã làm một việc hết sức kỳ quái, nàng mệnh lệnh rõ ràng cho Triệu lão tướng quân, yêu cầu ông tiếp tục đóng trọng binh trong cảnh nội Thanh Hải quốc, hoàn toàn không có ý định rút binh về.

Chúng đại thần trước đó đoán rằng đây là nhằm mục đích uy hiếp Tây Nhung, nhưng tới khi phái đoàn sứ thần hòa đàm của Tây Nhung đã trên đường tới Đại Lương, nàng vẫn như cũ không có ý định rút binh, vì vậy việc này khiến ngay cả Thanh Hải quốc cũng loạn hết cả lên.

Đây đây đây rốt cuộc là ý gì thế này?

Đối diện với triều đình cứ không ngừng suy đoán, An Bình lại vẫn như trước cái gì cũng không nói, ngoại trừ nhin thòi gian viết thư cho mẫu thân, còn thì ngày ngày đều làm lo.

Ngày cuối năm, trong cung thiết yến, chúng thần cực kỳ vui vẻ. Bởi vì trận chiến với Tây Nhung đã hao tổn không ít, thế nên yến hội cũng rất tiết kiệm, có điều cũng bởi vì thế, hình tượng của An Bình trong lòng triều thần lại được đề cao một tầng nữa.

Màn đêm buông xuống không bao lâu thì yến hội đã kết thúc. An Bình thay bộ triều phục nặng nề sang thường phục màu trắng ngà thường ngày, khoác thêm áo choàng rồi liền xuất cung.

Xách trong tay chính là mỹ tửu tốt nhất, nàng không dẫn theo Viên Hỉ, sau khi cho thị vệ hộ tống đến địa điểm thì căn dặn mọi người đợi bên ngoài, tự mình đi thẳng vào cửa lớn trước mặt.

Đại môn đỏ thẫm mở ra, trong viện có chút thanh vắng, nhưng sau khi đi vào không lâu thì đã nghe thấy tiếng náo nhiệt.

Rõ ràng vẫn giữa đêm khuya mùa đông lạnh lẽo, thế nhưng trước mặt có bốn nam tử đang ngồi trong hoa viên, bên dưới kê chiếc đệm lót mềm mại, chính giữa đốt một đồng lửa, rất giống khi đóng quân ngoài trời lúc hành quân.

Nghe thấy tiếng bước chân, mấy người đồng loạt ngừng trò chuyện, nhất tề quay đầu nhìn sang, kẻ đó thì ngạc nhiên sùng sốt.

Tiêu Tinh là người phản ứng trước nhất, cười trừ tặc: “Điện hạ đây là sợ vi thần không người bầu bạn, còn đặc biệt tới đón giao thừa cùng vi thần?”

“Đúng đó, lo lắng hoảng thúc một mình mừng năm mới thì quá tịch mịch, nên tới xem thử, chưa từng nghĩ tới sẽ đồng người như vậy.”

An Bình nhếch môi, ánh mắt từ trên người hần từ từ lướt qua, thoáng dừng ở Lưu Tự đang bất an, Tề Tôn Chi thân nhiên như không, Lâm Dật phóng khoáng không chút gò bó, ba người này vậy mà lại xuất hiện ở đây, chẳng trách trong cung không thấy đâu.

Mấy người họ đồng loạt đứng dậy hành lễ, Tề Tôn Chi thuận miệng giải thích: “Trước đó giữa đường thì gặp Khánh Chi, liền cùng nhau đến đây, sau đó lại tình cờ gặp Lâm tiên sinh, cũng thuận thể đi chung, nói ra cũng thật trùng hợp, không ngờ còn có thể ở đây gặp điện hạ.”

Quản gia cầm một chiếc đệm mềm đến định xếp chỗ cho An Bình, nhưng lại do dự không biết liệu có nên đổi qua một nơi ấm áp. An Bình tiện tay cầm lấy đệm, ngồi xuống: “Thì ra là vậy, bốn cung ở đây có rượu ngon, chư vị công tử có muốn thưởng thức thử?”

Tiêu Tinh không nóng không lạnh đáp một câu: “VẬY ĐA TẠ ĐIỆN HẠ.”

“Ừay, tiếc là còn tương hôm nay có thể cùng một vị thúc thúc khác vui vui vẻ vẻ uống một bữa, không ngờ chẳng thấy đâu.” An Bình quay qua nhìn Tiêu Tinh, dạt dào ý cười: “Hoàng thúc không đi mời người ta sao? Gì chứ, đã lâu như vậy không tới?”

Tiêu Tinh híp mắt: “Điện hạ nói ai?”

“Biết mà còn hỏi nữa?” An Bình nhú nhú mày, dưới ánh lửa, nét mặt trông gian gian thế nào ấy: “Thế tử của Nhiếp chính vương vào kinh rồi, Hoàng thúc muốn giấu bốn cung sao?”

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Đến Rồi, Quân Thần Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25

Chuyển ngữ: Mic

Bên ngoài viện tiếng pháo đùng đoàng, từng hồi rực sáng, tiếng nói tiếng cười rõ rệt bên tai, thế nhưng bên trong viện lại là bầu không khí trầm lặng lạnh lẽo.

Tiêu Tinh nhấp một ngụm rượu, cười lạnh: “Vi thần mời thế tử Nhiếp chính vương vào kinh, nhưng đích thực tới bây giờ còn chưa gặp người, điện hạ hài lòng chưa?”

Ba người bên cạnh cùng lúc kinh hãi, mới rồi liệu có phải không nên cho Thục vương uống rượu? Đợi lúc nữa sẽ không tái hiện cảnh tượng ở Tề phủ ngày hôm đó chứ?

May mà An Bình hình như cũng không để bụng, chỉ cười nói: “Bốn cung rất hài lòng, tính tình Trữ hoàng thúc thế nào ta và hoàng thúc đều biết, nếu như bức người, người có lẽ cả đời này cũng sẽ không xuất hiện, cho nên hoàng thúc Ngài an phận một chút đi.”

Dứt lời, nàng tự mình đứng dậy, phúi phúi y phục rồi liền định rời đi.

“Điện hạ,” Lưu Tự lập tức đứng dậy nói: “Vi thần tiễn Ngài nhé.”

An Bình thân nhiên quét mắt qua hần một cái, ánh mắt rơi trên người Tề Tôn Chi đang ở bên cạnh cúi đầu uống rượu: “Không cần đâu, để Từ Đô tiễn bốn cung đi.”

“.....” Tề Tôn Chi liếc nhìn chân mình, điện hạ Ngài có ý à?

Đợi đến khi hai người đi tới ngoài viện, An Bình thể nhưng lại không để Tề Tôn Chi tiếp tục tiễn mình, trước khi lên xe, nàng xoay người hỏi hần: “Biết bốn cung gọi người tới đây làm gì không?”

Xung quanh ánh đèn mờ ảo, khó mà nhìn rõ nét mặt nàng, Tề Tôn Chi bất chợt cảm thấy bầu không khí có chút khác lạ, ngẫm nghĩ mới nói: “Đại khái là muốn nói gì đó.”

“Hiểu đúng rồi.” An Bình cúi người nhìn hần, ở khoảng cách gần mới có thể nhìn thấy vẻ không vui trong thần sắc của nàng: “Nếu đã quyết định muốn làm tâm phúc của bốn cung, vì sao còn có chuyện che giấu bốn cung?”

Tề Tôn Chi nhíu mày: “Điện hạ ám chỉ điều gì?”

“Chuyện của Khánh Chi, người biết rõ hần và Tiêu Tĩnh vẫn luôn bí mật qua lại, nhưng không hề bẩm báo.”

Tề Tôn Chi ngẩn ra, thờ dài một tiếng: “Vi thần biết điện hạ luôn quan sát Thực vương, Ngài sớm đã biết, không phải sao?” Hần dờ mắt, nhìn về phía cửa lớn Thực vương phủ: “Hơn nữa vi thần tin tưởng Khánh Chi.”

An Bình vẫn luôn quan sát Tiêu Tĩnh, chuyện Tiêu Linh cùng Lưu Tự thường xuyên lên vào Thực vương phủ nàng biết rất rõ, vì vậy nàng cũng biết Tề Tôn Chi gần đây phát hiện chuyện của Lưu Tự.

Im lặng ngẫm hoặc nhìn hần trong chốc lát, nàng phát tay áo leo lên xe, lạnh lùng bỏ lại một câu: “Bốn cung chỉ tin tưởng chính mình.”

Tại kỳ vị, mưu kỳ chính1. Lúc nàng lựa chọn con đường này thì đã quyết định sẽ không thể giao toàn bộ tin tưởng phó thác cho một người nào. Lưu Tự luôn miệng nói tình chân ý thiết với nàng, thể nhưng sau lưng lại ngầm quan hệ mật thiết với Thực vương. Tề Tôn Chi cũng thế, đồng ý trở thành tâm phúc của nàng, nhưng lại có điều che giấu.

1 Ở vị trí nào thì suy tính từ góc độ đó. Khác: bắt tại kỳ vị bất mưu kỳ chính (Không Từ)

Vốn chỉ cần không liên quan đến đại cuộc, nàng đều có thể bỏ qua, nhưng Tiêu Tĩnh lần này mời thế tử của Nhiếp Chính Vương – Tiêu Trữ tới, rõ ràng là muốn can thiệp vào chiến sự của nàng với Tây Nhung. Nếu không phải Triệu lão tướng hành động mau lẹ, Tiêu Trữ lại đến muộn, thì có lẽ trận chiến này giữa chừng sẽ bị ngăn cản nhiều hơn, càng khó khăn nói tới thắng lợi. Mà người có thể thay Tiêu Tĩnh truyền tin, ngoại trừ Tiêu Linh thì chỉ có Lưu Tự.

Tiêu Linh vẫn luôn vì chuyện đòi trước phản nghịch bị trấn áp mà đối với Nhiếp chính vương có sự kiêng kỵ rất nhiều, trái lại Lưu Tự vì chuyện của phụ thân mà quan hệ với Nhiếp chính vương phi không tệ. Hần lại thiện lương, Tiêu Tĩnh lão hồ ly kia thuận tiện tìm một lý do thì liền có thể lợi dụng hần đưa tin.

An Bình cũng không thật sự muốn truy cứu chuyện này, nàng chỉ đang cảnh cáo Tề Tôn Chi. Bởi vì mọi người đều cho rằng hần là người thâm tàng bất lộ, nhưng nàng biết, trong cốt tủy hần là người rất trọng tình. Vì chân bị tật, hần trước đây chịu rất nhiều khinh khi, Lưu Tự không ít lần đối tốt với hần, hần đương nhiên sẽ xem trọng.

Làm người, đây là ưu điểm, làm chính trị, trái lại là điểm yếu. Đối mặt với chính sự, dù thế nào cũng không thể để tình cảm xen vào.

Lúc Lâm Dật đến, trông thấy Tề Tôn Chi ngồi trên xe lăn cô đơn nhìn phố thị không một bóng người thì có chút hoài nghi, bước lên hỏi: “Tề đại công tử sao không tiễn điện hạ hồi cung?”

Tề Tôn Chi quay đầu thoáng nhìn hần, cười cười, nhưng không che giấu được vẻ thê lương: “Tại hạ chợt hiểu ra điện hạ vì sao trước nay không để tâm đến chuyện tình cảm.”

“Hả?”

“Đại khái là không muốn xử trí theo cảm tính.”

“.....”

Phố chợ tấp nập vô cùng, đèn đuốc rực sáng, đêm không cần đóng cửa.

Có người đang chào hàng mặt nạ nô lệ Côn Luân, trước sạp hàng một đám trẻ con vây lại. Không bao lâu, một nam tử thành niên chen lên phía trước, nét mặt tò mò nhìn đủ loại mặt nạ trước mắt.

Chú sạp thấy hấn diện mạo tuấn tú, nghĩ hấn có chút lai lịch, đang định chào mời thì liếc thấy trường kiếm đeo sau lưng hấn, lại thấp tha thấp thỏm ngậm miệng. Nam tử này trái lại không cảm thấy gì, sau khi chọn một mặt nạ, trả tiền rồi liền rời đi, một câu cũng không nói, có điều nhìn nét mặt thì dường như đối với mặt nạ rất thích thú.

Đi dọc đến tận đầu kia của con phố, người cũng dần dần thưa thớt, đèn đóm cũng có chút tối u u, hấn thể nhưng vẫn như cũ đeo mặt nạ, dường như cảm thấy như vậy rất hay. Lại tiếp tục đi về phía trước, đến khi không nhìn thấy một ai nữa thì hấn đột nhiên dừng bước, thu lại ý cười nơi khóe miệng, nét mặt trở nên nghiêm nghị.

Xung quanh chỉ có tiếng gió cùng tiếng cười nói không ngừng từ xa xa mơ hồ truyền đến. Hấn bất ngờ quay người, trông thấy một cỗ xe ngựa chậm rãi chạy tới, cách hấn vài trượng thì dừng lại, sau đó một người thông thả từ trên xe bước xuống, người khoác áo choàng, trên mặt cũng đeo một chiếc mặt nạ.

Bầu không khí đích thực quý dị, bốn bề chỉ có ánh lửa nhá nhem của những trạch viên xung quanh, có thể miễn cưỡng nhìn thấy rõ đối phương, nhưng vẫn không trông thấy mặt.

Người kia ở cách hấn vài bước phía trước thì dừng bước, đưa tay cởi áo choàng, tùy ý vứt lên mặt đất, chấp tay hành một lễ tiết chốn giang hồ, ngay sau đó, trực tiếp tấn công tới.

Nam tử kinh hoàng, vội vàng nghiêng người tránh đi, thể nhưng đối phương lại vung một chương đánh tới lưng hấn, hấn thuận thể né người, trường kiếm sau lưng liền bị rút ra. Đồi bên lùi lại vài bước, đứng nghiêm, nam tử bắt đầu nở nụ cười: “An Bình à?”

Người trước mặt cũng phát ra một tiếng cười nhẹ nhàng, đưa tay tháo mặt nạ, lộ ra gương mặt, khóe miệng mang theo ý cười nhàn nhạt: “Thúc thúc, đã lâu không gặp.”

Nam tử cũng tháo mặt nạ, để lộ đôi đồng tử thâm thúy cực kỳ giống nàng, đây cũng coi như là một ký hiệu của hoàng tộc Tiêu thị.

“Mấy năm không gặp, võ nghệ trái lại tiến bộ rất nhiều.”

Hai tay An Bình nâng kiếm hoàn trả: “Là thúc thúc nhường thôi.”

Tiêu Trữ bước lại gần, nhận lấy kiếm, vỗ vỗ bả vai nàng: “Trưởng thành rất nhiều, suýt nữa thì không nhận ra.”

“Thúc thúc ngược lại một chút cũng không thay đổi, vẫn tuấn tú như trước nay.”

“Ha ha, mồm miệng cũng trở nên rất ngọt.” Tiêu Trữ nhìn trái nhìn phải, thấy nàng dẫn theo không nhiều người mới yên tâm, hướng nàng vẫy vẫy tay, thần thần bí bí nói: “An Bình nè, cùng ta thương lượng một việc nha.”

“Gì ạ?”

“Con liệu có thể làm như chưa từng gặp ta không?”

An Bình híp mắt nhìn hấn, tiếc nuối lắc đầu: “Không thể.”

“Kia.... Vậy ta làm như chưa từng gặp con nha.”

Thấy hấn định đi, An Bình cười lắc đầu: “Thúc thúc lẽ nào không phải phụng lệnh tổ phụ(*ông nội*) mà đến à?”

Sùng Đức bệ hạ khắc ghi ân trợ giúp của Nhiếp chính vương năm đó, từng muốn bái Nhiếp chính vương làm Hoàng phụ. Nhiếp chính vương mặc dù không đồng ý, nhưng sau khi An Bình chào đời thì được Nhiếp chính vương phi rất mực yêu thương, sau này vẫn luôn gọi là tổ phụ tổ mẫu, đối với thế tử của Nhiếp chính vương và Quận chúa cũng gọi là thúc thúc, cô cô cực kỳ thân thiết.

Về sau lúc An Bình ra ngoài học hỏi từng ở cạnh Tiêu Trữ một khoảng thời gian dài, cùng hấn đi khắp nơi tìm danh sư, rèn luyện võ nghệ, quan hệ đương nhiên càng lúc càng thân thiết. Nhưng nàng chưa bao giờ nhắc đến việc này với bất kỳ ai.

Giờ nghe nàng hỏi thế, Tiêu Trữ liền biết nàng đã nắm được nguyên nhân hết thảy, trái lại cũng chẳng chút kinh ngạc: “Thực ra không phải vậy, phong thư kia của Thục vương vốn không giao tới tay phụ thân ta, con cũng biết tính tình ông rồi đấy, đã nói không quản việc triều chính thì tuyệt đối sẽ không nhúng tay nửa phần. Lần nay ta vốn định đi nơi khác, có điều suy nghĩ thì cũng muốn cho hấn một công đạo, nên mới thuận đường ghé qua kinh thành một chuyến.”

Khóe mắt An Bình giựt một cái, thúc ở trên phố đi dạo loanh quanh chính là cho hấn một công đạo?

“Thế nên nha, “Tiêu Trữ chớp chớp mắt với nàng: “Con làm như chưa từng gặp ta đi, dù sao trận chiến này đã thắng rồi, ta tới hay không cũng không quan trọng, huống hồ phụ thân ta cũng không hi vọng thế lực ngày trước trong triều của ông gia tăng áp lực.”

“Nhưng đường đường là thế tử của Nhiếp chính vương vào kinh, Giám quốc há có thể làm như không thấy?”

“Sai rồi, là thế tử Tấn vương.” Tiêu Trữ lắc đầu, rõ ràng phụ thân sau khi rút lại danh hào Nhiếp chính vương thì lấy lại phong hiệu Tấn vương trước đây,

nhưng người nào người nấy vẫn cứ quen dùng danh xưng Nhiếp chính vương, liền lụy hấn cũng trở thành thể tử của Nhiếp chính vương.

An Bình khoát khoát tay: “Danh xưng mà thôi, không quan trọng, tóm lại là người không thể cứ như vậy mà rời đi.”

“Nhưng ta có chuyện thập phần quan trọng mà.”

“Chuyện quan trọng gì?”

Tiêu Trữ vẻ mặt thâm trầm: “Chuyện này nói ra cực kỳ phức tạp.....”

“Vậy nói ngắn gọn đi.” An Bình khoanh tay, ung dung nhìn hấn.

Tiêu Trữ bĩu môi: “Được rồi, có người hết sức thành ý mời đến, ta định tới bái phỏng.”

“Chính là như vậy.”

Tiêu Trữ gật đầu.

“.....” An Bình co rút khóe miệng, rất phức tạp.....

Cuối cùng Tiêu Trữ vẫn không ở lại, theo như lời hấn nói, không cần thiết phải ở lại. An Bình cũng không muốn sự xuất hiện của hấn lại dẫn tới phong ba trên triều đình, dứt khoát thỏa mãn mong muốn của hấn.

Trước khi đi, hấn chợt hỏi An Bình: “Hiện giờ chiến thắng Tây Nhung, con có dự định gì?”

“Tây Nhung xáo quyết hay thay đổi, trước mắt chẳng qua chỉ là yên bình tạm thời mà thôi, có điều có thể sắp tới con sẽ đi đến Thanh Hải quốc một chuyến.” An Bình nhướn mày nhìn hấn: “Không thì người đi chung với con?”

“Được thôi.” Tiêu Trữ nhún nhún vai, nhanh chóng rời đi: “Phụ thân ta không thích nơi đó, con biết mà.”

“.....”

Lúc về tới hoàng cung thì đã qua giờ Tý (11 giờ đêm đến 1 giờ sáng), bắt tri bắt giác đã bước sang tuổi mới.

Viên Hi vẫn chưa ngủ, thấy nàng trở về thì vội vàng nghiêng đón: “Điện hạ, hoàng hậu bệ hạ trong đêm phái người gửi thư hàm tới.”

An Bình lập tức nhận lấy, ngồi dưới ánh nến mở ra, cẩn thận tỷ mỉ xem xong thì nét mặt có chút phức tạp.

Trầm ngâm một hồi lâu, nàng nói với Viên Hi: “Chuẩn bị một chút, bổn cung muốn nhanh chóng xuất phát tới Thanh Hải quốc.”

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Đến Rồi, Quân Thần Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26

Chuyển ngữ: Mic

Ngày đầu năm, bách quan còn ở trong nhà mừng năm mới, An Bình lại liên tiếp phát hai đạo chiếu lệnh.

Một là giải trừ lệnh cấm túc của Tiêu Tĩnh. Hai là tạm thời chuyển giao chính vụ cho nội các xử lý, còn mình thì ít ngày nữa sẽ tới Thanh Hải quốc.

Về phần nguyên nhân đi Thanh Hải quốc, nàng giải thích là vì đi thăm phụ mẫu, thuận tiện hỏi thăm ngày trở về của nhị vị bệ hạ.

Mặc dù nói chiến thắng Tây Nhung lần này đã khiến nàng có được một sự thừa nhận nhất định, nhưng thời gian này chư vị đại thần dưới tay nàng luôn phập phồng lo sợ cũng là sự thật, cho nên nghe nói nàng có ý mời bệ hạ hồi triều thì mọi người đều an tâm không ít.

An Bình định trang bị nhẹ nhàng, nhanh đi chóng về, cho nên không tính dẫn theo nhiều người. Song Cửu và Viên Hi đương nhiên phải đi theo, còn lại ngoại trừ Cẩm vệ quân và quan viên áp tải lễ phẩm thì dẫn theo một sứ thần.

Về phần tuyển chọn sứ thần, bách quan đương nhiên sôi nổi thảo luận.

An Bình ngồi trong ngự thư phòng, sau khi bình tâm tĩnh khí nghe rất nhiều tiến cử của mọi người thì chống cằm nói: “Bổn cung trái lại có một lựa chọn, không biết chư vị thấy thế nào?” Nàng quét mắt nhìn nét mặt nghi hoặc của mọi người, cười tủm tỉm thốt ra một cái tên: “Thiếu phó Lưu Tụ, thế nào?”

Ờ? Thái phó Lưu Kha tròn tròn hai mắt.

Chư vị đại thần châu đầu ghé tai xì xào, đồng loạt lộ vẻ giật mình, lẽ nào đây là tín hiệu Thiếu phó sắp tới sẽ trở thành phò mã?

Hầy, nếu đã vậy, bác bỏ mặt mũi của điện hạ thì cũng không hay a.

Cuối cùng mọi người nhao nhao tỏ ý tán thành, nhân tiện ở trước mặt Lưu Kha tăng bốc một phen, khiến ông lão chả hiểu thế nào.

Thời gian trước thấy con trai tâm tình không vui, còn cho rằng không sao rồi, sao hiện giờ lại bị An Bình điện hạ chính miệng chọn làm sứ thần gì gì đấy trời? Thật đúng là đoán không ra suy nghĩ của nàng nha.....

Tiết trời vẫn chưa thoát khỏi giá lạnh mùa đông, vốn không nên lên đường lúc này, nhưng An Bình khẳng khái nhân dịp sứ thần Tây Nhung tới Đại Lương thì mọi việc đều đã sắp xếp xong xuôi, cho nên vẫn chuẩn bị khởi hành theo kế hoạch. May mà bây giờ đã không còn tuyết rơi, đường xá coi như dễ đi.

Hôm xuất phát thời tiết trong lành, các đại thần tập hợp ở cửa cung đưa tiễn, giương cao long kỳ, cấm vệ quân tề chỉnh đợi lệnh xuất phát.

Lưu Tự mặc hồ phục cổ cao tay hẹp, anh khí phi phàm cười ngửa đi trước, nét mặt thế nhưng lại có vẻ khó hiểu rõ rệt.

Kỳ thực thời gian này hắn vẫn luôn cố ý tránh né An Bình, một là vì dễ hiểu cho rõ suy nghĩ của chính mình, hai là bởi vì bản thân gần gũi với Tiêu Tĩnh mà áy náy. Đêm đó ở Thục vương phủ đề nghị tiễn nàng trở về nhưng bị từ chối, còn tưởng rằng nàng tức giận, nhưng không ngờ vừa quay đầu thì bản thân đã được phong làm sứ thần.

Không lâu sau, An Bình từ cửa cung đi ra, áo choàng trên người bay phấp phật trong gió, tóc cũng bị gió thổi hơi rối. Lưu Tự thấy dáng vẻ nàng như vậy, trái tim trái lại có chút nhẹ nhõm. Thiếu nữ này nhìn có vẻ tùy tiện nhưng kỳ thực một giọt nước cũng không để lộ, cũng chỉ có ở thời điểm này, có thể thấy được một mặt bình thường của nàng.

An Bình một đường đi thẳng tới bên xe ngựa, dừng bước quay đầu nhìn một cái, Chu Hiền Đạt dẫn đầu một hàng đại thần nhất tề hành lễ. Ánh mắt nàng khe khẽ giao với Lâm Dật đang đứng trong góc, người kia lập tức hiểu ý gật đầu, tỏ ý nàng có thể an tâm rồi kìa.

An Bình lại liếc nhìn Thẩm Thanh Tuệ về mặt không được tự nhiên đang đứng cạnh hắn, cười cười, cho mọi người miễn lễ. Đường lúc định vén áo chuẩn bị lên xe thì lại bất chợt nhớ ra gì đấy, quay đầu nhìn sang bên cạnh, thấy Tề Tôn Chi ngồi trên xe lăn, bên cạnh là Chu Liên Tương mặc quan phục.

Hình như vừa mới tới, hắn còn đang hơi hơi thờ dốt, trên mặt cũng có chút hồng hồng. Chu Liên Tương ở cạnh hỏi hắn câu gì đấy, hắn lắc đầu, ngược mắt nhìn sang.

Vừa tiếp xúc với ánh mắt của An Bình, Tề Tôn Chi liền sững sốt, kể đó là khe khẽ mỉm cười, khom người, chấp tay hành lễ. Chu Liên Tương ngược mắt lên thấy An Bình thì cũng vội vàng hành lễ, kể đó lập tức quay đầu chăm sóc Tề Tôn Chi, trên mặt là vẻ lo lắng.

An Bình cũng là lần đầu tiên thấy hai người thân thiết như vậy, không khỏi nhìn nhiều hơn đôi chút, nhưng bị Lưu Tự ở bên cạnh trông thấy. Đến khi thấy nàng sắc mặt không chút gọn sóng, vén màn bước lên xe thì trái tim trái lại rất lâu cũng khó mà bình tĩnh.

Hắn vẫn nhớ ánh mắt không chút để ý của nàng không lâu trước đó khi mình giải thích với nàng giữa hắn và Chu tiểu thư không có quan hệ gì, nhưng vừa rồi nàng đã chăm chăm nhìn hai người kia rất lâu, đây không phải chứng minh nàng rất quan tâm đến Tử Đồ huynh sao?

“Thiếu phó đại nhân, có thể lên đường rồi.” Song Cửu cười ngửa chạy lên thúc giục một tiếng, hắn mới hoàn hồn, vội đồng ý, quay đầu nhìn phụ thân một cái, sau đó ánh mắt lại rơi người Tề Tôn Chi, chấp tay.

Tề Tôn Chi cũng trả lễ, vẫn là ý cười ôn hòa như trước, nhưng Lưu Tự lại chú ý thấy khí sắc hắn không tốt thế nào.

Dáng người ấy hình như có chút gầy gò, ngồi ở nơi đó, hiếm khi lại thiếu đi vẻ thâm hiểm hay cười cợt thường ngày, chỉ an tĩnh nhìn nơi này, khóe miệng mang theo ý cười nhợt nhạt.

An Bình thả tấm rèm, ngăn lại ánh mắt bên ngoài, cao giọng phân phó một tiếng: “Khởi hành đi...”

Đội ngũ từ từ tiến lên, Lâm Dật chậm rãi đi đến bên cạnh Tề Tôn Chi: “Tề đại công tử không phải nhiệm phong hàn sao, sao hôm nay còn tới tiễn?”

Tề Tôn Chi ngồi lâu trên xe lăn, xương cốt trên người đương nhiên không thể bì được với người bình thường, đêm trừ tịch ấy ở bên ngoài đã bị nhiễm lạnh, trở về liền cảm nhiễm phong hàn. Lâm Dật dạo gần đây thân cận với hắn, còn đặc biệt tới thăm hắn vài lần. Hôm qua lúc tới thuận miệng nói An Bình chuẩn bị lên đường tới Thanh Hải quốc, không ngờ hôm nay hắn còn đặc biệt tới tiễn.

Tề Tôn Chi nhìn xe ngựa càng lúc càng xa, tay đưa lên môi thấp giọng ho một tiếng, đáp: “Đúng lúc Chu tiểu thư đến thăm, liền ngồi xe ngựa của nàng ấy cùng nhau tới.”

“Thì ra là vậy.” Lâm Dật nghe thế thì liếc mắt đánh giá Chu Liên Tương, trong mắt lộ vẻ bưng bình, kể đó cười cười khoác tay lên vai hắn: “Đúng lúc tại hạ có chút chuyện muốn thương lượng với Tề đại công tử, không biết liệu có thể mượn một chút không?”

Tề Tôn Chi mỉm cười, trong mắt tràn ngập cảm kích: “Được.”

Chu Liên Tương đứng cạnh nét mặt vô tội nhìn hai người cặp kè rời đi....

Hai người cũng đi không xa, Lâm Dật chỉ tách khỏi tùy tùng của Tề Tôn Chi, đẩy hần đi tới gần đây.

“Điện hạ dẫn Luru Thiếu phó đến Thanh Hải quốc, Tề đại công tử ắt hẳn không dễ chịu gì đâu nhỉ?”

“Đứng cạnh Thẩm đại nhân hết nửa ngày trời mà chẳng được nhìn lấy một cái, Lâm tiên sinh hẳn là cũng không dễ chịu gì ha?”

“.....” Lâm Dật bĩu môi: “Được lắm, vậy không nói chuyện này nữa.”

Tề Tôn Chi thấp giọng ho hai tiếng, cười cười.

Về mặt tâm lý không thể nói là không một chút cảm giác, nhưng hần hiểu dụng ý của An Bình, dẫn Luru Tự rời kinh có thể ngăn cách mối liên hệ giữa hần và Tiêu Tĩnh, cũng có thể dễ dàng đại thần cho rằng nàng đồng ý an phận rồi.

Đương nhiên có lẽ vẫn còn nguyên nhân khác, nhưng bất luận đó là gì, Luru Tự so với một kẻ tàn tật như hần thì thích hợp hơn nhiều....

An Bình phái người đi trước mở đường, cả lộ trình rất thuận lợi, thêm nữa ngoại trừ Viên Hi, những người đi theo đều trẻ tuổi tráng kiện, tốc độ cũng nhanh, chỉ trong vòng nửa tháng đã đi gần được nửa lộ trình.

Càng đi về phía Tây Bắc thì tiết trời càng lạnh lẽo, gió buốt lạnh mà khô khốc, lúc thổi qua, da thịt cứ như bị lưỡi đao cứa rách. An Bình liền quyết định ở dịch trạm gần đây nghỉ ngơi vài ngày, đợi gió yếu đi một chút thì lại tiếp tục gấp rút lên đường.

Đây là lần đầu tiên Luru Tự rời nhà đi xa đến vậy, ít nhiều cũng có hơi không thích ứng, mấy đêm liên tục đều ngủ không ngon giấc, sau đó dứt khoát gọi Cẩm vệ quân trực đêm tới cùng nhau sưởi ấm chuyện trò.

Dịch trạm không lớn, chỉ to cỡ một khoảnh sân, vừa liếc mắt thì đã có thể nhìn tận nơi sâu nhất. Song Cửu lúc trực đêm thấy mọi người ở cùng nhau tụ tập náo nhiệt, người quen cũng nhiều, cũng liền sắp đến ngồi bên đông lửa. Đáng tiếc là hộ vệ an toàn của Giám quốc, tất cả đều bị cấm rượu, bằng không nâng chén trò chuyện thâu đêm, quả thực là một loại hưởng thụ.

Đoàn người đều từ ngũ hồ tứ hải mà đến, chuyện thú vị rất nhiều, huyền tha huyền thoại nói đông kể tây, thời gian rất nhanh đã qua một lúc lâu. Mãi đến khi An Bình khoác áo choàng đi tới, cẩm vệ quân mới đột ngột hoàn hồn, tự biết thân biết phận không bị được với Song Cửu và Luru Tự, vội vàng đứng lên hành lễ cáo lui.

Luru Tự quay đầu trông thấy An Bình thì có chút ngạc nhiên, vừa định đứng dậy hành lễ thì thấy nàng đã vút áo choàng lên người hần: “Ban đêm gió lạnh, nếu tổn thương cơ thể thì lúc trở về khó mà ăn nói với Thái phó.”

Ngữ khí mang theo ý cười, trong gió lạnh nhẹ nhàng thốt ra, Luru Tự cúi mắt nhìn áo choàng trong tay, đích thực ấm áp vô cùng. Hần không khỏi cong khóe miệng, vừa định cảm ơn, lúc ngược lên đã thấy An Bình đem một chiếc áo khoác khác tự tay khoác lên người Song Cửu, hai người nói nói cười cười, thân thiết như chốn không người.

Hần chợt nhớ tới câu hỏi của nàng trong ngõ nhỏ đêm đó: Nàng sẽ không chịu ràng buộc vì bất kỳ ai, mình liệu có thể chấp nhận?

Thời gian này hần cũng vẫn luôn suy nghĩ, liệu có thể tiếp nhận mọi thứ của nàng, dễ dàng tha thứ cho hành vi tác phong của nàng. Có lúc cũng đã có được đáp án khẳng định, nhưng đến khi thực sự nhìn thấy nàng cùng người khác thân mật, vẫn cảm thấy khó mà chịu đựng.

Hần là con út trong nhà, từ nhỏ đã được yêu thương chiều chuộng, vẫn vô toàn tài, nhận được vô số tán thưởng. Bây giờ đang ở độ tuổi tốt nhất, tiền y nộ nãi2, khó tránh khỏi có chút kiêu ngạo, nhưng hiện giờ ở trước mặt người này, trái lại chỉ cảm thấy thất bại.

2: áo đẹp ngựa khỏe, ý chỉ cuộc sống sung túc giàu có

An Bình cùng Song Cửu nói vài câu thì chợt nghe thấy tiếng tay áo sột soạt khe khẽ bên cạnh, quay qua nhìn, Luru Tự đã ôm áo choàng chẳng nói chẳng rằng rời đi.

Nàng cười lác đầu một cái, xem ra hần vẫn còn chưa nghĩ thông.....

Thanh Hải quốc biết An Bình sắp đến, từ hai tháng trước đó đã chuẩn bị. Nào biết An Bình không chỉ tốc độ nhanh chóng, mà ngay cả lộ trình cũng chọn đi đường gần nhất, lúc tới Thanh Hải quốc, khiến tất cả mọi người trở tay không kịp.

Từ sau khi cùng Đại Lương kết liên minh, nữ vương bệ hạ để có thể thân tại Đại Lương cũng chăm lo được chính vụ trong nước, phỏng theo chế độ của Đại Lương thành lập nội các, Thủ phụ chính là di của bà – Hiền vương Đông Đức Trác Y. Lúc bà không có trong nước, trừ phi là chính vụ đặc biệt trọng đại, còn thì những chính sự khác đều do Đông Đức Trác Y và nội các xử lý.

Hiện giờ nữ nhi sắp tới, nữ vương đương nhiên phải hồi kinh rồi, có điều bây giờ còn đang trên đường về. Đông Đức Trác Y liền dẫn theo một đoàn đại thần đến nghênh đón trước, ra khỏi thành nườm dượm, vô cùng nhiệt tình.

Mặc dù là công chúa duy nhất của Thanh Hải quốc, nhưng thời gian An Bình ở Thanh Hải quốc dài nhất cũng chỉ là khoảng thời gian lúc nàng ra ngoài học hỏi, bây giờ hiếm hoi lắm mới trở lại một chuyến, đương nhiên rất được coi trọng.

Đông Đức Trắc Y tóc đã hoa râm rất nhiều, cũng không còn vẻ khí thế sắc bén của ngày xưa, càng giống một tổ mẫu (bà) hòa ái của những gia đình bình thường, vừa thấy An Bình từ trên xe bước xuống thì đã lôi kéo nàng ân cần hỏi han. Nếu không phải Lưu Tự thể hiện thái độ rõ rệt thì e là còn muốn chuyện trò nhiều hơn nữa.

Sau khi vào thành, dọc theo phố xá là bách tích đứng nghênh đón, nhưng đa số đều là nữ tử. Lưu Tự trong lúc mơ mơ hồ hồ cảm thấy mình đã đi đến một thế giới chưa được biết tới, thật sự là vừa mới lạ lại vừa đáng sợ mà.....==

An Bình đã đổi sang cưỡi ngựa, dọc đường có không ít nam tử chưa hứa hôn trộm nhìn dung nhan nàng, đa số đều bắt gặp đồ mắt.

Cảnh tượng cứ thế diễn ra, lúc vào cung thì nửa ngày đã trôi qua.

Ngự y khám chẩn cho Lưu Tự rồi kê toa thuốc xong mới xem như hoàn toàn ổn định. An Bình ngon ngọt trấn an hần vài câu, đương định rời đi thì Lưu Tự chợt gọi nàng: “Điện hạ, thứ cho vì thần nhiều chuyện hỏi một câu, Ngài đột nhiên đến Thanh Hải quốc là vì chuyện gì?”

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Đến Rồi, Quân Thần Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27

Chuyển ngữ: Mic

Toàn bộ Thanh Hải quốc đều biết nữ vương bệ hạ của họ năm đó khó khăn lắm mới có được một nữ nhi, chính là An Bình điện hạ. Cho nên với dân chúng trước nay luôn tin thờ Phật giáo đã tin rằng nàng chính là hi vọng mà Đức Phật ban cho Thanh Hải quốc, sau này ắt hẳn có được thành tựu cực lớn.

“Bởi vậy,” An Bình ngồi nơi đầu giường Lưu Tự, sau khi nói chuyện này với hần xong, cười tủm tỉm bổ sung: “Bổn cung có một tên tự của Thanh Hải, gọi là Đan Châu, ở nơi này, mang ý nghĩa giành được đại nghiệp.”

Lưu Tự có chút khó hiểu chớp chớp mắt: “Chuyện này với việc điện hạ đến Thanh Hải quốc có liên can gì?”

“Đương nhiên là có liên quan, nguoi rất nhanh sẽ hiểu thôi.”

Ở trong vương cung nghỉ ngơi vài ngày, An Bình gần như không có lấy một ngày an ổn. Trước là đi thăm chư vị thân hữu quý tộc, rồi lại theo đi tổ mẫu đi bái lạy tổ miếu, trong khoảng thời gian gần toàn bộ Thanh Hải quốc đâu đâu cũng loan truyền danh hiệu “Đan Châu công chúa”.

Nữ vương Đông Đức Ngọc Tụng sau năm ngày đã về tới vương cung, điều khiến An Bình vui mừng chính là Sùng Đức bệ hạ cũng cùng về. Nhưng bệ hạ rõ ràng thời gian này trải qua rất an nhàn, vừa vào vương cung thì đã thành thói đi nghỉ ngơi, sự nhiệt tình đối với nữ nhi giảm hết phân nửa.

Đông Đức nữ vương vừa trở về thì ngay hôm ấy cũng không gấp rút triệu kiến bách quan xử lý chính vụ, trái lại cùng với An Bình ở tẩm cung mật đàm đến hơn nửa đêm, trong lúc đó không cho phép bất kỳ ai đến gần.

Mãi đến khi trời gần sáng thì từ bên trong điện chợt truyền đến âm thanh vang dội của đồ vật bị đổ vỡ, kinh hoàng đến Viên Hi đang đứng ở ngoài xa ngủ gà ngủ gật cũng giật mình tỉnh cả ngủ.

Một lúc sau, An Bình đẩy cửa điện bước ra, nhưng không vội rời đi mà ở ở bậc cửa chỉnh lại y phục, cung cung kính kính hướng bên trong vái một cái: “Tạ mẫu hậu thành toàn.”

“Cô cũng không thành toàn cho nguoi, đợi nguoi thuyết phục được nội các rồi lại nói đi!” Giọng của Đông Đức nữ vương từ trong điện truyền ra, mơ hồ đè nén lửa giận.

An Bình lại cúi chào, quay người rời đi. Viên Hi chần chừ hết nửa ngày mới dám chạy tới nghênh tiếp, đối diện với gương mặt lạnh lùng của nàng, nửa câu cũng không dám nhiều lời.

Hoàng hậu bệ hạ trước giờ vẫn luôn yêu thương An Bình điện hạ hết mực, trong trí nhớ dường như đây là lần đầu tiên nổi giận đối với người nhà.....Lần này sau khi mẫu tử sum họp, đôi bên cũng không gặp nhau nữa, An Bình cũng không đi thăm phụ hoàng, nhất thời bầu không khí vô cùng kỳ lạ.

Cơ thể Lưu Tự xem như đã thích ứng không ít, vừa mới xuống đất thì đã thấy Song Cửu đẩy cửa đi vào nói với hần: “Thiếu phó đại nhân, điện hạ mời Ngài lập tức đến Chính Bảo điện.”

Lưu Tự hoàn toàn không biết Chính Bảo điện ở đâu, nhưng nếu như An Bình đã có lệnh, cũng không nên chậm trễ, lập tức y phục tề chỉnh, rửa mặt sơ rồi theo Song Cửa ra cửa.

Chính Bảo điện là đại điện thượng triều của Thanh Hải quốc, hiện giờ sớm đã tập hợp đầy người. Lúc Lưu Tự tới, chỉ nhìn thấy triều phục màu sắc điểm lệ ngập tràn, có mặt nơi đây dường như đều là nữ tử, chỉ có một số ít nam tử đứng ở phía cuối, cùng triều đình của Đại Lương hoàn toàn khác biệt.

Hắn hít một hơi, trầm nghe không bằng một thấy, đây quả thực là một quốc gia thần kỳ mà...

Hoàng hậu Đại Lương, nữ vương bệ hạ của Thanh Hải quốc hôm nay đặc biệt mặc triều phục trang trọng, nét mặt nghiêm nghị ngồi trên kim điện, uy phong đến độ gần như khiến không ai dám ngược nhìn. Lưu Tự liếc nhìn xung quanh, thậm chí kỳ quái, sao không thấy An Bình điện hạ đâu?

Đại khái là thấy mọi người đã tề tựu đông đủ, một nữ quan đứng trên thềm ngọc mở miệng cao giọng hô “Lễ bái”—chúng thần đồng loạt quỳ xuống, Lưu Tự đương nhiên cũng theo đó cúi lạy hành lễ.

Đồng Đức bệ hạ dùng ngôn ngữ của Thanh Hải cho mọi người bình thân, kể đó liền bàn bạc một hồi. Lưu Tự vẫn theo phụ thân học ngôn ngữ Thanh Hải, thế nhưng chưa bao giờ dùng qua, nữ vương lại nói đến thuần thực mà nhanh chóng lưu loát, nhất thời hắn chỉ có thể nghe hiểu đại khái, chỉ biết đây là lời mở đầu của một sự việc không mấy quan trọng, nội dung đơn giản là khen ngợi đối với sự đồng lòng trị quốc của bách quan mà thôi.

Nói xong những việc này, bà hướng nữ quan bên cạnh gật đầu một cái, người kia liền lập tức khom người hành lễ, đi lên trước vài bước, mở cuộn lụa màu vàng trong tay, cao giọng bắt đầu đọc.

Lưu Tự vốn cũng chưa chú ý, còn đang cảm thấy khó hiểu An Bình điện hạ đang ở đâu thì chợt nghe thấy một tiếng “Đồng Đức Đan Châu công chúa”, thoáng giật mình, quay đầu nhìn lên phía trước, gần như là đồng tai nghe hết những gì tiếp theo, tiếp đó thì vô cùng kinh hãi.

Trong điện lặng phất, một lúc lâu sau, Đồng Đức Trắc Y đứng ở vị trí đầu hàng mới từ từ lên tiếng: “Nếu bệ hạ đã kiên quyết như vậy, chúng thần cũng không có ý kiến gì.”

Thủ phụ đã lên tiếng, những đại thần nội các khác đương nhiên cũng đồng loạt gật đầu. Thế nhưng đối mặt với sự đồng ý dễ dàng có được của bách quan, nét mặt Đồng Đức nữ vương lại không xem là nhẹ nhõm. Bà thở dài, khoát khoát tay: “Mời công chúa ra đi.”

Sau khi nữ quan cao giọng xướng danh, phía bên trái thềm ngọc vang lên tiếng động nhỏ, An Bình chậm rãi bước ra. Trên người là triều phục công chúa của Thanh Hải quốc, mái tóc cũng được búi theo kiểu Thanh Hải, trên đó còn được điểm xuyết thêm rất nhiều trang sức. Nàng trước nay ăn vận đơn giản, hiện giờ trang phục rực rỡ đủ sắc thể nhưng lại không khiến người khác bất ngờ, trái lại càng điểm tô cho dung nhan thêm vài phần mỹ lệ.

Lưu Tự cũng là lần đầu tiên trông thấy An Bình trang phục long lẫy như vậy, không khỏi có chút kinh ngạc.

An Bình ở phía trước, đứng trước mặt mẫu thân cung kính cúi lạy, hai tay nâng cao, nhận lấy cuộn lụa vàng từ trong tay nữ quan bên cạnh, dùng ngôn ngữ Thanh Hải quốc trả lời một cách lưu loát: “Đan Châu lĩnh chỉ.”

Nữ vương gật đầu một cái, phát phát tay, nét mặt mặt mũi: “Bình thân đi.”

An Bình đứng dậy, quay người xoay mặt về bên dưới, chúng thần lập tức đồng loạt cúi lạy: “Công chúa thiên tuế thiên tuế thiên tuế...”

Lưu Tự liên tục dụi mắt vài lần mới dám tin trước mắt không phải là ảo giác. Có điều nằm suốt mấy ngày trời, người ở trước mặt thể nhưng đã sắp được truyền ngôi trở thành nữ vương Thanh Hải quốc?

Hắn bây giờ cuối cùng đã biết mục đích lần này của nàng.

Nàng tới tiếp nhận vương vị.

Thế nhưng, vì sao hoàng hậu bệ hạ lại trông có vẻ hơi không tình nguyện nhỉ? Lưu Tự khó hiểu vô cùng.

Năm nay ngày xuân ở Đại Lương tới cực sớm, mới đầu tháng hai, kinh thành ở phương Bắc đã cảm nhận được sắc xuân nơi nơi.

Độ thời gian này thời tiết thay đổi thất thường, khiến chứng phong hàn nhẹ của Tề Tôn Chi mãi mà không dứt, cứ dùng dằng mãi. Hiếm hoi lắm hôm nay dậy sớm, cảm thấy tốt lên rất nhiều, liền căn dặn gia nhân đẩy mình ra vườn hít thở không khí.

Hoa cỏ trong vườn đón xuân đương độ rực rỡ, nhụy hoa vàng trong gió lạnh khẽ run run, tạo nên một cảm giác đặc biệt rung động lòng người. Tề Tôn Chi chỉ liếc mắt một cái rồi liền dời đi.

Hắn đối với loại vẻ đẹp truyền thống thế này quả nhiên không chút hứng thú.

Ngước lên nhìn trời, âm u u ám, có vẻ sắp mưa, cũng không biết thời tiết bên phía Thanh Hải quốc thế nào....

“Từ Đô huynh! Từ Đô huynh!”

Ngoài viện chợt có người gọi hắn, Tề Tôn Chi quay đầu nhìn, trông thấy một người mình mặc áo giáp chạy nhanh vào, nét mặt vội vã.

Đến khi tới gần mới nhận ra là Tiêu Thanh Dịch, Tề Tôn Chi mỉm cười: “Cảm Phong à, đen đi nhiều rồi, trông rất được.”

Tiêu Thanh Dịch đứng trước mặt hắn thờ hồn hển, vẻ gấp gáp trên mặt không hề giảm đi chút nào: “Tứ Đồ huynh, tán gẫu để sau đi, đệ tới đây là có chuyện muốn bàn bạc.”

Thấy dáng vẻ của hắn, thần sắc Tề Tôn Chi không khỏi trở nên nghiêm túc: “Sao vậy?”

Tiêu Thanh Dịch nhìn trái nhìn phải, sau khi xác định không có một ai mới khẽ sát bên tai hắn, thấp giọng nói: “Cửa thành đột nhiên có mấy nghìn lưu dân ủa tới, đệ thấy không đúng, nhìn dáng vẻ thì rất giống quân nhân cải trang.”

Ánh mắt Tề Tôn Chi chợt lạnh: “Cái gì?”

“Trước lúc điện hạ rời kinh từng đặc biệt căn dặn phải chú ý an toàn của kinh thành, cho nên đệ mới đề ý, hiện giờ xem ra, những người này muốn xâm nhập vào kinh thành, chỉ sợ có mục đích gì đây không thể cho người khác biết.”

“Có thể biết là binh sĩ của ai không?”

Tiêu Thanh Dịch thờ dãi: “Binh sĩ đệ thống lĩnh chính là bộ hạ cũ của Thục vương, họ nhận ra một vài người trong số đó, là binh sĩ của ai không phải rõ ràng rồi sao?”

Tề Tôn Chi nhíu mày, không lên tiếng, tính cách Thục vương nóng nảy thẳng thắn là thật, nhưng cũng không ngu dại đến mức vừa mới được miễn lệnh cảm tức đã có hành động lớn như vậy mới phải chứ?

Suy nghĩ một hồi mới lấy lại tinh thần, thấy Tiêu Thanh Dịch vẻ mặt tìm tòi nghiên cứu nhìn mình chằm chằm, Tề Tôn Chi có chút kỳ quái: “Chuyện này vì sao lại muốn đến thảo luận với ta?”

“Điện hạ từng dặn dò, có bất kỳ chuyện gì đều có thể đến tìm huynh và Lâm tiên sinh bàn bạc, đệ đương nhiên phải tìm huynh trước rồi.”

Tề Tôn Chi nghe vậy thì sững sờ, kể đó cúi đầu mỉm cười.

Tiêu Thanh Dịch ừ ừ cạc cạc: “Huynh cười gì vậy?”

“Không có gì.” Hắn ngừng đầu nói: “Đã cực kỳ khẩn cấp, ta sẽ lập tức viết thư cho Lâm tiên sinh, để hắn đi đến chỗ Thục vương thăm dò tin tức, còn về công thành, hiện giờ ta sẽ theo đệ đi một chuyến.”

Trong mấy người họ Tề Tôn Chi lớn tuổi nhất, làm việc cũng thận trọng nhất, hiện giờ trông thấy hắn bình tĩnh lạnh lùng như vậy, chút hoảng loạn trước đó của Tiêu Thanh Dịch cũng mất sạch, thậm chí thở phào nhẹ nhõm, liên tục gật đầu đồng ý.

Hai người đi đến dưới cổng thành phía Bắc, từ xa đã thấy binh sĩ giữ thành cùng một nhóm bách tính áo vải đùn đẩy nhón nháo, có lẽ là dân chúng ở vùng lân cận vào thành buôn bán nhỏ, bây giờ bị chặn lại bên ngoài, đương nhiên vạn phần gấp gáp, thậm chí suýt nữa thì quý xuống cầu xin cho qua.

Tề Tôn Chi nhìn trời, thời gian này, lại qua hai canh giờ nữa thì thời điểm buôn bán tốt cũng sẽ qua. Bây giờ không phân rõ ai là dân chúng ai là binh sĩ, chỉ có tạm thời ổn định, đợi tin của Lâm Dật mà thôi.

Hắn phân phó Tiêu Thanh Dịch đẩy mình ra ngoài cổng thành, lúc ngang qua bên cạnh tướng lĩnh hộ thành, sát vào hắn nhỏ giọng căn dặn một câu: “Đóng chặt cổng thành, chưa thấy Lâm đại nhân tới thì không được phép mở cổng.”

Tướng lĩnh và Tiêu Thanh Dịch đều sững sờ, hắn đã tự mình đẩy xe lăn hướng phía bên ngoài cổng thành mà đi.

Nhóm dân chúng đang xô xao chợt trông thấy một công tử áo trắng ngồi trên xe lăn đi tới, trong lòng có chút kinh ngạc, bất giác đều trở nên an tĩnh. Trong khoảnh khắc ngừng lại này, chợt nghe cổng thành ‘kéo kẹt’ một tiếng, mắt thấy đã sắp chậm chạp đóng lại.

Phản ứng của dân chúng đương nhiên là lại tranh cãi ầm ĩ, nhưng bị nụ cười của Tề Tôn Chi cắt ngang: “Chư vị thứ lỗi, tại hạ chính là Thiếu sư của triều đình, chỉ vì hôm nay trong nhà có bảo vật bị mất cắp, đành phải đến cổng thành bắt người, chẳng qua việc cũng chỉ chừng hai ba canh giờ, vẫn xin chư vị chờ một chút.”

Mọi người nghe hắn nói là Thiếu sư thì ngẩn người, lại nghe nói còn phải chờ hai ba canh giờ thì lại nhao nhao mặt khổ mảy chau.

Người quyền quý như bọn họ không hiểu được nỗi khổ của dân chúng chúng ta đâu, hàng ngày bôn ba vất vả, đào đâu ra thời gian để mà có thể dây dưa?

Rất nhiều chúng bách tính lắc đầu than thở, dứt khoát không đợi nữa, lục tã lục tục trở về. Tiêu Thanh Dịch thấy tình hình như vậy thì định phái người đuổi theo, nhưng bị Tề Tôn Chi ngăn lại.

Hắn chỉ một nhóm người vẫn đứng bên cạnh an tâm chờ đợi như cũ: “Ở lại mới càng cần phải lưu ý.”

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Đến Rồi, Quân Thần Cẩn Thận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 28

Chuyển ngữ: Mic

Bách tính bình thường hàng ngày đều vất vả bôn ba tìm kế sinh nhai, trong nhà cũng lắm chuyện phức tạp, chậm trễ hai ba canh giờ đối với họ mà nói đích thực khó mà bỏ qua, cho nên những “bách tính” có chấp đợi ở đây mới là đáng nghi nhất.

Tiêu Thanh Dịch cẩn thận suy nghĩ một lượt cũng hiểu vấn đề, gật gật đầu với Tề Tôn Chi rồi liền cáo từ trở lại quán doanh, hẳn nhất định phải tính toán tốt kế hoạch, vạn nhất có biến cố gì, cũng kịp thời phản ứng.

Tề Tôn Chi để hai binh sĩ thủ thành cùng mình đứng đợi bên ngoài, trước mặt là những gương mặt hoặc tìm tòi nghiên cứu hoặc hồ hững thờ ơ, hẳn chỉ lần lượt dùng nụ cười khể đáp lại, dường như thật sự là đang đợi gia đình tới bẩm báo tin tức đạo tặc đã bị bắt rồi vậy.

Bầu trời càng lúc càng trở nên âm u, không bao lâu cảm thấy có hạt mưa nhỏ lạnh lẽo rơi trên tay, hẳn nâng tay áo lên che, rồi lại bỏ xuống, nhưng nghe thấy sau lưng truyền tới hai tiếng kêu kệt, không bao lâu, một thanh chủy thủ đã kề sau lưng hắn.

“Chuyện trong phủ của Thiếu phó đại nhân xin để sau lại giải quyết đi, mẫu thân tại hạ lâm trọng bệnh đang chờ đại phu đến chữa trị, vẫn xin ngài giúp đỡ.”

Tề Tôn Chi nhú mày, hành sự lỗ mãng, bất kể hậu quả, Thục vương đại khái sẽ không có binh sĩ như vậy. Hắn không nhìn thấy tướng mạo của kẻ đứng sau, nhưng ánh mắt quét qua đồng bọn ở trước mặt hắn, thế nhưng rất nhiều kẻ đang cực kỳ kinh ngạc.

Lẽ nào không phải đồng lõa?

Mưa lớn hơn, áo bào trắng trên người sớm đã ướt sũng, mưa đầu xuân lạnh lẽo thấu xương, chẳng bao lâu, Tề Tôn Chi đã cảm thấy bàn tay đang đặt trên đầu gối của mình gần như đông cứng.

“Các hạ đại khái phải thất vọng rồi, người xem ta tật nguyên như vậy, lời nói cũng không mấy người nghe.”

Chủy thủ sau lưng thúc mạnh vài phần, hẳn rên lên một tiếng, cảm thấy lưỡi dao bén nhọn đã cứa rách da thịt, đau rất nhức nhối.

Người sau lưng thở hồng hộc hừ một tiếng: “Người nếu đã có thể đóng cổng thành, vậy cũng có thể mở cổng, ít nói nhảm đi!”

Tề Tôn Chi đưa tay vuốt nước mưa chấn tằm nhìn, mỉm cười: “Cho dù là phế nhân, tại hạ cũng biết thân là nam nhi Đại Lương, há có thể vì lo nghĩ cho sinh mạng của chính mình, vì tư lợi bản thân mà thả cho cường đạo vào thành? Các hạ an tâm ra tay, tướng thủ cổng thành một khi nghe thấy động tĩnh, các người đợi hồn lìa tại đây đi.”

“Bớt nói nhảm! Ta cũng không phải cường đạo gì, Thiếu sư đại nhân đừng có mà oan uổng người tốt.”

“Tay cầm dao sắc, uy hiếp mệnh quan triều đình, các hạ không phải cường đạo thì là gì?”

“.....”

Mưa rơi ào ạt, tiếng hai người nói chuyện quả thực giống như rì rầm trong buồng kín, người chung quanh phải cố gắng dùng tai mới có thể nghe rõ. Người sau lưng và đồng bọn bên cạnh thấp giọng trao đổi mấy câu, lúc quay đầu lại thì dứt khoát đem chủy thủ lại đây sâu hơn một chút. Con đau đớn khiến Tề Tôn Chi nhìn không được hơi nghiêng về phía trước, máu từ sau lưng trào ra, rất nhanh liền bị nước mưa rửa trôi đi rất nhiều, trên bộ y phục trắng chỉ lưu lại vết loang lổ.

Là hắn sơ suất, dù thế nào cũng không ngờ đối phương là dạng liễu lĩnh bất chấp tất cả như vậy.

Mưa to tầm tã, hai người giằng co một lúc lâu, ai cũng không lùi một bước.

Người kia lại nói gì đây với Tề Tôn Chi, nhưng lỗ tai hắn ong ong, căn bản không nghe được mấy chữ. Chỉ có tiếng mưa càng lúc càng rõ, cuối cùng dường như được phóng đại lên gấp nhiều lần, từng tiếng từng tiếng tựa sấm rền trong tai.

Không biết là qua bao lâu, mãi đến khi cổng thành phía sau lưng phát ra một tiếng âm vang, chộc thùng tiếng mưa là tiếng vó ngựa dồn dập cùng với tiếng quát phẫn nộ truyền tới của Tiêu Tĩnh: “Khốn nạn! Ai cho các người tới!”

Người sau lưng vội vứt chủy thủ quỳ sụp xuống đất xin tha thứ, Tề Tôn Chi sớm đã chẳng còn chút hơi sức, vừa mất đi chống đỡ thì lập tức rạp người trên tay vịn, bắt đầu lớn tiếng ho khan.

Lâm Dật vội vàng chạy tới đỡ hắn, gương mặt kia bị nước mưa bào mòn hết sức chật vật, thoạt nhìn trắng bệch như giấy, vô cùng dọa người. Đến khi

nhận ra trên người hắn bị thương thì lại càng hoảng hốt, thầm trách bản thân đến muộn, vội vội vàng vàng tìm người giúp khiêng hắn về chữa trị.

Đầu Tề Tôn Chi sớm đã ngoẹo sang một bên, hôn mê bất tỉnh.....

“Choang!” An Bình đang nghiên cứu địa hình biên giới Tây Nhung và Thanh Hải quốc, cổ tay vừa động, bất cẩn đánh rơi chung trà đặt bên cạnh, vỡ tan tành.

Nàng ngẩn người hết một lúc, gác bút, hướng bên ngoài gọi một tiếng: “Song Cửu, thay chung trà mới vào.”

Cửa bị đẩy ra, nhưng là Viên Hi: “Điện hạ, Song Cửu vừa mới đi rồi.”

“Đi rồi?” An Bình nhú mày, ngẫm nghĩ, khoát tay một cái: “Không có gì, đi thay chung trà mới đi.”

Viên Hi vâng một tiếng rồi lui ra, rất nhanh lại có lễ quan Thanh Hải quốc ôm một chồng sách vở dày cộp bước vào.

“Công chúa điện hạ, còn mấy ngày nữa là đăng cơ rồi, Ngài cần phải chuẩn bị một chút.”

An Bình nghe thế lập tức thu lại địa đồ, đứng dậy, cười cười: “Nói đúng lắm, cần phải vậy.”

Tân vương đăng vị, nàng phải xem trọng lễ nghi và phong tục nơi đây mới có thể càng dễ dàng được đón nhận.

Lễ quan đem những lễ tiết vào ngày đăng cơ hôm ấy nói qua một lượt, từ kiểu dáng lễ phục cho đến trình tự nghi lễ, không chuyện gì không tỷ mỉ. An Bình dụng tâm ghi nhớ, lúc kết thúc thì hoàng hôn cũng đã buông xuống.

Thanh Hải quốc bởi vì địa hình khá cao, dường như cách trời cũng đặc biệt gần, An Bình đứng ở hành lang bên ngoài điện ngược mặt nhìn trời, chỉ cảm thấy cõi lòng rộng mở, màu sắc bầu trời gần như thuần khiết như thế, ở Đại Lương không cách nào thấy được.

“Điện hạ.....”

An Bình thu lại ánh mắt, thấy Lưu Tự từ phía đối diện đi tới, trên người phá lệ mặc bộ phục sức bản địa, màu sắc hoa hoa cỏ cỏ thế nhưng lại không nổi lên vẻ cổ quái, chỉ là nước da hắn so với nam tử nơi đây trắng hơn rất nhiều, cộng thêm thần sắc không mấy tự nhiên, dù nhìn thế nào cũng thấy buồn cười.

“Ngươi làm gì vậy?”

Đối diện với gương mặt tươi cười của An Bình, Lưu Tự càng xấu hổ: “Nghe nói để chúc mừng đại điển đăng cơ của điện hạ ba ngày sau, trong đô thành mở chợ rất náo nhiệt, vì thần muốn hỏi điện hạ có muốn cùng đi xem thử.”

An Bình thấy ánh mắt hắn lấp lánh, lỗ tai hơi đỏ, xem ra lời mời lần này thốt ra từ miệng hắn cũng không dễ dàng, dù sao cũng không có chuyện gì, liền gật đầu đồng ý: “Được.”

Kinh đô Thanh Hải quốc không phồn hoa như Đại Lương, người tới tới lui lui cũng không đông như thế, mà sự khác biệt rõ rệt nhất đại khái là ở Lương Đô đâu đâu cũng là nam tử, nơi này trái lại nơi nơi đều là nữ tử.

Lưu Tự lúc đi trên đường, không biết đã nhận biết bao nhiêu ánh mắt chọc ghẹo, đích thực bởi vì ngài đang ở cạnh An Bình nên mới không nổi cáu.

Nữ tử nơi này cũng thật là.....Quá.....gì kia rồi!

Đương nhiên sự kiện như vậy cũng có không ít nam tử, nhưng Lưu Tự chỉ nhìn vài người thì đã nhìn không nổi rồi. Đáng sợ quá, nam nhi sao có thể.....eo là yếu ớt như vậy?! Hắn vô lực thở dài... orz

“Đùng” một tiếng, giữa không trung bùng nổ từng đợt từng đợt pháo hoa, Lưu Tự theo bản năng ngẩng đầu nhìn, sau đó thu lại tầm mắt thì chợt phát hiện An Bình điện hạ sớm đã chẳng thấy tung tích, chỉ có những người xa lạ tới tới lui lui.

“Điện.....” Vừa mở miệng định gọi nàng, ngẫm nghĩ lại không thể để lộ thân phận, hắn đành phải từ từ đi về phía trước tìm kiếm.

Đằng trước có một nhóm nam nữ già trẻ đang tụ tập lại một chỗ nhảy múa, rất đông người, hắn chen vào nhìn thử, nhưng không phát hiện dấu vết của An Bình. Lại đi về phía trước, trông thấy một ngôi chùa lớn, cửa chùa rộng mở, hương khách ra vào không ngừng. Lưu Tự cẩn thận phân biệt rõ một phen, cuối cùng nhìn thấy bóng dáng quen thuộc kia, vội vàng định chạy tới, nhưng bị một người đưa tay chặn lại.

“Vị công tử này đi một mình ư? Chi bằng để ta đi cùng chàng nhé?” Một nữ tử độ tuổi trung niên phấn son sặc sỡ ánh mắt đăm đăm nhìn hắn chằm chằm, nhìn phục trang hiển nhiên rất có lai lịch.

Lưu Tự cũng nhìn ra điểm này mới nhìn không trực tiếp động thủ, tốt xấu gì đối phương cũng là nữ tử, hắn lại là sứ thần Lương quốc, mọi sự đều dĩ hòa vi quý mới tốt. Mặc dù nghĩ vậy, nhưng về chán ghét trên mặt vẫn không cách nào che giấu.

Hắn giãy khỏi cánh tay đối phương, không nói lời nào đi về phía trước, nữ tử kia thế nhưng lại không tha không bỏ, lại đuổi theo kéo hắn, Lưu Tự đi nhanh hơn, nàng ta lại cảm thấy thú vị, trái lại đuổi càng gấp. Mãi cho đến cổng chùa, chợt có người từ bên hông kéo hắn lại, hắn bất ngờ không kịp đề

phòng, theo đó cơ thể lão đảo, trực tiếp bị người ta ôm ngang hông.

“Hoa đẹp đã có người hái, các hạ vẫn là đùng nên có tâm tư rung động nữa đi.”

Lưu Tự ngẩn người, nghiêng đầu nhìn, An Bình đang ôm eo hắn quay đầu khe khẽ nhếch khóe môi nhìn hắn, ý cười ngả ngón tận sâu trong đáy mắt nhẹ lay động, phong lưu tuấn nhã, giống như lần gặp đầu tiên.

Nữ tử đối diện vốn còn định tranh luận vài câu, chợt phát hiện phía sau nàng hai bên trái phải các nơi có vài bóng người u ám, lúc này mới ngậm miệng, tâm không cam lòng không nguyện rời đi.

“Đi thôi.” An Bình thả tay, vỗ bả vai Lưu Tự một cái, quay đầu hướng nơi sâu nhất trong phố chợ mà đi.

Lưu Tự hãy còn chưa tỉnh táo từ trong màn vừa rồi, đầu óc đều là nụ cười vừa nãy của người kia.

Thật kỳ quái, chuyện anh hùng cứu mỹ nhân thế này sao có thể diễn ngược như thế? = =

Ôm tâm trạng rối rắm theo sau An Bình đi về phía trước, ước chừng là đến khu vực sầm uất, xung quanh cơ hồ đều là người với người. Bốn phía đèn đuốc rực rỡ, sáng như ban ngày. Lưu Tự nhìn bóng người trước mặt, rồi ánh mắt lại dời đến tay áo nàng, ba lần bốn lượt muốn tiến lên nắm tay nàng.

Haizzz, hắn chỉ sợ lại bị phốt lờ thôi.

Hơi tăng tốc độ, gần như đã cách An Bình chỉ một bước, chỉ cần đưa tay ra, nhất định có thể nắm lấy. Lưu Tự ổn định tâm lý, nghĩ đây chẳng qua là chuyện nhỏ, cần gì căng thẳng như vậy, trực tiếp làm là được rồi!

Nào ngờ tay vừa đưa tới phân nửa thì An Bình ở trước mặt bất ngờ quay lại, bắt lấy cánh tay hắn, cười nói: “Phía trước rất đông, Khánh Chi không quen thuộc đường xá nơi đây, ta dẫn người, tránh để bị rớt lại nữa.”

“.....” Lưu Tự ngờ ngợ ngác ngác nhìn cánh tay mình, từng bước từng bước theo nàng xuyên qua đám đông, cảnh tượng trước mắt hỗn loạn, nhưng trái tim trái lại càng lúc càng rõ ràng.

Hắn cuối cùng hiểu ra nguyên nhân bản thân vì sao trước giờ vẫn cứ mãi lưỡng lự do dự, cũng lĩnh ngộ được “khoảng cách” mà An Bình đã nói rõ cuộc là gì.

Nói không rõ trong lòng là cảm giác gì, đại để là có chút thất vọng đối với chính mình, quay đầu nhìn lại, Lưu Khánh Chi hăng hái hăm hở, thỏa lòng đắc chí kia của trước đây đi đâu rồi? Vì sao trái tim hắn dạo gần đây chỉ còn lại sự dố kỵ đối với những người gần gũi với An Bình cùng với ý đồ vượt qua An Bình, nhưng rốt cuộc lại gặp phải mâu thuẫn cản trở?

Thậm chí là vừa rồi, lúc An Bình ôm hắn, kéo tay hắn, điều hắn nghĩ trong đó cũng là vấn đề trình tự ngược lại. Thì ra khoảng cách giữa hai người họ hoàn toàn nằm ở việc hắn hãy còn chưa đủ chín chắn.

Hắn dừng bước, rút nhanh bàn tay đang nắm chặt, người trước mặt cũng theo đó dừng lại.

“Sao vậy?” An Bình quay đầu nhìn hắn.

“Liên quan đến vấn đề trước đây. ....” Lưu Tự mỉm môi, nhìn ánh mắt nàng: “Ta đã suy nghĩ kỹ rồi.”

“Ồ?” An Bình mỉm cười, nhìn xung quanh, kéo hắn xuyên qua đám đông, tới bên dưới một góc đại thụ: “Nói ra nghe thử.”

Trước mặt cơ hồ một mảnh tối đen, Lưu Tự thả lỏng hơn nhiều, thấp giọng nói: “Hiện tại trước đây, tất cả cũng bởi vì vì thần không chân chính hiểu được điện hạ, đương nhiên, hiện giờ vẫn chưa đủ hiểu.” Nói tới đây, hắn nở nụ cười tự giễu. “Cho nên thần muốn xin điện hạ cho thần một thời gian, vì thần muốn sau khi kiến công lập nghiệp, một lần nữa đường đường chính chính đứng trước mặt điện hạ” Nói rồi hắn lại gấp gấp bổ sung một câu: “Có điều vì thần đích thực thật tâm đối với điện hạ!”

Bởi vì ngược sáng, không nhìn rõ được thần sắc của An Bình, nàng chỉ thản nhiên hỏi một câu: “Nếu như bổn cung nói không thể đợi người, người sẽ chọn lựa điều gì?”

“Vi thần. .... đã quyết định rồi.”

An Bình lúc này mới bật cười, giống như đã nhịn rất lâu, ngữ khí cũng trở nên nhẹ nhàng thoải mái: “Đây mới là Khánh Chi chân chính. ....”

Kiều ngạo cùng khát vọng của Lưu Tự, hết thấy mọi điều đều là dấu ấn riêng thuộc về một mình hắn, nếu vì chữ tình mà lẫn lộn với nhau, trở nên thay đổi hoàn toàn, trái lại sẽ không còn là chính hắn nữa. Mà hiện giờ, hắn không còn cố chấp muốn vượt qua nàng, cũng không tiếp tục bản khoản rút cuộc liệu có thể khoan dung cho hành vi của nàng hay không, cuối cùng tìm được con đường nên đi, cũng bắt đầu dùng cách thức của chính mình để biểu đạt tâm ý.

Dòng người xung quanh nhộn nhịp, Lưu Tự lần đầu tiên vứt bỏ sự ngượng ngùng, bước lên một bước ôm chặt An Bình.

“Chỉ một lúc thôi, điện hạ. ....”

Mặc dù rất không quen bị người khác ôm như vậy, nhưng An Bình rút cuộc vẫn không tránh đi. Môi Lưu Tự khẽ tiếp xúc với vành tai nàng một cái, rồi lại nhanh chóng rời đi: “Đây coi như huê.”

An Bình bật cười: “Vành tai ngươi còn trong sạch, bồn cung thì không, nói cho cùng thì ngươi vẫn lỗ.”

“.....”

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Đến Rồi, Quân Thần Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29

Chuyển ngữ: Mic

Trong phòng, Lâm Dật và Tiêu Thanh Dịch đứng ở đầu giường Tề Tôn Chi, thì thào nói chuyện.

“Thục vương cũng không biết bộ hạ của mình lại tới, hơn nữa kẻ dẫn đầu không phải là người của hắn.”

“Nói như vậy, lẽ nào không phải là có người có ý muốn hãm hại hắn?”

“Liều lĩnh ra tay với Tề đại công tử như thế, rõ ràng chính là muốn làm cho việc này âm ỉ to lên, nếu tại hạ đoán không lầm, hẳn là muốn chia rẽ quan hệ của Thục vương và An Bình điện hạ rồi.”

“Tiên sinh có biết rốt cuộc là kẻ nào giật dây không, vì sao hắn có thể thuyết phục quân đội chính quy Ích Châu của Thục vương?”

“Nghe nói kẻ đó ở Ích Châu loan tin đồn, nói Thục Vương bị An Bình điện hạ dùng đủ mọi cách hành hạ, chẳng sống được bao lâu nữa. Thục vương vẫn luôn gần gũi với binh sĩ, nhất định có khối người bán mạng vì hắn, vừa khích lên đương nhiên sẽ xảy ra chuyện. Về phần kẻ đó là ai.....Thục vương nói không biết, nhưng tại hạ nhận ra, hắn đại khái là không tiện nói rõ thôi.”

“À.....”

Hai người im lặng, bỗng có người thấp giọng nói: “Hai người muốn bàn luận, tốt xấu gì cũng đổi chỗ khác đi.....”

Lâm Dật và Tiêu Thanh Dịch cúi mắt nhìn, Tề Tôn Chi đã mở hai mắt, nét mặt mệt mỏi, trên gương mặt tái nhợt đều là vẻ bất đắc dĩ.

“Khụ khụ, Tử Đô huynh thứ lỗi, chúng tôi nhất thời không để ý.” Tiêu Thanh Dịch vừa nói vừa đi ra ngoài: “Huynh tỉnh thì tốt rồi, đệ chạy đi báo với Tề đại học sĩ một tiếng.”

Tề Tôn Chi nhướn mắt nhìn Lâm Dật: “Ta ngủ rất lâu?”

“Đúng vậy, không chỉ ngủ lâu, còn nói rất nhiều nữa.”

“Nói gì?”

Lâm Dật ngồi xuống cạnh giường, chợt bung mắt bày ra biểu cảm mê đắm: “Điện hạ, a, tâm duyệt quân hê quân bất tri a..... Vì sao Ngài bỏ Tử Đô mà đi như vậy, a, điện hạ.....”

Tề Tôn Chi co rút khóe miệng một cái: “Ta có thể nói vậy sao?”

Lâm Dật vẻ mặt thành thật gật gù đầu: “May mà lúc đó Tiêu công tử còn chưa tới, bằng không thì thiên hạ này đều biết hết rồi a!”

“.....” Tề Tôn Chi trầm mặc trở mình, quay vào trong.

Lâm Dật sấp lại gần nhìn thần sắc hắn, chợt kinh ngạc kêu lên: “Trời ạ, Tề đại công tử vậy mà lại đỏ mặt rồi, Tiêu công tử ới? Tiêu công tử mau tới xem nè, thiên hạ kỳ vậy nè.....”

1 Chuyện lạ thế giới

Tề Tôn Chi thờ dãi, ngồi dậy định khoác áo xuống giường.

“Ể? Ngươi làm gì vậy?”

“Bị người trên đến sắp quên chính sự luôn rồi.”

Tề Tôn Chi ho vài tiếng, định chống người ngồi lên xe lăn nhưng lại bị Lâm Dật đề lại: “Được rồi, không nói đùa nữa, người có chuyện gì cứ nói với ta là được, ta cùng Tiêu công tử sẽ giúp người xử lý.”

Hắn cười cười gật đầu: “Vậy được rồi, cảm phiền tiên sinh giúp tại hạ lấy văn phòng tứ bảo đến đây.”

Lâm Dật vòng qua bình phong, đi tới bên án thư lấy bút mực, gác trên chiếc bàn nhỏ dùng để dùng com, bung tới trên giường: “Người cần mấy thứ này làm gì?”

“Chuyện này cần phải mau chóng báo cho điện hạ, tránh để nàng lo lắng tình hình trong kinh thành.”

Tề Tôn Chi nhắc bút chấm mực, thoáng trầm tư, bắt đầu viết thư trên giấy tuyên thành trắng tinh, có điều cơ thể vẫn chưa hồi phục, chữ viết cũng có chút xiêu vẹo. Hắn viết được mấy hàng, quả thực là đọc không ra, đành phải vo tờ giấy lại ném đi, cầm bút viết lại.

Lần này ngừng một hồi lâu, nhưng chỉ viết bốn chữ: “Mọi sự bình an.”

Sau khi đóng dấu của mình xuống, hắn nhìn chăm chăm hai chữ cuối cùng trong chốc lát, cong khóe môi. Lâm Dật trông thấy ở bên cạnh run cầm cập: “Chịu không nổi rồi, tại hạ vẫn là giúp người đi đưa thư đây.” Dứt lời cũng không đợi hắn đồng ý đã bung chiếc bàn nhỏ đi ra ngoài.

Ngồi xuống cạnh thư án, nhưng chợt thấy có người đứng ở bậc cửa.

“Chu tiểu thư?” Hắn mỉm cười, đưa tay làm động tác mời vào trong: “Tề đại công tử vừa tỉnh, mời vào.”

“Đa tạ Lâm tiên sinh.” Chu Liên Tương hành lễ với hắn rồi mới đi vào phòng, sau khi vòng qua bình phong thì lại hít một hơi lạnh, ước chừng là bị dáng vẻ của Tề Tôn Chi dọa sợ.

Lâm Dật nhìn phong thư ấy, rồi lại liếc mắt về phía bóng người sau bức bình phong một cái, nghĩ nghĩ, đề bút ở bên dưới thêm một hàng chữ nhỏ, kẻ đó cười trộm.

Hai người ở bên trong chuyện trò vài câu, bất chợt truyền ra tiếng hô hoảng hốt của Chu Liên Tương. Hắn nghi hoặc vòng qua bình phong, thấy Tề Tôn Chi lại ngã quỵ trên giường hôn mê bất tỉnh.

“Đại phu đâu rồi? Đại phu!” Lâm Dật vỗ trán, Tề đại công tử Ngải tuyết đối dường có giống như hồi quang phản chiếu gì đó được không nha!

Ánh mặt trời rực rỡ, soi chiếu Vương cung. Bên ngoài Chính Bảo điện, kèn lệnh vang rền, tinh kỳ phấp phất, thảm dệt trải dài.

An Bình người mặc lễ phục trắng, cổ áo và tay áo viền hoa văn ngũ sắc hoa mỹ, đầu đội kim quan, dải lụa chạm đất, từng bước từng bước tiến vào đại điện.

Bách quan chấp tay nghiêm nghị, đợi đến khi nàng cuối cùng bước lên thềm ngọc thì đồng loạt quỳ xuống, tung hô vạn tuế.

Lưu Tự đứng ở hàng sứ thần, nhìn về phía người đó, như thể chỉ là nghi thức bình thường, thần sắc nàng rất thư thái, thể nhưng cho dù là vậy, sao có thể lơ là khí thế xung quanh.

Bên cạnh hắn là sứ thần đến từ các nước Tây vực, mấy người này vốn định đến Lương đô cùng sứ thần Tây Nhung hòa đàm thì nhận được tin, cũng dừng lại dọc đường đến tham dự, hiện giờ đang đứng bên cạnh hắn quan sát, có điều nhìn ánh mắt họ nhìn về phía An Bình, rõ ràng là đang có dự định gì đó.

Lưu Tự hừ lạnh một tiếng, mấy người họ mới lấy lại tinh thần, kẻ đó nhao nhao quay về phía này cười gượng. Hắn nhún mày, nghe nói Tây Nhung giáo quyết hay thay đổi, vốn đã không có hảo cảm, đương nhiên cũng sẽ không quan tâm.

Sau khi đại điển đăng cơ kết thúc, chúng đại thần đều có nữ quan đặc biệt tiếp đãi, An Bình thì triệu tập nội các nói muốn thương nghị bàn bạc.

Đồng Đức bệ hạ kể từ đại điển đăng cơ của An Bình thì bắt đầu không xuất hiện nữa, lúc này cũng không thấy bóng dáng. Mấy vị đại thần đều có chút kỳ quái, nhưng cũng không tiện hỏi nhiều, chỉ ngồi sau chiếc bàn nhỏ phía dưới trong điện, cung cung kính kính đợi tân nữ vương lên tiếng.

An Bình ngồi bên trên, qua một lúc lâu mới chậm rãi cất giọng: “Triệu tập chư vị đến đây chỉ vì một chuyện. Vốn dĩ Cô cũng không định sớm thế này đã nói ra, nhưng nhiều việc quán thân, không lâu sau đã phải lên đường trở về Lương đô, cho nên cũng không thể chậm trễ.”

Đồng Đức Trác Y lên tiếng trước: “Nữ nhi Thanh Hải quốc ta trước giờ nói chuyện không quanh co vòng vèo, bệ hạ cứ nói thẳng là được.”

“Vậy được rồi,” An Bình gật đầu, ánh mắt đảo một vòng khắp mọi người, nghiêm nghị nói: “Cô muốn cùng chư vị ký một khế ước.”

“Khế ước?” Mấy vị đại thần đối mặt nhìn nhau. Đồng Đức Trác Y khó hiểu nói: “Có nội dung gì?”

“Nội dung rất đơn giản, đợi khi Cô đăng cơ trở thành hoàng đế Đại Lương thì liền gỡ bỏ hàng rào phân giới quốc gia, sát nhập với Đại Lương.”

“.....”

“.....”

“.....”

Mọi người kinh ngạc trừng mắt há mồm, nửa chữ cũng không thốt nên lời. Họ chắc là không nghe nhầm đấy chứ? Có tân vương nào vừa mới đăng vị đã muốn sát nhập vào một quốc gia khác chưa?

Đông Đức Trác Y đập bàn một cái, tức giận bật dậy: “Bệ hạ đang nói sáng gì đó!”

An Bình liếc bà một cái: “Cô nói thật!”

“.....” Đông Đức Trác Y suy nghĩ nửa thì tức đến ngất xỉu, một lúc lâu sau mới lấy lại bình tĩnh, giọng nói thể nhưng dù thể nào cũng không hạ thấp được: “Người làm như vậy xứng đáng với liệt tổ liệt tông ư? Giang sơn tổ tiên vất vả gây dựng, Người thể nhưng muốn chấp tay dâng cho người khác?”

“Chấp tay dâng người?” An Bình bật cười, uy nghiêm đứng dậy: “Cô không cho rằng bản thân là người ngoài.”

“.....”

Chư vị đại thần lại một lần nữa kinh ngạc, lẽ nào nàng nhất định có thể trở thành hoàng đế Đại Lương? Đám xú nam nhân kia sao có thể tốt bụng thế chứ!

“Chung quy chuyện này vạn vạn lần không được!” Đông Đức Trác Y quay người định rời đi: “Bổn vương muốn hỏi thử mẫu thân người cho rõ ràng, sao có thể đồng ý chuyện hoang đường như vậy!”

“Mẫu thân cũng chưa đồng ý, bà cũng như người, tức giận vô cùng, nhưng Cô quyết kháng kháng như vậy.”

“Vì sao?” Đông Đức Trác Y quay đầu nhìn nàng, chợt phát hiện bản thân trước giờ không hề hiểu đứa cháu này, nét mặt nhìn như vô hại, nhưng thực tế thì lại khí thế dọa người.

“Đáp án rất rõ ràng,” An Bình chậm rãi bước xuống bậc thang: “Nếu nói ở góc độ lớn lao, thiên hạ phân chia đã lâu cần phải thống nhất, Thanh- Lương mấy trăm năm trước chẳng phải là một quốc gia sao? Nếu nói ở góc độ nhỏ, có ngăn cách quốc gia, người chịu khổ là bách tính, thương lữ qua lại, an toàn nơi biên giới cùng với thuế má chốn quan ải đều là gánh nặng cực kỳ nặng nề, còn có quốc gia lân cận. ....”

“Đủ rồi!” Đông Đức Trác Y tức giận đến thở hổn hển: “Nói trắng ra chi đơn giản là dã tâm của người gây chuyện mà thôi!”

“Đúng vậy, Cô chưa từng phủ nhận,” An Bình bước tới trước mặt bà: “Di tổ mẫu cảm thấy có gì sai?”

“.....” Đông Đức Trác Y nghẹn lời. Không sai, đương nhiên không hề sai, nữ tử sinh ra chính là để làm đại sự, có dã tâm đương nhiên không sai.

Bà lùi về sau một bước, cười lạnh: “Bổn vương suy nghĩ nửa thì quên, người là Đông Đức Đan Châu, lại càng là Tiêu Duệ. Công chúa của Đại Lương quốc, đương nhiên là suy nghĩ cho Đại Lương rồi.”

“Nếu nghĩ như vậy thì sai rồi, đối với Cô mà nói, phụ hoàng và mẫu hậu đều như nhau, Đại Lương cùng Thanh Hải đương nhiên cũng giống nhau, hai quốc hợp lại chỉ có lợi, di tổ mẫu cho rằng không phải như vậy?”

“Bổn vương là người của Thanh Hải quốc, chỉ biết cơ nghiệp của tổ tiên không thể phá hủy! Bất luận người nói thể nào đi nữa thì cũng chẳng ăn thua gì đâu!” Bà vung áo bỏ đi, vừa ra tới cửa thì bị lời của An Bình làm cho kinh hãi đứng sững lại.

“Đã thế, chỉ có thể xung đột quân sự thôi.”

Bà kinh ngạc quay đầu, lúc này mới nhớ ra quân đội Đại Lương đóng ở biên giới Thanh Hải quốc còn chưa rút đi, thì ra nàng sớm đã có tâm tư này.

Đông Đức Trác Y cũng không phải người thiện lương, trải qua kích động thì càng phẫn nộ: “Lẽ nào bệ hạ không sợ bị chúng thần cường ép sao?”

“Vô có cường ép tân vương, quốc dân sẽ nghĩ thế nào? Huống hồ, ‘nội ứng ngoại hợp’, từ này, thiết nghĩ di tổ mẫu hẳn là biết rõ.”

Đông Đức Trác Y cảm thấy đầu có chút choáng váng, giang sơn bà cực khổ giúp Đông Đức bệ hạ trị vì, thế nhưng lại sắp bị nữ nhi của người thầu tóm vào một quốc gia khác.

“Hừ, bụng dạ của người đã đánh lên tới mẫu thân của chính mình rồi, thật sự khiến bổn vương quá thất vọng!”

“Nếu như Cô muốn dùng thủ đoạn thì hiện giờ sẽ không làm rõ mọi việc.” An Bình thở dài, dùng lời hay an ủi bà: “Di tổ mẫu an tâm, Thanh Hải quốc cho dù không còn tồn tại như một quốc gia nữa, nhưng phong tục tập quán đều sẽ được giữ lại, quyền cai trị cũng giao cho người của Thanh Hải tự xử lý, chỉ cần không liên quan đến quốc gia, Đại Lương tuyệt đối không can thiệp.”

Trong điện yên ắng vô cùng, đôi bên đều không nói gì nữa, mãi đến khi một vị đại thần nhìn không được nói một câu: “Còn không biết bệ hạ liệu có thể làm vua của Đại Lương hay không mà đã vội vã tâu tóm Thanh Hải quốc đã đưa người lên ngôi, rõ ràng là vong ân phụ nghĩa!”

Chúng đại thần xung quanh nhao nhao hòa theo, nét mặt nhìn về phía An Bình cũng không mấy tốt. Sớm biết thế thì sẽ tuyệt đối không đồng ý cho nàng đăng cơ!

An Bình mỉm cười: “Nói rất hay, cho nên Cô mới nói muốn đợi sau khi đăng cơ làm vua, nếu không cách nào trở thành hoàng đế Đại Lương, Cô đương nhiên cũng không muốn đem quốc gia của mình sát nhập Đại Lương.”

“.....” Ai nấy nghẹn lời.

Cửa điện chợt bị người dùng sức đẩy ra, Đông Đức bệ hạ sắc mặt lạnh lùng đi vào, Đông Đức Trác Y cùng các vị đại thần đều sững sốt, lời vừa định nói thế nhưng bị gờ tay ngăn lại.

Mẫu tử hai người đứng đối diện nhau, khí thế nghiêm nghị như nhau.

“Nếu như Tần vương muốn cướp Thanh Hải quốc từ trong tay Cô, trong khế ước kia nhất định phải thêm một điều kiện của Thanh Hải quốc, nếu người có thể chấp thuận, ký khế ước rồi liền có thể trở về Đại Lương, còn rốt cuộc khế ước này liệu có thể có hiệu lực hay không thì phải xem người có năng lực đăng cơ hoàng vị Đại Lương không đã!” Ngừng một lúc, Đông Đức bệ hạ lại nói: “Ngoài ra, vì bảo vệ tương lai của Thanh Hải quốc, người nhất định phải lập một nam tử của Thanh Hải quốc làm Vương phu!”

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Đến Rồi, Quân Thần Cẩn Thận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30

Chuyển ngữ: Mic

Lưu Tự bước chân vội vàng chạy đến bên ngoài cung điện An Bình đang cư ngụ, định cầu kiến nhưng lại bị Song Cửu chặn ở ngoài cửa.

“Thiếu phó đại nhân đừng bước, điện hạ đã đặc biệt căn dặn, hiện giờ không tiếp khách.”

“Là không tiếp khách, hay là không muốn gặp ta?”

Nếu là trước đây, đối mặt với chất vấn thế này của hắn, Song Cửu mặc dù qua loa nhưng cũng sẽ nói vài câu, nhưng hôm nay hắn lần đầu tiên thẳng thắn trả lời, ngữ khí cũng có vài phần dứt khoát: “Thiếu phó đại nhân nếu đã biết, vậy xin đừng làm khó thuộc hạ nữa.”

Từ lúc biết An Bình có thể sẽ lựa chọn một nam tử thuộc quý tộc Thanh Hải quốc để thành thân thì tâm trạng Lưu Tự chẳng tốt chút nào, không ngờ Song Cửu lúc này còn thêm dầu vào lửa, lập tức liền muốn nổi cáu.

Bởi tâm tình lúc này của Song Cửu cũng không vui, thấy hắn giống như sắp phát tác thì tay cũng đặt lên bội kiếm giắt bên hông, đại khái là có xu thế tái diễn tình hình Lưu Tự xông vào điện giống lúc trước.

Đương lúc đôi bên giằng co thì chợt nghe thấy sau lưng vang lên tiếng nói của Viên Hi, cùng quay đầu, thấy Viên Hi xa xa đang dẫn hai người đi tới, vừa đi vừa niềm nở nói gì đó. Tới khi đến gần, Lưu Tự mới nhận ra hai người kia chính là sứ thần Tây Nhung hôm trước đã đến tham dự đại lễ đăng cơ của An Bình.

Viên Hi trông thấy hắn đứng ở cửa điện, lập tức định giới thiệu thì một vị sứ thần trong đó đã tự động bắt chuyện với hắn: “Lưu đại nhân, lại gặp rồi.”

Lưu Tự liếc mắt nhìn đôi phương một cái, qua loa hành lễ: “Đúng vậy, sứ thần đại nhân hữu lễ.”

Sứ thần kia cũng không để bụng thái độ của hắn, cười gật gật đầu rồi liền theo Viên Hi trực tiếp đẩy cửa bước vào trong nội điện.

Nếu như An Bình muốn tiếp kiến sứ thần, đương nhiên Lưu Tự không tiện cầu kiến, đành phải đợi ở bên ngoài, cùng Song Cửu mắt to trừng mắt nhỏ.

Mà An Bình ở trong nội điện lúc này thế nhưng lại đang xem tranh, đứng bên cạnh là Thái Thượng vương Đông Đức bệ hạ cùng Hiền vương Đông Đức Trác Y.

Lúc hai vị sứ thần Tây Nhung bước vào thì vừa đúng lúc nàng xem tới bức họa cháu trai của Đông Đức Trác Y – chính là biểu đệ của nàng, Đông Đức bệ hạ vô tình hay hữu ý ho một tiếng, ra ý với nàng đây là có thể dễ tâm một chút.

An Bình nở nụ cười, cuộn tranh lại, liếc nhìn hai vị sứ thần một cái rồi mỉm cười bắt đầu dĩ vãng mẩu hậu và dĩ vãng mẩu, biểu thị sau này lại nói. Nhị vị trưởng

bồi mỗi người đứng một bên, giống như môn thần đồng niên trong tranh, cũng không định rời đi, rõ ràng là thật sự đợi nàng sau đó tiếp tục.

Sứ thần Tây Nhung hành lễ với ba người họ, trái lại rất quy củ nề nếp, rất có sự khiêm tốn của một quốc gia bại trận, sau đó lại nói một đồng lời ca tụng An Bình. Đại ý là đã nghe đại danh Đan Châu công chúa đã lâu, hiện giờ được gặp mới biết người thật niên kỷ dung mạo thế nào, khí thế nghiêm nghị ra sao, quả thật chính là minh châu trong chúng nữ tử, nhân vật vạn lý khó tìm, đẳng cơ vị trí nữ vương Thanh Hải quốc đích thực là xứng với trí tuệ bản lĩnh gì gì đó... An Bình càng nghe càng cảm thấy thú vị, câu nào câu nấy cũng đều là Đan Châu công chúa, Thanh Hải quốc nữ vương, hoàn toàn không hề nhắc đến Đại Lương, quả nhiên rất thích hợp với bản tính gian xảo của Tây Nhung.

Nàng cũng không ngắt lời họ, mãi đến khi hai người đã chẳng còn từ ngữ nào để tán dương nữa mới cười nói: “Nhị vị sứ thần hôm nay cầu kiến, không biết là vì chuyện gì?”

Người đứng bên trái cuối cùng đã có thể nói tới hữu nghị, lập tức chấp tay: “Nữ vương bệ hạ đẳng cơ không bao lâu, chuyện này vốn không nên vội nhắc đến, nhưng Vương thượng nước chúng tôi quả thực ngưỡng mộ nữ vương bệ hạ, nên đặc biệt lệnh cho chúng thần đến dâng thư cầu thân, mong muốn mối quan hệ hai nước vĩnh kết Tần Tần2.”

2 Nguyên văn: Tần Tần chi hảo: thời xuân thu, Tần Tần hai nước cho nhiều thế hệ kết hôn, hàm ý cho hai bên kết thông gia.

Đông Đức bệ hạ cùng Đông Đức Trác Y liếc mắt nhìn nhau, đôi bên đều sững sờ. Hai người họ đang ở đây tuyển chọn đối tượng thành thân cho An Bình, mà bên kia không ngờ lại nhảy ra một Tây Nhung vương!

“Ồ? Chuyện này đích thực khiến Cô kinh ngạc vô cùng.” Ý cười trên mặt An Bình càng sâu: “Tây Nhung vương chưa từng gặp Cô, sao lại nảy sinh ý định cầu thân chứ?”

“Trung Nguyên có câu ‘cười thê cười người hiền’, một nữ tử kinh tài tuyệt thế như nữ vương bệ hạ đây, đương nhiên Vương thượng nước chúng tôi cầu còn không được, không cần gặp người thật thì từ sớm đã ngưỡng mộ không thôi rồi.” Sứ thần nói đến đây thì vội vàng vàng dâng lên một phong thư.

An Bình mở ra xem lướt qua một lượt, bắt đầu lớn tiếng cười: “Ha ha ha, hay cho một từ ‘cười thê cười người hiền’, Tây Nhung vương thì ra lại thú vị đến thế, Cô nhớ rồi, xin nhị vị trước hãy quay về bẩm báo, nói Cô sẽ cẩn thận suy nghĩ rồi hồi đáp sau.”

Nhị vị sứ thần lập tức lộ vẻ mừng rỡ, liên tục bái tạ rồi lui ra.

An Bình ngồi dậy nhìn cửa điện khép lại cười lạnh một tiếng, hiện thời dùng liên hôn làm kế hoãn binh, đích thực không còn gì tốt hơn, Tây Nhung vương vốn định đến Đại Lương cầu thân, có điều không ngờ sẽ đụng phải mình ở Thanh Hải quốc đẳng cơ. Hiện giờ đã thế, có thể nói thành là liên hôn với Thanh Hải quốc, đến lúc khai chiến lần nữa với Đại Lương thì trên lưng cũng không gánh quá nhiều tiếng xấu. Đúng là mưu mô thật.

Có điều đề xuất lúc này, đối với nàng mà nói, thế nhưng cũng là một cơ hội tốt để ‘kim thiên thoát xác3.’

3 Lặng lẽ chuẩn (ví với việc dùng mưu trí trốn thoát mà không kịp phát hiện)

An Bình vờ như chưa từng có chuyện gì xảy ra, tiếp tục mở cuộn tranh ra xem, nhưng bị Đông Đức bệ hạ đưa tay ngăn lại: “Con vì sao đồng ý sẽ suy nghĩ?”

“Mẫu hậu lẽ nào muốn nữ nhi thẳng thừng từ chối?” An Bình cầm phong thư đưa cho bà: “Cho dù là quốc gia chiến bại, nhưng điều kiện cực tốt thế này, vẫn đáng để suy nghĩ chứ ạ?”

Đông Đức bệ hạ không vui hừ lạnh: “Thanh Hải quốc lấy quốc gia làm sinh lễ, con còn chê ít?”

“Điều đó cũng không phải, chỉ là Tây Nhung mặc dù bại, nhưng vẫn là mối đe dọa như từ trước đến giờ, nếu không ổn định, e rằng sẽ thêm nhiều phiền toái4” An Bình thờ dãi, đứng dậy nắm lấy tay bà: “Mẫu hậu, đôi phương vừa tới cầu thân, nữ nhi lại nói toạc là chiêu vương phu, vậy rõ ràng tát thẳng vào mặt người ta rồi a.”

4 Nguyên văn: tiết ngoại sinh chi: canh mẹ đẻ canh con, dây cà ra dây muống, gây thêm rắc rối.

“Hừm, bốn vương trái lại thấy rất rõ, bệ hạ đây là đang thoái thác thôi.” Đông Đức Trác Y cười lạnh tiếp lời.

An Bình tủm tỉm cười nhìn bà: “Di tổ mẫu nói thế, Ngai nếu như cảm thấy thích hợp thì quyết định biểu đệ là được.”

“.....”

“Được rồi,” Đông Đức bệ hạ phát tay, quay người bước ra ngoài: “Đêm nay khế ước nội các soạn thảo sẽ được đưa đến tay con, con có thể ký vào rồi nói tiếp đi.”

Đông Đức Trác Y căn cứ mỗi, cũng nổi gót ra ngoài.

An Bình cúi mắt nhìn biểu đệ chưa từng gặp mặt kia, nét mặt trong tranh thật sự không phải là ôn hòa bình thường đâu. Nàng cười, trước sau tán công thúc ép như vậy, mẫu hậu cuối cùng vẫn là mềm lòng mà.

Là nàng không đứng trước, điều có thể hồi đáp cũng chỉ có quyết tâm trị vì Thanh Hải thật tốt.

Đẩy cửa ra ngoài, Lưu Tự và Song Cửu đứng hai bên trái phải cửa, đích thực càng giống môn thần trong tranh. Hai người thấy nàng đi ra thì đều không hẹn mà cùng nhìn nàng, rõ ràng là có lời muốn nói, thế nhưng An Bình lại không hề dừng lại, phát tay ý bảo hai người đừng đi theo, rồi liền cất bước hướng xa xa mà đi.

Lưu Tự đứng tại chỗ thờ dài, hẳn vừa mới nghe được điều sứ thần Tây Nhung nói, đương nhiên không khỏi lo lắng, nhưng trông thấy bóng dáng nàng thì vẫn cảm thấy bản thân đi quá giới hạn rồi, ắt hẳn nàng cũng đang khó xử lắm.

Song Cửu đứng bên cửa, cúi đầu trầm mặc không lên tiếng, phảng phất như thể lại trở về là vị thị vệ cẩn cẩn trọng trọng trước kia.

An Bình dọc theo một con đường mòn trong vương cung đi mãi, xuyên qua hoa viên thì tới cung điện Sùng Đức bệ hạ cư ngụ. Thị vệ canh cửa là binh sĩ Đại Lương, thấy nàng liền lập tức cung kính hành lễ: “Điện hạ cuối cùng đã tới, bệ hạ chờ người lâu lắm rồi.”

An Bình cười gật đầu, cất bước vào trong.

Sùng Đức bệ hạ người mặc thường phục trắng, đang ngồi trong viện thông thả nhắm mắt phơi nắng dưỡng thần, trên chiếc bàn nhỏ bên cạnh đặt một cái lò con, ấm trà bên trên đang ùng ục ùng ục bốc hơi nóng.

“Phụ hoàng thực có nhã hứng, ngày tháng thật nhàn hạ a.”

Sùng Đức bệ hạ nhướn mí mắt một bên nhìn nàng một cái, biếng nhác ngồi dậy, chỉ chỉ chỗ trống trước mặt: “Qua đây.”

An Bình ngoan ngoãn đi qua.

“Quý xuống.”

An Bình nhìn ông, không một chút cảm thấy ngạc nhiên, cũng không biện bạch tranh luận, trải vạt áo quý xuống, sống lưng thẳng tắp, nét mặt nghiêm nghị.

“Con ở kinh thành từng bước đều là kiếm tẩu thiên phong⁵, nhìn thì có vẻ liêu lĩnh, nhưng lại bước bước cẩn trọng mưu tính, hiện giờ đến Thanh Hải quốc cũng sớm đã nắm chắc kế hoạch, trăm rất vui mừng. Nhưng kêu con quý xuống không phải vì điều này.” Sùng Đức bệ hạ thở dài: “Kẻ làm vua, ai lại không hi vọng mở mang bờ cõi, cho nên với tư cách là đế vương Đại Lương, trăm muốn cảm kích những gì con đã làm hôm nay, hiện giờ, nhưng với tư cách là một phụ thân, vì phụ phải trách con – nữ nhi bất hiếu đã làm đau lòng mẫu thân.”

5: xuất phát từ lời bình trong kiếm thuật. Kiếm và đao ngoại hình tuy tương tự nhau, nhưng bởi vì trọng lượng khác nhau, chiêu thức cũng không giống: Thân đao dày nặng, đao pháp lấy tĩnh làm chủ, thiên về phòng thủ. Người dùng đao chủ trọng bộ pháp vững vàng, chiêu thức ổn trọng. Thân kiếm mỏng nhẹ, kiếm pháp lấy tốc độ làm chủ, thiên về tấn công, người dùng kiếm chủ trọng thân pháp linh hoạt, chiêu thức tinh diệu. Nghĩa rộng: Không theo quy tắc thông thường, mà tìm một hướng đi mới, dùng một phương pháp khác với trước giờ giải quyết vấn đề.

An Bình rũ mắt: “Phụ hoàng giáo huấn rất phải.”

“Thế con định thu hồi mệnh lệnh đã ban ra sao?”

“Đương nhiên sẽ không.”

Sùng Đức bệ hạ bất đắc dĩ mỉm cười, lắc đầu: “Như vậy cũng không còn cách nào, có một nữ nhi bất hiếu như con, cũng chỉ có vì phụ đi an ủi mẫu thân thôi.”

“Lời phụ hoàng nói, nhất định là có tác dụng.” An Bình cười nịnh nọt.

“Được lắm, thế cứ như vậy đi.” Sùng Đức bệ hạ đưa tay đỡ nàng dậy: “Kí khế ước xong rồi thì liền trở về đi.”

An Bình gật đầu nói: “Nữ nhi cũng định như vậy, nhưng phụ hoàng mẫu hậu thì sao? Khi nào thì quay về?”

“Trăm tạm thời không quay về,” Ông vỗ vai An Bình: “Đề Phúc Quý trở về cùng con.”

An Bình ngăn ra, kể đó thì liền thông suốt, lùi về sau một bước, chỉnh lại trang phục hành đại lễ dập đầu bái lạy: “Nữ nhi tuân chỉ.”

Lúc từ trong cung điện đi ra, An Bình lại liếc nhìn phụ thân lần nữa, ông vẫn như cũ thông thả hí mắt tắm nắng, chờ nước trong ấm sôi thì pha trà, có điều rõ ràng ở một nơi địa hình cao thế này thì vẫn phải chờ một lúc lâu, ông vậy mà không chút sốt ruột. Đáng vẻ này so với khi ở Đại Lương thì có tính thần hơn rất nhiều, mấy chục năm cần mẫn xử lý chính vụ, đột nhiên thoải mái như vậy, nhưng ông rất nhanh đã thích ứng.

Phúc Quý theo sau ra ngoài, ở bên cạnh nàng cười nói: “Điện hạ, Ngài quyết định khi nào thì về?”

An Bình nhìn bầu trời một lúc: “Xem tình hình thì thời tiết ngày mai không tệ, chi bằng ngày mai đi.”

“Hả?” Phúc Quý chớp chớp mắt, có phải là hơi nhanh rồi không, tốt xấu gì cũng phải cho chúng tùy tùng chút thời gian chuẩn bị chứ.

Quay trở về, Viên Hi sớm đã đợi nửa ngày trời, thấy An Bình bước vào cửa thì lập tức chạy tới, đưa lá thư cầm trong tay đã lâu đến trước mặt nàng: “Điện hạ, Tề thiếu sư có thư gửi tới.”

An Bình nghe thế thì trái tim chợt căng thẳng, nàng trước khi đi đã từng căn dặn Tiêu Thanh Dịch, hiện giờ Tề Tôn Chi gửi thư tới, liệu có phải thật sự đã xảy ra chuyện gì rồi không? Thế nhưng đợi đến khi mở thư, nàng lại không khỏi ngẩn ra.

Mọi sự bình an?

Nếu như bình an, hà cớ gì lại gửi thư?

Thoảng ngẫm nghĩ, nàng liền hiểu ra, ắt hẳn có chuyện nhưng đã được giải quyết ổn thỏa. Có điều với tính cách mọi sự đều chu toàn của Tề Tôn Chi lại đảm bảo sự việc một cách ngắn gọn đến thế quả thật là có hơi kỳ lạ.

Nàng nhịn không được lại đem thư xem một lần nữa, chợt nhìn thấy một góc bên dưới bị gấp lại, mở ra xem, thế nhưng lại là một hàng chữ với nét bút tiêu sái, chữ mặc dù nhỏ, nhưng vẫn toát lên nét mạnh mẽ khẳng khái.

An Bình chỉ liếc một cái đã nhận ra đây là bút tích của Lâm Dật, đợi xem xong nội dung thì sắc mặt dần dần trở nên lạnh lẽo.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Đến Rồi*, *Quần Thần Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31

Chuyển ngữ: Mic

Về chuyện Thanh Hải quốc bỏ đi hàng rào ngăn cách thì khế ước đương nhiên âm thầm được kí kết. Mặc dù là mẹ con, nhưng Đông Đức bệ hạ vẫn không hề thủ hạ lưu tình, dù sao cơ nghiệp tổ tiên có thể bị mất đi trong tay nàng, mưu cầu lợi ích vì Thanh Hải vẫn là cần thiết.

Một vài điểm An Bình đương nhiên cũng không khỏi cò kè mặc cả, nhưng đại đa số đều thông qua, cuối cùng lúc kí khế ước, kỳ thực còn nhượng bộ rất nhiều. Chẳng qua có thể thuận lợi hòa bình giải quyết như vậy, cái gì cũng đáng giá.

Về phần chọn Vương phu, bởi vì Tây Nhung tham dự nên cứ tự nhiên bị đòi lại về sau. Đông Đức Trác Y cùng đại thần nội các đương nhiên không vui, nhưng An Bình mặt dày nói cái gì mà có thể dẫn người họ đã tuyển chọn về Lương đô, nhưng lại cười đến cực kỳ gian ác, đại để có ý tứ hàm xúc đưa dê vào miệng cộp lại còn không nhả xương, khiến một nhóm đại thần liền rút lui.

Quên đi quên đi, tới lúc đó hẵng nói, dù sao Ngài cũng không nhất định có thể ngồi lên bảo tọa hoàng đế Lương quốc mà, hừ!

Ngày khởi hành ấn định là một tháng sau khi kí kết khế ước, dân chúng không biết nội tình, nhiệt tình mà bịn rịn đưa tiễn xa giá của Tần nữ vương rời khỏi đô thành.

Một tháng này An Bình vẫn luôn bận rộn, bất luận là quốc sự hay cái gọi là ‘hôn sự’, cho nên mãi đến bây giờ Lưu Tự mới xem như tìm được cơ hội đơn độc cùng An Bình nói chuyện.

Tốc độ xe ngựa không nhanh, hần cưỡi ngựa đến sát bên cửa sổ hướng bên trong gọi một tiếng: “Điện hạ.....”

Bên trong xe không có người trả lời, Lưu Tự thấy có chút kỳ lạ, đành phải lại đề cao giọng gọi lần nữa: “Điện hạ!”

Lần này cũng thế, không trả lời.

Hần nhíu mày, kỳ quái, sao có thể như vậy?

Đánh ngựa lên đằng trước xe, nhưng thấy Song Cửu trước nay vẫn tận trung canh giữ đang ngồi bên ngoài, bộ dạng không giống như có chuyện gì xảy ra. Nhưng Lưu Tự vẫn như cũ không an tâm, dứt khoát lớn tiếng lệnh cho xe ngựa dừng lại, quay người xuống ngựa, ở phía trước xe ôm quyền hành lễ nói: “Không biết điện hạ liệu có phải thân thể không khỏe, vì thân quả thực lo lắng, hi vọng điện hạ thứ tội, vì thân muốn vào trong xem thử.”

Nói rồi người thật sự leo lên xe, vừa đẩy rèm xe thì liền thẫn ra.

Viên Hi mặc nữ trang hoa mỹ, đoan đoan trang trang ngồi đấy, mặt như đưa đám nhìn hần: “Thiếu phó đại nhân, Ngài thật sự khiến nô tài khó xử mà.....”

“.....Điện, điện hạ đâu?”

“Về nước rồi.”

“Cái gì? Chuyện lúc nào?”

Viên Hi chớp chớp mắt, cẩn thận ngẫm nghĩ: “Sau khi ký xong khế ước hai ngày ấy, cùng với Phúc Quý công công trở về, để xem xem, hiện giờ đại khái cũng sắp về tới kinh thành rồi á.”

“.....”

“Haizzzzzz, điện hạ nói không cho Thiếu phó đại nhân biết là để che giấu tai mắt, cho nên ngay cả Song Cửu cũng không dẫn theo.” Viên Hi nói tới đây thì đích thực rất thô thê, người bên ngoài cơ hồ không biết bên trong xe ngựa xảy ra chuyện gì.

Lưu Tự quay đầu liếc Song Cửu một cái, phát hiện nét mặt hắn cũng kinh ngạc.

Xem ra An Bình điện hạ sớm đã chuẩn bị muốn đi trước thời hạn rồi, sợ chúng quý tộc trong Thanh Hải quốc truy cùng đuổi tận a.

Hắn hạ màn, nhảy xuống xe lên ngựa, ngáp ngừng trong chốc lát thì bất đắc dĩ phát tay một cái: “Tiếp tục đi thôi.”

Bên ngoài đô thành Đại Lương, một đoàn người giả dạng thương lữ chậm rãi thông thả vào thành, tựa như rất nhàn nhả, thể nhưng tùy từng ai nấy đều kỹ cương có trật tự, nét mặt nghiêm nghị, rất giống quân nhân.

Bên trong xe ngựa có hai người, một nam tử trung niên người mặc cẩm bào màu lam, mặt trắng bóc, nét mặt kính cẩn. Trái lại tiểu bối bên cạnh mặc chiếc áo trắng rộng thùng thình, mắt sáng như nước, thần thái thông dong.

Sau khi xe ngựa vào tới phố chợ thì nam tử trung niên nhắc rềm liếc nhìn bên ngoài một cái, thấp giọng nói với người bên cạnh: “Công tử, không phải lão nô.....Chẹp, không phải, không phải lão phu nói chứ, Ngài nhìn bên ngoài thử coi mấy người kia nào có chút bộ dạng của tùy tùng chứ.”

“Người không phải cũng thế? Suốt đoạn đường cứ lo lắng mãi, có lẽ đáng về như vậy càng khiến người ta trái lại cảm thấy đáng nghi ấy!”

“A, chuyện này, lão.....lão phu cũng chỉ là lo lắng cho an toàn của công tử mà thôi.”

“Nếu đã vào thành thì không bao lâu sẽ có người tới tiếp ứng, thế nên an tâm rồi chứ?”

“A, thế thì tốt, thế thì tốt.”

Qua một lúc lâu, âm thanh náo nhiệt bên ngoài dần dần trở nên yên tĩnh, xa phu thấp giọng nói: “Công tử, sắp đến cửa cung rồi.”

Vừa dứt lời thì rất nhanh đã truyền tới tiếng vó ngựa, đến khi tới gần mới chậm lại, tách thành hai bên, để xe ngựa tiếp tục đi về phía trước.

“Coi như tới rồi, điện hạ, nô tài có thể không cần cải trang nữa rồi chứ?”

An Bình liếc nhìn Phúc Quý bên cạnh, cười gật đầu: “Đoạn đường này người cực khổ rồi.”

Phúc Quý vội nói không dám, cẩn thận sờ sờ đồ vật dán sát trong ngực, lại vén màn nhìn ra bên ngoài, thoáng kinh hãi: “Điện hạ, cửa cung có rất nhiều đại thần đến nghênh tiếp Ngài đó.”

“Haizzzz, viết thư cho Thủ phụ đại nhân đúng là thất sách mà, ông ấy đúng thật là, cái gì cũng làm chu toàn quá.” An Bình buồn cười lắc đầu, xe ngựa đã chậm rãi dừng lại.

“Cung nghênh điện hạ hồi cung!” Bên ngoài xe ngựa vang lên tiếng hành lễ.

Phúc Quý xuống xe trước, rồi lại khom người dìu An Bình bước ra, thấy bên ngoài có gió, còn không quên cẩn thận khép áo choàng lại cho nàng.

Chúng đại thần đa số đều cúi đầu, cho nên chỉ một vài người thấy điện hạ của họ trang phục nam nhi áo trắng nhẹ nhàng, tâm tư đương nhiên không khỏi cho rằng nàng là dạng ham chơi.

An Bình đi về phía mọi người, vừa đi vừa quan sát, cơ hồ các đại thần đều có mặt, cũng không khác cho lắm với khi đưa tiễn nàng đi, chỉ thiếu một người.

Nàng dừng bước, nhú mảy, lẽ nào đã lâu như vậy còn chưa khỏi?

Ánh mắt quét qua một vòng, rơi trên người Lâm Dật, người kia nhận thấy ánh mắt của nàng cũng chỉ mỉm cười bất đắc dĩ, rõ ràng đang nói: Dừng hỏi ta, ta cái gì cũng không biết.

An Bình thu lại tầm mắt, cao giọng nói: “Chư vị đứng dậy đi, ắt hẳn chuyện bốn cung đẳng cơ vị trí nữ vương Thanh Hải quốc các vị đều đã nghe rồi, bốn cung tạm thời không nói lời thừa, ngày mai sáng sớm nghị sự, hiện giờ các vị có thể trở về.”

Mặc dù đại sự triều chính tồn đọng không ít việc cần nàng định đoạt, nhưng chúng thần cũng thông cảm nàng đường xá mệt nhọc, nghe thế thì đồng loạt

hồ dạ, sau khi cung kính tiễn An Bình hồi cung thì lần lượt rời đi.

Lâm Dật không chút gấp gáp, chỉ nhìn theo bóng lưng nàng, sờ cằm, nét mặt thâm trầm thấp giọng nói: “Điện hạ vì sao không hỏi thử ta chuyện trong thư nhi?”

“Thế nói rõ là nội dung ngươi viết nhất định chẳng quan trọng gì, Điện hạ ngay cả hỏi cũng lười hỏi.”

Lâm Dật sừng sốt, quay qua nhìn, đứng bên cạnh chính là Thẩm Thanh Tuệ vẫn không rời đi. Thấy hán nhìn mình, nàng có hơi mất tự nhiên mím mím môi, quay người bước đi.

“Hề? Thẩm đại nhân vội đi như vậy định làm gì?” Lâm Dật hí ha hí hửng bám theo.

“Ngươi theo ta làm gì?” Thẩm Thanh Tuệ không vui quay qua trừng hán một cái, bước chân càng lúc càng nhanh.

Lâm Dật bám sát không tha: “Haizzz, Thẩm đại nhân đối với hạ quan hồ hững lạnh nhạt lâu như vậy, khó khăn lắm mới lộ ra nét mặt tươi cười với hạ quan, hạ quan cảm kích a.”

“Ta.....Ta khi nào thì cười với ngươi?”

“Đừng rồi, cho nên nàng đừng chạy nhanh như vậy nữa, cười đi rồi đi nha.”

“.....” Thẩm Thanh Tuệ tức giận tiếp tục gia tăng tốc độ, người sau lưng vẫn như cũ hớn hờ bám theo.....

Ngày xuân tươi đẹp, mới vừa vào cửa cung không bao lâu thì đã ngửi thấy hương hoa thoang thoang.

An Bình chậm rãi thả bước, nhớ tới năm ngoái cơ hồ cũng là lúc này, nàng cười Tật Phong đi tham dự yến hội ngày xuân ở phủ Triệu vương, hiện giờ chỉ mới một năm ngắn ngủi, mỗi một người đều đã có những biến chuyển rõ rệt.

Đương nhiên chỉ có người đó là không hề thay đổi.

Nàng khép vạt áo, cất bước đi vào ngự hoa viên, suy nghĩ vẫn là tranh thủ thời gian tới Tề phủ thăm một chút mới được. Thế nhưng ý định này vừa nảy sinh thì nàng liền dừng bước.

Cách đó vài trượng, bên dưới cây tùng bách xanh biếc, một người ngồi trên xe lăn quay lưng về phía nàng, dường như đang thưởng thức phong cảnh xung quanh. Nghe thấy tiếng bước chân, hán quay đầu nhìn, tia ngạc nhiên trong mắt lóe qua rồi biến mất, kẻ đó khẽ cười chấp tay: “Cung nghênh điện hạ hồi cung.”

An Bình cong môi cười lạnh: “Ngươi trốn ở đây cung nghênh bốn cung?”

“Chuyện này đừng trách vi thần, vi thần đích thực muốn đích thân mười dặm nghênh đón, tiếc là Lâm tiên sinh nói gió lớn, kiên quyết bắt vi thần ở trong cung.”

“Ồ? Nói vậy, trái lại bốn cung không hợp tình hợp lý rồi.”

Tề Tôn Chi khép mắt: “Điện hạ cũng không cần áy náy, vi thần quen rồi.”

An Bình mỉm cười, cũng không bác lại. Cất bước về phía trước, đến gần mới phát hiện hán gầy đi rất nhiều, cảm cũng nhọn hơn không ít, sắc mặt lại càng tái nhợt, khiến đôi mắt kia được phụ trợ, càng trở nên đen bóng.

“Gầy đi rất nhiều.”

“Đúng vậy, điện hạ không ở trong kinh, vi thần nhất thời đắc ý vênh vao, đêm đêm sênh ca, tự nhiên cả người cũng tiêu tụy.” Hán nặng nề thờ dài một tiếng, ưu thương nhìn xa xa: “Điện hạ Ngài về sớm quá, vi thần quả thật lưu luyến cuộc sống như vậy mà.....”

“Đêm đêm sênh ca? Chắc chắn.....” An Bình lắc đầu cảm khái: “Nghĩ không ra đường đường là thiếu sư mà cuộc sống lại ** tệ hại như vậy a.”

Tề Tôn Chi nghe thế lập tức che cổ áo: “Điện hạ đừng hiểu lầm, vi thần thể nhưng vẫn trong sạch đó, truyền ra ngoài ảnh hưởng danh tiếng không tốt đâu.”

An Bình trên trên dưới dưới đánh giá hán một phen, cố ý xoa cằm cười gian: “Ai biết chứ.....”

“.....” Tề Tôn Chi quay đi, căn cứ theo tình hình trước giờ, khẩu chiến giữa hai người họ có thể sẽ phát triển theo chiều hướng không mấy ‘văn nhã’, cho nên hán quyết định ngậm miệng.

“Nếu đã gặp rồi thì cùng đánh ván cờ đi.” An Bình tự mình đẩy hán đi về phía Đông cung, Tề Tôn Chi vừa định ngăn cản thì thấy nàng lại dừng bước, cởi áo choàng khoác lên người hán: “Mặc ít thể này cũng chả có gì để nhìn đâu, còn không bằng quần kín mít một chút.”

Tề Tôn Chi ngẩn ra, đưa tay vuốt áo choàng trên vai, cười nhạt: “Đây là lần thứ hai điện hạ khoác áo choàng cho vi thần.” Hắn quay đầu liếc nhìn ngón tay thon dài của An Bình đang gác trên xe lăn: “Điện hạ biết gì rồi?”

“Ừm, biết người đêm đêm sênh ca, tha hồ tửu sắc, nhưng lại vướng phải cảnh cáo ngày trước của bốn cung, còn muốn thành thành thực thực nắm bắt rõ sự việc với bốn cung, đáng tiếc đã mệt mỏi đến độ sức lực cầm bút cũng không có, vì thế đành phải ở trong thư nhẹ nhàng bay bổng viết bốn chữ ‘mọi sự bình an’”. An Bình bất đắc dĩ thở dài: “Bỏ đi, bốn cung tốt bụng lắm lần này không thêm truy cứu.”

Nhất định là Lâm Dật tiết lộ rồi. Tề Tôn Chi bật cười thành tiếng: “Vậy thì đa tạ điện hạ rồi, vi thần sau này nhất định sẽ tận lực sửa chữa.”

An Bình thâm trầm gật đầu: “Rất tốt.”

“Được rồi, vẫn còn chưa chúc mừng điện hạ kế nhiệm vị trí nữ vương Thanh Hải quốc.”

“Nói tới chuyện này, còn có một chuyện người cần phải chúc mừng bốn cung.” An Bình cười dí dỏm: “Không chỉ có mẫu hậu dự định đề biếu đệ của bốn cung làm vương phu, ngay cả Tây Nhung vương Kim Giác cũng cầu thân với bốn cung.”

“A, vậy cũng thật là đáng vui đáng mừng.” Tề Tôn Chi không chút ngạc nhiên xoa xoa tay: “Miễn là mỹ mạo, điện hạ hẳn là đều không bỏ qua, có điều Ngài cần phải tính toán cho tốt, rốt cuộc muốn lập ai làm chính thất, ai làm thiếp thất nha?”

“Ừm, bốn cung đang định thời gian này suy nghĩ cho kỹ một chút, Thiếu sư không ngại cũng cho chút chủ ý đi.” An Bình vừa đi vừa cười, biết hẳn sẽ không nói được lời hay ho gì, quả nhiên đúng như dự đoán mà.....

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Đến Rồi, Quân Thần Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32

Chuyển ngữ: Mic

Màn đêm buông xuống, nhà nhà đóng cửa.

Quản gia Thực vương phủ đang định đóng cửa thì bị một đôi tay chặn lại, hắn đẩy cửa ra, trông thấy Triệu Vương Tiêu Linh đang đứng bên cửa ý cười chan hòa: “Thực vương ngủ rồi? Bốn vương tìm hẳn có chút chuyện quan trọng.”

Quản gia vội vàng dẫn hắn vào: “Vương gia vẫn chưa ngủ, Triệu vương điện hạ xin mời theo lão nô.”

Tiêu Linh theo hắn đi thẳng tới viện từ Tiêu Tĩnh cư ngụ, bên trong quả nhiên vẫn còn sáng đèn. Hắn cho quản gia lui đi, tự mình vào trong, đi thẳng đến phòng ngủ chính, vừa đẩy cửa ra đã thấy Tiêu Tĩnh người mặc thường phục ngồi bên bàn, yên lặng lau chùi trường kiếm yêu quý.

“Thực vương đang làm gì đấy?”

Tiêu Tĩnh ngược mắt nhìn hắn, ngừng động tác mỉm cười: “Không có gì làm, chiếu cố bằng hữu lâu năm chút thôi, Triệu vương đêm khuya sao lại tới đây?”

“Haizzz, bốn vương cũng không phải vì người à!” Tiêu Linh oán trách liếc hắn một cái, chạy tới bên cạnh hắn ngồi xuống, thấp giọng nói: “An Bình trở về rồi, người định làm thế nào?”

“Có thể làm sao? Vụ nào động lãn trước ở cổng thành, chỉ sợ vẫn phải nhận tội thôi.”

“Không sai, con bé bây giờ vậy mà còn lấy thân phận nữ vương trở về, lại cướp trở về phần lớn binh mã trước đó, còn dẫn theo Phúc Quý bên cạnh bệ hạ!” Tiêu Linh nhìn trái nhìn phải, ghé sát bên tai hắn nhỏ giọng: “Nghe nói Phúc Quý hãy còn mang theo vật quan trọng gì đó, nếu đoán không nhầm, e rằng chính là.....”

Tiêu Tĩnh đột nhiên buồn cười: “Tin tức của Triệu vương quả thật nhanh nhạy.”

“Là người không quan tâm mới đúng, bốn vương vẫn là câu nói đó, chỉ cần Thực vương nói một câu, bốn vương nhất định sẽ ủng hộ người tới cùng.” Nói rồi hắn lại thấp giọng bổ sung thêm một câu: “Tiêu đại nhân cũng đặc biệt phái người đi thông báo Nhiếp chính vương rồi.”

“Khoan nói Nhiếp chính hoàng thúc có đề tâm việc này hay không.” Tiêu Tĩnh bưng chung trà lên hớp một ngụm, cười nói: “Triệu vương lại dự định ủng hộ bốn vương như thế nào?”

“Bốn vương nói rồi, chỉ cần Thực vương người nói một câu.” Tiêu Linh đưa tay, chậm rãi đón lấy trường kiếm của hắn.

Con người Tiêu Tinh khẽ đảo, hiểu ý gật đầu một cái: “Bổn vương hiểu rồi, nhưng người cũng biết đó, chuyện lần trước vừa mới xảy ra không bao lâu, bổn vương cho dù muốn điều động binh sĩ cũng không có khả năng đâu.”

Tiêu Linh lại trở về nét mặt vui vẻ trước nay: “Chỉ cần có thể kéo dài thời gian một tháng, bổn vương sẽ có biện pháp, đừng quên ít nhất ngoài thành còn có năm ngàn binh mã của bổn vương đó.”

“Được,” Tiêu Tinh quyết đoán gật đầu: “Dù sao phần lớn còn chưa trở về Lương Đô, sao còn phải đợi khoảng một tháng.”

Mặc dù nói vậy, trên thực tế Lưu Tự và Song Cửu trở lại Lương Đô so với dự tính còn sớm hơn vài ngày.

Đường về là lộ tuyến do Song Cửu chỉ, mặc dù lúc đi cũng là đường tắt, nhưng rất nhiều đường tắt lần này Lưu Tự thậm chí còn chưa bao giờ nghe qua, trong lòng không khỏi nhìn Song Cửu bằng cặp mắt khác.

Một thị vệ như hán thê nhưng lại biết nhiều đến thế.

Có điều bọn họ gấp rút lên đường không ngày không đêm như thế, đích thực là khổ chết thái giám Viên Hi yếu ớt mà....

An Bình khoảng thời gian này quả thật vô cùng bận rộn, khoan nói tới sự vụ tồn đọng trong triều, còn liên tục mấy đêm triệu kiến mấy vị trọng thần như Thủ phụ thương nghị sự vụ quan trọng, có mấy lần thậm chí bàn bạc đến khi trời sáng.

Sau đó, Tần Tôn và Tiêu Thanh Dịch vẫn luôn ở trong quân doanh cũng nhiều lần được triệu kiến vào cung. Cho nên Lưu Tự trở về cũng vẫn chưa được triệu kiến, kìm nén một bụng mà không nói được, sầu não vô cùng.

Tề Tôn Chi dạo rày cũng rất siêng năng ra vào cung, có điều so với những thần tử khác thì hắn vẫn nhàn nhả hơn rất nhiều. An Bình phê xong tấu chương cuối cùng, phát hiện trước mặt đã đặt thêm một ngọn đèn, lại nhìn về phía chiếc bàn tròn, quả nhiên thấy hán đang ngồi đấy, an tĩnh hỉ hoáy tàn cục bàn cờ.

“Từ Đô, có biết ngày tốt gần nhất là ngày nào không?”

Tề Tôn Chi nghe thế lập tức dừng động tác trên tay, ngược nhìn trần nhà, lại làm bộ bấm bấm ngón tay, chững chặc đường hoàng nói: “Ngày mai.”

“Thật sự?”

Hắn nhún nhún vai: “Chọn ngày chi bằng đừng ngày thôi.”

“.....”

An Bình liếc hắn một cái, đứng dậy đi tới cửa điện, hoàng hôn bốn phía, tới ngày mai cũng chẳng còn tới mấy canh giờ.

“Nói cũng phải, chọn ngày chi bằng đừng ngày, ngày mai đi.”

Tề Tôn Chi đẩy xe lăn đến bên cạnh nàng: “Điện hạ định làm gì ngày mai?”

An Bình nở nụ cười với hắn: “Ngày mai nhớ ăn mặc chỉnh tề, lúc tảo triều lại nói.”

“.....”

Triều đình kể từ sau khi Giám quốc chấp chính thì chưa từng tảo triều, bây giờ đột nhiên nói muốn tảo triều, phần lớn mọi người đều không ngờ tới.

Chúng đại thần ai nấy đều thập phần khó hiểu, An Bình điện hạ về nước một tháng, cả ngày bận rộn đến độ không thấy bóng dáng, bất chợt nói muốn tảo triều, lẽ nào có chuyện gì quan trọng muốn tuyên bố? Có người thậm chí liên tưởng đến lúc trước nàng dẫn Lưu Tự đi Thanh Hải quốc, nhất thời không ngừng phỏng đoán, phải chăng đã chọn được người lập làm phò mã?

Thế nên Thái phó Lưu Kha ù ù cạc cạc nhận được rất nhiều lời chúc mừng. ....→__→

Trời vừa tờ mờ sáng thì đã tới lúc vào cung, chư vị đại nhân theo thứ tự tiến vào đại điện.

Tiêu Tinh và Tiêu Linh sống đôi với nhau, đối với chuyện ngày hôm nay đột nhiên tảo triều, trong lòng đều có chút phỏng đoán. Đứng nghiêm trang trong điện, Tiêu Linh kéo tay áo Tiêu Tinh, hướng hắn gật đầu một cái, biểu thị mọi việc đều đã sắp xếp ổn thỏa, để hắn yên tâm.

Tề Tôn Chi và Lưu Tự đều là quan văn, hai người mặc dù làm quan cũng đã gần một năm, nhưng đây là lần đầu tiên nghiêm chỉnh mặc quan bào xanh thẫm như vậy, xuất hiện trong đại điện.

Nói ra thì, đại khái Tề Tôn Chi là quan viên đầu tiên ngồi xe lăn, đẩy vào đại điện a.

Mọi người trong điện thì thảo bàn tán, liền nghe một giọng nói lạnh lạnh cất lên: “Giám quốc đại nhân tới—“

Lúc ai nấy thấy rõ công công phía trên là Phúc Quý thì có hơi kinh ngạc, ngoại trừ Tề Tôn Chi được ân điển thì đều đồng loạt quỳ xuống, trong lòng vẫn

phỏng đoán sắp tới sẽ xảy ra chuyện gì.

“Miễn lễ.” An Bình ở bên trên chậm rãi bước ra, trên người là triều phục đen huyền hiếm khi mặc. Mọi người trông thấy, một lần nữa lại kinh ngạc.

Đó là triều phục Thái tử, nói cách khác, chính là chỉ người kế vị mới có thể mặc.

Tiêu Nghĩa Đức nhíu mày nhìn mấy lượt, xem ra sự việc không khác mấy so với dự đoán của bọn họ, quả nhiên trước đó tường trình cho Nhiếp chính vương là quyết định chính xác.

An Bình đứng phía trên, nét mặt mỗi người một vẻ của mọi người bên dưới đều thu hết vào trong mắt. Nàng yên lặng đảo mắt khắp một vòng, sau đó lớn tiếng nói: “Hôm nay tảo triều, chính là có chuyện muốn tuyên bố.” Dứt lời liền hướng Phúc Quý đưa mắt ra hiệu.

Phúc Quý khom người hành lễ, bước lên trước một bước, từ trong tay áo lấy ra một cuộn lụa màu vàng, từ từ mở ra, ở trước mặt mọi người cao giọng đọc: “Bệ hạ có thánh chỉ.”

Chúng đại thần nghe thế thì liền lập tức quỳ xuống.

“Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết: Trẫm bệnh chưa lành, không thể để ý đến quốc sự, lo lắng vô cùng, nhưng nước một ngày không thể không vua, duy chỉ có nhanh chóng truyền ngôi, tiếp tục cơ nghiệp vạn thế của Đại Lương. May có hoàng nữ Tiêu Duệ, nhân phẩm quý trọng, nhân hậu trung thực, rất giống với Trẫm, nhất định có thể kế thừa sự nghiệp, đăng cơ kế tục trẫm, tức ngôi vị hoàng đế, khâm thờ—“

Thánh chỉ tuyên xong, ai nấy đều nghiêm cẩn, trong điện lặng phất như tờ.

Tề Tôn Chi vô cùng kinh ngạc, chả trách thời gian qua cứ luôn thấy An Bình bận rộn, thì ra là đang sắp xếp chuyện này.

Lưu Tự đứng bên cạnh hẳn rõ ràng hẳn còn chưa hoàn hồn, lần trước ở Thanh Hải quốc đã bị chấn kinh một lần, không ngờ vừa trở về nước không lâu lại thêm lần nước. Chuyện lần này từ khi nào đã được an bày thỏa đáng, hẳn một chút cũng không biết. Quả nhiên thâm tàng bất lộ, chả trách ngay cả Sùng Đức bệ hạ cũng yên tâm nhường đế vị cho nàng.

Tiêu Nghĩa Đức lặng lẽ liếc mắt về phía Tiêu Tĩnh, Tiêu Linh, đầu mày vẫn luôn nhíu lại vẫn chưa giãn ra, quả nhiên là bị bọn họ đoán trúng rồi.

“Điện hạ chậm đã!” Lão đứng dậy, chấp tay nói: “Lão thần cả gan hỏi một câu, vì sao chuyện trọng đại như vậy nhưng bệ hạ lại không về nước đích thân tuyên bố?”

An Bình chỉ liếc ông một cái, không nói gì.

Phúc Quý nhìn nhìn An Bình, tiếp lời nói: “Bệ hạ có chỉ, sau khi tuyên chỉ xong, để Thủ phụ, Thái phó và Ngự sử đại nhân ba vị trọng thần kiểm tra thánh chỉ thật hay giả.”

Tiêu Nghĩa Đức sững sốt, thấy Thủ phụ Chu Hiền Đạt đã cùng Lưu Kha bước ra khỏi hàng, lão cũng đành phải theo đó đi lên.

Phúc Quý hạ thánh chỉ xuống, giao tận tay Chu Hiền Đạt, sau khi ông cẩn thận xem qua, đưa cho Lưu Kha, Lưu Kha gật đầu nói: “Đích thực là bút tích của bệ hạ.”

Ông là thầy của thiên tử, đương nhiên là người quen thuộc nhất bút tích của bệ hạ, mọi người nghe thế thì đa số đều đã tin tưởng. Thánh chỉ bình thường đều do người khác thảo ra, bệ hạ thế nhưng lại tự mình viết, có thể thấy ngài cực kỳ thận trọng.

Tiêu Nghĩa Đức tâm tình phức tạp tiếp nhận thánh chỉ, từ con chữ đầu tiên cho đến lạc ấn cuối cùng đều nhìn rõ mồn một, tuyệt không thể ngụy tạo.

“Ba vị đại nhân kiểm định thế nào rồi?” An Bình đứng phía trên, nét mặt bình thản.

Chu Hiền Đạt chấp tay: “Hồi bẩm điện hạ, đích thực là bệ hạ tự tay viết.”

“Đã thế, không có dị nghị gì chứ?”

“E rằng sẽ không thuận lợi như vậy đâu nhỉ?”

Âm thanh chợt vang lên khiến tất cả mọi người đều sững sốt, nhưng thấy Thục vương bước nhanh ra khỏi hàng, cười lạnh đứng giữa điện: “Đại Lương chưa bao giờ có tiền lệ cho nữ tử đăng cơ, bệ hạ làm vậy, chỉ sợ vô cùng bất công?”

Tiêu Linh thấy thế thì cũng bước ra khỏi hàng phụ họa: “Nếu đã như vậy, nhân tiện nhấn giùm ý kiến của ta luôn, vừa hay để bệ hạ biết được nơi lòng dân hướng về.”

Cho dù là đại thần không có khả năng quan sát thì cũng nhìn ra bầu không khí trong điện hiện tại có chút không ổn. Trong số họ đương nhiên sẽ không ít người phản đối nữ tử đăng cơ, nhưng Thủ phụ và Thái phó đã nói không có vấn đề, lại thêm thánh chỉ, ai dám lỗ mãng chứ?

Thật sự đã quên trong hoàng thất cũng có người phản đối.

An Bình nhìn phía trước, bước lên hai bước, cười với hai người: “Đã vậy, nhị vị hoàng thúc muốn nhấn nhủ đến phụ hoàng thế nào?”

Tiêu Tĩnh lạnh lùng liếc nàng, phát tay một cái: “Người đâu!”

Ngoài điện chợt vang lên tiếng bước chân nhịp đều rầm rập, lập tức có hai tướng lĩnh trẻ tuổi người mặc khôi giáp, eo mang kiếm sắc nhanh chóng chạy vào bên trong điện.

Chúng đại thần hoang mang vô cùng, nét mặt Tiêu Tĩnh lộ vẻ đắc ý. Nhưng trong lúc mọi người tay chân còn đang luống cuống thì hai tướng lĩnh đó đã quỳ một chân xuống, hành lễ với An Bình đứng bên trên: “Mặt tướng tham kiến điện hạ.”

Tiêu Tĩnh và Tiêu Linh đều đồng thời chết trân.

Tiêu lão cẩn thận quan sát hai người vài lần, nuốt nửa thì la hoảng lên, người đang quỳ bên trái kia không phải chính là con trai bảo bối Tiêu Thanh Dịch của lão à!

An Bình nhắc tay: “Miễn lễ, Tàn Tôn, Tiêu Thanh Dịch, vì sao lại tự ý vào điện?”

Tàn Tôn cung tay làm lễ: “Hồi bẩm điện hạ, ngoài thành có binh mã muốn xông vào thành, mặt tướng đã lệnh cho hạ cổng thành. Vì bảo vệ sự an toàn của hoàng thành, đặc biệt thông lĩnh binh sĩ tới, bảo vệ triều đình.”

“À, thì ra là vậy.” An Bình cong môi nhìn Tiêu Tĩnh: “Đừng vì chút chuyện nhỏ này mà chậm trễ chủ đề, vừa rồi hoàng thúc nói muốn nhấn nhủ cho phụ hoàng biết thế nào? Bôn cung không nghe rõ lắm.”

“.....” Sắc mặt Tiêu Tĩnh xanh mét, Tiêu Linh bên cạnh mặt cũng trắng bệch, yếu ớt khiến người ta không nở nhìn.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Đến Rồi, Quân Thần Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33

Chuyển ngữ: Mic

“Điện hạ!” Tiêu Nghĩa Đức thấy tình hình gần như đã đi đến bước đường không cách nào dàn xếp, cuối cùng sử dụng đòn sát thủ: “Chuyện này can hệ trọng đại, lão thần cảm thấy nên thử xin ý kiến của Nhiếp chính vương.”

An Bình nghe vậy thì cười lạnh: “Tiêu đại nhân không phải đã bẩm báo rồi đó ư?”

“.....” Tiêu Nghĩa Đức kinh hãi đến độ lùi về sau một bước, Tiêu Thanh Dịch ở cạnh thấy thế không đành lòng, gần như định bước lên, nhưng bị ánh mắt trấn an của An Bình ngăn lại.

Bầu không khí trong điện đã đến thời khắc như chỉ mành treo chuông. Lưu Tự theo bản năng siết chặt vạt áo, nhìn thiếu nữ đứng bên trên, cũng không biết nàng cuối cùng liệu có thể thuận lợi ứng phó tới phút cuối hay không. Quay đầu đưa mắt nhìn Tề Tôn Chi, phát hiện hắn cũng đang chăm chú nhìn An Bình, đầu mày khẽ nhíu, lần đầu tiên để lộ vẻ lo lắng rõ rệt như vậy.

“Nhiếp chính vương thế tử tới—“

Ngoài điện chợt truyền tới tiếng xướng danh, chư vị đại nhân vô cùng kinh ngạc, đồng loạt quay đầu hướng về phía Tiêu Nghĩa Đức, trong lòng cảm thán, thì ra lão sớm đã mời viện binh rồi.

Thực ra bản thân Tiêu Nghĩa Đức cũng cực kỳ ngạc nhiên, dù thế nào cũng không ngờ Nhiếp chính vương thế tử lại tự mình đến.

Tiêu Tĩnh cũng vô cùng sùng sốt, trái lại sắc mặt của Tiêu Linh thì dịu đi không ít, Nhiếp chính vương đối với Tiêu Tĩnh vậy mà khá tốt, dù nhìn thế nào thì đều có lợi cho hắn đúng không?

Ngoài điện rất nhanh đã có người mau chóng đi vào, triều phục đen huyền, kim quan buộc tóc, khí thế nghiêm nghị, khiến rất nhiều lão thần thoáng chốc còn tưởng mình trông thấy vị Nhiếp chính vương một tay che trời năm đó.

Tiêu Trữ chân không dừng bước, đi thẳng đến bậc thang rồi ngừng lại, từ trong tay áo lấy ra một quyển sổ con, nhẹ nhàng gõ gõ trong lòng bàn tay: “Phụ vương từ lâu đã không quan tâm đến triều chính, thế nhưng vẫn luôn nhận được sự nhớ nhung của chư vị đại nhân, đành phải nhúng tay một phen.”

An Bình nghiêm mặt, nhìn hắn mở quyển sổ trong tay. Tiêu Trữ thế nhưng chỉ lướt qua đại khái một lượt rồi liền gấp lại, phát phát tay nói: “Nói ngắn gọn đi, Đại Lương chưa bao giờ có nữ tử đăng cơ, cho nên việc làm lần này của bộ hạ thực sự là kinh hãi thế tục.”

Chúng thần nhao nhao gật đầu, xem ra Nhiếp chính vương cũng cảm thấy không thỏa đáng.

“Có điều phụ vương cảm thấy An Bình điện hạ từ khi nhận chức Giám quốc, thận trọng cẩn thận, có dũng có mưu, có thể đảm nhận việc lớn, cho nên.....” Hần ngừng lại, trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người lại nhanh chóng mở sổ ra liếc một cái, sau khi gấp lại thì khụ một tiếng: “Cho nên ý của phụ vương là, nếu nhất định muốn ông cho ý kiến, thì chính là --”

Mọi người dòng lỗ tai, vạn phần căng thẳng nhìn vị Nhiếp chính vương thế tử cố ý thừa nước đục thả câu kia.

“Đồng ý!”

Tiêu Trữ giải quyết nhanh gọn dứt khoát, An Bình ở bên trên lộ ra ý cười.

Trong điện lại một lần nữa lặng phất, sự thay đổi liên tục khiến ai nấy đều không biết rốt cuộc nên phản ứng như thế nào.

Lưu Tự hãy còn ngớ ra, đột nhiên cảm thấy khụy tay trĩu xuống, Tề Tôn Chi ở cạnh đã nương vào cánh tay hắn cố gắng đứng dậy, trong sự kinh ngạc Lưu Tự vội vàng đỡ Tề Tôn Chi, nhưng thấy hắn cười lắc đầu một cái, sau đó xốc vạt áo từ từ quỳ xuống.

“Vi thần tham kiến bệ hạ, Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!”

Một tiếng lễ bái này giống như kinh lôi, nổ tung trong tai mọi người, ong ong nhức nhối, nháy mắt khiến họ thanh tỉnh, lập tức đồng loạt quỳ xuống, tung hô vạn tuế.

Tiêu Nghĩa Đức nhìn trái nhìn phải, nhíu mày, cuối cùng vẫn là vén vạt áo quỳ xuống.

Chỉ có Tiêu Tinh lạnh lùng nhìn chằm chằm An Bình, cuối cùng dứt khoát phất tay áo rời đi, cũng không thêm bận tâm tội thất lễ. Tiêu Linh nhìn bóng lưng hắn, do dự một hồi, cũng quỳ bái.

Người ở trước mặt đều quỳ trên đất, Tiêu Linh cũng chỉ đành phải theo đó cúi lạy, trong khoảnh khắc tiếng hô “vạn tuế” vang vọng khắp cung điện.

Ánh mắt An Bình quét một vòng, cuối cùng dừng lại trên người Tề Tôn Chi.

Tiếng cúi đầu lễ bái đầu tiên này, nàng nhớ rõ.

.....Tiêu Trữ phát huy phẩm chất đặc biệt “tối vô ảnh đi vô tung” trước giờ của mình, sự việc vừa định liền coi triều phục chạy lấy người, An Bình ngay cả đuổi theo cũng không kịp nhìn thấy bóng dáng hắn. Chỉ biết hắn trước khi đi bày đặt ra vẻ ta đây, ở trước mặt chúng thần thập phần trịnh trọng căn dặn một câu: “Phụ vương có câu nhất định phải chuyển tới các vị: Sau này ngàn vạn ngàn vạn ngàn vạn lần đừng có lại đem chuyện đại sự triều chính tới làm phiền người nữa!”

“.....”Chư vị đại nhân đưa mắt nhìn nhau.....

Mọi người tản đi, An Bình trở lại Đông cung, viết thư thông báo tình hình hiện tại cho phụ mẫu, rồi ngồi bên án thư không chút động đậy.

Từng bước từng bước đi đến ngày hôm nay, nàng không cảm thấy mệt mỏi, cũng không thấy vất vả, chỉ là giành giang sơn dễ giữ giang sơn khó, trong triều vẫn có rất nhiều đại thần không phục nàng, muốn thu phục cũng không phải là chuyện ngày một ngày hai. Hiện giờ nếu đã cất lực loại bỏ ý kiến phản đối để đăng cơ, vẫn là rèn sắt lúc còn nóng mới được.

Nàng nghĩ nghĩ, lên tiếng gọi Viên Hi, phân phó hắn đi thông báo cho Lễ bộ chuẩn bị, mọi thứ đều giản lược, ba ngày sau liền đăng cơ.

Lúc Viên Hi đáp lời thì trong lòng cũng không nhịn được nói thầm, hiện giờ điện hạ làm việc thực sự vẫn rất chỉ hùnh hổ mau lẹ, lúc ở Thanh Hải quốc lên ngôi là vậy, trở về nước lên ngôi cũng như vậy.

Cho nên nói đi theo một chủ tử như An Bình điện hạ, phải có tâm lý cùng sức chịu đựng cực lớn a. == Chư vị đại nhân lúc nhận được tin liền nảy sinh suy nghĩ như vậy trong đầu.

Tiêu Tinh cùng Tiêu Linh đều ở trong phủ đệ của mình không tiếp khách nữa, Tiêu lão gia tử cũng bị con trai tẩy não một phen, an phận hơn không ít. Dù sao cũng không thể âm ỉ đến mức cha con thù địch, chẳng phải sao? Huống hồ ngoại trừ thân phận nữ tử khiến người ta không cách nào tiếp nhận, những việc làm của An Bình trong khoảng thời gian này, Tiêu lão gia tử vẫn thấy vừa mắt.

Đúng lúc thì hội một năm một lần vừa kết thúc, tài tử khắp thiên hạ tề tựu chốn kinh thành, nghe được tin An Bình sắp sửa đăng cơ, đương nhiên không khỏi có thơ từ châm chọc nói móc nữ tử làm vua lưu truyền ra ngoài.

Vốn dĩ Lễ bộ thượng thư Trương đại nhân còn cảm thấy muốn chuẩn bị kỹ càng một phen, định bẩm báo An Bình kéo dài thời gian cử hành điển lễ, thấy tình hình như vậy, cảm thấy vẫn là đăng cơ sớm ngày nào hay ngày đó, tránh khiến cho xôn xao càng lúc càng lớn.

An Bình trong ba ngày này cực kỳ an tĩnh, không gặp bất kỳ người nào, cũng không cùng chúng đại thần thương nghị sự vụ. Ngày ngày ngoại trừ xem tấu chương thì cũng chỉ ở trong Đông cung đi đi lại lại, trong lúc bên ngoài bởi vì nàng lên ngôi mà mưa gió gió mưa, nàng thế nhưng lại vẫn như cũ vô cùng an tĩnh.

Không giống như ngày đăng cơ ở Thanh Hải quốc, ngày lên ngôi hôm ấy, sắc trời Lương đô cũng không coi là tốt, mới sáng ra đã u ám, càng khiến đám một sách mê tín tự đại cảm khái không dứt.

Trong cung lụa đỏ phủ đất, trải khắp con đường.

Sau khi ở Thái Miếu tế cáo trời xanh, An Bình ngồi ngự liễn đi đến trước chính điện thì dừng lại, bách quan dựa theo phẩm cấp xếp thành hai hàng, từ ngoại điện kéo dài đến tận nội điện.

Nàng bước xuống ngự liễn, không nhìn biểu cảm của bất kỳ người nào, chỉ là từng bước từng bước vững vàng bước lên đài cao.

Ánh mắt xung quanh đều dồn hết lên người nàng. Mái tóc đen nhánh của An Bình búi cao, đội mào đăng quan, trước và sau có hai mươi chuỗi ngọc rũ xuống. Trên người là lễ phục đế vương, huyền y tựa trời, hoàng thường tựa đất¹. Tay áo rộng vẽ hoa văn nhật nguyệt tinh tú, váy lụa hình tôn di tảo hóa lễ khí, trên chiếc áo choàng thì ẩn hiện hoa văn hình rồng thêu chìm bằng chỉ vàng bay lượn. Mặt trước váy là màu đỏ chu sa đến gối, trên đó vẽ long văn, eo thắt dải lụa, gắn thêm ngọc bội.

1 Áo đen tượng trưng cho trời, váy vàng biểu trưng cho đất.

Thế nhưng điểm đặc biệt nhất là, bên hông nàng lại có thêm trường kiếm

Vào thời khắc đăng cơ trang nghiêm thế này, nàng hoa y phết đất, một đường vững vàng bước lên vị trí cao nhất ấy, thế nhưng còn giữ một thanh kiếm

Suốt đoạn đường đi vào nội điện, chúng đại thần đều nhất loạt cúi đầu cup mắt, nhưng vẫn như cũ có người nhin không được len lén quan sát biểu cảm của vị nữ đế đầu tiên của Đại Lương này.

Trên thực tế nàng chẳng có bất kỳ biểu cảm nào, ngọc châu rũ xuống trước mặt chắn đi ánh mắt nàng, càng khiến người khác cảm thấy cao thâm khó dò.

Mãi đến khi bước lên bậc thềm, nàng xoay người đối diện với mọi người, từ từ ngồi lên long ý, như một dạng tuyên cáo, tất cả mọi việc đều đã định.

Chúng thần nhất tề quỳ xuống, đồng loạt tung hô: “Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế.”

“Bình thân.” Như thế thời khắc này sớm đã được định sẵn, giọng nói nàng vô bi vô hi, bình thân không chút gọn sóng, nhưng lại mơ hồ toát lên khí thế khó mà xem thường.

Lưu Tự ngẩng đầu nhìn nàng, chợt phát hiện khoảng cách giữa đôi bên lại thêm một khoảng lớn, nhưng tự đáy lòng vẫn vui mừng thay cho nàng.

Nhân lúc này, hần đảo mắt một vòng, trong lòng thấy kỳ lạ, sao không thấy Từ Đô huynh?

Trên đài quan sát trong cung, một người từng bước từng bước đi lên chóp đài, lúc nhìn thấy bóng người ngồi trên long ý thì bật cười: “Làm hạ nhân của Tề phủ quả thật cực khổ, đài quan sát cao như vậy, vậy mà vẫn phải từng bước từng bước công Tề đại công tử đi lên.”

Tề Tôn Chi quay đầu liếc người đó một cái, cười đáp: “Tiên sinh nói không sai, cho nên không phải người thân thể cường tráng thì thực sự sẽ không vào được cửa lớn Tề phủ.”

“Ha ha.....” Lâm Dật cười lớn bước tới đứng bên cạnh hần, đưa mắt nhìn về tiền điện xa xa bên dưới đang cử hành đại điển: “Hôm ấy ngươi là người đầu tiên thừa nhận bệ hạ, vì sao hôm nay lại không dự lễ?”

Tề Tôn Chi nhìn theo ánh mắt của hần, lắc đầu thờ dãi: “Không quen mà thôi.”

Lâm Dật nhìn hần, xoa cằm nói: “Tại hạ chợt nhớ trước đây trong dân gian từng nghe một câu chuyện, người nuôi chim nọ nuôi một con sơn ca, dốc lòng chăm sóc, đến lúc lớn thì phát hiện đó là một con điều hầu, sớm đã không có cách nào điều khiển. Chẳng lẽ tâm tình ngươi hiện giờ cũng giống người nuôi chim này?”

“Đương nhiên không phải.” Tề Tôn Chi nháy mắt bật cười lắc đầu: “Ta không phải người nuôi chim, bệ hạ càng không phải là điều hầu.” Hần ngược đầu nhìn về phía chân trời, màn đen tầng tầng lớp lớp, phảng phất như ẩn chứa sức mạnh nghiền nát tất cả².

2 Nguyên văn: tôi khô lập hủ. Tôi: bé, khô: khô cần, lập: kéo, hủ: mục nát: dễ như bé càngh khô, như đổ gỗ mục.

“Bệ hạ là côn bằng³, bay lượn tứ hải, côn bằng có cánh che cả thiên hạ.....”

3 Loài cá lớn và loài chim lớn trong truyền thuyết xưa, cũng chỉ loài đại bàng do loài cá côn hóa thành trong “Tiêu Dao du” của Trang Tử.

Có điều nói đi cũng phải nói lại, An Bình trước đây thật sự cũng giống một con chim sơn ca. Mặc dù sớm đã quen với hành vi cử chỉ của An Bình, nhưng đến một ngày quan trọng như vậy, Tề Tôn Chi vẫn nhin không khỏi nhớ lại quá khứ.

Hần từng nghĩ không dưới một lần, nếu như An Bình tuân theo quỹ đạo những năm thơ ấu mà trưởng thành, nàng hần là sớm đã trở thành một hoàng trữ được người người yêu thương, lùi một vạn bước mà nói⁴, cũng sẽ trở thành một vị công chúa chốn thâm cung nề nếp, cực kỳ quy củ, tóm lại, tuyệt đối không phải hình tượng phong lưu cột nhà, bị chúng đại thần chất vấn sau này.

4 Cách nói giả định, người nói đưa ra giả thiết về một tình huống không thể xảy ra, nhưng cũng không dám chắc trăm phần trăm là sẽ không phát sinh, cho nên dùng khả năng một phần vạn để giả định.

Đại khái là đã thay đổi từ lúc nào?

Ước chừng là vào năm thứ ba lúc hấn nhập cung đọc sách cùng nàng.

Năm đó An Bình bị người ta hạ độc, suýt nữa thì không cứu được. Hấn thậm chí đến bây giờ vẫn còn nhớ như in tình cảnh lúc đó, hoàng đế hoàng hậu mấy đêm liên tục không hề chợp mắt.

Sau đó thì gặp phải chuyện ngoài ý muốn, nàng suýt ngã từ trên lưng Tật Phong xuống, nếu không phải hấn xả thân cứu giúp, hậu quả không cách nào lường được. Thế nhưng rất nhiều người, kể cả Sùng Đức bệ hạ đều biết, đó cũng không phải là ngoài ý muốn.

Trải qua sự việc lần ấy, An Bình trở nên tinh quái hơn rất nhiều, cũng không còn đáng vẻ an phận thủ thường trước đây nữa. Cách biệt mấy năm gặp lại, Tề Tôn Chi bất ngờ phát hiện nàng sớm đã trở thành An Bình điện hạ vô cùng bướng bỉnh, khiến người ta đau đầu đến sợ mất mặt khi nghe thấy. ....Những âm mưu quỷ kế, những sóng ngầm dữ dội kia không phải không tồn tại, chỉ là đều bị giấu sau nụ cười ngả ngớn của nàng.

Hôm ấy hấn sờ dĩ là người đầu tiên trên đại điện thừa nhận nàng, càng nhiều hơn chính là thừa nhận những gian khổ mà nàng đã đi từng bước đến lúc này. Sùng Đức bệ hạ cũng như vậy, nếu không cũng sẽ không an tâm để nàng một mình trở lại chốn này.

Tất cả mọi người đều chỉ nhìn thấy sự phong lưu ngày thường cùng huy hoàng ngày hôm nay của nàng, lại có mấy người biết nàng đã bỏ bao nhiêu nỗ lực? Mà đáng cơ để vị, tương lai vẫn còn rất nhiều gian khổ đang chờ nàng. ...

“Người nói thử xem, bệ hạ vì sao lại mang tội kiểm trong đại điển đăng cơ?” Nghi thức đăng cơ Lương triều vốn chưa từng có tiền lệ, cho nên Lâm Dật tò mò cũng không có gì kỳ lạ. Mà hấn lên tiếng, đương nhiên cũng kéo tâm trí Tề Tôn Chi trở về.

Người kia suy nghĩ một lúc, trầm ngâm nói: “Có lẽ là một kiểu thị uy, hiện giờ Tây Nhung vẫn đang uy hiếp, điện hạ lại là vua của hai nước, vũ lực đe dọa thiên hạ cũng là điều đương nhiên.”

Lâm Dật nghe thế thì nhủ mảy nói: “Nếu đã như vậy, vì sao bệ hạ lại không suy nghĩ đến lời cầu thân của Tây Nhung chứ?”

“.....” Tề Tôn Chi sững sốt, hôm ấy nghe ngữ khí của An Bình, rõ ràng chỉ xem như chuyện cười mà nói, lẽ nào nàng nghiêm túc?

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Đến Rồi, Quân Thần Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34

Chuyển ngữ: Mic

Tâm tình của sứ thần Tây Nhung sau khi đến Lương đô chỉ có thể dùng hai từ để hình dung: chán động!

Vị nữ vương bệ hạ kia hiện giờ thế nhưng đã trở thành hoàng đế đế quốc, vậy chuyện cầu thân kia nên làm thế nào bây giờ?

Nhị vị sứ thần thập phần lo lắng, cơ hồ chỉ ở trong dịch quán nghỉ ngơi một đêm liền muốn cầu kiến An Bình.

Nhưng An Bình cũng không lập tức tiếp kiến bọn họ, chỉ kêu người truyền lời nói bản thân dạo gần đây quốc sự bận rộn, sau này lại nói, xin nhị vị sứ thần an tâm ở Lương đô làm khách.

Kỳ thực nàng cũng không thật sự bận bịu, thậm chí còn có thời gian quan tâm đến chung thân đại sự của Lâm Dật.

Sau buổi tảo triều, Thẩm Thanh Tuệ đang định xuất cung thì được Viên Hi mời đến Ngự thư phòng.

Mặc dù đã xưng đế, nhưng An Bình vẫn không mặc long bào dày nặng, vẫn một bộ thường phục màu trắng như cũ, ngồi sau án thư xem tấu chương. Thấy Thẩm Thanh Tuệ từ cửa đi vào, nàng lập tức phát tay: “Thẩm ái khanh miễn lễ đi, hôm nay triệu khanh tới chỉ là bàn chút chuyện riêng.”

Thẩm Thanh Tuệ khó hiểu nhìn nàng: “Dám hỏi bệ hạ là chuyện riêng gì vậy?”

“Ừm,” An Bình gấp tấu chương, cười nói: “Chính là liên quan đến chuyện của khanh và Lâm tiên sinh ấy mà.”

“.....”

Nhìn bộ dạng ngượng ngùng không nói của nàng, An Bình càng cảm thấy buồn cười: “Lâm tiên sinh trước kia ngao du tứ hải, tới bây giờ mới gặp được người vừa ý, luận nhân phẩm tướng mạo, mọi thứ đều không tồi, Thẩm ái khanh vì sao không chịu cho hắn một cơ hội chứ?”

“Bệ hạ nặng lời rồi. . .” Thẩm Thanh Tuệ áp ứng: “Chính vì y cái gì cũng tốt, nên vì thần mới không thể đồng ý.”

“Vì sao?”

Thẩm Thanh Tuệ thở dài: “Khoan nói vì thần tướng mạo tầm thường, tài thô học thiển, chỉ tuổi tác thôi cũng đã lớn hơn y vài tuổi, thực sự không hợp.”

An Bình cười lắc đầu: “Trẫm còn tưởng khanh gai mắt hắn chứ? Khanh đừng tự coi nhẹ mình, huống chi Lâm tiên sinh nếu như để ý mấy điểm này thì từ sớm đã không nhìn trúng khanh rồi.”

“Nhưng mà. . . . .” Thẩm Thanh Tuệ muốn nói lại thôi, áp a áp ứng hết nửa ngày mới tiếp lời: “Tuổi tác hiện giờ của vi thần, vốn không cách nào . . . kéo dài hương hỏa, cho nên không thể làm lỡ y.”

Nữ tử làm quan có rất nhiều khổ cực, cũng gặp phải rất nhiều khinh khi, cho nên ngày hôm đó từ lúc bước vào quan trường, nàng đã có dự tính xấu nhất. Có cho tất có nhận, hiện giờ có thể cống hiến sức lực của mình vì quốc gia, cuộc đời này thế là đủ, những việc khác lý nào còn dám mơ tưởng xa xôi?

An Bình yên lặng nhìn nàng, nở nụ cười thần nhiên. Đây là nữ tử, nàng đương nhiên hiểu được những vất vả gian nan mà nàng ấy đã từng bước từng bước trải qua, cho nên mới càng hi vọng có thể có người vì nàng ấy mà che gió chắn mưa.

Nàng đứng dậy đi đến bên cạnh Thẩm Thanh Tuệ, cười nói: “Nếu là vì nguyên nhân này, khanh càng không cần lo lắng, nếu không có con nối dõi thì có thể nhận con nuôi. Lâm tiên sinh nếu như bận tâm con thân sinh và huyết thống thì hiện giờ thần đã không ở quan trường rồi.”

Thẩm Thanh Tuệ áp ứng nhìn nàng: “Vi thần không hiểu ý của bệ hạ.”

“Trẫm có thể nói với khanh, đợi đến sau khi khanh biết thân thế của hắn, lại quyết định có cần hay không cần tiếp nhận hắn đi. . .”

Ở cửa cung, Lâm Dật đã đợi một lúc lâu. An Bình đặc biệt gọi hắn đến đợi ở đây, nói sẽ cho hắn một kinh hi.

Thành thật mà nói, hắn thật lòng vẫn cảm thấy chỗ cửa cung này chả có kinh hi gì sất. → →

Đến khi mặt trời lên ba sào vẫn không có bất kỳ chuyện gì xảy ra, Lâm Dật đã thăm dò rõ ràng ba đời trước sau của thủ vệ đứng cạnh cửa, cuối cùng đành phải ôm cánh tay nhằm chán thờ dài.

Đang định vào cung hỏi thử rốt cuộc là chuyện gì thì trông thấy một bóng dáng từ từ đi về phía cửa cung. Bộ triều phục trên người ấy hắn đích thực quen thuộc vô cùng, cho nên gần như ngay lập tức nở nụ cười bước tới cất tiếng gọi: “Thẩm đại nhân, thật khéo quá.”

Nếu như ngày thường, Thẩm Thanh Tuệ khẳng định sẽ ngoảnh đầu mà đi, nhưng hôm nay gặp hắn, chỉ có ánh mắt khẽ lóe rồi liền gật đầu, mặt còn đỏ bừng.

Lâm Dật cảm thấy ngạc nhiên vô cùng, hôm nay mặt trời mọc từ phía Tây à?

Thẩm Thanh Tuệ cất bước đến cạnh xe ngựa của mình, quay đầu thấy hắn hãy còn ngẩn ngơ đứng ở đó, ngượng ngùng ho một tiếng, tức giận nói: “Sao còn không đi?”

“Hả?” Lâm Dật hoàn hồn, thấy nàng dường như còn đang đợi mình, vội vàng chạy tới: “Nếu Thẩm đại nhân không để ý, hạ quan có thể ngồi xe ngựa của Ngài chứ?”

Thẩm Thanh Tuệ không lên tiếng, vén vạt áo định lên xe, nhưng không biết vì sao lại căng thẳng, một chân đạp vào khoảng không, kinh hoàng kêu lên một tiếng, suýt nữa thì ngã xuống, vừa vịn rơi vào vòng tay đang mở ra của Lâm Dật. Nàng hoảng hốt không thôi, quay đầu đối diện với ánh mắt hàm chứa ý cười của hắn, vội đẩy hắn ra đứng vững lại, vài bước đã leo lên xe, ngay cả vành tai cũng đỏ rực.

Lâm Dật về mặt vô tội đứng ngoài xe, còn tưởng rằng nàng đây là đã cự tuyệt, nhưng lại thấy nàng vèn mần tức giận nói một câu: “Không phải muốn đi sao? Sao còn không lên xe?”

Hắn sững sốt, thư thái nở nụ cười, lúc bước lên xe, cuối cùng hiểu được kinh hi mà An Bình nói là gì.

“Bệ hạ. . . . .”

Nơi cửa Ngự thư phòng chợt truyền tới một tiếng gọi trầm thấp, An Bình nhướn mắt nhìn, thấy Song Cửu đứng bên cửa, cúi đầu, chỉ thấy được vàng trán tròn lóng.

“Vào đi, có chuyện gì?”

Song Cửu cất bước vào điện, hành đại lễ: “Bệ hạ đăng cơ đã mấy ngày, thuộc hạ còn chưa chúc mừng Ngài.”

An Bình cười cười: “Ngươi có lòng rồi, không cần đa lễ, bổn cung biết tâm ý của ngươi rồi.”

“Đạ.” Song Cửu đứng dậy, cũng không gấp gáp rời đi mà ngập ngừng do dự, dường như có lời muốn nói.

An Bình chú ý thấy hai má hấn phồng hồng, đoán được là có chuyện, cũng không hỏi thục, chỉ kiên nhẫn nhìn hấn, đợi đến lúc hấn tự mình lên tiếng.

Quả nhiên, không bao lâu hấn đã nhẹn không được: “Bệ, bệ hạ, thuộc hạ quá phận, muốn vì bệ hạ chúc mừng, không biết bệ hạ liệu có cho phép.”

“Hửm?” Trong mắt An Bình thoáng qua tia kinh ngạc: “Chúc mừng thể nào?”

“Chính là.....thuộc hạ chuẩn bị chút rượu nhạt, chỉ sợ bệ hạ không thích.....”

“Nói gì vậy.” An Bình lập tức tiếp lời: “Nếu ngươi đã có hảo ý, Trẫm há có thể bận tâm đến mấy thứ ngăn cách thân phận này, buổi tối ngươi mang rượu tới là được, Trẫm sẽ căn dặn Viên Hi chuẩn bị thức ăn.”

Song Cửu dù thế nào cũng không ngờ nàng sẽ dễ dàng đồng ý như vậy, trên mặt thoáng chốc lộ nét vui mừng, bái lạy rồi mới lui ra.

An Bình ngồi sau án thư không hề động đậy, ý cười trên mặt thoáng chốc biến mất không để lại dấu vết.

Đem đến Song Cửu quả nhiên mang theo một bình rượu đến tẩm cung, hiếm khi cởi bỏ bộ khôi giáp trên người, chỉ có bộ thường phục màu xanh lam, vóc người cao ráo, tiêu sái tuấn tú, có điều gương mặt dễ thương, khiến người ta không khỏi cảm thấy hấn vẫn còn rất trẻ con.

An Bình mặc thâm y màu trắng, mái tóc dùng một mảnh vải gấm cột lên thả sau lưng, thoải mái như một nữ tử gia đình bách tính bình thường. Thấy Song Cửu đi vào, ánh mắt đặc biệt quét qua nơi cô áo hấn, lần này mặc đúng rồi.

Song Cửu cung cung kính hành lễ, đứng dậy nói: “Rượu là thuộc hạ lần trước mua ở Thanh Hải quốc, vốn định chúc mừng bệ hạ đảm nhận vị trí nữ vương, không ngờ bây giờ lại có tác dụng càng lớn như vậy.”

“Ha ha, quả nhiên vẫn là Song Cửu quan tâm ta nhất, bên cạnh Trẫm cũng không có ai khác muốn chúc mừng cho Trẫm đâu.” An Bình vẻ mặt ôn hòa ngoắc tay bảo hấn đến gần, chỉ cái bàn tròn trước mặt: “Không cần câu nệ, ngồi đi.”

Trên bàn quả nhiên đã chuẩn bị thức ăn, Viên Hi ngồi chồm hổm ngoài cửa vẽ vòng tròn, Song Cửu tên gia hỏa này lại bám cạnh cao, quá đáng!

Mỹ tửu màu xanh nhạt trong chung ngọc óng ánh trong suốt, cũng không biết liệu có phải do căng thẳng hay không mà Song Cửu ngay cả rót rượu cũng có hơi run rẩy. Một chung rượu đầy, An Bình vỗ mu bàn tay hấn: “Được rồi, đừng để ý những thứ khác, hôm nay chỉ coi Trẫm như một người bạn cũ là được.”

Song Cửu nghe thế thì ngạc nhiên, kể đó mỉm cười gật đầu: “Đạ tạ bệ hạ.” Dứt lời hấn nâng chung rượu, kính An Bình: “Vi thần chúc mừng bệ hạ, chúc Đại Lương mãi mãi hưng thịnh.”

“Ha ha ha.....” An Bình cười chạm cốc với hấn: “Nói rất hay.” Chung rượu kia dòi đến bên môi, nàng lại không vội uống, cup mắt nhìn trong thoáng chốc, trong mắt lóe lên một tia lạnh lẽo.

“Bệ hạ, sao vậy?”

An Bình ngược mắt nhìn Song Cửu, cười cười: “Không có gì, mùi rượu của Thanh Hải quốc có chút đặc thù, Trẫm nhất thời không quen mà thôi.”

Nàng ngira cổ uống cạn, nhếch môi, lật chiếc cốc với hấn.

Song Cửu thấy thế, cảm thấy thất lễ, vội vàng định uống cạn thì bị An Bình đưa tay dè cánh tay hấn lại: “Ngươi còn phải trực, đừng uống, Trẫm uống chung này, coi như là nhận tâm ý chúc mừng của ngươi.”

“.....” Song Cửu sững sốt, đành phải đặt chung rượu xuống, nhưng không cáo lui, vẫn ngồi đấy, chỉ là không ngược mắt nhìn nàng.

An Bình bất động thanh sắc nhìn hấn, mãi đến khi cảm thấy chân tay nóng lên, mới nhú đầu mày.

Dược tính phát tác đích thực rất nhanh.

“Rượu này.....Hình như có hơi kỳ lạ?” Nàng nhìn Song Cửu, lời nói ra bất giác mang theo một tầng quyền rũ.

Song Cửu rút cuộc ngược lên, thần sắc trên mặt phức tạp, đứng dậy đến bên cạnh nàng quỳ xuống, cầm lấy tay nàng: “Bệ hạ, nếu như khó chịu, thuộc hạ sẽ giúp ngươi.”

An Bình bật cười, đưa tay xoa mặt hấn: “Vẫn là Song Cửu tốt với Trẫm nhất....”

Làn da dưới tay mát rượi, vừa hay giảm bớt đi lửa nóng trong lòng bàn tay, thế nhưng An Bình lại không chút lưu luyến, rút tay về phẩy phẩy: “Trẫm rất mệt, ngươi đi truyền một người tới cho Trẫm.”

Song Cửu kinh ngạc: “Truyền ai?”

“Đừng ha, truyền ai nhi?” Sóng mắt An Bình lưu chuyển nhìn hần, nụ cười càng toát lên mặt hoặc, nhưng lại thốt ra tên của một người khác: “Tề Tôn Chi, đi truyền hần tới đây.”

“.....” Song Cửu thả tay nài, đứng dậy loạng choạng lùi về sau một bước.

“Đi đi!” An Bình vẫn khề mỉm cười như cũ, nhưng lời nói ra lại không cho phép phản bác.

“Thuộc hạ.....tuân chỉ.” Song Cửu cuối cùng quay người rời đi, bóng lưng mang theo một tia cô độc cùng bối rối khó mà phát hiện.

Cửa điện vừa khép lại, An Bình liền đứng dậy đi tới nội điện, từ bên trong ngăn kéo bàn trang điểm lấy ra một cái lọ, mở nắp ngửa cổ uống cạn.

Nàng ngồi nơi mép giường, nhắm mắt điều tức trong chốc lát, nhưng vẫn cảm thấy có chút không thoải mái như trước. Nàng mở mắt, phát hiện cảnh tượng xung quanh đều đã trở nên có chút mộng lung mơ hồ.

Thời điểm này Song Cửu lại bắt ngờ đi bước này, quả thực là ngoài dự liệu của nàng, chẳng qua tránh cho đánh rắn động cỏ, cũng chỉ đành làm như ngoài ý muốn.

Không biết là qua bao lâu, ý thức vẫn như cũ thanh tỉnh, nhưng lửa nóng trên người thì còn chưa rút. Ngoài cửa điện chợt phát ra tiếng động nhẹ, Viên Hi chạy vào: “Bệ hạ, Ngài đã nghỉ chưa?”

“Ừm...” An Bình đáp lời: “Không có gì thì đừng làm phiền Trẫm.”

Bên ngoài điện thoáng chốc vắng lặng, vang lên giọng nói của một người khác: “Vậy bệ hạ triệu kiến vi thần là vì việc gì?”

An Bình thoáng sững sốt, bật cười: “Vào đi.”

Tề Tôn Chi đẩy xe lăn vào nội điện, thấy nàng ngồi bên mép giường, trên mặt còn vương mồ hôi, không khỏi có chút kỳ quái: “Bệ hạ sao rồi?”

An Bình liếc nhìn bên ngoài một cái, cao giọng nói: “Viên Hi, lui ra đi, bảo Song Cửu ở bên ngoài canh gác là được.”

Viên Hi lập tức vâng dạ, rất nhanh đã truyền tới tiếng đóng cửa.

“Đây là chuyện thế nào.....” Tề Tôn Chi vừa định hỏi thì cánh tay đã bị níu chặt, người cũng bị An Bình kéo lên giường.

Đối diện với ánh mắt kinh ngạc của hần, An Bình nhếch nhếch môi, ghé sát tai hần thấp giọng: “Ngoan ngoan phối hợp.”

Cảm nhận được độ ấm nóng cháy nơi cánh tay, Tề Tôn Chi nhăn mày: “Bệ hạ có chút không ổn.”

“Ừm, trúng mị được.”

Tề Tôn Chi ngạc nhiên, lập tức nhíu mày: “Ai làm?”

“Song Cửu.”

“Nhìn dáng vẻ bệ hạ là ở trong tình hình đã biết chuyện mà trúng kế.”

“Không sai, Trẫm không nắm rõ động cơ hành động của hần, chỉ cho rằng là một tiết mục tranh giành sủng ái. Cho nên là tâm phúc, Thiếu sư người cũng phải phối hợp diễn cho tốt màn này.”

“.....” An Bình dán sát bên tai hần thủ thủ, hơi thở nóng rực lướt qua sườn mặt hần, Tề Tôn Chi hơi hơi nghiêng đầu, che giấu vẻ ngượng ngùng.

Nơi ngạch cửa có tiếng bước chân khe khẽ, mâu quang An Bình chợt lóe, chụp lấy chiếc bình không nơi đầu giường ném về phía ngọn nến, lúc chiếc bình vỡ toang trên nền đất, cả căn phòng chìm trong bóng tối.

“Bệ hạ?” Ngoài cửa lập tức truyền tới tiếng gọi đầy lo lắng của Song Cửu.

“Không có gì, Trẫm ngủ rồi, đứng bên ngoài canh giữ cho tốt!”

Ngoài điện lại trở nên yên tĩnh.

An Bình nghiêng người dè lên Tề Tôn Chi, thấp giọng uy hiếp: “Thiếu sư, người vẫn là phối hợp chút đi chứ.”

Tề Tôn Chi quay đầu không lên tiếng, mãi đến khi bàn tay An Bình sờ đại lưng hần, bắt ngờ kéo ra, hần mới bắt đầu kêu lên một câu: “Bệ hạ, người dịu dàng chút.....”

Chương 35

Chuyển ngữ: Mic

Hai người rất nhanh đã thích ứng với bóng tối trong phòng, ngoài cửa sổ ánh trăng sáng tỏ, Tề Tôn Chi có thể nhìn thấy ý cười trong đôi mắt thâm thúy của An Bình.

Hắn liếc mắt xem thường, ảo não nói: “Bệ hạ vậy mà còn có tâm trạng để cười.”

An Bình nhắm mắt, có chút vô lực nằm phịch xuống bên cạnh: “Đúng đó, tìm niềm vui trong khổ cực mà.”

Tề Tôn Chi quay đầu nhìn nàng, chút ánh sáng yếu ớt không nhìn rõ nét mặt nàng, chỉ có thể thấy sườn mặt hơi tái của nàng. Hắn nhếch môi, bật cười, cố ý áp sát bên tai nàng thổi khí, dùng ngữ khí mỉa mai nói: “Bệ hạ, khổ cực như vậy, hà cớ gì lại nhăn nhó chứ?”

An Bình nghiêng đầu nhìn hắn, nhún mày: “Người đây là đang dụ dỗ Trẫm?”

“Làm gì có, vi thần chỉ là không nhẫn tâm thấy bệ hạ quá khổ cực mà thôi.”

“Yên tâm, Trẫm nếu như ngay cả chút mỹ thực này cũng chịu không nổi, há chẳng phải là quá kém cỏi rồi sao?” Nàng bất ngờ nghiêng người dè lên hắn, chớp mũi đôi bên gần như chạm nhau, bất đầu cười gian: “Đôi lại là người, trước giờ vẫn giữ bộ dạng sóng yên biển lặng, Trẫm trái lại muốn xem thử người liệu có thể chống đỡ nổi không.”

Cùng với giọng nói trầm thấp, bàn tay nàng đã thăm dò vào cổ áo Tề Tôn Chi, đai lưng cũng bị rút ra, y phục đơn giản liền bị mở tung. Bàn tay nàng nóng hừng hực, lúc đặt lên lồng ngực Tề Tôn Chi, cảm giác như bị nhiệt thiết in lên. Lồng bàn tay chậm rãi vuốt ve, còn An Bình thì vẫn dùng ánh mắt trêu tức nhìn hắn, Tề Tôn Chi chau mày, nhưng không hề hé răng.

“Không tệ nhì. ....” An Bình cười cười, người càng trở nên không chút sức lực, cuối cùng nằm gục trên người hắn, hơi thở ái muội lượn lờ nơi cổ hắn, tay vẫn không quên chậm chạp di chuyển đến bên hông Tề Tôn Chi. ....

“Ừm. ....” Tề Tôn Chi rên lên một tiếng, lập tức chặn tay nàng lại, tức giận nói: “Bệ hạ, vi thần có thì chỉ tàn tật ở chân, những nơi khác đều bình thường đó!”

“Vậy người cứ kêu lên, để Song Cửu bên ngoài nghe thấy.”

Tề Tôn Chi co rút khoe miệng: “Thời điểm này thì. ....hình như hắn là nữ nhì kêu chứ?”

Ngón tay An Bình vẽ vòng tròn trước ngực hắn, lời nói ra đã không chút khí lực: “Thế à? Thiếu sư đúng là rất rành.”

Tề Tôn Chi quay đầu: “Vi thần trước đây ở trong cung từng nghiên cứu Xuân cung đồ.”

“Nói vậy người nghiên cứu còn chưa đủ, mấy cái Trẫm xem cũng không phải thế.”

“.....”

“Không kêu à?” An Bình bất ngờ chống người bật dậy.

Tề Tôn Chi kinh ngạc, cũng theo đó ngồi dậy, vừa định hỏi nàng sao rồi thì cảm chợt bị nàng đưa tay ra giữ lấy, cánh tay cũng bị tay kia của nàng đột ngột kéo đến gần, môi nàng liền dán lên.

Tựa như sóng lớn nhảy mất cuộn trào, đầu óc trống rỗng của Tề Tôn Chi một khắc sau mới quay trở lại. Cánh môi An Bình tỷ mỉ cọ sát môi hắn, thế nhưng ánh mắt từ đầu chí cuối vẫn thấp thoáng ý cười nhìn hắn chăm chăm, như một hồ nước thăm thẳm, kéo mọi vật vào trong, lại khó mà gãy gục.

Đáng sợ quá, rõ ràng người trúng mị dược là nàng, nhưng ý thức rõ ràng nhất đến tận bây giờ cũng là nàng. Tề Tôn Chi chợt cảm thấy bản thân đã trầm luân vào ánh mắt thâm thúy của nàng. Tay bất giác ôm lấy nàng, đôi môi hé mở, tựa như nghênh đón, An Bình liền không chút khách khí công thành chiếm đất.

“Ừm, bệ hạ. ....” Tề Tôn Chi siết chặt người trước mặt, y phục trên người cởi phân nửa, người cũng từ từ chìm đắm, lời nói cũng hàm hồ không rõ như người nói mê.

Môi An Bình dọc theo cằm hắn rơi trên xương quai xanh, bàn tay thì lần theo bả vai trơn láng của hắn chậm rãi vuốt ve, thấp giọng cười: “Chính là như

vậy, Từ Đô, người phối hợp rất tốt.”

Tề Tôn Chi chợt tỉnh táo, mở mắt nhìn nàng, nhưng chỉ thấy gương mặt đầm đìa mồ hôi của nàng.

Bên ngoài truyền tới tiếng bước chân đi qua đi lại khe khẽ, hần nhếch môi, cuối cùng chủ động ôm An Bình nằm xuống, nở nụ cười với nàng, bắt đầu ra sức diễn kịch: “A, bệ hạ Ngài nhẹ chút. ....Đừng, đừng sờ chỗ đó. ....”

An Bình vui đầu vào gáy hần hài lòng mỉm cười, bàn tay từ bả vai hần di chuyển đến sống lưng, từng chút từng chút ma sát, phối hợp với tiếng hần tận lực rên rỉ hỗn hển, rất **.

Thế nhưng ngay sau đó hần lại bất ngờ phát ra một tiếng rên khẽ. Bàn tay An Bình chợt dừng lại, đường nét lồi lõm nơi tay rõ ràng là một vết sẹo.

Hai người nháy mắt trở nên yên lặng, Tề Tôn Chi lại oán trách gào lên một câu: “Bệ hạ, Ngài làm vì thần bị thương rồi. ...”

Tay An Bình nhẹ nhàng lướt qua nơi đó, thấp giọng nói: “Đây là vết thương ở công thành lần trước?”

“Ừm.” Tề Tôn Chi rũ mắt nhìn thái dương nàng, cười cười: “Sắp lành rồi, thực ra cũng không đau lắm.”

“Từ Đô, xin lỗi. ....”

Tề Tôn Chi kinh ngạc.

“Việc nhỏ không nhịn sẽ làm hỏng đại kế, Trẫm chỉ có thể làm như cái gì cũng không biết, cho nên chuyện xảy ra ở công thành tạm thời cũng không thể truy cứu, vết thương này là vì Trẫm mà chịu, Trẫm lại nợ người rồi.”

Tề Tôn Chi mỉm môi, ngữ khí trở nên dịu dàng: “Bệ hạ sao lại đột nhiên nói những điều này?”

An Bình không trả lời, bàn tay dọc theo chân hần từ từ dịch chuyển xuống, cuối cùng ấn lên đầu gối cái chân bị thương kia của hần, nghiêng mặt nhìn hần: “Còn có tật ở chân này, Trẫm vẫn luôn không đi sâu nghiên cứu, năm đó đối phương nếu đã có thể ở trong cung động thủ, người hần cũng hiểu khó giải quyết thế nào.”

“Ừm, vì thần hiểu rồi.”

An Bình ngáp ngừng, chợt bật cười một tiếng: “Nói ra thì, chuyện lúc trước Tần Tôn ở Quốc tử giám khi dễ Trẫm, người còn nhớ chứ?”

Tề Tôn Chi nghi hoặc “ừ” một tiếng.

“Sau đó hần cũng không dám bắt nạt Trẫm nữa, người có biết vì sao không?”

“Vi thần không biết.”

“Là vì có người giáo huấn hần, sau đó hần liền vô cùng sợ người kia, mỗi lần gặp, hần gần như là muốn đi đường vòng.” An Bình nhìn chằm chằm chớp mắt hần, môi cơ hồ dán lên vành tai hần: “Người kia lẽ nào không phải là người?”

Tề Tôn Chi thoáng cứng người, kẻ đó bật cười: “Bệ hạ liệu có phải nghĩ sai rồi không, vì thần bị tật ở chân.”

An Bình nằm nơi hõm vai hần thờ hần hển, mồ hôi trên người gần như thấm ướt vạt áo hần, lời nói ra cũng càng lúc càng mềm nhũn không chút khí lực, bàn tay giữ đầu gối hần thế nhưng lại tăng chút sức lực: “Trẫm hận nhất bị lừa dối, nhưng chỉ có chuyện này, trái lại hi vọng là người lừa Trẫm, như vậy Trẫm cũng có thể giảm bớt chút hổ thẹn.”

Tề Tôn Chi siết chặt tay nàng, trên mặt thế nhưng lại cười điềm nhiên như không: “Bệ hạ nói những điều này làm gì, vì thần nếu đã tự nguyện trở thành tâm phúc của Ngài thì sẽ không tính toán chuyện cũ nữa, Ngài đương nhiên cũng không cần phải áy náy.”

An Bình không lên tiếng, trái lại càng lúc càng thờ dốc. Tề Tôn Chi vội vàng muốn chống người dậy xem nàng, nhưng bị nàng lật mình đè xuống: “Từ Đô, Trẫm đêm nay nếu như thật sự muốn người, người sẽ thế nào?”

Tác dụng của thuốc rõ ràng là không hề giảm đi, ý thức An Bình mặc dù vẫn thanh tỉnh như cũ, nhưng đích thực cũng rất khó sở, toàn thân giống như bị nhúng trong nước, y phục sớm đã ướt đầm. Tề Tôn Chi rũ mắt mỉm môi: “Tôm lại không đến mức lấy cái chết để đe dọa.”

“Phi. ....” An Bình cười một tiếng xoa mặt hần: “An tâm, Trẫm đùa thôi, chuyện đêm nay tuyệt đối sẽ không lộ ra, sự trong sạch của người có thể bảo toàn.”

Tề Tôn Chi giấu ánh mắt, quay đi: “Vậy thì đa tạ bệ hạ.”

An Bình đã hoàn toàn không chút sức lực, cả người đều phủ phục trên mình hần, đầu gác lên bả vai hần khe khẽ thờ dốc, nhiệt độ trên người hình như giảm đi, nhưng người lại giống như trải qua một trận chiến, gần như kiệt sức. Hai người áp sát vào nhau một lúc lâu, nàng chợt thấp giọng cười, ngữ khí ái muội nói: “Từ Đô, người thế nhưng lại động tình rồi. ....”

“Bệ hạ!” Tề Tôn Chi lúng túng quay đi: “Vi thần dù gì cũng là một nam nhân.”

Huống hồ còn là đối với nàng!

Đại khái là vì ngưng ngưng, hai người đều rơi vào trầm mặc. Qua một lúc lâu, cảm thấy nơi cổ truyền tới hơi thở đều đều, Tề Tôn Chi mới nghiêng đầu nhìn, phát hiện An Bình đã nhắm mắt, vậy mà ngủ rồi.

Đoán chừng là quá mệt mỏi.

Tiếng động cổ ý tạo ra sớm đã truyền rõ mồn một ra ngoài điện, Viên Hi xấu hổ trốn ra xa. Chỉ có Song Cửu phụng mệnh canh giữ là yên lặng đứng nơi cửa, giống như tượng đá. Ánh trăng soi rọi mặt đất, lạnh lẽo như sương giá, phác họa bóng hình hần, cô tịch mà nhếch nhác.

Hần từng rành mạch rõ ràng nói với An Bình sẽ không để ý nàng ngồi ôm vô số mỹ nam, cho nên chuyện đến bây giờ cũng không trách được người khác.

Ngẩng đầu nhìn vầng trăng cô đơn trên cao, bàn tay cảm kiếm chợt siết chặt.

Hần không muốn bại bởi người kia, nhưng kế hoạch đã bị vạch trần. Mưu tính mặc dù vội vàng, nhưng cũng không phải xuất phát bởi một ý nghĩ trong chốc lát, chỉ là trong đó vẫn còn lẫn rất nhiều tình cảm cá nhân.

Quả nhiên là nữ tử khó nắm bắt, lúc hần cho rằng nàng có ý với hần, thì nàng lại rõ ràng dứt khoát trao cơ hội cho kẻ khác.

Tề Tôn Chi. ....Hần hí hửng, lúc trước luôn nghĩ Lưu Tự mới là trở ngại, hoàn toàn bỏ qua Tề thiếu sư vẫn luôn bắt hòa với An Bình này. Ất hần là có thủ đoạn, bằng không vì sao đêm nay lại khẳng khái để hần vào cung?

Đêm khuya tĩnh lặng, ánh trăng càng sáng vàng vạc, cả người hần đều bao bọc trong ánh trăng. Vẫn là gương mặt bánh bao đáng yêu như cũ, nhưng nét mặt lại không chút ngây thơ như ngày trước, chỉ có nét tiêu điều cùng cao ngạo. ....

Dược tính trước đó đích thực khá mạnh, An Bình trước giờ vốn tính ngủ bị giầy vò hồi lâu, lần đầu tiên ngủ sâu như vậy.

Tề Tôn Chi nhích cánh tay, để nàng nằm thoải mái hơn chút, đến tận lúc này, thần kinh vẫn luôn căng thẳng mới hơi thả lỏng. Hần nhìn chăm chăm đỉnh màn một lúc lâu, chợt cảm thấy có chút buồn cười, chính mình vậy mà lại ngoài ý muốn leo lên long sàng. Nhưng nếu như An Bình đêm nay không triệu hần, đổi thành người khác, vậy sẽ thế nào?

Bàn tay chợt siết chặt, hần nghiêng đầu nhìn người bên cạnh, khe khẽ thở dài. Trước giờ đều là nhìn nàng từ xa xa, đến gần mới phát hiện, thì ra bản thân vốn không cách nào lãnh đạm. Nhiều năm như vậy sớm đã quen chỉ nhìn người này, sao có thể dễ dàng dứt bỏ?

Hần quả nhiên ngay từ trước đã thất bại thảm hại.

Người trong lòng hô hấp đều đặn, nét mặt an bình, chỉ là dường như gặp phải giấc mộng gì đấy, hàng mi dài khẽ run rẩy.

Tề Tôn Chi đột nhiên cảm thấy rất mất nguyện, dáng vẻ này của nàng, mình là người đầu tiên trông thấy chăng?

Chỉ mong hần là người duy nhất có thể nhìn thấy hình ảnh này của người ấy.

Một lúc lâu không cử động, cánh tay có hơi mỏi, hần nghiêng người qua, cố gắng không đánh thức nàng, nhưng An Bình bất ngờ giữ lấy bả vai hần, thấp giọng hô một tiếng: “Độc. ....”

Tề Tôn Chi bị sức mạnh dưới bàn tay nàng làm đau, nghe thấy lời nàng nói, nháy mắt liền hiểu rõ, vội vàng vỗ lưng nàng dịu dàng an ủi: “Bệ hạ, không có gì, Ngài đã là chủ của đế quốc, cũng sẽ không còn ai có thể tổn hại người nữa rồi.”

An Bình dịch dịch người, an ổn trở lại, tiếp tục ngủ.

Tề Tôn Chi nhíu mày một cái, dược này thế nhưng lại mạnh như vậy, khiến người có ý chí kiên định như nàng cũng trở nên lo lắng phòng bị, nếu là bình thường, chỉ sợ một chút tiếng động thì nàng đã tỉnh dậy rồi, càng khỏi nói đến nằm mộng. Huống hồ đây còn là ác mộng suýt nữa bị hại thời thơ ấu.

Ánh mắt hần hướng phía cửa sổ, Song Cửu vì sao lại đột nhiên trăm phượng ngàn kẻ muốn leo lên long sàng? Vì đạt thành mục đích, thế nhưng còn không từ thủ đoạn dùng thuốc có dược tính mạnh như vậy.

Ánh mắt thoáng chốc trở nên lạnh lẽo, đến khi quay đầu nhìn sang An Bình mới lại trở nên nhu hòa. Tề Tôn Chi hôn thái dương nàng, đôi tay ôm chặt nàng, thì thào tự nói: “Ta rất vui vì người nàng triệu đến đêm nay là ta. ....”

Đêm tĩnh mịch không một tiếng động, người trong lòng yên ổn ngủ say, một lúc sau, đôi đồng tử thâm thúy từ từ mở ra, nét mặt mệt mỏi, nhưng ánh mắt lại trong vắt. ....

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Đến Rồi, Quân Thần Cẩn Thận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 36

Chuyển ngữ: Mic

Tin An Bình đăng cơ truyền tới Thanh Hải quốc, đương nhiên dẫn tới sự chấn động mãnh liệt của giới quý tộc.

Mặc dù không cam lòng, nhưng nói là làm cũng chính là bản tính nữ tử, Thanh Hải quốc sẽ không tự mình làm trái khế ước. Cho nên Hiền vương Đông Đức Trắc Y nhận được tin này không bao lâu thì liền viết một bức quốc thư gửi tới Đại Lương.

Bởi vì lúc trước không công khai, chuyện này vẫn còn là bí mật, quốc thư liền do sứ giả gửi đến tay Luru Tự từng đảm nhiệm chức sứ thần, xin hẩn chuyển giùm.

Thế nhưng sáng sớm đã không thấy bóng dáng An Bình. Lúc thượng triều Song Cửu nét mặt kỳ lạ đi tới nói một tiếng “Bệ hạ thân thể không thoải mái, hôm nay miễn triều” rồi liền rời đi, khiến một đám đại thần chả hiểu thế nào.

Luru Tự cảm thấy kỳ quái, dù sao mới vừa đăng cơ chưa bao lâu, An Bình lúc này cho dù bị bệnh nhưng vẫn thượng triều thì cũng không có gì ngạc nhiên mới phải.

Lẽ nào bệnh rất nghiêm trọng?

Chuyện Thanh Hải quốc không thể chậm trễ, Luru Tự ngẫm nghĩ, vẫn quyết định đưa quốc thư tới tẩm cung của An Bình. ....

Mãi đến giờ Thìn An Bình mới tỉnh giấc, quay đầu nhìn, thấy Tề Tôn Chi đã ngồi bên giường, chỉ mặc trung y màu trắng, tóc thả nơi vai, trong tay cầm một quyển sách yên lặng xem, rõ ràng cũng vừa mới dậy không bao lâu.

Nghe thấy tiếng động, hẩn quay đầu nhìn, mỉm cười: “Bệ hạ cuối cùng tỉnh rồi, Viên Hi đã chuẩn bị sẵn nước nóng cho Ngài, trước rửa mặt thay y phục rồi lại nói đi.”

An Bình mặc y phục dính mồ hôi ngủ suốt một đêm sớm đã không thoải mái, nghe thế ngồi dậy gật đầu. Thuốc này quả thật khá mạnh, nàng từng luyện võ, chịu đựng cả một đêm, giống như bị kiệt sức, đến bây giờ cũng vẫn không chút sức lực nào như cũ, chỉ sợ còn phải bồi bổ cơ thể thật tốt mới được.

Tề Tôn Chi nhìn sắc mặt nàng hơi tái, liền biết nàng hẳn còn chưa hồi phục, thay nàng hướng bên ngoài gọi Viên Hi một tiếng.

Viên Hi nào biết nội tình thế nào, lúc bảo cung nữ hầu hạ An Bình tắm rửa nét mặt vẫn còn mờ ám nhìn Tề Tôn Chi một lúc.

Ôi chao, nhìn không ra Tề thiếu sư văn văn nhược nhược như vậy, vẫn rất lợi hại nha!

Tề Tôn Chi bị ánh mắt nhìn này nhìn chăm chăm đến khó chịu, lại thêm áo ngoài bị mồ hôi An Bình thấm ướt, nhất thời cũng chỉ đành ở bên trong chờ đợi. Cuối cùng dứt khoát nhờ hẩn sai người đến Tề phủ báo tin, mới coi như đuổi được hẩn.

Không bao lâu An Bình đã tắm rửa xong, mặc chiếc áo đơn nhẹ nhàng, để hai cung nữ đi bước đi đến bên cửa nội điện. Nhớ tới Tề Tôn Chi đang ở đó không muốn bị người khác bắt gặp cảnh tượng mất danh dự này, liền phát phát tay cho hai người lui xuống, tự mình đẩy cửa đi vào.

Trước đó bị giày vò cả một đêm, lại thêm ngâm người trong nước nóng nên hiện giờ cước bộ có chút mơ hồ. Cảm giác yếu đuối này khiến An Bình rất khó chịu. Tề Tôn Chi thấy tình hình như vậy thì buông sách xuống, lúc tới gần nàng thì đưa tay đỡ cánh tay nàng, dịu dàng ngồi xuống trước bàn trang điểm bên cạnh.

An Bình liếc mắt nhìn hẩn, thở dài: “Trẫm lần đầu tiên thảm hại như vậy.”

“Bệ hạ yên tâm, vì thần sẽ không tiết lộ.”

An Bình cười lạnh một tiếng: “Dám nói ra sẽ cắt lưỡi người.”

“Được được được, vì thần tuân chỉ.” Tề Tôn Chi cười cho qua: “Sớm biết khó chịu như vậy, bệ hạ đêm qua liệu có nhẫn nhịn?”

“Con người nếu như không hiểu làm cách nào tìm được niềm vui trong cuộc sống thì có thể sẽ sống không vui vẻ gì, nhưng không chút lý trí, không chút đạo đức mà phóng túng buông thả thì sẽ càng khiến cho cuộc đời càng chẳng chút ý nghĩa.” An Bình liếc mắt nhìn hẩn: “Trẫm chỉ dựa theo nguyên tắc của mình mà làm thôi.”

Tề Tôn Chi cười cười, nhưng đối với phẩm hạnh dù vẫn luôn phong lưu trắng hoa nhưng lại giữ mình trong sạch của nàng càng có một tầng lý giải sâu hơn. Cũng đúng, nàng trước giờ đều có nguyên tắc của chính mình, há sẽ vì một chuyện ngoài ý muốn nhỏ nhỏ mà dễ dàng thay đổi.

Gương mặt phản chiếu trong kính có hơi tiêu tụy, An Bình cau mày, dược liệu của Trung Nguyên đa số dược tính ôn hòa, thuốc này lại mạnh như vậy, chỉ

sợ đến từ nước khác. Cũng có thể đây là một cơ hội, có thể giúp nàng tra được thân phận thực sự của Song Cửu.

Nàng suy nghĩ sự việc đến nhập tâm, mãi đến khi cây lược trong tay bị người bên cạnh cầm lấy mới vực tỉnh.

“Bệ hạ nếu đã không có khí lực, vậy để vi thần chải tóc cho Ngài.” Tề Tôn Chi cầm cây lược, nói rồi liền chậm rãi chải tóc cho nàng.

Mái tóc đen bóng, dài đến thắt lưng, hấn chải rất cẩn thận, một chút cũng không làm đau nàng. An Bình quan sát dáng vẻ hấn rũ mắt chuyên chú chải tóc cho mình trong gương, nhếch môi.

Thực ra Tề Tôn Chi cũng lặng lẽ quan sát ánh mắt nàng, nhưng người trong gương sắc mặt vẫn như thường, nhìn không ra bất kỳ manh mối gì.

“Bệ hạ, Lư thiếu phó cầu kiến.”

Tiếng bấm báo bên ngoài khiến hai người trong nội điện ngẩn người.

An Bình không lên tiếng, Viên Hi trước giờ có nhãn lực nhất, mình không nói, hấn cũng sẽ hiểu, nhất định là vì không cách nào giữ chân Lư Tự.

Trên thực tế Viên Hi từ đầu đã nỗ lực ngăn cản Lư thiếu phó, chỉ là Song Cửu vẫn luôn kiên trì ít nói đột ngột ở trước mặt hấn cướp lời, nói một câu “Bệ hạ không có gì đáng ngại, thiếu phó đại nhân yên tâm”, khiến hấn khó mà tìm được lý do.

Hấn tức giận trừng mắt liếc Song Cửu một cái, xác định nội điện sẽ không trả lời mới lại bắt đầu khuyên giải Lư Tự: “Thiếu phó đại nhân, bệ hạ thân thể mặc dù không sao, nhưng chung quy cũng không thoải mái, Ngài vẫn là quay về trước đi, có chuyện gì ngày mai lại nói cũng không muộn mà.”

Lư Tự nói: “Vẫn xin làm phiền công công bấm báo một lần nữa, nói là trong Thanh Hải quốc gửi quốc thư tới, xin bệ hạ nhanh chóng xem qua mới được.”

Viên Hi hết cách, đành phải lại đi vào trong điện, ở cửa điện bấm báo một lần.

An Bình vô cùng bất đắc dĩ, Lư Tự là người chân thực, gặp chuyện đương nhiên phải xử lý thỏa đáng mới yên lòng, xem ra vẫn phải đích thân đi ra xem thử mới ổn.

Nàng chống lên mặt bàn trang điểm đứng dậy, nhưng da đầu bắt chợt đau nhói, “a” một tiếng, vội đưa tay che chỗ đau, tay áo vừa hay quét qua hộp son đặt trên bàn, rơi xuống đất, phát ra tiếng ‘cách’ giòn giã.

Thấy nàng sắp ngã sắp xuống, Tề Tôn Chi vội đưa tay đỡ, cúi mắt nhìn, thì ra là trước đó lúc chải đầu, tóc nàng và sợi tóc trước ngực mình đã quấn vào nhau.

“Bệ hạ!” Ngoài điện truyền tới tiếng bước chân gấp gáp, An Bình còn chưa kịp phản ứng thì cửa đã bị đẩy ra, Lư Tự vẻ mặt lo lắng đứng nơi cửa, đến khi nhìn rõ tình hình trong phòng, nhất thời kinh hãi tái mặt: “Đây là.....”

Chăn giường hỗn loạn, y phục đơn bạc, hai bóng người kia tựa vào nhau.... Hấn loạng choạng lùi về sau một bước, quốc thư trong tay rơi xuống cũng không hay biết.

Viên Hi vội chạy qua chặn cửa lại, gượng cười dàn xếp: “Thiếu phó đại nhân, Ngài vẫn là về trước đi ha, ha ha.....”

Lư Tự nhìn chằm chằm hai người kia một lúc lâu, bọn họ vậy mà người nào cũng không hề ngoảnh đầu lại.

Hấn như thể mất đi linh hồn, cũng không đợi nữa, lão đã lão đảo hướng bên ngoài mà đi, sớm đã quên mình vì sao lại xuất hiện ở nơi này.

Mọi chuyện xảy ra khá bất ngờ, hấn không biết vì sao lại xuất hiện cảnh tượng như vậy. Nhất định là hấn nhìn nhầm rồi, không sai.....Song Cửu ở bên cửa nhìn theo bóng lưng thất thủ của hấn, chợt cảm thấy rất giống với mình đêm qua.

Tới cửa cung, Lư Tự vẫn như cũ chưa hoàn hồn, suýt nữa thì ngã sắp xuống, may mà có người kịp thời đỡ hấn: “Lư công tử, người sao vậy?”

Hấn ngược mắt nhìn, thì ra là Chu Liên Tương.

“Không có gì.....”

Chu Liên Tương nhíu mày, không hiểu hấn vì sao lại mất hồn lạc phách như thế. “Công tử cứ như vậy xuất cung không sao chứ? Ta còn phải đi gặp bệ hạ, không tiện công tử được.”

Lư Tự dờ dẩn gật đầu, cất bước định đi, nhưng bỗng nhiên lại kịp phản ứng, quay người kéo nàng: “Không, tiểu thư không thể đi!”

“Hà? Vì sao?” Chu Liên Tương kinh ngạc nhìn hấn: “Liệu có phải xảy ra chuyện gì rồi không?”

“Không có, không có gì cả.....” Lư Tự giữ chặt cổ tay nàng: “Tóm lại tiểu thư hiện giờ không thể đi gặp bệ hạ.”

Chu Liên Tương nhập cung là vì An Bình mấy ngày nay trước cuối cùng đã điều nàng đến bên cạnh mình, nàng đặc biệt đến bái tạ. Có điều đáng về hiện

giờ của Lưu Tự thực sự không bình thường. Nghĩ tới nghĩ lui không an tâm, nàng đành phải tạm thời gác chuyện này lại, dịu hẳn nói: “Nếu đã vậy, ta vẫn là trước tiên Lưu công tử hồi phủ thôi.”

.....Trong điện lúc này, bầu không khí vô cùng kỳ lạ.

Trước đó An Bình không nhìn Lưu Tự là vì cảnh tượng bản thân như vậy sẽ khiến hắn không nhìn ra manh mối, Tề Tôn Chi bên cạnh thì lại không muốn đối diện với vẻ mặt đau lòng của hắn.

Hắn chăm chú nhìn sợi tóc quấn vào nhau kia một hồi lâu, cuối cùng vẫn là dùng lược chải từng sợi từng sợi một tách ra: “Bệ hạ, vì thân nên đi rồi.”

“Ừ.” An Bình gạt đầu, chống người đứng dậy, Viên Hi canh giữ nơi cửa lập tức chạy tới đỡ nàng ngồi lên giường.

Tề Tôn Chi phủ thêm áo ngoài, buộc tóc lên, nhìn nàng một cái rồi bước ra cửa điện.

Song Cửu đứng trông cửa, thấy hắn định đi thì lập tức giúp một tay: “Đề thuộc hạ giúp Thiếu sư đại nhân.”

Tề Tôn Chi nhướn mắt nhìn hắn, mặt không đổi sắc gạt đầu một cái.

Song Cửu giúp hắn bước qua cửa, đang định tiễn hắn xuống bậc thềm thì bất ngờ cổ ý rung lắc tay vịn xe lăn một chút, trong lúc không có thời gian chú ý đến những thứ khác thì một chưởng đánh về phía gáy hắn, nhưng cách da thịt vài tấc thì lại chững lại.

Tề Tôn Chi dựng thẳng tay, chặn nửa bên mặt mình, ngăn một chưởng đánh úp kia của hắn.

“Thiếu sư đại nhân công phu thật tốt.”

Tề Tôn Chi quay đầu nhìn hắn, dư quang nơi khóe mắt quét qua cửa điện, chợt thả tay, hướng về trước ngã sầm xuống.

Viên Hi được An Bình cản dẫn ra giúp Tề Tôn Chi xuất cung, không ngờ vừa ra tới cửa đã thấy hắn ngã úp sấp trước mặt Song Cửu, một tay Song Cửu còn chưa thu về, rõ ràng là hắn đã ra tay!

Hắn vội vàng chạy qua, đỡ Tề Tôn Chi ngồi dậy ôn hòa: “Thiếu sư đại nhân, Ngài không sao chứ?” Đêm qua hắn còn ảo não trước đây quá quan tâm Lưu Tự, vậy mà lại đoán sai tâm ý của bệ hạ, bây giờ trong mắt hắn Tề Tôn Chi đã thành công chiếm vị trí, đương nhiên có cơ hội thì sẽ tích cực lôi kéo.

“Không sao.....” Tề Tôn Chi nhin đau nhìn Song Cửu, cau mày, tự đẩy xe lăn đi về phía trước.

Viên Hi xoay người liếc Song Cửu một cái, nét mặt có chút vui sướng khi người khác gặp họa, cuối cùng hùng hùng hổ hổ hướng nội điện mà đi.

Song Cửu không có bất kỳ cử động nào, chỉ nhìn chăm chăm bóng lưng của Tề Tôn Chi mà suy nghĩ.

Khí tức không tính là trầm mạnh, ước chừng là do cơ thể hư nhược, nhưng phản ứng lại linh mãnh như vậy, suy cho cùng cũng có chút bản lĩnh. Thoạt nhìn hắn rõ ràng là người không chút võ nghệ, trước đây cũng chưa từng có ai thấy hắn đề lộ công phu, thì ra lại che giấu kỹ như vậy.

Kỳ thực nếu không phải vì chung quanh không có người, Tề Tôn Chi cũng không ra tay, hắn sớm đã quen với việc che giấu, thậm chí đã quên trên người còn chút công phu quyền cước. Lúc sắp băng qua một góc núi giả, hắn dừng lại, quay đầu liếc nhìn Song Cửu, ánh mắt lạnh lẽo như một thanh kiếm rút ra khỏi vỏ.

Người kia sững sốt, lúc này mới hiểu rõ. Hắn động thủ là để thăm dò, còn Tề Tôn Chi ra tay chính là để cảnh cáo hắn.

Không ngờ hắn lại che chở An Bình bệ hạ đến vậy.....

Mà hiện giờ Viên Hi đã cao hứng bùng bùng ở trước mặt An Bình báo cáo từng chút: “Bệ hạ, nô tài thật sự không nhìn nhầm, Song Cửu ý vào sự sủng ái thường ngày của Ngài, thế nhưng dám ra tay với Thiếu sư đại nhân, Ngài nói xem hắn liệu có phải không coi ai ra gì rồi không? Thiếu sư đại nhân cơ thể vốn không tốt, hắn vậy mà cũng xuống tay cho được! Hừ, nô tài sớm đã phát hiện bụng dạ hắn xấu xa, mặt có ác tướng, không phải người tốt.....” Bên dưới lược bỏ mấy vạn chữ.....

An Bình nằm trên giường nhắm mắt dưỡng thần, sau khi tỷ mỷ nghe xong, phát tay nói: “Đi ngự thiện phòng truyền làm chút đồ ăn thanh đạm tới đây, rồi lại tới Thái y viện bốc chút thuốc bổ được tính tương đối, cuối cùng canh giữ nơi cửa đừng cho bất kỳ ai vào, Trẫm muốn nghỉ ngơi thật tốt.”

“.....” Viên Hi quệt miệng, tâm không cam lòng không nguyện rời đi.

Bệ hạ Ngài rút cuộc liệu có nghe thấy tiếng lòng của nô tài không vậy, bụng dạ kia của Song Cửu là muốn làm thị vệ bám cảnh cao, Ngài không thể không đề ý nha! >-<

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Đến Rồi, Quân Thần Cẩn Thận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37

Chuyển ngữ: Mic

Nghi ngại hết một ngày An Bình đã rất khỏe, đúng lúc sứ thần Tây Nhung lại tới cầu kiến, nàng vốn định tiếp kiến họ, nhưng lúc thượng triều thì lại đổi ý.

Sau khi Lễ bộ thượng thư đưa ra vấn đề này, tất cả đại thần liên quan đều bày ra bộ dạng không nghe không hỏi, thậm chí trong số đó còn có vài người xem kịch vui.

An Bình người mặc triều phục, uy nghiêm ngồi trên long ý, không chút biểu cảm quan sát nét mặt của chư vị đại thần, ánh mắt dần dần trở nên lạnh lẽo.

Hiện giờ mặc dù đã đăng cơ, nhưng vẫn võ trong triều vẫn có rất nhiều người bất mãn về nàng, ngoài mặt không nói, nhưng đùng chuyện thì ngấm ngầm giơ tay nhắc chân cũng không ít, xem tình hình này là biết. Nếu bây giờ triệu kiến sứ thần, còn không phải là làm trò cười cho người ngoài?

Xem ra đã tới lúc khiến bọn họ chấp nhận mình là tân vương tử, nếu như không cách nào tự mình đón nhận, thì cưỡng chế bọn họ tiếp nhận. ....

Không lâu sau Triệu vương phủ cử hành xuân yến, Tiêu Linh tích cực mời quần thần, rất nhiều đại thần đều tham dự. Tiêu Nghĩa Đức cũng tới, nhưng không gặp được Thục vương.

Nhớ hôm đó Thục vương ở trên điện xung đột với An Bình, hiện giờ không tiếp xúc với người khác nữa cũng là bình thường. Tiêu lão gia từ lúc đầu thờ dài một hơi, xốc vạt áo ngồi xuống ghế.

Trước khi đến, Tiêu Thanh Dịch còn cố gắng ngăn lão, nói lần trước Triệu vương đắc tội bệ hạ, tốt nhất là đừng tiếp xúc với hắn nữa. Nhưng Tiêu lão gia từ cảm thấy Tiêu Linh tốt xấu gì cũng là hoàng tộc, đã mời, mình lý nào lại không đi, cho nên vẫn tới đây.

Có điều ngày hôm nay có chút khác lạ, nếu như bình thường, Triệu vương nhất định sẽ đón tiếp thượng khách, thế nhưng hiện thời lại giao cho thuộc hạ của hắn—mặc cho Lý Minh Tầm Giám sát ngự sử mười ba đạo nói nói cười cười.

Tiêu lão mặc dù ngay thẳng, nhưng cũng không ngốc, vừa nhìn tình hình là đã biết bởi vì thắng con lão là tâm phúc của An Bình điện hạ mà bản thân bị xa lánh. Lão lúc đầu thờ dài, hiện nay thời cuộc đã định, lẽ nào bọn họ còn trông mong sẽ có thay đổi gì ư?

Lão bụng chén rượu yên lặng tự giải sầu, cũng không để ý tình cảnh xung quanh, mãi đến khi một quan viên nào đó ngồi xuống bên cạnh chột chột tay lão: “Ngự sử đại nhân, Ngài xem chúng ta liệu có nên đi trước không?”

Tiêu lão ngạc nhiên, không hiểu mô tê gì nhìn người đó: “Vì sao phải đi?”

Quan viên kia nhìn trái ngó phải, ghé sát lại gần lão nhỏ giọng nói: “Ngài không nghe mấy đại nhân có mặt ở đây bàn luận à? Dù không rõ ràng, nhưng nếu như bị kẻ có tâm nắm được sơ hở, truyền đến tai bệ hạ, chúng ta cũng gặp tai ương đó.”

Tiêu Nghĩa Đức trước đó vốn không hề nghe lời bọn họ nói, đương nhiên không biết nội dung trong đó, vừa định hỏi họ nói gì thì đã nghe thấy Triệu vương Tiêu Linh ở bên trên cười bảo: “Chư vị đại nhân đừng thảo luận những chuyện này nữa, bệ hạ đã lên ngôi, há lại để chúng ta xen vào? Hôm nay chỉ uống rượu, đừng bàn chính sự.”

Lời này nói ra rất chân thành, hàm chứa phong thái nhu hòa thường thấy, cộng thêm gương mặt tươi cười ngược ngùng muốn ngăn mà ngăn không được kia, thật sự đã ngăn cản sự thảo luận của mọi người.

Chẳng qua yên tĩnh chỉ duy trì trong thoáng chốc thì bất ngờ có hạ nhân tông cửa chạy vào, trong ánh mắt sùng sốt của mọi người quỳ sụp xuống, gấp gấp bẩm báo: “Khởi bẩm vương gia, bệ hạ vừa phái Tiêu tướng quân tịch biên phủ đệ Lý ngự sử, hiện giờ đã dẫn người hướng vương phủ chúng ta mà tới!”

“Cái gì?”

Triệu vương kinh ngạc bật dậy, Lý Minh Tầm thì ngẩn người, khó khăn lắm mới hoàn hồn, lập tức liều mạng hướng ngoài cửa chạy đi, làm đổ rượu trước mặt cũng bất chấp, nháy mắt khay chén hỗn độn, người nào người nấy đều kinh hãi biến sắc.

Vừa chạy tới cửa Triệu vương phủ thì đã thấy một đoàn binh sĩ tay cầm đuốc nhanh chóng xông vào, chia thành hai hàng tề chỉnh. Không bao lâu, Tiêu Thanh Dịch người mặc quần phục liền đi vào.

Trông thấy Lý Minh Tầm ở ngưỡng cửa, hắn không nói hai lời kêu người trối lại: “Đang định tìm Lý Ngự sử, Ngài vậy mà lại tự mình đến cửa!”

Lý Minh Tầm vừa giận vừa lo lắng, nhớ tới lời hạ nhân bẩm báo trước đó cũng không biết là thật hay giả, nhất thời muốn rơi nước mắt: “Tiêu tướng quân, người nói thật với bốn quan, trong nhà bốn quan có phải thật sự. .... bị suu tra l?”

l Tịch biên

Tiêu Thanh Dịch liếc nhìn chư vị đại nhân hiện đã xông tới tiền đình, cười lạnh một tiếng: “Thiên chân vạn xác.2”

2 Chân: chân thật, xác: xác định, chắc chắn. Hoàn toàn là sự thật.

Tiêu Thanh Dịch bước chân thông thả dạo một vòng trước mặt mọi người, trầm giọng nói: “Bệ hạ có chỉ, mười ba đạo Giám sát ngự sử Lý Minh Tầm lạm dụng tư quyền, kết bè kết đảng, giết dây Triệu vương mưu phản, tội đáng phải chém!”

Lý Minh Tầm trừng lớn mắt, phần nộ nói: “Toàn là xàm ngôn, bọn quan sao lại trở thành kẻ giết dây, bọn quan bị oan!”

“Lý đại nhân, khuyên ngài vẫn nên tiết kiệm hơi sức đi, bệ hạ sớm đã có cân nhắc.” Tiêu Thanh Dịch ngắt lời hắn, ánh mắt đảo qua chư vị đại thần mặt sớm đã biến sắc ở phía sau, lúc thấy phụ thân mình thì khẽ cau mày, sau đó phát tay một cái: “Bắt hết tất cả!”

Triệu vương vội vàng đứng ra nói: “Tiêu tướng quân đây là đang làm gì vậy? Phù đệ bọn vương, người há có thể muốn bắt người là bắt?”

“Triệu vương điện hạ hiểu lầm rồi, mặt tướng chức quyền có hạn, sao có thể tùy tiện bắt người?” Tiêu Thanh Dịch chấp hai tay quay về phía hoàng cung: “Chẳng qua bệ hạ sớm đã có chỉ, bắt gấp hơn mười quan viên lên lút gấp gờ, kết bè kết đảng bàn bạc, cho nên mặt tướng chỉ có thể áp giải chư vị đến chờ bệ hạ căn dặn.”

Có người tức giận nói: “Chẳng lẽ người ngay cả phụ thân của mình cũng muốn bắt?”

Tiêu Thanh Dịch từ trong ngực lấy ra một khối lệnh bài sáng bóng, mặt như sương lạnh: “Mặt tướng nói rồi, bắt hết tất cả!”

Ai nấy không còn gì để nói, nháy mắt bị binh sĩ trói lại, ngay cả Triệu vương thân phận tôn quý cũng không thể may mắn tránh thoát. Một khắc trước vẫn là yến hội ngày xuân nói cười hi hã, thoáng chốc đã sấm rưng chớp giạt, gió thổi mưa giông trước cơn bão...

Thượng triều ngày kế tiếp, An Bình thần sắc như thường, bách quan thế nhưng lại nom nớp lo sợ. Rất nhanh mười mấy đại thần mắc tội đã bị giải lên kim điện, Tề Tồn Chi đứng phía trước quay đầu nhìn, sáng tỏ, An Bình lần này thật sự là muốn tạo dựng uy tín.

Người quỳ trên điện, bách quan im thin thít, không dám nhiều lời. Lý Minh Tầm lại là người đầu tiên lên tiếng, liên tục nói mình có tội, nhưng không đáng chết. An Bình không chút biểu cảm lắng nghe, cười lạnh không nói.

Nàng bịa ra một tội danh kết bè kết đảng giải mấy người họ tới đây, vốn tội không đáng chết, nhưng Lý Minh Tầm lại khác, nàng nhìn tới bây giờ mới động thủ, chính là tính toán dựa vào hấn thu một mẻ cá lớn, nhưng hấn nếu như cho đến tận giờ phút này vẫn một mực bảo vệ kẻ kia, tất phải giết! Rất rõ ràng, hấn đã chọn lựa bảo vệ kẻ đó, đối phương quả nhiên là nhân vật khó nhằn.

Nàng liếc mắt nhìn Viên Hi, hấn hiểu ý, lập tức từ trong tay áo lấy ra một xấp thư tín đưa tới trước mặt chư vị đại nhân, mở ra.

“Lý ái khanh từng câu từng chữ đều vô cùng xúc động, Trẫm nghe cũng không nhìn được nảy sinh lòng trắc ẩn, nhưng chứng cứ xác thực, người sai thuộc hạ bí mật chế tạo binh khí, ngầm mua bán muối, phản nghịch là việc lớn, Trẫm sao có thể tha cho người vô tội?”

Lý Minh Tầm sợ hãi ngã phịch ra sau, nhất định là có người bán đứng hấn! Nhưng những việc này nào phải một mình hấn làm? Vì sao đến cuối cùng tất cả tội trạng đều là của một mình hấn?

Trông thấy sắc mặt trắng bệch kinh hãi tới cùng của hấn thì những quan viên khác đều đã tin tưởng, trong lòng không khỏi len lỏi một tia ớn lạnh đối với nữ tử ngồi trên long ý. Im hơi lặng tiếng vạch trần kế hoạch mưu phản, trong triều hiển nhiên bốn bề đều có tai mắt của nàng, xem ra sau này cần phải cẩn thận hơn mới được.

An Bình đứng dậy nói: “Lý Minh Tầm ý đồ mưu phản, còn định liên lụy đến Triệu vương, đích thực tội không thể tha, trên dưới Lý gia, một người cũng không thể giữ lại!”

Lý Minh Tầm thảm thiết kêu lên một tiếng, liên tục đập đầu, thoáng chốc trên trán đã đầy máu, khóc lóc kêu: “Bệ hạ, tội thần đáng chết, nhưng một nhà tội thần già trẻ đều không biết sự tình, vẫn mong bệ hạ rộng lòng khai ân!!!”

Triệu vương ở cạnh cũng sợ đến mặt mũi trắng bệch, gục đầu không dám hé răng.

An Bình thấy hấn từ đầu chí cuối kiên quyết không mở miệng chỉ điểm kẻ đứng sau, hừ lạnh nói: “Trẫm đã rộng lòng khai ân rồi, bằng không hấn đã phản người tru di cửu tộc!”

Lý Minh Tầm chột chết đứng, mắt tròn trắng, ngã xuống bất tỉnh.

Những đại thần bị trói kia người nào người nấy toàn thân run rẩy, chẳng dám thở mạnh.

“Ngoài ra, những người trong triều liên quan tới án của Lý Minh Tầm, toàn bộ tước bỏ quan tước, con cháu vĩnh viễn không được vào triều.” An Bình quay đầu nhìn Tiêu Linh: “Triệu vương ở kinh đô cũng đủ lâu, đã tới lúc trở về trấn thủ biên cương rồi đó. Chuyện đêm qua, Trẫm biết hoàng thúc bị liên lụy, nhưng vương tử phạm pháp đồng tội như dân, cho nên Trẫm có một đề nghị.” Nàng ngừng lại, từ từ bước xuống thềm ngọc, đứng bên cạnh Tiêu Linh đang cúi đầu: “Hoàng thúc vẫn lãnh binh trấn thủ biên cương như cũ, Trẫm không trách phạt người, nhưng Trẫm nói trước, nếu biên giới Tây Nam có nửa phần sơ xuất, kết cục của Lý đại nhân Người cũng thấy rồi đó! À, đề bày tỏ sự quan tâm của Trẫm, vẫn là cho người nhà đang ở đất phong của Người thu xếp vào cung đi, Trẫm nhất định sẽ chăm sóc bọn họ từ tế!”

Tiêu Linh run rẩy hết nửa ngày, nặng nề dập đầu: “Vi thần tuân chỉ.”

An Bình cười lạnh không nói, xoay người bước lên thềm: “Về phần những người khác, toàn bộ quan phẩm hạ một cấp, phạt ba năm bổng lộc, lĩnh mười quân côn.”

Người nào người nấy sợ hãi vâng dạ, sớm đã thấy khổ không thể tả, không nói thứ khác, chỉ mười quân côn kia thôi, há có phải ai cũng có thể chịu được?

“Có điều Tiêu Ngự sử tuổi tác đã cao, lại một lòng trung thành không đổi. ....” An Bình cố ý kéo dài giọng nói, đón nhận ánh mắt ngạc nhiên của Tiêu Nghĩa Đức: “Cho nên Trẫm đặc biệt miễn hình phạt mười quân côn kia.”

“Vi thần. .... tạ chủ long ân.”

Không chỉ Tiêu Nghĩa Đức, mà những người có mặt đều biết lý do An Bình đưa ra là bịa đặt, trước đây người lớn tiếng phản đối nàng nhất chẳng phải chính là Tiêu Ngự sử? Hiện thời tha cho lão một lần, chẳng qua là vì con trai lão là tâm phúc bên cạnh mình mà thôi.

Nghĩ tới đây, ai nấy nháy mắt đều giật mình, thuận ta thì sống, nghịch ta thì chết, bất quá cũng chỉ thế thôi a. ....

An Bình đứng phía trên thu hết biểu cảm của những người ở đó vào trong mắt, giọng nói chợt trở nên lạnh lẽo: “Chư vị có mặt phần lớn đều là trọng thần bên cạnh Thái thượng hoàng, mọi người nhớ chủ cũ cũng được, không phục nữ tử cũng được, nhưng hiện giờ Trẫm đang tại vị đã là sự thật, thiên hạ chung quy là thiên hạ của Tiêu gia ta, Trẫm chính là cửu ngũ chí tôn, thiên mệnh đã định, không cách nào thay đổi! Nếu có người không phục, trong vòng ba ngày cáo quan hồi hương, Trẫm tuyệt đối không ngăn cản, nhưng người ở lại chỉ có thể là thân tử của Trẫm, kẻ có tâm tư muốn gây rối, TRẮM TẮT DIỆT TRỪ!”

Bốn chữ cuối cùng dùng ngữ điệu mạnh mẽ điềm tĩnh rơi vào trong tai mọi người, khiến những người có mặt đều không khỏi hơi run sợ. Ngay cả Tề Tôn Chi trước giờ hiểu rõ tính tình nàng tìm cũng thoáng chốc đập nhanh.

Lúc gần hạ triều, Thái phó Lưu Kha rốt cuộc không nhịn được, bẩm tấu: “Bệ hạ bớt giận, Lý Ngự sử mặc dù phạm đại tội tày trời, nhưng vi thần nghe nói hắn có một ấu nữ bất quá chỉ mới đầy tháng, bệ hạ liệu có thể. ....”

“Thái phó lẽ nào không nghe rõ? Trẫm nói rồi, toàn gia phạm tội, một người cũng không giữ lại!”

Dứt lời, An Bình phất áo rời đi, chứng thân sợ hãi sụp lạy: “Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế. ....”

Chu Hiền Đạt liếc nhìn Lưu Kha một cái, mặc dù đồng tình, nhưng nhìn không được thâm gât đầu.

Trước đây còn cho rằng nàng là nữ tử sẽ khó tránh khỏi lòng dạ đàn bà, thậm chí ngay cả Sùng Đức bệ hạ cũng từng nhắc với bọn họ về điểm này, nhưng hiện giờ xem ra, nàng không phải không can đảm, càng không phải không chút hiểu biết, mà là nhẫn nhịn không động thủ.

Tiên lễ hậu binh, không uống rượu mời, thì chỉ có rót độc được xuyên tâm.

Giành giang sơn dễ, giữ giang sơn khó. Chính quyền thiên hạ, âm mưu phân tranh, cuối cùng khó tránh khỏi hi sinh đổ máu, đây là đạo lý vĩnh viễn không đổi. Người không ra tay thì sẽ có người đem người ra mà ăn tươi nuốt sống. Triều đình gian xảo, thân ở vị trí chí cao, càng không được phép có nửa phần lơ là.

Tề Tôn Chi đưa mắt nhìn về phía An Bình rời đi, thâm thở dài, ở vị trí này, hẳn là rất mệt?

Quay đầu nhìn khoảng trống bên cạnh, hắc giấu đi nét buồn bã, Khánh Chi mấy ngày nay đều cáo bệnh không lâm triều, cũng không biết thế nào rồi. Hẳn từng nghĩ tìm cơ hội nói rõ với Khánh Chi, nhưng không ngờ cuối cùng lại đúng lúc dùng cách thức trực tiếp nhất. ....

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Đến Rồi*, *Quần Thần Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 38

Chuyển ngữ: Mic

Trong thư phòng phủ Thủ phụ, Lưu Kha thờ dài nói với Chu Hiền Đạt: “Quan Viễn huynh, bệ hạ đột nhiên hành sự quyết liệt như vậy, liệu có phải có kế hoạch gì không?”

“Bệ hạ trước giờ luôn có tính toán, chúng ta đoán không ra, cứ theo đó mà làm là được.” Chu Hiền Đạt vỗ lưng Lưu Kha, cười nói: “Không nói chuyện này nữa, Triều Khanh, mấy ngày trước khuê nữ nhà ta liệu có phải đã tiễn Khánh Chi nhà đệ hồi phủ không?”

Lưu Kha suy nghĩ, gật đầu: “Đúng là có chuyện này, Quan Viễn huynh hỏi là có ý gì?”

“Ha ha, đệ đúng thật là, vẫn là một tên đầu gỗ mà! Ngu huynh không tận mắt thấy mà còn biết trong đó có vấn đề, đệ thế nhưng còn mơ mơ hồ hồ.”

“Ừa? Có gì khác cơ?”

Chu Hiền Đạt lờm Tề Giản đang ngồi bên cạnh một cái, áp lại gần ông nhỏ giọng nói: “Hôm ấy nghe a đầu bên cạnh Liên Tương nói, năm ngoái hai đứa từng gặp nhau vào tiết Trung Nguyên, mấy ngày trước ta còn tưởng a đầu ấy tâm hồn thơ thần vì ai, không ngờ chính là vì Khánh Chi nhà đệ a.”

“Ế?” Lưu Kha nhú mày: “Không thể nào đâu. ....” Ông thấy nhi tử nhà mình thường nhắc tới An Bình đệ hạ, hẳn là có ý với nàng chứ? Từ lúc nào lại dính dáng tới khuê nữ Chu gia rồi?

Tề Giản ở bên cạnh bất mãn: “Nhỏ tiếng như vậy đệ sẽ không nghe sao? Đã biết Quan Viễn huynh bắt công mà, nhà huynh có khuê nữ thì chỉ biết gả tới Lưu gia thôi, đệ ban đầu còn tưởng con bé sẽ làm dâu nhà họ Tề đệ chứ, nào ngờ lại bị tiểu tử Khánh Chi đó cướp trước, chán thật mà! Tôn Chi nhà đệ chỗ nào không tốt chứ? Chẳng phải chỉ là có chân bị tật thôi sao?”

Chu Hiền Đạt nén cười nói: “Vô Uyên, Từ Đô nhà đệ rõ ràng đã ở trong cung qua đêm, còn nói vậy, chẳng phải là được lợi mà còn khoe mẽ à?” Nói là thế, nhưng thực ra Chu Hiền Đạt cũng không khẳng định, vì hôm đó chỉ là có người thấy Tề Tôn Chi sáng sớm xuất cung mà thôi.

“Ủầy, đừng nhắc tới nữa.” Tề Giản ảo não nói: “Đệ cũng thật sự tưởng có chuyện gì, chạy tới hỏi Tôn Chi, ai ngờ chi là giúp đệ hạ xử lý chính vụ suốt đêm, huynh nói có tức hay không chứ? Đệ hạ không muốn chọn nó, còn để nó lao tâm lao lực, cho dù thân là thân tử, nhưng đệ cũng phải oán thán chứ!”

Lưu Kha qua quýt khoát tay: “Hai người đừng có mỗi người một câu nữa, đệ nghe tới hồ đồ rồi, thằng nhóc Khánh Chi ấy rõ ràng là có ý đối với đệ hạ, sao lại đây đưa với Liên Tương chứ?”

“Đệ hạ?” Chu Hiền Đạt phát phát tay: “Đệ cũng biết ở Thanh Hải quốc hoàng hậu nương nương còn từng ép đệ hạ thành thân, kết quả người mượn danh nghĩa của Tây Nhung, không nói hai lời liền chạy về nước. Xem đáng về đó của người, rõ ràng là đối với hôn sự nhà đệ phân suy nghĩ cũng không có, cho nên nếu trông chờ vào đệ hạ, chỉ bằng đệ trông chờ vào Liên Tương nhà ta còn thực tế hơn đó!”

Lưu Kha nghe thế không khỏi phát rầu, ông cũng dễ tâm điều đó, An Bình đệ hạ hình như hoàn toàn không có ý định thành thân, lúc trước còn hơi trắng hoa, hiện giờ cả ngày lại chỉ chuyên tâm vào chính vụ, dáng vẻ minh quân, ngay cả nét ngà ngón trước kia cũng không còn. Đây vốn là chuyện tốt, nhưng tâm tình nhi tử đạo gần đây không ổn cũng là sự thật, đã nhiều ngày cáo bệnh không lâm triều không nói, còn không muốn nói cho ông biết nguyên do, nghĩ thế nào cũng không hợp lý.

Mặc dù hi vọng nhi tử và đệ hạ thành đôi là chuyện tốt, nhưng là Lưu Kha khi đó xuất phát từ việc muốn giành một công đạo cho đệ hạ. Trên thực tế từ khi dính phải An Bình, tâm tình Lưu Tự vẫn luôn ở trạng thái phập phồng không ổn định, bây giờ ngã lại, lúc đó tóm nó quay về, rốt cuộc là đúng hay sai đây?

Nghĩ tới đây, ông không khỏi hiếu kỳ nhìn Tề Giản: “Vô Uyên, Từ Đô nhà huynh ở cùng đệ hạ thế nào?”

Tề Giản run lên một cái: “Chuyện này càng đừng nhắc tới, mỗi lần đệ đều nhắc nhở nó đừng có tranh cãi đối nghịch với đệ hạ, đệ hạ hại chân nó bị tật, nhưng chung quy vẫn là đệ hạ. Nhưng thằng nhóc này rất cứng đầu, thích nhất là đấu võ mồm với đệ hạ, may mà tới giờ đệ hạ cũng chưa từng trách tội, bằng không có mười cái mạng cũng không đủ chém.”

Lưu Kha lại nói: “Thế Từ Đô có từng xuất hiện triệu chứng thần trí ngẩn ngơ, tâm tình bất ổn, cơm nước không màng, ăn ngủ không yên không?”

“Tất nhiên không có!” Tề Giản sau khi dứt khoát phủ nhận thì cùng Chu Hiền Đạt đưa mắt nhìn nhau, cùng cả kinh: “Khánh Chi nhà đệ vậy là bệnh rồi!”

“Hà?”

Chu Hiền Đạt lắc đầu: “Trông chờ tên đầu gỗ như đệ có thể hiểu được vẫn là không có khả năng, đây rõ ràng là bệnh tương tư mà.”

Chu Hiền Đạt thời tuổi trẻ là người phong lưu nhất trong ba người, đối với mấy tâm sự nhi nữ này rõ ràng là người thành thực nhất. So ra thì, Lưu Kha chất phác nhất, đương nhiên không bì kịp suy nghĩ thấu triệt của ông, nghe thế thì không khỏi cuống lên: “Nói thế, phải làm thế nào mới tốt đây?”

Chu Hiền Đạt ngẫm nghĩ, hỏi: “Triều Khanh, Khánh Chi từ lúc nào xuất hiện triệu chứng này?”

“Ừm. ....Đại khái là sau khi Liên Tương tiễn nó về ngày hôm đó.”

“Thế thì đúng rồi!” Chu Thủ phụ nham hiểm một lòng muốn vì nhi tử chọn Lưu Tự làm lang quân tốt bật cười: “Bây giờ còn nói con trai đệ đối với Liên Tương vô ý không?”

“.....” Lưu Kha nhăn mày, lẽ nào thật sự là vì Chu Liên Tương?

Tề Giản ở bên cạnh đau buồn chống cằm: “Hai nhà hai người kết tình thông gia rồi, Tôn Chi nhà đệ nên làm sao bây giờ. ....”

Gần chạng vạng, trong cung vô cùng yên tĩnh, có người xách một hộp thức ăn hình vuông bước nhanh vào tầm cung hoàng đế.

Đến cửa, Viên Hi lập tức đón lấy, hướng hần phát tay một cái, người tới liền lặng lẽ lùi đi.

Viên Hi xách hộp thức ăn vào cửa, đi thẳng tới nội điện, đặt hộp thức ăn lên cạnh nhuyễn tháp. An Bình đang tựa vào tháp ngồi dậy, khoát tay một cái với hần: “Mở ra nhanh lên, đừng chơi xấu.”

Viên Hi vội vâng dạ, mở nắp hộp, lộ ra một đứa trẻ hãy còn bọc tã.

“Bệ hạ, Ngài có muốn nhìn thử không?” Viên Hi ôm đứa bé đến trước mặt nàng.

“Trẫm giết cả nhà con bé, con bé sẽ không muốn thấy Trẫm đâu, ngại lo là được rồi.”

Viên Hi tiếc nuối đồng ý, kể đó sợ hãi: “Ê? Bệ hạ, sao lại là nô tài lo chứ?” Hần bạnh quai hàm: “Nô tài là....là thái giám, làm sao lo cho con nít được.....”

“Thái giám mới tốt chứ, vừa làm phụ thân vừa làm mẫu thân nha.” An Bình trêu chọc hần.

“Bệ hạ.....” Viên Hi ôm đứa trẻ trong ngực, bộ dạng tiến thoái lưỡng nan: “Đây là một sinh mệnh đó, nếu không cẩn thận bị nô tài hại chết, nô tài cả đời sẽ ăn ngủ không yên, người xem nó vừa tròn vừa mềm, đáng yêu như vậy.....” Bên dưới lược bỏ mấy vạn chữ.....

“Được rồi, được rồi.....” An Bình day day lỗ tai: “Ngươi đạo gần đây đúng là càng lúc càng lải nhải, Trẫm đùa với ngươi thôi.”

Viên Hi nghe thế lúc này mới mặt mày hớn hờ.

An Bình chỉ đứa trẻ: “Nó là ai?”

“Dạ?” Viên Hi ngần ra, theo phản xạ liền nói: “Là nhà Lý ngự sử.....”

“Câm miệng!” An Bình trừng hần: “Ngươi nhớ cho kỹ, con bé hiện giờ họ Lâm, không phải họ Lý.”

“Dạ? Họ Lâm?”

Đương nói thì bên ngoài điện vang lên giọng nói: “Bệ hạ, vi thần đến rồi.”

An Bình đánh mắt ra hiệu cho Viên Hi, hần liền vội vàng đặt đứa trẻ xuống, mời người tới vào trong, thì ra là Lâm Dật.

“Tham kiến bệ hạ, không biết bệ hạ triệu kiến vi thần có việc gì?”

“Miễn lễ đi.” An Bình chỉ hộp thức ăn, cười nói: “Trẫm hôm nay muốn làm Quan Âm tổng tử mà thôi.”

Lâm Dật ngạc nhiên, theo ngón tay nàng nhìn vào chiếc hộp, sững sốt: “Đây là.....”

“Tiên sinh và Thầm ái khanh cũng đến lúc lo liệu hi sự rồi, song hỷ lâm môn không phải càng tốt sao?”

Lúc này sao lại đột nhiên nhảy ra thêm một đứa trẻ? Lâm Dật vừa nghĩ thì liền biết nhất định là nàng thù hạ lưu tình. Hần bế đứa trẻ nhìn nhìn, thấy nó ngoan ngoãn nằm ngủ, trên mặt lộ ra ý cười, nhưng lúc quay đầu lại cố ý nói với An Bình: “Bệ hạ, vi thần sau này sẽ nói với nó thân phận thật sự của nó đó.”

“Muốn nói cứ nói, Trẫm dám giữ nó lại, há có thể sợ nó chứ?”

“Ha ha, nói đúng lắm, vi thần đa tạ Tổng tử Quan Âm nương nương.”

An Bình mỉm cười, khoát khoát tay, hần liền lại đặt đứa trẻ vào hộp thức ăn, lặng lẽ xách ra khỏi cung. Viên Hi đi theo yểm hộ cho hần, không bao lâu đã trở lại, trong tay có thêm một cuốn sổ.

“Bệ hạ, vừa rồi Thái phó đại nhân nói giao vật này cho Ngài, xin Ngài nhất định phải tự mình xem qua.”

“Ồ?” An Bình lập tức nghiêm mặt, còn cho rằng là đại sự quốc gia quân sự gì đấy, đến khi mở tấu chương ra xem, thế nhưng phát hiện không phải những việc này.

Lưu Kha trong tấu chương nói, hi vọng nàng có thể ban hôn cho con trai Lưu Tự và khuê nữ Chu Liên tương của Chu Thủ phụ.

Nàng nhũn mày, hành động này của Thái phó là thăm dò thái độ của nàng đối với Lưu Tự, hay là thật lòng muốn vậy?

Kỳ thực nếu như đôi bên hữu ý, có thể trực tiếp ước định hôn sự, nhưng vì Lưu Tự trước đây là người được đề cử vị trí phò mã bởi chính Sùng Đức bệ hạ, nếu muốn kết mối hôn sự khác, nhất định phải thông qua An Bình, An Bình nói không muốn, hần mới có thể cưới người khác. Có điều nếu thật sự như vậy, Lưu gia không tránh khỏi mất mặt, cho nên Lưu Kha liền đề nghị để An Bình ban hôn, có như vậy, đôi bên đều có bậc thang để xuống.

An Bình cảm bản tẩu suy nghĩ trong thoáng chốc, không tránh khỏi liên tưởng đến nguyên nhân Lưu Tự hôm đó vì bị tổn thương nên mới nảy sinh suy nghĩ này, đương nhiên không thể qua loa hành sự, liền bảo Viên Hi đến Lưu phủ truyền hán nhập cung hỏi thử. Đúng lúc Chu Liên Tương cũng đang ở Ngự thư phòng làm việc, cũng hạ lệnh truyền.

Không lâu sau Chu Liên Tương đã tới, An Bình ngồi sau án thư không nói lời nào, nàng cũng không dám lên tiếng. Mãi đến lúc Lưu Tự theo sau Viên Hi bước vào, An Bình mới chỉ chiếc ghế, nói: “Ngồi đi, hôm nay nói việc riêng, không cần đa lễ.”

Viên Hi đã khép cửa đứng ở bên ngoài canh giữ, Chu Liên Tương cung kính ngồi xuống, Lưu Tự sau khi hành lễ, ngập ngừng một lúc lâu mới theo đó an tọa.

An Bình quan sát thần sắc hán, chỉ ngăn ngui mấy ngày không gặp, hán đã gầy xẹp đi không ít, cảm bào xanh thắm rõ ràng rộng hơn rất nhiều, ngồi ở đó một lúc lâu cũng không nhìn nàng lấy một lần. Nghĩ tới hôm đó hán thổ lộ với mình ở Thanh Hải quốc, trong lòng nàng ít nhiều cũng có chút không đành.

Nàng tự nhủ không sa vào nam nữ tình ái, nhưng Lưu Tự là người đầu tiên thành tâm thành ý bộc lộ chân tâm với nàng, cho dù vô ý, hiện thời nội tâm cũng có chút rung động.

Ba người trầm mặc trong chốc lát, nàng mới lên tiếng nói: “Hôm nay Trẫm tìm hai người tới là muốn hỏi một vấn đề.” Nàng đẩy quyền sở trước mặt đến phía trước Lưu Tự: “Đây là tẩu chương lệnh tôn gửi tới, Trẫm muốn biết là tâm ý của chính bản thân ngươi, hay là ngươi cũng nguyện ý, Trẫm sẽ thành toàn.”

Nét mặt Lưu Tự thoáng thay đổi, nhận lấy mở ra xem, sắc mặt chợt trở nên trắng bệch, kể đó lập tức đứng dậy, lùi về sau một bước hành lễ với An Bình, nói: “Vi thần không thể ưng thuận.”

An Bình thấy bộ dạng hán như vậy liền biết là Thái phó tự mình quyết định, đại khái là quá lo lắng cho nhi tử. Nói cho cùng, ầu cũng là nàng hại hán. ....

Chu Liên Tương từ sớm đã không biết gì, bất ngờ nhận lấy ánh mắt ra hiệu của An Bình, cũng đón lấy bản tẩu lướt xem, nháy mắt cả kinh thất sắc, đứng bật dậy, lớn tiếng nói: “Bệ hạ, chuyện này. ....chuyện này vạn lần không được đâu!”

An Bình hơi ngạc nhiên, tâm tư Lưu Tự nàng hiểu, nhưng Chu Liên Tương trước giờ nhu thuận, đột nhiên phản đối dữ dội như vậy, đích thực là ngoài dự liệu của nàng. Nàng gật đầu: “Đừng vội, Liên Tương có gì muốn nói cứ nói thẳng là được.”

Chu Liên Tương cắn răng không lên tiếng, chỉ dùng sức xoắn góc áo, gương mặt đỏ bừng nhưng không nói lời nào.

“Liên Tương, Trẫm từng nói, sau này phải nhớ ngẩng đầu, có gì thì có thể nói thẳng, ngươi đã là mệnh quan triều đình rồi.”

Chu Liên Tương nghe thế thì đột ngột ngốc lên, nhưng về mặt vẫn như cũ có chút xấu hổ, nhìn Lưu Tự bên cạnh, áp a áp ứng một hồi lâu mới giống như gom hết dũng khí, bỗng nhiên nói: “Vi thần từ sớm đã có người trong lòng, vẫn xin bệ hạ minh xét.”

Không chỉ An Bình mà ngay cả Lưu Tự tâm trí đang lơ đãng cũng sững sờ.

“Ồ?” An Bình mỉm cười: “Là người nào?”

“Là. ....” Chu Liên Tương rũ mắt, ngập ngừng hồi lâu, lí nhí nói: “Là Tề thiếu sư Tề Tôn Chi!”

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Đến Rồi*, *Quần Thần Cản Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39

Chuyển ngữ: Mic

Từ lúc xuân qua đến khi vào hạ, sứ thần Tây Nhung tới hôm nay cuối cùng đã như ý nguyện được tiếp kiến, kích động đến suýt rơi lệ, thật không dễ dàng gì! >_<

Trên Kim Loan Điện sớm đã không còn một tia ý tứ không tập trung như có như không giống như trước đây, trái lại nghiêm túc trật tự, bách quan vô cùng cung kính.

Nhị vị sứ thần hôm nay thượng triều có lẽ cũng mang theo một tia thăm dò mà đến, lúc gặp An Bình ở Thanh Hải quốc, nàng mặc dù mang theo khí thế, nhưng cũng có chút lười nhác, nhưng hôm nay ngược lên nhìn về phía vị nữ đế đang đoan trang ngồi trên long ý, đó lại là tư thái ngạo thị quần hùng thì không khỏi có chút hoảng hốt.

Có thể chỉ trong thời gian ngắn khiến quốc gia nam tử vì tôn thần phục dưới chân một nữ tử như nàng, hiển nhiên không thể khinh thường.

Sau khi làm lễ chào hỏi, nhị vị sứ thần trước tiên mượn từ ngữ tán tụng ba hoa chèo chèo một hồi về những gì mắt thấy tai nghe ở kinh thành thời gian qua, rồi đem chủ đề chuyển tới vấn đề cầu thân nhắc đến ngày hôm đó. Lần này bách quan cũng không xem cuộc vui nữa, cùng đưa ra nghi vấn, nhất thời đôi bên anh tôi tôi lui, điều kiện đưa ra cũng càng lúc càng cao.

Tề Tôn Chi ở bên dưới ngẩng đầu nhìn An Bình, thần sắc nàng như thường, không biết rốt cuộc là đang nghĩ gì.

Rất nhanh nhị vị sứ thần đã ý thức được tình hình, trở đi trở lại nói một hồi lâu như vậy, nhưng nữ đế nửa chữ cũng chưa hề thốt ra, hai người họ suýt bị một đám đại thần khiến cho đầu óc váng vất rồi.

Người bên trái vội chấp tay nói với An Bình: “Hoàng đế bệ hạ, hôm ấy lúc Vương thượng nước thần cầu hôn, Ngài từng nói muốn suy nghĩ kỹ, nhưng không biết đã lâu như vậy, Ngài suy nghĩ thế nào rồi?”

“Trẫm đích thực từng nói vậy.” An Bình bất động thanh sắc: “Nhưng lúc đó Trẫm là nữ vương của Thanh Hải quốc, còn bây giờ Trẫm đã là Đế quốc Hoàng đế, thân là vương của hai nước, mọi việc đương nhiên phải nghĩ lại từ đầu.”

Hai sứ thần đưa mắt nhìn nhau, thâm cau mày khổ não, biết vậy rồi mà.

“Có điều Trẫm cũng không muốn làm khó hai vị.” An Bình biết Tây Nhung không phải thật lòng, liền muốn tương kế tựu kế, khiến Tây Nhung vương nghẹn khuất một hồi: “Có thể hai vị sứ thần cũng từng nghe qua, Trẫm trước giờ thích nhất là nam tử tuấn tú, cho nên Trẫm trước khi hòa thân cũng có vài vấn đề muốn hỏi.”

Nghe nàng thẳng thắn nói ra việc phong lưu trước kia, chư vị đại thần Lương quốc nhất thời đều kích động muốn chọc thủng hai mắt mà xông ra cửa điện. Nhưng hai vị sứ thần Tây Nhung lại không chút để ý, nháy mắt nghe An Bình đem “cầu thân” nói thành “hòa thân”, trong lòng họ liền đột ngột trở nên mừng rỡ, xem ra nàng thật sự động lòng rồi a.

“Hoàng đế bệ hạ xin nói thẳng, Tây Nhung thần mặc dù cần cỗi, nhưng Vương thượng muốn cưới bệ hạ, điều kiện gì cũng đều tận lực đáp ứng.”

“Ừm. ....” An Bình thay đổi dáng vẻ trang nghiêm thường ngày, tựa lên tay vịn long ý, một tay chống má, tay kia gõ nhẹ tay vịn, cười đến hớn hở, tư thái tiêu sái không chút gò bó khiến hai sứ thần nhìn đến ngẩn ngơ.

“Vậy Trẫm trước hỏi hai người, Tây Nhung vương niên kỷ tướng mạo thế nào, đã có thê thất?”

“Bẩm Hoàng đế bệ hạ, Vương thượng nước thần năm nay vừa tròn ba mươi, tướng mạo đường đường, trí dũng song toàn, nổi danh ở Tây Vực. Vị trí vương hậu đương nhiên bỏ trống, bên cạnh bất quá chỉ có vài phi tử thị thiếp mà thôi.”

“Aizzz. ....” An Bình thờ dài lắc đầu: “Vậy thì hết cách rồi.” Hai vị sứ thần ngạc nhiên, lại nghe nàng tiếp lời: “Trẫm chỉ thích nam tử trong sạch, cho nên nếu quý quốc thật sự có ý định hòa thân, e rằng rất khó.”

“.....” Chư vị đại thần Đại Lương ngay cả khí lực chọc mù mắt cũng không có. ....

An Bình nhìn bộ dạng chán kinh của hai sứ thần, chuyển mắt nhìn về phía Tề Tôn Chi, nhíu nhíu mày: “Thiếu sư trước giờ là người có nhiều biện pháp nhất, hiện Trẫm cũng rất khó xử, vừa không muốn ủy khuất chính mình, vừa không muốn phụ hảo ý của Tây Nhung, người xem làm thế nào mới được?”

Tề Tôn Chi thoáng tiếp xúc với ánh mắt nàng, nhận thấy trong mắt nàng lấp lóe ý treu tức như có như không, lập tức sáng tỏ đây là muốn hấn phối hợp diễn kịch. Nghĩ nghĩ, cô ý cau mày nói: “Vi thần nhất thời cũng không có biện pháp tốt, nhưng nếu thật tình nghĩ đến đại sự quan hệ thông gia giữa hai nước, cũng có thể có biện pháp khác.”

“Hừm? Biện pháp khác thế nào?” Sứ thần Tây Nhung vội hỏi, những người có mặt cũng đồng loạt hướng ánh mắt về phía vị Thiếu phó đại nhân trước giờ vẫn luôn không nổi bật này.

“Vi thần cho rằng, Tây Nhung vương hấn là còn có những huynh đệ khác, muốn tìm một vương tử thanh bạch chưa có thị thiếp ắt hẳn không khó, đến lúc đó Tây Nhung vương lại dùng mấy thành tri để bù đắp, bệ hạ cũng có thể cân nhắc.”

“Ừm, nói rất có lý.” An Bình trịnh trọng gật đầu nói: “Nếu đã vậy, nhị vị sứ thần hãy quay về bẩm Tây Nhung vương chọn một vương tử tuấn tú thanh bạch để hòa thân, đưa tới Lương đô đi.”

Hai sứ thần sớm đã bị lời nói của Tề Tôn Chi chọc cho vừa tức vừa nghẹn, lúc nghe câu này thì hoàn toàn tròn mắt há mồm, cả vấn đề hỏi cũng có chút mơ hồ: “Vị, vị sao phải đưa tới Lương đô?”

An Bình vung vung tay về đương nhiên: “Không phải muốn hòa thân sao? Đương nhiên là quý quốc đưa người tới đây rồi.”

“.....” Nghẹn lời đã chẳng đủ để hình dung tâm tình của sứ thần Tây Nhung.

“Đương nhiên, Trẫm không thích nhất là ép buộc, cho nên hai vị cũng có thể trực tiếp bẩm báo với Tây Nhung vương, chu đáo chuẩn bị hòa đàm nhé.”

Hai sứ thần thâm ảo não, vốn không định hòa đàm nên mới vẫn luôn dây dưa chuyện kết thông gia, không ngờ lại bị nàng vòng ngược trở lại. Hòa đàm ắt

hắn phải cắt đứt đèn tiền, Tây Nhung hiện đang nghỉ ngơi dưỡng sức, một đòan này, liệu còn có thể khôi phục?

Xem ra hôm nay nhất định sẽ bàn bạc không được rồi, hai người vội nói một câu sau khi bẩm báo Vương thượng sẽ phúc đáp rồi liền ỉu xiu ra khỏi cửa điện.

Sau khi bãi triều, tâm tình An Bình khá tốt, suốt đoạn đường về Ngự thư phòng vẫn luôn tươi cười. Tề Tôn Chi đi cạnh, thấy thế cười nói: “Còn tưởng bệ hạ thật lòng muốn tiếp nhận điều kiện hòa thân của Tây Nhung, không ngờ lại đem bọn họ ra đùa giỡn một phen.”

“Không thể nói như vậy,” An Bình liếc hắn một cái: “Nếu điều kiện Tây Nhung đưa ra đủ tốt, có thể Trẫm cũng sẽ đồng ý.”

Tay Tề Tôn Chi chợt dừng lại, hai người cách nhau một khoảng.

“Đứng rồi, “ An Bình bất ngờ dừng bước, xoay người nhìn hắn: “Hai hôm trước Trẫm triệu kiến Khánh Chi và Liên Tương, biết được một tin thú vị.”

Tề Tôn Chi phục hồi lại tinh thần, đẩy xe lăn về phía trước: “Bệ hạ biết tin gì?”

Đã tới cửa Ngự thư phòng, An Bình phát tay cho Viên Hi lui đi, hướng bên trong gọi một tiếng: “Liên Tương, người có thể tự mình nói không?”

Chu Liên Tương lên tiếng chào hỏi, thấy Tề Tôn Chi ở cạnh, lập tức sợ hãi lùi về sau một bước, trên mặt lúc đỏ lúc trắng, phong phú vô cùng.

“Chu tiểu thư sao vậy?” Tề Tôn Chi khó hiểu nhìn nàng.

“Ta.....Ta không có gì.”

“Sao lại không có gì. Lời người nói với Trẫm hôm đó, trực tiếp nói với hắn là được rồi.” An Bình khoanh tay dựa vào cột trụ bên cạnh, triều phục trên người còn chưa thay, nhưng không có lấy nửa phần cảm giác trang nghiêm, tựa như một khăn giả, khóe miệng mang theo ý cười nhàn nhạt.

Tề Tôn Chi mù mờ, Chu Liên Tương ở cạnh bộ dạng lại ấp a ấp úng, không khỏi khiến hắn có chút uể oải: “Rốt cuộc là chuyện gì, Chu tiểu thư cứ nói thẳng là được.”

“Chuyện này.....” Chu Liên Tương lặng lẽ nhìn hắn một cái, trái tim như gõ trống, nàng đã bao giờ gặp phải chuyện xấu hổ thế này đâu. Hôm ấy ở trước mặt bệ hạ nói ra cũng là do nhất thời kích động, hiện giờ giữa thanh thiên bạch nhật, bày tỏ trước mặt nam tử trong lòng, bảo nàng mở miệng thế nào đây?

“Chắc là Trẫm ở đây nên Liên Tương ngược ngược? Thế Trẫm tránh đi vậy.”

An Bình ra về định đi, lại bị Tề Tôn Chi giữ lại: “Chuyện giữa vi thần và Chu tiểu thư cũng không phải chuyện không thể cho người khác thấy, đương nhiên không cần tránh đi, Chu tiểu thư có chuyện gì cứ nói thẳng được rồi.” Hắn có bao nhiêu nhãn lực, tình hình trước mắt chỉ sợ giống như hắn nghĩ.

Chu Liên Tương nghe hắn nói vậy thì không khỏi thẹn thùng. Không sai, nàng ngưỡng mộ phong thái quân tử của chàng, có gì mà không thể cho người khác thấy chứ? Nói thẳng thì nói thẳng, có thể nói một lần, vậy thì cũng có thể nói lần thứ hai.

Nàng siết tay, ngẩng đầu nhìn Tề Tôn Chi, sắc đỏ lựng trên mặt không hề bớt đi: “Nói ra sợ Tề đại công tử chê cười, nhưng câu câu của ta đều xuất phát từ thật tâm, ta.....ta ngưỡng mộ công tử đã lâu, chưa từng bộc bạch, hôm nay tùy tiện nói ra, vẫn mong công tử đừng ghét bỏ Liên Tương lỗ mãng là được.”

Tề Tôn Chi không lên tiếng, giống như hắn dự đoán, nhưng hắn không ngờ sẽ diễn ra trước mặt An Bình. Hay nói cách khác, không ngờ là do nàng khuyến khích.

Hắn quay đầu nhìn An Bình một cái, người kia vẫn là thái độ thản nhiên xem kịch vui, khóe miệng khẽ nhếch, ý tứ không rõ.

Tề Tôn Chi thu lại ánh nhìn, rũ mắt trầm ngâm trong thoáng chốc, chợt thấp giọng cười: “Tấm lòng thành của tiểu thư, Từ Đô cảm kích vô cùng, thế nhưng tạo hóa trêu người mà.....”

“A?” Chu Liên Tương nói xong lời này thì còn chưa hoàn toàn bình phục cảm xúc, chợt nghe hắn nói thế thì có hơi mịt mờ. Đối diện với ánh mắt của Tề Tôn Chi, nhưng thấy đôi đồng tử đen như mực của hắn như được gió xuân gột rửa, ý cười dạt dào khiến đôi má lại từ từ phỉm hồng, thờ dãi nói: “Tiếc là.....Ta đã là người của bệ hạ rồi.....”

“.....” Chu Liên Tương kinh ngạc che miệng, lùi về sau hai bước, không dám tin nhìn hắn.

An Bình nhíu mi, nhưng không lên tiếng.

Ba người cứ giằng co như vậy, như thể bị siết chặt yết hầu, bầu không khí khiến người khác khó thở. Cuối cùng chính Chu Liên Tương là người trước tiên không nhịn được, vội vàng vàng hướng An Bình hành lễ rồi liền vội vã cáo từ, bóng dáng trước giờ luôn đoan trang tao nhã hoàn toàn sụp đổ, gần như chạy trốn khỏi ánh mắt của hai người.

Tề Tôn Chi nhìn An Bình, vén gọn vài sợi tóc xõa trên vai, ra vẻ quyền rũ mỉm cười: “Bệ hạ hài lòng chứ?”

An Bình tựa cột không cử động, ánh mắt thâm trầm, khóe miệng lại vẫn như cũ nổi lên chút ý cười: “Vì sao phải nói ra? Không sợ tổn hại danh dự à?”

“Vi thần không muốn làm trình tiết liệt phu gì nữa, cần danh dự gì chứ?” Nói rồi hắn buồn cười thờ dãi: “Chẳng qua bất cần phá hỏng danh dự của bệ hạ, trái lại thật sự là tội đáng muôn chết.”

An Bình đứng thẳng người lại, bước từng bước đến trước mặt hắn, hơi nghiêng người về trước, hai tay chống trên tay vịn xe lăn, từ trên cao nhìn xuống hắn, âm u mỉm cười: “Người đây là cố ý làm cho Trẫm xem?”

“Bệ hạ Ngài sao vậy?” Tề Tôn Chi ngẩng đầu đối diện với ánh mắt nàng, hí mắt, nở nụ cười quỷ dị: “Lẽ nào ăn giấm rồi?”

Vừa dứt lời, cảm đã bị An Bình giữ lấy. Ngón cái nàng nhẹ nhàng ma sát cảm hắn, di chuyển trái phải, như thể đang thưởng thức một món trân phẩm, một lúc lâu sau, chợt nói: “Giương mặt này nhìn suốt mười mấy năm, mãi đến bây giờ mới phát hiện nét tinh tế trong đó....”

Tề Tôn Chi nghi hoặc nhíu mi, nhưng thấy nàng đột nhiên cúi mặt xuống hôn hắn, đôi môi nháy mắt dán vào nhau, hắn ngay cả tim đập cũng lỡ một nhịp.

An Bình rõ ràng cường thế đã quen, vẫn luôn mở mắt nhìn chăm chăm biểu cảm của hắn, lực đạo trên môi lúc nặng lúc nhẹ, mang theo ý tứ dẫn dắt lòng người, mãi đến khi hắn nhìn không được thấp giọng rên lên một tiếng, đưa tay giữ lưng nàng, kéo nàng về phía mình.

Hắn mười mấy năm âm thầm dõi theo, vì lẽ gì đối lấy một màn ngưng ngừng ngày hôm nay? Hắn chưa bao giờ cầu xin điều gì xa xỉ, nhưng chuyện vừa rồi đã khơi mào cảm giác không cam lòng trong tận đáy lòng hắn.

Đáng tiếc An Bình không có ý định để hắn chủ động, bàn tay giữ cảm hắn càng dùng lực, hắn đành bị bắt mở miệng, nghênh đón lưỡi nàng công thành chiếm đất. Môi lưỡi giao nhau, nàng tỷ mỷ liếm, cọ sát từng tắc một, khiến hắn từng chút từng chút thất thủ. Hắn liên tiếp chủ động quấn lấy, nhưng lại bị nàng ra sức khiến hắn trở thành người tuân theo. Tề Tôn Chi chợt phát hiện một điều, bản thân lớn hơn nàng mấy tuổi nhưng lại hoàn toàn không có năng lực chống đỡ.

Nhưng thế thì sao chứ? Hắn hơi mở mắt nhìn đôi đồng tử thâm thúy ấy, rồi lại khép lại, thả lỏng để nàng dẫn dắt.

Dù hắn không được lợi, nhưng hắn mới không để ý ai mạnh ai yếu, với hắn mà nói, người này bất luận thế nào, đều tốt cả.

Nụ hôn mơ hồ không rõ này tới bất ngờ, mãi đến khi cảm giác tê tê đại đại lan khắp toàn thân, hai người mới tách ra, đôi bên đều hơi thở dốc.

Tề Tôn Chi đã hơi bình phục lại, thấp tiếng cười: “Bệ hạ vừa nói mới phát hiện điểm đặc biệt gì?”

Bàn tay An Bình giữ cảm hắn vẫn như cũ không buông, dùng ngón cái ma sát cánh môi bị hôn đến hơi đỏ bưng của hắn, nét mặt lộ ra ý cười ngả ngón hắn từng quen thuộc: “Điểm đặc biệt chính là.....Trẫm đột nhiên phát hiện gương mặt người khiến người ta muốn chà đạp.”

Tề Tôn Chi thoáng giật mình, kế đó bật cười, cố ý há miệng ngậm lấy ngón cái nàng mỡ mỡ, nói: “Thế bệ hạ cứ tùy nghi là được.”

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Đến Rồi, Quân Thần Cẩn Thận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40

Chuyển ngữ: Mic

Chớp mắt đã tới giữa mùa hè. Trời nóng chói chang, ve kêu râm ran. Lưu Tự mặc hồ phục tay hẹp băng qua Ngự hoa viên, lúc từ xa trông thấy mái hiên cong vút kia của Ngự thư phòng, bước chân dừng lại.

“Khánh Chi.”

Hắn ngạc nhiên quay đầu nhìn, Tề Tôn Chi bạch y tóc đen, ở cách hắn vài trượng, đang lặng lẽ nhìn hắn. Hắn mím môi, dờ mắt, không lên tiếng.

Tề Tôn Chi không để bụng, từ từ tới trước mặt hắn, cười cười: “Hôm nay trang phục có hơi đặc biệt, chẳng lẽ muốn luyện võ?”

“Đệ.....” Lưu Tự cuối cùng mở miệng, thấp giọng nói: “Đệ có chuyện cầu kiến bệ hạ.”

“Thì ra là vậy.” Thấy bộ dạng này của hắn, Tề Tôn Chi nhất thời không biết nên nói gì. Tình cảnh hiện giờ, rốt cuộc rất ngưng ngừng.

Đương nói thì Song Cửu từ xa đi tới, lúc thấy hai người thì chấp tay hành lễ: “Bệ hạ hiện đang ở thao trường diễn luyện, dặn Thiếu sư đại nhân tới đó tìm người.”

Tề Tôn Chi nhếch khóe môi: “Đa tạ chỉ điểm.”

Song Cửu mâu quang khê giấu, cúi đầu không nói, băng quơ dẫn đi.

Luru Tự mặc dù cảm thấy hai người này có gì đó là lạ, nhưng từ lời nói của Song Cửu cảm giác được giữa An Bình và Tề Tôn Chi có quan hệ sâu sắc, khó tránh trong lòng chua chát, cũng vô tâm truy cứu, chỉ nói với Song Cửu: “Làm phiền thông báo một tiếng, nói vì thần Luru Tự có chuyện muốn cầu kiến.”

Song Cửu lập tức nói: “Thiếu phó đại nhân có thể đi cùng Thiếu sư đại nhân đến thao trường bá kiến, có Thiếu sư đại nhân ở đây, bệ hạ nhất định sẽ không nói gì.”

Sắc mặt Luru Tự trắng bệch vài phần.

“Nói rất đúng, Khánh Chi, lời này là thị vệ Song Cửu nói, nếu bị trách phạt, đệ làm chứng cho ta.” Tề Tôn Chi đẩy xe đi lên trước, lúc ngang qua bên cạnh Song Cửu, tựa tiểu phi tiểu nhìn hẩn một cái.

Lúc trước còn muốn kiểm chế, xem thử hẩn rốt cuộc ý đồ thế nào, hiện thời xem ra hẩn đã bày trận thế với mình, vậy đành phải đấu một trận thôi.

Luru Tự hít sâu một hơi, giấu đi tâm tình, hướng thao trường diễn luyện mà đi, bước chân thế nhưng lại có chút nặng nề.

An Bình đang luyện cung, chỉ mặc áo đơn màu trắng, nhưng người vẫn sớm đã đầy mồ hôi. Thẩm Thanh Tuệ lại cải tiến một loạt vũ khí, nàng hôm nay liền muốn thử số tiền mới đó, quả nhiên là uy lực gấp bội. Thế nhưng Tật Phong cứ luôn loanh quanh bên nàng, quấy rầy nàng phát bực, dứt khoát thả cung nghỉ ngơi.

Tật Phong thấy nàng không để ý tới nó, sự kiêu ngạo của hẩn huyết bảo mã lại dâng lên, phì mũi một cái quay người chạy tới đầu kia của thao trường, đại khái là xu hướng đoạn tuyệt với nàng.

An Bình ngồi dưới bóng râm cỏ thụ, vừa cời bao cỏ tay cột nơi tay áo, vừa từ từ suy nghĩ về tiến trình chuẩn bị Lương binh hiện nay. Nàng biết Tây Nhung vẫn chưa chết tâm, sớm đã an bày, xem ra quân đội luyện tập âm thầm kia cũng nên tìm cơ hội gửi tới biên cương rồi.

“Bệ hạ, Thiếu sư đại nhân tới rồi.” Viên Hi thấy nàng đang suy nghĩ, bẩm báo rất nhỏ tiếng.

An Bình thu lại tâm tư, quay đầu nhìn, Tề Tôn Chi đã đến trước mặt, hành lễ với nàng: “Bệ hạ, Khánh Chi đã tới.”

“Hả?” An Bình nhìn sau lưng hẩn, quả nhiên là Luru Tự.

“Vi thần tham kiến bệ hạ.” Hẩn bước lên trước, cúi đầu cung kính hành lễ, sau đó mới chậm rãi ngẩng lên nhìn An Bình một cái: “Vi thần hôm nay có chuyện cầu kiến.”

An Bình thấy hẩn nét mặt bình thản, đoán thời gian này tâm tình hẩn cũng đã hồi phục rất nhiều, cười gật đầu: “Khánh Chi có gì cứ nói, không sao.”

“Vi thần muốn xin đi hiệp trợ Triệu lão tướng quân trấn thủ Tây Bắc.”

Lời vừa thốt ra khiến những người có mặt đều sững sốt. Viên Hi lùi về sau một bước, thầm nghĩ Thiếu phó đại nhân đáng thương ắt hẩn là vì chuyện ngày hôm đó mà đau xót khó chịu, cho nên muốn rời xa kinh thành. Haizzz, hẩn không ngờ nhìn.....Song Cửu đứng cạnh giữ cách đó không xa trái lại có hơi thất vọng, vốn hi vọng dựa vào hẩn loại bỏ kẻ ngang chân Tề Tôn Chi này, không ngờ hẩn lại chọn rút lui.

Tề Tôn Chi thì ngạc nhiên vô cùng, nhưng biết rõ thân phận ngưng ngưng hiện tại thế này của bản thân không nên nhúng tay vào bất cứ quyết định nào của Luru Tự, liền đẩy xe lăn ra xa một chút, dọa Tật Phong vừa mới thông thả nhịp bước bên cạnh vèo một tiếng lùi ra xa... An Bình không nói gì, chỉ nhủ mi, mãi đến khi Luru Tự gọi, nàng mới lên tiếng hỏi: “Vi sao đột nhiên có quyết định này?”

“Ở Thanh Hải quốc vi thần từng nói với bệ hạ, sau khi kiến công lập nghiệp sẽ đường đường chính chính đứng trước mặt bệ hạ, lời này chưa bao giờ quên.”

“Trẫm biết ngươi trung thành báo quốc, nhưng chuyện này ngươi đã bàn bạc với Thái phó chưa? Vì những việc làm trước đây của Trẫm, Thái phó đã rất vất vả, nếu ngươi không nói rõ mà tùy tiện rời đi, Trẫm sẽ thẹn với lão nhân gia người.”

“Bệ hạ yên tâm, gia phụ cũng không phản đối.”

An Bình nhất thời không biết nói gì, thờ dãi, đứng dậy bước tới trước mặt hẩn, thấp giọng nói: “Nếu vì chuyện ngày hôm đó, Trẫm hi vọng ngươi có thể suy nghĩ kỹ càng.”

“Bệ hạ.....” Luru Tự cúi đầu, giọng nói có chút chua xót: “Chuyện hôm ấy đích thực khiến vi thần khó chịu vô cùng, nhưng vi thần muốn đền đáp nước nhà cũng không phải chuyện ngày một ngày hai, chỉ là.....đứng lúc lựa chọn thời điểm nên đi nhất mà thôi.”

An Bình nhìn chằm chằm hẩn trong chốc lát, quay người đi tới sân rút ra hai thanh kiếm: “Vậy để Trẫm xem thử bản lĩnh của ngươi rồi lại quyết định ngươi liệu có thể lên chiến trường trấn thủ biên cương hay không.”

Luru Tự kinh ngạc ngẩng đầu, thấy nàng ném thanh kiếm tới, theo bản năng đón lấy trong tay.

“Ngươi không phải từng nói muốn tỷ thí kiếm thuật với Trầm ư? Nhìn trang phục của ngươi hôm nay cũng rất thuận tiện.” An Bình cầm kiếm đi tới giữa sân, tổ y đơn giản theo gió khẽ tung bay, phảng phất như một hiệp sĩ hành tẩu giang hồ.

Lưu Tự siết chặt thanh kiếm trong tay, đành cất bước theo.

Tề Tôn Chi đã lùi đến mép sân, tâm tình phức tạp nhìn hai người nọ, nhưng cũng không thể xen vào. Quay đầu nhìn Song Cửu nét mặt căng thẳng canh giữ ở không xa, chỉ là trong đó lại có mấy phần là thật, mấy phần là giả? Đại khái cảm giác được cái nhìn chăm chú của hắn, Song Cửu đột ngột quay đầu nhìn hắn một cái, thiếu niên trước giờ luôn nhu thuận ngoan ngoãn chợt lộ ra một nụ cười khê xảo quyết.

Khiêu khích? Hắn thu lại tầm mắt, làm như chẳng trông thấy gì. Song Cửu cũng không đơn giản, vẫn luôn nỗ lực chọc giận hắn, ước chừng là muốn vạch trần hắn đây.

Hai người đứng trong sân đưa mắt nhìn nhau trong thoáng chốc, An Bình ước lượng trường kiếm trong tay, cười nói: “Trầm học nghệ có phần hỗn tạp, không như Khánh Chi người sư phụ xuất thân danh môn, cho nên có đôi khi sẽ ra tay không đúng nguyên tắc, ngươi phải cảnh giác một chút.”

Lưu Tự vừa định gật đầu đồng ý thì trước mắt lóe lên ánh kiếm, An Bình đã tấn công tới. Hắn kinh hãi lùi về sau một bước, tránh đi kiếm phong, vội đưa tay đón đỡ, nhưng lại không dám làm bị thương nàng, nhất thời chỉ có thể phòng thủ, khó mà tấn công.

An Bình vừa vung kiếm đã bị thân kiếm hắn đưa lên ngăn lại, nghiêm nghị nói: “Chiến trường giết địch vốn không có quy tắc, có đôi khi thậm chí chém giết lung tung, ngươi không cách nào bỏ đi những chiêu thức hoa mỹ đó, muốn đi chịu chết à?”

Lời này rất nghiêm túc khiến Lưu Tự không khỏi sửng sốt, trong lòng hơi ấm lên. Bất luận thế nào, nàng rút cuộc đối với mình vẫn có chút tâm ý, cho dù chỉ một chút thôi cũng đã đủ rồi.

“Nếu đã vậy, thứ cho vì thần thất lễ.” Hắn tung kiếm, chuyển từ bị động thành chủ động, chiêu thức trở nên sắc bén, thu phóng thu phóng, gần như thật sự thân đã ở chiến trường.

Tề Tôn Chi ở mép sân mặc dù không có biểu cảm gì, nhưng bất giác siết chặt tay vịn. Viên Hi không biết đã đứng cạnh hắn từ lúc nào, kinh ngạc kêu lên: “Bệ hạ sẽ không sao chứ?” càng khiến hắn lo lắng.

Lưu Tự đương nhiên nắm chắc, nhưng An Bình sau khi nói hết lời vừa rồi thì thu lại khí thế ban đầu, khiến trong nháy mắt đã để hắn chiếm thế thượng phong. Hắn thậm chí nhìn không được suy đoán nàng chỉ vì nhắc nhở mình một điểm này chứ kỳ thực vốn không muốn thật sự tỷ thí với mình. Nhưng cũng chính vì vậy khiến hắn hoàn toàn không có chút khái niệm nào về võ nghệ công lực của người trước mắt. Như thể kiếm chém vào nước cuộn cuộn, chỉ chém được bề ngoài vài phần, khó mà thăm dò đến độ sâu cuối cùng.

Hắn chỉ có thay đổi chiêu thức, kiếm phong quét ngang, dùng lực phá đi khí thế ngàn quân của nữ tử trước mặt, chiêu này trông rất bình thường, nhưng lực đạo dai dẳng, chỉ cần nàng đỡ một chiêu này, sau đó nhất định phải biến chiêu tiếp tục phá những chiêu kế tiếp.

Lưu Tự cũng tò mò mới muốn thăm dò thử, xuất thủ cũng đều khống chế trong phạm vi có thể xoay sở, thế nhưng chưa tới lúc An Bình ra tay thì trước mặt đã đột nhiên có một thanh kiếm khác xuất hiện, linh hoạt tiếp đỡ: “Thiếu phó đại nhân muốn làm bị thương bệ hạ sao?”

Hắn chừng lại, kiếm thế chợt trở nên hỗn loạn, đang định thu kiếm dừng lại thì Song Cửu đã bất ngờ dấn tới trước, đưa tay đánh lên cổ tay hắn, trường kiếm trong tay vụt bay, thẳng hướng mép sân mà đi.

Viên Hi sợ đến độ kinh hãi kêu lên một tiếng, theo phản xạ ôm đầu bỏ chạy, quên mất Tề Tôn Chi ngồi bên cạnh cử động bất tiện. Hắn vốn ngồi cách không xa, một kiếm này khí thế rất nhanh, mắt thấy đã tới trước mặt. Lưu Tự cả kinh thất sắc, vội hô lên một tiếng: “Tứ Đô huynh cẩn thận!”

Nhận ra bản thân rơi vào hiểm cảnh, Tề Tôn Chi lập tức lộ vẻ hốt hoảng, gấp gáp muốn lùi về sau, kiếm kia lại giống như được tính toán tốt, lướt qua bà vai hắn rơi xuống, mang theo vết máu, cắm xuống đất. Hắn bị đau thấp giọng kêu lên một tiếng, ôm cánh tay ngã xuống đất, chặt vật vô cùng.

An Bình lập tức buông trường kiếm nhanh chóng chạy tới, vừa đỡ hắn vừa phân phó Viên Hi: “Mau truyền ngự y!”

Viên Hi từ trong bất ngờ hoàn hồn, vội vàng chạy đi làm việc.

Một nửa tay áo Tề Tôn Chi bị máu tươi nhuộm đỏ, nhìn mà ghê mình. Lưu Tự hốt hoảng chạy qua, nét mặt áy náy: “Tứ Đô huynh, đệ không phải cố ý, đệ.....” Hắn còn muốn nói, nhưng thấy Tề Tôn Chi đột nhiên nhìn về phía mình, ánh mắt hàm chứa ý an ủi. Lưu Tự ngẩn người, trong lòng càng thêm hổ thẹn, lập tức cong lưng công hắn hướng bên ngoài mà đi.

“Bệ hạ thứ tội, thuộc hạ lo lắng an toàn của bệ hạ, nhất thời nóng lòng mới.....” Song Cửu vội quỳ xuống tạ tội.

An Bình quay đầu nhìn hắn một cái, không hề lên tiếng, xoay người đi theo Lưu Tự.

Song Cửu ngẩng đầu nhìn, Tề Tôn Chi nằm trên lưng Lưu Tự chợt quay đầu, hướng hắn lộ nụ cười như có như không, phản chiếu trên gương mặt dần dần trắng bệch đó, chỉ khiến người ta cảm thấy sợ hãi.

Quả nhiên không được khinh thường, cho dù đã tính toán cẩn thận đến thế, nhưng hắn lại tình nguyện bị thương cũng không muốn lộ rõ bộ mặt thật. Che giấu thực lực kỹ đến vậy, rút cuộc là muốn làm gì?

Nhìn bóng lưng An Bình theo hai người đó ở xa xa, Song Cửu chợt nghĩ tới lần đó mình bị thương ở Tề phủ, nàng cũng bảo vệ hắn như vậy, trong lòng chưa sót khó nói...

Tề Tôn Chi vì bị thương mà ở lại trong cung, An Bình không trách phạt Song Cửu, nhưng tự hắn đã cảm thấy được có chút không ổn, hơi không an lòng.

Đêm khuya vắng người, sau nửa đêm, hắn trở về nơi ở, đang định thay y phục nằm xuống thì bất ngờ có người đẩy cửa lách mình đi vào.

Hắn nhìn người tới, cười lạnh một tiếng, vẫn như cũ thay y phục: “Có chuyện?”

Kề kia người mặc y phục Cẩm vệ, nhưng không có lấy nửa điểm tôn kính đối với thượng cấp: “Ta thấy kẻ có chuyện chính là người đó? Người đột nhiên biểu hiện giống như oán phụ ở lãnh cung, muốn làm hỏng đại kế có phải không?”

“Nơi này là hoàng cung, người liễu lĩnh tìm tới như vậy, mới là làm hỏng đại kế.”

“Hừ, nếu không phải thấy không ổn, ta mới lười bận tâm tới người, trước mắt mỗi một bước đều phải cẩn thận, nhưng người lại chỉ lo tranh thủ tình cảm!”

“Ta tự có tính toán! Sao hả, ngay cả người cũng dám tùy tiện khoa tay múa chân với ta?” Song Cửu hí mắt, lạnh lùng trừng hắn: “Hi vọng người còn nhớ thân phận của ta, cắt!”

Người kia sắc mặt lúc trắng lúc xanh, hậm hực hừ một tiếng, quay người ra cửa.

Một lúc sau, một bóng đen từ trên nóc nhà yên lặng vút qua, tựa như ma quỷ, thẳng hướng tầm điện hoàng đế mà đi.....

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Đến Rồi, Quân Thần Cẩn Thận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41

Chuyển ngữ: Mic

Đêm hôm khuya khoắt, thế nhưng An Bình vẫn chưa ngủ, trong tầm cung chỉ thấp một ngọn đèn khiến cả đại điện rộng lớn trông có phần tối tăm âm đạm. Một ám vệ quỳ trước mặt, sau khi tỳ mỷ bẩm báo một lượt thì lặng lẽ lui ra.

Nàng ngồi đấy không hề cử động, suy tư một lúc lâu, đứng dậy bước ra cửa.

Trên người khoác chiếc áo đơn màu trắng, trong gió đêm bước đi tựa như bóng ma. Song Cửu đã ngủ, trời sắp sáng, đương là lúc tối tăm nhất.

Giống như tình cảnh hiện giờ của nàng.

Đi đến thiên điện phía Tây, bước chân nàng dừng lại, hai cung nhân gác giữa đang lim dim, trong điện thế nhưng hãy còn sáng ánh nến. Đại khái là do tiết trời quá nóng, cửa sổ mở toang, An Bình đi tới, khẽ thò đầu vào nhìn, thấy Tề Tôn Chi tựa vào đầu giường, tóc đen thả xuống che nửa gương mặt, ngón tay thon dài khéo léo quần băng vải nơi bả vai trái, đang tự mình thay thuốc.

Nàng vốn định gọi cung nhân tới hầu hạ, nhưng xem tình hình thì lại bỏ đi suy nghĩ này. Động tác thay thuốc của Tề Tôn Chi rất thuần thục, mặc dù bị thương bả vai khiến cử động có hơi bất tiện, nhưng đối với hắn lại cơ hồ không chút khó khăn.

Đến khi băng bó xong, hắn mới ngẩng lên, ánh mắt quét về phía bóng người bên cửa sổ, nhất thời giật mình nhảy dựng: “Bệ hạ khuya thế này đứng ở cửa sổ, muốn dọa thần à?”

An Bình nhếch môi, cũng không đi cửa lớn, thoải mái chống tay lên bệ cửa sổ nhảy vào, nở nụ cười phóng đãng: “Ái chà, không cảm thấy như vậy rất có phong thái của đạo tặc hái hoa sao?”

“Bệ hạ cho rằng đạo tặc hái hoa như vậy là... ‘phong cách’?”

An Bình không thèm để ý, tới bên đầu giường hắn ngồi xuống, chỉ miệng vết thương: “Xem đáng về người hình như rất thành thực nhì.”

Tề Tôn Chi mỉm cười: “Tình hình của ta như vậy, bị thương cũng là chuyện thường, lâu dần rồi cũng thông thạo.”

Ánh mắt An Bình chợt lóe, không cho ý kiến.

Trước đây hắn bị thương bao nhiêu, nàng không biết, nhưng hiện thời hắn ở bên cạnh nàng, nhiều lần bị thương là sự thật.

“Bệ hạ khuya như vậy vì sao còn chưa nghỉ?” Tề Tôn Chi chợt mở miệng, cắt ngang dòng suy tư của nàng.

“Không có gì, đi dạo quanh thôi.”

Tề Tôn Chi cẩn thận quan sát thần sắc nàng, mơ hồ cảm thấy trong lòng nàng có chuyện, nhưng đành ra vẻ ung dung mỉm cười: “Khuya như vậy đi tới chỗ vi thần, cũng thật khéo nhì.”

An Bình duỗi ngón tay nâng cằm hắn, cười phóng túng: “Sợ cái gì, ngươi nói với người khác là người của Trẫm rồi, còn để ý mấy chuyện này?”

Nghe thấy lời ấy, không khỏi nhớ tới Chu Liên Tương hôm đó hốt hoảng rời đi, Tề Tôn Chi khẽ thở dài một tiếng, mặc dù vô tâm với nàng, nhưng Chu tiểu thư là một cô nương tốt, làm tổn thương nàng rốt cuộc vẫn là không đành tâm.

“Từ Đô đang nghĩ gì vậy?”

Quay đầu nhìn thấy ánh mắt tựa tiểu phi tiểu của An Bình, hắn cười cười, dán sát bên tai nàng thấp giọng: “Vi thần cảm thấy bệ hạ nói rất có đạo lý.”

An Bình nghiêng đầu nhìn hắn, hai người cơ hồ áp sát mặt vào nhau, có thể nghe thấy hô hấp của đối phương. Nàng chưa bao giờ tỷ mỷ nhìn người này, hay có thể nói, chưa bao giờ tỷ mỷ nhìn bất kỳ một nam tử nào. Đưa tay từ khoe mắt hắn nhẹ nhàng món trón, dọc theo gò má di chuyển xuống cằm, cơ hồ dùng ngón tay phác họa đường nét của hắn. Tề Tôn Chi thần sắc không đổi, nhưng hàng mi dài khẽ run run, dưới ánh nến càng đặc biệt động lòng người.

“Trẫm nhớ ngươi trước đây từng nói, bán nghệ không bán thân.”

“Vi thần cũng từng nói tùy ý để bệ hạ chà đạp.”

“Hô.....” An Bình bật cười: “Ngươi không phải là bị Trẫm làm hư rồi đấy chứ?”

“Bệ hạ nói thế gia phụ sẽ đau lòng đó, con không được phép không nghe lời cha.” 子不教父之过

“.....”

Tề Tôn Chi khe khẽ cười, tay ôm eo nàng, đầu cúi xuống, nhẹ nhàng đặt trên trán nàng, cảm giác tiếp xúc ấm nóng nơi vầng trán từng chút dần dần tan vào cốt tủy, lan vào tim như nước hồ xuân. Không có hành động nào khác nữa, chỉ dựa vào nhau như vậy, đã hơn hẳn những lần triền miên.

Thực ra mấy ngày nay hắn luôn rất muốn hỏi xem nụ hôn ngày hôm đó là thế nào, nhưng đến bây giờ, chỉ cần ở cạnh nhau dịu dàng âm áp như thế đã khiến trái tim hắn mất ngủ. Chuyện gì đi nữa cũng mặc kệ không hỏi, người này đang ở bên cạnh, thế là đủ rồi.

An Bình cũng không động đậy, toàn thân đều bao bọc trong hơi thở của người ấy, mang theo cảm giác thân thuộc thời thơ ấu. Thì ra giữa đôi bên mặc dù có cách biệt, nhưng người này vẫn luôn bầu bạn bên mình nhiều năm như thế.... “Từ Đô,” nàng khẽ tách ra, nhìn hắn: “Trở về đi.”

Tề Tôn Chi sững sờ: “Gì cơ?”

“Về Tề phủ đi, khoảng thời gian này không có phân phó của Trẫm, không được vào cung.”

Tề Tôn Chi nhíu mi: “Bệ hạ không lẽ lại có tính toán gì?”

“Đúng vậy.” An Bình không giải thích nhiều: “Trẫm cho Viên Hi tiến ngươi.”

“Bệ hạ muốn vi thần hiện thời đi ngay?” Tề Tôn Chi kinh ngạc nhìn nàng.

“Ừm...” An Bình gật đầu, đứng thẳng dậy: “Không chỉ như vậy, ngươi còn không thể cứ lẳng lặng mà đi như thế.”

Nàng đưa tay lấy cây trâm cài tóc trên đầu xuống, vén y phục vạch một nhát trên cánh tay, lập tức máu liền thấm ướt, từng giọt từng giọt dọc theo cánh tay rò xuống.

“Bệ hạ!”

Tề Tôn Chi cả kinh, vội vàng muốn kiểm tra cho nàng, nhưng An Bình lại đem cây trâm nhét vào tay hắn, tát hắn một cái, đầu ngón tay hơi âm ảm: “Thiếu sư, phối hợp cho tốt.” nói rồi đứng thẳng dậy, hướng bên ngoài lớn tiếng hô: “Người đâu! Mau tới đây!”

Cửa điện bị cung nhân hốt hoảng lung tung đẩy ra, chạy tới nội điện nhìn xem, trông thấy bệ hạ ôm cánh tay đầy máu đứng đấy, lập tức vừa hoảng vừa sợ, vội quỳ sụp xuống.

“Dám làm Trẫm bị thương, Tề Tôn Chi ngươi to gan lắm!”

Cung nhân đang quỳ người nào người nấy đều sợ đến run rẩy, Tề Tôn Chi mỉm môi nhìn nàng, thần sắc phức tạp.

Viên Hi nhận được tin báo đã vội vàng chạy tới, vừa trông thấy tình hình bên trong thì nhất thời cả kinh thất sắc: “Bệ hạ sao lại bị thương?”

“Đừng hỏi nhiều! Đuổi Tề Tôn Chi ra khỏi cung cho Trẫm!”

“Dạ?” Viên Hi lo lắng nhìn Tề Tôn Chi đang ở trên giường một cái, ánh mắt vừa quét tới cây trâm trong tay hắn, suýt nữa thì sợ đến hồn vía lên mây.

“Hừ, Trẫm niệm tình ngươi là thanh mai trúc mã, ngươi lại đối với Trẫm như vậy? Trẫm coi trọng ngươi là phần phúc của ngươi, ngươi lại ý sủng mà kiêu!” An Bình quát mắt nhìn Viên Hi: “Không nghe Trẫm nói sao? Tống hắn về Tề phủ đi!”

Viên Hi đã bao giờ thấy nàng phát hỏa lớn như vậy, vội vàng vâng dạ, kêu người tới giường dìu Tề Tôn Chi, trong lòng âm thầm kêu khổ.

Tề thiếu sư của tôi ời, Ngài cũng đâu phải lần đầu tiên thân thiết với bệ hạ, sao lại đột nhiên nổi lên trình liệt gì chứ hả? Aizzz, nô tài đây là lại dựa sai người rồi sao? >_<

Cung nhân ở một bên sớm đã đi truyền ngự y, An Bình vẫn như cũ thờ hồng học đứng trong nội điện, đến khi Tề Tôn Chi bị đưa ra tới cửa cũng không nhìn hấn lấy một lần.

Không bao lâu liền có ngự y chạy tới băng bó vết thương cho nàng, nàng ngồi nghiêm trang, đảo mắt nhìn một vòng đám cung nhân đang thấp tha thấp thỏm cùng ngự y, nhưng từ đầu chí cuối cũng không cần dặn bọn họ không được đem chuyện đêm nay tiết lộ ra ngoài.

Trên thực tế, nàng đang muốn mượn miệng đám người này lan truyền, để người ta biết Tề Tôn Chi đã thất sủng, ít nhất trog thời gian ngắn sẽ không xuất hiện trước mắt nàng nữa.

Như vậy, người khác cũng sẽ không sốt ruột coi hấn như cái đinh trong mắt cái gai trong thịt.

Ngoài cửa cung, Tề Tôn Chi lúc này đã leo lên xe ngựa, vén màn nhìn Viên Hi: “Làm phiền Viên Hi công công đưa tiễn, xin hãy chăm sóc bệ hạ thật tốt.”

Viên Hi lúng túng trách cứ: “Thiếu sư đại nhân nếu đã quan tâm bệ hạ như vậy, sao còn chọc giận bệ hạ chứ?”

Tề Tôn Chi nở nụ cười khó xử: “Ta không thích bệ hạ dùng sức mạnh ấy mà.”

“.....” Viên Hi rơi lệ, đây là gì a!

Tề Tôn Chi thu lại nụ cười, đưa mắt nhìn về cửa cung nửa ẩn nửa chìm trong bóng đêm trước mặt, siết chặt cây trâm trong tay, từ từ thả rèm xe: “Đi thôi.....”

Hôm sau Song Cửu lúc trực liền nghe được tin đồn từ chúng cung nhân. Hấn nhủ mảy, hoài nghi, đến khi nhìn thấy An Bình hạ triều quay về, dưới ống tay áo lộ ra băng vải băng bó thì mới tin tưởng vài phần.

Viên Hi theo sau An Bình đi vào Ngự thư phòng, lúc thấy hấn đứng ở cửa, buồn bực dẫu môi.

Hừ, Tề thiếu sư không có hi vọng rồi, cũng chỉ còn có thể trông cậy Lưu thiếu phó “cải tử hồi sinh”, dù thế nào cũng không thể để tên thị vệ mưu toan trèo cao này lên chức!

Chu Liên Tương mấy ngày trước vì tình mà đau lòng hiện giờ đã trở lại Ngự thư phòng làm việc, thấy An Bình bước vào điện, lập tức bước lên hành lễ: “Tham kiến bệ hạ, Liên Tương vì chuyện tư ảnh hưởng việc công, cô phụ hoàng ân, vẫn xin bệ hạ thứ tội.”

Thực ra tới bây giờ nàng vẫn khó chịu, nhưng hiện nay nàng đã là mệnh quan triều đình, không còn là thiên kim tiểu thư trốn trong phủ Thủ phụ, có những việc mặc dù khó khăn nhưng cũng phải đối mặt.

An Bình thấy nàng thì chỉ cười cười: “Cũng may Liên Tương trở lại rồi, tay Trẫm bị thương, ngươi giúp Trẫm viết đi.”

Nàng cố ý chuyện gì cũng không nói, thực ra là cố tình lờ đi một màn xấu hổ trước đó. Bản thân nàng hành sự kỳ quặc không theo lẽ thường, nhưng Chu Liên Tương tuân thủ quy củ đích thực vì chuyện hôm đó mà đau lòng, thâm tâm đương nhiên sẽ áy náy.

Chu Liên Tương nghe nàng nói vậy thì trong lòng nhẹ nhõm không ít, vâng một tiếng, đi đến sau án thư, mài mực đề bút.

An Bình nói: “Trẫm định sắc phong Thiếu phó Lưu Tự làm tham tướng, ngay trong hôm nay đến trấn thủ biên cương Tây Bắc, ngươi viết vậy đi.”

Chu Liên Tương nghe thế thì sững sốt, cầm bút hết nửa ngày trời vẫn không động đậy, nàng không khỏi có chút ngạc nhiên: “Sao vậy?”

“Dám hỏi bệ hạ.....Lẽ nào vì Lưu công tử cự tuyệt hôn sự với vi thần, cho nên mới.....”

“Sao có thể chứ?” An Bình cười cười an ủi nàng: “Khánh Chi vẫn luôn có lòng báo quốc, Trẫm chỉ là tuân theo ý nguyện của hấn mà thôi, ngươi yên tâm soạn chỉ là được.”

Chu Liên Tương lúc này mới an lòng, cầm bút hạ từng nét từng nét thảo chiếu lệnh trên quyền lụa vàng.

Viên Hi lo lắng nhìn nóc nhà, xem ra Lưu Thiếu Phách cũng không có hi vọng rồi.....

Lúc nghỉ trưa An Bình trở lại tắm cung, Song Cửu dẫn ngự y đi vào điện thay thuốc cho nàng, vẫn luôn đứng cạnh canh giữ, mãi đến khi thật sự trông thấy vết thương đó mới xem như hoàn toàn tin tưởng.

An Bình cũng mặc kệ hấn, sau khi ngự y rời đi mới mở miệng gọi hấn đang định lui ra ngoài: “Song Cửu, người qua đây.”

Nàng tựa vào tháp, Song Cửu nghe thế thì sững lại, quay người đi tới quỳ một gối xuống trước mặt nàng: “Bệ hạ có gì căn dặn?”

An Bình đưa tay nâng cằm hấn, rũ mắt khẽ nhìn hấn: “Căn dặn thì không có, trái lại có câu hỏi.”

Trong lòng Song Cửu giật thót, im lặng không nói.

“Trẫm hỏi người, lần trước đã bỏ thuốc vào rượu?”

Thì ra là chuyện này. Trong lòng hấn không thể nói là căng thẳng hay nhẹ nhõm, một lúc lâu sau mới gật đầu: “Phải.”

“Người đây là muốn trèo lên long sàng của Trẫm?”

Giống như bị người ta cho một bạt tai, sắc mặt Song Cửu hơi tái, rũ mí mắt giấu đi ánh mắt khó xử, cắn môi, thấp giọng nói: “Thuộc hạ đáng chết.”

“Được rồi, Trẫm đến hôm nay mới nhắc nhở người chính là đã không muốn truy cứu, nhưng người phải nhớ, Trẫm không phải dễ lừa gạt, lần sau còn dùng loại thủ đoạn này, Trẫm sẽ giết người.” Ngón tay An Bình lạnh lùng quét qua cô hấn, cười cười thu tay về: “Ra ngoài đi.”

Song Cửu đứng dậy lui ra cửa điện, bắt giắc đồ mờ hôi khắp người. May mà nàng chỉ cho rằng bản thân muốn tranh sủng, bằng không thì phiền phức.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Đến Rồi*, *Quần Thần Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 42

Chuyển ngữ: Mic

Lúc Lưu Tự rời kinh đã là cuối hạ đầu thu, tiết trời dần mát mẻ, thích hợp đi đường.

Thái phó đương nhiên lưu luyến không đành, ngày trước ông chưa bao giờ nghĩ tới con trai sẽ đi xa tới biên cương, còn cho rằng hấn cả đời này sẽ noi theo bước chân của mình bước lên con đường quan văn, thế nhưng sau khi nghe lời hấn nói, lại cảm thấy không được bỏ qua lý tưởng của hấn. Huống hồ ông cũng rõ, nhĩ tử lựa chọn thời điểm này rời đi, là vì An Bình bệ hạ.

Đến cổng thành, Lưu Tự liền không cho người nhà tiếp tục đưa tiễn nữa, Lưu Kha nhắc đi nhắc lại mấy câu như ở bên ngoài bảo trọng rồi lên xe ngựa hô phù, trước lúc đi còn nhìn không được lau lau mắt.

Lưu Tự thế nhưng không hề dừng lại, thúc bụng ngựa phóng đi, nhưng khi đã cách mấy chục trượng thì ghim cương quay người, lặng lẽ nhìn về phía cổng thành.

Vừa đi đã là ba nghìn dặm, khi quay về không biết sẽ là hoàn cảnh như thế nào.

“Biết ngay tên thói tiểu tử nhà người muốn âm thầm rời đi mà!”

Sau lưng chợt truyền tới tiếng trách cứ phẫn nộ đùng đùng của một người, hấn quay người nhìn thì trông thấy Tiêu Thanh Dịch, bên cạnh là Tần Tôn cùng với Tề Tôn Chi ngồi trên xe lăn đứng bên vệ đường trước mặt.

“Các người sao lại tới đây?” Lưu Kha sùng sốt, xoay người xuống ngựa.

Tiêu Thanh Dịch bĩu môi: “Hôm đó lúc ta và Khắc Miến cùng vào quân, người và Từ Đồ huynh tới tiễn, bây giờ người cũng muốn tòng doanh, làm huynh đệ sao có thể làm như không thấy chứ?”

Tần Tôn đứng cạnh tức giận liếc Lưu Tự một cái: “Đồ xấu xa, bọn ta vốn định làm tiệc tiễn người, người được lắm, ngay cả ngày xuất phát cũng không hề thông báo, nếu không phải Từ Đồ huynh biết được, chỉ e ta và Cẩm Phong cũng không đuổi kịp.”

Lưu Tự có chút xấu hổ, nhất thời lại không biết nên giải thích thế nào, đành không lên tiếng.

“Được rồi, tiền cũng tiền rồi, hai người nói ít hai câu đi.” Tề Tôn Chi cười cười nhìn sang hai người bên cạnh: “Cầm Phong, Khắc Miễn, có phiền tránh đi trước một chút không, ta có vài lời muốn nói riêng với Khánh Chi.”

Tần Tôn trốn hẩn còn không kịp, vội gật đầu không ngừng chuẩn bị rời đi, chỉ có Tiêu Thanh Dịch là hơi bất mãn, liếc một cái nói: “Rốt cuộc là huynh đệ thân tình, còn đối với bọn đệ giấu giếm giếm nữa chứ, hừ hừ...”

Lưu Tự nghe tới câu “huynh đệ thân tình” thì lòng chợt căng thẳng, im lặng không nói.

Hắn và Tề Tôn Chi đích thực tình như thủ túc, trên hắn có một huynh một tỷ nhưng tính tình trầm lặng, lại thêm hắn cũng trầm tính như vậy nên có một vài chuyện không nói được, nhưng hắn và Tề Tôn Chi thì lại khá hợp nhau. Trong mắt hắn, Tề Tôn Chi trầm ôn bình tĩnh, gần gũi cùng kiên nhẫn, là một thánh giả cực tốt, cho nên trước giờ đều luôn tự nguyện tâm sự với hắn.

Chỉ là không ngờ, có thể đi tới tình cảnh ngượng ngùng như hiện giờ.

“Khánh Chi.....” Tiếng gọi bất chợt vang lên cắt ngang dòng suy nghĩ của hắn, vừa ngẩng lên đã thấy Tề Tôn Chi ở ngay trước mặt: “Còn nhớ lúc trước ở tú lều, Cầm Phong trêu ghẹo đệ và huynh không?”

Lưu Tự hơi giật mình, thoáng suy nghĩ liền nhớ lại. Năm đó mấy người họ gặp nhau, Tiêu Thanh Dịch thấy hai người quan hệ thân thiết thì chế nhạo nói: “Hai người tốt với nhau thế, nếu sau này cùng thích một nữ tử thì làm thế nào đây?”

Lúc đó Tề Tôn Chi phe phẩy quạt quay đầu cười với hắn một cái: “Sẽ không đâu, Khánh Chi từng nói, đệ ấy thích cô nương đoan trang nhã nhặn, khác với khẩu vị của ta.”

Lưu Tự làm gì có da mặt được như thế, sớm đã mặt mày đỏ lựng, một hồi lâu mới “ừ” một tiếng.

Xung quanh vô cùng yên tĩnh, chỉ có tiếng gió khe khẽ lướt qua ngọn cây. Lưu Tự nhẹ gật đầu: “Nhớ.”

Hắn vĩnh viễn nhớ rõ nét mặt lúc nói lời đó của Tề Tôn Chi, mày như vẽ, mắt như biển sâu, bình tĩnh mà tự tin, hiện giờ không ngờ một lời thành tiên tri.

Tề Tôn Chi thu lại tầm mắt, ngược mắt nói: “Ta vốn cho rằng đệ sẽ không thay đổi, trái lại ta đã sai rồi.”

“Đệ cũng không nghĩ mình sẽ thay đổi...” Lưu Tự đón ánh mắt hắn, như kẻ như than: “Lúc trước đệ luôn muốn biết tại sao lại xuất hiện cảnh tượng ngày hôm ấy, nhưng hiện thời ngẫm lại, lại cảm thấy cũng không cần thiết. Đệ chỉ muốn biết, Từ Đô huynh huynh... liệu có phải sớm đối với đệ hạ đã...”

“Phải.” Tề Tôn Chi không chút do dự liền gật đầu thừa nhận.

Sắc mặt Lưu Tự hơi tái: “Vậy vì sao... chưa từng nói với đệ?”

“Lúc đệ mới vào cung, ta cho rằng đệ tuyệt đối sẽ không thích đệ hạ nên không nhắc tới, đến khi phát hiện đệ động lòng thì đã không kịp nữa rồi.” Tề Tôn Chi thở dài: “Ta không ngờ đệ vừa rơi vào đã lún sâu đến thế, nhưng chung quy là do sự do dự của ta làm tổn thương đệ, đệ muốn trách ta thì cứ trách, nhưng chuyện ngày hôm đó, đệ hạ cũng là có nỗi khổ.”

Lưu Tự không tiếp lời, qua một lúc lâu, đi tới bên cạnh dắt ngựa qua: “Từ Đô huynh có hơi xem thường đệ rồi, cho dù không ích gì đi chăng nữa, nhưng tình và nghĩa đệ vẫn luôn phân rõ, đệ đối với đệ hạ vẫn có tình như trước, cũng chưa từng nói muốn buông tay, nhưng sẽ không ảnh hưởng đến tình nghĩa giữa huynh và đệ, bất luận cuối cùng đệ hạ lựa chọn ai, đệ vẫn sẽ kính trọng huynh như huynh trưởng.”

Tề Tôn Chi sừng sốt, vui mừng mỉm cười: “Khánh Chi, đệ trưởng thành lên rất nhiều, thật xin lỗi.” Không phải hổ thẹn vì chuyện ngày hôm đó, mà là vì vẫn xem hắn như đệ đệ mà che chở như trước đây.

Nét mặt Lưu Tự khẽ thay đổi, nhưng cuối cùng không nói gì nữa, nhanh nhẹn xoay người lên ngựa, chấp tay với hắn: “Từ Đô huynh, bảo trọng.”

Tề Tôn Chi lùi sang bên đường, vuốt phẳng tay áo, nhắc tay trả lễ: “Bảo trọng.”

Nghe thấy tiếng vó ngựa dồn dập rời đi, Tần Tôn và Tiêu Thanh Dịch mới từ đằng xa bước tới.

“Ế? Cứ như vậy mà đi?” Tần Tôn vẻ mặt thất vọng: “Còn định kéo hắn về thành làm tiệc đưa tiễn chứ!”

“Xi, người chẳng qua chỉ là muốn tự mình ăn một bữa mà thôi.” Tiêu Thanh Dịch khinh thường vạch trần. Nói rồi bước lên trước đẩy Tề Tôn Chi đi về phía công thành: “Muốn ăn cũng là hai người chúng ta ăn, người ở bên cạnh nhìn là được rồi.”

Tần Tôn tức đến độ chẳng thèm tranh cãi, sớm đã nổi gót chạy theo.

Lúc tới cổng thành thì có xe ngựa Tề phủ đến đón, Tề Tôn Chi cười nói: “Ta thực ra có tâm theo cùng, nhưng xem tình hình này thì hai người tự đi vậy.”

Tiêu Thanh Dịch đầu thêm để ý sự từ chối của hắn, tự mình theo sau hắn leo lên xe ngựa, còn đưa tay hướng Tần Tôn vẫy vẫy: “Vui một mình chi bằng cùng vui đi, Từ Đô huynh lẽ nào một huynh đệ đi rồi thì không nhận mấy huynh đệ đệ nữa?”

Tần Tôn cũng leo lên, vừa đứng lúc nghe Tề Tôn Chi sâu xa nói với Tiêu Thanh Dịch một câu: “Miệng lưỡi Cầm Phong thật sự là càng lúc càng lợi hại,

xem ra quân doanh là một nơi rất tốt.” Không biết vì sao, rõ ràng chỉ là lời nói bình thường nhưng nghe vào trong tai hắn lại có thâm ý, lập tức rung mình ớn lạnh một cái, thầm nghĩ vẫn là đừng ăn bữa cơm này, quên đi.

Đang suy nghĩ thì bên ngoài có người chột lên tiếng gọi: “Ô, đây không phải xe ngựa Tề phủ à, lẽ nào người ngồi bên trong là Tề đại công tử?”

Tề Tôn Chi vén màn nhìn, một người đang ngồi trên lưng ngựa, híp mắt cười nhìn về phía này. Hắn khẽ giật mình, vội đưa tay hành lễ: “Bái kiến Nhiếp chính vương thể tử.”

“Khách khí thể làm gì?” Tiêu Trữ cười đánh ngựa lại gần, toàn thân mang đậm phong thái giang hồ, không nhìn kỹ vốn sẽ không nhận ra hắn đường đường là thể tử của Nhiếp chính vương. Tiêu Thanh Dịch và Tần Tôn cũng lập tức vén màn định hành lễ, nhưng bị hắn đưa tay ngăn lại: “Rời nhà ra ngoài, nghi lễ có thể miễn.” Nói rồi lại quay sang phía Tề Tôn Chi: “Gia mẫu còn bảo ta tới phủ gặp lệnh đường, chưa từng nghĩ sẽ ở đây tình cờ gặp người.”

Mẫu thân Tề Tôn Chi – Tần Dung cùng mẫu thân của Tiêu Trữ – Văn Tổ từng có một đoạn ‘nguyệt duyên’, nhiều năm như vậy vẫn luôn qua lại với nhau, hàng tiểu bối bên dưới mặc dù không thể nói là thân thiết, nhưng cũng là chỗ quen biết.

Nghe hắn nói như vậy, Tề Tôn Chi cũng bật cười: “Nhưng không biết thể tử hiện giờ định đi đâu?”

“Aizz, đang định vào cung thăm bệ hạ, Tề đại công tử có muốn cùng đi?”

Tiêu Trữ cũng nghe không ít tin liên quan đến quan hệ mờ ám không rõ giữa hắn và An Bình nên mới hỏi thế, lúc nói chuyện còn mang theo ý chế nhạo nồng đậm, nhưng Tề Tôn Chi vừa nghe thì lại hoàn toàn không lên tiếng, hết nửa ngày trời mới lắc đầu: “Đa tạ thể tử có lòng, tại hạ đã có hẹn với nhị vị công tử Tần-Tiêu, không đi được.”

“Thì ra là vậy.” Tiêu Trữ cười gật đầu, nói tạm biệt với ba người rồi đánh ngựa rời đi.

Xe ngựa vẫn tiếp tục đi vào thành, Tiêu Thanh Dịch kéo tay áo Tề Tôn Chi: “Sao vậy, lại đồng ý cùng đi ăn với bọn đệ? Lật lọng phải mời khách đó.”

“Mời khách?” Tề Tôn Chi nhú mày, ánh mắt lạnh lẽo quét về phía Tần Tôn ở bên cạnh.

“A, chuyện đó.... Vẫn là ta mời cho.” Tần công tử đáng thương ôm túi tiền bên hông, trong lòng thầm roi lệ bi thương.....>_<

Lúc hoàng hôn, trong cung bất ngờ có ba vị khách hiếm. Người thật ra không xa lạ gì, chỉ là một đoàn ba người như vậy cùng vào cung thì đích thực xưa nay chưa từng thấy.

An Bình đang ở trong Ngự hoa viên bày cờ, từ xa nghe thấy tiếng cười của Lâm Dật: “Aizz, một người thì bị giam lỏng trong nhà, một người thì ở biên ngoại xa xôi, bệ hạ cô đơn ngồi trong lương đình, thật khiến người khác không nở nhìn mà.”

Nàng quay đầu sang, cười nhạt: “Ta nói tiên sinh sao có gan chế nhạo Trẫm, thì ra là có người chống lưng nhì.”

Sau lưng Lâm Dật có hai người đi cùng, một người trong đó nghe thấy lập tức nhanh chân bước lên: “Ui chao, bệ hạ, bộ dạng Ngài thể này, thúc thúc ta thấy mà đau lòng nha.”

Khỏe miệng An Bình giựt một cái: “Thể tử Nhiếp chính vương đại giá quang lâm, Trẫm phải tốn tâm tư chiêu đãi thật tốt, chỉ sợ dạ dày đau hơn cả đau lòng.”

Tầm mắt dời tới người cuối cùng kia, chỉ thấy vẻ uy phong trên mặt hắn giống như kết băng. Nàng gian tà cười hề hề một tiếng: “Thực vương cuối cùng chịu gặp Trẫm rồi?”

Tiêu Tinh kiêu ngạo nhìn nàng một cái: “Diễn Ninh đường huynh nói hôm nay tổ chức họp mặt người thân, vì thần há có thể không nể mặt người.”

Diễn Ninh là tên chữ của Tiêu Trữ, nghe thấy mình bị chỉ đích danh, hắn lập tức xua tay tỏ vẻ trong sạch: “Thực ra là Dật biểu ca gọi ta tới.”

Lâm Dật nhìn trời, lắc đầu thở dài: “Ta không vào địa ngục thì ai vào địa ngục....”

“Ba vị thúc thúc cùng lúc quang lâm, thật sự khiến Trẫm kinh hi vô cùng,” An Bình mỉm cười, phát tay: “Nếu đã là người thân tụ họp, vậy tự nhiên ngồi đi.”

Ba người cũng không khách khí, thoải mái ngồi xuống xung quanh bàn đá.

An Bình nhìn Tiêu Trữ, cười nói: “Thúc thúc vì sao bỗng nhiên tới đây?”

“Hãy, đừng nhắc nữa!” Tiêu Trữ khoát khoát tay, về mặt phiến muộn: “Tiểu cô cô người đột nhiên chạy tới Tây Nhung, người làm ca ca như ta đương nhiên muốn đi tìm con bé về, ngang qua kinh thành tới hỏi thăm người thôi.”

Tiêu Tinh ở cạnh kinh hãi nói: “Đi một mình sao?”

Tiêu Trữ ưu sầu gật đầu.

“Thế thì khéo thật, Trẫm ở Tây Nhung cũng có chút chuyện muốn tra, chỉ bằng.....” An Bình híp mắt cười nhìn Tiêu Trữ: “Thức thức người tiện tay giúp chứ?”

“.....” Tiêu Trữ chợt cảm thấy quyết định đến thăm nàng này thật sai lầm.

“Về phần Thục vương hoàng thúc thì...” An Bình thông thả kéo dài giọng, một tay chống cằm, ý cười dạt dào nhìn hấn: “Thua thì cũng đã thua rồi, Người cũng phải nghĩ thoáng chút đi.”

Nếu như ngữ khí của nàng thay đổi còn đỡ, đằng này vẫn là loại ngữ điệu đặc ý còn mang theo vẻ châm biếm, kiêu ngạo như Tiêu Tĩnh sao chịu được chứ? Hấn bẻ ngón tay, đập bàn một cái định xông tới, nhưng bị Lâm Dật ở đằng sau níu lại: “Bình tĩnh đi Thục vương, bình tĩnh.....”

“Bình tĩnh cái gì, dù sao cũng là người thân gặp nhau, thức thức giáo huấn chất nữ là đạo lý hiển nhiên.”

Tiêu Trữ vội chặn trước mặt: “Ui ui ui, tốt xấu gì An Bình cũng được coi là một nửa đồ đệ của ta, đường ca người không cho ta mặt mũi sao, lại nói, không chỉ là hậu bối trong nhà, còn là nữ nhi nhà mà.”

Tiêu Tĩnh cuối cùng ngừng lại, giựt giựt khóe miệng: “Cũng chỉ có người coi nó là nữ nhi thôi.”

“.....”

An Bình khoanh tay, mặt tỉnh bơ: “Còn nữa nha, Trẫm cảm thấy hoàng thúc người nghĩ ngơi cũng đủ rồi, thời gian tới sẽ trả soái ân lại cho người, để người về lại Tây Bắc, thế nào, vui chứ ạ?”

“Bệ hạ đây là đang bỏ thí phải không?” Tiêu Tĩnh híp mắt, lại bẻ ngón tay như thể muốn lao tới, Lâm Dật và Tiêu Từ tay chân luống cuống giữ hấn lại: “Bình tĩnh mà, bình tĩnh.....”

Chúng cung nhân canh giữ ở đằng xa trông thấy thì âm thầm bàn tán, bị Viên Hi trách mắng vung tay đuổi đi: “Nhìn cái gì mà nhìn? Thục vương điện hạ bộ đang diễn kịch à! Một đám không có mắt nhìn!”

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Đến Rồi, Quân Thần Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 43

Chuyển ngữ: Mic

Vào thu, Tề Tôn Chi đã ở trong Tề phủ gần một tháng. Vốn dĩ An Bình thấy hấn chân bị tật, tào triều nếu có thể được thì cũng miễn, hiện giờ đương nhiên càng không cần thượng triều, cho nên suốt một tháng này, hấn một lần cũng chưa từng gặp An Bình.

Là người chung quy đều sẽ có lòng tham, lúc trước khi chưa có mấy chuyện ám muội kia, hấn vốn có thể làm như chuyện gì cũng chưa xảy ra, mà hiện tại hồ sâu tận đáy lòng đã bị khuấy nhiễu, có ngăn cũng không ngăn được những ý nghĩ lan tràn trong đó.

Một ngày không gặp, như cách ba thu, bất quá cũng chỉ là như vậy.

Lúc Tề Giản tới tìm hấn, đúng lúc thấy hấn đang ngồi sát mép nước bên hồ trong vườn cho cá ăn, bạch y trắng hơn cả tuyết, phong tư lồi lạc không thể miêu tả, chỉ là có hơi không tập trung. Mỗi trong tay không ngừng thả xuống hồ, cá trong hồ bên dưới chả còn hứng thú.

“Con đây là đang định đem lượng thức ăn trong nửa năm của chúng nó cho hết một lần à.” Ông quả thực nhìn không nổi nữa, đi qua cướp lấy hộp thức ăn trong tay hấn.

Tề Tôn Chi sực tỉnh, cười nói: “Phụ thân sao lại đến đây?”

“Đương nhiên là có việc tìm con thương lượng.” Cũng không biết liệu có phải do nóng vội, Tề đại học sĩ trước giờ cứ chỉ nhả nhận thế nhưng lại ngồi phịch lên tảng đá bên cạnh hấn: “Tôn Chi, lúc trước con và bệ hạ thân mật, vì phụ cũng chưa từng hỏi nhiều, hiện giờ con vì sao lại không vào cung nữa?”

“Thân cận với bệ hạ đương nhiên là vì công việc, đạo này rành rồi mà thôi.” Tề Tôn Chi cười như gió xuân, trên mặt không còn chút nào nét ủ rũ trước đó.

Tề Giản hoài nghi nhìn hấn một cái, cũng không hỏi nhiều: “Vậy ta nói chính sự, bệ hạ dạo gần đây có chút kỳ quái, mấy lão thần chúng ta không biết suy nghĩ trong đầu người, cho nên nếu như con không có hiềm khích gì với bệ hạ thì không ngại vào cung thăm dò thử, rốt cuộc người đang có ý định gì.”

Tề Tôn Chi có chút khó hiểu: “Có gì kỳ lạ ạ?”

“Ồ, quên không nói với con, sứ thần Tây Nhung lại tăng thêm điều kiện đề thân, xem ý định của bệ hạ, hình như muốn đồng ý, đây còn không phải kỳ lạ ư?”

“Cái gì?” Hân nhất thời sửng người.

Nàng muốn đồng ý? Lần trước rõ ràng đã cự tuyệt hai sứ thần đó rồi, bây giờ vì sao lại thay đổi chủ ý?

Đúng rồi, hôm đó nàng từng nói, nếu điều kiện Tây Nhung đưa ra đủ tốt, nàng cũng có thể sẽ chấp nhận. ...

“Kính ngạc nhỉ?” Tề Giản chống gối thở dài: “Bệ hạ không như người khác, nàng là chủ của hai nước, khoan nói tới Tây Nhung vốn giáo quyết hay thay đổi, chỉ xét đây là quốc gia nhỏ bé một phương, Tây Nhung vương cũng tuyệt đối không xứng với bệ hạ. Cho nên Thủ phụ và ta thương nghị một phen, con nếu đã gần gũi với bệ hạ, chỉ bằng vào hỏi thử người rốt cuộc đang định làm gì, cũng vừa hay để mấy thần tử bọn ta trong lòng có tính toán với.”

Tề Tôn Chi một hồi lâu vẫn chưa nhúc nhích, nghệt ra như tượng đất, chỉ có ánh mắt nhìn chăm chăm mặt hồ kia là để lộ một khe cảm xúc rất nhỏ tận đáy lòng, từ bên trong đó len lỏi luồn lách, như thể bất cứ lúc nào cũng có thể bộc phát ra một loại tâm tình không rõ tên. Thế nhưng cuối cùng, hân chỉ siết chặt tay vịn xe lăn, gạt đầu một cái với phụ thân: “Được, con đợi một lúc rồi sẽ vào cung cầu kiến bệ hạ.”

Lúc màn đêm vừa buông xuống, Tề Tôn Chi vào cung. An Bình vẫn còn đang phê duyệt tấu chương trong Ngự thư phòng, hân liền đợi bên ngoài, đối diện với ánh mắt thăm dò của Song Cửu.

Viên Hi vừa hân hoan, vừa khích lệ, bởi vì Tề thiếu sư cuối cùng biết hối cải rồi, xem ra vẫn có hi vọng giữ chức như cũ a! Hân vui mừng hớn hờ chạy đi báo với An Bình, nhưng bị tạt thẳng một chậu nước lạnh.

An Bình chỉ không mặn không nhạt nhìn hân một cái, mạnh mẽ thốt ra hai chữ: “Không gấp.”

Người ngoài cửa đương nhiên đã nghe thấy, cho dù biết là diễn kịch, nhưng nghe thấy lời này thì ánh mắt vẫn không khỏi buồn bã. Song Cửu nhếch môi, không có biểu hiện dư thừa nào, chỉ kiên nhẫn đợi câu sau.

Thế nhưng không có câu sau, An Bình không nói gì nữa, Tề Tôn Chi cũng không rời đi.

Nàng ngồi trong ánh nến sáng rực, hân cô độc trong màn đêm, chỉ một cánh cửa ngăn cách đôi bên, nhìn như rất gần, nhưng lại cũng rất xa.

Mãi đến khi hạt mưa tí tách rơi xuống, mang theo một tia lạnh giá khi vào thu len lỏi vào da thịt, Tề Tôn Chi vẫn như cũ không hề rời đi. Đêm càng lúc càng khuya, mưa cũng càng ngày càng to, hân vẫn ngồi đấy, mặt trầm như nước, đáy lòng trái lại từ đầu chí cuối không hề yên tĩnh.

Người muốn gặp đang ở đây, chỉ cần đẩy cửa liền có thể bước ra, sao nỡ rời đi?

Cửa cuối cùng cũng mở, nhưng người đi ra lại là Viên Hi, hân nói với Song Cửu mấy câu gì đấy, người kia chần chừ trong thoáng chốc liền cất bước đi.

“Oái, Thiếu sư đại nhân, ngài đang làm gì vậy?” Đuổi Song Cửu đi rồi, Viên Hi liền lập tức chạy qua, không kịp trở lại lấy ô liền loạn xạ nhấc tay áo che mưa: “Ngài lần trước không phải vừa mới bị thương sao, đừng hủy hoại thân thể, nhanh trở về chút đi mà, bệ hạ hết giận thì sẽ không có chuyện gì, nô tài sẽ nói vài lời cho ngài. ....”

“Làm phiền công công lại đi bẩm báo một tiếng.” Tề Tôn Chi ngắt lời hân, Viên Hi bất đắc dĩ, đành phải lại chạy trở vào Ngự thư phòng.

“Bệ hạ, Thiếu sư đại nhân vẫn chưa đi đâu.” Hân chạy tới trước mặt An Bình, cẩn cẩn thận thận quan sát sắc mặt nàng: “Ngài thật sự không định gấp?”

An Bình đầu cũng không ngước lên, tiếp tục phê tấu chương: “Song Cửu đi rồi?”

“Đạ.”

“Lại đi khuyên Thiếu sư, bảo hân về đi, nói Trẫm tạm thời không rảnh là được.”

Viên Hi bạng quai hàm, ôm tâm tình đồng cảm với Thiếu sư đại nhân bước ra khuyên nhủ, thế nhưng chưa được bao lâu đã lại trở về, cọ cọ chân không nói lời nào.

An Bình ngẩng đầu: “Sao rồi, vẫn không đi?”

Viên Hi gạt gạt đầu, lí nhí nói: “Thiếu sư đại nhân nói muốn gặp bệ hạ một lần. ....”

An Bình thoáng ngừng tay, nét mặt hơi thay đổi, từ từ gác bút trong tay xuống. Ngọn đèn trước mặt ‘tách’ một tiếng bùng lên hoa lửa, ánh sáng đột nhiên bùng lên, kể đó càng lúc càng tỏa ra hơi nóng. ...

Mưa thu dai dẳng, lại mang theo khí lạnh, dầm lâu cuối cùng sẽ không chịu nổi. Tề Tôn Chi đưa tay ôm cánh tay bị thương, tránh để bị nước mưa ngấm vào, khoảnh khắc này chợt cảm thấy bản thân thập phần cố chấp. Chuyện của An Bình trước giờ hân ủng hộ nhất, bất kể là yêu cầu gì, có lý cũng được, vô lý cũng được, chưa từng nghiến cứu kỹ, chỉ là hôm nay, nghe thấy nàng có thể sẽ đồng ý lời cầu thân của Tây Nhung thì không đành lòng được.

Tiếng mưa trên đỉnh đầu chợt nhỏ đi đôi chút, trái lại có tiếng vang lộp độp nho nhỏ quanh quần bên tai, hần ngẩng lên, có người cầm ô che mưa, im lặng đứng trước mặt.

“Bây giờ ngay cả người cũng ngang bướng, Trẫm thực đau đầu.”

Hần nhếch khóe miệng: “Làm phiền bệ hạ quan tâm, vi thần đáng chết.”

“Cứ như vậy, trái lại thật sự có thể sẽ chết đó.” An Bình lắc đầu một cái, quay qua nói với Viên Hi: “Dẫn Thiếu sư tới thiên điện thay y phục khô, Trẫm sẽ tới sau.”

Tề Tôn Chi khẽ mỉm cười, nói tạ ơn, Viên Hi ở phía kia đã vui vẻ bước lên trước đẩy hần, thiếu điều còn muốn cô vũ khích lệ hần một phen.

Đến thiên điện, tắm rửa qua rồi thay y phục, An Bình vẫn bận rộn chưa xong, hần liền lặng lẽ ngồi bên bàn mà chờ. Vừa rồi Viên Hi vào lấy y phục ướt của hần, hần nhớ ra trong tay áo hần còn cất cây trầm kia của An Bình, liền lấy ra, lúc này cầm trong tay đùa nghịch.

Không bao lâu, cửa điện ‘cách’ một tiếng đẩy ra, An Bình đi vào, quay lưng về phía hần gấp ô, khẽ vẩy nước gác bên cửa, sau đó khép cửa lại.

Chẳng qua một tháng không gặp, giờ phút này chỉ nhìn thấy bóng dáng ấy thôi, Tề Tôn Chi đã có chút căng thẳng không hiểu vì sao, đem cây trầm cất kỹ, giấu đi tâm trạng mới hỏi: “Bệ hạ tự đến à? Sao ngay cả người che ô cũng không có?”

“Đúng thế, tự mình tới.” An Bình đi đến trước mặt hần, nhún mảy, trên mặt đều là vẻ chế nhạo: “Mới bao lâu mà người đã vội chạy vào cung, nhớ Trẫm đến thế?”

Nghe thấy giọng nói thân thuộc này, hần mới hoàn toàn an tâm, khẽ cười nói: “Cũng không phải, đêm ngày tưởng nhớ, trần trọc trần trụi thôi.”

1 Kinh Thi:

Yếu điệu thực nữ, ngụ mị cầu chi

Cầu chi bất đắc ngụ mị tư phục

Người con gái thiện lương xinh đẹp, nằm mơ cũng nghĩ đến nàng. Theo đuổi nàng nhưng không được, đêm ngày tưởng nhớ.

“Ha ha.....” An Bình bật cười, ngồi xuống đối diện với hần: “Nói đi, tìm Trẫm có việc gì?”

Tề Tôn Chi vốn định hỏi thẳng, nhưng nhìn nàng thì đột nhiên lại không nói ra lời được. Hần quá quen với tính cách của nàng, nhưng lại không nắm rõ được suy nghĩ trong đầu nàng, cũng có thể vào lúc người trông chờ một đáp án nên có, nàng lại thường đưa ra một câu trả lời khác. Mà hần vẫn luôn đuổi theo bước chân nàng, đi đi rồi lại dừng dừng, lúc nàng dừng lại, hần trông lên ngưỡng vọng.

Vì thế hần cuối cùng chỉ rũ mắt, thấp giọng nói: “Vi thần muốn tới hỏi bệ hạ xin một kiến giải.”

“Ồ?”

“Vi thần cũng đã ở trên giường rồng ngủ một đêm, bệ hạ ngài cũng không chỉ chiếm tiện nghi của vi thần một lần, nhìn thế nào, cũng phải chịu trách nhiệm chứ nhỉ?”

Sắc mặt An Bình vốn vô cùng nghiêm chỉnh, chợt phì một tiếng cười khúc khích: “Nghe người nói như vậy, thật sự cảm thấy không quen.”

Sắc mặt Tề Tôn Chi hơi đen lại: “Bệ hạ, vi thần rất có phẩm hạnh.”

“Gì chứ?”

“.....”

“Vậy người muốn Trẫm chịu trách nhiệm thế nào đây?” An Bình khoanh tay, ý cười trong mắt vẫn không giấu được như cũ: “Trẫm không phải mấy vị đế vương trước đây, nơi này cũng không phải Thanh Hải quốc, cho dù có lòng muốn mở rộng hậu cung thì cũng không dám tùy tiện thực hiện đâu, nhưng nếu như học theo Võ hậu kiếm vài nam sủng thì cảm thấy ừ khuất cho người.”

Ánh mắt Tề Tôn Chi khẽ tối, thì ra trong lòng nàng, mình chẳng qua cũng chỉ như thế, chung quy không phải là duy nhất. Vị trí duy nhất đó, thật sự muốn giữ lại cho Tây Nhung vương ư?

Ánh mắt An Bình lướt qua nơi thái dương đang cúi xuống của hần, giống như nhìn thấy gì đấy, nhưng lại làm như hoàn toàn không để ý: “Có điều người có thể an tâm, Trẫm tốt xấu gì cũng sẽ nuôi người, nếu không ai hỏi tới người, Trẫm cũng sẽ chiều cô người.”

“Như vậy, bệ hạ định nuôi vi thần bao lâu?”

“Nuôi tới một ngày nào đó người qua đời, thế nào?” Ngực khí của nàng chợt trở nên dịu dàng, giống như muốn tiến vào lòng hần.

Tề Tôn Chi bật cười, ngẩng đầu nhìn nàng: “Mạng này của vi thần trao cho bệ hạ, bệ hạ nói không cần, vi thần sẽ chết.”

An Bình không lên tiếng, chỉ kiên định nhìn hắn, một lúc lâu sau, đưa tay vuốt má hắn: “Nhớ lời người nói ngày hôm nay.”

Những lời mờ ám nàng từng nói với hắn trước đây đa phần đều là đùa giỡn, chỉ có câu này, không chút mập mờ, xuất phát từ chân tâm. Ngàn thuyền lướt qua, thương hải tang điền, hắn vẫn có thể ở bên cạnh mình, cho dù chỉ là cái vãi lẫn nhau, nhưng ở trên đỉnh cao nhất, ít ra cũng không quá cô độc.

Tề Tôn Chi thuận thế kéo giữ tay nàng, ánh mắt dưới ánh nến dịu dàng đa tình: “Vi thần cả người đều đã là của bệ hạ rồi, sao quên được.”

“Đừng nói chắc chắn như vậy, Trẫm hôm đó đâu có thật sự ăn người.”

Nàng nhếch môi trêu ghẹo, vừa dứt lời, bàn tay đột nhiên bị dùng lực kéo tới, người cũng theo đó nghiêng về trước, rồi văng vẳng rơi vào lòng Tề Tôn Chi. Tay hắn ôm siết eo nàng, cánh môi kề sát bên tai nàng thấp giọng: “Vậy hôm nay thành thật là được rồi.”

An Bình ngẩng đầu nghi hoặc nhìn hắn, híp mắt nói: “Người đây là đang khinh bạc Trẫm?”

“Không, bệ hạ,” Tề Tôn Chi hôn má nàng: “Đây là hầu hạ, hay nói cách khác.....thị tẩm”

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Đến Rồi, Quân Thần Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 44

Chuyển ngữ: Mic

Đêm đến, mưa càng lúc càng to, cơn hồ là mưa như trút nước. Viên Hi cho hạ nhân đưa Tề Tôn Chi vào cung hỏi Tề phủ, lúc quay đầu lặng lẽ nhìn một cái về hướng thiên điện, như ý nguyện của hắn, đèn đã tắt rồi.

Viên Hi công công tự xưng chính trực không đi đường tắt trước hết cảm tạ ông trời ban tặng cơn mưa thật đúng lúc, sau đó lại hướng lên trời âm thầm cầu khẩn, ngày nào đó ôm chân Tề thiếu sư chắc chắn phải thành công a! =V=

Mà bên này vừa nghĩ xong, bên kia đã có người đội mưa gửi thư tới tay hắn...

Gió thu len lỏi vào nội điện, sa trường tung bay, bốn bề ánh sáng yếu ớt, hai người trên giường gần như chỉ có thể nhìn thấy đường nét mờ hồ của đối phương.

Qua một lúc lâu, tiếng nói An Bình mang theo buồn bực truyền ra: “Người làm cái gì mà cứ luôn đề Trẫm?”

“Bệ hạ, đã là hầu hạ, đương nhiên để vi thần phục vụ ngài rồi.” Lời Tề Tôn Chi nói cực kỳ cực kỳ thành khẩn, nhưng An Bình nghe thấy lại thành ra ý tứ nham hiểm giả dối.

Nàng đâu phải nữ tử đoan trang rụt rè, càng không để những thứ như phụ đức giáo điều trói buộc mình, huống chi nàng cũng không bài xích Tề Tôn Chi. Nhưng đường đường là đế vương một nước lại bị người ta áp đảo trên giường, đây là gì?

Tay dùng lực chuẩn bị đẩy hắn ra, nhưng người phía trên đã cúi đầu xuống, lập tức hôn nàng.

Nụ hôn này không gấp gáp không ngang ngược bá đạo, chỉ triền miên mà mãnh liệt, xúc cảm hơi man mát từng chút quét qua cánh môi nàng, phác họa từng đường nét. Dục niệm, tình ý, chần chừ cùng buông thả, ngàn vạn cảm xúc giao thoa, mãi đến khi nàng mở miệng, mặc hắn cùng mình dây dưa.

Một nụ hôn thâm tình không dứt, một nụ hôn đến thiên hoang địa lão.

Ngón tay thon dài uốn lượn lướt qua gò má nàng, lại phủ lên cổ, cổ áo từ từ bị kéo ra, một tay sớm đã rút đai lưng nàng, giống như lần đầu nàng đối với hắn. Ý thức An Bình vẫn tỉnh táo như cũ, tựa tiểu phi tiểu hỏi một câu: “Người đây là đang phục thù?”

“Bệ hạ, vi thần nói rồi, đây là hầu hạ.” Giọng nói hắn thế nhưng hơi khàn, trong lòng không khỏi tự giễu, bất luận chủ đạo có phải là hắn hay không, người động tình trước nhất chắc chắn là hắn.

Cánh môi dán lên xương quai xanh của nàng, nhẹ nhàng gặm cắn, bàn tay từ từ di chuyển, mà nàng bên dưới hắn nở rộ, từng xanh hiên ngang mở ra đóa hoa diễm lệ, là sự câu dẫn cực hạn mà lóa mắt, cướp đi hồn người.

Tề Tôn Chi cũng không thông thạo, hay nói là còn rất trức trắc, so với lời hắn thì động tác đã sớm bán đứng hắn. Thế nhưng tình là loại thuốc kích tình tốt nhất. Hắn ôm chặt nàng, cơn hồ muốn đem nàng khảm vào cơ thể của chính mình, hai tay di chuyển đến sau lưng nàng, không phải lấy lòng, chỉ là muốn cho nàng càng nhiều ấm áp, mặc dù cơ thể của hắn cũng không có bao nhiêu hơi ấm.

Đôi môi dán lên da thịt cứ thế một đường mà hôn, mãi đến khi đến chỗ mẫn cảm, An Bình cuối cùng khe khẽ run rẩy, miệng ‘um’ lên một tiếng. Như thể được khích lệ, Tề Tôn Chi cuối cùng cảm thấy nữ tử có khả năng tự chủ đến đáng sợ này ở trước mặt mình đã có một khe hở.

An Bình đưa tay cởi áo hần, ngón tay dán lên da thịt trần trụi nơi lưng hần, kéo hần đến gần mình, nhẹ gọi một tiếng: “Từ Đô.....”

Không một lời lẽ dư thừa nào, càng không có ngữ điệu đa tình, chỉ là tiếng xưng hô bình thường nhất, nhưng lại khiến hần liên tiếp thối lui, từng chút từng chút đắm chìm.

Tề Tôn Chi nhớ đến nhiều năm trước khi lần đầu vào cung, bóng dáng non nớt nhưng tôn quý ấy, cô đơn ngồi trong gió xuân, tình cờ ngược mắt nhìn cũng đoan trang tao nhã, khiến người ta không dám nhìn thẳng. Tối ngày hôm đó lần đầu tiên nàng vào Quốc tử giám, bạch y nam trang, phong lưu thoát mái phe phẩy quạt đi qua trước mặt hần, dừng bước nhìn, khóe mắt chân mày đều là nét cười đắc ý, như thể cười hần bất quá mới xa cách hai ba năm đã không nhận ra nàng.

Thế nhưng hần sao lại nhận không ra chứ. Bất luận dung mạo tính cách thay đổi thế nào, cảm giác cô đơn trống vắng như nhập vào tận xương tủy cùng với nét cao ngạo ghi khắc trên sống lưng kiên cường ấy, chưa bao giờ thay đổi.

Suy nghĩ càng sâu, động tác cũng càng trở nên mãnh liệt, người dưới thân cuối cùng bắt đầu thờ dốc, hần dùng sức đem nàng ôm vào trong ngực, hôn nàng thật sâu, mút mát khẽ cắn, mang theo ý không cam lòng, thậm chí là kích động.

Người bảo vệ suốt mười mấy năm, không thể trao nàng cho bất kỳ ai, tuyệt đối không thể!

Điều hần quan tâm không phải là danh phận, nam sủng cũng được, một người trong hậu cung cũng không sao, đối với hần mà nói, cho dù cả đời này bị người khác chỉ chỉ trỏ trỏ, chỉ cần có thể ở cạnh nàng thì không có gì là quan trọng. Cửu trùng cung điện mặc dù tốt, nhưng nơi hần muốn trú lại, chỉ có trái tim nàng mà thôi.

Có điều không thể cùng người khác chia sẻ, lúc thật lòng yêu một người, sao có thể khoan dung bên cạnh nàng còn có kẻ khác?

Như hần ở độ tuổi này, nếu không phải An Bình, có lẽ ngay cả một chức quan chính thức cũng không có. Lúc trước không chỉ một lần bị người cười nhạo nói ngực không có chí lớn, nhưng thế thì sao chứ? Trong lòng nàng chứa cả thiên hạ, mà trong lòng hần, chỉ chứa mình nàng.

Nàng chính là cả thế giới của hần.

Mưu trí của hần, võ nghệ của hần, tất cả mọi thứ của hần, xa rồi người này, tình nguyện che giấu cả đời. Mặt trời lên trăng lặn xuống, biển sâu chìm nổi, hần chẳng qua chỉ là một con thuyền nhỏ, nhưng vẫn vọng tưởng cho nàng một nơi trú ẩn vững chắc to rộng, chỉ thế mà thôi.

Thống khổ, trống rỗng, khoái cảm.....An Bình từ trong đủ loại tâm tình mở mắt nhìn hần, chỉ thấy đường nét bờ vai rộng rón mơn hờ. Rõ ràng là cơ thể gầy yếu mỏng manh, nhưng lại lộ nét vững chãi như núi. Nàng như thể lần đầu tiên hiểu được hần, lại như thể chưa bao giờ thật sự hiểu hần.

Từ lúc quyết định bước lên vị trí này, từ lúc dùng quạt nâng cầm người thiếu niên mỹ mạo đầu tiên thì nàng sớm đã cất dứt ý niệm này. Nơi cao không chịu nổi gió lạnh, khi quyết định muốn đứng ở vị trí tối cao, sẽ phải thừa nhận những đã kích ngầm ngầm hoặc công khai theo đó mà tới.

Thế nên nàng không thể có nhược điểm, mà tình cảm vừa vụn lại là nhược điểm lớn nhất của con người.

Tề Tôn Chi chính là kẻ gốc nhất đời, ở trước mặt người khác nguy trang kín kẽ không chê vào đâu được, nhưng một đêm kia đã đem nhược điểm của bản thân không chút phòng bị phơi bày ra trước mắt nàng.

“Ta rất vui người nàng triệu đến đêm nay là ta.....” Nàng từ trong ác mộng tỉnh lại, nghe thấy chính là hần thấp giọng nói như thế.

Không phải không kinh ngạc, nhưng nàng cho rằng bản thân cũng chỉ ngạc nhiên mà thôi. Tình cảm con người chẳng qua chỉ như thế, bất quá chỉ là một loại cảm xúc, nàng nghĩ như thế.

Vì thế lúc lên triều, nàng là minh quân, hần là cận thần, đôi bên vẫn như trước không lưu tình, độc mồm độc miệng chế giễu chòng ghẹo, thời gian cứ thế trôi qua, cái gì cũng không thay đổi.

Đến khi Chu Liên Tương nói nàng ấy thích Tề Tôn Chi.

Vì sao lại thích một người như vậy? Vô lại lại ác miệng, không có tiết tháo không chút đáng tin! Nhưng nàng lại đột nhiên nổi giận.

Nàng-Tiêu Duệ Tiêu An Bình, Sùng An bệ hạ – chủ của hai nước, thế nhưng lại vì chuyện này mà tức giận.

Ẩn nhẫn, trầm trọc, thờ ơ lạnh nhạt, chờ đến khi nghe thấy hần mặt dày nói “ta đã là người của bệ hạ rồi?”, trong lòng lại chột bình lặng.

Loại tình cảm này dưới sự kìm hãm như mưa giạt gió gào, tàn phá mưu trí hoài bão nàng ôm ấp, âm u như vực sâu. Trái tim này đã qua muôn ngàn thử thách, thà gãy quyết không cong, nhỏ thì lấy mạng người, lớn thì khuynh đảo thiên hạ, nhưng lại bị ánh mắt của hần làm rung động.

Đôi mắt ấy chỉ cần một dấu hiệu của nàng liền có thể hiểu được suy nghĩ của nàng, đôi mắt ấy cũng chỉ nhìn thấy nàng.

Bên ngoài che mắt, mãi đến bây giờ nàng mới nhìn thấy bên cạnh có người luôn dõi theo, chưa từng lãng quên.

Nhưng lúc này, cho dù muốn ôm chặt người trước mặt, nàng cũng chỉ đưa tay, từng chút từng chút, chậm rãi đẩy hất ra: “Từ Đô, hiện giờ vẫn không được....”

Người phía trên nháy mắt bất động, kể đó là một khoảng lặng thật lớn bao phủ đôi bên.

Sau đó, sự tĩnh lặng bị phá vỡ, ngoài cửa điện vang lên giọng nói xấu hổ của Viên Hi: “Bệ hạ, sứ thần Tây Nhung gửi sứ tâu tới, nói.....nói.....”

An Bình nghe thế lập tức khép vạt áo, ngồi dậy: “Nói!”

“Tây Nhung vương đã dẫn người đến Lương đô, muốn tự mình cầu hôn bệ hạ.....” Giọng Viên Hi càng lúc càng thấp, trong lòng đồng thời vì Tề thiếu sư đáng thương mà đỏ lệ chưa xớt.

Hai người trong điện đều không lên tiếng, một lúc lâu sau, An Bình nhẹ thở dài một tiếng, chỉnh lại trang phục định xuống giường. Cần đến rồi cuộc sẽ đến, trách nhiệm của đế vương dù thế nào cũng trốn không thoát.

Thế nhưng cơ thể lại chợt bị người từ sau lưng giữ lấy: “Bệ hạ lẽ nào thật sự định đồng ý lời cầu thân của Tây Nhung?”

Môi Tề Tôn Chi dán sát bên tai nàng, ngữ khí trầm thấp mà dụ hoặc ẩn chứa áp lực cùng không cam lòng, theo hơi thở ấm nóng lượn lờ bên gáy nàng, nhưng lại khiến cơ thể An Bình khê cứng lại.

“Người vì nguyên nhân này mới ở lại?”

Người sau lưng sững sờ, An Bình đã giẫy khỏi vòng ôm của hân tự mình mặc y phục xuống giường, sau đó trong điện sáng lên ánh nến. Nàng ngồi trước bàn trang điểm chải tóc, mặc dù chưa từng nhiều lời, nhưng rõ ràng đã có chút xa cách.

Tề Tôn Chi khoác áo, tựa vào đầu giường, nhìn chằm chằm nửa gương mặt có chút mơ hồ dưới ánh nến của nàng: “Ta sớm đã muốn lưu lại, chuyện Tây Nhung chẳng qua là cái có mà thôi.”

Hắn không tự xưng ‘vi thần’, cũng vứt bỏ ngữ khí đùa giỡn trước giờ, chỉ là tuyên bố, nghiêm túc mà chân thành.

An Bình đặt cây lược trong tay xuống, quay đầu nhìn hắn, nhếch nhếch khóe miệng: “Thì ra là vậy.”

Không cần nhiều lời, một câu đã giải thích tất cả.

Nàng đứng dậy đi đến ngồi xuống cạnh hắn, bàn tay áp lên mặt hắn: “Chuyện Tây Nhung, Trẫm sẽ xử lý thỏa đáng, đạo này ngươi vẫn nên ít vào cung mới tốt.”

“Nếu là vì Song Cửu, bệ hạ có thể an tâm” Tề Tôn Chi bắt lấy tay nàng ôm gọn trong lòng bàn tay: “Hắn sẽ không dám manh động”

An Bình thở dài, bên cạnh nàng âm mưu quỷ kế tầng tầng lớp lớp, há chỉ dừng lại ở một mình Song Cửu? Căn cơ chưa ổn, Tây Nhung chưa diệt trừ, chung quy sẽ có vô số bàn tay âm thầm rục rịch, chờ dịp kéo nàng xuống. Huống hồ vào thời điểm cầu thân khẩn cấp như thế này, sự xuất hiện của hắn sẽ là trở ngại với người nào đó.

Nàng nhắc bàn tay không bị giữ kia vỗ vỗ tay hắn: “Từ Đô, làm như Trẫm nói.”

Tề Tôn Chi không nói gì, nhẹ rút tay, chỉnh lại y sam thẳng thớm, buộc tóc lên sau đầu, không đối mặt với nàng thấp giọng nói: “Vi thần dường như đã tạo thành phiền phức cho bệ hạ.”

An Bình thoáng kinh ngạc, dưới ánh nến, nửa bên sườn mặt hắn tái nhợt, mi mắt rũ xuống, hàng mi dài che đi ánh mắt. Lòng nàng chợt nảy sinh cảm giác không đành lòng, thậm chí muốn dùng sức ôm lấy hắn, thế nhưng bàn tay vừa đưa ra được một tấc, cuối cùng vẫn dừng lại.

“Trẫm là quốc vương, bách tính làm trọng, ngươi nên hiểu.”

“Vi thần hiểu rõ,” Tề Tôn Chi chống người ngồi lên xe lăn đặt cạnh giường, nhìn nàng một cái: “Bệ hạ làm gì, vi thần đều hiểu.”

Hắn xoay người hướng bên ngoài mà đi, Viên Hi trông thấy, vội vàng chạy lên giúp đỡ. Lúc An Bình theo sau bước ra, Viên Hi đã mặt mày ảm đạm bụng ô tiền hất đi trong màn đêm.

Nàng đứng nơi cửa nhìn theo bóng lưng áo trắng từng chút từng chút hòa vào trong màn mưa đêm tối, cô đơn lạnh lẽ, không còn nữa sự dịu dàng trước đó, lại trở về một Tề thiếu sư cẩn thận như thường.

Mặt trời lên trắng lặn xuống, biển sâu chìm nổi, hân chẳng qua chỉ là một chiếc thuyền con, nhưng vẫn luôn vọng tưởng muốn cho nàng một nơi trú ngụ bình yên rộng lớn, nhưng đã quên nàng là côn trùng, bay xa vạn dặm, vốn sẽ không ổn định ở một nơi.

Vì thế, duyên khởi, tình kết, tâm tại, người đi....

Chương 45

Chuyển ngữ: Mic

Tin Tây Nhung vương đích thân dẫn binh mã đến Lương đô cầu thân rất nhanh đã truyền khắp trong ngoài triều đình, chúng đại thần sôi nổi nghị luận, triều đường như sục sôi. Mà An Bình chỉ yên lặng lắng nghe, trầm tĩnh quan sát, những điều khác cũng chưa từng biểu hiện qua.

Nhưng tin này truyền tới chưa được bao lâu thì lại xảy ra biến cố, Tây Nhung vương dọc đường mắc bệnh, tạm thời dừng chân ở Thanh Hải quốc.

Đến lúc này An Bình mới có động tĩnh, lần lượt mấy bận triệu kiến nội các đại thần và võ tướng. Tình hình như vậy chỉ từng xảy ra trước lúc nàng đăng cơ, thế nên chúng đại thần nhìn không được suy đoán hoàng đế bệ hạ liệu có phải lại có hành động lớn gì đó.

Tiểu là bọn họ đoán không đúng, rất nhanh An Bình đã trở lại như thường, thượng triều hạ triều, phê duyệt tấu chương, rành mạch phân minh, từng bước từng bước. Thân tử tốt tính thì thờ ngấn than dài, thân tử nóng tính thì đập bàn lật ghế, đi theo một hoàng đế như vậy, tóc trên đầu sớm hay muộn cũng sẽ rụng hết đó đó đó đó!

Thủ phụ, Lưu Kha và Tề Giản ba người đương nhiên là càng không đoán được, lần trước Tề Tôn Chi ‘thăm dò’ không thành công, cũng không biết bệ hạ liệu có phải thật sự đem chung thân đại sự ra công hiến hay không đây.

“Chuyện này đích thực là vấn đề làm người ta đau đầu mà.” Trong tay An Bình cầm bức thư Thanh Hải quốc gửi tới, cười lắc đầu.

Trong thư bày tỏ sự oán giận đối với việc nàng lúc trước phớt lờ chuyện lập vương phu, đồng thời quyết liệt phản đối nàng cùng Tây Nhung vương kết thông gia.

Trong Ngự hoa viên rụng đầy lá, gió thu lạnh lẽo lượn ngoài lương đình, Lâm Dật ngồi đối diện nàng, thở dài: “Bệ hạ cuối cùng có tính toán gì?”

“Quan sát biến động.” An Bình đem chong thư đặt vào trong tay áo: “Nên tôi rút cuộc sẽ tới, Trẫm đã đợi ngày này rất lâu rồi.” Nàng tựa tiểu phi tiểu nhìn hẩn một cái, đứng dậy bước ra ngoài.

Lâm Dật nhìn theo bóng lưng nàng, trong tiết trời ngày thu lá vàng rơi rụng như vậy, nàng mặc cung trang hoa lệ bước đi, thế nhưng không hiểu vì sao lại toát lên đôi chút cảm giác cô độc tiêu điều.

Kiên quyết, cao ngạo, tự tin. Chưa bao giờ dốc sức để lộ điều gì, nhưng khí thế để vương lại khó mà che giấu.

Đại khái, đây là một trong những nguyên nhân khiến hẩn lựa chọn tiếp tục ở lại triều đường a. Có chí với thiên hạ, cũng cần phải có một vị chủ tốt, bằng không những thứ khác đều có thể chi là nói suông.

Có điều quá thâm trầm, tất cả mọi người đều muốn suy đoán ý đồ của nàng, ai nấy đều thử phỏng đoán tâm tư của nàng, nhưng không ai có thể thành công. Thế nên bên cạnh nàng không có sủng thần, bởi vì vốn dĩ không ai có thể khiến nàng vui vẻ. Thân hiển xa nhỉnh đối với nàng mà nói đương nhiên cũng không tồn tại, chúng đại thần chỉ cần phục tùng, người nào việc này, nàng cũng chưa bao giờ có ý định dựa dẫm vào ai.

Triều đường như ván cờ, triều thần là quân cờ, nàng là người xem, cũng là người một tay thao túng... Bởi là người đứng trên đỉnh Cừ Trùng, nàng cô độc lẻ loi, từ trước đến giờ đều chỉ có một mình... Lâm Dật khe khẽ thở dài, sau khi ở chung với Thẩm Thanh Tuệ, hẩn càng lĩnh hội được những khổ cực của nữ tử chốn triều đường, nhưng cũng chỉ vào thời khắc này, mới đột nhiên hiểu được Tề Tôn Chi vì sao đặt một người trong lòng hơn mười năm như vậy.

Chỉ một bóng lưng cũng có thể khiến người ta vĩnh viễn khó quên, huống chi là năm tháng đã cùng nhau trải qua.

Bầu trời nặng nề, gió lạnh từng cơn, mơ hồ có cảm giác mưa gió sắp đến. An Bình chậm rãi bước trên con đường trong cung, cung nhân qua lại đều đồng loạt cúi đầu hạ bái, nào dám nhìn thẳng. Nàng không để ý, mặc dù mắt nhìn thẳng phía trước, thế nhưng ánh mắt lại không có tiêu điểm, vì trong lòng vẫn đang từ từ suy tính kế hoạch.

Mãi tới khi một bóng áo trắng lọt vào tầm mắt, nàng mới dừng bước, lúc này mới phát hiện đã sắp tới Đông cung, trên bậc thềm trống trải có người yên lặng ngồi đấy, dường như đã đợi rất lâu.

Thầm thở dài một tiếng, một tay nàng nhắc vạt áo bước lên bậc thềm, ánh mắt từ đầu chí cuối vẫn rơi trên người hẩn, đến khi đứng trước mặt hẩn, cũng chưa từng dời đi.

“Không phải bảo người coi găng ít vào cung sao?”

Tề Tôn Chi khẽ mỉm cười, chấp tay hành lễ: “Bệ hạ thứ tội.”

Viên Hi và Song Cửu xa xa đứng nhìn, ai cũng không tới gần, thế nhưng An Bình lại phát tay cho bọn họ lùi đi, vì Tề Tôn Chi đợi ở đây, chung quy khiến nàng cảm thấy hân hoan như muốn nói gì đấy, mà nàng cũng không hi vọng người thứ ba nghe thấy.

“Có lời nói với Trẫm?” An Bình đứng bên lan can, nghiêng người đối diện với hắn, nhìn chằm chằm góc mái hiên cong vút hình trăng khuyết xa xa.

“Bệ hạ biết vì thần định nói gì.” Tề Tôn Chi chăm chú nhìn sùn mặt nàng, bàn tay siết chặt tay vịn, một lúc sau mới nói: “Bách tính đương nhiên quan trọng, nhưng vì thần hi vọng bệ hạ đừng đánh bạc với chung thân đại sự của mình.”

“Hừm?” An Bình quay đầu nhìn hắn, cảm khẽ nhếch lên, nhếch khóe miệng: “Không hổ là Thiếu sư, ngay cả chung thân đại sự của Trẫm cũng muốn can thiệp.”

Tề Tôn Chi nét mặt chợt cứng lại, mỉm môi không nói, nhưng thấy nàng quay người đối diện với mình, cúi xuống nói: “Ngươi đặc biệt vào cung là vì nói điều này?” Ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve gò má hắn, trên mặt là ý cười thú vị: “Là muốn nói ngươi thích Trẫm, có phải không?”

Tề Tôn Chi bất ngờ ngược mắt trừng nàng, lẽ nào trong mắt nàng, đây là lời nói đùa?

Không phải là không đủ kiên nhẫn, chỉ là nghĩ thấy Tây Nhung vương sắp đến, chung quy sẽ có náo động gì đó do lòng người mà nên. Nàng là minh quân, sẽ không vì muôn dân trăm họ mà để ý đến tư tình, nàng có thể nhịn, cũng nguyện ý lặng lẽ chống đỡ, nhưng vẫn muốn một câu nói của nàng. Thế nhưng nàng cái gì cũng không nói, trái lại hỏi ngược lại một câu như vậy.

Đưa tay kéo bàn tay đang dán trên gò má mình của nàng xuống, hắn dùng sức giữ chặt, trong mắt như thể có cuồng phong bạo vũ, gần như hung hăng gầm nhẹ: “Tiêu An Bình, ta đối với nàng từ trước đến giờ không chỉ là thích!”

Không chỉ là thích, ngay cả từ ‘yêu’ cũng không đủ để biểu đạt. Nhiều năm như vậy, quãng thời gian âm thầm dõi theo nàng ấy, những câu nói động lòng người chưa bao giờ thốt ra ấy, cuối cùng chỉ hóa thành một câu này.

An Bình cái gì cũng không nói, ngoại trừ đã thu lại ý cười, nét mặt cơ hồ không có bất kỳ thay đổi gì.

Đôi mắt ấy gần trong gang tấc, tựa như hắc ngọc, vỡ thành từng đốm từng đốm ánh sáng, dập dờn, tiêu tan, tựa như chính cảm xúc của hắn lúc này. Nàng chưa bao giờ thấy hắn nổi giận, trước đây bởi vì chân có tật, bị người khác châm biếm đã kích thích thế nào, thậm chí là chửi rủa, hắn cũng chỉ cười cho qua. Nhưng hắn hiện thời lại nổi giận với nàng, sắc mặt thậm chí hơi trắng bệch, cánh môi mang theo nộ ý khẽ hé mở, cơ hồ chỉ cần cúi đầu thì liền có thể chạm vào.

Là nàng bức hắn thành thế này sao? Tề thiếu sư thận trọng không có lấy một sơ hở, thế nhưng dùng ngữ khí như vậy gọi tên hý của nàng, thậm chí hiện giờ còn siết chặt ngón tay nàng.

Nàng chỉ muốn dùng cách phương thức ngày trước né tránh vấn đề này, nhưng hắn lựa chọn xé rách lớp nguy trang của nàng, trực tiếp không chút lưu tình đem phần tình cảm này đẩy đến trước mặt nàng.

Thế nhưng, hắn thắng rồi, cho dù mặt không chút biểu cảm, nhưng rung động trong lòng khó mà né tránh, mấy ngày nay vẫn luôn kìm nén, chỉ một câu nói này thôi gần như đã tan rã.

Nhưng nàng chỉ rút tay ra, đứng thẳng người lại: “Từ Đô, Trẫm hiểu tâm ý của ngươi, nhưng hiện giờ không phải là lúc, chuyện này sau này lại nói.”

Nàng nói rất bình tĩnh, mang theo uy nghiêm nên có của bậc đế vương, từng lớp từng lớp, bao bọc, che giấu con tim trước đó đang nhảy loạn.

Tề Tôn Chi lấy lại bình tĩnh, khẽ rũ mắt, gật đầu một cái: “Bệ hạ có thể hiểu được, vì thần đã cảm kích vô vàn.”

Ai cũng không lên tiếng nữa, chỉ có gió thu không hiểu thế sự lướt qua vạt áo hai người, quán quít không rời.

“Thực ra vì thần hôm nay đến đây, còn có một chuyện muốn bẩm tấu bệ hạ.” Cảm thấy có hạt mưa li ti rơi trên người, Tề Tôn Chi mới mở miệng: “Nghe nói bệ hạ có ý định đưa ám quân đến biên cương, nhưng còn thiếu người lãnh binh đáng tin cậy, vì thần nguyện tiếp nhận chuyện này.”

An Bình sững sờ nhìn hắn, trong mắt dần dần lộ ra kinh ngạc: “Ngươi làm sao biết được việc này? Tiêu Thanh Dịch vậy mà lại nói với ngươi!”

Tề Tôn Chi ngẩng đầu nhìn nàng, cười khổ: “Bệ hạ, chỉ có người không tin tưởng vì thần mà thôi.”

Tiêu Thanh Dịch đương nhiên sẽ không tùy tiện tiết lộ kế hoạch của An Bình, nhưng Tề Tôn Chi là tâm phúc của nàng, từng tay cầm lệnh bài tới quân doanh thị sát, lúc An Bình ở Thanh Hải quốc, người tin tưởng nhất cũng là hắn, cho nên có thể tiết lộ với người mình mà thôi.

Nhưng An Bình lại không cho là như vậy, nàng không vui, rất không vui, đặc biệt là sau khi nghe thấy câu này của Tề Tôn Chi. Nàng đưa tay nhắc cằm hắn, giống như hắn trước đó siết chặt ngón tay nàng, cơ hồ có chút nghiêng răng nghiêng lợi: “Trẫm không tin ngươi? Ngươi có biết biết càng nhiều, bị cuốn vào càng sâu, chính là sẽ càng dễ mất mạng!”

Tề Tôn Chi lông mi khẽ run, tích tụ trong lòng được giải bỏ đôi chút, không hề để ý đau đớn nơi cằm, trái lại khẽ bật cười: “Vì thần từng nói, bệ hạ không đồng ý, vì thần sẽ không dễ dàng chết đi.”

“Thế người hiện thời còn nói muốn lãnh binh đi đến biên cương, sao vậy, đây là cố ý tranh hơn thua với Trẫm?”

“Sao có thể chứ?” Hân chăm chú nhìn gương mặt mang theo phần nộ của nàng: “Chuyện bệ hạ muốn làm, vì thần chỉ có thể suy đoán đại khái, Tây Nhung là tai họa ngầm, mà Ngài ước chừng muốn đem nó cùng với mấy mối họa ngầm trong triều cùng lúc trừ bỏ, kế hoạch không dở như vậy, Ngài cần sự giúp đỡ.”

Ngón tay An Bình buông lỏng.

Chỉ có người cùng nàng trải qua những âm mưu tính toán mới có thể đoán được những điều này. Nàng xác thực có dự định đó, cho nên mới từng bước từng bước tính toán, không một sai sót. Thuận theo mong muốn của Lưu Tự phải hân đến biên cương cũng là tránh để hân bị cuốn vào cuộc phân tranh sắp tới. Mà Tề Tôn Chi, người không cần nhọc tâm nhất, trái lại là người cần lo lắng nhất. Nàng muốn để hân tránh xa những việc này, nhưng hân lại khẳng khái muốn đâm đầu vào.

“Người bị tật, còn muốn dẫn binh?” An Bình cố ý cười lạnh.

Tề Tôn Chi không hề ngạc nhiên, chỉ bình tĩnh phân tích: “Tần Tôn hai người ít nhất cần giữ một người ở lại trong kinh sắp xếp chu toàn, vì thần tuy chân bị tật, nhưng ám bộ không được xuất hiện ngoài sáng, cho nên để vì thần lãnh binh, trái lại càng có thể che giấu tai mắt người khác.” Hân nhìn mắt nàng, nở nụ cười: “Bệ hạ, luôn luôn chỉ có một mình, không cảm thấy mệt mỏi sao?”

Quân sự cường thịnh, mưu trí song toàn, giang sơn chính quyền, tranh giành thiên hạ gì gì đó, một mình không thể gánh vác. Người có thể tin bên cạnh nàng quá ít, chuyện khó giải quyết lại quá nhiều. Hân sao có thể vào lúc này rút trong Tề phủ, không nghe không hỏi? Kế hoạch này bất luận tỷ mỹ như thế nào, hân chỉ hi vọng nàng đừng đem chung thân đại sự của mình ra đánh cược, càng không muốn một mình nàng âm thầm chống chọi.

An Bình không trả lời, trên mặt nàng thậm chí còn lộ ra tia phần nộ, quay người định lướt qua hân rồi đi, cứ như thể triệt để cắt đứt ý định của hân, nhưng ngay khoảnh khắc ngang qua, tay đã bị hân níu lại.

“Xin bệ hạ ân chuẩn.”

Nàng thoáng giật mình. Xin, lần đầu tiên hân mở miệng xin nàng, thế nhưng lại để mạo hiểm. Dù có ngăn cản thế nào, hân cũng muốn nhảy vào vùng nước đục này!

Thời gian như ngừng trôi, chỉ có lồng ngực khẽ phập phồng của An Bình thể hiện tâm trạng không thoải mái trong lòng nàng. Đưa tay từng chút từng chút gỡ ngón tay hân, nàng phất áo bỏ đi, hung hăng bỏ lại hai từ: “Chuẩn tấu!”

Người sau lưng duỗi ngón tay trống không, kinh ngạc, khẽ cười nói cảm tạ: “Tạ chủ long ân.”

An Bình không dừng lại, hạt mưa li ti rơi xuống, bóng lưng nàng dần hòa với cửa điện u ám, cao cao tại thượng, cô tịch vạn năm.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Đến Rồi, Quân Thần Cẩn Thận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 46

Chuyển ngữ: Mic

Thu vẫn chưa qua, tiết trời càng lúc càng lạnh, mà vị Tây Nhung vương muốn tự mình đến cầu thân kia dường như rất yếu đuối, bệnh dai dẳng nằm trên giường đã lâu nhưng vẫn chưa xuất phát đến Lương đô một bước.

Tây Nhung vương không có động tĩnh, An Bình cũng im hơi lặng tiếng, chẳng qua sự im lặng của đôi bên chung quy cần có một bên phá vỡ, vì thế Thanh Hải quốc anh dũng đứng ra.

Thái thượng hoàng Đông Đức bệ hạ nói với nữ nhi: Tới đây, chúng ta sát nhập đi!

Không thể không nói Đông Đức bệ hạ cực kỳ quyết đoán, lúc đầu cất lực phản đối An Bình thôn tính Thanh Hải quốc, bà không chút niệm tình, nhưng hiện giờ đối mặt với việc Tây Nhung vương ở lý Thanh Hải quốc thì bà không thể không để mất. Dù gì khế ước đã thành giao, dứt khoát dùng một kích tấn công bất ngờ thăm dò là được. Tây Nhung quốc gia giáo quyết kia, bà mới không tin bọn họ thành thành thật thật.

Dân chúng trong Thanh Hải quốc chia thành nhiều phe, bất mãn có, mặc cho số phận cũng có, mà tại Lương quốc, An Bình đã trở thành nhân vật anh hùng. Nàng làm cách nào mà bất động thanh sắc thu tóm quốc gia này, lại làm cách nào thuyết phục họ quy phục Đại Lương, trở thành một nước chư hầu, chính là nghi vấn lớn nhất trước mắt trong lòng bách tính Lương quốc.

Đương nhiên, nếu họ biết An Bình trước khi đăng cơ đã đắc thủ, ước chừng càng ngạc nhiên hơn nữa.

Chúng vẫn nhân nhĩ sĩ từng dùng thi từ nói bóng nói gió chuyện nữ tử đảm chính, chúng vương công quý tộc từng coi khinh vị nữ đế phong lưu, thậm chí những kẻ âm mưu ý đồ kéo An Bình xuống ngựa, giờ phút này tất cả đều chấn kinh không nói nên lời, chỉ có thể ngẩng đầu mà nhìn.

Sùng Cảnh đế vào thời kỳ binh lực Lương quốc cực thịnh, nhiều lần suýt chút nữa thì diệt tộc Tây Nhung; Sùng Đức đế vào lúc binh lực cường thịnh, nhiều nhất là để Thanh Hải quốc trở thành quốc gia huynh đệ, nhưng đều là để bảo vệ quốc thổ, chưa từng vì mở rộng bờ cõi. Chỉ có Sùng An hoàng đế hiện giờ, đem một quốc gia đường đường chính chính trở thành lãnh thổ của Lương quốc.

Đất đai mấy trăm năm trước bị ngọn lửa chiến tranh chia cắt dưới tay của một nữ lưu như nàng đã được sáp nhập, không tốn lấy một binh một tốt, bản đồ Đại Lương trải rộng tới Tây Vực, nằm giữa tứ hải, hoàn toàn xứng đáng là một đế quốc không lồ. Uy thế như vậy, đủ để chấn động thiên hạ.

Về phần Tây Nhung vương sau khi nhận được tin tức, bệnh tình càng trầm trọng. ...==

Đối với hậu lễ mẫu thân gửi tới, An Bình rất vui vẻ đón nhận. Trong kế hoạch lớn sắp tới, mỗi một bước đều được tiến hành đầu vào đấy, lúc này binh định được Thanh Hải quốc, thời cơ vừa khéo.

Mà trong lúc toàn bộ bách tính trên dưới của Lương quốc đều đang kiễng chân ngóng chờ sứ thần Thanh Hải đến hoàn tất nghi thức sát nhập, ai nấy đều ôm tâm tình kích động phấn khởi thì lại có một người ảo não không vui, gần như là lấy nước mắt rửa mặt.

Người này chính là Tề đại học sĩ Tề Giản.

Người ông trước giờ không an tâm nhất chính là trưởng tử Tề Tôn Chi, vậy mà hần đột nhiên lại nói muốn rời kinh. Tề Giản năm lần bốn lượt truy hỏi, Tề Tôn Chi chỉ nói phụng mệnh chỉ của hoàng thượng ra ngoài làm việc, còn thì cái gì cũng không tiết lộ, thậm chí ngay cả ngày khởi hành hôm ấy cũng chọn lúc sẩm tối.

Ngày đó lúc Lưu Kha tiễn Lưu Tự, bộ dạng thê thê lương lương kia, Tề Giản nhìn trộm rồi còn cười nhạo ông mãi, vậy mà bây giờ tới lượt mình thì cũng không cười nổi nữa rồi. Dẫn theo gia nhân tiễn Tề Tôn Chi ra khỏi cổng thành, ôm tóm tay nhi tử dần dò dần dò rồi lại dần dò, còn định phải thêm tùy tùng bảo vệ hần, nhưng đều bị Tề Tôn Chi ngăn lại hết thảy.

“Phụ thân, con đã không còn là một đứa trẻ nữa.” Tề Tôn Chi siết tay ông, tìm tìm cười an ủi, trên người vẫn là bộ bạch y mộc mạc như ngày thường, như thể chỉ là đi dạo xung quanh rồi về mà thôi.

“Nhưng mà con...” Tề Giản muốn nói chân hần bất tiện, nhưng bất gặp ánh mắt kiên định của hần thì vẫn nuốt vào trong bụng. Bệ hạ nếu đã phái hần đi cũng tức là tin tưởng hần, người làm phụ thân sao có thể vào lúc này hắt nước lạnh. “Cũng được, con lớn rồi, ở bên ngoài mọi chuyện đều phải cẩn thận.”

Đương nói thì Tần Tôn người mặc nhung trang cười ngựa ra khỏi cổng thành, rất nhanh đã tới trước mặt: “Tề bá phụ, có con ở đây, người an tâm đi.”

Tề Giản vừa thấy hần xuất hiện, sau lưng còn có một đội binh mã thì trong lòng thoáng an tâm: “Vậy thì tốt, Khác Miễn, con chăm sóc tốt cho Tôn Chi, làm phiền con.”

Tần Tôn liên tục đồng ý, quay đầu nhìn Tề Tôn Chi đang khoan thai nhìn mình, thắm nuốt nước bọt.

Bệ hạ, Ngài sao lại phái ta đi cùng với hần chứ? Vì thần rất rất muốn ở lại kinh thành a. ....>_<

Hoàng hôn sắp tắt, hai người còn phải đi về phía trước một đoạn mới có thể hội hợp với ám bộ đại quân tiền phương, cho nên cũng không trì hoãn. Tề Tôn Chi được tùy tùng cẩn thận đỡ ngồi ngay ngắn trên xe ngựa rồi liền lên đường. Người Tề gia lưu luyện không rời, nắn nã một hồi lâu cũng không chịu rời đi, hần đành phải từ cửa sổ thò đầu ra khuyên nhủ, khó khăn lắm mới dụ được họ trở vào thành.

Trong gió thu lạnh lẽo, một tia tà dương cuối cùng đậu trên thành lầu, khắc họa nên sự huy hoàng cùng vĩ đại của tòa thành trì trăm năm này. Tề Tôn Chi lặng nhìn một lúc lâu cũng chưa thu lại ánh mắt, nhưng không phải thương thức nét riêng biệt ấy.

Dù biết nàng không thể nào xuất hiện, nhưng trong lòng vẫn ôm ấp hi vọng. Hần nở nụ cười tự giễu, quay đầu nói với Tần Tôn cười ngựa đi bên cạnh: “Thời gian không còn sớm, nhanh lên đường thôi.” Nói rồi buông mình.

Một đoàn người trang bị gọn nhẹ càng đi càng xa, một tia hi vọng trong lòng Tề Tôn Chi cũng dần dần lụi tắt, cuối cùng hoàn toàn bình lặng. Thế nhưng lúc này chỉ cần hần vén rèm quay đầu nhìn một cái, sẽ phát hiện trên con đường ngoài cổng thành ấy, có một bóng người cười ngựa trắng.

Ánh tà dương còn sót lại phản chiếu trên bộ bạch y của nàng, sợi tóc đen rũ sau lưng tung bay trong gió thu. Sau lưng là tường thành uy nghiêm, trước mặt là quan đạo rộng lớn. Thiếu nữ lặng lẽ đứng đấy, mặt trầm như nước, mâu quang thâm thúy nhìn chăm chăm chiếc xe ngựa đã đi xa, chưa hề dời mắt.

“An Bình, con đại khái không hiểu, cảm tình chân chính thì sẽ không so đo.” Nhiều năm trước lúc nàng còn ở tư trạch của Nhiếp Chính vương ở Giang Nam, Nhiếp Chính Vương Tiêu Tranh từng nói như vậy với nàng.

Khi đó hai người đang thảo luận đến “loạn thất vương” trong lịch sử năm đầu Sùng Đức, biết chuyện Tiêu Tranh thân là chủ soái, trên đường ra chiến trường lại trở về cứu ái thiếp, An Bình đưa ra quan điểm của mình: “Bá phụ chỉ dựa vào sức mạnh của chính mình bình định phản loạn, quả thực phi thường thần dũng, nhưng hành động giữa chừng cứu người...” Nàng ngập ngừng, cân nhắc nói: “Chỉ sợ không ổn, chiến trường thay đổi trong nháy mắt, nếu có bất trắc, thứ mất đi chính là giang sơn, bá phụ lẽ nào không sợ trở thành tội nhân của Đại Lương?”

Tiêu Tranh vẫn luôn không ngại trao đổi về tình hình chính trị đương thời, cũng không để bụng suy nghĩ của nàng, cho nên An Bình nói những lời này dường như cũng nằm trong dự liệu của ông. Ông vốn tính tình trầm ổn, khi ấy đã vào tuổi trung niên, tâm tư càng không để lộ ra ngoài, nhưng nghe lời này thì lại nở nụ cười hiếm hoi: “Con nói không sai, khi đó ta chạy về cứu bá mẫu con, quả thực không nên.”

An Bình sùng sốt, nàng cho rằng ông sẽ phản bác, bởi nàng hoàn toàn thấy rõ sự yêu mến mà ông dành cho bá mẫu, không, nên gọi là sủng ái mới đúng. Sủng ái đến độ không hợp chút nào với hình tượng anh hùng trong tưởng tượng của nàng.

Nhưng tiếp đó Tiêu Tranh lại nói: “Nhưng bốn vương không hối hận, đời này, quyết định dứt khoát nhất cũng là quyết định đúng đắn nhất, chính là việc này. An Bình, anh mình thân võ cũng không cần tuyệt tình đoạn ái, người đứng cầm chân chính, ra ngoài có thể bảo gia vệ quốc, về nhà vì thế tử về mảy, trong ngực chứa cả thiên hạ, vì sao không thể chứa một người?”

Trong ngực chứa cả thiên hạ, vì sao không thể chứa một người?

Nếu không có câu nói này, nàng ước chừng sẽ thật sự đoạn tình tuyệt ái, cống hiến cả cuộc đời cho giang sơn chính quyền, cống hiến cho cơ nghiệp của Đại Lương, vô ngã, vô tâm, chỉ có thiên hạ. Đến khi Tề Tổn Chi bước đến trước mặt, nàng vẫn rộng mở lòng mình dung nạp hắn.

Câu nói cuối cùng của Tiêu Tranh là: “Nuôi tiếc duy nhất của bốn vương chính là khi đó vẫn chưa đủ mạnh, cho nên có một vài việc phải để nàng tự mình đối mặt, có gánh nặng, không thể chia sẻ với nàng. Con người chính là như vậy, càng nỗ lực thì càng sợ không đủ. An Bình, con còn nhỏ, nhưng bốn vương tin con rồi sẽ hiểu, nhưng con càng hiểu thì cũng sẽ càng cô độc.”

Lúc giang sơn vạn lý nắm trong tay, bên cạnh đại khái cũng khó tìm được người làm bạn chân chính. An Bình hiểu, cho nên nàng chưa từng trông đợi, mà hiện giờ gặp được, cũng càng trở nên quý trọng.

Dùng năng lực mạnh mẽ, mở ra vạn thế an bình, lại cùng nắm tay nhau đi đến bạc đầu.

Đây vốn là kế hoạch tốt nhất, chỉ là nàng đã đánh giá thấp nỗ lực của hắn, trong lúc nàng âm thầm mưu tính cho hắn, hắn cũng không lặng lẽ đợi chờ.

Mãi đến khi chiếc xe ngựa đã hoàn toàn mất hút, An Bình mới ngẩng đầu nhìn chút ánh sáng sắp biến mất còn sót lại cuối cùng phía Tây kia, đột nhiên cảm thấy thật sự có hơi cô độc. Những năm qua, lần đầu tiên có cảm giác ấy.

“Công tử.....” Bên cạnh có người cẩn thận dè dặt gọi nàng, An Bình quay sang, nhìn thấy Tiêu Thanh Dịch mặc thường phục cười ngượng ngùng đứng bên cạnh, cúi đầu hành lễ.

“Có chuyện?”

“Thăm từ phái đến Thanh Hải quốc gửi tấu trình, liên quan đến Tây Nhung vương.”

“Ừm, đưa lại đây.”

Tiêu Thanh Dịch từ trong tay áo lấy ra một ống trúc, sau khi vặn mở, đem tờ giấy trong đó lấy ra đưa cho An Bình. Thấy nàng nhận lấy xem lướt qua, lặng lẽ quan sát sắc mặt nàng.

Đột nhiên tới đây là để tiễn Từ Đồ huynh ư? Nhưng nhìn nét mặt thì lại không giống, lẽ nào là tới ngắm cảnh?

Tiêu Thanh Dịch về mặt hồn nhiên ngược nhìn bầu trời, thật nhiều mây trôi lãng đãng a...

“Cầm Phong, giao lá thư này tới Thục vương phủ.”

Chợt nghe An Bình gọi hắn, Tiêu Thanh Dịch ngẩn ra một lúc mới hoàn hồn, vội vàng đáp vâng.

“Truyền câu này cho Thục vương, bảo hắn chuẩn bị thật tốt, một khi tin tức trong thư là thật liền lập tức vào triều, chủ động đi.”

An Bình đặc biệt nhấn mạnh vào ba chữ cuối cùng, hắn để ý ghi nhớ, nhận lá thư cất kỹ, hành lễ liền định rời đi.

“Đợi đã,” An Bình gọi giật hắn lại, từ trong tay áo lấy ra một miếng ngọc bội đưa cho hắn: “Ra đi vội vàng, trên người chỉ có miếng ngọc bội này, tặng người coi như ban thưởng.”

Hả? Tiêu Thanh Dịch kinh ngạc, ban đồ tốt thế này cho hắn làm chi? “Đây là, bệ hạ, vô công bất thụ lộc, vì thần không dám nhận đâu....”

“Cầm đi, không có công lao cũng có khổ lao chứ.” An Bình không muốn giải thích, nhét miếng ngọc bội vào tay hắn, vỗ cổ Tật Phong một cái, ghim cương xoay người hướng trong thành mà đi.

Khổ lao gì cơ? Tiêu Thanh Dịch nét mặt kỳ quái cất vào, sờ bức thư rồi đi về phía Thục vương phủ.

Rất nhanh hắn đã hiểu ý của An Bình. Nghe tiếng tác phong quân nhân của Thục vương đã lâu, uy nghiêm không gì so bì, nhưng... cũng quá bạo lực đi!!!

Lúc Tiêu Thanh Dịch ôm nửa gò má bị sưng tấy trong Thục vương phủ lao ra như một con gió, trong lòng vừa kinh hãi vừa tức giận, không phải chỉ truyền lời của bệ hạ chút thôi sao, sao lại bị hắn đánh một trận chứ?!

Hắn ừ ừ xoay người lên ngựa, đột nhiên tỉnh táo hẳn lại, chà trách nói cái gì mà khổ lao, thì ra miếng ngọc bội ngự ban là tiền thuốc men ấy hả!

Bệ hạ, vì thần bị ngài hại khổ lắm đó..... >_<

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Đến Rồi*, *Quần Thần Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 47

Chuyển ngữ: Mic

Liên tiếp mấy trận mưa thu rơi xuống, tiết trời ngày càng lạnh, càng đi về phía Tây Bắc lại càng gió lạnh hiu hiu.

Đoàn người Tề Tôn Chi sớm đã tập hợp cùng đại đội, nhưng khi di chuyển vẫn chia thành từng đội nhỏ.

Chiều theo kế hoạch của hắn, trước tiên phái một đội giả làm thổ phi, liều lĩnh hướng phía trước chạy trốn, vừa bảo đảm tốc độ hành quân nhanh chóng lại vừa có thể che giấu tai mắt, đồng thời còn có thể dò đường cho đội quân phía sau.

Sau đó lại cho một đội quân truy đuổi thổ phi, nhánh quân này chiếm số lượng đông đảo, có nhân số gần ba phần của cả đại đội. Thế nhưng chính vì có lý do truy đuổi này nên cũng sẽ không khiến người khác hoài nghi.

Nhóm quân thứ ba cũng chính là nhóm có Tề Tôn Chi và Tần Tôn thì giả thành thương lữ, vận chuyển hàng hóa đi về phía Tây vực mua bán, phần lớn hành trang cất giấu trong đó là đồ quân nhu. Nhánh quân này số lượng cũng không ít, nghiêm nhiên có quy mô tương đương một thương đội lớn, còn nhánh quân cuối cùng trở thành đội ngũ bảo tiêu thì liền có lý do hiện diện đương nhiên.

Bốn nhánh quân chia thành hai tổ tiến về phía trước, như vậy cũng có thể tránh được tình huống giữa đường xảy ra bất trắc khó mà trở tay.

Tần Tôn mặc dù là người dẫn quân trên danh nghĩa, nhưng chỉ với kế hoạch này, Tề Tôn Chi đã trở thành nhân vật trung tâm của toàn quân. Lại thêm hắn vốn sợ Tề Tôn Chi, cho nên hiện giờ đã phát triển thành tình huống cái gì cũng đều phải chạy đến hỏi hắn trước rồi mới có thể quyết định.

Giống như hiện tại, hắn đứng bên ngoài xe ngựa của Tề Tôn Chi, cung cung kính kính hỏi: “Từ Đô huynh, nếu không thì đêm nay ngủ ngoài trời?”

Đội ngũ gấp rút lên đường, khó tránh khỏi ăn gió nằm sương, Tề Tôn Chi không chút do dự liền gật đầu, gọi tùy tùng thiếp thân dìu hắn xuống xe. Hắn ở trong đội ngũ vẫn luôn cực kỳ ít lộ diện, lúc đầu là lo lắng chúng binh sĩ thấy một người như hắn lãnh binh sẽ dao động quân tâm, mãi đến gần đây mọi người dần dần tiếp nhận thì mới bắt đầu đi lại nhiều hơn.

Tần Tôn thấy hắn đồng ý liền đi truyền đạt nhiệm vụ, thủ hạ trong tay đều từng trải qua huấn luyện nghiêm khắc, ở cánh rừng bên cạnh dọn một khoảng trống lớn, không bao lâu đã dựng lều trại, chuẩn bị nấu cơm.

Nhân lúc trời còn chưa tối, Tần Tôn dẫn theo vài người vào rừng, nói muốn tìm chút hương vị sơn dã. Chúng binh sĩ được huấn luyện kỹ, cho dù bận rộn cũng vô cùng yên tĩnh. Tề Tôn Chi ngồi bên đống lửa nhìn hơi nước bốc lên từ chiếc nồi mà trầm tư.

Không bao lâu, bên tai chợt truyền đến tiếng ca như có như không, thê lương da diết. Trong lòng hắn lập tức cảnh giác, quay đầu liếc mắt nhìn về hướng quan đạo trải dài trong hoàng hôn mờ tối không xa phía trước, nhưng không thấy một người nào cả.

Đó dường như là tiếng nước nở nghẹn ngào của một nữ tử, đứt quãng không liên tục, không thành giai điệu, khiến người ta bất giác nảy sinh một tia bi thương.

Chúng binh sĩ cũng nghe thấy tiếng ca này, đồng loạt quay đầu nhìn về phía Tề Tôn Chi. Hắn nhếch môi, thản nhiên nói: “Chúng ta hiện giờ là thương nhân, đừng nhiều chuyện.”

Bên cạnh chợt có ngọn gió cuốn qua, Tề Tôn Chi quay đầu, trong lòng thoáng kinh ngạc, sao có cảm giác như có người đi theo mình....

Kinh thành một mảnh tĩnh lặng, mà hoàng đế bệ hạ lại càng yên ắng.

Phần lớn thời gian, An Bình đều ngồi trong ngự thư phòng phê duyệt tấu chương, bất quá chỉ có Viên Hi biết trên án thư của nàng luôn trải một tấm địa đồ. Mặt trên bị nàng dùng bút chu sa tả tỵ vẽ rất nhiều dấu hiệu, Viên Hi nhìn không hiểu, đương nhiên cũng không dám hỏi.

Tây Nhung vương vẫn như trước ở Thanh Hải quốc dưỡng bệnh, nhóm triều thần vẫn đều đặn thượng triều hạ triều, Song Cửu vẫn trung thành tận tụy bảo vệ hoàng đế an toàn, Viên Hi cũng vẫn thấy Song Cửu hoàn toàn không thuận mắt....

Chính tại thời điểm cuối mùa thu mọi thứ đều yên ả không chút thay đổi, sứ thần Thanh Hải quốc cuối cùng trong ánh mắt trông mong chờ đợi của bách tính Đại Lương tiến vào Lương đô.

Đây là thời khắc mang tính lịch sử, bách tính đô thành may mắn khi họ được chứng kiến thời khắc này. Lý tưởng rất nhiều đế vương chưa hoàn thành, thơ văn hoa mỹ chúng vẫn hào ngâm vịnh trăm năm qua, chỉ vào thời điểm này cuối cùng mới có thể thành hiện thực.

Chẳng qua đối với An Bình mà nói, nàng chỉ cảm thấy dùng thân phận của mình chiếm được rất thuận lợi, nếu không phải mẫu thân nàng là nữ vương Thanh Hải quốc thì có lẽ cũng sẽ thật sự cần phải động đến binh lực mới có thể giải quyết.

Hôm cử hành nghi thức, đại khái là một ngày tiết trời đẹp nhất vào cuối thu, vàng dương rực rỡ trải dọc khắp đường lớn ngõ nhỏ đô thành, gió thu mát mẻ, trời xanh mây trắng. Chúng bách tính tề tựu ngoài cung thành, đầu người nhấp nhô, dù không cách nào đến gần nhưng vẫn ra sức tưởng tượng trong đầu một màn kinh động lòng người nơi Kim Loan điện.

Trên thực tế, An Bình chỉ bình tĩnh nhận triều bái của sứ thần, tiếp nhận quốc tỳ cùng quốc thư họ trình lên, sau đó trao cho họ Thanh Hải vương ấn cũng như chiếu thư sắc phong đã chuẩn bị từ trước.

Từ nay trở đi Thanh Hải không còn là quốc gia, chỉ là châu quận, do Hiền vương Đông Đức Trác Y làm phiên vương đời thứ nhất, vương tước kế thừa. Ngoại trừ quan chế mọi thứ đều dựa theo châu quận Lương quốc mà thiết lập, còn thì phong tục tập quán trước giờ đều giữ nguyên. Từ nay về sau, An Bình chính là hoàng đế của Đại Lương đế quốc, chẳng qua là bản đồ đã được mở rộng.

Nàng đoan trang ngồi trên long y, xuyên qua ngọc châu rủ xuống trên mũ miện nhìn về phía chân trời xa xa bên ngoài điện, nét mặt không chút thay đổi, nhưng trong lòng lại trăm xoay vạn chuyển...

Lúc này, Tề Tôn Chi cách xa vạn lý nhận được tin, tựa vào thùng xe cười tủm tỉm tổng kết với Tần Tôn: “Chuyện Thanh Hải khiến chúng ta được lợi không ít, điều này nói cho chúng ta biết, có một mẫu thân quyền lực là quan trọng đến nhường nào.”

“.....”

“Đương nhiên dân chúng Thanh Hải quốc nhất định cũng đã được giải thích tận tình, cho nên điều này cũng nói cho cho chúng ta biết...” Hắc kéo dài giọng khoan thai nhìn Tần Tôn: “Thông hôn thực ra một chút điểm tốt cũng không có.”

“.....” Tần tướng quân co rút khóe miệng, mặc dù trong lòng nói không có gì, có điều sao lại cảm thấy những lời này lại có chút cảm giác ngấm ngầm hại người vậy chứ?

Lúc này hai người đang chuẩn bị xuất phát, sắp tiến vào khu vực dài rộng không có người, qua đoạn này lại đi về phía trước, rất nhanh sẽ tới biên giới Thanh Hải quốc. Chỉ là muốn đến thành trấn thì còn phải tiêu tốn rất nhiều thời gian.

Bầu trời bất quá chỉ mới hơi tối, Tề Tôn Chi cùng Tần Tôn ngồi trong xe ngựa đều mặc thường phục thâm y chu tử, cách ăn mặc của những huynh đệ thường tới lui Tây Vực mua bán.

Chúng binh sĩ bên dưới cũng đều là trang phục người hầu bình thường, nhanh tay lẹ chân chuẩn bị tốt xe ngựa, sắp sửa lên đường. Nào ngờ xe ngựa vừa mới chạy lên quan đạo thì liền nghe thấy tiếng khóc rầm rứt cách đây không xa truyền tới. Ai nấy đều sững sốt, nhưng quay đầu thấy người bên trong xe ngựa không có động tĩnh gì thì liền cúi đầu tiếp tục lên đường.

Tần Tôn nhíu mày nhìn Tề Tôn Chi: “Từ Đô huynh, lại xuất hiện rồi, lúc thì hát, lúc thì khóc, cũng không biết là người hay quỷ, chúng ta thật sự mặc kệ?”

“Việc chúng ta muốn làm chính là thần không biết quỷ không hay đi tới biên quan, không phải quản việc không liên quan đến mình.” Tề Tôn Chi dứt khoát nhắm mắt dưỡng thần, đối với âm thanh bên ngoài mắt nhắm tịt tai ngor.

Tần Tôn không nhiều lời nữa, chỉ xuyên qua khe hở của bức màn xe nhìn ra ngoài, đội xe khổng lồ dọc theo quan đạo rộng lớn đi về phía trước, tiếng khóc kia cũng càng lúc càng rõ, nhất thời kinh động đến đám chim tước nhát gan trong cánh rừng xung quanh vỗ cánh phành phạch. Tình hình này không khiến người ta cảm thấy hay ho, trái lại sinh ra đôi phần quỷ dị. Đến khi đội xe đi về trước được một đoạn trên quan đạo thì đột nhiên có người kinh hãi hô lên một tiếng dừng lại.

Tiếng hô cảnh báo phát ra trong quân đội được huấn luyện khiến Tần Tôn lập tức xóc mình nhảy xuống, toàn đội xe đang từ từ di chuyển về trước kể đó liền dừng lại, hần đi nhanh lên trước, định xem thử đằng trước rốt cuộc xảy ra chuyện gì mới kinh hoàng như vậy. Mấy người này tốt xấu gì cũng xuất thân là quân nhân đó nha!

Nhưng đợi đến khi hần lên đầu, vừa trông thấy tình cảnh trước mắt thì cũng sợ đến toàn thân đổ mồ hôi lạnh.

Giữa đám cỏ khô xơ xác bên đường, một bàn tay đầy vết thương, loang lổ máu tóe chân của một binh sĩ, thuận theo bàn tay nhìn qua, nhưng chỉ có thể thấy một thân mình gầy gò, quần áo rách nát màu nâu tro, tóc tai tán loạn dán trên mặt, lảm rả lảm rảm nói gì đó, giống như đang khóc, lại giống như đang hát.

Tần Tôn nhận ra đây chính là nơi phát ra tiếng khóc kia, nhất thời trái lại thờ phào nhẹ nhõm, hình dáng này hẳn là người sống.

“Chuyện gì vậy?” Hắc vừa đi qua đó vừa quát một tiếng.

“Tần. ...À không, nhị công tử, tôi. ...tôi. ....” Binh sĩ bị túm chân sợ run, lời nói ra cũng ấp a ấp úng, suýt chút nữa còn để lộ thân phận của Tần Tôn.

Binh sĩ đứng bên này thấy tình hình vội vàng giải thích: “Mới rồi đi ngang qua đây nghe thấy tiếng khóc gần sát, chúng tôi liền bàn bạc qua đó xem thử, ai biết vừa qua đó thì thứ kia đã kéo chân hắn, dù đứt thế nào cũng đứt không ra.”

Tần Tôn vừa nghe liền nổi giận đùng đùng: “Lời đại công tử các ngươi đều không để trong lòng phải không? Ai kêu các ngươi nhiều chuyện không đầu hả?!”

Binh sĩ bên cạnh đồng loạt cúi đầu, còn vị bị “vuốt quỷ” bám chặt không đứt ra được kia đã không nói một lời nước mắt rùng rùng, tướng quân ngài trước tiên cứu ta được không vậy? >_<

Tần Tôn nói xong, bất ngờ quay đầu nhìn về chiếc xe ngựa Tề Tôn Chi ngồi, thấy hắn vẫn như cũ không hề động đậy, đành làm chủ gọi người đem ‘nữ quỷ’ còn đang rên rỉ kia kéo ra, thuận thế giải cứu chân của binh sĩ nọ.

Nữ tử trước đó kêu rên không ngừng chột ngừng bật, nằm trên đất không chút động đậy, giống như đã chết. Đến lúc Tần Tôn không nhịn được định bước tới kiểm tra, nàng ta mới từ từ chống nửa người ngồi dậy, gạt mái tóc bù xù như rơm rạ nhìn về phía hắn.

Một cái nhìn này khiến Tần Tôn sợ hãi, thấy nàng ta cả người bẩn thỉu, mặt mày còn lem luốc, nhưng đôi mắt kia lại vô cùng động lòng người, vừa liếc nhìn đã như thể bị câu mắt hồn phách. Hắn ho khan một tiếng che giấu tâm trạng, quay đầu nhìn, mấy binh sĩ bên cạnh cũng đều tròn mắt há mồm. Hắn lập tức ý thức được không ổn, lệnh cho toàn quân đội lệnh, quay đầu đi bàn bạc với Tề Tôn Chi.

Tề Tôn Chi đương nhiên từ sớm đã nghe thấy động tĩnh, có điều thân phận hắn hiện thời là một thương nhân bo bo giữ mình, không phải bỏ tất quan tâm đến đau khổ của dân gian. Tần Tôn vén màn xe, đem sự tình trước sau kể lại với hắn, chờ hắn quyết định.

“Ngươi nói đôi mắt nàng ta sau khi nhìn thấy khiến người ta cảm thấy tâm hồn chấn động?”

Liệu có cần nắm bắt trọng điểm như vậy không chứ! Tần Tôn giựt giựt khóe miệng, mặc dù oán thầm, nhưng vẫn thành thật gật đầu.

Tề Tôn Chi nhíu mày một cái, nói: “Đưa nữ tử đó để lên xe ngựa, mọi người tiếp tục lên đường, lại có người vô cớ dừng lại thì bảo hắn cứ ở lại, đừng đi nữa!”

Tần Tôn bị ngữ khí của hắn dọa giật thót, vội nghe lời đi làm. Trong lòng lại mơ hồ cảm thấy không thỏa đáng, hắn giữ lại nữ tử kia làm gì nhỉ? Lại còn để ở bên cạnh, lẽ nào là vì hắn cũng muốn cảm nhận cảm giác ‘tâm hồn chấn động’?

Tần tướng quân nháy mắt khinh bỉ. ...

Trong đội ngũ có quân y đi theo, nữ tử kia được yên ổn mang lên xe ngựa, quân y cũng lên theo, rửa sạch miệng vết thương cùng bôi thuốc, trong lúc đó đội ngũ đã không hề dừng lại tiếp tục đi về phía trước.

Từ sau khi nữ tử kia lên xe, Tề Tôn Chi vẫn luôn âm thầm quan sát nàng ta, nếu không nhìn nhầm, vết thương trên người kia hẳn là do roi da. Một nữ tử bị roi đánh đến trọng thương, tại sao lại bị vứt ở nơi đồng không mông quạnh?

Huống hồ còn là một người như vậy.

Tầm mắt hắn di chuyển đến đôi mắt nữ tử, đúng lúc nàng ta cũng nhìn hắn, bốn mắt nhìn nhau, nữ tử đột nhiên lộ ra ý cười tươi đẹp, tựa như gió xuân hóa thành mưa rào, lại như nắng ấm chiếu rọi trên đầu, từng chút từng chút ngấm vào tâm phổi đều là nhu tình mật ý, không có ý khác.

Thế nhưng Tề Tôn Chi lại chỉ cười lạnh một tiếng: “Cô nương vì sao cứ luôn nhìn tại hạ?”

Thần sắc nữ tử cứng đờ, nét mặt nháy mắt trở nên trắng bệch.

Tần Tôn ngồi ở vị trí cạnh cửa, sao có thể cảm nhận được gì, chỉ cảm thấy như lọt vào sương mù, nhìn nhìn Tề Tôn Chi, lại nhìn nhìn nữ tử, chỉ là theo thói quen né tránh đôi mắt nàng ta, chung quy cảm thấy nàng như có một loại yêu khí mê hoặc lòng người.

Quân y đắp thuốc cho nữ tử xong thì lui ra, Tề Tôn Chi từ vị trí bên cạnh lấy chiếc áo choàng vút lên người nàng, che đi xiêm y rách nát trên người, cười cười: “Cô nương nghỉ ngơi cho tốt, chờ phục hồi khí lực thì lại nói rõ, tại hạ sẽ tận lực giúp đỡ.”

Sắc mặt suy sụp ban đầu của nữ tử chợt có chút thần thái, lập tức trở mình ngồi dậy, như thể hoàn toàn không có lấy một chút thương tích: “Lời này của công tử là thật?” Ngữ điệu nàng ấy vừa nhu hòa vừa mềm mại, tựa như oanh hót, chỉ là phát âm có chút trúc trắc, giống người ngoại tộc.

Ngoại tộc? Lúc Tần Tôn nghĩ tới điểm này, nhìn không được lại liếc nhìn tướng mạo nữ tử ấy, mặt mày rõ nét, thực sự có một chút cảm giác ngoại nhân.

“Tại hạ mặc dù chỉ là thương nhân, nhưng vẫn có năng lực tiền một thiếu nữ, cô nương muốn đi đâu, cứ nói là được.”

Thiếu nữ kia rũ mắt, trông mắt khẽ đảo, lại ngẩng đầu, bất chợt rơi lệ đầy mặt: “Công tử đại ân đại đức, nô gia cảm kích vô cùng. Nô gia tên gọi Nhã Vân, vốn định đến Lương đô tìm người thân, tiếc là giữa đường gặp phải nữ tặc cướp sạch, còn bị thương, hiện giờ chỉ muốn nhanh chóng đến đô thành mà thôi.”

“Thì ra là muốn tới đô thành à.” Tề Tôn Chi tựa như suy nghĩ gập đầu, ánh mắt lại lướt qua nơi cổ tay nàng, vết thương do roi quất trên đó vô cùng rõ ràng.

Nơi biên giới hoang tàn vắng vẻ này, ngay cả một con sâu cũng khó mà trông thấy, lại có nữ tặc? Trong lòng hắn đã cười thầm một trận.

“Như vậy đi, nếu Nhã Vân cô nương muốn đi đô thành, ta phải hai tiêu sư tiễn cô lên đường, thế nào?”

Mặt Nhã Vân lộ ra vui mừng, liên tục gập đầu, còn không quên cúi lạy cảm tạ Tề Tôn Chi. Nhưng không hề để ý thấy ánh mắt nam tử trước mặt đã rơi trên cổ áo hơi mờ của nàng, nhìn cổ áo trong ngực ta cười tủm tỉm.

Tần Tôn lặng lẽ quay đầu, vốn biết Tề Tử Đồ ngoài mặt quân tử nội tâm cảm thú, nhìn đi, ứng nghiệm rồi đó!

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Đến Rồi, Quân Thần Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48

Chuyển ngữ: Mic

Trong đô thành đạo gần đây xảy ra chút phong ba: An Bình trước hạ chỉ đề bạt Lâm Dật làm Hộ bộ lang trung, kế đó lại đột nhiên đề nghị muốn xây dựng nữ học trong kinh đô.

Nghe tin này, chúng đại thần nhất thời đều nghẹn họng trân trối, bệ hạ Ngài định biến Đại Lương thành Thanh Hải quốc trước kia à?

Làn sóng phản đối vẫn rất cao, chẳng qua cũng không thiếu người ủng hộ, vì thế An Bình ‘thuận theo dân ý’, hạ chỉ thành lập Nữ học đầu tiên, hết thầy đều mô phỏng theo Quốc Tử Giám, toàn quyền giao cho Thẩm Thanh Tuệ và Chu Liên Tương đảm trách.

Nhất thời ánh mắt của trên dưới Đại Lương đều dời hết lên việc này. Mà vào lúc ấy, thái giám chính trực Viên Hi cũng được An Bình bệ hạ ủy thác trọng trách.

An Bình nét mặt ôn hòa vỗ vai hắn nói: “Thay Trẫm để ý kỹ Song Cửu, bất kể người dùng biện pháp gì, không được rời mắt khỏi hắn, không thể để hắn xuất cung hay có cơ hội tiếp xúc với người ngoài.”

Viên Hi vừa nghe liền cảm thấy nhiệm vụ này thực hợp với hắn, đích thực là tạo ra cho mình mà! Lập tức gập đầu như già tòi chấp nhận: “Bệ hạ an tâm, nô tài vạn chết không từ!”

Từ đó về sau Song Cửu phát hiện bên cạnh mình không hiểu vì sao lại mọc thêm một âm hồn bất tán. —. Thi thoảng ở trong cung gặp mấy Cẩm vệ quân đi tuần, thân là đồng liêu ngày xưa, Song Cửu đương nhiên muốn tới trước chào hỏi, thế nhưng còn chưa tới gần thì Viên Hi đã dùng khí thế sét đánh không kịp bưng tai xông ra, khoanh tay nhìn như cung kính, nhưng miệng lại phun ra một đồng lời cảm râm châm chọc: “Ồi cha, đường đường là thị vệ thân cận lại không biết bảo vệ bệ hạ mà lại đi nói chuyện phiếm nhẽ, có cần cho ngài đây hột dưa luôn không?”

“.....” Song Cửu ngậm miệng chạy lấy người.

Khó khăn lắm mới có được nửa ngày nghỉ ngơi rảnh rồi định xuất cung đi dạo, Viên Hi cũng sẽ cước bộ thông dong, khoan thai nhàn nhã như đại lão gia đi tới trước mặt hắn, phất trần trong tay kết hợp với nụ cười run run trên gương mặt: “Ây da, thời tiết tốt thật, Song thị vệ, chúng ta cùng đi ngắm cá vàng bệ hạ nuôi nhé?”

“.....” Song Cửu cực kỳ muốn đem hắn đánh thành cá vàng luôn!

Viên Hi thế nhưng cũng chả thèm để tâm đến bụng dạ hắn, lúc trước ngại chức quan của hắn nên chỉ dám âm thầm liếc mắt khinh thường mà thôi, ngoài mặt thì vẫn phải thực hiện đủ cấp bậc lễ nghi. Nhưng bây giờ khác rồi nha, bốn chữ ‘bệ hạ khâm điểm’ kim quang lấp lánh che phủ đỉnh đầu, sợ gì chứ?

Song Cửu ít nhiều cũng có thể cảm giác được chút ý tứ, vì vậy dứt khoát nơi nào cũng không đi. Thực ra trong lòng hắn đã hơi hoảng, nghĩ rằng An Bình đối với hắn đã bắt đầu có lòng phòng bị. Mà hắn lại vừa đúng lúc đang chờ người khác từ phương xa gửi tin về, mặt khác, hắn cũng rất muốn biết Tề Tôn Chi dạo gần đây đi đâu rồi.

Kể từ ngày hôm ấy ở trước Đông Cung gặp hắn một lần, Song Cửu cảm thấy dường như có điều gì đó đã thay đổi, hiện giờ hắn lại biến mất không tung tích, lẽ nào đã cắt đứt quan hệ với An Bình?

Nghĩ tới điểm này, tâm trạng chợt trở nên nhẹ nhõm, nếu là vậy, thì chính là cơ hội tuyệt hảo để bám vào cây đại thụ Lương quốc hoàng đế này....

Khi đó trên quan đạo đi về phía Tây Bắc, Tề Tôn Chi đã phái hai binh sĩ đóng vai bảo tiêu hộ tống Nhã Vân tới kinh thành.

Tần Tôn đối với việc này tỏ vẻ không hiểu, mặc dù nói đối phương là nữ tử yếu đuối, nhưng dù gì trên người đang có nhiệm vụ, cho chút ngân lượng để lương tâm an ổn là được, hà tất nhất định phải người tự mình hộ tống chứ?

Đáng tiếc, bất kể hần ở bên này rồi rầm khổ não thế nào, Tề Tôn Chi cũng không giải đáp cho hần, đại đội nhân mã cứ như thế đi hết nửa con đường phía trước, rồi dừng chân tại dịch trạm duy nhất trong vòng trăm dặm.

Dịch trạm rất nhỏ, tới hù hù cô đơn tro trọi đứng giữa khu vực hoang vu không người, tựa như một đôi cò xác xơ mọc lên giữa đồng không mông quạnh, đến nỗi ngay cả com nước cũng là đội ngũ tự mình giải quyết.

Đêm đến, một đám người ngồi trong sân nhóm lửa nướng thức ăn thôn dã, nháy mắt hương thơm lan tỏa khắp mười dặm, ngay cả quân sự dịch trạm cũng chạy qua tranh thủ kiểm chác, náo nhiệt vô cùng. Tề Tôn Chi cũng để mặc họ ồn ào, chỉ cần dặn cấm rượu rồi rời đi.

Hần ngồi một mình dưới mái hiên, nhìn đám người vui cười kia, phần lớn mặt mũi hầy còn trẻ, dưới ánh sáng bàng bạc của vầng trăng lẻ loi toát lên nét phấn chấn thanh xuân, nhưng lại là quân chủ lực cho kế hoạch to lớn này.

Tầm mắt dịch chuyển lên trên, nhìn vầng trăng tròn trên trời kia, thử tính ngày, bất quá cũng chỉ mới hơn một tháng không gặp mà thôi, vì sao lại như đã trải qua rất lâu rồi?

Ngày thường không tương tư, vừa tương tư thì đã nhớ nhưng vô vàn. Thế nhưng lúc ta đang nhớ đến nàng, nàng liệu có từng nghĩ tới ta chút nào?

Tần Tôn sắm vai huynh đệ tốt này cũng diễn đến là đạt, thấy hần cô đơn lẻ loi ngồi đấy, lập tức cầm một cái đùi gà rừng thơm mềm đến đưa cho hần: “Từ Đô huynh, ăn chút gì đi.”

Tề Tôn Chi nói cảm ơn nhận lấy, nhưng lại thấy hần khoanh chân ngồi xuống vị trí bên cạnh mình. Đại khái là vì nguyên do trước đây mập mạp, cho dù hiện giờ đã có vóc dáng cao ráo, nhưng lúc hần làm động tác này thì vẫn có chút vụng về, nhưng lại lộ ra một tia đáng yêu: “Nữ tử tên gọi Nhã Vân kia ấy, đệ thấy có hơi kỳ lạ, Từ Đô huynh huynh tốt bụng thử giải thích cho đệ với.” Hần vừa nói vừa cắn một miếng thịt gà trong tay.

Hiện thời hai người ở vào hoàn cảnh hỗ trợ lẫn nhau, Tề Tôn Chi cũng không muốn giấu hần, hiếm khi có dịp tĩnh tâm trò chuyện như vậy, liền gật đầu một cái, rủ rì nói: “Đệ ước chừng không biết, Tây Nhung vương thất chuyên bồi dưỡng một dạng nữ thám tử, võ nghệ không nhất định quá cao cường, nhưng tâm tư nhất thiết phải nhanh nhạy, giỏi dịch dung, hơn nữa từ nhỏ bồi dưỡng thuật mị nhân. Ta từng cho rằng đây chẳng qua là truyền thuyết, hôm nay vừa gặp, mới phát hiện thật sự có người như vậy.”

Tần Tôn lập tức phản ứng, nghe Tề Tôn Chi cố gắng hạ thấp âm lượng, cũng thông minh theo đó nhỏ giọng nói: “Cho nên Nhã Vân kia chính là nữ thám tử của Tây Nhung?”

“Hần là vậy, cổ áo trong của nàng ta là mặt trái, nghe nói nhân sĩ Tây Vực cho dù vào Trung Nguyên cũng giữ thói quen này, bởi vì áo trong của Trung Nguyên phần lớn màu trắng, chế tác không được chú trọng như ngoại sam, người ngoại tộc không phân biệt rõ nên vẫn theo phong tục vốn có mà mặc, đến độ chuyện áo trong mặc ra ngoài với đai lưng thắt không xong vẫn thường xuyên xảy ra.”

Tần Tôn thoáng suy nghĩ liền thấu hiểu, chẳng trách hôm đó hần nhìn chăm chăm cổ áo Nhã Vân, thì ra là do mình nghĩ xấu về hần. “Khụ khụ, Từ Đô huynh đích thực kiến thức sâu rộng nha, ha ha...” Hiện giờ hần cũng chỉ biết dùng lời nói đùa để che giấu sự chột dạ.

Tề Tôn Chi liếc nhìn hần một cái: “Khác Miễn, thế gian có một loại gọi là đọc sách.”

Năm đó Nhiếp Chính Vương tác chiến với Tây Nhung, nắm được rất nhiều kinh nghiệm và bí mật không để người khác biết, sau này sau khi về triều liền lệnh cho biên soạn thành sách, trình lên triều đình. Lúc đầu Tề Tôn Chi ở trong cung cùng đọc sách, luôn có thể bắt gặp An Bình đọc mấy điển tịch tài liệu trân quý, hần cũng được hưởng ké. Tây Nhung là kẻ địch lâu năm của Lương quốc, những ghi chép trong đó lại cực kỳ kỳ lạ, hần càng đặc biệt khắc sâu.

Tần Tôn nào biết chuyện này, chỉ nói bản thân đọc sách quá ít, ừ ừ chuyển đề tài: “Có điều nàng ta nếu như là thám tử của Tây Nhung, hà tất lại muốn vào kinh thành? Tây Nhung vương rõ ràng đang ở Thanh Hải mà.”

Nghe hần hỏi thế, Tề Tôn Chi nhún mày: “Chỉ sợ trong kinh thành có người của Tây Nhung, cho nên bất luận thế nào, đều phải cắt sợi dây đó đi.”

Tần Tôn gật mình: “Cho nên huynh mới phái người hộ tống nàng ta đến kinh thành?”

Tề Tôn Chi gật đầu, thế nhưng lúc ngước mắt lên, bỗng kinh ngạc.

Trong viện đột nhiên có một bóng người xông vào, cơ thể gầy gò bọc trong chiếc áo choàng hần tặng, không bao lâu đã tới trước mặt hần và Tần Tôn, lão đã lão đảo gục xuống dưới chân hần bắt đầu gào khóc: “Công tử, xin làm chủ cho nô gia...”

Rõ ràng là Nhã Vân vài canh giờ trước được tiễn đi.

Tần Tôn theo bản năng định rút kiếm, nhưng Tề Tôn Chi kịp thời đưa tay đè cánh tay hần, nghe Nhã Vân dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người nghẹn ngào nói: “Nô gia cảm kích ân cứu mạng của công tử, tiếc là hai vị tiêu sư ngài an bài thực ra lại là cảm thú, đợi khi ba người chúng tôi rời khỏi tầm mắt ngài, nô gia liền... liền bị làm nhục.....”

Đầu mày Tề Tôn Chi chau lại, đôi đồng tử trằm trằm dưới ánh trắng phản chiếu tầng tầng sát khí. Sớm biết thế này thì phải giết nàng ta từ trước, bây giờ trái lại trở thành mầm họa, chỉ sợ hai binh sĩ kia cũng bị nàng ta hạ độc thủ rồi. Nàng ta hiện giờ khăng khăng nói như vậy, thực khiến những người có mặt bất đầu hoài nghi, ngược lại không thể lập tức ra tay trừ khử nàng ta.

Tần Tôn cũng tức giận vô cùng, nếu không phải Tề Tôn Chi ngăn lại, chỉ sợ một câu ‘gian tế’ kia đã thốt ra khỏi miệng.

Đôi bên tựa như rơi vào tử cục, Nhã Vân không ngừng khóc nức nở, lại còn mò mẫm bò lên người Tề Tôn Chi, trực tiếp vùi vào trong lòng hắn.

Điều này khiến tất cả mọi người, bao gồm cả Tần Tôn, nhất thời đều thần ra.

Nửa khuất trong bóng tối, nét mặt Tề Tôn Chi khiến người ta nhìn không rõ, trên thực tế hắn hiện thời đã cực kỳ phản cảm, vừa định đưa tay đẩy nàng ta ra nhưng cảm thấy trước ngực chạm phải một vật cứng bén nhọn, cúi đầu nhìn, quả nhiên đối diện với gương mặt tươi cười đắc ý của Nhã Vân.

“Nô gia cho rằng công tử thật sự chỉ là một thương nhân, không ngờ hai vị tiêu sư kia của ngài lại bán đứng ngài, cũng thật tốt, để nô gia bắt được rồi?” Nàng thổi khí như lan, giọng nói mềm mại nhỏ giọng mon trón bên tai hắn, ngay cả Tần Tôn cách đó chỉ mấy tấc cũng cho rằng nàng ta đây là đang làm nũng nhảy vào ôm Tề Tôn Chi.

Tề Tôn Chi gần như không chút ngoài ý muốn mỉm cười, nhấc tay đặt lên vai nàng, từng chút từng chút di chuyển xuống, như thể âu yếm giữa tình nhân, dịu dàng vô cùng, thế nhưng không một ai có thể nhìn thấy trong đôi mắt âm trầm kia ẩn chứa sương giá nặng nề.

Tần Tôn ánh chùng nhất thời nhìn không ra, lại ngượng động đến hắn, đành phải đi lên trước một bước chắn trước hai người, ngăn ánh mắt thăm dò của chúng binh sĩ.

Tề Tôn Chi nhẹ nhàng lùi về sau một chút, tránh đi ánh sáng chiếu ra từ đồng lửa và bên trong dịch trạm, cả người đều chìm trong bóng tối, tay cũng vừa vận chạm nơi eo Nhã Vân, bất ngờ dùng lực ấn một cái liền nghe thấy nàng ta kêu lên một tiếng, kẻ đó cả người từ trên người hắn nhảy bật lên, ngã nhào ra đất.

Một màn này đột ngột xảy ra, Tần Tôn đứng trước mặt tỏ vẻ trấn định, đương nhiên cũng không tiện quay đầu nhìn, mà binh sĩ bên ngoài đã tự giác về lên trong đầu đủ loại cảnh tượng hương diễm. ... Chỉ có Nhã Vân không thể tin nổi há hốc miệng nhìn về phía bóng người trong bóng tối ấy, lòng chợt kinh hãi.

Nàng sớm đã nhìn ra Tề Tôn Chi là người đứng đầu đoàn người này, chỉ cần mê hoặc hắn, toàn bộ thương đội mặc cho mình sai sử cũng là điều có thể thực hiện, thế nhưng cái ấn vừa rồi đã chứng minh hắn nắm rõ vị trí huyết đạo. Cũng tức là nói, tên tàn phế này biết võ công!

Tề Tôn Chi cảm chùi thủ cướp từ trên tay nàng, không có bất kỳ hành động nào. Nhã Vân há lại có thể kìm chế, dễ dàng cong lưng từ trên đất nhảy bật lên, lao thẳng qua, có điều còn chưa tiếp cận hắn thì đã cảm thấy một trận gió lướt tới, người liền mềm nhũn quy xuống.

Nhanh chóng, không một tiếng động.

Một bóng đen đứng ngay phía trước Tề Tôn Chi, tựa như ma quỷ, sau khi thoáng dừng lại thì quay người hành lễ với hắn, định trốn vào bóng đêm.

“Đội đã.” Giọng hắn hơi run, ngừng một lúc lâu mới thấp giọng nói: “Ai phái người tới?”

Bóng đen đi về phía hắn hai bước, thanh âm còn đè thấp hơn so với hắn: “Thân phận thuộc hạ không tiện, không thể nhiều lời với người khác, nhưng Duệ công tử từng dặn trước, nếu như hiện thân bị phát hiện thì chuyển cáo Tề đại công tử một tiếng, mọi việc chỉ làm như không biết, không cần nhúng tay.” Nói rồi hắn không dừng bước nữa, thân hình lóe lên biến mất không tung tích.

Ám vệ hoàng thất, khinh công xuất thần nhập hóa, nhưng không thể xuất hiện trước ánh sáng. Cho dù là hoàng đế nắm đại quyền sinh sát trong tay đối với chuyện này cũng giữ kín như bưng, sẽ không thẳng thắn thừa nhận sự tồn tại của thị vệ như vậy, nhưng hiện giờ lại phải một người ở cạnh Tề Tôn Chi.

Chả trách hắn lại cảm thấy bên cạnh có người.

Hắn cơ hồ có chút ngậy đại ngồi đó, chiếc áo trắng đơn bạc trên người cô quanh thê lương, thế nhưng dần dần lại dường như trở nên ấm áp. Ánh sáng từ đồng lửa trước mắt phẳng phất hóa thành đèn hoa rực rỡ trong cửu trùng cung khuyết, người kia toàn thân vinh hoa, sừng sững nơi cao, khẽ xoay người, hào quang trong mắt như nhật nguyệt chiếu rọi.

Nàng dùng phương thức của mình dõi nhìn hắn, mặc dù chưa từng nói rõ.

Tần Tôn ở phía trước do dự gọi hắn một tiếng, đại khái là hoài nghi vừa rồi sau lưng có ai nói chuyện. Tề Tôn Chi không trả lời, Nhã Vân nằm bên dưới chợt bò dậy, nhanh chóng hướng bên ngoài dịch trạm bỏ chạy. Hắn lúc này mới hoàn hồn, vội quát: “Bắt nàng ta lại!”

Tần Tôn như mới tỉnh mộng, lập tức đuổi theo, ngang qua đồng lửa bên cạnh tiện tay phất một cái, tức thì có một nhóm người theo hắn lao ra khỏi viện tử của dịch trạm.

Quả nhiên giảo hoạt, vậy mà lại giả chết. Tề Tôn Chi nhíu chặt đầu mày, tâm tình không chút nói lỏng. An Bình bảo hắn chuyện gì cũng coi như không biết, liệu có phải cũng gồm cả chuyện này? Hay là nói. .... Nàng đã giăng lưới chờ đợi?

Đương nghĩ thì đám người truy đuổi trước đó đã huyền não âm ỉ trở về, hấn đẩy xe lăn hướng phía trước mà đi, thấy Tần Tôn cúi đầu ủ rũ lắc đầu với hấn.

Tề Tôn Chi thờ dài, nữ tử này xảo quyết như vậy, muốn bắt quả thật cũng khó khăn. Nếu đã như thế, quả thật cũng chỉ đành làm như chuyện gì cũng không biết.

“Tề đại công tử, hiếm khi tình cờ gặp gỡ, cùng đi đến Thanh Hải đi.”

Giọng nói bất ngờ vang lên khiến Tề Tôn Chi kinh ngạc, ngược lên nhìn, trông thấy có người nét mặt tươi cười từ sau lưng Tần Tôn đi tới.

Trang phục tay hẹp xanh thẫm, lưng đeo một thanh trường kiếm, trên mặt là ý cười ôn hòa lại khôn khéo, không phải Tiêu Trữ thì còn ai?

“Tại hạ kiếm khách Tiêu Diễn Ninh, không biết Tề đại công tử có vui lòng cùng tại hạ đồng hành?” Hấn nháy mắt với Tề Tôn Chi, nghịch ngợm như một đứa trẻ.

Trong lòng Tề Tôn Chi thả lỏng, bật cười: “Vinh hạnh vô cùng.”

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Đến Rồi, Quân Thần Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49

Chuyển ngữ: Mic

Tiêu Trữ là vì đuổi theo muội muội Chiêu Ninh mà tới, lúc trước từng đến biên giới Tây vực, ngay cả chuyện An Bình căn dặn cũng thăm dò gần ra, nhưng vẫn không tìm được nơi nàng đi. Sau đó nghe được tin tức nàng xuất hiện gần Thanh Hải thì vội vàng quay lại, kết quả là đụng Tần Tôn.

Ở bên trong dịch trạm nghỉ ngơi một đêm, hôm sau ba người liền cùng lên đường. Nghe Tề Tôn Chi nói hai nhóm gác cò cùng quan binh âm ỉ mèo đuổi chuột phía trước cũng chính là hai nhánh quân trong đội ngũ này, hấn suy nghĩ nửa không khỏi cười đến lạc giọng. Đợi tới lúc Tề Tôn Chi nói đến chuyện Nhã Vân, trên mặt hấn mới lộ ra vẻ nghiêm trọng.

“Trước đây nghe người ta nhắc tới từng có hai nữ tử đánh nhau trên đường, một người trong đó dùng roi mềm, dung mạo đáng người giống hệt xá muội, xem ra, Nhã Vân mà người nói chính là người bị xá muội đánh bị thương.”

Tần Tôn nghe thế lập tức bóp cổ tay thờ dài: “Quận chúa sao không trực tiếp đánh chết ả ta chứ!”

Tề Tôn Chi liếc nhìn hấn một cái: “Nếu không phải người nhiều chuyện đa sự, nàng ta nói không chừng đã ngâm xướng ngâm đến mệt chết luôn rồi.”

“.....” Tần Tôn xấu hổ cười một cái, không lên tiếng nữa, đôi mắt hoa đào lấp lánh linh mãnh, nhưng ở trước mặt hấn lại im miệng bĩu môi.

Tiêu Trữ nói: “Xem ra, xá muội hấn là còn ở cảnh nội Thanh Hải, chúng ta phải tăng nhanh tốc độ đi.”

Tới Thanh Hải, đội ngũ cũng không cần trốn tránh như vậy nữa. Có thể thuận lợi cùng Lưu Tự ở biên cương hội hợp, Tề Tôn Chi nghe vậy lập tức gật đầu đồng ý. Phía Tần Tôn cũng đã hạ lệnh mọi người tăng tốc, còn không quên truyền tin cho Lưu Tự.

Giữa đường không xảy ra việc ngoài ý muốn nữa, chỉ là Tề Tôn Chi nhớ tới lời Nhã Vân nói đêm đó, cũng không biết nàng ta từ miệng hai binh sĩ kia liệu có biết được thân phận của đoàn người này hay không, trong lòng ít nhiều có chút lo lắng không yên.

Thời gian nửa tháng tiếp theo đều gấp rút lên đường, gần như không chút nghỉ ngơi, ngay cả dùng cơm cũng là tùy tiện ăn chút lương khô mang theo mà thôi.

Tiêu Trữ tựa vào thùng xe cắn một miếng bánh khô, cười tủm tỉm nhìn Tề Tôn Chi ngồi đối diện với hấn: “Từng gặp qua kẻ si tình, nhưng chưa bao giờ gặp dạng si tình nào như Tề đại công tử, vì bệ hạ, ngay cả cực khổ thế này cũng muốn chịu.”

Tề Tôn Chi vừa đứng lúc đang uống nước, nghe thế nhất thời sắc đến mặt đỏ tai hồng, xấu hổ nán ná ở cổ họng hết nửa ngày trời mới mạnh mẽ nuốt xuống, lại còn xấu xa tròn mắt nhìn hấn, quay đầu nhìn, Tần Tôn bên cạnh sớm đã hóa đá trong gió.

Suy nghĩ của Tần tướng quân đáng thương vẫn đang dừng lại ở hình ảnh lúc trước ở yến hội ngày xuân, An Bình đối với Lưu Tự ưu ái có thừa kia, nào ngờ thế sự đổi thay tựa như ảo cảnh, người trước mắt không phải là bộ dạng luôn cùng bệ hạ không hợp sao? Sao lại biến thành một khối như vậy?

Tần tướng quân cảm thấy người làm huynh đệ này như mình thật thất bại, vậy mà một chút tiếng gió cũng không biết, thế là ủ rũ vùi đầu gặm bánh....

Khi màn đêm bắt đầu buông xuống, đội ngũ cuối cùng đã vào tới biên thành Thanh Hải, dịch trạm cũng thoải mái hơn trước rất nhiều. Dừng lại không bao lâu, Lưu Tự đã phái người gửi thư tới, nói hai nhánh quân giả lảnh thổ phi và quan binh phía trước đã thuận lợi tới tuyến đầu, cũng được sắp xếp ổn thỏa, hiện giờ chỉ đợi bọn họ tới là hội hợp. Trong thư còn đặc biệt thăm hỏi tình hình của Tề Tôn Chi, tình nghĩa huynh đệ thâm sâu như vậy khiến Tàn Tôn lệ mắt nhìn, âm thầm hạ quyết tâm tới lúc trở về sẽ cùng Tiêu Thanh Dịch vạch rõ giới hạn với hai người này!

Tiêu Trữ người gánh trọng trách An Bình ủy thác, đương nhiên không dám chậm trễ, sau khi phái người gửi tin tức tra được về kinh thành thì liền ra ngoài tìm muối muối, trước lúc ra cửa còn lẩm bầm mấy lời như “ca ca không dễ lắm”, nào có lấy nửa phần đáng về tôn quý mà một thế tử nên có!

Thế nhưng còn chưa tới nửa canh giờ, hán lại như cơn gió lao vào phòng Tề Tôn Chi. Người kia đang chuẩn bị thay áo đi ngủ, thấy hán khoa tay gấp rút gào lên: “Chạy chạy chạy, chạy nhanh đi!”

“Diễn Ninh huynh đang làm gì vậy?” Tề Tôn Chi ngồi trên giường kinh ngạc nhìn hán, chiếc áo trắng cời được một nửa lông lẻo khoác trên người, lộ ra một chút tiên phong đạo cốt.

Tiêu Trữ cũng chẳng có tâm tư thương thức, không kịp giải thích đã kéo hán ngồi lên xe lăn, đang định đẩy hán ra cửa chạy trốn, nhưng còn chưa tới cửa thì đã có người đẩy cửa đi vào.

Tráng hán trung niên, tóc hất ra sau, chải thành một búi. Chỗ xương lồng mày bên trái còn có một vết sẹo dài ngoằn ngoèo, người mặc trang phục tay hẹp bó sát, là trang phục của Tây Nhung, lưng đeo đại đao bản rộng. Thấy tình hình trong phòng, hán quệt miệng cười: “Tiêu đại hiệp đây là muốn chạy à? Ta đã tốt bụng mời ngươi làm khách thế mà.”

“Miễn đi, ta đối với thủ hạ bại tướng không có hứng thú.” Lời Tiêu Trữ nói ra lại như băng giá, không còn vẻ ôn hòa thường ngày.

Tráng hán kia nghe hán nói vậy, lập tức lộ vẻ tức giận, nhưng vẫn nhịn xuống, cười nói: “Lần này không phải ta mời ngươi, ta là đến mời ngươi thay chủ nhân ta.”

“Chán ngươi còn tự xưng mình là đệ nhất dũng sĩ Tây Nhung, thì ra còn có chủ nhân à.”

Mặc dù nghe ra vẻ châm chọc trong khẩu khí của Tiêu Trữ, nhưng tráng hán kia lại không bàn cãi với hán, ánh mắt rơi trên người Tề Tôn Chi, gian xảo cười một cái, đại đao sau lưng chọt rút ra, liền hướng về phía hán bổ tới. Tiêu Trữ vội rút kiếm ngăn lại, tiếc là gian phòng nhỏ hẹp, đối phương không màng gì hết, nhưng hán có rất nhiều cổ ky, lập tức có chút thi triển không hết.

Đao kiếm hai người cuối cùng giao nhau một chỗ, tráng hán âm u cười nói: “Theo ta đi một chuyến, ta sẽ không động đến vị mỹ nhân này của ngươi, thế nào?”

Tề Tôn Chi trước đó còn đang im lặng chỉnh lại y phục nghe thấy lời này liền liếc mắt khinh thường nhìn hán. Ngươi mới là mỹ nhân, cả nhà các ngươi đều là mỹ nhân!

Tiêu Trữ cau mày, lúc này không nên quá khích, bằng không để lộ thân phận đội quân thì nguy to, huống hồ Tề Tôn Chi cũng không thể vì ân oán giữa hai người bọn hán mà bị liên lụy. Nghĩ tới đây, hán chủ động thu kiếm gạt đầu một cái: “Được, ta theo ngươi đi một chuyến.”

Tráng hán kia lại rất cơ trí, nhোáng một cái đã đứng trước Tề Tôn Chi, đại đao to lớn gác lên vai hán: “Dẫn theo vị mỹ nhân này, bằng không ta sợ ngươi nửa đường lật lọng, khinh công của ngươi ta không dám coi thường.”

“.....” Tiêu Trữ nén xuống kích động muốn lao lên chém chết hán, gạt đầu.

Khi sắp ra trước dịch trạm, đúng lúc đụng phải Tàn Tôn đang đi vào, thấy Tề Tôn Chi bị tráng hán một tay đề bả vai một tay đẩy xe lăn ra ngoài, Tiêu Trữ còn đi theo phía sau, lập tức mặt lộ vẻ khó hiểu: “Các người đây là...”

Tề Tôn Chi hơi nghiêng đầu, nói với tráng hán: “Vị này là xá đệ, nếu như anh hùng không ngại, có thể cho phép tại hạ dận dò hán vài câu? Dù sao hàng hóa cất giữ chậm trễ không được.”

Tráng hán thấy hán ăn nói chân thành thì cũng không hoài nghi, gạt đầu, kéo cánh tay Tiêu Trữ đi qua một bên, nhưng đôi mắt chim ưng từ đầu chí cuối vẫn nhìn chằm chằm phía này.

Tề Tôn Chi từ trong tay áo lấy ra một khối ngọc bài đẹp, trong lúc vô cùng thân thiết kéo tay Tàn Tôn nhét vào trong tay hán: “Mang theo khối lệnh bài này chạy tới Thanh Hải vương cung, xin Đông Đức bệ hạ phái người tương trợ, nhất thiết trong vòng mười hai canh giờ, nếu không...”

Lời phía sau không cần nói, Tàn Tôn chỉ nghe tới âm cuối âm ru rét lạnh đó thì đã khe khẽ run rẩy một cái. Ngược mắt quét qua bóng người trước mặt, nhất thời hiểu ra vài phần. Có điều từ đây tới Thanh Hải vương cung, còn phải nội trong mười hai canh giờ... Hầy, hán thực cảm thấy bản thân mệnh khổ.

Tráng hán kia lệnh cho Tề Tôn Chi và Tiêu Trữ lên xe ngựa, còn mình thì tự làm phu đánh xe, điểm này trái lại rất có thành ý mời người. Tề Tôn Chi thấy Tiêu Trữ từ sau khi lên xe sắc mặt liền dịu đi không ít, có hơi kỳ quái sát tới gần, thấp giọng nói: “Thế tử không định thoát khỏi hán à?”

“Không cần, bởi vì ta vừa nghe hán nhắc tới chủ tử của hán.” Tiêu Trữ áp đến bên tai hán thốt ra ba chữ: “Tây Nhung vương.”

Tề Tôn Chi thoáng sửng sốt, kể đó nhếch khóe miệng, trong mắt ánh sáng âm u lấp lánh lấp lánh như hoa lửa lóe lên.

Ồ, tên khốn kia à, vừa hay gặp thử, biết người biết ta, trăm trận trăm thắng!

Lúc này tại Lương đồ cách đó vạn lý, Song Cửu đem Viên Hi bị hấn một chương đánh ngất kéo tới vườn hoa trong ngự hoa viên cất giấu, sau đó xoay người, giẫm lên ánh trăng ra khỏi cửa cung.

Người canh cửa đều biết thân phận của hấn, lệnh bài vừa đưa ra, đương nhiên sẽ không thể ngăn cản. Hấn bước chân trầm ổn ra khỏi hoàng thành, tới một góc tối, nhanh nhẹn thay một bộ hắc y, chít khăn trùm, dùng khăn công hướng ngoài thành lao đi.

Ngoài thành Đông có một đạo quán đồ nát, trong sân chất không ít gỗ, hình như đang chuẩn bị tu sửa lại. Hấn cẩn thận tránh đi, bước chân nhẹ hẫng như mèo. Đây cánh cửa lớn của đạo quán, ‘kẹt’ một tiếng, bóng tối ủa vào mặt. Hấn không đi vào, chỉ đứng ngoài cửa khẽ gọi một tiếng: “Nhã Vân?”

Trong bóng tối vang lên tiếng sột soạt, kẻ đó một người xông ra, xuyên qua ánh trăng mờ ảo ngoài cửa, chỉ có thể thấy một bóng đen, tựa như u hồn trong đêm tối, đến cách vài bước trước mặt thì chợt dừng lại, cung cung kính kính quỳ bái hấn: “Nhã Vân không phụ kỳ vọng, mang tin đến cho chủ nhân.”

Kỳ thực hành trình này kéo lê cơ thể trọng thương trắng đêm lên đường, nàng đã hao phí hết tâm cơ, cũng chịu biết bao khổ cực. Nếu không phải thành công mê hoặc một địa tài chủ có tiền có thế, sao còn có thể nhanh chóng như vậy vào được Lương đồ? Nhưng hiện giờ ở trước mặt người này, tóm lại chỉ nói một câu ấy. Đây là sự trung thành của người thân là thám tử, không cho phép nửa phần do dự cùng oán giận.

Song Cửu lưng thẳng tắp, phảng phất như vị vương giả cao cao tại thượng, cũng không nói với nàng lời lẽ thân thiết gì, thanh âm trầm thấp mà nhẹ nhàng phun ra hai chữ: “Nói đi.”

Hơi thở Nhã Vân đông cứng, lời nói ra cũng chợt có chút khô khốc: “Kim Giác dừng ở Thanh Hải quốc, thực ra là già bệnh.”

“Đã biết chính là như vậy.” Hấn thoải mái mỉm cười, tựa như nghe thấy chuyện cười gì đó rất vui: “Đồ ngu tự cho là đúng, Tây Nhung để hấn làm vương, sớm muộn gì cũng sẽ bị hủy trong tay Lương đế.”

“Ngoài ra, trên đường nô tì tới đây gặp một đoàn người, người đầu lĩnh là kẻ tàn tật, ngồi trên xe lăn...”

.....Lúc về tới hoàng cung, An Bình đang ngồi uống rượu trong tẩm cung, cô đơn lẻ loi, đáng vẻ ưu thương trăm mối.

Song Cửu sau khi đem Viên Hi kéo lại nơi ở, đợi ở ngoài cửa nhìn một hồi lâu, cuối cùng đành lòng không được bước vào, hành lễ nói: “Bệ hạ, uống ít thôi.”

“Là Song Cửu à.....” An Bình nhướn đôi đồng tử say rượu nhìn hấn, đuôi mắt khỏe mảy phong tình vạn chủng nói không nên lời, dần dần lại từ đó toát lên một tia xót xa: “Trong lòng Trẫm thực khó chịu mà thôi, ngươi không hiểu đâu.”

Say rượu là lúc người ta không có khả năng phòng bị nhất, tâm tư Song Cửu chợt chuyển, liền ngồi xuống bên nàng, không có lấy nửa phần thấp thòm thái quá: “Bệ hạ có gì không vui, có thể nói với thuộc hạ.”

“Còn không phải là vì Tề Tử Đồ!” An Bình tức giận đứng đứng lại nốc một ngụm rượu.

“Tề đại công tử không phải quan hệ rất tốt với bệ hạ sao?” Hấn cân nhắc thăm dò, ánh mắt dừng trên ngón tay trắng muốt đang cầm chung rượu của An Bình, ánh nến trong mắt hấn phản chiếu ra ánh sáng nhu hòa.

Nhã Vân hi vọng không có lấy được nửa phần thân thiết, hấn bắt giác lại trao cho một người khác.

“Đúng đó, lúc trước là tình ý triền miên, sau này lại thà chết không theo, bây giờ còn chạy tới Thanh Hải trốn tránh, đúng là đồ khốn!”

Lời nàng và lời của Nhã Vân giống nhau, Song Cửu hoàn toàn tin tưởng. Vừa nói lời an ủi nàng, vừa chậm rãi nghĩ cách tìm kiếm cửa đột phá. Nhưng không ngờ An Bình so với hấn dường như còn muốn chủ động hơn, một tay ôm lấy eo hấn, đầu tựa lên vai hấn, một tay từ trong ngực lấy ra một khối ngọc thạch trong suốt óng ánh nhét vào tay hấn.

“Vẫn là người quan tâm Trẫm nhất, lúc trước Trẫm lý ra nên thành toàn ý của ngươi, sủng hạnh ngươi mới phải.” Nàng ở bên tai hấn khẽ thở dài, bày phần say mê, ba phần mỉa mai, trong con ngươi thâm thúy toát ra ý cười say lòng: “Khối ngọc thạch này tặng cho ngươi, cất giữ cho tốt, sau này Trẫm sẽ chịu trách nhiệm.”

Song Cửu sững sốt, người đã bị nàng đẩy ra, đứng dậy: “Được rồi, về đi, Trẫm phải nghỉ ngơi rồi.”

Hấn nhủ mảy, ừ ừ cạc cạc cất khối ngọc thạch, bước ra ngoài.

Không bao lâu, Viên Hi ôm gáy loạng chọạng đi vào Đông cung, phát trần cùng đèn lồng trong tay tựa như nhảy múa, vừa vào cửa liền thấy An Bình ngồi ngay ngắn bên án thư, nét mặt nghiêm túc như sương giá nhìn hấn, nào có nửa phần say mềm trước đó.

“Nhìn bộ dạng của ngươi, rõ ràng là không trông được người chứ gì?”

“Dạ? Bệ hạ, nô tài cũng không biết mà, vừa tỉnh dậy liền.....” Hấn vò đầu: “Nô tài quên đã ngủ thế nào rồi.”

An Bình liếc mắt khinh thường, khoát khoát tay với hắn: “Cho ngươi cơ hội lập công chuộc tội, ngày mai phối hợp với Trầm diễn tuồng cho tốt.”

Viên Hi lập tức sáp tới, nghe nàng thấp giọng căn dặn thế này thế này như vậy một lượt, gật đầu như gà mổ thóc.

Sau khi dặn xong, An Bình cười nhìn hắn một cái: “Chuyện này hoàn thành, Trầm sẽ có trọng thưởng, dẫn ngươi đi Tây vực, thế nào?”

Viên Hi nghe thế mắt liền sáng rực, kể đó lại tui ngu. Dẫn nô tài đi Tây vực chứ không phải du sơn ngoạn thủy, còn không phải hầu hạ ngài à? Đây mà là trọng thưởng gì chứ?!

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Đến Rồi, Quân Thần Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50

Chuyển ngữ: Mic

Ngày hôm sau sau khi hạ triều, An Bình người còn chưa trở về tẩm điện đã bị Song Cửu chặn lại.

Hắn chắn trước người nàng, mặt đỏ tai hồng từ trong tay áo lấy ra khối ngọc thạch, nhân thần không ngừng lấp lánh, gương mặt bánh bao phồng lên, cơ hồ tăng mấy phần dũng khí, mới hỏi: “Bệ hạ, Viên Hi nói với thuộc hạ.....khối ngọc thạch này có hàm nghĩa khác, không biết là thật hay giả.”

An Bình vừa thấy khối ngọc thạch này mặt liền lộ vẻ kinh ngạc: “Trẫm sao lại đem vật quan trọng như vậy đưa cho ngươi?”

“Bệ hạ đem qua tặng cho thuộc hạ, còn nói sẽ chịu trách nhiệm.....” Song Cửu vội vàng giải thích, ánh nhìn quét qua nét mặt kinh ngạc của An Bình, không nói gì nữa.

“Thì ra là vậy.” Nàng chán nản vỗ trán: “Đấy đúng là sơ xuất của Trẫm, khối ngọc thạch này xác thực rất có ý nghĩa, nhưng Trẫm nếu đã tặng cho ngươi.....” Nói tới đây nàng thở dài, như thể cam chịu số phận nói: “Được rồi, Trẫm tự mình chịu trách nhiệm, ngươi an tâm, đợi Tây Nhung vương tới kinh thành, Trẫm sẽ nói rõ với hắn, sau khi mọi việc giải quyết xong liền thực hiện chuyện này.”

Thực hiện chuyện này!!!! Mặt Song Cửu lộ tia vui mừng, lập tức vén áo định tạ ơn, nhưng An Bình đã tiếp tục ảo não đi vào trong điện.

Hắn vẫn đứng đấy cầm khối ngọc thạch kia ngắm nhìn, ý cười nơi khóe miệng dù thế nào cũng không giấu được. Hôm nay lúc hắn nhàm chán cầm khối ngọc thạch đùa nghịch thì bị Viên Hi trông thấy, trong lúc cả kinh liền nói cho hắn đây là tín vật của hoàng phu tương lai của bệ hạ, không nghĩ lại là thật. Chả trách đêm qua An Bình nói sẽ chịu trách nhiệm.

Không ngờ Tề Tôn Chi rời đi lại đem cơ hội tuyệt hảo này trao cho hắn. Một khối ngọc thạch nhỏ bé, thế nhưng khiến hắn dễ dàng như vậy có được thứ hắn mong muốn.

Trong tích tắc này lòng chợt thoáng qua một tia hoài nghi, nhưng nhớ lại nét mặt không gì khác lạ của An Bình, cùng với những thứ trông đợi đã lâu sắp tới sẽ có được, tâm tình lại giãn ra.

Cho dù là đánh cược một phen cũng được, hắn không có thời gian đắn đo phí để mà suy đoán, nếu thành sự, khi ấy mọi thứ đều dễ xử lý.

Tầm mắt dừng lại nơi chân trời xa xa, phía Đông ánh mặt trời rực rỡ đã nhuộm khắp chân trời, thế nhưng bầu trời phía Tây Bắc lại có hơi âm u, như thể có cơn phong ba mờ hồ nào đó sắp tới, ngay cả tổp năm tổp ba chim tước tình cờ ngang qua cũng hoảng loạn, tựa như bất kỳ lúc nào cũng có thể rơi xuống.

Khóe miệng hắn cong lên, trong lòng rất chờ đợi.

Thế nhưng hắn không biết, Viên Hi một canh giờ trước đó còn nói khối ngọc thạch mà hắn để lộ có ‘nội hàm thâm ý’ một cách rõ ràng chuẩn xác, hiện thời đang ở Tiêu phủ nói với Tiêu Thanh Dịch: “Bệ hạ nói rồi, đem tin tức ngài vì một thị vệ mà có ý định hỏi hôn gửi tới Tây Nhung vương, nhất định phải đúng lúc, giải quyết dứt điểm!”

“.....”

Sáng sớm, trong đại sảnh, Tiêu Trữ và Tề Tôn Chi ngồi phía dưới, nơi cửa đứng một hàng dói đao thị vệ, người nào người nấy đề phòng bọn họ như phòng cường đạo.

Đêm qua hai người họ bị đưa tới dịch quán này, được báo rằng Tây Nhung vương đang nghỉ ngơi, không gặp người khác. Tráng hán kia an bày thức ăn ngon đồ uống tốt chiêu đãi hai người, sau khi nghỉ ngơi một đêm, sáng sớm liền gọi bọn họ tới, nói là sắp được tiếp kiến.

Không lâu sau, tráng hán đi vào, dừng lại bên cửa, hướng ngạch cửa khom lưng hành lễ, rất nhanh ngoài cửa liền có hai người đi vào.

Người đi trước trường bào màu trắng vạt trái, cổ áo và ống tay áo thêu hoa văn mỹ lệ phức tạp. Giống như những người Tây Nhung khác, mái tóc chải tề chỉnh thành một búi thả sau vai. Tai trái đeo một vòng khuyên, mũi cao mắt sâu, nhãn thần sắc bén, lúc nhìn người khác, như thể một con báo bất kỳ lúc nào cũng có thể xông đến. Trái lại, thiếu niên sau lưng hán dáng vẻ ôn hòa, mặc cẩm bào màu lục nhạt, cung kính theo sau bước vào cửa.

“Đây chính là khách quý mà người nói?” Nam tử bạch y ánh mắt quét qua hai người Tiêu (萧)Tề, quay đầu hỏi tráng hán, dùng tiếng Hán không chuẩn lắm.

“Hồi bẩm Vương thượng, vị hiệp sĩ áo lam chính là đệ nhất kiếm khách Trung Nguyên từng đánh bại thuộc hạ – Tiêu (肖)Diễn Ninh.”

“Đệ nhất kiếm khách Trung Nguyên” đương nhiên là hán tự mình thêm vào, trên ý nghĩa nào đó chính là nói, đề cao đối thủ, có thể khiến bên ta thua trận ít nhiều gì cũng bớt mất mặt một chút, tráng hán ôm tâm trạng như thế.

Đối với việc này, phản ứng của Tiêu Trữ và Tề Tôn Chi vừa mới tỉnh giấc không lâu chính là đồng loạt liếc mắt khinh thường một cái.

Nam tử bạch y rõ ràng chính là Tây Nhung vương Kim Giác đang ‘mang bệnh’, ánh mắt Tề Tôn Chi lướt hai vòng trên người hán, càng nhìn càng thấy không thuận mắt.

Hán cảm thấy đánh giá của mình rất công tâm, tuyệt đối không phải vì lý do tình địch gặp nhau, đồ hết cả mắt gì gì đó! →_→

Kim Giác ngồi xuống phía trên, thiếu niên lục y đứng bên cạnh, khe khẽ cúi đầu, trước đó xem thấy thân phận hình như rất tôn quý, thế nhưng hiện giờ lại như thể cực kỳ hèn mọn. Gương mặt cúi xuống không trông rõ biểu tình, chỉ có thể thấy đôi môi mím chặt.

“Nếu đã là đệ nhất kiếm khách Trung Nguyên, Cô Vương phải đặc biệt chiêu đãi, vị Tiêu công tử này nếu không chê, có thể ở lại đây, Cô Vương nhất định sẽ không bạc đãi người.” Kim Giác nét mặt ôn hòa nói với Tiêu Trữ.

Tiêu Trữ ngoài cười nhưng trong không cười: “Hảo ý của đại vương tại hạ tâm lĩnh, tại hạ là võ phu, chỉ cầu tự tại khắp đất trời, cảm y ngọc thực nơi này, e rằng không quen đâu.”

Sắc mặt Kim Giác nhất thời trở nên có chút khó coi, quay đầu nhìn Tề Tôn Chi ngồi trên xe lăn, lại mỉm cười: “Vị mỹ nhân công tử này chắc hẳn cũng có lai lịch, chi bằng cũng ở lại làm khách đi.”

Tây Nhung kỳ thực là một dân tộc yêu cái đẹp, đến nỗi bất luận là nam hay nữ, chỉ cần vẻ ngoài đẹp thì đều được khen ngợi một tiếng là ‘mỹ nhân’. Dung mạo của Tề Tôn Chi tại Lương đô – một nơi mỹ nam tề tựu – không được tính là hàng đầu, khoan nói tới Lưu Tự chỉ cho xa, Tiêu Trữ gần trong gang tấc so ra còn có vài phần chói mắt hơn. Nhưng hán khí chất xuất chúng, so với người bên cạnh lại hơn hẳn mấy phần âm nhu, liền dễ dàng giành được khẳng định về thẩm mỹ của Tây Nhung.

Có điều Tề đại công tử lại không mấy cao hứng. Hán kéo khoe miệng, quyết định đối với vấn đề này lánh nặng tim nhệ: “Đại vương khen nhầm rồi, tại hạ không được tính là mỹ nhân, chẳng qua tại hạ trái lại đã từng thấy qua thiên hạ đệ nhất mỹ nhân.”

Tây Nhung vương nhất thời không có phản ứng gì đối với việc hán chuyển đề tài, bất giác hỏi: “Ồ? Người nào?” Ngay cả thiếu niên lục y bên cạnh cũng hứng thú, ngừng đầu nhìn qua, miệng hơi hé mở, mang theo một tia hồn nhiên.

Tề Tôn Chi nhếch môi cười nhạt, thông thả nói: “Vị mỹ nhân đó danh chấn tứ phương, phát tay ngàn người ngược nhìn, lật tay vạn người đi theo, chỉ một ánh mắt đã có thể khuynh đảo thiên hạ, nói chi tới gương mặt nàng.”

Tiêu Trữ chớp mắt, Tề đại công tử người đây là trong mắt tình nhân hóa Tây Nhi à!==

Kim Giác mặc dù nghe đến mê mẩn, nhưng cũng cảm thấy khó mà tin được, liền chỉ vị thiếu niên lục y bên cạnh nói: “Lẽ nào so với đệ đệ của Cô Vương còn đẹp hơn? Tướng mạo hán như thế này, đưa đến Lương đô, ngay cả Lương đế cũng sẽ động tâm!”

Tề Tôn Chi hơi ngạc nhiên, nhìn về phía vị thiếu niên kia, lục y trên người tựa như xuân thủy hóa thành, gương mặt nhu hòa như hoa sen nở rộ trong hồ, nhưng ánh mắt của thiếu niên đối với Tây Nhung vương lại lóe lên một tia chán ghét rồi vụt tắt.

Điều này khiến Tề Tôn Chi nhớ lại chuyện lần đó hợp tác với An Bình trêu chọc sứ thần Tây Nhung, lẽ nào thiếu niên này là từ kẻ hoạch tà ác kia của hán sản sinh ra... “Vương tử thanh bạch được chọn”? Nói thật, dung mạo này thật sự có thể là khẩu vị của An Bình.

Suy nghĩ ấy khiến trong lòng hán nảy sinh một tia không vui, nhưng trên mặt vẫn không chút gợn sóng hỏi: “Nghe nói Đại vương có ý liên hôn với bệ hạ nước ta, nhưng không biết vì sao muốn đưa đệ đệ của mình tới Lương đô?”

Kim Giác nào dễ nói chuyện như vậy, lập tức tiếp một câu: “Mỹ nhân công tử không ngại lưu lại, Cô vương sẽ tận tình giải thích cho người nghe.” Hán nghe ra chủ ý của tráng hán, giữ lại mỹ nhân này, Tiêu Diễn Ninh cũng sẽ ở lại.

Chiêu mộ nhân tài là chức trách của mỗi một vương giả nên làm mà!

Tiếc là Tề Tôn Chi vẫn cự tuyệt, không có lấy một đường cứu vãn, trực tiếp mà thẳng thắn từ chối. Dư quang quét thấy biểu cảm có chút vui sướng khi người gặp họa ấy của vị thiếu niên lục y, hán chợt cảm thấy bản thân Tây Nhung vương cũng có rất nhiều vấn đề.

Chuyện Kim Giác dựa vào thủ đoạn không minh bạch leo lên thượng vị Tây Nhung vương thiên hạ đều biết, thế nên huynh đệ bên cạnh hần nhìn hần không thuận mắt đích thực cũng là chuyện thường tình.

Có điều uy vọng của kẻ vương giả há dễ coi thường, thấy hần năm lần bảy lượt từ chối, Kim Giác đã thẹn quá hóa giận, lập tức liền định kêu người bắt lấy hai người họ. Tề Tôn Chi vốn định tiếp tục kéo dài thời gian đợi Tần Tôn, nào biết vừa mở miệng liền nghe thấy cửa lớn tiền đình ‘ẦM’ một tiếng bị tông mạnh mở ra, một đội nhân mã hùng hùng hổ hổ xông vào. Hần và Tiêu Trữ đưa mắt nhìn nhau, tập trung nhìn xem, rõ ràng người dẫn đầu chính là Tần Tôn một thân quân trang.

Trong vòng mười hai canh giờ ngắn ngủi từ biên vực lao tới Vương cung quả thực khó khăn, nhưng Tần Tôn đích thực gặp may, giữa đường thế nhưng tình cờ gặp xa giá của Đông Đức bệ hạ.

An Bình từ sớm đã gửi thư tới, xin phụ mẫu âm thầm trở lại Lương đô. Sùng Đức bệ hạ xem kế sách nàng miêu tả trong thư, cảm thấy có thể thực hiện, liền cùng Đông Đức bệ hạ ngay trong đêm tức tốc hồi kinh, dự định âm thầm, nào ngờ trời vừa sáng đã gặp phải chuyện này. Thế nhưng vừa nghe Tiêu Trữ vị đường đệ này ở đây, lão nhân gia ngài lập tức vẫn phải quan.

Kim Giác cũng không ngờ dịch quán mình cư ngụ lại đột nhiên có hai vị Đại Phật tôn quý hạ xuống, không chừng còn là nhạc phụ nhạc mẫu tương lai nữa chứ, lý nào dám thất lễ? Nghe thấy bẩm báo, vội vội vàng vàng nhiệt tình ra cửa nghênh đón, còn không quên bày ra bộ dạng hầy còn đương bệnh, biểu cảm thập phần yếu ớt.

Con đường bên ngoài dịch quán không có bất kỳ cửa hàng nào, người qua lại đương nhiên thưa thớt, buổi sớm ngày đông khí trời mang theo hơi ẩm dày đặc, triều dương vừa lên, phảng phất có thể nhìn thấy những giọt sương rõ ràng trong không khí. Đối diện với công lớn dịch quán, một cỗ xe ngựa yên lặng đứng đó, vô cùng giản dị, thoạt nhìn chỉ cho rằng là xe ngựa của nhà dân bình thường, ngoại trừ màn xe có hơi dụng tâm, bên dày chắc chắn mấy lớp, trái lại trông rất ấm áp.

Không đợi Kim Giác lên tiếng, đã thấy hai ngón tay vén màn, lộ ra gương mặt đoan trang uy nghiêm của Đông Đức bệ hạ, quét mắt nhìn hần, lạnh lùng bỏ lại một câu: “Diễn Ninh và Tử Đô lên xe, lập tức đi!”

Về phần Sùng Đức bệ hạ, ồm, lão nhân gia ngài ngay cả mặt cũng không lộ.

“.....” Kim Giác đứng im tại chỗ tức giận vô cùng, đốt ngón tay bị siết chặt kêu răng rắc, trơ mắt nhìn Tiêu Trữ và Tề Tôn Chi nghênh ngang rời đi trước mắt mình nhưng lại không thể ngăn cản. Mà vị tráng hần kia thì đã hận không thể lao lên kéo Tiêu Trữ xuống mới cam lòng.

Trước khi lên xe, Tề Tôn Chi lại chú ý nhìn thần sắc của vị thiếu niên lục y đó một lần, hần quả nhiên lại lộ ra vẻ hèn mọn cùng chế nhạo đối với Kim Giác.

Ừm, xem ra nội chính Tây Nhung rất lý thú a.....

“An Bình thực quá can quấy rồi! Hạng gian nịnh xảo quyết này có tư cách gì làm con rể của Cô chứ!”

Đông Đức bệ hạ thấy Tây Nhung vương thì rất không vui, cũng bất chấp trong xe còn có Tiêu Trữ và Tề Tôn Chi, xe ngựa vừa rời khỏi dịch quán liền bắt đầu cẩn thận với trượng phu, ngay cả khi lão nhân gia ngài liên tiếp ho khan ra hiệu cũng không để ý. Tức giận như vậy, uy nghiêm cố gắng thể hiện trước đó càng để lộ nét nghiêm nghị kiêu ngạo, khiến người khác nào dám tiếp cận.

“Hừ, trước đó kêu nó ở Thanh Hải lập vương phu thì cứ né tránh suốt, bây giờ lại đi chọn cái dạng này! Lần này trở về tới gặp nó, Cô nhất định bắt nó sớm một chút quyết định hôn sự!”

Tề Tôn Chi nghe chuyện An Bình suýt nữa lập vương phu ở Thanh Hải, đầu mày giựt một cái, trước đó vẫn luôn cúi đầu liền ngẩng lên, ánh mắt âm u đảo qua: “Thái hậu nương nương,” Hần khẽ gọi Đông Đức bệ hạ một tiếng, đối diện với ánh mắt khó hiểu của bà, nét mặt vẫn như hồ bích tuyên, bình tĩnh ôn hòa nhưng lại không mất đi vẻ chân thành hỏi một câu: “Ngài thấy thần thế nào?”

“Hừm? Cái gì thế nào?”

“Làm con rể Ngài ấy.”

“.....” Đông Đức bệ hạ hai mắt tròn to.

“.....” Sùng Đức bệ hạ lông mày nhưn cao.

“.....” Nhiếp chính vương thế tử giựt giựt khóe miệng.

“.....” Tần tướng quân ngồi bên ngoài xe hóa đá trong gió.

Bọn họ không nghe nhầm chứ? Trên đời này sao lại có kẻ mặt dày thế kia chứ hả hả hả hả....

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Đến Rồi, Quân Thần Cẩn Thận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51

Chuyển ngữ: Mic

Theo căn dặn của An Bình, tin tức chấn kinh nằng sắp tới vì một thị vệ mà hồi hôn quả nhiên ‘bí mật mà nhanh chóng’ truyền tới tai của Tây Nhung vương Kim Giác.

Lúc ấy Kim Giác đang do dự liệu có nên tiếp tục giả bệnh hay là chuẩn bị lên đường, vừa nghe tin tức si nhục người khác thế này, lập tức nổi giận đứng đùng, phất áo về nước, trước khi đi còn hung bạo ném lại một câu: “Đám si nhục Cô vương, Cô quyết sẽ hủy diệt!”

Tráng sĩ theo sát đằng sau hấn cực kỳ phối hợp bày ra tạo hình oai hùng, bị Tây Nhung vương lửa giận ngút trời cho một chưởng trở lại nguyên hình: “Về nước!”

“.....”

Cùng lúc này, Luru Tự đang lãnh một đội nhân mã ở bên ngoài thành đợi Tề Tồn Chi đến.

Mặt trời tại biên giới cho dù vào thời điểm đầu đông vẫn lên cao gay gắt, ánh vàng rực rỡ trải dài con đường trước mắt, tựa như trên mặt đất rải đầy vàng. Cát vàng mênh mông trải dài ngút tầm mắt, có người đánh xe ngựa túc túc hướng phía này mà đi, bụi đường phía sau xe tung lên như làn khói ẩn hiện lúc có lúc không.

Luru Tự quay đầu gọi hai ba người cùng đi, thúc vào bụng ngựa, dẫn đầu tới nghênh đón.

Thấy có quân nhân đến gần, xa phu vừa thả chậm tốc độ vừa quay đầu hướng màn xe nói gì đấy, sau đó liền từ từ chậm lại.

Luru Tự một mình đánh ngựa tiến lên trước, có chút kỳ quái nhìn chăm chăm phía sau xe ngựa một hồi, cũng không thấy có tùy tùng đi theo, đang rất hoài nghi thì liền nghe thấy xa phu chấp tay hỏi: “Quân gia, nơi này không cho người khác đi à?”

Hấn ngạc nhiên, lắc đầu nói: “Cũng không phải, tại hạ tới đón người, lão bá, ngồi trong xe ngựa của ông là ai?”

Xa phu lúng túng một lúc, quay đầu nhìn màn xe, lắc lắc đầu, không dám lên tiếng.

Luru Tự ở biên giới thủ thành đã lâu, tính cảnh giác đương nhiên phải cao, lập tức mảy mòi dựng lên, chỉ vào màn xe quát: “Kêu người trong xe ra đây!”

Xa phu lộ vẻ khó xử, nhìn nhìn màn xe một lúc rồi lại nhìn nhìn hấn, không động đậy. Luru Tự thấy thế thì tức giận, xoay mình xuống ngựa, tay trái ấn kiếm, tay phải xóc màn xe, trong nháy mắt ấy, bên trong chột vung ra một chiếc roi, hấn kịp thời tránh đi trong tíc tắc, xa phu đã sợ đến độ lảo đảo xuống đất.

Mấy binh sĩ phía sau thấy tình hình cũng ồ ạt xuống ngựa, cầm đao trong tay rồi liền vây chung quanh. Luru Tự nghiêng người đối diện xe ngựa, cơ thể kéo căng tựa cánh cung, trường kiếm trong tay đã hơi rút ra khỏi vỏ: “Giấu đầu lòi đuôi, các hạ rốt cuộc là người nào?”

Màn xe bị trường tiên nhẹ vén lên, không đợi hấn kịp phản ứng thì đã có người thò người ra, đứng bên cạnh xe, từ trên cao nhìn hấn.

Luru Tự sững người, thế nhưng lại là một nữ tử.

Người mặc hồ phục tay hẹp đen tuyền thêu hoa văn tinh xảo, tóc tết thành búi rũ sau đầu, già dặn mà linh lợi. Vài sợi tóc rũ trước trán che đi đôi đồng tử lạnh băng mà nghiêm nghị, thâm thúy tựa đầm nước sâu không thấy đáy.

Hấn tựa như từ trên người nàng trông thấy hình bóng vẫn luôn chôn giấu tận đáy lòng kia. Thế nhưng người trước mắt rõ ràng không phải là nàng, chỉ riêng về uy nghiêm lãnh đạm hồ hững khiến người ta phải cách xa ngàn dặm kia cũng đủ khiến người ta cảm thấy khác nhau rất lớn.

Luru Tự nhìn nàng, nàng cũng nhìn Luru Tự, đôi bên cùng giằng co, mấy binh sĩ phía sau quay mặt nhìn nhau, nhất thời cũng không biết nên phản ứng thế nào mới được.

“Cô nương từ đâu tới, danh tính là gì?” Một lúc lâu sau, Luru Tự lạnh lùng hỏi nàng.

Thế nhưng thanh âm của nữ tử ấy còn lạnh hơn hấn, ngắn gọn rõ ràng cho hấn một đáp án: “Lương quốc, họ Tiêu.”

Luru Tự ngẩn ra, nhìn chăm chăm gương mặt kia tỉ mỉ quan sát một lượt, càng nhìn càng cảm thấy có chút quen quen. Đường nét này, đôi mắt này, khi thế này..... Trong lòng hấn sợ hãi, lập tức vén áo quỳ gối. Binh sĩ sau lưng thấy tình hình kỳ quái, còn chưa đợi hấn lên tiếng hành lễ đã xông tới: “Luru tướng quân, ngài làm gì vậy?”

Lưu Tự ngăn một binh sĩ bên cạnh, ấn sau gáy hắn buộc hắn quỳ xuống, đầu cũng không ngẩng lên, nói: “Mặt tướng tham kiến Quận chúa, vừa rồi mạo phạm, mong quận chúa thứ tội!”

Những người kia nghe thế thì đều kinh hãi, Lưu tham tướng là quý tộc kinh thành, hắn nói là Quận chúa, há có thể nhận nhầm người? Vì thế nhất loạt quỳ xuống, cũng không dám có nửa câu vô nghĩa.

Lưu Tự đương nhiên không nhận nhầm người, thuở bé hắn từng theo phụ thân đến Giang Nam thăm một nhà Nhiếp chính vương, năm đó xảy ra rất nhiều chuyện, đến nỗi tới bây giờ hắn vẫn nhớ như in.

Năm ấy Tề Tôn Chi bị què chân, năm ấy hắn ở trong tư trạch của Nhiếp chính vương quen biết Thục vương đang ở đó, năm ấy hắn cũng gặp được con trai con gái của Nhiếp chính vương.

Nhiếp chính vương thế tử tính tình thân thiết hòa ái, quả thực là khéo đưa đẩy đến đáng sợ, trong thâm tâm của Lưu Tự thành thật bất giác bắt đầu tránh né hắn. Thế nhưng đến khi đụng phải vị quận chúa lạnh như băng sơn này, đích thực như trông thấy Nhiếp chính vương thứ hai, còn nhỏ mà tâm tư càng đáng sợ. Vì thế cuối cùng kết bạn chơi cùng với Thục vương. ....Mà vị trước mắt này không phải chính là nữ nhi bảo bối của Nhiếp chính vương – Quận chúa Tiêu Chiêu Ninh sao?

Mặc dù cách biệt nhiều năm, nhưng Tiêu Chiêu Ninh lớn hơn Lưu Tự vài tuổi, Lưu Tự năm đó đối với nữ tử lớn tuổi hơn, còn cao hơn mình thì có bóng ma tâm lý nặng nề, vì vậy đối với tướng mạo của nàng cũng khắc ghi sâu hơn một chút. Rõ ràng nhiều năm như vậy đã trôi qua, ngoại trừ cân nặng, dung mạo đặc trưng của nàng dường như chỉ có chút thay đổi rất nhỏ so với thuở bé, còn về tính cách đặc thù. ... cơ hồ hoàn toàn không thay đổi. →_→

Trước mặt có tiếng vang nhẹ, trước mắt hắn rõ ràng có thêm một đôi hài, lập tức trong lòng âm thầm kêu không ổn. Vốn là tới đón Tề Tôn Chi, không ngờ chọc trúng vị này, cũng không biết nàng sao lại xuất hiện ở đây. ... Đương nhiên man suy nghĩ thì cảm chợt bị cán trường tiên nhắc cao lên. Lưu Tự kinh ngạc đối diện với đôi đồng tử lạnh lẽo của Tiêu Chiêu Ninh, phảng phất như thấy vô số Nhiếp chính vương uy nghiêm đang ngoác tay với mình. .... =

“Lưu Tự?” Chiêu Ninh khẽ nhủ mảy, biểu cảm không mấy xác định: “Con trai Thái phó Lưu Tự?”

“Đúng ... vậy.” Lưu Tự vô lực thờ dài, bị nhận ra rồi. ....

“Ngươi sao lại ở đây?” Chiêu Ninh thu hồi trường tiên, lãnh đạm nhìn hắn, không có lấy nửa điểm vui mừng tha hương gặp cố nhân.

“Mặt tướng hiện giờ là tướng trấn thủ biên thành.”

“Thì ra là vậy.” Nàng gật đầu một cái, cũng không nhiều lời, tự ý đi tới sau lưng Lưu Tự dắt ngựa của hắn, sau khi xoay người nhảy lên mới quay đầu nói: “Mượn ngựa của ngươi dùng chút, xe ngựa để lại cho ngươi.” Dứt lời liền thúc bụng ngựa, tốc tốc hướng quan khẩu phóng đi, để lại Lưu Tự về mặt kinh ngạc cùng xa phu đang ở một bên nghe răng trợn mắt xoa mắt.

Mặc dù ngài là quận chúa, nhưng cũng không được cướp ngựa của nhà ngươi ta chứ!

Nghĩ tới đây, Lưu Tự không khỏi oán giận Tề Tôn Chi rề rà, nếu không phải hắn còn chưa tới thì mình dù thế nào cũng sẽ không rơi vào tình huống này chứ đúng không?

Thế nhưng Tề đại công tử hiện giờ đang chịu khảo nghiệm so với hắn còn khó tưởng tượng hơn.

Đông Đức bệ hạ là một mẫu thân tốt, sau khi Tề Tôn Chi nhiệt tình biểu đạt nửa đời sau nguyện ý cống hiến cho nữ nhi bảo bối của mình, bà lập tức đưa ra một loạt vấn đề.

Đương nhiên đều là liên quan đến An Bình.

Kết quả cuối cùng chính là, nhị vị bệ hạ nắm tay nhìn nhau mắt đẫm lệ, ào ạt cảm khái bản thân người làm cha làm mẹ này không hoàn thành trách nhiệm, bởi vì tiểu tử thối trước mặt này vậy mà so ra còn muốn hiểu rõ An Bình hơn cả họ. .... > <. Sùng Đức bệ hạ híp mắt cảm thán: “Không ngờ mà, không ngờ mà. ....”

Đông Đức bệ hạ đỡ trán phát tay: “Cô cái gì cũng không quản nữa, không quản nữa. ....”

Tiêu Trữ thông da thông dong vỗ vỗ tay: “Chúc mừng Tề đại công tử được đền bù sở nguyện, có điều ở cùng với một người như bệ hạ thì thật là. ....” Dư quang khỏe mắt quét thấy ánh mắt uy hiếp của nhị vị bệ hạ trong xe, hắn cười hi hi bổ sung: “Thật là quá hạnh phúc rồi!”

Tần Tôn bên ngoài tiếp tục hóa đá trong gió.

Chỉ có Tề Tôn Chi da mặt so với tường thành còn dày hơn là ý cười chan hòa đầy mặt – thừa nhận, gật đầu nói: “Ta cũng cảm thấy như vậy.”

“.....”

“.....”

“.....”

Cuối cùng, lúc cáo biệt nhị vị bệ hạ, hướng biên quan mà đi thì mặt trời càng gay gắt hơn đôi chút, vào thời tiết đầu đông hơi lạnh se se này, rõ ràng thập phần chói chang, ngay cả cỏ khô ven đường cũng được mạ lên vẻ rực rỡ ảm áp.

Tề Tôn Chi nhin không được suy đoán An Bình hiện giờ đang làm gì, nếu nghe được chuyện này của hấn, chỉ sợ sẽ lại châm chọc khiêu khích phản công cũng nên?

Nghĩ tới đây, tâm tình trái lại càng trở nên vui vẻ.

Không bao lâu, Tây Nhung bắt đầu có động tĩnh.

Từ Thanh Hải trở về Tây Nhung nhanh nhất cũng phải mất nửa tháng, mà Kim Giác đã nhanh như vậy liền bắt đầu tập kết binh sĩ, trọng binh áp sát biên giới, rõ ràng là đã có chuẩn bị từ sớm. Từ đầu chí cuối, liên hôn cái gì, bệnh tật cái gì, toàn bộ đều là lừa người!

An Bình cố ý khiêu khích, bức Kim Giác hạ quyết tâm động thủ trước, mà theo như tin tức Tiêu Trữ gửi tới kinh đô cũng đủ để loại suy đoán của nàng về thân phận của Song Cửu trước đó cơ hồ có được bước tiến rõ ràng.

Lúc Thục vương dạo gần đây vô cùng bạo lực thu được tin tức, hạ nhân đang bùng trà hoa cúc để hấn hạ hỏa, hấn lập tức quăng bễ ẩm trà, thay triều phục rồi hùng hùng hổ hổ vào cung.

Chúng triều thần đang đợi thượng triều, An Bình còn chưa xuất hiện, chúng đại thần liền tốp năm tốp ba túm tụm tán gẫu chuyện nhà. Đúng lúc đó, Thục vương điện hạ xuất hiện.

Suốt thời gian dài như vậy không thấy đâu, vừa xuất hiện liền kim quang lấp lánh, uy phong chói lọi, lập tức làm lóa mắt chúng đại thần.

Hiện giờ sẽ không lại ầm ĩ đến độ xảy ra tình trạng bám véo cái vãi phát tay áo chạy lấy người gì đâu nhỉ? Chúng đại thần ồ ạt che mặt, không dám nghĩ nhiều.

“Bệ hạ giá đáo—” Viên Hi công công sáng láng xuất hiện phía trên thềm ngọc hô lớn khẩu hiệu, chúng đại thần nghe thấy liền nhất loạt quỳ bái, trộm nhìn Thục vương.

Ui chao mẹ ơi, hấn cũng quý rồi kìa!

Thế nhưng đợi đến khi An Bình mệnh lệnh bình thân, mọi người mới ngẩng lên, tim gan lại lần nữa giật thót.

Bệ hạ ngài muốn gì vậy trời?

An Bình người mặc triều phục huyền sắc, nét mặt nghiêm nghị đứng phía trên, trong tay cầm một thanh kiếm. Ngai vàng tôn quý hiển vinh phía sau trở thành bức nền khí thế uy nghiêm, khiến cả người nàng mơ hồ toát ra một cảm giác sẵn sàng chiến đấu.

Cảnh tượng lúc mới đăng cơ chột lóe lên trong đầu, chúng đại thần đều có phản không đoán được, thượng triều thôi mà, bội kiếm làm gì chứ? Lẽ nào..... Mọi người đồng loạt quay đầu nhìn chằm chằm Thục vương, sẽ không ầm ĩ to đến thế chứ? —. Chính lúc ai nấy đang không ngừng đoán già đoán non, Bình bộ thượng thư Tần Cự bước ra khỏi hàng nói: “Thần có việc cần tấu.”

“Nói.” An Bình giờ tay một cái, ống tay áo quét thành một đường cong tuyệt mỹ, nhưng lại mơ hồ mang theo khí độ có thể hủy diệt mọi thứ.

Tần Cự nói: “Tây Nhung vương bất ngờ nửa đường trở về, thám tử tiền phương đến báo, hấn đã tập kết binh lực tiến về biên cương, chỉ sợ ít ngày nữa đại quân sẽ kéo tới.”

Chư vị đại thần nghe thế lập tức bắt đầu thì thảo thảo luận, Tây Nhung quả nhiên khó chơi, lại gây chuyện rồi.

Trong âm thanh xì xà xì xào ấy, Tiêu Tĩnh chợt bước ra khỏi hàng hành lễ: “Thần có chuyện bẩm tấu.”

An Bình không chút ngạc nhiên nở nụ cười: “Hoàng thúc mời nói.”

“Vi thần xin nguyện tới biên quan ngăn địch, mong bệ hạ ân chuẩn!”

“Ừm, hoàng thúc có kinh nghiệm tác chiến với Tây Nhung, đối phương khí thế ồ ạt, hiển nhiên sớm đã có chuẩn bị, nếu đã vậy, chuẩn tấu.”

“Tạ bệ hạ.”

Chúng đại thần nhìn đôi thúc cháu thuận lợi kẻ xướng người hát đến bất ngờ này, miệng cơ hồ há hốc đến không khép lại được. ... Thủ phụ Chu Hiền Đạt xuất phát từ căn nhắc đại cục, dẫn đo nói: “Tây Nhung ngày trước dù sao từng cầu thân, chung quy cần tiên lễ hậu binh, nếu không e rằng sẽ bị người đời chỉ trích.” Những đại thần khác nghe thế cũng không ít người phụ họa theo, nhất thời lại bàn bạc không ngớt.

An Bình ở bên trên quét mắt nhìn mọi người một vòng, đứng dậy bước tới thềm ngọc đứng nghiêm trang, đề cao giọng nói: “Mặc dù Tây Nhung lúc trước từng cầu thân, nhưng bây giờ xem ra chẳng qua chỉ là trò lừa gạt. Trăm năm qua Tây Nhung giẫm lên quốc thổ nước ta, làm nhục dân ta, cướp của cải ta, hiện giờ còn lừa dối văn võ khắp triều, có nhin cũng không thể nhin được nữa!”

Nàng cố ý khích Tây Nhung ra tay trước chính là vì có thể để Lương quốc nắm quyền chủ động, há lại dễ dàng thay đổi? Mặc dù một điểm này tạm thời còn đoán không ra.

Chúng triều thần nghe thế nhất thời ngậm miệng.

Trường kiếm trong tay An Bình chợt chống xuống đất, phát ra một tiếng ‘keng’ khe khẽ, dù trầm thấp, nhưng lại quẩn quanh vang vọng, tựa như sắp xuyên thủng tầng mây: “Thiên tử ngự quốc môn, quân tử tử xã tắc! Tây Nhung hết lần này đến lần khác xâm phạm biên thổ của ta, tức là – CHIẾN!”

Âm thanh lạnh lẽo uy nghiêm vang vọng khắp điện, dường như kích động trống trện trong lòng người, từng từng từng cuộn cuộn bên tai, kích thích hào khí vạn trượng trong lòng chúng đại thần. Trong điện nháy mắt tĩnh lặng, mọi người đồng loạt chỉnh lại trang phục quý báu: “Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!”

“Còn có,” An Bình ngừng lại, ánh mắt xuyên qua cửa điện nhìn về phía chân trời xanh thẳm kia: “Trẫm chuẩn bị ngự giá thân chinh.”

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Đến Rồi, Quân Thần Cẩn Thận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52

Chuyển ngữ: Mic

Đi hết nửa tháng, Tề Tôn Chi mới tới biên quan, thế nhưng lại không gặp được Lưu Tự.

Một binh sĩ do dự ngập ngừng bẩm báo nói: “Lưu tham tướng đã cùng Quận chúa đi Tây Vực.” Đại khái là cảm thấy mình diễn đạt không chuẩn xác, lại sửa lại: “Không phải, là Quận chúa muốn đi Tây vực, Lưu tham tướng can ngăn, sau đó bị tóm đi cùng. Ồ....Cũng không đúng, là Lưu tham tướng tự mình muốn đi theo. Ý? Là như vậy à?”

Tề Tôn Chi nhìn gương mặt rối rắm của binh sĩ kia, giựt giựt khóe miệng, quay đầu nói với Tiêu Trữ: “Át hẳn vị quận chúa này chính là muội muội tốt mà ngài muốn tìm rồi.”

Tiêu Trữ đau buồn đỡ trán: “Dự cảm không lành nói với ta, người nói không sai.”

“.....”

Đương nói thì Triệu lão tướng quân phụ trách trấn giữ biên cương bỏ xuống quân vụ bề bộn đích thân tới nghênh tiếp. Ông từng ở hoàng cung dạy võ nghệ cho Tề Tôn Chi và An Bình, thế nên cũng coi như là sư phụ của hắn, Tề Tôn Chi vừa thấy ông, lập tức định hành lễ. Nhưng Triệu lão tướng quân cũng đồng thời là thuộc hạ cũ của Nhiếp chính vương, cho nên vừa gặp Tiêu Trữ, trước tiên liền hướng hắn hành lễ.

Tề Tôn Chi cúi người: đồng ngành bất đồng mệnh mà....

Triệu lão tướng quân tâm tình không tệ, mời hai người tới phủ đệ tạm trú trong thành, chòm râu màu hoa râm theo nụ cười của ông cũng không ngừng run rần: “Bệ hạ trong thư có dặn dò, một vạn ám bộ này bọn tướng quân chỉ coi như cái gì cũng không thấy, vẫn như cũ để Tề quân sư chỉ huy là được.”

Đúng lúc Tề Tôn Chi bung trà lên hóp một ngụm, nghe thế suýt nữa thì đánh rơi chung trà: “Quân sư? Con sao?”

“Đúng vậy.”

Hắn thoáng suy nghĩ, hiểu ra, cười nói: “Hắn là bệ hạ sắp đặt, vậy Triệu tướng quân chính là chủ soái rồi?”

“Cũng không phải.” Triệu lão tướng quân cười tùm tùm lắc lắc đầu: “Chủ soái là ai, con rất nhanh sẽ biết thôi.”

.....Tây Nhung hành động rất mau lẹ, đã ở bên ngoài biên thành một trăm dặm hạ trại, mọi thứ đều vào đấy, như thể mọi sự đều nắm chắc trong tay. Để đề phòng tập kích bất ngờ, Triệu lão tướng quân cũng phân phó đóng quân ngoài thành, giăng co từ xa. Tiêu Trữ đã đi tìm muội muội, Tề Tôn Chi là quân sư, đương nhiên cùng Tần Tôn đến quân doanh.

Sau mấy ngày liên tiếp quan sát tình hình, hắn nói với Triệu lão tướng quân: “E rằng ở đây có chút kỳ lạ, Tây Nhung trước định hòa thân, sau đó lại tức tốc xuất binh, dường như sớm đã chuẩn bị tốt, chỉ là hành động đột ngột tức tốc về nước điều binh này...Xem ra có hơi bất ngờ.”

Kỳ thực điều hắn muốn nói là Tây Nhung giống như bị kích động. Mà thời điểm này, cái vị kích động chủ nhân của Tây Nhung kia đang trên đường hướng tới biên quan....Dù sao cũng là khu vực biên cảnh, vừa vào đông thì tuyết đã bắt đầu rơi. Tần Tôn không dám để Tề Tôn Chi bị tổn thương cho giá rét, dứt khoát cung phụng hắn như Phật tổ. Vì vậy chuyện mà Tề quân sư làm nhiều nhất dạo gần đây chính là ngồi trong quân trường đọc sách.

Chiều hôm đó tiết trời trong xanh, hần vén cửa trướng đi vào nói với Tề Tôn Chi: “Từ Đô huynh, có một tin tốt và một tin xấu, huynh muốn nghe tin nào?”

Người kia từ trong trang sách ngẩng lên, âm u thốt ra một chữ: “Nói.”

“Ồm. ....” Tàn Tôn suy nghĩ nửa thì roi lệ đầy mặt, muốn trêu chọc hần chính là tìm chết mà!

“Tin tốt chính là thế tử tìm được Khánh Chi và Quận chúa rồi, hần là rất nhanh sẽ về tới, còn tin xấu là Triệu lão tướng quân bị bệ hạ triệu hồi về kinh, phải lập tức lên đường.”

“Hừm?” Tề Tôn Chi đặt sách xuống, đẩy xe lăn ra ngoài: “Dẫn ta đi xem thử.”

Tàn Tôn vừa giúp hần vừa giải thích: “Nghe nói bệ hạ phái Thục vương tiếp tục dẫn binh trấn thủ biên cương, Cẩm Phong hần là cũng sắp tới rồi, Triệu lão tướng quân liền hồi kinh để thống lĩnh binh sĩ trấn thủ kinh kỳ.”

Tề Tôn Chi im lặng lắng nghe, không hề trả lời. Hần cúi đầu, nhìn mặt đất dần dần thụt lùi dưới chân, từng cục đất lớn khô cằn, thi thoảng bên trên còn dính cỏ tranh tro bụi, hoang vu như tâm tình của hần lúc này.

Tàn Tôn cứ nói, hần cũng cứ kiên nhẫn lắng nghe, nhưng những nội dung trong đó không có hần, An Bình chưa hề bảo hần quay về, cũng không có dặn dò gì đặc biệt với hần.

Đã có thể nhìn thấy long kỳ dựng thẳng ở khoảng không phía trước quân doanh, hần chợt giữ xe lăn ngừng lại, hướng Tàn Tôn phát tay một cái: “Thôi đi, trời khá lạnh, đệ thay ta gửi lời chào hỏi Triệu lão tướng quân một tiếng, ta không đi đưa tiễn.”

Tàn Tôn ngạc nhiên, còn hần thì đã tự mình đẩy xe lăn rồi đi, bóng dáng màu trắng ấy rất nhanh liền bị doanh trướng trùng trùng điệp điệp nuốt chửng, thoáng chốc chợt có cảm giác tịch mịch như ẩn như hiện. Tàn Tôn nhủ mảy, cảm thấy mình đại khái nhìn nhầm rồi, người cường hãn như Tề Tôn Chi sẽ không biểu hiện ra loại cảm giác như vậy mới phải.

Đúng ra chuyện này rất cổ quái, bởi Tề Tôn Chi trước mặt mọi người nho nhã yếu ớt, cũng lắm khi khiến người ta cảm thấy sâu không lường được, nhưng điều đó cũng chỉ là khiến người khác cảm giác hần nội tâm mạnh mẽ mà thôi, có điều trong mắt Tàn Tôn, đích thực chính là vẫn luôn dùng từ ‘cường hãn’ để hình dung về hần. Trên người hần đại khái có một loại bản lĩnh rất tinh tế, có thể nắm vững trong tay biên độ đó, bất luận là nhu nhược trước mặt người khác hay là nham hiểm cường hãn trước mặt hần thì đều sẽ không có cảm giác không hài hòa. Cho nên đã đạt được trình độ nào đó, Tàn Tôn sợ hần, cũng càng kính nể hần.

Hần dùng giày cọ cọ bùn khô trên đất, buồn bã đi về phía trước, loại cảm giác này. .... là do mình ít bị ngược à?

Tiền bước Triệu lão tướng quân, Thục vương vẫn chưa tới, Lưu Tự còn đang trên đường trở về, nhất thời những việc trọng yếu trong quân liền rơi hết trên người Tàn Tôn. Hần trải lại hết lần này đến lần khác mượn cơ hội tìm Tề quân sư giúp đỡ, tiếc là vị này từ sau ngày hôm đó liền có dấu hiệu ngủ đông. Trong trướng treo một chậu than, chân đắp tấm thảm nhung bằng da dê, nhàn nhã ngồi bên chậu than đọc sách, từ sáng đến tối, thông dong vô cùng.

Tàn Tôn lúc này mới xác định, hần đã bị ngược. .... Có lần hần lại thập phần uyển chuyển đưa ra thỉnh cầu Tề Tôn Chi giúp đỡ, người kia lại vẫn như cũ bất vì sơ động, thế là trước khi ra cửa trướng, hần có chút không vui lại thêm có phần ủy khuất ‘hào tâm’ nhắc nhở một câu: “Từ Đô huynh, ngồi bên chậu than lâu như vậy, cần thận ngặt cho đấy.”

Tề Tôn Chi nhắc mi mắt, nhãn thần tựa như lưỡi đao bén nhọn cắt vào da thịt hần: “Trước lúc đó, ngươi nhất định sẽ ngắt trước, có muốn thử không?”

Tàn tướng quân cả kinh biến sắc, vội chạy lấy người, ôm lệ nóng quyết tâm tự ngược một mình. ...May mà tình hình rối rắm này không kéo dài lâu, Thục vương đã tới quân doanh. Thân là tướng lĩnh trường kỳ trấn thủ biên cương, hần đối với đường quanh ngõ tắt kỹ thực rành rẽ vô cùng, lại thêm tùy tùng đi theo không nhiều, ngày đêm lên đường, đương nhiên rất nhanh đã tới.

Tàn Tôn vào khoảnh khắc trông thấy hần thì thiếu điều hai gối quỵ xuống, ôm lấy chân hần bi thương khóc lớn, đầu năm này, đội ngũ không dễ dẫn dắt a. ....> <Đội đến khi ánh mắt hần quét tới bóng người sau lưng Thục vương thì hai chân quả nhiên mềm nhũn, đích thực là sụp xuống luôn. ....Tề Tôn Chi vẫn như cũ đọc sách, đa số là binh thư Triệu lão tướng quân lưu lại, cũng có rất nhiều tài liệu là do Thục vương để lại trong quân lúc trước. Hần xem xong, cũng viết một chút kiến giải của mình, thế nhưng dần dà, trong những kiến giải đó lại pha trộn trong đó một chút gì đó về hần. Có khi là một bài thơ, có khi là một đoạn từ, đây áp trên tờ giấy Tuyên trắng tinh vương mùi hương, thế nhưng dù nhìn thế nào đi nữa, cũng chỉ có hai từ ‘tưởng niệm’.

Sau khi viết xong, hần lại định đem vút vào chậu than, cũng không phải vì ngượng, da mặt hần thế này, thật sự cũng không có chuyện xấu hổ gì có thể quấy nhiễu hần, chỉ là cảm thấy có hơi quá lộ liễu. Một người đã quen che giấu, một điểm nhỏ nhỏ có thể để lại dấu vết bị bóc trần, chung quy khiến hần cảm thấy không thoải mái.

Có điều tay vừa cầm lấy xấp giấy Tuyên Thành này đưa qua chậu than thì ngoài trướng đã vang lên tiếng bước chân khe khẽ. Hần nhướn mắt nhìn, từ kẽ hở của cửa trướng bị gió bắc không ngừng thổi tốc lên xa xa lộ ra một đôi hài, từ đó hài dọc theo mặt hải đều dính một lớp bụi đường, có cảm giác phong trần mệt mỏi.

Hần không nhìn lâu, chỉ nhanh chóng đem xấp giấy tuyên thành nhét vào quyền binh thư, sau đó ngay ngay ngăn nắp đặt qua một bên án thư. Dù sao có khách tới, lúc này bên trong trướng khói bụi lộn lờ cũng không mấy lễ phép.

Làm xong mấy việc này, dư quang nơi khác mắt đã nhìn thấy đôi hài kia đứng trước cửa trướng, hần thuận tay bụng chung trà trên chiếc kỷ nhỏ bên tay lên, nhưng không uống, chỉ giữ trong lòng bàn tay, có chút thú vị nhìn chăm chăm cửa trướng, như đang suy đoán cuối cùng là ai lại vô vị như vậy, tới rồi còn không vào.

Đội một lúc vẫn như cũ không thấy người bên ngoài có động tĩnh gì, trái lại gió bắc càng quét càng mạnh. Lúc màn trướng bị thốc lên cao, có thể nhìn thấy vật áo người đó theo gió tung bay, sắc trắng như tuyết, cũng không phải quân trang.

Ánh mắt Tề Tôn Chi biến đổi, ngón tay cầm chung trà chợt dùng lực siết chặt hơn chút. Hần dứt khoát đặt xuống, quay đầu nhìn chăm chăm chậu than, cố gắng dùng thanh âm bình tĩnh hỏi: “Không biết là vị khách quý nào, nếu đã đến rồi, sao còn không vào?”

Màn trướng cuối cùng bị vén lên, tiếng gió cũng theo đó ‘ào’ một tiếng ủa vào, thậm chí ngay cả than củi cháy đen trong chậu than cũng bị trận gió này thổi bùng lên tia lửa, sáng rực lên rồi lại nhanh chóng lụi xuống, giống như hi vọng đang lấm tấm nảy nở trong lòng hần.

Hần nhíu mày, ngẩng đầu lên nhìn, hồ phục tay hẹp cổ cao, mộc mạc như trước không thay đổi, trên nền vải màu trắng dùng chỉ vàng thêu hoa văn hình hoa cỏ, trong nội trướng ấm áp này, như thể đang ngao nghể mỉm cười trong gió xuân.

Có điều không thể sánh được với nụ cười của người kia, trong đôi đồng tử thâm thúy ấy, ngà ngợn, nhu hòa, tựa như tuyết trắng trên đỉnh núi cao tan chảy dưới ánh mặt trời ngày xuân thành dòng suối róc rách, không cuộn trào, nhưng cũng tuyệt không lạnh lẽo.

Tề Tôn Chi kinh ngạc như cơn mây, nhưng không lên tiếng, quay đầu liếc nhìn chậu than, nhíu mi. Lẽ nào Tần Tôn nói suối âm lâu dần sẽ bị choáng, chính là thật?

“Sao vậy, mấy ngày không gặp, Trầm ở trong mắt người còn không bằng một chậu than rồi à.”

Thanh âm An Bình cũng không cao, thậm chí còn coi là khá dịu dàng, nhưng nàng lại thấy người trước mặt mở to mắt nhìn mình, giống như hoàn toàn không thể tin được, một lúc lâu sau mới ấp úng hỏi một câu: “Bệ hạ sao lại đến đây?”

Tâm tình nàng lập tức trở nên vui vẻ, sự mệt mỏi của mấy ngày hành trình liên tục dường như cũng mất sạch, nhẹ nhàng bước tới, hai cánh tay chống lên tay vịn trên xe lăn của hần, cúi mặt chạm má hần, động tác thân thiết như một đứa trẻ: “Chiến sự quan hệ trọng đại, Trầm sao lại không đến?”

Nội dung lời nói rõ ràng rất chính trực, ý cười trên mặt cũng không giống cười đùa, thế nhưng trong lòng Tề Tôn Chi chợt trở nên vui mừng, như thể nàng vừa mới nói chính là ‘Ta vì chàng mà đến’.

Tâm tình này rất kỳ diệu, mộng lung mơ hồ, như thể từ rất sớm trước đó hần đã có thể cảm giác được suy nghĩ của nàng, có điều mọi thứ của người này đã dung nhập vào trong cốt tủy nhiều năm như vậy, chân tình bám rễ đâm chồi, sớm đã trở thành đại thụ chọc trời, đến độ xuyên qua từng phiến lá, từng nhánh cây trên đó cũng có thể trông thấy toàn bộ.....

An Bình thật lùi một chút, đưa tay vuốt ve gò má hần, nàng hình như rất thích động tác này, mặc dù hần so ra còn lớn hơn nàng.

“Từ Đô.....”

Nàng gọi hần một tiếng, nhưng lại không tiếp lời nữa, Tề Tôn Chi trái lại trong thời gian cực ngắn đoán được lời sau đó là gì, có điều mặt dày đã quen rồi, rất nhanh đã tiếp tục nội dung nửa câu sau hần cho rằng cần phải nói.

Hần nói: “Ta rất nhớ nàng.....”

Câu này tiếng Trung là 我很想你, nên cũng có thể hiểu là “Ta rất nhớ chàng”

Viên Hi ở trong gió lạnh bên ngoài trướng đông cứng, chịu đựng nhằm chán cầu khẩn: Tề đại công tử ngài cố gắng lên nha. Vừa nghĩ thế, ánh mắt đã khinh bỉ quét qua Song Cửu đang đứng canh giữ xa xa.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Đến Rồi, Quân Thần Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 53

Chuyển ngữ: Mic

Băng qua vùng đất hòa lẫn giữa cát vàng và bùn khô, hình như đã vượt qua đường biên giới, Lưu Tự ngồi trên lưng ngựa, thổi phào nhẹ nhõm một hơi, xem ra rất nhanh sẽ tới biên thành Lương quốc, Tây Nhung đóng quân ở khu vực cách họ không xa, vào thời điểm mẫn cảm này, vẫn là không được phép lơ là.

Giờ ngo đã qua, mặt trời ngày đông trái lại không quá gay gắt, có điều chính là thời điểm gió lạnh hanh khô hoành hành. Hần đưa tay che trán nhìn mặt

trời, vừa tính thời gian vừa quay đầu nhìn, Tiêu Trữ bộ dạng vẫn khoan thai thong thả như trước, Tiêu Chiêu Ninh thì vẫn như xưa, nét mặt băng giá không lạnh không nóng. Thấy hắn nhìn mình, nàng vùng vường tiến trong tay quất vào mông ngựa, dẫn đầu đi về phía trước.

“Luu công tử, thứ cho ta nhiều chuyện, giữa người và muội ta rốt cuộc là thế nào?” Tiêu Trữ nhẹ thúc bụng ngựa một cái, con ngựa bên dưới liền ngoan ngoãn phóng tới bên cạnh Luu Tự.

“Thần sao biết chứ, quận chúa bình thường.....” Luu Tự mím môi, nhìn về phía bóng người mặc hắc y, thấp giọng nói: “Bình thường khó mà đoán được.”

Hôm ấy Chiêu Ninh vốn đã cưỡi ngựa phóng đi, nửa đường lại vòng về, hỏi hắn một tám địa đồ, nói muốn đi thành Tháp Tháp. Luu Tự biết nơi đó, đây là địa giới của Tây Nhung, hơn nữa còn là thành ma quỷ đáng sợ nhất trong truyền thuyết. Hắn vốn không định xen vào chuyện của nàng, nhưng đây đường đường là quận chúa, nếu hắn không tình cờ đụng phải nàng thì cũng được đi, đã gặp rồi lý nào có thể khoanh tay đứng nhìn? Cho nên trái ngăn phải chặn không được nên đành phải đi theo, chỉ mong nửa đường gặp chút trắc trở cũng liền quay về, ai ngờ nàng vốn không phải dạng mảnh mai yếu đuối nên có như mấy vị thiên kim tiểu thư.

Luu Tự rất thất vọng, gian khổ trong đó đương nhiên không cần phải nói, may mà sau đây Tiêu Trữ chạy tới.

Hiện giờ hắn chỉ mong nhanh chóng quay về phục mệnh, đại binh Tây Nhung áp sát biên giới, hắn là tham tướng, lý nào có thể hao phí thời gian vào những chuyện thế này, quả thực không tròn nhiệm vụ. Mãi tới vừa rồi ra khỏi sa mạc, hắn mới coi như nhẹ nhõm. Về phần Chiêu Ninh vì sao lại lạnh nhạt đi trước như vậy, hắn tỏ ý không hiểu nổi.

Sa mạc bao la rộng lớn, mênh mông bát ngát, từ xa trông thấy doanh trường màu trắng nhấp nhô, từng cụm từng cụm tựa như đóa hoa trắng nở rộ nơi thảo nguyên, không có lấy chút sắc xanh, mạnh mẽ cắm rễ trên cát vàng. Tinh kỳ phản phất trong gió, sức sống bùng bùng, kim long thêu trên đó theo gió bay múa, mang theo khí thế chọc trời, giống như bất kỳ lúc nào cũng có thể xông ra, chấn động thiên địa.

Luu Tự mặc cho ngựa chậm bước, nói với Tiêu Trữ bên cạnh: “Chúng quy cảm thấy có chút biến đổi, bầu không khí trong doanh hình như có gì không đúng.”

“Ừm, trông có vẻ rất trang nghiêm, hẳn là Thục vương đã tới doanh rồi.”

“Thục vương?” Luu Tự thoáng sửng sốt, bệ hạ yên tâm để hắn lãnh binh?

“Đúng đó, hôm ấy ta ra ngoài tìm hai người thì nghe nói bệ hạ phái Thục vương tới, Triệu lão tướng quân đã hồi kinh rồi.”

Luu Tự gật đầu, không trì hoãn nữa, lập tức vùng roi thúc ngựa, cấp tốc đi về hướng quân doanh. Con ngựa mới vừa khôi phục từ trong trạng thái bước thấp bước cao đi trong sa mạc như giẫm lên bông vải tức thì tung vó chạy như bay, không bao lâu đã vượt qua Chiêu Ninh ở phía trước. Nàng thoáng ngạc nhiên nhìn Luu Tự một cái, người kia chỉ nói “trở về doanh trước” rồi liền để lại một đám bụi mịt mù trước mặt nàng.

Nàng siết chặt roi trong tay, rất muốn vùng ra, kéo cái tên lỗ mãng kia trở lại, tốt nhất là ném trên đất đập cho hai cái mới hả giận.

Tiêu Trữ tăng tốc chạy tới cạnh nàng, cười nói: “Chiêu Ninh, lại đây lại đây, nói ca ca nghe thử coi, muội với tên tiểu tử Luu Tự đó trên đường đã xảy ra chuyện gì?”

Chiêu Ninh quay đầu lườm hắn một cái, lạnh lùng nói: “Không thể nói.”

“Chắc chắc chắc.....” Tiêu Trữ chép miệng lắc đầu: “Bình thường người nào gặp phải chuyện khó nói sẽ nói như vậy, muội đúng là vẫn giấu đầu lòi đuôi a.”

Chiêu Ninh nhú mày nhìn hắn: “Ca, huynh muốn gì? Hắn nhỏ hơn muội mấy tuổi đó!”

Tiêu Trữ cố tình tỏ vẻ kinh ngạc bụm miệng: “Úi trời, ta có nghĩ gì đâu, trái lại muội đó, nghĩ gì vậy chứ?”

Chiêu Ninh bị hắn chặn họng, lập tức không nói gì, nét mặt ngượng ngùng, dứt khoát thúc ngựa dẫn đầu đi về phía trước. Đối với tên ca ca miệng thì ngon ngọt nhưng bụng dạ lại giảo huyệt này, đầu võ mồm với hắn chỉ có thua thảm hại mà thôi.

Thế nhưng trông thấy dáng vẻ nàng như vậy, Tiêu Trữ lại càng hứng khởi phấn chấn chạy theo.

Tới quân doanh, Chiêu Ninh đi trước còn bị thủ vệ giữ lại, đợi đến khi Tiêu Trữ ở đằng sau xuất hiện mới coi như được thả, có điều ánh mắt mọi người đều đã có chút kỳ quái. Bởi vì An Bình vẫn luôn mặc nam trang, lại không ra ngoài, cũng chưa từng bộc lộ thân phận, cho nên trong mắt mọi người, nàng chính là nữ tử đầu tiên xuất hiện trong quân doanh.

Chiêu Ninh cũng cảm giác được điểm này, đi lại trong doanh cũng hơi mất tự nhiên, chỉ là nét mặt từ đầu chí cuối vẫn thâm trầm như một tảng băng, nhất thời không nhìn ra được điểm khác lạ nào. Đến khi theo Tiêu Trữ đi tới trước đại tướng trung quân, lại thấy Luu Tự kinh ngạc từ chếch chếch phía sau xông qua, mặt đầy kinh hãi. Chiêu Ninh cho rằng hắn thấy mình mới có biểu hiện như vậy, trong lòng mơ hồ có chút cao hứng, nghĩ thầm mấy ngày nay ở cùng nhau, tiểu tử này cũng coi như không quá bạc tình. Có điều Luu Tự xông tới trước mặt nàng nhưng lại không dừng lại, cứ thế tiếp tục lao thẳng vào cửa trường.

Nàng sửng sốt, thấy Tiêu Trữ đã vén màn vào trong cũng liền theo vào, ngược mắt lên nhìn, thì lại ngăn ra.

Bên trong đại trường rộng lớn, hai bên trái phải là hai dãy bàn nhỏ, phía sau đặt đệm mềm. Chính giữa dùng ván gỗ dựng thành đài cao, hai bên đặt giá nền bằng đồng nguyên chất, trên đài bày một án kỷ khắc hoa, một bóng người đang ngồi phía sau, y phục trắng như tuyết trải trên án kỷ sơn đen bóng, có một loại cảm giác lóa mắt nhưng dễ chịu.

“Bệ hạ.....” Luru Tự đứng bên dưới nhìn bóng người sau án, giọng nói mơ hồ lộ ra một tia kinh hi.

An Bình từ trong tấu chương ngẩng lên, nam tử búi tóc cột cao nơi đỉnh đầu, cùng với tác phong tiêu sái của nàng, không chú ý vốn sẽ không nhận ra người vừa rồi ngồi nơi bàn là nữ tử. Thấy Luru Tự đứng bên dưới, nàng nở nụ cười: “Khánh Chi, người về rồi?”

Nàng đứng dậy bước xuống, trông thấy huynh đệ Tiêu Trữ đang đứng nơi cửa trường, ý cười trên mặt càng sâu: “Thúc thúc, cô cô cũng về rồi.”

Luru Tự lúc này mới quay đầu nhìn, ý cười chưa từng mất đi trên mặt bắt gặp ánh mắt lạnh lẽo của Chiêu Ninh, cơ thể thoáng chốc cứng đờ, sau đó dứt khoát dời tầm mắt.

“Đúng vậy, về rồi, may mà Luru công tử ở đây, giúp đỡ rất nhiều đấy.” Tiêu Trữ nói, nghi hoặc nhíu nhíu mày nhìn nàng: “Bệ hạ sao lại tới đây?”

“Chiến sự can hệ trọng đại, Trẫm đích thân ngự giá thân chinh.”

Tiêu Trữ còn định hỏi tình hình trong kinh, nhưng nhớ tới hôm ấy tình cờ gặp Sùng Đức bệ hạ, thoáng chốc liền hiểu ra, thì ra nàng sớm đã tính toán tốt để hai vị ấy trở về tọa trấn.

Chiêu Ninh đứng cạnh nữ tử cười hiềm hoi với nàng, gật đầu: “Sau khi làm hoàng đế, chúng ta cũng chưa từng gặp nhau, bệ hạ quả nhiên phi phạm.” Lúc nói lời này, ánh mắt nàng như có như không quét qua Luru Tự sau lưng An Bình, hần vẫn như cũ nhìn đi nơi khác, cũng không chú ý.

Cho dù không giống với hầu hết các nữ tử, nhưng Chiêu Ninh chung quy cũng là con gái, đương nhiên sẽ có sự nhạy bén và tâm tư tinh tế của nữ nhi, tất cả các loại phản ứng của Luru Tự với An Bình đều nói với nàng, người hần thường xuyên nhớ đến, cũng chính là chất nữ của mình.

Thế nhưng cho dù đã nhìn ra, nàng cũng không có phản ứng gì khác lạ, trên mặt là vẻ thản nhiên, khi nói chuyện, bởi vì trời lạnh mà hóa thành một tầng sương mỏng trước mặt, như một tấm chắn xa cách với chung quanh.

An Bình cùng vị cô cô này của mình tuổi tác cũng không cách nhau mấy, đối với tính cách của nàng đương nhiên đã quen, đại khái là vì đôi bên đều có chút không như người thường, nên ở chung cũng có cảm giác tri âm. Nếu nói bản thân nàng ngoài nóng trong lạnh, vậy thì Chiêu Ninh chính là ngoài lạnh trong nóng. Nhiếp chính vương từng hi vọng Chiêu Ninh có thể hoạt bát như nàng, nhưng nếu thật sự như nàng, sẽ không phải là Chiêu Ninh nữa.

Chiêu Ninh trời sinh là đứa trẻ được niềm phong bên dưới một tầng tuyết lạnh, người khác đều thấy nàng khó mà tiếp cận nên liền tự giác thêm những miêu tả như là cao không với tới, lạnh lùng cao ngạo, nội tâm lạnh lùng, tâm cơ thâm trầm gì gì đó, thế nhưng chỉ cần gạt bỏ lớp băng ấy, nàng cũng chỉ là một đứa trẻ như trước, có tình cảm mãnh liệt cùng phản ứng bộc trực nhất của một đứa trẻ.

Cho nên nàng giống phụ thân cũng chỉ là biểu hiện lạnh lùng bên ngoài, tâm cơ là điều gì đấy xa vời, chẳng qua sống trong một gia đình mà phụ mẫu huynh trưởng đều một bụng tâm địa gian trá như vậy, cũng không cần đứa trẻ nhỏ như nàng có mưu mô cao thâm khó dò gì đó. → _ →

Từ điểm này mà nói, Tiêu Trữ và An Bình chính là ví dụ của kẻ hai mặt. Suy nghĩ trong đầu họ như hồ sâu nhưng ngoài mặt lại vĩnh viễn ôn hòa, am hiểu đầy đủ, thông thạo diễn kịch. Thành viên của Hoàng thất chung quy sinh ra đều có năng lực sinh tồn đặc biệt, thân là trưởng tử của Nhiếp chính vương và nữ nhi duy nhất của Sùng Đức bệ hạ, trong tình cảnh trải qua một vài ‘sự việc’ nào đó, càng tôi luyện một thân bản lĩnh sinh tồn bách độc bất xâm.

Lửa than trong trường ấm nóng, Luru Tự da mặt mỏng, từ lạnh giá bước vào ấm áp, trên mặt liền bắt gặp ửng hồng. Qua một lúc, thấy An Bình vẫn nói chuyện với Chiêu Ninh thì không tiện làm phiền, lặng lẽ lui ra ngoài, dự định đi gặp thử Tề Tồn Chi. Đáy lòng cuối cùng dâng lên một tia thất vọng, thế nhưng trước khi ra cửa trường, thoáng mắt quét tới ánh mắt Chiêu Ninh nhìn qua, hần chợt cảm thấy tâm tư như bị nhìn thấu, mắt mắt lại biến thành ảo não.

An Bình trái lại không cảm thấy gì, nàng vừa nghe Chiêu Ninh nhắc tới thành ma quỷ bản thân vẫn luôn để ý.

Thành Thập Thập thực ra không có ma quỷ, chỉ là vì sự đáng sợ vốn có của nó nên mới có tên gọi này. Đây là một tòa thành trống, xung quanh đều là tường thành hoang phế từ trăm năm trước, nhưng đã bị lớp lớp cát vàng bao phủ. Mỗi khi đêm đến, cuồng phong dữ dội từ bên trong thành thét gào quét qua, cuốn tung bụi cát, phủ lên đầu tường loang lổ, âm thanh nức nở như tiếng khóc than của ma quỷ. Địa hình bên trong lại càng phức tạp như mê cung, lại rộng lớn như vậy, đối với Tây Nhung mà nói, chính là một tấm chắn bảo hộ của thiên nhiên.

Địa giới hiện thời của Tây Nhung đã trải rộng đến bên ngoài Kỳ Liên Sơn, mà Kỳ Liên Sơn cách thành Thập Thập không xa, nếu muốn vượt qua, có tòa thành trì này sẽ rất khó khăn, cho nên nàng không thể không lưu tâm.

Đêm đến, Viên Hi tới báo, nói Thục vương đã chuẩn bị tiệc đón tiếp cho thế tử quận chúa, hỏi An Bình có muốn qua không. Nàng ngẫm nghĩ, cảm thấy tạm thời vẫn không cần để lộ thân phận của mình mới tốt nên liền từ chối, đi đến nội trường của Tề Tồn Chi, dự định tùy tiện giải quyết bữa tối là được.

Lều trưởng của Tề Tồn Chi bởi vì rất nhỏ nên tác dụng của lửa than vô cùng rõ ràng, mặc kệ bên ngoài cuồng phong gào thét thế nào, bên trong vẫn ấm áp như cũ, cơ hồ muốn toát mồ hôi nơi chóp mũi.

Tiểu án đặt nằm ngang trước mặt hai người, Viên Hi người quần áo bông dày cộm vào dâng thức ăn, tròn như một quả cầu, lăn vào rồi lại lăn ra, trước

khi đi còn không quên kín đáo gật đầu với Tề Tôn Chi một cái, trên gò má đỏ bừng vì lạnh, mắt híp thành hai đường chỉ, tựa như đang nói: Tề đại công tử, nỗ tải xem trọng người đó.

Tề Tôn Chi trông thấy, một ngụm rượu liền sắc nơi cổ họng, một lúc sau mới nuốt xuống được, ngẩng đầu nhìn An Bình đang nhìn mình đầy thắc mắc, đành phải mở miệng đôi đê tài: “Khánh Chi trước đó có tới đây, bệ hạ gặp đệ ấy rồi chứ?”

“Gặp rồi, có điều không nói gì.” An Bình cảm thấy thờ dài, thấp giọng nói: “Đại khái là không biết nói từ đâu.”

Tề Tôn Chi nhất thời không lên tiếng, một lúc sau, quay đầu chăm chăm nhìn ánh nến, ánh sáng lấp lánh nhảy múa phản chiếu một tia sầu muộn trong mắt hần: “Tâm tư bệ hạ chưa quyết, đương nhiên không biết nói từ đâu.”

An Bình nghỉ hoặc nhìn sườn mặt hần, trong ánh nến, có cảm giác không mấy chân thật. Hần giống như bức tường đá đắm mình trong mưa bụi Giang Nam, tang thương, ưu sầu, lại chứa đựng vẻ kiên định cứng cỏi khó mà xem thường, cho dù thân đang ở nơi sa mạc cũng không cách nào ăn mòn độ ẩm đã thấm vào ruột gan, không một kẽ hở, khiến người ta không cách phá bỏ.

Có điều An Bình tự có phương pháp của nàng, nàng chỉ dùng đũa kẹp một miếng rau, dùng sức nhai nhai, sau đó liền cố ý nhìn chăm chăm hần, thốt ra một câu: “Ui chao, chua quá à!”

Tề Tôn Chi quả nhiên lập tức quay đầu, trừng mắt nhìn gương mặt chan chứa ý cười của nàng, thế nhưng rất nhanh hă liền thay đổi sắc mặt, so với nàng còn cười đắc ý hơn: “Có điều bệ hạ mặc dù chưa hạ quyết tâm, Thái thượng hoàng và nương nương thì sớm đã quyết định rồi.”

“Humm?”

“À, quên không nói với bệ hạ, Thái thượng hoàng và nương nương lúc trước cực kỳ bất mãn đối với Tây Nhung vương, vì thần đành phải tự mình tiến cử, xem đây như đại sự trong lòng họ.” Hần thông thả hớp một ngụm rượu, nhếch môi cười gian xảo: “Cho nên hiện giờ vì thần cũng coi như chính là hoàng phu ngầm định của ngài rồi.”

Trong ánh mắt kinh ngạc của An Bình, hần cầm đũa bắt đầu vui vẻ ăn, cố ý nhìn nàng, nói: “Aizzz, ngọt thật!”

“.....” An Bình đưa tay vỗ trán, gãi này đã không có giới hạn rồi.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Đến Rồi, Quân Thần Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54

Chuyển ngữ: Mic

Lúc từ trong nội trướng của Tề Tôn Chi bước ra, trăng đã treo giữa bầu trời. Mặt trăng đêm đông cao vợi vợi, xuyên qua tầng mây hư ảo chỉ hé lộ một vòng cung dịu dịu, như ánh mắt đông đưa của mỹ nhân sau sa trướng. Trong luồng gió lạnh xào xạc, trên mặt đất khô cằn phủ một tầng ánh sáng màu trắng bạc, phủ lên bóng dáng mỏng manh của An Bình.

Viên Hi lại giống như một quả cầu lăn tới, phát trần kẹp dưới nách, bước chầm chậm, hai tay cật lực chà xát vào nhau: “Công tử, muốn về đại trướng ư?”

Đối với bên ngoài, hiệu lệnh ứng chiến vừa được ban bố không bao lâu, Sùng An bệ hạ chuẩn bị ngự giá thân chinh hiển nhiên cũng đang trên đường đến, vì vậy trước mặt người ngoài hần đương nhiên không thể gọi An Bình là bệ hạ.

An Bình vừa định gật đầu thì lại nghe thấy bên cạnh có tiếng bước chân khe khẽ vọng tới, quay đầu nhìn, là Song Cửu người mặc giáp trụ. Hần dường như rất quen với tiết trời giá lạnh nơi này, đứng ở bên ngoài lâu như vậy cũng không thấy sợ lạnh, vóc người thiếu niên cao gầy rần rờ tựa như một gốc tùng, đến cách An Bình hai trượng thì dừng lại, chấp tay thấp giọng nói: “Thuộc hạ có lời muốn thỉnh giáo công tử.”

Suy nghĩ nàng xoay chuyển, gật đầu, Viên Hi thấy vậy không khỏi lại muốn liếc mắt khinh thường, không cam không nguyện đi chuyển thân hình như quả cầu tròn tránh khỏi tầm mắt của hai người.

“Có chuyện gì? Nói đi.” An Bình vừa đi về phía đại trướng vừa tránh binh sĩ tuần tra, nửa cơ thể chìm trong màn đêm không được ánh lửa chiếu tới.

Song Cửu chậm rãi theo sau, cúi đầu nhìn chiếc bóng của nàng ở phía trước, bước chân đi theo dần dần có chút không xác định, một hồi lâu mới nhẹ giọng hỏi: “Lời bệ hạ nói hôm ấy, liệu vẫn còn giữ chứ?”

Bóng người trước mặt dừng lại, hần cũng theo đó dừng theo, ngẩng lên nhìn, An Bình đã xoay người, lưng quay về phía lều trướng, một nửa sườn mặt được ngọn đuốc xa xa phản chiếu tạo nên một độ cong nhu hòa, thế nhưng giọng nói lại trầm thấp như gió lạnh quét qua tai: “Người nói chuyện nào?”

Trái tim Song Cửu thoáng cái ‘bộp’ một tiếng, sự lo lắng mấy ngày liên tiếp cuối cùng trở thành sự thật.

Trước đó cho rằng Tề Tốn Chi quả thật trốn tới Thanh Hải quốc, thế nhưng giả kỳ đà này sâu không lường được, ai biết trong lòng hắn nghĩ cái gì, khác trước còn cùng An Bình khanh khanh ta ta, khác sau đã chạy trốn mất tăm mất tích cũng hoàn toàn là điều có thể. Nhưng kể từ hôm ấy trông thấy hắn xuất hiện trong quân doanh, thâm tâm liền cảm thấy không ổn. Mãi đến bây giờ, cuối cùng nhìn không được đem vấn đề hỏi ra miệng, nhưng lại nhận được câu hỏi ngược lại thế này.

Đêm lạnh yên tĩnh, chỉ có tiếng bước chân của binh sĩ đi tuần cùng với tiếng ngựa hí truyền tới từ chuồng ngựa quanh quẩn trong gió, đến bên tai hắn thì chỉ còn lại sự thất vọng trống rỗng. Thứ chỉ thiếu chút nữa là sẽ đạt được, đã gần kề ngay trước mắt, lẽ nào hiện giờ lại lần nữa biến mất?

“A, nhớ ra rồi, thì ra người nói chính là chuyện khối ngọc thạch kia à.”

An Bình chợt lên tiếng, cắt đứt dòng suy nghĩ của Song Cửu, mặc dù cách không bao lâu, nhưng tâm tình hắn lên xuống dữ dội, cảm thấy như thể đã trải qua rất lâu rồi. Hắn chấn động, ngẩng lên nhưng chỉ trông thấy nàng khẽ cúi đầu, hàng mi dài trong luồng sáng ngược hơi run rẩy.

“Chuyện đó bốn công tử đương nhiên ghi nhớ, lẽ nào còn gạt người? Phải biết rằng, ta ghét nhất chính là bị lừa dối.” An Bình bước tới gần hơn, tiến sát lại nhìn hắn, ánh mắt lúc này đột nhiên rất mơ hồ, khiến hắn cảm nhận được áp lực ẩn chứa trong đó: “Song Cửu, người chưa bao giờ gạt ta đúng không?”

“.....” Song Cửu không khỏi lùi về sau một bước, yết hầu mơ hồ khô khốc. Rõ ràng vấn đề là do hắn đưa ra, thế nhưng lúc này lại giống như chính mình bị kéo vào trong.

An Bình lại tới gần một bước, cơ thể gần như dán trước ngực hắn: “Sao vậy? Không nghe thấy câu hỏi ư? Nếu người lừa bốn công tử trước, vậy thì những điều khác ta không cách nào cam đoan rồi.”

Song Cửu siết chặt lòng bàn tay, một lúc sau mới gấu được tâm trạng, nói: “Công tử nói gì thế, thuộc hạ sao lại lừa người chứ.”

“Vậy thì tốt.” An Bình nhấc tay vỗ vai hắn, quay người rời đi, hắn thì vẫn ngơ ngẩn đứng đấy như cũ. Bả vai dường như hãy còn lưu lại xúc cảm ấm nóng từ lòng bàn tay nàng, nhưng hiện thời, nhìn bóng lưng nàng từ từ hòa vào ánh lửa thì lại bỗng trở thành cảm giác giá lạnh âm u xâm nhập vào tận xương tủy, như là một loại biệt ly.

Điều đáng sợ nhất không phải là không đủ nhẫn tâm, mà chính là chưa kịp nhẫn tâm thì đã động lòng. Ước chừng từ lúc nàng tức giận xông tới giải cứu hắn dưới mũi kiếm của Thục vương, hắn đã động lòng.

Không thể nói chính xác nguyên nhân là gì, cũng có lẽ chỉ vì chưa bao giờ có người nào từng quan tâm đến an nguy của hắn. Mà hiện tại, hắn lại vì một chút nhi nữ tình trường vẫn luôn cực lực đề nén này lộ ra hốt hoảng.

Bố trí lâu như vậy, khổ sở nhiều như vậy, sao có thể dễ dàng buông tay như thế, cứ cho là hắn nguyện ý thì chúng thuộc hạ vẫn luôn ngẩng đầu trông đợi trong tay hắn cũng sẽ không đồng ý.

Một đám mây ngang qua, ánh trăng e thẹn hoàn toàn nấp trong bóng tối, doanh địa nhất thời rơi vào trong sự tĩnh mịch lặng yên.

Màn trướng đại trướng trung quân An Bình ngủ lại bị xốc lên, dường như trong khoảnh khắc không cách nào thích ứng với ánh sáng trong trướng, người tới đưa tay che trước trán, cầu nhàu một câu: “Thật nhức mắt.”

An Bình vừa trở lại trướng không bao lâu, đang cầm kim gấp than cho vào chậu, thấy người tới, cười tủm tỉm nói: “Hoàng thúc ăn ngon không?”

Tiêu Tĩnh đặt tay xuống, tới gần hơn chút, trên mặt là nét uy nghiêm lạnh lùng mà một quân nhân nên có cùng với sự kiêu ngạo của một vị hoàng thúc: “Rất tốt, Duệ công tử không có mặt thực sự đáng tiếc, tội cho tiểu tử ngốc nào đó vẫn cứ luôn nhớ nhung ngài.”

“Còn tướng hoàng thúc đứng đấy, trái lại cũng thích lấy chuyện tình cảm của hậu bối mà chế giễu nhì.”

Tiêu Tĩnh bị lời của nàng ghen ghét, co rút khóe miệng, có điều trêu đùa nhẹ nhàng thế này trái lại khiến người ta tâm tình thư thái, bất giác làm nhạt đi cách biệt thân phận giữa đôi bên. Hắn tự mình đi tới cầm chung trà nóng bên án kỷ, sau khi nốc một ngụm mới thông thả nói: “Kế hoạch lần trước người nói, tới thời điểm thực hiện rồi?”

An Bình dừng động tác nơi tay, bước qua, nhẹ nhấc tay lên, ra hiệu cho hắn ngồi xuống, sau đó cùng ngồi đối diện với hắn: “Đích thực là đã tới lúc, hiện giờ ai nấy đều biết hai người chúng ta không hợp, lúc này hành động là thích hợp nhất.”

Tiêu Tĩnh bung chung trà trầm ngâm trong chốc lát, trong bụng rà soát lại một lượt bố trí trước sau của kế hoạch, ngửa cổ uống cạn chung trà, gạt đầu: “Vậy vì thân liên đi sắp xếp, sau đó lại tới.”

An Bình chợt đứng dậy ngăn hắn, ánh đuốc mờ lung tỏa bóng tối trên mặt nàng, tựa như một tiếng thở dài: “Hoàng thúc, mặc dù chỉ là diễn kịch, nhưng chuyện này có thể sẽ khiến uy danh người gây dựng ngày trước bị hủy hoại trong chốc lát, thậm chí trở thành tội nhân của Lương quốc, người xác định muốn làm?”

Tiêu Tĩnh liếc mắt khinh thường: “Bệ hạ còn nói như vậy, lúc trước nói ‘nguyện đồ phục thù’ chính là ngài, bây giờ ngăn cản vì thân cũng chính là ngài.” Một tay hắn chống nạnh, bày ra biểu cảm bất đắc dĩ: “Ngài rốt cuộc muốn thế nào đây!”

An Bình cúi đầu thấp tiếng cười, phát phát tay, nói: “Được rồi, đã tới bước này, nói mấy lời đó cũng chẳng có ích gì, hoàng thúc dám làm dám chịu, chỉ nội điểm tuân thủ nguyên tắc trò chơi này thôi cũng khiến Trầm khâm phục vô cùng.”

Lời nói ra dù bùi tai, nhưng thần sắc Tiêu Tinh lại chẳng tốt đẹp gì, bữu môi khinh thường liếc mắt nhìn đỉnh trường một cái. Nào có ai lấy tranh giành hoàng vị trở thành trò chơi chứ?!

Nói đi cũng phải nói lại, ngày trước ở kinh thành hẳn cùng An Bình minh tranh ám đấu như vậy, mặc dù hư thật không rõ, nhưng kết quả cuối cùng, hẳn đích thực là kẻ thua cuộc. Mà thời điểm đặt ra vấn đề này, có lẽ ngược dòng trở lại bữa tiệc sinh thành lúc đó của Tề Tồn Chi.

Trước khi xảy ra trận cãi vã lần ấy, hai người đã có một cuộc nói chuyện dài. Dùng lời An Bình mà nói, cuộc thảo luận này có tính nội hàm, nhìn xa trông rộng vô cùng. .... Tiêu Tinh đích thực từng muốn cướp quyền, nhưng chỉ là ý nghĩ do thói kiêu ngạo lúc đó kích động, hẳn vốn không có ham muốn với quyền bính. Cho nên lúc An Bình đưa ra cạnh tranh công bằng, hẳn liền vui vẻ tiếp nhận. Về phần sau đó đâm bị thương Song Cửu, chính là một màn kịch cố ý, có điều chuyện cướp đoạt binh phù này đúng thật là hẳn bị An Bình bày trò, kể đó liên tục chèn ép, đương nhiên cũng là thật.

Thế nhưng ‘nguyên đồ phục thù’, Tiêu Tinh thua cũng chưa từng hối hận. Nghẹn khuất dù có, An Bình lại thích cổ tình châm ngòi ngạo khí của hắn, nhưng hẳn cũng đã quen nộ khí đừng đừng cư xử với nàng, đại khái đây cũng là một phương thức ở chung độc đáo.

Hắn chỉnh lại y phục bước ra ngoài, khi sắp tới cửa trường, dừng lại quay người, nói với An Bình: “Mỗi người đều có con đường thích hợp với mình, vì thân từng có hùng tâm tráng chí, nhưng nếu thật sự bị vây trong cũi tròng cung khuyết, đích thực khó mà biểu đạt, có thể thấy vì thân quả thật cũng không thích hợp làm hoàng đế, ước chừng tại nơi sa trường vạn dặm, chiến mã phi nhanh này mới là nơi thâm tâm vì thân luôn khao khát.”

An Bình thu lại ý cười, trầm ngâm nhìn hắn một hồi lâu, rất lâu sau, nghiêm túc gật đầu: “Hoàng thúc, Trầm tin thúc.”

Tiêu Tinh cười khẽ, chấp tay hành lễ rồi vén màn đi ra.

Dường như có thể cảm giác được sóng ngầm cuộn cuộn giữa thế gian, ánh trăng đêm nay vẫn luôn ẩn sau tầng mây, mang lại cảm giác chìm nổi bất an. Ngọn lửa trong con gió lạnh heo hắt cháy bùng lên nhưng cũng không khiến người ta cảm thấy ấm áp. Hình ảnh đại mạc xa xa bất chồng len nhau như núi như biển, thoát nhìn triền miên trải dài không dứt, toát lên vẻ cô độc, âm trầm nặng nề.

Lưu Tự ra khỏi doanh địa, vòng qua những bức tường rào chắn cao cao xung quanh chậm rãi thả bước, thi thoảng ngược lên nhìn về nơi xa, cảm thấy đất trời mênh mông khiến bản thân cách bầu trời thật gần, một cảm giác kiêu ngạo không cách nào diễn tả chợt nảy nở trong lòng.

Hắn ra ngoài để tỉnh rượu, trong quân cấm rượu, nhưng vì chiêu đãi thế tử và quận chúa, ít nhiều gì cũng phải uống một ít. Thân là tham tướng, lấy mình làm gương, hẳn liền ra ngoài doanh địa.

Tùy tiện đi dạo tới lui hai ba vòng, hơi rượu đã tán đi không ít, vốn định quay về, nhưng thấy có người từ trong doanh địa đi ra, vạt áo hồ phục màu đen khẽ tung bay trong gió, rất nhanh đã tới trước mặt hắn.

“Quận chúa.” Lưu Tự vội nâng tay hành lễ.

“Ừm.”

Chiêu Ninh không nặn không nhặt trả lời một tiếng, ngược lên nhìn ánh trăng, không nói gì nữa, hẳn nhất thời không đoán được, cũng lặng im.

Hai bóng người giữ cự ly theo đúng lễ tiết, chiếc bóng đổ trên đất khẽ tựa vào nhau. Lưu Tự vô tình nhìn thấy, như thể đột nhiên bị bò cạp đốt, bất giác nảy sinh cảm giác không mấy tự nhiên, dịch sang bên cạnh vài bước, sát vào rào chắn sau lưng mới xem như để bóng mình tách xa thế giới của nàng.

“Khánh Chi,” Đang định lên tiếng thì Chiêu Ninh chợt gọi, có điều vẫn không nhìn hắn, vẫn chỉ đối mặt với ánh trăng, dường như có chút không tập trung: “Ngươi thích An Bình?”

Lưu Tự mím môi, mặt nóng lên đôi chút, không lên tiếng.

“Vây là ngầm thừa nhận rồi.” Chiêu Ninh vẫn không nhìn hắn, cũng không nói gì nữa, phảng phất như thể có thể nghe nàng lên tiếng nói chuyện là điều vô cùng khó tin.

Lưu Tự không khỏi cảm thấy tình hình trước mắt có hơi ngượng, cúi đầu lục lọi tìm đề tài tán gẫu, ai biết còn chưa nghĩ ra thì trong doanh địa đã truyền tới tiếng động huyền ảo âm ỉ. Hẳn vội chạy tới cổng doanh nhìn vào trong, Chiêu Ninh cũng đi theo, nhưng chỉ yên lặng đứng đấy, dù hiểu kỳ, trên mặt vẫn không có bất cứ biểu cảm nào.

Vệ binh gác cổng đứng cạnh đó tất cả đều thò đầu ra nhìn, quay qua trông thấy nét mặt nàng thì lập tức cảm thấy kính phục, không hổ là nữ nhi của Nhiếp chính vương, đây gọi là bình tĩnh ung dung a!

Có thể thấy, mặt than có đôi khi rất có lợi. →_→

Rất nhanh, tiếng động bên trong càng lớn hơn, có thể nghe rõ đấy là tiếng tranh cãi, Lưu Tự chợt cảm thấy quen thuộc, dường như trước đây cũng từng nghe thấy âm thanh tranh cãi như vậy. ....Đứng rồi! Hắn giật mình mở to mắt, vội vàng chạy vào trong, còn chưa tới đại trường trung quân thì đã thấy Thục vương dẫn theo mấy phó tướng lao ra, dưới ánh lửa nộ khí bùng bùng.

“Vương gia, ngài lại cãi nhau với bệ hạ à?” Hấn nhanh chóng chạy tới, thấp giọng hỏi Tiêu Tĩnh.

“Hừ, bốn vương chịu đủ rồi, chen ép cũng được đi, đã chân chính giao binh phù cho bốn vương dẫn binh nhưng lại lấy danh nghĩa ngự giá thân chinh tới đây giám sát, đây không phải rõ ràng là coi thường người khác sao!” Tiêu Tĩnh vòng qua đứng cạnh hấn, chỉ huy phó tướng sau lưng đi dẫn ngựa chuẩn bị, sau đó mới quay đầu bổ sung một câu: “Khánh Chi, người đừng quan tâm nữa, bốn vương không cách nào đi theo một bệ hạ như vậy!”

Giọng hấn rất cao, rất nhiều binh sĩ đều nghe thấy, nhất thời có cảm giác tiêu hóa không được.

Bệ bệ bệ.....bệ hạ ở đây?!!!!

Lưu Tự kinh hoàng một lúc, thâm suy đoán ý tứ trong lời này của hấn, lại thấy hấn vẫn tiếp tục thấp giọng phân phó thủ hạ ra ra vào vào sắp xếp gì đó, trong lòng thoáng chốc cả kinh, vội kéo hấn qua một bên, hít sâu một hơi mới cẩn cẩn trọng trọng đem câu hỏi trong lòng nói ra: “Vương gia không định theo bệ hạ, lẽ nào là muốn.....”

Tiêu Tĩnh lườm hấn một cái, ngắt ngang lời hấn định nói: “Bốn vương cái gì cũng chưa từng nói.”

Mấy phó tướng dẫn ngựa đi tới, theo sát còn có một đội binh sĩ rầm rập, tất cả đều xếp hàng tề chỉnh, như thể đã chuẩn bị sẵn sàng sắp ra trận. Tiêu Tĩnh xoay người lên ngựa, đầu cũng không quay lại phất tay một cái, dẫn đầu hướng bên ngoài phóng đi. Lưu Tự thấy tình hình không ổn, lập tức tiện tay tháo một con ngựa ở bên cạnh rồi cũng xoay người đuổi theo.

Chiêu Ninh vội đuổi theo ra khỏi doanh địa, hỏi: “Người muốn đi đâu?”

Hấn không kịp nhiều lời, chỉ để lại một câu: “Làm phiền quân chúa thông báo bệ hạ một tiếng, Khánh Chi nhất định sẽ đuổi theo kéo Vương gia về!”

Tình hình vừa rồi nếu đoán không nhầm, chỉ sợ Thục vương đã có suy nghĩ không nên có. Trước đây tranh quyền đã có khúc mắc, bây giờ trên tuyết lại phủ thêm sương, đi tới bước này cũng không phải là không thể.

Lưu Tự vừa nghĩ, vừa đẩy nhanh tốc độ thúc ngựa dưới chân, mắt thấy đội ngũ chính quy của Thục vương đã rơi lại phía sau, hấn vẫn tiếp tục nhanh như điện chớp, mãi tới khi đến khu vực quân Tây Nhung hạ trại, thì lại không khỏi một trận kinh hãi.

Lẽ nào *hấn (Thục vương)* sớm đã chuẩn bị từ trước?

Vó ngựa lộc cộc trong đêm đặc biệt rõ rệt, mắt thấy đội ngũ phía sau bị tách ra một đoạn, phía trước lại tối đen không thấy bóng người, Lưu Tự rốt cuộc không thể nhịn nữa quát lên với bóng lưng của Tiêu Tĩnh ở phía trước: “Vương gia, ngài lẽ nào thật sự muốn đi theo *giặc*?!”

Đêm tối như mực, cuồng phong thét gào, con ngựa bên dưới Tiêu Tĩnh chột hí lên một hồi điên cuồng, sau đó từ từ dừng lại.....

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Đến Rồi, Quân Thần Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 55

Chuyển ngữ: Mic

Ánh nắng ban mai nhàn nhạt chiếu sáng doanh địa, bên ngoài đại trường trung quân tập trung một nhóm phó tướng, người nào người nấy quân trang tề chỉnh quỳ đứng bên ngoài trường, phần nộ dùng dùng cũng không dám nói. Viên Hi cuối cùng trở lại thân phận công công, phất trần trong tay run run trong gió, ánh mắt thì thoáng lại lướt qua những người đang quỳ trước mặt, im lặng không tiếng động. Tàn Tôn và Tiêu Thanh Dịch cũng đứng một bên nơi cửa trường, vẻ mặt nghiêm trọng.

Chính bởi sáng sớm, quân doanh đã rộ lên tin tức hoàng đế ngự giá tới đây, muốn tự mình lĩnh binh tác chiến, chúng tướng sĩ đương nhiên cảm thấy tiếp đón không chu đáo, lập tức lo lắng.

Bầu không khí xung quanh dường như trầm xuống, chỉ có màn trường bị gió thổi thì thoáng phất lên phần phật. Sau khi chờ một lúc lâu, có người phóng ngựa chạy tới, tiếng vỏ ngựa rầm rập mạnh mẽ, nhưng người đang quỳ không một ai dám ngược lên nhìn.

Màn trường bị vén lên, Chiêu Ninh đứng nơi cửa nhìn ra bên ngoài. Người tới quay người xuống ngựa, đến khi xoay lại, thế nhưng lại là Thục vương Tiêu Tĩnh. Vừa xuống ngựa đã nhanh chóng đi tới đại trường, lúc ngang qua đám phó tướng, phó tướng bị ánh mắt sắc lạnh quét tới, lập tức kinh hãi đến người đỏ mồ hôi lạnh.

Hấn hấn hấn.....Không phải tạo phản rồi ư?

Thấy Tiêu Tĩnh bước qua, Chiêu Ninh vẫn ngóng nhìn xung quanh như cũ, không thấy bóng dáng Lưu Tự thì không khỏi nhủ mảy.

Bên trong trường là ba người, An Bình, Tiêu Trữ, còn có Tề Tôn Chi, tất cả đều y quan tề chỉnh, vừa nhìn đã biết cả đêm không chợp mắt. Thấy Tiêu Tĩnh xuất hiện, An Bình trước tiên lộ vẻ kinh ngạc, đứng dậy bước tới nói: “Nghe nói Khánh Chi đuổi theo người?”

Tiêu Tĩnh không kịp hành lễ, gật đầu: “Đúng là tên tiểu tử thôi, nói thế nào cũng không nghe.”

“Vậy người nói sự thật cho hắn cũng được.”

“Vi thần đem sự việc nói với hắn, nhưng hắn.....” Tiêu Tĩnh nhìn An Bình thở dài: “Bệ hạ, đừng trách vi thần nói thẳng, nếu không phải vì ngài, hắn là sẽ không có biến cố thế này.”

An Bình cau mày một cái: “Hắn sao rồi?”

“Hắn đòi thay bốn vương đi làm nội ứng Tây Nhung.”

Những người có mặt trong trường đều lộ vẻ ngạc nhiên, đặc biệt là Chiêu Ninh, đột ngột từ cửa trường quay vào, ánh mắt vừa kinh ngạc vừa buồn bực, vẻ mặt phức tạp. Tề Tôn Chi cẩn thận ngẫm nghĩ, sắc mặt dần dần bình lặng, nhưng lại trở thành vẻ nghiêm trọng không rõ tư vị khác.

Tiêu Tĩnh thấy An Bình mím môi không lên tiếng, bất đắc dĩ nói: “Hắn dù gì cũng không phải kẻ hành động theo cảm tính, chỉ là.....không an tâm cho bệ hạ ngài mà thôi.”

“Gì chứ?”

“Giữa vi thần và bệ hạ từng có khúc mắc, hắn sao có thể nhìn ra được mấu chốt trong đó? Cho dù giải thích rõ ràng thì vẫn có hiềm nghi đối với vi thần, nói cách khác, hắn không phải không tin vi thần, mà là quá lo lắng cho bệ hạ, thế nên chỉ có tự mình hắn rời đi mới có thể đảm bảo tuyệt đối sẽ không phản bội bệ hạ.”

“.....”

Trong trường không một ai lên tiếng, những người có mặt đều rơi vào trầm mặc. Gió lạnh rít gào yên lặng chui vào doanh trường, lửa than đập chòn lay động, tựa như tâm tư của mỗi người.

Một lúc sau, có người vén trường bước ra, động tĩnh đó kinh động những người còn lại mới xem như phá bỏ tình thế tĩnh lặng. Tiêu Trữ xấu hổ cười một tiếng, đứng dậy nói: “Chiêu Ninh có lẽ có việc gì đó, ta đi theo xem thử.”

An Bình vẫn đứng nguyên như cũ, trầm mặc. Tề Tôn Chi ở phía sau trái lại tựa như đã hòa mình vào khung cảnh, cơ hồ khiến người khác bỏ qua sự tồn tại của hắn.

Tiêu Tĩnh cho rằng nàng hãy còn lo lắng, bổ sung: “Bệ hạ có thể an tâm, Khánh Chi biết phải làm gì, thực ra thử nghĩ lại thì hắn đi thay vi thần càng có thể khiến Tây Nhung vương tin tưởng, dù gì với tính cách của bệ hạ, lúc ấy để mặc vi thần bỏ đi mới càng khiến người ta lo lắng.”

An Bình gật đầu nói: “Cũng có lý, chỉ là.....” Chỉ là thiếu mất Lưu Tự, nàng cảm thấy không ổn. Lý do hắn đi không phải vì quốc gia, mà là vì nàng.

“Thôi đi,” nàng phát tay: “Cảm phiền hoàng thúc báo cho chư vị tướng quân một tiếng, nửa canh giờ sau tới đại trường nghị sự.”

Tiêu Tĩnh chấp tay hành lễ, lui ra ngoài.

Trong trường chỉ còn lại hai người, An Bình quay người nhìn về phía Tề Tôn Chi, hắn cũng vừa đứng lúc ngược mắt nhìn sang, chầu than ở giữa lượn lờ một làn khói trắng, gương mặt hắn sau chầu than có chút không thật, nhưng vẫn giữ nụ cười: “Bệ hạ, nhiệm vụ cấp bách hiện tại chính là chuẩn bị chiến tranh, những việc khác vẫn đừng nghĩ tới đi thì hơn.”

Sắc mặt hắn quá mức bình tĩnh, An Bình lại chính vì vậy mà nảy sinh một tia thất vọng. Dường như trước mặt hai người có một cái hào rộng vắt ngang, khó mà vượt qua, đành gật đầu nói: “Trẫm cũng nghĩ vậy.”

“Vậy vi thần xin cáo từ trước.” Tề Tôn Chi đẩy xe lăn hướng ra ngoài, vẫn là thái độ không nhanh không chậm, nhưng lúc ngang qua nàng thì đột ngột dừng lại.

An Bình vẫn như trước nhủ mày suy nghĩ chuyện vừa rồi, cảm thấy người bên cạnh nửa ngày trời cũng không động đậy, nghi hoặc cúi đầu nhìn, bàn tay chợt bị Tề Tôn Chi siết chặt. Hắn dùng lực khẽ kéo, nàng liền bất ngờ không chút phòng bị ngã ngồi vào lòng ngực hắn.

Thực ra không kịp nói một câu thì môi hắn đã áp tới, mạnh mẽ, gấp gáp, mang theo cảm giác bất an ngấm ngầm chịu đựng, cuối cùng tất cả đều hóa thành tiếng thở hỗn hển giữa hai người.

Một tay Tề Tôn Chi đỡ eo An Bình, tay kia nhẹ nhàng phủ lên cổ nàng, cảm giác tiếp xúc ấm nóng dưới tay, nàng của hiện tại chính là nàng chân thật, chính là ở bên cạnh mình, thế nhưng hắn vẫn cảm thấy hoang mang như cũ.

Khánh Chi vì An Bình mà đi tới bước này, còn hắn lại chỉ có thể tro mắt nhìn, cái gì cũng không làm được. Mà hắn vừa nhìn thấy vẻ áy náy trong mắt An

Bình liền lo lắng. Tất cả đều là nam tử toàn tâm toàn ý ngưỡng mộ nàng, nàng không thể nào tuyệt tình.

Làn môi lưu luyến không rời, bàn tay hần nhẹ nhàng cọ xát má nàng: “Bệ hạ, đừng động đây.....” Ngực khí như người nói mê, lại như khẩn cầu.

Hắn lo lắng cho Khánh Chi, nhưng cũng không muốn mất đi An Bình.

Hai tay An Bình ôm cổ hắn, tựa như muốn cười, lại tựa như muốn nói gì đó, thế nhưng đôi môi hết khép lại mở vài lần, cuối cùng vẫn là chủ động phủ lên môi hắn, đem toàn bộ lời nói đều ngăn lại giữa hai cánh môi gắn bó với nhau. ....

Trời càng lúc càng lạnh, Lưu Tự vào quân doanh Tây Nhung cũng không biết liệu có thuận lợi hay không. Thật sự là thời buổi rối ren, tình hình thế này huynh muội Tiêu Trữ cũng không biết đi đâu rồi.

Sáng sớm, trời bắt đầu bay bay bông tuyết tựa lông ngỗng. An Bình cùng một nhóm tướng lĩnh có liên quan nghị sự xong, trông thấy tiết trời như vậy, nghĩ tới chiến sự sắp tới thì không khỏi có chút lo lắng.

Xa xa mơ hồ truyền đến một tràng tiếng bước chân, dường như cực kỳ gấp gáp. Nàng đứng trước cửa trường nhìn về phía phát ra âm thanh, nhưng thấy Tiêu Tĩnh từ phía sau một lều trưởng băng qua, bước chân không dừng lại mà đi thẳng tới trước mặt nàng, ngay cả tuyết bám đầy trên người trên mặt cũng không bận tâm, chấp tay nói: “Bệ hạ, Tây Nam có dị động.”

An Bình nháy mắt liền nhíu đầu mày, bất giác nhìn Song Cửu, bóng dáng hắn khuất trong hoa tuyết đầy trời, cũng không biết có hay không nghe thấy.

Nàng trở lại trong trường, ra hiệu cho Tiêu Tĩnh cũng theo vào, vừa đi về phía chầu than vừa nói: “Xem ra tính toán của Trẫm không hề sai. Khánh Chi vừa tới đại doanh thì Tây Nhung liền có hành động, giữa Tây Nam và Tây Nhung ắt hẳn có quan hệ.” Nàng ở trong trường thông thả bước vài bước, trầm ngâm nói: “Nhưng không biết tuyến đường hành quân của đối phương là nơi nào?”

“Theo thám tử hồi báo, hình như là đi về phía Thanh Hải.”

“Thanh Hải?” An Bình đi tới trước giá gỗ treo địa đồ, xoa cằm nhíu mày trầm tư.

Nếu như có ý định giúp đỡ Tây Nhung, đi tới Thanh Hải chính là đường vòng, sao không trực tiếp tới thẳng biên thành này, cùng Tây Nhung trước sau gọng kìm giáp công không phải càng có tác dụng? Lại nói Thanh Hải có lợi điểm gì?

Nàng bỗng nhớ tới phụ mẫu mình, nhị vị bệ hạ trở về Lương đồ cực kỳ bí mật, người ngoài cũng không hề biết, lẽ nào đối phương định bất thiên từ lệnh chư hầu?

“Nếu đã vậy, chỉ đành làm phiền hoàng thúc đi một chuyến, lãnh năm vạn binh đi tới Thanh Hải, mặt khác, mang theo thủ dụ của Trẫm, để Đông Đức Trắc y theo đó phối hợp với sự điều binh của người.”

Thân là quân nhân, mệnh lệnh này là điều khiến người ta phản kích nhất, Tiêu Tĩnh lùi lại một bước, hành lễ đáp vâng rồi lập tức quay người chuẩn bị rời đi. Tin đến vô cùng cấp bách, đương nhiên hành động cũng phải nhanh chóng.

.....Tin Tiêu Tĩnh dẫn năm vạn binh xuất phát tới Thanh Hải rất nhanh đã truyền đến Tây Nhung. Khi ấy Tây Nhung Vương đang nói chuyện với Lưu Tự, xung quanh là một đám tướng lĩnh nhìn chăm chăm như hổ đói.

Sau khi nhận được tin, Kim Giác kinh ngạc nói: “Không ngờ Lương đế lại ngự giá thân chinh, quả thật là một nữ tử can đảm, có điều, không biết Thục vương vì sao lại nghe theo mệnh lệnh Lương đế lãnh binh rồi nhỉ?”

Lưu Tự hiển nhiên biết hắn đối với mình vẫn còn rất nhiều nghi kỵ, hiện giờ nếu như tránh né không trả lời, trái lại càng khiến người khác hoài nghi, vì vậy suy nghĩ một lúc, lên tiếng: “Chỉ sợ đây là kế sách của Vương gia rồi, phải biết Thái thượng hoàng và Thái hậu nương nương đang ở Thanh Hải.”

Tây Nhung vương hôm ấy chỉ nhìn thấy xe ngựa của họ, cũng không biết hướng đi của hai người, vừa nghe thấy thì liền có chút tin tưởng. Có thể do ý thức được lời nói vừa rồi của mình có thể gây hại tới gắn kết đồng minh, liền sửa lời: “Ha ha, Cô vương đương nhiên là tin Thục vương điện hạ, nên biết ngài ấy và Cô vương đã liên lạc không ít thư tín với nhau, nếu dám lật lọng, vậy Cô vương đành phải đem mớ thư tín đó gửi tới tay Lương đế thôi.”

Lưu Tự cũng cười theo: “Đại vương an tâm, vương gia ở trong tình thế không cách nào thoát thân còn phải tại hạ tới đây, thành ý có thể thấy được. Hiện thời ngài ấy đi Thanh Hải, hoặc là do Lương đế không tin ngài ấy mà điều đi, hoặc là chính ngài ấy có ý tạo phản.” Nói rồi thấy Kim Giác không lộ chút nghi vấn nào, hắn mới thở phào. Hắn không quá giỏi diễn kịch, may mà không lòi đuôi.

Thế nhưng vừa dứt lời, chợt thấy Kim Giác đứng dậy: “Nếu đã như vậy, nhân lúc Lương đế thân cô thế cô, lập tức chuẩn bị phát binh mới được!”

Lưu Tự cả kinh, vội vàng bật dậy, tiếp xúc với ánh mắt của Kim Giác mới căng thẳng thu lại biểu tình, cúi đầu nhíu chặt mày, một lúc lâu sau mới chấp tay: “Đại vương nói chí phải.”

Một đám tướng lĩnh bu hần lập tức tung hô vang dội, dường như kim ngân tài bảo, lụa là gấm vóc cùng mỹ nhân như hoa của Lương quốc đang ở ngay phía trước vẫy chào mình. ....Lưu Tự xiết chặt vạt áo, tận lực để bản thân lộn về tham lam.

Thân tại Tào doanh tâm tại Hán, thì ra là tư vị này.....

Trước khi ra khỏi cửa trường, Tây Nhung vương bắt ngờ nói câu gì đó với tráng hán mặt sẹo bên cạnh, bởi vì dùng tiếng Tây Nhung nên Lưu Tự nhất thời không có phản ứng, nhưng bất giác nhận thức được nhất định là một tin tức cực kỳ quan trọng, liền dụng tâm ghi nhớ.

Tuyết lớn mấy ngày liên tiếp không ngừng nghỉ, cả bầu trời bị bao trùm bởi mây đen nặng nề như thể sắp sụp xuống, khiến người ta vô cớ nảy sinh cảm giác áp lực.

Hắn buộc chặt áo choàng trên người đi lại trong doanh, xa xa nhìn thấy có tướng lĩnh Tây Nhung quát mắng phó tướng hắn dẫn theo, lập tức nhìn không được muốn tiến lên nói chuyện. Những người này đều là thuộc hạ chính thống của Thục vương, há từng chịu qua sự sỉ nhục như vậy? Có điều đi được vài bước lại ý thức đây có thể là sự tham dò cố ý của Tây Nhung, cuối cùng vẫn dừng bước chân.

Cái nhỏ không nhìn sẽ loạn đại kế.

Xa xa có một binh sĩ chậm chậm chạy ngang qua, tới thẳng trước cửa trường mới dừng lại, vốn dĩ là tráng hán mặt sẹo kia ra đón, trông thấy bộ dạng của hắn thì mắng một câu. Binh sĩ kia vội vàng bấm báo gì đó, huyền thuyền trắng gang đại hải một hồi giống như khẩu lệnh.

Lưu Tự chỉ nghe được một từ dường như có chút quen thuộc trong số đó, hình như là một cái tên Hán. Nghĩ hết nửa ngày trời, hắn mới ngẩn ra, vội vàng đi về phía cửa doanh trường, quả nhiên trông thấy Tiêu Trữ lưng đeo trường kiếm về mặt không kiên nhẫn đứng trước cửa, sau lưng còn có một người, y phục đen trong gió tuyết, giống như chim én.

Vừa rồi nghe thấy cái tên “Tiêu Diễn Ninh” này còn tưởng rằng mình nghe nhầm, không ngờ thật sự là bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Đến Rồi, Quân Thần Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56

Chuyển ngữ: Mic

Tiêu Trữ rất tội nghiệp, nếu không phải vì lo lắng cho an toàn của muội muội, hắn mới không thêm đi chuyến này.

Lưu Tự kinh ngạc nhìn đôi huynh muội này, cũng không để ý ánh mắt ngạc nhiên của binh sĩ giữ cửa, chạy nhanh tới thấp giọng nói: “Hai người sao lại tới đây? Mau rời đi!”

Ánh mắt Tiêu Trữ lướt qua tráng hán xa xa đang đi tới, húng hắng cổ, mặt lập tức bày ra vẻ tức giận, gào lên: “Ta nói sao mà thấy người lại quen mắt như vậy, thì ra là tên phản đồ của Đại Lương ta! Cút ngay, đại gia tới tìm người tỷ võ, người xéo ra một bên! Thấy là chương mất rồi!”

“Uầy, Tiêu đại hiệp vậy mà lại đích thân tới tìm ta, thật sự là không ngờ mà, cuối cùng có thể lại cùng người tỷ thí một trận rồi.” Tráng hán cười híp mắt ra cửa nghênh đón, nhìn cũng không nhìn Lưu Tự, bộ dạng bàng quan, càng đừng nhắc tới việc nói đỡ cho hắn một câu. Đến khi tầm mắt rơi trên người Chiêu Ninh thì lập tức sáng lên, cười nói: “Vị cô nương này là.....” Vừa nói, bàn tay đã không an phận đưa ra, nhưng bắt ngờ bị trường tiên quát cho một đường hồng hồng, nhìn không được kêu lên một tiếng rụt tay lại.

“Cút!” Chiêu Ninh lạnh lùng trừng hắn, như thể bất cứ lúc nào cũng có thể đem hắn ăn tươi nuốt sống.

Tráng hán thấy thế liền muốn nổi phát cáu, nhưng bị Tiêu Trữ đưa tay ngăn lại: “Người là muốn tỷ thí hay muốn ghẹo người đây?”

“Hừ!” Hắn hừ lạnh một tiếng, quay đầu nhìn quân doanh, không muốn bị những tướng lĩnh khác phát hiện, liền chỉ về phía xa xa: “Chúng ta qua kia.”

Tiêu Trữ gật đầu, nhảy mắt với Lưu Tự, quay người rời đi cùng tráng hán.

Chỉ còn lại hai người là hắn và Chiêu Ninh, đôi bên nhất thời không nói lời nào, chỉ có hoa tuyết là tả rơi trên đầu vai.

“Lư tướng quân à?” Bên trong doanh địa chợt truyền tới tiếng hỏi của một người, Lưu Tự giật mình, vừa định bảo Chiêu Ninh rời đi nhưng đã thấy Kim Giác tự mình nhanh chóng bước tới bên cạnh, xem ra đã nhận được tin báo.

“Quận chúa đi mau đi.” Hắn thấp giọng nói một câu, quay người định bước đi nhưng tay đã bị nàng níu lại.

Đôi tay ấy ở trong gió lạnh đã đông cứng như băng, nhưng mang theo sự cố chấp, dường như dùng hết toàn bộ sức lực. Lưu Tự kinh ngạc quay đầu, đối diện với ánh mắt nàng, xuyên qua lớp màn gió tuyết ngăn giữa đôi bên, trong đôi mắt trước giờ lạnh lùng đó bất chợt có một tia ấm áp.

“Ta chưa bao giờ gặp kẻ nào ngốc như người vậy.”

“.....” Hắn bạnh miệng, gào thét không thành tiếng.

Nàng đột nhiên lại rút tay về, Lưu Tự sừng sốt, nghe thấy sau lưng có người nói: “Ồ, vị cô nương này là.....” Thì ra Kim Giác đã tới trước cửa. Trông thấy Chiêu Ninh, hân hạnh như nhìn thấy bảo bối, cười đến sáng lạn đẹp đẽ, cũng không hỏi dò thân phận nàng, trái lại như bưng bình nói: “Ồi chao, lẽ nào đệ nhất mỹ nhân Lương quốc mà vị mỹ nhân công tử kia nói chính là nàng?”

Lưu Tự mím môi, mỹ nhân công tử? Đệ nhất mỹ nhân Lương quốc?

“Vị cô nương này từ đâu đến, chỉ bằng vào trong ngời đi.”

Lưu Tự chung quy hiểu rõ bản tính Kim Giác, chính là hoài nghi thân phận nàng, dự định giam giữ nàng ở đây?

“Đại vương, ngài không thể giữ cô ta lại nơi này.” Hân lập tức lên tiếng cự tuyệt, khiến Kim Giác nhú mày.

“Vì sao?” Kim Giác đảo mắt về phía Chiêu Ninh hai vòng, vừa quét tới trường tiên trong tay nàng thì liền vội vàng lùi về phía doanh địa, chỉ vào nàng quát lên: “Lẽ nào là thích khách do Lương quốc phái tới?!” Binh sĩ ngoài cửa đã xông qua, mũi thương hướng ra ngoài, đồng loạt chắn trước người hân.

Chiêu Ninh vùng trường tiên, quán lấy cổ Lưu Tự, nhắc tay ghim lấy hân, lạnh lùng nói: “Ta đối với Vương gì đó không có hứng thú, đây là tên phản đồ của Lương quốc ta, bốn cô nương muốn đích thân giải quyết hân!”

Trong lòng Lưu Tự thoáng an tâm, may mà nàng phản ứng đủ nhanh, lấy đây làm lí do.

Kim Giác thấy Lưu Tự bị uy hiếp, nhất thời không rõ tình hình, lại thêm bởi vì đã ước định xong mấy hạng mục với Tiêu Tĩnh nên cũng không thể động tới một tướng lĩnh này của hân, lập tức lùi xuống duy trì khoảng cách.

Lưu Tự trầm giọng quát: “Bốn tướng quân chỉ mới nói ngươi là dạng nữ lưu yếu đuối có một lần, còn định cho ngươi chút ngân lượng để ngươi rời đi, ngươi lại lấy oán báo ân!”

Binh sĩ ở cửa đều không hiểu hân ngữ, cho nên hân đại khái có thể tùy ý bịa chuyện, đơn giản chỉ là muốn để Kim Giác biết giữa hai người họ không hề quen biết mà thôi.

Chiêu Ninh kéo hân thật lùi về sau, từng bước từng bước lùi tới bên hông ngựa, thấp giọng nói vào tai hân: “Ta chỉ muốn tới nhìn ngươi một lần, ngươi nếu đã không có vấn đề gì, vậy là đủ rồi.” Dứt lời liền đẩy hân ra, xoay người lên ngựa, nhanh chóng hướng xa xa phóng đi.

Kim Giác tức thì quát lên: “Lập tức đuổi theo!”

Binh sĩ hốt hoảng đi dắt ngựa, Lưu Tự nhanh chóng chạy lên cướp một con trong đó, xoay người nhảy lên, gấp gáp nói một câu: “Đại trượng phu há có thể thua trong tay một nữ tử? Đại vương cứ giao nhiệm vụ này cho mặt tướng đi.” Dứt lời liền thúc bụng ngựa, dẫn đầu rượt đuổi.

Kim Giác vẫn đứng đấy tức giận đùng đùng, quay đầu nhìn, sao lại không thấy tráng hân lúc nào cũng theo sát mình đâu?

Tên khốn, lúc cần dùng tới hân thì lại chẳng thấy người đâu cả!

“Người đâu, đuổi theo xem thử!” Hân không tin chuyện này chỉ đơn giản như vậy!

Trong gió tuyết mù trời, hai người cưỡi ngựa một trước một sau nhanh chóng phóng như bay giữa đất trời bao la, đại tuyết tựa lông ngỗng cơ hồ muốn che khuất tầm nhìn. Lưu Tự chỉ có thể nhìn thấy một bóng đen mờ mờ ở ngay phía trước.

Sau lưng truyền tới tiếng vó ngựa rầm rập, ầm ầm như tiếng sấm, xem ra truy binh không ít. Hân nhú mày, vừa đẩy nhanh tốc độ vừa quay đầu nhìn, một phó tướng Tây Nhung dùng thủ tiếng Hán gượng gạo nói với hân: “Lưu tướng quân tránh ra chút, để bốn tướng quân một tiền bản hạ ả ta.”

Lưu Tự nghe thế liền cả kinh, rút chùy thủ nơi hông đâm mạnh vào mông ngựa, trong tiếng hí điên cuồng, người như tên bắn đã xông thẳng về phía trước. Chẳng mấy chốc đã chạy song song với Chiêu Ninh, nhưng nàng lại không hề nhìn hân, chỉ mạnh mẽ quát ngựa.

“Vèo” một tiếng, tướng lĩnh Tây Nhung phía sau cuối cùng vẫn bắn tên, lời nói trước đó chẳng qua chỉ là bày đặt, sao có thể thật sự bận tâm đến an nguy của Lưu Tự!

Trong gió tuyết, mũi tên đó từ phía sau rít gào xé gió mà tới, rõ ràng mồn một. Lưu Tự không kịp nghĩ nhiều, ra sức hướng phía sau Chiêu Ninh phóng qua, hai tay ôm lấy eo nàng, vừa ngồi xuống đằng sau nàng thì liền rên lên một tiếng, vai trái đã trúng một tiễn.

Mũi máu bắt đầu tràn ngập trong gió, Chiêu Ninh quay đầu nhìn, cả kinh, vội vàng muốn dừng ngựa.

“Dừng ngừng lại! Nhanh chóng rời đi!” Hân nhin đau thấp giọng nói.

Chiêu Ninh siết chặt dây cương, có chút hối hận vì đã tới tìm hân. Thế nhưng trong lòng lại bùng lên một ngọn lửa giận khác, nhin không được mắng: “Ngươi cứ khăng khăng ngốc nghếch như vậy! Ai nấy đều thấy An Bình đối với ngươi vô ý, ngươi vì sao lại mạo hiểm vì nàng như thế!”

Lưu Tự bàng hoàng, cầm vô lực gác trên bả vai nàng, hơi thở gấp gáp thấp giọng nói: “Quân chúa, mặt tướng dù thế nào cũng là người Lương quốc, lúc Đại Lương cần người, đương nhiên phải dũng cảm đứng ra. Thục vương chiến công hiển hách, nếu vì chuyện này mà bị bêu danh thì không hay, Mặt tướng vô danh, trái lại không hề gì. Về phần bệ hạ..... Trước đây ta chung quy có thành kiến đối với người, hiện giờ rất muốn vì người làm chút gì đó.”

Hắn giải thích rất cặn kẽ, lửa giận trong lòng Chiêu Ninh liền không rõ vì sao lắng xuống, duy chỉ thì thào lặp đi lặp lại lời trước đó: “Ta chưa từng thấy qua kẻ nào ngốc như ngươi!”

“Quận chúa cũng rất ngốc, nếu không trước đó cũng sẽ không vì đuổi theo một người mà đi tới Tây vực.” Hắn thấp giọng cười: “Hiện giờ lại bắt tất tụt làm khổ mình mà tới đây.....”

Chiêu Ninh ngẩn ra, nói không nên lời.

Nàng tới Tây vực đích thực là vì một người, còn là một nam tử. Đã từng tình thâm ý thiết như thế, vậy mà tới cuối cùng, chỉ một câu của hắn “Nếu nàng không phải quận chúa, với bản tính trầm lặng đó, ta căn bản nhìn cũng không thèm nhìn lấy một lần.”

Nàng đuổi theo hắn tới Tây vực thì tình cờ gặp Luru Tự. Đối phương sớm đã không còn bộ dạng của một đệ đệ, nhưng nàng vẫn duy trì tư thái người lớn hơn vài tuổi, tính tình vốn kiêu lại càng trầm mặc.

Nếu không phải vì hắn mạo hiểm bảo vệ nàng đi Tháp Tháp thành, nàng có thể sẽ không phát hiện điểm tốt của hắn. Trầm lặng, không nói những lời màu mè, thì thoảng có chút xấu hổ cũng sẽ đủ mặt, nhưng khi có nguy hiểm đều chắn trước người nàng.

Chiêu Ninh cũng từng hỏi hắn, liệu có phải vì thân phận quận chúa của nàng mới bảo vệ nàng như vậy. Luru Tự gật đầu, rồi lại lắc đầu.

Nói không phải là dối trá, nhưng cũng không phải hoàn toàn.

Đôi bên tính cách gần giống nhau nên càng dễ thông hiểu lẫn nhau, lúc cảm kích sẽ không nói ra lời, nhưng sẽ tràn ngập trong lòng rất lâu không hề biến mất. Nếu không phải có khoảng thời gian ở cùng kia thì Chiêu Ninh sẽ không nảy sinh suy nghĩ khác với hắn. Kỳ thực hiện giờ cũng không làm rõ được, có lẽ chỉ là sự cảm kích muốn tới xem thử hắn liệu có an toàn hay không mà thôi. Nhưng hiện giờ lại liên lụy hắn bị thương, trong lòng nàng càng nảy sinh hồi hận và tự trách.

Chả trách bản thân không khiến người vui vẻ, tính cách lạnh lùng, lại còn hại người khác dính phiền phức..... Gió tuyết kết thành một chiếc quạt óng ánh nhỏ nhỏ trên hàng mi nàng, run rẩy rũ xuống, che đậy tâm tình.

Luru Tự ở sau lưng bỗng nhiên vào lúc này nói một câu kỳ lạ, sau đó hỏi nàng: “Quận chúa hiểu tiếng Tây Nhung, biết câu này có nghĩa gì không?”

Chiêu Ninh tập trung suy nghĩ, tận lực không để tâm tư bị mùi máu tươi nơi vai hắn cùng hơi thở nóng rực của hắn quấy nhiễu. Sau khi lọc đi lọc lại mấy lần, cuối cùng thốt lên: “Thì ra Lương đô có nội gián! Thế nhưng lại là hắn.....”

Câu này ý là Tây Nhung vương bảo đối phương đẩy nhanh tốc độ hành quân, hiệp đồng tác chiến. Nàng vừa định giải thích tỷ mỉ cho Luru Tự thì tiếng vó ngựa sau lưng đã dần dần truyền tới. Luru Tự lấy lại tinh thần, ngồi thẳng người: “Nếu như quận chúa hiểu nghĩa, xin truyền tới cho bề hạ, mặt tướng không tiến.”

Nói rồi lập tức chống lên lưng ngựa nhảy xuống, bởi vì ngựa còn đang phóng đi, người hắn thoảng cái đã ngã lăn trên đất, tay ôm vai trái quỳ một chân ở đó. Tuyết đọng màu trắng bạc nhiễm vết máu chảy xuống từ bả vai, giống như từng đóa từng đóa hồng mai nở rộ.

Chiêu Ninh muốn dừng lại nhìn, nhưng thấy hắn ngẩng đầu tức giận quát: “Còn không đi?!”

Nàng cắn răng, biết không thể lại liên lụy hắn, nói một câu “Ngươi bảo trọng” rồi liền quay đầu ngựa, thế nhưng một khắc trước khi rời đi lại nhìn không được bổ sung một câu: “Ta sẽ đợi ngươi trở lại, phải sống sót!”

Luru Tự ngạc nhiên ngược lên nhưng nàng đã thúc ngựa đi xa, bóng lưng màu đen bị hoa tuyết ngập trời che lấp, rất nhanh đã biến mất không còn trông thấy.

Hắn thật sự không ngờ nàng mạo hiểm tới đây để gặp mình, mặc dù nói lúc đầu từng có một khoảng thời gian giúp đỡ lẫn nhau ở thành ma quỷ, nhưng tuyệt đối không ngờ tới nàng sẽ xem trọng mình đến thế.

Vì cái gì lại xem trọng hắn? Trên đời này vậy mà lại có người hứa với hắn như vậy.

Tiếng vó ngựa càng lúc càng gần, hắn cắn vạt áo, nhin đau cầm chặt mũi tên, mạnh mẽ dùng lực rút ra. Bởi vì hướng tay dùng lực hơi nghiêng, miệng vết thương bị kéo rộng, đương nhiên càng đau đớn, cơ hồ muốn cắn nát khớp hàm.

Thậm chí còn không kịp lau mồ hôi trên trán, hắn liền chôn mũi tên vào trong lớp tuyết dày đặc, sau đó rút chùy thủ bôi vết máu trên bả vai, đợi đoàn người kia tới.

“Luru tướng quân, ngài sao rồi?” Tướng lĩnh Tây Nhung dẫn đầu rất nhanh đã tới trước mặt, từ trên cao nhìn xuống Luru Tự đang vô cùng nhếch nhác.

“Đừng nói nữa, tức thêm mà thôi.” Hắn không đổi sắc, mặt mày ủ rũ: “Nữ nhân kia đúng là xảo quyết, ta đã lao tới chế ngự nàng ta, nhưng lại bị nàng ta làm bị thương.” Nói rồi ném chùy thủ ra, trên gương mặt nhợt nhạt điểm hồng ngượng ngùng.

Tướng lĩnh kia ánh mắt xem thường, nhưng trên mặt lại vẫn nở nụ cười: “Chả trách trước đó thấy ngài từ trên ngựa nàng ta ngã xuống, thì ra là vậy, người Lương quốc các ngài đúng là thương hương tiếc ngọc quá.”

Lưu Tự gượng cười vài cái, không lên tiếng.

“Mấy người tiếp tục truy đuổi!” Tướng lĩnh chỉ huy đám người bên cạnh rồi quay đầu nói với hắn: “Lưu tướng quân, Đại vương căn dặn chuẩn bị khai chiến, bốn tướng phải cùng ngài đi trị thương, tránh làm chậm trễ đại sự.” Nói rồi trên mặt lại bày ra nụ cười hữu hảo, sắc mặt so với lật sách còn nhanh hơn.

“Vậy làm phiền Ô Đồ tướng quân rồi.” Lưu Tự gật đầu, trước khi đi còn không quên hướng tôn hương phía Chiêu Ninh đã mất hút trừng mắt một cái.

Tướng quân tên gọi Ô Đồ lại càng khinh thường, nam tử Trung Nguyên quả nhiên còn yếu ớt hơn chim non, ngay cả một nữ tử cũng bắt không được, còn có tư cách gì họp tác với bọn ta? Đợi chịu chết đi!

Ở chiến trường bên kia, Tiêu Trữ một kiếm đâm vào ngực trắng hán, rút kiếm ra, máu ồ ạt thấm trên nền tuyết, rất nhanh đã bị đại tuyết rơi xuống phủ lấp, hình thành dấu vết loang lổ.

Trắng hán ôm ngực quỳ trên đất, không thể tin nổi nhìn hắn: “Không, không phải. ....Chạm tới thì dừng sao?”

“Đó là lễ nghi giang hồ, ngươi hiện giờ thân ở quân doanh, lúc khai chiến sẽ tàn sát tướng sĩ Đại Lương ta, sao có thể chỉ chạm thì liền dừng?” Tiêu Trữ lạnh lùng nhìn hắn, mặt không chút biểu cảm.

“Ngươi. ....Ngươi là nhân sĩ giang hồ, vì sao không tuân thủ lễ tiết giang hồ?” Trắng hán phun một búng máu, tay chống trên đất nhưng vẫn như cũ cố chấp ngẩng đầu nhìn hắn, khóe mắt muốn toét ra.

“Đừng rồi, quên nói với ngươi.” Tiêu Trữ trở tay thu kiếm, đứng thẳng người, tựa như thiên thần đối diện với phạm nhân đang bái lạy: “Ta chính là trưởng tử của Nhiếp chính vương Đại Lương, Tiêu Trữ.”

Trắng hán chợt mở to hai mắt.

“Bình bất yếm trá, muốn khơi mào chiến tranh, tức là trực diện tàn sát. Hiện giờ đừng nói ngươi, chỉ cần có cơ hội, mặc kệ là người Tây Nhung nào trên chiến trường, ta cũng sẽ không buông tha. ....”

Tuyết trắng lượn vòng phủ khắp đất trời, bóng lưng đeo kiếm của hắn càng lúc càng xa, đọng thành hình ảnh cuối cùng trong mắt trắng hán trong cuộc đời này.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Đến Rồi, Quân Thần Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 57

Chuyển ngữ: Mic

Chiêu Ninh sau khi đem tin Lưu Tự gửi tới nói với An Bình thì liền lên đường trở về Giang Nam, không có bất kỳ lý do gì, cứ thế đầu cũng không quay lại rồi đi. Tiêu Trữ trở về muộn hơn nàng, biết nàng bình yên vô sự mới an tâm.

Đại quân Tây Nhung đã bắt đầu lên đường hướng về biên thành, An Bình không muốn hấn mạo hiểm nên bảo hắn rời đi. Tiêu Trữ lúc đầu còn muốn ở lại giúp đỡ, nhưng nghĩ thấy mình cũng không có kinh nghiệm tác chiến, vẫn là đừng gây thêm phiền phức thì hơn, liền cáo từ đi đến Thanh Hải.

Hiện giờ thân phận gian tế đã xác định, Tiêu Tĩnh một mình ở nơi đó, nhất định cần giúp đỡ.

Gió tuyết cuối cùng cũng ngừng, đêm đến còn có ánh trăng. An Bình cùng chúng tướng lĩnh sau khi thương nghị đối sách tác chiến, trong lòng lại rất lo lắng, mãi tới khi Viên Hi đến mời, nói Tề Tôn Chi đang đợi nàng dùng cơm mới ngừng suy tư.

Đến doanh trường của hắn, quả nhiên thấy hắn đang đợi mình, trên chiếc bàn nhỏ đã bày xong thức ăn.

Trong tay nàng cầm một cuộn da dê, đi tới cạnh hắn, vừa vén vạt áo ngồi xuống thì cũng đem cuộn da dê gác lên đầu gối hắn: “Quân sư, đối với trận chiến này, ngài có ý kiến gì?”

Tề Tôn Chi mở ra xem, thì ra là địa đồ, trên đó chỉ chút dấu hiệu dùng bút chu sa viết lên. Hắn cẩn thận xem xét, ngón cái thì thoảng nhẹ chỉ lên một điểm nào đó, thì thoảng lại dọc theo đường biên giới trượt xuống, tới Tháp Tháp thành mới ngừng lại: “Nơi này bệ hạ đánh dấu tỉ mỉ nhất, xem ra cực kỳ quan trọng.”

“Không sai, nếu muốn đánh đuổi Tây Nhung ra khỏi Kỳ Liên sơn, tất nhiên phải băng qua thành này, Trăm năm đó du ngoạ Tây vực, từng đi xem qua, tiếc là bên trong đích thực sương vụ dày đặc, chưa đi được bao xa đã phải lùi trở về, Khánh Chi và Chiêu Ninh cô cô cũng từng cùng đi, có điều cũng

chỉ vào được một đoạn, xem ra chính là họa ngầm”

“Trăm năm qua quý phù thần công, phạm nhân chỉ có thể nhìn lên. ....” Tề Tôn Chi nhíu mày nhìn An Bình, cười nói: “Có điều bệ hạ chính là chân long thiên tử, đương nhiên sẽ khác.”

“Người bây giờ còn học được a dua nịnh hót à.” A Bình liếc mắt cười với hắn, đôi bên dường như lại trở về với những tháng ngày chế nhạo lẫn nhau trong cung. Giữa hai người như thể càng gần gũi, càng tự nhiên, thậm chí có lúc cảm thấy đôi bên đã ở cạnh nhau suốt mấy chục năm rồi.

Cho nên nàng cũng không che giấu, để lộ vẻ lo lắng trước mặt hắn: “Vốn dĩ dựa theo kế hoạch, Khánh Chi sẽ dẫn binh, nhưng hiện giờ hắn tới quân doanh Tây Nhung, hoàng thúc lại đi Thanh Hải, hai người Tần Tiêu cùng các tướng lĩnh khác đều có nhiệm vụ, ám bộ không người có thể dẫn dắt rồi.”

Tề Tôn Chi khẽ nhíu mày, không lên tiếng.

An Bình một tay gõ mặt bàn, hơi híp mắt suy tính: “Xem ra thực sự không được, chỉ có Trẫm tự mình. ....”

“Bệ hạ!” Hắn bắt ngờ cắt ngang lời nàng, chỉ đĩa thức ăn trước mặt, nói: “Sắp lạnh hết rồi, nhanh ăn cơm thôi.”

Nàng hơi ngẩn ra, cười cười không nói nữa.

Khoảng thời gian dùng cơm này vô cùng yên tĩnh, giữa hai người gần như không hề nói với nhau điều gì, mãi tới khi An Bình gác đĩa, Tề Tôn Chi mới cười nói: “Nếu như sau này ngày ngày đều có thể cùng bệ hạ dùng cơm như vậy thì vi thần đã mãn nguyện rồi.”

An Bình liếc mắt khinh thường: “Người đạo gần đây ý có phụ hoàng mẫu hậu chống lưng, trái lại càng lúc càng buồn nôn.”

“Bệ hạ thích nghe sao? Vi thần có thể tiếp tục nói những lời còn buồn nôn hơn nữa cơ!” Tề Tôn Chi bưng chung trà, chặn lại khóe môi vì trêu chọc mà nhếch lên, đôi mắt dưới ánh nến sáng rực rạng rỡ.

An Bình vỗ tay cổ vũ, cười đến cực kỳ thư thái: “Cũng chỉ có người còn có thể ở thời điểm này nói mấy lời này, có điều Trẫm trái lại thả lỏng không ít.”

Tề Tôn Chi rũ mắt hóp ngum trà, nhìn chăm chăm vào nước trà khẽ lay động mà suy nghĩ, nét mặt dần dần trở nên nghiêm trang: “Vi thần chỉ mong bệ hạ vĩnh viễn có thể cười như thế, nhưng e rằng lời tiếp theo, Ngài sẽ tức giận.”

“Nói gì?”

“Bệ hạ còn nhớ đêm đầu tiên Ngài hỏi gì không?”

“.....” An Bình giựt giựt khóe môi, đêm đầu tiên gì chứ?!!

Hắn lại không chút để ý, tiếp tục nói: “Lúc đó ngài hỏi vi thần năm ấy ở Quốc tử giám là ai giáo huấn Tần Tôn, khiến hắn sau này ngoan ngoãn dễ bảo.”

Mắt An Bình chợt sáng lên, nhìn chăm chăm hắn.

Ánh nến trước mặt hình như tối đi đôi chút, Tề Tôn Chi đặt chung trà xuống, tiện tay cầm một chiếc đĩa, xoay ngược lại, nhẹ khơi bắc đèn, lời nói lại như thể thờ ơ, tiếp tục: “Người đó, đích thực là thần.”

“.....”

Hắn quay đầu, khe khẽ mỉm cười: “Chẳng qua lúc ấy, vi thần vẫn là một kẻ đi đứng bất tiện.”

An Bình mặt trầm như nước, giọng nói chợt lạnh đi: “Thế còn bây giờ?”

“Vi thần cho rằng đã nói rất rõ rồi.”

“Tách” – khẽ vang lên một tiếng, ánh nến đột nhiên sáng rực lên rất nhiều, nhưng giữa hai người lại giống như có một bức tường thành ngăn cách, gần như không nhìn rõ lẫn nhau. An Bình híp mắt nhìn hắn, nét mặt xem ra dường như không có chút thay đổi gì, chỉ là đôi mắt ấy, ánh nến vỡ vụn thành từng mảnh băng rét lạnh, từng đợt từng đợt toát ra và xa cách cùng thất vọng.

“Nếu đã luôn che giấu, vì sao bây giờ lại nói ra với Trẫm?”

“Bởi vì bệ hạ dự định tự mình lãnh binh, vi thần không thể thờ ơ ngồi nhìn.”

“.....”

Tề Tôn Chi vẫn nghiêm chỉnh ngồi đấy, nét mặt an nhiên, như thể lời vừa rồi vẫn chính là câu nói buồn nôn kia. An Bình im lặng không lên tiếng đứng dậy, quay người bước đi, không hề dừng lại.

Nàng từng nói đời này căm hận nhất là lừa dối, trải qua bao nhiêu âm mưu quỷ kế, bên nào không phải bắt nguồn từ dối trá? Nhưng nàng cũng từng nói, chỉ có chân của hắn, nàng tha rằng là bị gạt. Lúc trước tích cực tìm thuốc tìm y cho hắn như thế, cũng không phải là vì mong muốn có một ngày có thể

thấy hần đứng dậy được sao? Nhưng đến lúc thời khắc này thật sự tới rồi, năng thế nhưng lại nảy sinh tâm tình càng phức tạp.

Có bất mãn khi bị lừa dối, có thương tiếc đối với sự ảm nhàn của hần, cũng có lẽ còn có sự thất vọng khi không được tín nhiệm. .... Bước ra khỏi trường, gió lạnh rít gào thốc vào mặt khiến nàng ngẩn người. Tái ngoại giá lạnh, ngay cả ánh trăng cũng càng đặc biệt chói mắt, toàn bộ doanh địa tuyết đọng vẫn chưa hề tan đi, dưới ánh trăng ánh lên bạch quang ưu thương. Lều trường dưới ngọn đuốc sáng rực mờ mờ ảo ảo hắt tầng tầng bóng đen trên mặt đất.

Nàng đứng nơi cửa lạng lẽ ngắm nhìn, bất chợt có chút muốn cười.

Bản thân không phải cũng không hề hoàn toàn tin tưởng hần ư? Rất nhiều chuyện trước đây, mặc dù nói là vì tốt cho hần, nhưng chung quy cũng bao hàm cả sự lừa dối. Hần giấu giếm như thế, cũng là có nguyên do thôi.

Viên Hi cầm một chiếc áo khoác chạy tới khoác lên cho nàng, thờ ra khí trắng hơi nàng: “Bệ hạ muốn về đại trường sao?”

“Ừm.” An Bình cúi đầu chậm rãi bước đi, khóe mắt thấy Song Cửu cách đó không xa lạng lẽ đi tới, bóng dáng tựa như hư ảo.

“Bệ hạ.....” Hần đi đến trước mặt nàng, nhẹ giọng gọi, giống như sợ quấy nhiễu gì đó: “Nghe nói đại quân Tây Nhung đã xuất phát rồi, thuộc hạ nguyện lên chiến trường vì bệ hạ phân ưu san sẻ.”

Viên Hi vùng phát trần đứng một bên liếc mắt khinh thường, hừ, vẫn thật sự tìm cơ hội biểu hiện nữa chứ! Đáng ghét!

An Bình dừng bước nhìn hần, Song Cửu cúi đầu, cung cung kính kính đứng đó.

“Nhiệm vụ của ngươi là bảo vệ Trẫm, nếu Trẫm ra chiến trường, ngươi phải đi theo.” Nàng bước lên vỗ vai hần, tựa tiểu phi tiểu nói một câu: “Có một vài chuyện, đừng quá nóng vội.”

“.....”

Người đã ngang qua trước mặt, nhưng tâm lý Song Cửu lại bất ổn. Nàng liên tiếp nói những lời thật thật giả giả này, rốt cuộc đã biết được bao nhiêu? Là đang bức mình đi vào khuôn khổ, hay là bức mình động thủ để sớm hiện nguyên hình?

.....Đại tuyết trước đó khiến đường xá khó đi, mặc dù trời trong, nhưng tuyết đọng cơ hồ gần tới đầu gối. Đại quân Tây Nhung một đường hành quân đương nhiên khó khăn, thậm chí có tướng lĩnh nói thời tiết như vậy khó mà tác chiến. Kim Giác trái lại thấy tiết trời như thế đối với Lương quân sẽ còn khó khăn hơn, hạ lệnh hành quân như thường.

Miệng vết thương của Lưu Tự không sâu, nghỉ ngơi một dạo đã khá lên, vẫn kiên trì lãnh binh ra đi, được Tây Nhung vương sắp xếp đi trước mở đường. Làm như vậy chính là để Lương quân làm nhân công, mặt khác là đối với sự quy hàng của hần vẫn còn chưa đủ an tâm. May mà sau đó tiết trời trong xanh, tuyết đọng dần tan, đường xá cũng dễ đi hơn nhiều.

Chính trong lúc này, An Bình cơ hồ gần như không hề gặp Tề Tôn Chi, mỗi lần nghị sự cũng không triệu kê làm quân sư như hần tới trình diện.

Viên Hi phát hiện khác lạ trước nhất, thập phần tận trách lên chạy đi hỏi thăm Tề Tôn Chi, thấy bộ dạng đau lòng xót dạ của hần thì đáng thương tội nghiệp nói: “Làm phiền công công nhớ đến bệ hạ không chịu gặp ta, thật sự đau lòng mà.”

Viên Hi cũng theo đó âu sầu: “Như thế này thì có gì tốt chứ?”

Tề Tôn Chi tặc tặc lưỡi đưa ra kế hoạch: “Chi bằng công công đêm nay giúp đỡ, để ta thử lên đi gặp bệ hạ một lần, tới đại trường rồi, chung quy sẽ không bị ngài đuổi ra đâu nhì.”

Viên Hi nhìn đỉnh trường, quyết tâm vì tương lai sáng lạn của mình bằng bất cứ giá nào, liền gật đầu nói: “Được, qua giờ Tý, bệ hạ hần cũng là đã phê xong tấu chương, Thiếu sư đại nhân lúc đó đến đi.”

Tề Tôn Chi nghìn ân vạn tạ tiễn hần, còn không quên hứa hẹn bao điều tốt đẹp, tỷ như sau này ta vào cung rồi, ngài nhất định có thể thế này thế này..... Viên Hi công công chính trực mừng đến rơi lệ, Thiếu sư đại nhân Ngài cuối cùng hiểu ra rồi! Nô tài đợi câu này đợi đến hoa cũng sắp tàn rồi ấy!!!! >_<.....

Đêm đến lúc An Bình đang xem tấu chương thì đột nhiên bất ngờ phát hiện có một trong số đó là bút tích của mẫu hậu nàng, vừa mở ra, nàng không khỏi mỉm cười.

Thì ra là muốn tác hợp Tề Tôn Chi với nàng.

Thế sự thật buồn cười, lúc nàng định tiếp nhận hần, Tây Nhung xâm phạm, nàng tới Tây vực, Lưu Tự lại vì nàng thân phạm hiểm cảnh; phát hiện hần dối gạt mình, phụ mẫu lại bắt đầu tác hợp.....Ngồi ở vị trí này, thế nhưng nắm tay một người cũng quá đổi gian nan.

Mà hiện giờ, đã không biết nên như thế nào nhìn hần, ngồi trên xe lăn nhìn thì kỳ quá, đứng ngay trước mặt mình.....Chỉ sợ cũng không cách nào tưởng tượng a. An Bình thờ dài, cơ hồ quốc gia đại sự, chiến tranh trước mặt cũng không khó giải quyết thế này.

Trước đây chộc ghẹo bao nhiêu nam tử mỹ mạo như vậy, có lần nào mà không hạ bút thành văn, ngay cả chính bản thân nàng cũng phải tự nhận thấy

chính mình am hiểu chơi đùa nhân gian, nhưng không ngờ lúc thật sự đụng phải hai chữ ‘cảm tình’ thì lại hóc búa như vậy.

Nàng cảm quyền sở đưa tới bên chậu than, định vứt vào đó, nghĩ nghĩ lại thu trở về.

Có một vài thứ, cho dù có đốt cũng không tiêu hủy được.

Gió thổi qua màn trướng khẽ vang lên tiếng phản phật phản phật, đã là lúc đêm khuya vắng người. Nàng đẩy ra tẩu chường trước mặt, đứng dậy đi tới trước chiếc đệm sau bình phong, nhưng không vội thay y phục đi ngủ, chỉ đứng bên mạn giường, nhìn bóng mình trên lều trướng mà suy nghĩ, chiến sự lần này can hệ trọng đại, không thể không từng bước từng bước tính toán kỹ càng.

Suy nghĩ đến nhập thần, bóng người trước mặt chợt nhiều thêm một bóng, nàng thoáng giật mình, định quay người lại nhìn thì ngọn nến trước mắt đã vụt tắt, chung quanh rơi vào bóng tối, sau đó có người từ đằng sau ôm lấy nàng.

Nàng lập tức định động thủ, chợt cảm thấy một luồng hơi thở quen thuộc, người cứng lại.

“Bệ hạ vẫn còn giận vì thần sao?”

Cầm Tề Tôn Chi cọ sát má nàng, nàng siết chặt tay, không biết nên nói gì.

Không biết cơ thể hần ngồi trên xe lăn lại cao đến thế.

Thấy nàng không trả lời, Tề Tôn Chi thấp giọng than: “Thật là hết cách rồi. ....”

Vừa dứt lời, một tay đã kéo cầm nàng đến gần, gương mặt hần liền cúi xuống, hôn lên môi nàng.

Lúc đầu mang theo hơi lạnh của gió rét tái ngoại, thế nhưng rất nhanh liền bị nhiệt tình như lửa phủ lấp. Mang theo một tia cẩn thận, hay có lẽ có ý lấy lòng, tựa như an ủi, triển miên dai dẳng như chiếc lông mềm mại quét qua, có một loại cảm giác tra tấn dần vật.

An Bình mím chặt môi không để hần đạt được, nhưng hần lại rất kiên nhẫn, dịu dàng mô tả hình dáng môi nàng, giống như uống rượu, từng ngậm từng ngậm nhỏ nhẹ mỗ, cảm giác tê dại lan truyền khắp toàn thân. Nàng cuối cùng có nhịn cũng nhịn không được, nhướn môi cắn hần một cái. Tề Tôn Chi ‘ừm’ lên một tiếng, nhưng vẫn như cũ không hề thụt lùi, trái lại càng ra sức ôm chặt nàng, đem nàng kéo đến trên giường, trên môi vẫn dùng lực, thậm chí ngay cả bàn tay cũng bắt đầu không an phận, một đường hướng xuống kéo dài lưng nàng.

An Bình dùng lực đẩy hần ra, thấp tiếng quát: “Hay cho Tề Tôn Chi chàng, đừng quên hiện giờ đang ở quân doanh!”

“Phải ha. ....” Tề Tôn Chi sấp tới tiếp tục hôn nàng, nụ hôn vụn vặt rơi trên vành tai nàng, thấp tiếng cười: “Cho nên bệ hạ phải nhỏ tiếng một chút.”

“.....”

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Đến Rồi, Quân Thần Cẩn Thận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 58

Chuyển ngữ: Mic

Tay Tề Tôn Chi thuận lợi cởi bỏ đai lưng nàng, ngón tay thon dài kéo mở vạt áo, tựa như tham luyện ẩm áp trên người An Bình, mãi quần quyết da thịt nơi cổ nàng rồi mới theo cổ áo đi xuống thăm dò vào trong.

Đôi môi từ đầu đến cuối vẫn chưa từng rời môi nàng, từng chút từng chút khẽ mỗ, khi nàng cuối cùng chịu hé miệng thì đầu lưỡi liền len vào, khẽ liếm lợi nàng, vẫn là ý vị lấy lòng như trước. Hơi thở đôi bên giao hòa, tình cảm hóa thành đường mật, giữa nơi răng môi đôi bên gắn kết, nhập vào đáy lòng.

An Bình vốn nên giống như lần trước đẩy hần ra, nhưng thái độ dịu dàng như thế khiến bàn tay nàng chống trên ngực hần lại không có chút khí lực.

Trên người cả hai gánh chịu quá nhiều sức nặng, chỉ là trong bóng tối vào thời khắc này, nàng quyết định cởi bỏ gánh nặng ngàn cân của mình. Trong khoảnh khắc có suy nghĩ này trời chợt trong xanh, quốc gia thiên hạ, chiến trường chinh phạt, áy náy đối với Lưu Tự, phản kích với những mưu toan tính toán. ....tất cả tất cả đều bỏ qua sau đầu.

Duỗi cánh tay ôm lấy hần, trong lòng nàng nảy sinh một tia vui mừng, hần có thể đứng dậy, vậy rốt cuộc là chuyện tốt đến thế nào chứ?

Nhận được cổ vũ, Tề Tôn Chi cuối cùng không kiềm chế nữa, cởi ngoại sam của nàng, môi dán lên xương quai xanh của nàng nhẹ nhàng hôn, hô hấp dần dần trở nên nặng nề, hơi thở đôi bên quần quýt, đem lạnh đột nhiên trở nên ấm áp rất nhiều.

Đầu ngón tay vẫn hơi lạnh như trước, lúc lướt qua nơi ngực lại tựa như đốt lửa. An Bình khẽ ‘ưm’ lên một tiếng. Trong bóng tối không nhìn rõ gương mặt Tề Tôn Chi, chỉ là hình dáng mơ hồ, nằng dút khoát nhắm mắt lại.

“Bệ hạ hôm nay sao lại yên lặng như vậy?” Tề Tôn Chi nhẹ vuốt ve da thịt nàng, môi dán bên tai nàng thấp giọng hỏi, ngữ khí khe khẽ mang theo cảm giác mê hoặc. Hai lần trước An Bình đều cất lực điều khiển mọi việc trong tay, hôm nay an phận thế này khiến hắn không khỏi có chút nghi ngờ.

An Bình không trả lời, chỉ dịu dàng gọi hắn một tiếng: “Từ Đô.....” Giống như lần trước, nhưng lại có chút không giống. Thanh âm dè dặt, tựa như bất giác nỉ non, hàm chứa áy náy cùng quyến luyến.

Đôi tay ôm hắn đã từ xiêm y mở phân nửa của hắn thăm dò vào trong, bò lên tấm lưng trần nhẵn bóng của hắn, nằng ôm siết kéo hắn lại gần mình, chợt hỏi: “Vì sao phải gạt Trầm?”

Tề Tôn Chi thoáng thần thờ, vui mặt vào gáy nàng, im lặng một lúc mới nhẹ giọng nói: “Cùng lý do với việc ngài xây dựng ám bộ, vì thần nguyện trở thành thanh kiếm của bệ hạ, ẩn giấu trong vỏ, bảo vệ kiếm không bị gỉ, chỉ khi ngài cần nhất mới rút ra, chẳng sợ dù chỉ có thể chém một kẻ địch thôi cũng được rồi.”

An Bình sững sờ, hé miệng nhưng không nói gì.

“Bệ hạ đừng trách vì thần gạt ngài, vì thần ngay cả phụ mẫu cũng không nói, lúc đầu xá đệ vô tình bắt gặp vì thần ở trong viện luyện võ mới biết sự thực, ngoài ra không một ai biết.” Hắn ngừng lại, lẩm bẩm nói: “Chỉ có như vậy, vì thần mới có thể ngay cả chính mình cũng bị gạt.”

An Bình cắn môi, thanh âm có chút khô khốc: “Nào có ai ngốc như thế, vì một nữ nhi mà từ bỏ thân thể tráng kiện.”

“Đúng vậy, vì thần là đồ ngốc, bệ hạ sẽ không ghét bỏ chứ?”

“Không có tiền đồ.”

“Không sai, vì thần không có tiền đồ, bệ hạ sẽ không ghét bỏ chứ?”

“Không biết xấu hổ.”

“Phi.....” Tề Tôn Chi cuối cùng nhịn không được bật cười, mờ ám thổi hơi bên tai nàng: “Ta ngay cả người cũng trao cho bệ hạ rồi, còn cần mặt mũi làm gì?”

An Bình giống như giận dữ, ôm lấy hắn thuận thế hướng phía trong giường lăn một cái, đè lên người hắn, vui đầu hôn hắn, không biết nặng nhẹ, tựa như gặm cắn. Tề Tôn Chi hiển nhiên không ngờ nàng lại có hành động như vậy, ngẩn ra một lúc mới hoàn hồn, ngón tay nhanh nhẹn cởi bỏ lớp vải cuối cùng trên người nàng, động tác cũng bắt đầu nóng nhiệt.

An Bình đột nhiên ở trên ngực hắn cắn một cái, đau đớn cùng run rẩy hóa thành khoái cảm nhanh chóng xông lên đầu, hắn ‘ư’ một tiếng, toàn thân tựa như cánh cung bị kéo căng, kiềm chế lại như mang theo đau đớn bắt đầu thờ dốc. Đưa tay xoa mái tóc An Bình, cuối cùng nhịn cũng nhịn không được lại lật người đè lên nàng, vui đầu hôn nàng, chỉ chút chi chút, cơ hồ khắp toàn thân nàng.

Bất ngờ há miệng ngậm nụ hoa nơi ngực nàng, dịu dàng phun ra nuốt vào, lượn vòng đảo tròn, nàng nhịn không được cong người lên khẽ rên rỉ một tiếng. Hắn liền tựa như nghe thấy thiên âm, lại càng hứng thú khiêu khích nàng, phảng phất như thể muốn loại bỏ uy nghiêm cao cao tại thượng thường ngày của nàng.

Ngón tay thì lại dọc theo nơi bụng trượt xuống, cảm giác ẩm ướt khiến hắn càng bắt đầu kịch liệt thờ dốc, kè sát vào nàng, vận sức chờ phát động. “An Bình.....” Hắn dán vào tai nàng, gọi như danh của nàng.

Lòng ngực An Bình phập phồng, hơi thở dồn dập, đôi mắt nhắm lòng mở rồi lại khép, móng tay cơ hồ muốn cắm sâu vào lưng hắn. Bàn tay ôm sau gáy hắn dùng lực kéo hắn lại gần, cánh môi tựa như lông vũ quét qua khoe môi hắn, cảm, tới hầu kết của hắn thì đột nhiên gia tăng sức lực gặm cắn một cái, người ở trên thờ dốc một tiếng, giống như bị kích thích, bất ngờ xông vào cơ thể nàng. ...Lửa than cháy rất mạnh, dường như càng nóng hơn, hai người thậm chí đều đỏ mồ hôi.

Gió lạnh bên ngoài cuộn cuộn thét gào, trong trướng vang lên tiếng rên rỉ vụn vỡ cùng tiếng thờ dốc khe khẽ, hắn thẳng tiến, nàng nghiêng tiếp, không làm bộ làm tịch, không bắn khoán do dự.

Đáng tiếc bất luận bình thường có mồm mép cỡ nào, vào giây phút này, đôi bên đều chưa từng có kinh nghiệm, vì thế mới đầu là nhẹ nhàng chậm chạp, mang theo cảm giác không thành thạo. Tới khi linh hồn và thể xác kết hợp tạo nên sự ăn ý, động tác mỗi dần dần nóng bỏng mà mạnh mẽ. Tựa như cuồng phong mưa rào, mỗi một lần va chạm kịch liệt, lực đạo đều như thẳng vào tận đáy lòng, tới nơi nào đó hiện giờ mỗi một bên đều chiếm giữ.....

Mặc dù Tề Tôn Chi đã dịu dàng thương tiếc hết sức có thể, nhưng đêm nay An Bình bệ hạ vẫn phát hiện sự sai lầm trong nhận thức trước nay.

Loại chuyện này, người đau quả nhiên là nữ tử!!!!

Bên ngoài, gió lạnh thét gào thổi vào đại trướng, bên trong lại nhuộm đầy ấm áp ngày xuân.

Một đêm này, có người cuối cùng thất thân, có người sớm đã đánh mất trái tim, chỉ có tiếng gió vẫn như cũ, triền miên day dứt, đến khi trời sáng. ....

Lúc tỉnh lại, trời đã hưng hừng sáng, An Bình đã quen dậy sớm, lập tức muốn rời giường, nhưng vừa cử động lại phát hiện cơ thể vẫn bị Tề Tôn Chi quấn chặt không nhúc nhích được. Quay đầu đối diện với gương mặt say ngủ của hắn, nàng bất đắc dĩ mỉm cười. Gương mặt bình yên như một đứa trẻ, hàng mi dài khẽ run, cánh môi hơi mím tạo thành độ cong mãi nguyên.

Thấy hắn gầy như vậy nhưng thể lực lại rất tốt! An Bình nhớ lại quyết định cuồng suốt đêm qua, không khỏi có chút thẹn thùng.

Đưa tay nhẹ mở cánh tay hắn, ngồi dậy mặc áo, người sau lưng thế nhưng đã tỉnh, ngồi dậy từ phía sau ôm lấy nàng, vùng ngực trần trụi trơn nhẵn dán lên lưng nàng, giọng nói hắn khàn khàn mà biếng nhác: “Bệ hạ phải dậy rồi sao? Đêm qua vì thân hầu hạ tốt không?”

Nàng nhin không được bật cười, cố ý nghiêm trang gật đầu: “Không tệ, sau khi hồi kinh trọng thưởng.”

Hắn vui mặt vào gáy nàng thấp giọng cười: “Thế bệ hạ định thưởng vì thân cái gì đây?”

“Ừm. .... Thưởng cho chàng tòa cung điện, thế nào?” An Bình cột xong áo trong, quay đầu cười tủm tỉm nhìn hắn.

Tề Tôn Chi kinh ngạc nhìn nàng, dường như có chút khó mà tin được, rất lâu sau cuối cùng mới lộ ra ý cười, trong mắt giống như chứa đựng tinh quang chói mắt. Áp đến bên má nàng hôn hôn, dịu dàng nói: “Xem ra vì thân chỉ có dùng cuộc đời này báo đáp hoàng ân thôi.”

An Bình quay người ôm bả vai trần của hắn, vuốt ve đầu răng bị nàng cắn trên ấy, cười gật đầu: “Một lời đã định.”

Hắn nâng cằm nàng, lại áp tới hôn nàng, dịu dàng, đôi bên giống như phu thê mới cưới, dù thế nào cũng là mật ngọt.

An Bình hơi thở dốc đẩy hắn ra, cười nói: “Gần đây có ngọn Vô Phong sơn, đợt chiến sự kết thúc rồi, chàng và ta cùng trèo núi ngắm cảnh, được không?”

Tề Tôn Chi đương nhiên hiểu nàng đây là đã tiếp nhận sự thật hắn có thể đứng dậy, càng dùng lực ôm chặt nàng, gật đầu: “Bất luận nàng đi đâu, ta đều đi cùng nàng.”

An Bình vừa định nói thì chợt nghe tiếng gọi của Viên Hi từ ngoài trường truyền tới, nhu tình mặt ý chàng chàng thiếp thiếp giữa hai người lúc này mới bị cắt đứt.

Nghe ngữ khí của Viên Hi hình như hơi gấp gáp, dự đoán có chuyện cần bẩm, nàng nói lỏng bàn tay ôm Tề Tôn Chi, nhanh chóng mặc y phục chỉnh tề định xuống giường, nhưng tay đã bị hắn kéo lại. Quay người nhìn, thấy hắn không biết từ đâu lấy ra một cây trầm, cười với nàng: “Bệ hạ tóc còn chưa búi.”

An Bình nhận ra đó là cây trầm lúc trước nàng đâm bị thương cánh tay mình, không ngờ hắn còn giữ thì không khỏi có chút cảm động. Quay lưng đối diện với hắn, ngồi xuống mép giường, để mặc hắn chải tóc cho mình. Ngón tay dọc theo chân tóc tới ngọn tóc, ngón tay hắn khéo léo mà thận trọng, giống như đang tiến hành một loại nghi thức trang nghiêm nào đó.

Kiên trì đợi hắn chải xong, An Bình mới đứng dậy, quay đầu nhìn hắn một cái, đôi bên đều khẽ cười, phảng phất như thể đã nhìn nhau lâu như cả nghìn năm.

“Trẫm trước đi xem thử việc gì, chàng đợi một lát hãy ra.” Nàng dặn dò một câu, quay người hướng bên ngoài mà đi.

Viên Hi ở bên ngoài trường đi qua đi lại, tình cờ đụng phải gương mặt lạnh lẽo của Song Cửu ở gần đó, liếc mắt khinh thường một cái, tiếp tục bước đi.

“Vào đi, Viên Hi.”

Nội tướng cuối cùng vang lên tiếng triệu kiến của An Bình, trong lòng hắn thở phào, nhanh chóng chạy vào, hành lễ qua loa rồi liền hấp ta hấp tấp mở miệng nói: “Bệ hạ, Tây Nhung tiến tới rồi, chư vị tướng quân đã đợi bên ngoài.”

An Bình nhú mày, Tây Nhung thế nhưng lại đến nhanh như vậy.

Trầm ngâm trong thoáng chốc, An Bình liền bình tĩnh hạ lệnh: “Đề Tiêu Thanh Dịch và Tần Tôn ở lại đợi lệnh, những người khác toàn bộ theo kế hoạch hành sự.” Viên Hi vâng dạ hướng bên ngoài chạy đi, lại bị nàng gọi về: “Đợi chút, sau khi phân phó xong, nhớ bảo quân y bốc một thang thuốc tránh thai cho Trẫm.”

Viên Hi cả kinh, thảng thốt ngẩng lên, thuốc tránh thai? Xem ra đêm qua bệ hạ và Thiếu phó đại nhân. .... Khụ khụ, hắn cái gì cũng không biết nha!

Có điều, mấy lần trước cùng Tề thiếu sư gì kia. .... Bệ hạ cũng không uống thuốc tránh thai nha, vì sao lần này lại. .... Thấy hắn nhú đầu mày đứng nguyên tại chỗ, An Bình lạnh giọng hỏi: “Không nghe thấy lời Trẫm nói à?”

Viên Hi hoàn hồn, liên tục gật đầu, lui ra ngoài chuẩn bị.

Trong trường khôi phục sự yên tĩnh, An Bình xoay người, nhất thời sững sờ. Tề Tôn Chi đã ở sau lưng nàng, vẫn ngồi trên xe lăn như cũ, ngoại sam

chính tề, đầu cúi thấp, lộ ra vầng trán trơn nhẵn và hàng mi dài rậm.

Cũng không biết hẳn rốt cuộc có nghe thấy hay không.

Nàng bước lại gần vài bước, vừa định giải thích thì thấy hán ngược lên cười với mình: “Tây Nhung nếu đã xâm phạm, vậy ám bộ của bộ hạ giao cho vì thần đi.”

An Bình nhú đầu mày, nếu đã nghe được Tây Nhung xâm phạm, đương nhiên cũng nghe được lời mình nói. Nàng mím môi không nói, vì trông thấy gương mặt tươi cười như vậy của hán nên không biết nói từ đâu.

Tề Tôn Chi cũng không truy hỏi, chỉ nhắc tay hành lễ rồi liền đẩy xe lăn ra ngoài, không tới thời khắc cuối cùng, hán vẫn không định để lộ bản thân.

An Bình nhìn chăm chăm bóng lưng hán, mãi đến khi mắt hút bên ngoài trưởng mới bắt đầu nhắm mắt lại.

Hiện giờ chiến tranh là ưu tiên hàng đầu, có thể tốc chiến tốc thắng đương nhiên tốt, nhưng cũng có thể sẽ kéo dài rất lâu, nàng sao có thể vào lúc này mang thai? Thế nhưng cho dù giả thích thế nào, sự thực đối với hán mà nói đều là tổn thương, chỉ là nặng hay nhẹ mà thôi.

Tần Tôn và Tiêu Thanh Dịch đang đợi bên ngoài trưởng, thấy Tề Tôn Chi sáng sớm đã từ trong đại trưởng trung quân đi ra, nhất thời miệng há hốc đến độ có thể nhét vừa một quả trứng. Nhưng vị kia không chút biểu cảm, ngay cả bắt chuyện với bọn họ cũng lười, trực tiếp ngang qua người họ rồi đi.

Viên Hi khép tay hấp ta hấp tấp từ lầu trưởng xa xa tạt qua, lúc ngang qua người Tề Tôn Chi, chợt nghe hán thấp giọng hỏi: “Thuốc bóc xong rồi?”

“À.....” Viên Hi dừng lại, xấu hổ vịn vịn tay: “Bóc, bóc xong rồi, quân y đang sắc, nô tài định đi bẩm báo bộ hạ.”

Sắc mặt Tề Tôn Chi trắng bệch vài phần, gật đầu, đi về phía trước.

Viên Hi thở dài, thở ra một đám khói trắng, hán phiền não đưa tay khua khua mấy cái, giống như muốn đánh tan chúng rồi mới tiếp tục ôm tay chạy về trước.

Tiêu Thanh Dịch định kéo hán thử hỏi có chuyện gì nhưng bị Tần Tôn nín lại, hướng về phía Tề Tôn Chi càng lúc càng xa bĩu bĩu môi: “Dám hỏi chuyện của huynh ấy, cẩn thận huynh đệ cũng không được làm.”

Tiêu Thanh Dịch rừ mí mắt, bắt đầu dĩ mếu máo, thật sự rất muốn biết mà.....

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Đến Rồi*, *Quần Thân Cẩn Thận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 59

Chuyển ngữ: Mic

Mùa đông Sùng An năm đầu tiên, biên thành tái bắc, vương mặc gần trăm năm giữa Lương quốc và Tây Nhung lại lần nữa không thể bỏ qua.

Tây Nhung ở cách biên thành ba mươi dặm hạ trại, vẫn chưa khai chiến nhưng An Bình lại bất ngờ hạ lệnh nhổ trại, tất cả tướng sĩ có mặt vào trong biên thành, dáng vẻ nhượng bộ thối lui.

Hành động lần này xác thực việc cho Tiêu Tĩnh lãnh binh phản bội chạy tới Thanh Hải, Tây Nhung vương Kim Giác phẫn chấn vô cùng, lập tức lệnh cho toàn quân bắt đầu vào thành. Mà lần này, bộ phận do Lưu Tự thống lĩnh bị an bày ở phía sau.

Nói cho cùng hán vẫn là không an tâm.

Biên thành chung quy đã rất lâu năm, lầu thành mặc dù đắp cao, nhưng chân tường bị gió cát ăn mòn vẫn có thể nhìn ra lịch sử lâu dài. Kiến trúc ở đầu thành lầu dưới gió cát của vùng tái bắc đã mất đi vẻ đẹp đề ban đầu, cột gỗ đều bị tróc sơn, chỉ còn lại chất gỗ mộc mạc, mái cong vút cao, thế nhưng khí thế lại không hề giảm sút.

Tần Tôn cùng Tiêu Thanh Dịch canh giữ ở đầu thành lầu phóng mắt đi nhìn, mỗi lần thấy đại quân Tây Nhung to tiếng chửi mắng thì liền rụt cổ thụt về. Thi thoảng tức khí đáp lại hai câu, giọng nói cũng run run rẩy rẩy, hoàn toàn không chút sức lực.

Kim Giác sau khi nghe bẩm báo thì ha hả cười to, triệu Lưu Tự tới dò hỏi: “Hai kẻ trên thành lầu đó là ai, người có biết không?”

Lưu Tự khinh thường nói: “Lúc trước còn cùng mặt tướng ở Quốc Tử Giám đọc sách mấy năm, hai kẻ văn nhược thư sinh mà thôi, sao có thể làm võ tướng? E rằng thủ hạ Lương đế đã chẳng còn ai rồi!”

Vết thương của hắn đã rất tốt, lời nói ra cũng thập phần mạnh mẽ, lại thêm thái độ cố ý bày ra, lập tức khiến Kim Giác rất mừng: “Chả trách lúc trước chủ động ra khỏi thành đông quân, hiện giờ lại co chân rút về, thì ra là Thục trung vô đại tướng, ha ha ha.....”

1 Đất Thục không có tướng

Lời này vừa thốt ra, tướng lĩnh Tây Nhung xung quanh nhao nhao bắt đầu hô hô cười nhạo, tiếng cười chói tai từng trận từng trận. Lưu Tự cũng cười, nụ cười tới cuối cùng hóa thành cười lạnh.

Đều nói Tây Nhung giáo huyệt, bọn chúng còn thật sự cho rằng người khác đều ngay thẳng. Tự cao tự đại, ngang ngược ngông cuồng, không chỉ coi khinh nữ tử mà còn xem thường Lương quân, cũng đáng đời mấy trăm năm đều ru rú một góc.

Thâm oán dù nhiều, nhưng ngoài mặt vẫn biểu hiện ra vẻ đắc ý giống tướng sĩ Tây Nhung. Sự tối rèn trong khoảng thời gian này trái lại biến miệng mồm một kẻ thành thật như hắn trở nên trơn tru rất nhiều, không ngừng cổ vũ Kim Giác: “Đại vương, thấy Lương đế co đầu rút cổ như vậy, trận chiến này tất thắng rồi, chỉ bằng chúng ta tấn công, mặt tướng nguyện xung phong, vì Đại vương cướp lấy quan thành đầu tiên!”

Đầu óc Kim Giác thủ đoạn cũng không sâu, được tăng bốc tới mở cờ trong bụng, những tướng quân khác ở bên cạnh thấy hắn cao hứng cũng liền hòa theo, tán dương không ngừng, nhất là mấy tướng lĩnh lấy Ô Đồ làm đầu, càng nói tới ba hoa chích chòe, thế nên trái tim hắn đã bay bổng, thẳng tới Kim Loan điện của Lương đô rồi.

Lưu Tự đối với chuyện này lại rất bận tâm, dạo gần đây hắn vẫn luôn để ý quan sát đám người Ô Đồ. Trong mắt hắn, quân doanh Tây Nhung có chút không bình thường, dường như có hai thế lực..... Kim Giác cuối cùng không đành lòng được, qua nửa tháng vẫn luôn khiêu chiến không nhận được trả lời liền hạ lệnh mạnh mẽ công thành. Có điều Lưu Tự vẫn như cũ bị sắp xếp ở phía sau, không có lệnh không được xuất binh.

Ngày mới lên, là một ngày nắng đẹp. Thành lâu trải qua tang thương dâu bể từng từng đứng đó, một lần nữa trở thành bức tường chắn bắt khuất kiên cường bất ngạt trước cường địch.

Bên dưới thành binh sĩ Tây Nhung một mảnh đen kịt, giống như đầm lầy đọng lại. Ánh dương chiếu lên loạn đao trong tay mỗi người, phát ra hàn quang kinh khiếp. Đi đầu chính là bộ binh tay cầm trường mâu, kỵ binh ở giữa, ngựa dưới thân bất an hí vang cào cào đất, cuối cùng mới là quân chủ lực do Kim Giác chỉ huy. Hắn ngồi trên ngựa, ánh mắt như báo nhìn chăm chăm thành lâu từ xa, phảng phất như đã thấy trước được kết cục Lương đế ra khỏi thành đầu hàng, khoe miệng từ đầu chí cuối vẫn luôn là ý cười đắc ý.

Người hợp tác hắn là tới Thanh Hải rồi, vừa hay Thục vương cũng ở đó, hai bên phối hợp, giết tới đây, trước sau giáp công sẽ càng thắng đến là dễ dàng. Trái lại nếu Thục vương không có thành ý, như thế hắn sẽ bị người hợp tác giam chân, cũng không cách nào trở lại tiếp viện, nhìn thế nào cũng đều là bên mình có lợi.

Cẩn thận rà soát lại một lượt, hắn càng phát hiện thắng lợi trong tầm tay, phát tay một cái, lập tức có tướng lĩnh tiến lên dùng hán ngữ mắng chửi.

Thành lâu rất nhanh có bóng người xuất hiện, vẫn là hai người Tần Tôn và Tiêu Thanh Dịch. Kim Giác vừa nhìn liền biết bọn họ lại sắp làm rùa đen rút đầu, mắt liền hạ lệnh tấn công công thành, nhưng chợt nghe nơi cổng thành “ẦM” một tiếng, cửa tự động từ từ mở ra.

Bất ngờ như vậy khiến tướng sĩ Tây Nhung hết thấy đều ngơ ra một lúc, sau khoảnh khắc đó, bên trong thành rất đông Lương quân tức tốc xông ra, phó tướng của những tướng lĩnh dẫn đầu đều là người trấn giữ biên thành đã nhiều năm, đôi bên giao chiến không ít lần, rất nhiều binh sĩ Tây Nhung đối với họ chẳng xa lạ gì. Kim Giác vừa trông thấy liền hung hăng vung roi quát ngựa một cái, dùng tiếng Tây Nhung mắng: “Mấy tên hỗn đản, giờ biết lối đầu rồi à!”

Có phó tướng hét hoảng thò đầu ra, thấy Lương quân sĩ số không nhiều, lập tức hướng hắn chủ động xin đi giết giặc, hán vung tay một cái, chuẩn.

Lương quân đích thực ít ỏi, so với quân Tây Nhung, quả thực giống như một con sông nhỏ đứng trước biển lớn mênh mông. Thậm chí vào thời khắc tướng lĩnh đối phương dẫn người tấn công tới, nhánh sông nhỏ này liền bắt ngờ tách ra hai bên, cuồng cuồng cắm đầu chạy trốn.

Tướng lĩnh Tây Nhung thấy thế càng đắc ý, mấy tướng lĩnh Lương quân từng liên tiếp cản trở chuyện tốt của chúng đều trở thành chuột qua đường, lại không có được khí thế lao tới như trước, ngay cả giao phong cũng chưa hề có thì đã bắt đầu bỏ chạy, xem ra Lương đế quả nhiên là miệng hùm gan sứa. Vì thế lập tức thúc ngựa dẫn theo kỵ binh đuổi theo.

Nhất thời quân Tây Nhung sĩ khí dâng cao, hô vang không dứt. Kim Giác nhìn không được vỗ tay cười lớn, Ô Đồ ở trước mặt hắn lập tức cười hòa theo tăng bốc: “Đại vương, Tây Nhung chúng ta am hiểu nhất là đánh tốc chiến, xem ra lần này càng nhanh, quả thực chẳng tốn hơi sức thì sẽ đắc thủ rồi.”

Là dân tộc trên lưng ngựa, Tây Nhung đích thực am hiểu đánh tốc chiến, nhanh chóng đột kích rồi lại tức tốc rút lui, vì vậy cũng tạo thành quan hệ “vương vẫn không dứt” suốt trăm năm qua với Lương quốc. Lần này Kim Giác vốn dự định trường kỳ tác chiến, hiện thời xem tình hình này dường như là không cần, đương nhiên rất vui vẻ, nghe lời Ô Đồ thì càng cao hứng, liên tục hô sau khi thắng lợi sẽ trọng thưởng ba quân.

Lưu Tự ở xa xa phía sau nhìn thấy thì đầu mày khê nhú, trong lòng có chút lo lắng, ngay cả hắn cũng không rõ thực hư rồi. Phó tướng bên cạnh nhỏ giọng hỏi hắn: “Lưu tham tướng, tình hình vừa rồi cũng không biết là thật hay giả, nếu là thật, chỉ sợ biên thành khó giữ, chúng ta khi nào thì ra tay?”

“Đừng vội.” Lưu Tự nhấc tay một cái, ngăn mấy người đang mơ hồ này suy nghĩ làm bừa: “Trước khi đi Thục vương có dặn, lúc bệ hạ tự mình xuất hiện chính là lúc chúng ta động thủ.”

Một người khác nhỏ giọng nói: “Bệ hạ dù gì cũng là cửu ngũ chí tôn, sao có thể tự mình xuất hiện? Ở trong biên thành tọa trấn đã là long ân cuộn cuộn

rời.”

“Bất luận thế nào, cứ theo kế hoạch hành sự, nếu một chút nhần nhện này cũng không có, sự chịu đựng lúc trước há chẳng phải hoang phí sao?”

Nghe lời này của hắn, chúng tướng lĩnh mới xem như triệt để bình tĩnh. Bọn họ cũng rất sốt ruột, vừa rồi truy kích Lương quân chính là kỵ binh mà Tây Nhung vẫn luôn kiêu ngạo, mấy tướng lĩnh kia đều là người diu dặt giúp đỡ bọn họ, là hảo huynh đệ vào sinh ra tử, sao có thể không lo lắng chứ? Huống hồ bọn họ cũng thực sự lo lắng cho kết quả của trận chiến này.

Một phen truy kích mãi đến khi mặt trời xuống núi cũng không có kết quả, Lương quân chỉ một mực chạy trốn, càng lúc càng phân tán, bởi vì số lượng vốn ít ỏi nên rất dễ lẫn trốn, trái lại càng khó lần theo dấu vết, ngược lại khiến kỵ binh Tây Nhung bị đi tới người kiệt sức, ngựa hết hơi. Kim Giác mất kiên nhẫn, dứt khoát hạ lệnh cho đám người Ô Đồ dẫn theo binh lực còn lại toàn lực công thành, thậm chí còn cho người truyền lời cho Lưu Tự ở phía sau cũng chuẩn bị tiếp ứng.

Hoàng hôn buông xuống, màn trời màu xanh đen càng lúc càng đè thấp, tà dương nhuộm ánh sáng như máu chiếu trên tường thành xưa cổ, có một loại áp lực nặng nề thể lương.

Binh sĩ Tây Nhung chia thành hai đội, đội đi trước khiêng cây gỗ to sụ công thành động cổng thành, đội phía sau thì dựng tên bắn tiến, nhắm thẳng binh sĩ canh giữ đầu thành.

Bộ binh đội chưa bao lâu thì đã mất kiên nhẫn vùng loạn đao, hận không thể lập tức xông tới.

Nơi đó có đất bằng phi nhiêu, có mỹ nhân như hoa, có quốc gia tươi đẹp với kim ngân tài bảo, nhờ vào sự giết chóc sắp tới mà sẽ nằm trong vòng ôm của họ, sao có thể không hưng phấn?

Hai người Tần Tiêu đứng trên thành lầu cuối cùng bắt đầu nghênh chiến, đá to lăn xuống bên dưới, giống như mưa đá. Vô số binh sĩ Tây Nhung đầu vỡ nát, máu tươi nhuộm khắp, tứ chi bị nghiền, sinh mệnh cứ thế mất đi trong tích tắc, không thể dự liệu.

Binh sĩ một khắc trước đây còn điên cuồng tông cổng thành, một khắc sau đã bị đá đè thành thịt nát. Thế nhưng máu tươi khiến người ta điên cuồng, sát ý khát máu không thể ngăn chặn cảm giác mặc sức làm liều sinh tử, một khắc sau liền có người xông lên, gần như ngay lập tức thay thế vị trí người đã chết, tiếp tục công phá cổng thành.

Trước mắt tựa như bị huyết vụ giăng kín, lý trí sụp đổ, lương tri mất đi, đây chính là bản chất của chiến tranh.

Chông chất bao cơ thể máu thịt, xây dựng nên tháp đài tối cao.

Hai người Tần Tiêu đều là lần đầu ứng chiến, sự điên cuồng của binh sĩ Tây Nhung khiến họ chấn kinh đến nỗi sắc mặt cũng hơi tái đi. Đám người hỗn loạn như kiến đổ giống như triều dâng, khi rút đi để lại máu đỏ cùng tay chân đứt đoạn. .... Càng phản kích cật lực thì sẽ càng điên cuồng đánh chiếm.

Xe thang mây cực lớn được đẩy tới, móc câu trên đỉnh thang móc lên bờ thành, binh lính Tây Nhung vùng loạn đao giống như những con khi leo lên. Lương binh vội vàng lao tới chặt đứt, nhưng có vô số mũi tên bắn tới, tư thái bất chấp tất cả khiến Lương binh lẫn lính Tây Nhung không cách nào may mắn thoát được, ồ ạt giống như đứt dây, lao đảo ngã xuống, tiếng kêu gào thảm thiết vờ vụn trong gió.

Tần Tôn nhin cũng không thể nhin nữa, trước mắt một mảnh máu đỏ, hung hăng trừng mắt nhìn kẻ địch bên dưới, hận không thể nhảy xuống tới gần độ sức. Tiêu Thanh Dịch nhìn ra tâm tư dao động của hắn liền khuyên nhủ mấy câu. Vừa quay đầu thì sau lưng đã có binh sĩ truyền lệnh nhanh chóng chạy qua, lao tới ôm quyền một cái, bẩm báo: “Nhị vị tướng quân, bệ hạ có chỉ, bất luận thế nào cũng phải kéo dài qua đêm nay, đến giờ Dần ngày mai, toàn quân rút khỏi thành lầu, không được chậm trễ.”

Tần Tôn đột nhiên quay người trừng hắn: “Rút khỏi thành lầu? Lê nào thấy Tây Nhung công thành mà trở mặt nhìn?”

Tiêu Thanh Dịch vội đưa tay ngăn trước ngực hắn, hướng binh sĩ truyền tin cười một cái: “Bệ hạ chung quy định làm gì?”

Binh sĩ truyền lệnh nói: “Bệ hạ đã có sắp xếp, giờ Dần ngày mai toàn quân rút khỏi thành lầu, không được kháng chỉ.” Giọng nói của hắn trước sau bình tĩnh, ở nơi chiến trường vắng vắng tiếng kêu rên không dứt này mây may không bị ảnh hưởng. Đây là người đã nhìn quen việc sống chết, chỉ biết sự mệnh của binh sĩ. .... Cùng lúc ấy, bách tính khắp thành cũng hoảng loạn bất an. Tây Nhung trước đây xâm phạm cũng chưa từng hung hãn đến thế, nghe nói lần này dốc hết toàn lực là muốn bắt được hoàng đế bệ hạ đang tọa trấn biên thành.

Trong lòng bách tính không có ước vọng cao xa gì, cái họ quan tâm chỉ đơn thuần là sống còn. Bên ngoài chém giết mù trời, hoàng đế bệ hạ là một nữ nhi, thật sự có thể chống đỡ được ư?

Hoài nghi ấy An Bình không nghe thấy, nàng hiện giờ đang đứng nơi cửa hành quán tạm ngụ lại, cẩn thận lắng nghe âm thanh ngoài thành. Ngôn ngữ Tây Nhung càn rỡ quanh quẩn trong gió, nàng hít thở cẩn thận ghi nhớ.

Những si nhục và chà đạp này, rất nhanh sẽ được đòi lại!

Quay người dọc theo hành lang đi đến hậu viện, hiện thời ngay cả hồ phục hành động gọn nhẹ cũng thấy vương vãi, là lúc nên thay quân trang.

Tựa hồ như bị khí thể nàng vô hình trung lộ ra khiến Viên Hi chỉ theo sau xa xa, không dám đến gần.

Màn đêm cuối cùng sắp buông xuống, trong viện thấp lên ánh đuốc. An Bình ở trong phòng nghỉ ngơi đôi chút, rửa mặt dùng com, thay áo giáp, chuẩn bị cho đại chiến sắp tới.

Thay xong quân trang, nàng chợt nhớ ra gì đó, mở cửa phòng gọi Viên Hi một tiếng, sau đó đi về phía viện tử của Tề Tôn Chi.

Đẩy cửa, hần đang ngồi ngay ngắn bên án, có điều không phải nhân nhả cầm sách mà là đang lau kiếm, trên án đặt một ngọn đèn, phản chiếu ngân quang nơi mũi kiếm lấp lóe. Thấy An Bình người mặc giáp quân đi vào, hần thoáng sửng sốt, kể đó lộ ra biểu cảm cực kỳ thương thức, gật đầu cười nói: “Bệ hạ tư thế oai hùng, hiên ngang mạnh mẽ, thật sự là nữ trung hào kiệt.”

An Bình vẫn vì chuyện hôm đó mà có hơi xấu hổ, cười cười né tránh ánh mắt của hần, tầm mắt rơi trên thanh kiếm trong tay hần: “Trẫm nhớ sở trường của chàng là tiền thuật.”

“Cũng không hẳn,” Hần cúi mắt thấp giọng cười, tiếp tục nhẹ nhàng lặp lại động tác lau chùi: “Vi thần thực ra sở trường thương thuật, luyện tiền thuật chỉ là vì khi ấy có thể bầu bạn với bệ hạ mà thôi.”

“.....”

Xung quanh chợt trở nên trầm lắng, Tề Tôn Chi cảm thấy kỳ lạ, vừa định ngẩng lên nhìn thì trước mặt đã có người cúi người ôm lấy cổ hần, gò má cọ sát thái dương hần. Hần lập tức mở hai tay, sợ mũi kiếm làm nàng bị thương.

“Bệ hạ?”

“Từ Đô, chờ trận chiến này kết thúc, chờ kết thúc.....”

An Bình nhỏ giọng khe khẽ, có đầu không đuôi hứa hẹn.

Ánh mắt Tề Tôn Chi trở nên dịu dàng, một tay ôm nàng, nhẹ “ừ” một tiếng.

Vành tai tóc mai chạm nhau, một lúc sau, An Bình mới tách ra một chút, từ trong tay áo lấy một lệnh bài đặt trên án, chậm rãi đẩy đến trước mặt hần: “Chờ một lát Viên Hi sẽ mang áo giáp đến cho chàng, ngày mai cùng Trẫm kẻ vai chiến đấu.”

Không khí trong phòng dường như ngưng trệ trong khoảnh khắc, kinh ngạc có, vui mừng có, cuối cùng lại ngưng đọng thành sự yên tĩnh.

Chỉ có tin tưởng lẫn nhau, mới có thể sát cánh không rời.

Nàng thả bàn tay bên người bị nắm lấy, Tề Tôn Chi nhướn mắt nhìn nàng, khe khẽ gật đầu, giọng nói dịu dàng khắc ghi từng chữ nơi đáy lòng nàng: “Ta mãi mãi ở cạnh bên.”

Bất luận là âm mưu chốn triều đường hay là chiến trường minh chiến, từ sau lưng đi đến bên cạnh, chỉ thay đổi một vị trí mà thôi. Nhưng đây là chỗ của hần, ta mãi mãi ở cạnh bên.....

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Đến Rồi, Quân Thần Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 60

Chuyển ngữ: Mic

Giờ Dần, bầu trời xuất hiện màu trắng xanh, tựa như phủ một lớp sa mỏng lên nền trời rồi lại hắt thêm một chậu nước, cảm giác mơ hồ ẩm ướt bao phủ trên đỉnh đầu, trong lạnh lẽo lại lộ ra nặng nề.

Hơi lạnh hòa lẫn với mùi máu tanh lượn lờ trong gió, trên chiến trường tiêu điều khói bụi mù trời, vô số thi thể vắt ngang, từ trên thành lầu nhìn xuống chỉ có thể thấy màu đen của máu đỏ dính vào nhau từng mảng từng mảng, tựa như đốm đen phiền não, hận không thể dùng nước hung hăng cọ rửa, tẩy sạch đi những vắn đục chốn hồng trần.

Biên thành từ trong trận kịch chiến suốt một đêm mỗi một tỉnh lại, Tiêu Thanh Dịch tuân theo chỉ ý của hoàng đế, dẫn binh sĩ có mặt chuẩn bị rời thành lầu. Binh lính Tây Nhung vẫn như trước người trước ngã xuống kẻ sau tiến lên công thành. Bọn họ lần này dốc toàn bộ lực lượng, nhân số đông đảo, đương nhiên có khả năng này.

Thấy Lương quân rút đi, binh sĩ Tây Nhung trèo thang mây lập tức dùng ngôn ngữ Tây Nhung bắt đầu hô to, cất lực khu tay, kêu gọi đồng bạn nhân cơ hội này mà đồng loạt xông lên.

Kim Giác hai mắt đỏ quạch một môi đưa mắt nhìn, chợt nghe thấy âm thanh đó thì cả người chấn động, tựa như được kích thích, mệnh lệnh liên tục đưa

ra, tướng lĩnh thủ hạ nghe thấy lại càng ra sức.

Thế nhưng vên vên chỉ trong khoảnh khắc, mấy binh sĩ Tây Nhung trèo lên thành lầu trước tiên giống như bị ném vào vạt dầu, gãy giữa rồi bắt đầu gào thét, thậm chí rất nhiều kẻ còn lao thẳng từ trên thành lầu xuống. Kế đó, mấy tướng lĩnh và bộ binh của đội ngũ đi trước liên tục hết thăm, giống như bị người ta đóng đinh, đội ngũ trở nên hỗn loạn.

Kim Giác và Lưu Tự ở đội ngũ phía sau không hiểu ra sao, chợt nghe thấy phía trước có người lớn tiếng hô: “Là tiền, vũ tiền!”

Thế nhưng hốt hoảng ngược lên nhìn, thành lầu không một bóng người, không có lấy nửa cánh cung, chỉ có tiếng mũi tên vẫn không ngừng từ trên trời giáng xuống.

Có phó tướng một tay bị thương ôm miệng vết thương trở về cạnh Kim Giác, cơ thể run rẩy: “Đại, đại vương, lẽ nào Lương quốc có thiên thần trợ giúp? Không một bóng người, sao có thể bắn tiền?”

Vừa dứt lời, đội quân càng bắt đầu trở nên lo lắng, thậm chí ngay cả ngựa cũng bất an hí vang. Kim Giác khước mắt nheo lại, tức giận trừng mắt nhìn tướng lĩnh trước mặt, rút loan đao bên hông, ‘xoẹt’ một tiếng, trực tiếp chặt đứt cánh tay bị trúng tiền của hắn.

“Còn dám yêu ngôn mị chúng, Cô vương lấy đầu người!”

Tướng lĩnh kêu thảm từ trên ngựa ngã xuống, mọi người ở chung quanh trông thấy tình hình như thế thì cũng không dám lộ vẻ bàng hoàng nữa, thế nhưng đáy lòng trước sau vẫn không hết sợ hãi.

“Tiếp tục công thành!” Kim Giác múa loan đao điên cuồng hét lên.

Đầu thân gỗ cực lớn liên tục động vào cổng thành, từng hồi từng hồi tiếng RẦM RẦM nặng nề như đánh vào trái tim của bách tính toàn thành, mỗi một lần đều khiến người ta phập phồng thắp thỏm, lo lắng bọn chúng còn tông nữa thì cổng thành sẽ không chịu được, thế nhưng thật sự đợi đến tiếng va chạm kế tiếp, trái tim trái lại lại nảy lên hi vọng, bởi vì điều này có nghĩa cổng thành vẫn chưa bị công phá. ....Tiếng vỡ ÆM truyền ra, cổng thành sau khi bị công kích suốt mấy canh giờ cuối cùng đã bị chọc phá. Thế nên binh lính Tây Nhung vốn đã sức cùng lực kiệt lại lấy lại sức sống.

Đáng tiếc càng tích cực, cách cái chết càng gần.

Ngăn cách sau cổng thành chính là chiến xa đồ hàng hàng lớp lớp trường mâu. Chiến xa cao hai trượng, lớp lớp đỉnh sắt dày đặc trên trường mâu ước chừng dài đến năm trượng, ghép lại với nhau bốn phương tám hướng tạo thành cổng thành lớn nhỏ, giữa khe hở cổng thành, đầu thương nhất loạt chĩa ra ngoài, thân thương cùng chiến xa cố định với nhau tựa như rào chắn. Không cần người canh giữ, chỉ cần binh lính Tây Nhung xông vào lao thẳng tới thì đều sẽ bị công kích, giống như xiên nứt quả, càng phần chắn tăng tốc, lực sát thương càng lớn.

An Bình cười trên lưng ngựa, phía trước là một nghìn binh sĩ tay cầm kinh nỏ. Chỉ ở trong thành, hướng lên trời mà bắn, tiền vũ liền ở trong không trung quét qua một vòng cung cực lớn, sát mép thành lầu mà cắm thẳng xuống, mặc dù là loạn tiền, nhưng cũng vì tầm bắn rất xa mà sát thương không ít quân Tây Nhung.

Tần Tôn dẫn một đội binh sĩ mấy trăm người từ thành lầu chạy sang, chấp tay nói với An Bình: “Khởi tẩu bệ hạ, binh sĩ mai phục tại thành lầu đã tiêu diệt gần như không còn quân binh Tây Nhung trèo lên đầu thành, hiện giờ bởi vì tìm không được phương hướng mũi tên xuất phát, đối phương đã không dám tùy tiện trèo thang nữa.”

“Rất tốt.”

Ánh mắt An Bình rơi trên phía cổng thành, cánh cổng lớn nặng nề phát ra tiếng rên rỉ thống khổ không ngừng, đã có dấu hiệu mối ghép bị phá hỏng, giống như từ trong đó có thể thấy được thế giới bên kia, tiếng ngựa hí tiếng người gào thét của Tây Nhung nhất thời bắt đầu truyền đến rõ rệt.

Trời dần dần sáng, chúng bách tính ôm tâm trạng đau xót không biết phải làm sao thức dậy, không muốn thăm dò nhưng vẫn không nhìn được dòng tai bên cửa viện, đến khi cảm nhận được âm thanh cổng thành kêu kẹt từ từ mở ra thì ai nấy đều sắc mặt u ám, tâm như tro tàn. ....Trong tiếng RẦM đau thương đó, cổng thành cuối cùng bị công phá, vô số quân binh Tây Nhung xông vào, điên cuồng, rít gào, ra sức lao lên, nhưng một khắc sau đều hóa thành tiếng kêu thảm thiết thê lương. ...Thời gian như ngừng trôi, cho dù có trải qua lễ rửa tội một ngày một đêm thì Tiêu Thanh Dịch và Tần Tôn nhìn thấy cảnh tượng trước mắt vẫn không nhìn được quay đầu đi. Song Cửu bên cạnh An Bình cũng trừng to hai mắt, giống như nhìn thấy luyện ngục chốn nhân gian, tay siết chặt dây cương, khớp xương trắng bệch.

Tật Phong dưới người An Bình bất an cào cào đất thấp giọng hí, nhưng An Bình từ đầu chí cuối vẫn bình tĩnh quan sát, binh sĩ phía trước bị xuyên thủng ngực ngã xuống, binh sĩ phía sau vội vàng muốn dừng lại bước chân, nhưng lại càng bị người sau chen chúc xô đẩy đến từ đạo. ...Thời kỳ tổ phụ của nàng-Sùng Quang Đế tại vị, trong lúc bị Tây Nhung chiếm đóng mấy tòa thành trì, đối phương từng tàn sát hàng loạt dân chúng trong thành. Mà hiện giờ, quân lính Tây Nhung trước nay vẫn luôn nổi tiếng tàn bạo đã gặp phải sự trừng trị càng bạo tàn hơn.

Phu thê Lâm Dật và Thẩm Thanh Tuệ lúc đem chiến xa này trình lên cho An Bình xem từng nói, giết chóc tất sẽ nghiêm trọng, hiện giờ đã ứng nghiệm.

Nàng ngẩng đầu nhìn tầng mây nhuộm sắc vàng nơi chân trời phía Đông, ánh sáng rực rỡ của triều dương sắp lộ, mà đáy lòng nàng hiện giờ lại u ám không thấy ngày mai, tiếng Phật hiệu xa xôi của Thanh Hải cũng không vào được nửa phần.

Tây Nhung vương định tốc chiến tốc thắng, nàng thành toàn cho hắn. Thăm sát ngập trời này nàng sẽ không né tránh, cũng không cách nào né tránh. Trách nhiệm của đế vương buộc nàng phải toàn tâm toàn lực bảo toàn quốc thổ, bảo vệ quốc dân. Chỉ cần sau trận chiến này thiên hạ thái bình, trời

trong quang đăng, chiến xa này cũng sẽ không xuất hiện trên nhân gian nữa.

.....Cảnh tượng trước mắt quả thực quá đổi chấn kinh, quân lính Tây Nhung ngoài thành sớm đã trợn mắt há mồm ngây dại, thậm chí có người thất thố quy xuống, run rẩy không ngừng.

Vào cổng thành một bước, tưới ba thước máu nóng. Quốc thổ thế này, sao cho phép giẫm lên?

Kim Giác cuối cùng nhìn không được vỗ ngựa xông lên, một đám tướng lĩnh nào dám roi lại phía sau, ồ ạt chạy theo, đến khi tới phía trước, mùi máu tanh xộc vào mũi, trước mắt đều là thi thể huyết nhục mờ hồ đỏ thẫm, giống như cành khô lá úa, tàn mác trong gió.

Bọn họ công phá được cổng thành, nhưng không ngờ còn có cổng thành càng kiên cố hơn ở phía sau đang chờ đợi. .... Tác chiến với Lương quốc, Tây Nhung thua rất nhiều lần, nhưng chỉ có lần này cảm thấy ô nhục. Những điều này đã từng là dấu ấn chỉ có bọn họ gây ra cho kẻ khác, lần này lại bị trả lại nặng nề.

“Giết.....” Kim Giác nghiêng răng giận đến phát run, theo bản năng thì thào, bất ngờ lại cao giọng hô lên, tê tâm liệt phế: “GIẾT! GIẾT VÀO THÀNH! XÁCH ĐẦU LƯƠNG ĐỂ ĐẾN GẶP CÔ VƯƠNG!”

Chúng tướng lĩnh quay mặt nhìn nhau, sắc mặt có phần trắng bệch, vào thành thế nào? Lẽ nào muốn Lương quân tự mình chuyển đi rào chắn?

Như thể hưởng ứng suy nghĩ của họ, những thi thể giắt ngang trên đó đột nhiên bắt đầu cử động, hướng trong thành từ từ mở ra, để lại một bãi máu, sau đó càng dôi càng hẹp, máu tươi vẫn tiếp tục đổ xuống, uốn lượn chảy vào bên thành. Rất nhanh trong thành truyền tới tiếng vỗ ngựa lộc cộc, một hàng tướng lĩnh cùng lao tới, kể đó Lương quân tề chỉnh kế tiếp nhau mà ra.

Long kỳ giương cao pháp phối trong gió, trường thương san sát, ngân giáp leng keng. Tướng lĩnh dẫn đầu phần lớn đều trẻ tuổi, hai người Tần-Tiêu đương nhiên cũng đứng trong đó. Kim Giác nghĩ rằng bọn họ lúc trước đều là giả vờ lừa Tây Nhung vào tròng nên vừa trông thấy bọn họ thì sát ý càng mãnh liệt. Thế nhưng đến khi tầm mắt rơi trên người đứng giữa kia, hấn lại không khỏi sững sờ.

Huyền giáp giống những tướng lĩnh khác, chỉ có áo choàng màu vàng tươi trên người là không giống. Cho dù cách một khoảng xa như vậy cũng có thể nhìn thấy đôi mắt bên dưới chiếc mũ sắt, thâm thúy lóa mắt, chỉ một ánh mắt đã khiến người ta nhớ mãi không quên.

Kim Giác bỗng nhiên lại nhớ tới truyền thuyết về ‘đệ nhất mỹ nhân’, có điều lướt qua giây lát thì hận ý trong lòng liền dâng lên, hấn lúc này chỉ muốn đem bọn họ chém nghìn đao vạn nhát, trút bỏ phần nộ trong lòng!

Đang định hạ lệnh xuất binh thì bên cạnh có tướng quân đột nhiên kinh ngạc kêu lên một tiếng, chỉ vào một bóng người bên cạnh người áo vàng: “Đại vương, ngài xem đó là ai?”

Kim Giác theo đó nhìn sang, chỉ là một thiếu niên bình thường mà thôi, có gì đáng để ý chứ? Dù sao đã là Lương tướng thì đều không tránh khỏi cái chết! Ai biết lúc hấn đang nhìn đôi phương thì đối phương cũng nhìn hấn. Hấn lúc này mới lại cẩn thận tập trung quan sát, hai mắt không khỏi càng lúc càng mở lớn.

“Hấn.....Hấn không phải đã chết rồi sao? Sao lại xuất hiện ở đây?”

Ồ Đò bên cạnh thoáng quét mắt qua sắc mặt trắng bệch của hấn, khóe môi dâng lên ý cười trào phúng.

“Tây Nhung vương Kim Giác!” Người khoác áo choàng vàng tươi phía đối phương chợt lên tiếng, thanh âm trầm ổn theo gió truyền tới khiến tất cả đều sững sờ, là nữ tử!

“Hiện giờ đầu hàng, cúi đầu xưng thần với Đại Lương, lập tức rút khỏi ngoài Kỳ Liên Sơn, ta sẽ tha cho các ngươi tội xâm lấn, chừa lại một mạng!”

Kim Giác hầy còn ngần ngại, Lưu Tự ở phía sau xa xa đã kích động vô cùng. Là bệ hạ, nàng xuất hiện rồi, vậy bọn họ có thể chuẩn bị hành động rồi!

Ngẩng đầu nhìn, phó tướng xung quanh cũng là dáng vẻ kích động khó nhịn, tất cả đều xoa tay hăm hè.

“Thì ra là Lương quốc hoàng đế!” Kim Giác chợt ha hả cười lớn: “Một nữ tử, trang tráo khoác lác mà không biết ngượng! Tưởng nhất thời ngăn được bọn ta vào thành thì có thể kiêu ngạo à? Hừ, ngay cả bản thân thân cô thế cô còn không tự biết!” Hấn hếch cằm, ánh mắt bề nghệ nhìn chằm chằm An Bình: “Mà thôi, ngươi nếu như hiện giờ đầu hàng, Cô vương trái lại có thể sẽ tha chết cho ngươi, có thể còn để ngươi ở lại bên cạnh làm người hầu hạ, ha ha ha ha.....”

Phó tướng bên cạnh cũng theo đó suồng sã cười lớn, giống như muốn trả lại những sỉ nhục đau đớn trước mặt. Lương quân bên này đã có người dẫn lòng không được, suýt nữa thì muốn dẫn đầu phóng ngựa lên trước.

An Bình đưa tay ngăn lại, hướng Song Cửu bên cạnh mở lòng bàn tay ra, người kia lập tức đem trường cung đặt vào trong tay nàng.

“Chiều theo sắp xếp trước đó truyền lệnh bày trận, mấy người Kim Giác, giao cho Trầm.” Trước mặt bao nhiêu người sỉ nhục nàng, nàng sao có thể tha cho hấn.

Một hàng tướng lĩnh ôm quyền đáp vâng, kéo dây cương tuần tự phân chia lĩnh binh bắt đầu bày trận. Kim Giác cùng Lương binh giao chiến nhiều lần, ngắn nhất chính là loại trận pháp ‘nhất sinh nhị, nhị sinh tam, tam sinh vạn vật’ của người Hán. Đây cũng là một trong những nguyên nhân Tây Nhung liên

tục đánh tốc chiến, tấn công rút đi như gió mới có thể khiến người Hán không cách nào có thời gian bày binh bố trận. Cho nên hiện giờ vừa thấy tình hình này, hần lập tức hạ lệnh toàn quân toàn lực công kích.

Chỉ cần kiên trì một lúc, viện quân hần là sắp tới rồi.

Song phương trong trận hỗn chiến tựa như hồng thủy gặp bùn cát, một bên xông thẳng về phía trước, một bên tranh thủ tất cả cơ hội, cuối cùng trộn lẫn vào nhau, dây dưa không rõ, trờ tiếng chém giết vẫn vang vọng tận mây xanh.

Ngăn cách một chiến trường tàn sát đao kiếm sáng loáng, An Bình từ trong tay Song Cửu nhận một mũi tên, lấp cung kéo căng, nhắm thẳng Kim Giác đằng xa.

Tiếng vũ tiễn xé gió rít gào bay tới, Kim Giác đã có cảnh giác nên liền vội vàng cúi đầu né tránh, một binh sĩ sau lưng kêu lên, tắt thở.

“Hừm, đáng tiếc……” An Bình lắc đầu, lại từ trong tay Song Cửu đón một mũi tên, nghĩ nghĩ, lại cảm thêm một mũi.

Thị vệ bên cạnh Kim Giác hốt hoảng cũng định lấp cung phóng tên, đáng tiếc An Bình dùng là cung tiễn đã cải tiến, tầm bắn xa như vậy khiến đối phương chỉ có thể trờ mắt nhìn.

Trông thấy mặt Kim Giác lộ vẻ hoảng hốt, Song Cửu nhin không được nhếch khóe môi.

An Bình lấp một mũi tên, ‘vèo’ một tiếng bắn ra, sau đó không chút chần chừ lại lấp thêm một mũi phóng đi. Hai mũi tên cách nhau chỉ trong tíc tắc đồng loạt nhắm thẳng mục tiêu bay về phía Kim Giác. Hần vội hướng ra sau lưng người tránh được một mũi, vừa ngồi thẳng lại, một mũi tên khác đứng dự định lao tới, cắm thẳng vào ngực hần.

Một hồi binh hoảng ngựa loạn, Kim Giác ôm ngực ngã từ trên ngựa xuống không dậy nổi, hấp hổi thoi thóp. Có người bắt đầu lớn tiếng kêu gào, sĩ khí quân Tây Nhung không khỏi xuống dốc.

Lưu Tự ở phía sau vung tay hô, Lương quân đội lâu như vậy lập tức xồng xộc lao vào chiến trường.

Kim Giác đa nghi tự cho là thông minh, để đội quân của mình trở thành đối tượng bị trước sau công kích, mà sự tín nhiệm mù quáng của hần quyết định hần sẽ chẳng đợi được viện quân của người hợp tác.

An Bình quay đầu nhìn Song Cửu, người kia thậm chí còn không kịp thu lại tia cười lạnh bên môi.

“Xin lỗi, Trẫm nhất thời nhanh tay, không thể để người tự tay chém kẻ thù.”

Hần mở to hai mắt, máu trên mặt dần rút đi.

An Bình khe khẽ mỉm cười, như thể cái gì cũng chưa từng nói, quay đầu tiếp tục nhìn chiến trường. Kim Giác đã được hộ tống về hậu phương chữa trị, xem ra tình hình không mấy lạc quan.

Bàn tay Song Cửu hơi run rẩy, rõ ràng từ đầu đến cuối đều dùng thái độ quan sát xem trận chiến này, nhưng hiện giờ lại giống như chính mình cũng tham gia vào đó, hơn nữa còn thất bại thảm hại.

Hần hoàn thành giấc mộng đánh bại Kim Giác, nhưng lại thua bởi An Bình.

Bàn tay ma xui quỷ khiến đề lên trường kiếm nơi hông, hần nhắm mắt, tựa như nhìn thấy từng cảnh một bản thân đã nhiều năm như vậy cực khổ diễn kịch giã giũa, thận trọng từng bước, liên tục tháo chạy. Hiện giờ, cuối cùng đã tới bước này.

Chiến sự vẫn tiếp tục như cũ. Tây Nhung có vài tướng lĩnh cực kỳ có năng lực tác chiến, Lưu Tự trở giáo cũng chưa từng khiến bọn họ hỗn loạn, thậm chí bắt đầu có ý định lui binh về sau. Biết kịp thời bảo tồn thực lực, so với kẻ thù đoạn ngoan độc nhưng đầu óc rỗng tuếch như Tây Nhung vương lại càng mạnh hơn.

An Bình cẩn thận quan sát, đầu mày khẽ nhíu, đang định để binh sĩ truyền lệnh phát lệnh, nhưng vừa quay đầu thì một mũi kiếm sáng loáng đã chỉ ngay trước mắt. Tật Phong bên dưới bắt đầu phì phò phì phò thở gấp, nhưng không hề động đậy, dường như sợ làm bị thương chủ nhân.

Thuận theo thân kiếm nhìn sang, là gương mặt hơi tái của Song Cửu. Hai năm ở chung chưa từng để lại dấu hiệu nào trên mặt hần, gò má vẫn hơi phúng phính, mang theo nét đáng yêu trẻ thơ chưa từng mất đi, thế nhưng trong mắt hào quang đã tắt, tựa như sớm đã trải qua tang thương.

“So với Trẫm tưởng tượng còn sớm hơn.” An Bình nhếch khóe môi: “Người rốt cuộc vẫn quá gấp gáp.”

Bàn tay cầm kiếm của Song Cửu hơi run rẩy.

Bên cạnh có người phát hiện hành động của hần, lập tức định hô lên nhưng bị một ánh mắt của hần uy hiếp. Bởi vì an nguy của hoàng đế bệ hạ, chúng binh sĩ lại không dám dă thảo kinh xà.

“Bệ hạ, có vài chuyện không phải chúng ta có thể lựa chọn, có người sinh ra đã gánh trên mình trách nhiệm nào đó, điểm này ngài nhất định hiểu được.”

An Bình mím môi không nói.

Đất trời bỗng nhiên sau một câu này mà trở nên yên tĩnh, bỗng thành chợt truyền tới tiếng vó ngựa vội vã. Tiếng bước chân nhịp đều rầm rập vọng vào tai mọi người. Tướng lĩnh Tây Nhung cho là viện binh đã tới nên càng ra sức nỗ lực chém giết muốn mở đường máu.

Song Cửu định đưa mắt nhìn, còn chưa kịp quay đầu thì đã có tiếng rít xé gió hướng hẳn lao thẳng tới. Một khắc sau, một mũi tên ‘xoẹt’ một tiếng sượt qua da thịt nơi cổ tay hắn, đau đớn khiến hắn lập tức buông trường kiếm.

Vô số cặp mắt nhìn về hướng mũi tên bắn ra, lưỡi mác của đội ngũ được ánh mặt trời phản chiếu lấp lánh, nghiêm chỉnh bước đến, tung lên bụi mù.

Người đi đầu huyền giáp lạnh lẽo, cười trên lưng ngựa, tay trái cầm cung, sau lưng là trường thương. Trong khung cảnh màu xám tro, cát bụi cuốn qua chiến trường tàn sát tanh mùi máu, trong chớp mắt, tựa như băng qua thiên sơn vạn thủy, chia cắt ánh mặt trời ban sớm.

Tựa như sao băng quét qua đêm tối, khoảnh khắc này, Tề Tôn Chi, bằng cách thức chói mắt nhất, xuất hiện trên chiến trường.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Đến Rồi, Quân Thần Cẩn Thận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61

Chuyển ngữ: Mic

Trong lúc ở biên thành chiến trường thay đổi trong nháy mắt thì Thanh Hải cũng sớm đã rơi vào hỗn chiến.

Hai triền núi cao chót vót, chính giữa là một thung lũng, trong đó binh sĩ đang chém giết. Trên triền núi là tướng lĩnh dẫn binh của hai bên, ngồi trên lưng ngựa quan sát từ xa.

Đông Đức Trác Y tuy lớn tuổi nhưng vẫn tráng kiện, người mặc ngân giáp cười trên lưng ngựa, nhíu mày nói với Tiêu Tĩnh ở bên cạnh: “Trong triều đình của Đan Châu vậy mà vẫn còn có kẻ muốn gây bất lợi với nó, thật không ngờ mà.”

Tiêu Tĩnh sững ra trong chốc lát mới ý thức được “Đan Châu” mà bà nói chính là An Bình, quay đầu nhìn về phía tướng lĩnh sườn núi đối diện, thờ dài: “Thế nên bệ hạ có thể đăng cơ để vị, quả thực không dễ.”

Đông Đức Trác Y mím môi, đầu mày càng nhíu chặt, trán lộ ra hai vết nhăn thật sâu. Oán giận đối với việc An Bình thu tóm Thanh Hải hiện thời cũng hoàn toàn biến mất. Người có thể có được thiên hạ, không có gì đáng trách. Cùng là nữ tử, bà càng thấu hiểu những gian khổ mà An Bình đã trải qua.

Tiêu Trữ đứng cạnh uể à uể oải rút trường kiếm, quay đầu nói với Tiêu Tĩnh: “Người là tướng lĩnh chỉ huy vạn quân, ta thân ở giang hồ, chỉ đấu một chọi một, hiện thời lại đối mặt với nội gián, vẫn là cứ giao cho ta đi.”

Dứt lời còn chưa đợi hắn đồng ý thì hắn đã kéo ngựa vung roi, tức tốc hướng thung lũng mà lao xuống. Tới bên dưới sườn núi đối diện, nhìn người bay lên, gót áo màu lam từ giữa không trung quét qua, tư thái tuấn mỹ tựa tiên hạc. Thế nhưng trong khoảnh khắc lao tới tướng quân đối phương thì lại hóa thành mảnh hồ, trường kiếm bỏ xuống chính diện, đối phương vội vàng vung kiếm chống đỡ, nhưng bị đòn tấn công nặng nề của hắn đánh ngã xuống ngựa.

Khi ấy những người có mặt đều đang chú tâm tới chiến trường, bất ngờ mọc ra một người như vậy xuất hiện khiến ai nấy đều có chút không kịp trở tay. Binh sĩ xung quanh lập tức định chạy lên hộ vệ nhưng bị Tiêu Trữ cho mấy kiếm gạt ra, cổ tay vung lên, mũi kiếm đã chỉ vào người ngã trên đất, chúng binh sĩ thấy tình hình như vậy cũng không dám tùy tiện xông lên, đành phải vây lấy hắn.

Tiêu Trữ nhìn quanh một vòng, lạnh giọng quát: “Hèn mặt! Tây Nhung xâm phạm, không biết hộ gia vệ quốc, chỉ biết chém giết người mình, có xứng đáng với thê nhi phụ mẫu ở nhà!”

Chúng binh sĩ cảm trường thương, ngơ ngác nhìn nhau, bắt đầu do dự.

“Ha ha, miệng lưỡi sắc bén lắm, không hổ là thê tử Nhiếp chính vương.”

Tiêu Trữ cúi đầu nhìn người nằm trên đất, hắn đang há miệng thở dốc, khóe môi còn vương vệt máu.

“Khăng khăng có chấp, chó cùng rứt gấu, không hổ là đời sau của phản vương.”

Người trên đất bắt đầu ha hả cười lớn, tựa như phát cuồng: ““Đời sau của phản vương”? Nói rất hay! Danh hiệu này đã theo bốn vương nhiều năm như vậy, không ngờ hôm nay cũng không bỏ được.”

“Thử nghĩ tới thê nhi của ngươi ở kinh đô, tốt nhất là sớm đầu hàng đi.”

“Hừ, bốn vương không ngó ngang đến đã nhiều năm rồi! Một con nhóc miệng con hôi sữa, dựa vào cái gì ngồi vào bảo tọa hoàng đế!”

Tiêu Trữ lạnh lùng nhìn hấn, không đáng để đánh giá.

Tiếng chém giết dần dần nhỏ lại, có sự giúp đỡ của quân đội Thanh Hải, Tiêu Tình chiếm ưu thế tuyệt đối về nhân số, cho nên chiến cục rất nhanh liền được khống chế. Hấn dẫn một đội quân xông lên, nhóm người trước đó vây quanh Tiêu Trữ lập tức bị số lượng binh sĩ càng đông hơn vây lấy, đồng loạt vút binh khí quỹ xuống, tỏ ý đầu hàng.

Tiêu Tình xoay người xuống ngựa, cảm trường kiếm tới bên cạnh Tiêu Trữ, cúi đầu: “Triệu vương, tội gì chứ?”

Tiêu Linh nằm ngửa mặt, mũi giáp sớm đã rơi ra, tóc tai tán loạn, đáng vẻ nhếch nhác. Đôi mắt từng luôn ánh lên vẻ hèn nhát sợ sệt kia hiện thời chứa đầy phần nộ từng hấn, miệng lưỡi đã từng dùng ngôn ngữ ôn nhu cũng thốt ra lời ác độc: “Tiêu Tình, uống công bốn vương luôn xem ngươi là huynh đệ duy nhất của mình, ngươi lại đồng ý dưới trướng An Bình, lẽ nào giống một gã nam nhi!”

“Chẳng lẽ đi vào vết xe đổ của đời trước mới là nam tử chân chính?” Tiêu Tình yên lặng nhìn hấn, kỳ lạ là không có lấy một tia lửa giận, giữa hàng mày kiên nghị là vẻ bình thản.

“Hừ, ô nhục đời trước để lại lẽ nào nhiều hơn những gì mà triều đình ban cho? Từ hoàng đế cho tới đại thần, có ai không đề phòng chúng ta? Bằng không há lại đuổi chúng ta tới nơi biên cương heo hút! Tiêu Tình, ngươi đã bị Tiêu Tranh tẩy não rồi! Lúc đó ngươi ở phủ Nhiếp chính vương, cũng chỉ coi ngươi như con tin mà thôi!” Hấn nghiêng mặt, nặng nề xì một tiếng khinh miệt: “Có hận chỉ hận bốn vương lúc trước không thể loại trừ An Bình!”

Tiêu Trữ cười lạnh: “Thì ra người lúc trước liên tục có ý đồ mưu hại An Bình chính là ngươi, tiếc là...”

Tiếc là có năng lực vươn xức tu vào cung đình, cũng có bộ mặt thiện lương mị hoặc mọi người, nhưng vào giây phút quyết định cần khôn cuối cùng, rốt cuộc lại dựa vào vũ lực mà quyết đấu.

Hiện thời bị hai cánh quân bao vây, rơi vào kết cục thế này, tội tình gì chứ?

“Hừ, ngươi cho rằng các ngươi đánh bại bốn vương thì An Bình có thể ngồi vững đế vị sao? Nó còn không biết người bốn vương hợp tác trên thực tế không phải Kim Giác, mà là Tây Nhung vương chân chính, đó mới là nước cờ then chốt nhất! Các ngươi ở đây hao tổn nhiều ngày trời, chỉ sợ cũng không kịp trở lại tiếp ứng đâu, ha ha ha.....”

Nhìn thấy Tiêu Linh dần dần điên cuồng, Tiêu Trữ nhú mày, Tây Nhung vương chân chính?

Tiêu Tình mơ hồ đoán được một chút, định tiếp tục dò hỏi, thế nhưng Tiêu Trữ tựa như cố ý, nhắm mắt phớt lờ bọn họ. Hấn thở dài: “Ngươi thật sự không định đầu hàng?”

Tiêu Linh mở mắt cười lạnh, quay mặt đi chỗ khác, sắc mặt trắng bệch: “Bốn vương yếu không địch lại mạnh, không có gì để nói! Thắng làm vua thua làm giặc, ngươi muốn giết cứ giết!”

Thời tiết trước đó rất tốt bỗng nhiên mây đen bao trùm, bầu trời trở nên u ám, cuồng phong nổi lên, dường như lại sắp mưa.

Tiêu Tình cúi đầu nhìn vạt áo bị gió thổi tốc lên, bất chợt nhớ lại rất nhiều chuyện cũ, những gì bọn họ từng trải đều tương tự nhau, người bị chế nhạo và thành kiến đương nhiên không chỉ có mình Tiêu Linh. Chỉ là tâm tình không giống nhau mà thôi. Hấn đem biên cương trở thành đất trời nơi mình có thể thực hiện hoài bão, nhưng Tiêu Linh thì lại xem Tây Nam như nhà ngục giam cầm, hấn muốn nhìn thấy tương lai, còn Tiêu Linh lại cố chấp với quá khứ.

Trường kiếm trong tay từ từ đưa lên, Tiêu Tình cúi đầu nhìn gương mặt giống bạch diện thư sinh của hấn, khẽ thở dài: “Một hồi huynh đệ, bốn vương cho ngươi sự kiều ngạo nên có của một hoàng tộc và quân nhân, miễn cho ngươi bị áp giải về kinh, chịu nhiều tra tấn.”

Tiêu Linh kinh ngạc quay qua nhìn hấn, trước mắt lóe lên một luồng sáng bạc, mũi kiếm lạnh lẽo đã xuyên qua ngực.

Hấn mờ mịt mở to hai mắt, hoa tuyết li ti bay lượn, rơi vào mắt hấn, trong khoảnh khắc che phủ toàn bộ ánh sáng, bầu trời tối đi, âm thanh xung quanh biến mất, mọi thứ đều trở nên tĩnh lặng....

Không biết chiến trường phía biên thành có biến đổi, chúng tướng lĩnh Tây Nhung vẫn ra sức chống cự, không biết rằng viện binh sắp tới sẽ chỉ càng khiến bọn họ rơi vào tình thế khó khăn.

Mũi tên An Bình bắn trúng Kim Giác đã dùng hết toàn bộ sức lực, xuyên qua nội tạng, mất máu rất nhiều, chưa tới một canh giờ đã khiến hấn vong mạng.

Có binh sĩ chậm chậm chạy tới bẩm báo với Ô Đồ, vốn tưởng hấn sẽ không vào lúc này lan truyền tin tức, ai ngờ hấn thế nhưng lại lập tức lớn tiếng gào lên: “Đại vương đã băng hà, Đại vương đã băng hà rồi.....”

Quân Tây Nhung tức thì trở nên hoảng loạn, rất nhiều tướng lĩnh cũng lộ vẻ hoang mang.

Ai ngờ một khắc sau, hấn lại cầm loan đao từ xa xa chỉ về phía trận doanh Lương quân, cao giọng nói: “Cung thỉnh Tam vương từ điện hạ hồi quốc!”

Ai nấy kinh ngạc không thôi, nhưng thấy Song Cửu cổ tay bị thương một tay cầm dây cương, thúc ngựa, ra sức chạy về phía Tây Nhung.

Mấy tướng lĩnh trung thành với Kim Giác lập tức xáo xào loạn lên, thậm chí còn muốn xông tới trước cản đường Song Cửu. Tiếc là người vừa hành động thì trong số binh lính Tây Nhung hỗn chiến trước đó lại lộ ra vài người thân thủ nổi trội, bay người qua, trong tình huống bất ngờ không kịp phòng bị đem bọn họ chém ngã xuống ngựa. Sau đó đám người ấy nhanh chóng chạy về phía Song Cửu, dường như sớm đã đợi hấn trở lại, chuẩn bị vì hấn mở đường.

Binh lính Tây Nhung trong tình thế hỗn loạn thấy tình hình đó, đành phải liều chết tiếp tục đột phá vòng vây, phảng phất như trong thời khắc này ngoại trừ dựa vào nỗ lực của chính bản thân thì cái gì cũng có thể thay đổi.

Cảnh tượng càng trở nên hỗn loạn, người Tây Nhung trong lúc đột phá vòng vây cũng tự chém giết lẫn nhau, quả thực là khó bề tưởng tượng, thế nhưng trong đó lại rất có tuần tự, khiến người ta cảm thấy mọi thứ đều sớm đã được sắp đặt từ lâu.

An Bình xa xa đứng nhìn, chợt cảm thấy trận chiến này có lẽ chính là cơ hội đối phương lợi dụng để loại trừ Kim Giác mà nghênh đón Song Cửu, chỉ sợ vừa rồi nàng không ra tay với Kim Giác, Kim Giác cũng sẽ bị người trong nội bộ ám sát.

Song Cửu bởi vì bị thương, cử động không tính là nhanh, mà sau lưng hấn, đã có người tức tốc phi ngựa đuổi theo.

Hai người Tần-Tôn đang ở trong chiến trường, bao gồm cả Lưu Tự đều nhìn thấy người đó, nháy mắt kinh ngạc đến độ không thốt nên lời.

Liệu có phải nhìn nhầm rồi không? Huỳnh ấy không phải bị tật à?

Tề Tôn Chi lập cung bắn tên, mũi tên suýt qua cánh tay Song Cửu, hấn liền không ngồi vững, lập tức từ trên lưng ngựa ngã xuống. Có điều động tác vẫn cực kỳ nhanh nhẹn, nhanh chóng xoay người nhảy lên, trong số đội binh sĩ hộ vệ đang lao tới xa xa đã có người ném loan đao cho hấn.

Song Cửu một tay đón lấy, cũng không để ý tay kia máu tươi đầm đìa, nhanh chóng xoay người, loan đao rời tay phóng đi, bay thẳng về phía Tề Tôn Chi. Người kia cúi người né tránh, vỗ lên lưng ngựa, đáp xuống đất.

Khu vực dải đất giữa chiến trường và thành lâu, mặt đất cát vàng trải rộng, trở thành chiến trường của hai người họ.

Bầu trời trở nên âm u, cũng bắt đầu có tuyết rơi. Tề Tôn Chi vững vàng đứng đó, tựa như bức tường thành dày nặng sau lưng kia, sừng sững bất động, nghênh đón tia kinh ngạc trong mắt Song Cửu.

Trước đây chỉ cho rằng hấn miễn cưỡng ngồi trên lưng ngựa, đầy đơn giản là một dạng kẻ sách tác chiến khiến người khác bất ngờ không thể đề phòng, không ngờ hấn vậy mà lại có thể thật sự chân chính đứng trước mặt mình. Qua biết bao lần thăm dò thực lực của hấn, hiện giờ, ngay cả cái chân què của hấn cũng là lừa người!

Hận ý trong ngực Song Cửu chợt dâng lên, thân thể tàn tật đủ để khiến An Bình nhớ nhưng không thôi, hơn nữa lại có thể là kẻ bình thường trên chiến trường!

“Chủ nhân! Đao!” Sau lưng truyền tới tiếng kêu của một nữ tử, Song Cửu quay người, Nhã Vân trong trang phục binh sĩ đã chạy tới phía trước, loan đao trong tay ném qua rồi tức tốc chạy về phía hấn.

Hấn đưa tay bắt lấy, thuận thế xoay người, đao phong quét thành một độ cong hoàn mỹ xung quanh: “Tề Tôn Chi, người diễn kịch đến chân thực không dễ gì nhì.”

Tề Tôn Chi vút loan đao, chậm rãi rút trường thương sau lưng, cười ôn hòa: “Vẫn không bằng người.”

Lời còn chưa dứt, người hấn đã lao vút tới, trường thương trong tay mang theo khí thế quét sạch ngàn quân. Song Cửu cổ tay vừa chuyển, nâng loan đao nghênh tiếp, keng một tiếng chạm vào nhau, cơ hồ gần khiến hô khẩu của hấn tê dại.

1 Khoảng giữa ngón cái và ngón trỏ

An Bình ở phía sau phát tay ra hiệu cho ám bộ tiến lên, toàn quân lập cung yểm hộ Tề Tôn Chi. Mà tầm mắt nàng, trước sau vẫn rơi trên người người ấy.

Đã rất lâu rồi, nàng mới lại trông thấy dáng vẻ đứng thẳng của hấn. Phía trước chém giết mù trời, bóng lưng hấn ngược sáng bùng lên về cao lớn mà oai hùng, ngạo nghễ đứng đó cùng đất trời bao la, dường như không gì có thể ngăn trở sự xuất hiện của hấn.

Lòng nàng dâng lên rất nhiều tâm tình, trong đó rõ rệt nhất chính là kiều ngao. Đại thể bởi vì người này toàn tâm toàn ý yêu mình, hấn thuộc về nàng.

Nhã Vân cuối cùng cùng với binh sĩ có trách nhiệm hộ vệ Song Cửu đồng loạt đột phá vòng vây xông qua, vừa định bao vây Tề Tôn Chi thì một trận mưa tên đã bay tới, lập tức từ thượng phân nửa. Tề Tôn Chi bởi vì Song Cửu trước đó có ý đồ tổn thương An Bình, vốn đã không định tha cho hấn, huống hồ còn biết thân phận của hấn là Tây Nhung vương tử nên sát khí càng nặng, Song Cửu bị thương, gấp phải công kích mãnh liệt như vậy của hấn, chỉ dùng một tay chống đỡ, không thể tới gần, hoàn toàn không có cơ hội để thở dốc.

Tề Tôn Chi múa trường thương không một chỗ hở, đúng thời cơ một kích tấn công lên người hấn, quay người, thuận thế vung mũi thương, đã dự định trực tiếp kết liễu hấn. Thế nhưng có người từ bên cạnh lao ra, kịp thời chắn trước người Song Cửu, mũi thương cắm phập vào bụng nàng ta.

“Nhã Vân!” Song Cửu hoảng hốt nhìn nữ tử chắn trước người mình.

“Chủ nhân chạy nhanh đi, dừng. ....cô phụ kỳ vọng của chúng thuộc hạ. ....” Âm thanh của nàng đứt quãng, dần dần yếu ớt, cuối cùng cả người sụp xuống đất, trên gương mặt kiều mị không còn sinh khí. Chỉ có đôi mắt ấy, lần nữa không muốn nhắm lại, ngẩn ngơ nhìn Song Cửu, lộ ra một tia thâm tình cùng bối rối.

Song Cửu hung hăng trừng mắt nhìn Tề Tôn Chi, xoay người hướng chiến trường vội vàng chạy đi, trực tiếp lẫn vào chiến cuộc, phút chốc liền không thấy bóng dáng.

Đại quân Tây Nhung dường như dây dưa trì hoãn chính là vì nghênh đón sự trở lại của hắn, lúc hắn biến mất trong chiến trường không bao lâu thì kèn lệnh lui binh liền vang lên. Tràn lên như thủy triều trước đó đột nhiên tan ra, binh sĩ Tây Nhung bị bọc sườn trước sau, đánh phải từ hai bên đột phá vòng vây.

Tề Tôn Chi đã trở lại ngựa, xoay người nhảy lên, quay đầu hướng đằng xa phát tay, một vạn ám bộ đang đợi lệnh trong khoảnh khắc tập kết.

Trong khoảng thời gian này, hắn vẫn luôn nhìn An Bình từ xa xa, An Bình cũng nhìn lại hắn, cách nhau một khoảng rất xa, vốn không trông rõ nét mặt, nhưng đôi bên vẫn cố chấp chăm chú nhìn.

Một lúc sau, Tề Tôn Chi hướng nàng gật đầu một cái, tựa như là một dạng cảm ứng, An Bình cũng gật đầu, hắn liền nhẹ mỉm cười, lúc quay qua lại trở nên nghiêm nghị.

Hoa tuyết bay múa, mặt đất mênh mông, dưới nền trời u ám, tay hắn cầm trường thương, thúc vào bụng ngựa, dẫn theo ám bộ hướng phía Tây Nhung đột phá vòng vây như tên bắn mà đi. ....

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Đến Rồi, Quân Thần Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62

Chuyển ngữ: Mic

Tây Nhung cuối cùng chọc phá vòng vây xông ra, nhưng số tàn quân còn lại đã khó mà thoát được. Tề Tôn Chi ngăn chặn không thành, liền thừa thế truy kích.

Chiến sự kết thúc thì màn đêm bắt đầu buông xuống, cảm giác đầu tiên trong đầu mỗi người chính là mệt mỏi và đói khát. Lưu Tự dẫn đội ngũ trở về phục mệnh, còn chưa tới trước mặt An Bình thì đã nghênh đón ánh mắt cảm kích của nàng: “Khánh Chi trận chiến này hi sinh rất nhiều, ngày khác sẽ luận công ban thưởng, sắp xếp đầu vị.”

Lưu Tự vội chối từ: “Bệ hạ quá khen, vì thần chưa làm hồng đại sự đã may mắn lắm rồi, há còn dám nhận công, trái lại Từ Đô huynh. ....” Hắn ngừng lời, lo lắng nói: “Thường nói giặc cùng đường đừng đuổi, huynh ấy một mình dẫn binh truy kích tàn binh Tây Nhung, thật sự không sao chứ?”

Hắn không nhắc tới còn tốt, vừa nhắc tới An Bình liền không khỏi bắt đầu lo lắng.

Trước đây Tiêu Từ điều tra chuyện của Song Cửu, bởi vì vương thất bí mật, khó khăn trùng trùng đương nhiên không cần nói, cho nên cuối cùng lúc tin tức đưa tới hãy còn đặc biệt chưa hoàn toàn phân rõ thật giả. Cũng vì vậy, nàng đối với Song Cửu vẫn không động thủ. Mãi tới lúc trước đó có ý dùng lời thăm dò, Song Cửu kiềm chế không được ra tay với nàng mới coi như lộ ra chân tướng. Vốn đã có thể bắt được hắn, nhưng không ngờ Tây Nhung vậy mà lại nhân lúc hỗn chiến phái người tới tiếp viện hắn.

Võ nghệ của Tề Tôn Chi so với nàng tưởng tượng còn giỏi hơn rất nhiều, có thể thấy binh thường cũng chưa từng xao nhãng. Nhưng nói tới sa trường giết giặc, hắn chưa từng có kinh nghiệm thực chiến, hiện giờ truy kích lâu như vậy còn chưa trở về, cũng không biết liệu có gặp phải phiền phức gì không.

An Bình nhìn về nơi chân trời phía Tây, mày nhíu chặt, tuyết lớn bắt đầu rơi nhiều, hiện thời lại người ngựa kiệt sức, gấp rút chỉ viện đương nhiên không ổn.

Tần Tôn và Tiêu Thanh Dịch đại khái là vội muốn biết rõ về chân tướng tất chân của Tề Tôn Chi, nhện không được liền lập tức định xin đi chi viện, Lưu Tự cũng rất háng hái, dường như người nào người nấy đầu hận không thể tóm hắn về tra hỏi cặn kẽ một phen.

Kỳ thực nói cho cùng cũng là không an tâm đối với an nguy của hắn. Trong tay Tề Tôn Chi chỉ có một vạn ám bộ, vũ khí dù tốt nhưng vẫn khiến người khác lo lắng. Ngày thường gặp nhau nhiều, cảm tình đôi bên cũng mờ nhạt, nhưng thật sự tới lúc đối mặt với hiểm nguy thì tình cảm huynh đệ mới thể hiện.

An Bình tính tới tính lui, trong ba người, duy chỉ có Lưu Tự từng ở trong quân Tây Nhung, có chút kinh nghiệm nên liền lệnh cho hắn nghỉ ngơi một ngày, sáng sớm ngày mai dẫn mười vạn binh sĩ tức tốc chi viện.

Lưu Tự nhận lệnh, vốn còn định cùng Chiêu Ninh nói việc riêng, nhưng lúc gần lui ra mới biết nàng sớm đã trở lại Giang Nam, lúc này mới rõ vì sao không thấy nàng. Mặc dù có chút tiếc nuối nhưng lại an lòng.

Biên thành cuối cùng cũng khôi phục sự yên bình, nhưng tiết trời cũng không tốt, kể từ ngày chiến sự kết thúc thì bắt đầu liên tục đổ tuyết, mấy ngày nay lại càng lúc càng to, cuối cùng thậm chí còn rơi vào tình thế tuyết lớn chặn đường.

Bầu trời u ám như thể chạm khắc vào mắt An Bình, lo lắng chôn giấu tận đáy lòng cũng càng lúc càng lộ rõ. Thậm chí Viên Hi có thể thấy được nàng mỗi ngày sau khi thức dậy đều phải kiên trì ở trong tiền đình đảo một vòng, thực sự đợi không thấy có người tới bẩm báo tin tức thì mới quay trở lại phòng.

Tin tức chiến trường hẳn cũng có nghe nói, cái tên Song Cửu lúc trước nhìn chừng mắt kia thế nhưng bất ngờ trở thành Tam vương tử Tây Nhung, e rằng Tây Nhung vương chết rồi, hẳn còn có thể thành tân vương nha. Chết tiết, chuyện này đúng là không có thiên lý mà!

Về phần Tề thiếu sư, đó thật sự là chuyện đáng mừng, nếu có thể đứng dậy, vậy lại càng có khả năng vào cung làm hoàng phu rồi! Hắn chấp tay nhìn trời, đúng là không ngờ mà không ngờ mà, chỉ xin lão thiên gia phù hộ, để ngài ấy sớm ngày trở về nha, còn chờ ngài ấy thực hiện lời hứa nữa đó.....

Qua mấy ngày, Tề Tôn Chi vẫn chưa trở lại, Tiêu Tĩnh đã đợi gió tuyết quay về.

Biết chiến sự đã kết thúc, hẳn còn có chút kinh ngạc, đến lúc nghe thấy vì Song Cửu mà chiến trường thay đổi thì mới hiểu ra. Chả trách Tiêu Linh khi đó nói cái gì mà Tây Nhung vương chân chính.

Sau khi chuyển cáo lời này cho An Bình, nàng thoáng suy nghĩ liền thông suốt: “Trẫm gặp Song Cửu lần đầu tiên là ở phủ Triệu Vương, chẳng qua mọi việc diễn ra quá tự nhiên, hoàn toàn không nghĩ đến trong đó lại có liên hệ với nhau, mãi đến khi xảy ra vụ hành thích kia mới khiến Trẫm để ý Song Cửu người này.....”

Nhớ tới Triệu vương phủ, bất giác lại nhớ đến yến hội ngày xuân hôm đó. Sâu trong rừng trúc, bóng áo trắng của người ấy ngồi trên xe lăn, mái tóc đen như mực buộc sau lưng, vầng trán là màu xanh nhạt, giống như thân trúc. Nhưng vừa quay đầu, khóe môi nhếch lên, trong mắt ánh lên vẻ giảo hoạt, vẫn luôn là dùng giọng điệu chân thực nhất chế nhạo nàng: “Không sai, điện hạ vào thời điểm nào đó, không chút keo kiệt khen ngợi nam tử....”

Sắc mặt An Bình có hơi tái đi, chợt không đầu không đuôi hỏi Tiêu Tĩnh: “Hoàng thúc, người giao thủ với Tây Nhung nhiều lần, có kinh nghiệm nhất, lần này quân ta truy kích tàn quân có nguy hiểm không?”

Tiêu Tĩnh ngồi trên ghế, trầm ngâm nói: “Tây Nhung trước giờ xảo quyệt, hiện thời Song Cửu lãnh binh, cũng không biết năng lực nông sâu thế nào, khó nói lắm. Đúng rồi, bệ hạ phải ai đi?”

“Tề Tôn Chi.....” An Bình chống tay vào ghế ngồi xuống, trong lòng càng lo lắng, nét mặt thế nhưng lại dần dần trở nên bình tĩnh.

Tiêu Tĩnh nghe thế nhất thời nhú mày, vừa trở về không lâu đã nghe nói Tề Tôn Chi có thể đi đứng, còn cho rằng người khác nói đùa, không ngờ hẳn còn dẫn binh ra trận. Kỳ thực hiểu biết về Tề Tôn Chi của hắn cũng giống như đối với Song Cửu, đều là không biết nông sâu, cho nên trái lại không biết nên đánh giá thế nào.

An Bình bình tĩnh đến kỳ lạ, Tiêu Tĩnh nhìn thế nào cũng thấy lạ, liền dứt khoát đem chuyện mình tự ý xử quyết Tiêu Linh nói ra, cũng để di dời lực chú ý của nàng đôi chút.

Thế nhưng nàng nghe xong, một chút ý định trách móc hẳn cũng không có, trái lại gật đầu: “Hoàng thúc xử lý rất tốt.”

Trải qua trận đại chiến tàn khốc này càng khiến nàng nhìn thấu sự mong manh của sinh mệnh. Giống như ngụ ý tên tự của nàng, con người sống trên đời này, không gì sánh bằng việc có thể bình an đến già, cho nên giữ lại một mạng vợ con của Tiêu Linh cũng không hẳn là không thể.

Mà hiện tại, nàng chỉ hi vọng người ấy cũng có thể mọi sự bình an.....

Tháp Tháp thành hiện tại đã trở thành tòa thành tuyết một màu trắng xóa. Đêm đen u tối, đại tuyết vẫn rơi đều như trước, dường như muốn dùng tuyết của cả mười năm trút hết một lần.

Lưu Tự quần chặt áo choàng đi về phía căn lều trưởng đơn sơ, vén màn bước vào, Tề Tôn Chi khoác thảm dày ngồi bên lửa than sưởi ấm, dưới ngọn lửa mờ tối, sắc mặt hơi tái, thấy hắn tới, cười cười: “Trở lại rồi? Sao vậy?”

Lưu Tự lắc đầu, ngồi xuống cạnh hắn, thở dài: “Tuyết lớn chặn đường, tin gửi đi không trở lại.” Nói rồi hắn lại áp tới gần nhìn sắc mặt hắn: “Thương thế của huynh vẫn tốt chứ?”

Tề Tôn Chi lắc đầu một cái: “Không sao, chỉ là cứ mãi mắc kẹt ở đây, bệ hạ nhất định rất lo lắng.”

Nghe hắn nói thế, Lưu Tự không khỏi nhớ lại chính mình không lâu trước đó cùng một người tới nơi này cũng đã bị kẹt lại rất lâu. Hắn cúi đầu dùng kim gấp than cời lửa, bất chợt lại nhớ tới An Bình, tâm tình có chút phức tạp.

“Từ Đô huynh, đệ luôn luôn chưa từng hỏi huynh, rốt cuộc huynh thích bệ hạ ở điểm nào?”

Tề Tôn Chi hiển nhiên không ngờ hắn lại đột ngột hỏi vấn đề này, không khỏi ngẩn ra, kể đó lại nhin không được bật cười: “Bất luận điểm nào của nàng

ta cũng đều thích.”

Lưu Tự nào biết hẳn lại thẳng thắn đến thế, tức thì có chút mặt đỏ tai hồng.

“Ày, không thích hợp nói chuyện này với đệ.” Tề Tôn Chi nén cười lắc đầu.

“Vì sao?”

“Đa mặt đệ mỏng lắm.”

“.....”

Hai người nhất thời không nói gì, trong trường yên tĩnh một lúc lâu, Lưu Tự lại chợt nói: “Hiện giờ Song Cửu rút lui vào Tháp Thấp thành, hẳn quen thuộc địa hình trong đó, huynh và đệ không chiếm được ưu thế, kỳ thực huynh sớm rút lui thì tốt rồi, thương thế cũng không cần kéo dài, bây giờ ngay cả quân nhu cũng thiếu thốn.”

“Đúng vậy, ta vốn nên rút lui.” Tề Tôn Chi nở nụ cười bất đắc dĩ, đại khái lại động tới vết thương, nhin không được nhú mày một cái: “Chỉ là bộ hạ trước giờ luôn hi vọng triệt để đánh đuổi Tây Nhung ra khỏi Kỳ Liên sơn, đây là cơ hội ngàn năm có một, ta liền định mạo hiểm một phen.”

Lưu Tự kinh ngạc nhìn hẳn, nói không nên lời. Chỉ vì nguyên nhân này?

Thấy nét mặt hẳn như vậy, Tề Tôn Chi cười áy náy: “Khánh Chi, xin lỗi, bất luận đệ đối với bộ hạ thâm tình thế nào, ta cũng không thể buông tay, chẳng qua đệ mãi mãi là huynh đệ của ta, coi như sau này đệ hận ta, cũng phải nhớ điều này.”

Lưu Tự cái gì cũng không nói, ước chừng là không biết nên nói gì. Tâm lý không phải là không khó chịu, hẳn tự hỏi hẳn đối với An Bình trao cả chân tình, nhưng Tề Tôn Chi rốt cuộc càng thâm tình hơn.

Hắn che chở không chỉ có An Bình, thậm chí vì một câu nói của nàng, một lý tưởng to lớn, cũng cam nguyện mạo hiểm.

“Đệ.....ra ngoài xem thử.” Hẳn đứng dậy đi ra bên ngoài, vén màn, gió tuyết mù trời tấp vào mặt mới coi như làm dịu cảm giác nặng nề vừa rồi trong lòng.

Hắn nhớ đến lời từng nói với An Bình khi ở Thanh Hải, đợi một ngày nào đó kiến công lập nghiệp, đường đường chính chính đứng trước mặt nàng.

Có điều nàng cũng từng nói, không ai đợi chờ hắn.

Kỳ thực hẳn ở quân doanh cũng đã nhìn ra giữa An Bình và Tề Tôn Chi có sự ăn ý ngầm, cho dù chỉ là một ánh mắt cũng giống như đôi bên đã ở cùng nhau rất lâu, lâu đến độ hẳn không cách nào chen vào nửa phần.

Gió tuyết tấp vào đầu vào mặt, hẳn dút khoát nhắm mắt lại.

Nàng quả nhiên không đợi hẳn.....Bỗng dưng, hẳn lại mở mắt ra. Hẳn nhớ tới hôm ấy trong tuyết, Chiêu Ninh phóng ngựa đi xa nói với hẳn một câu cuối cùng: “Ta đợi ngươi trở về, phải sống!”

Hắn chợt cảm thấy hoang mang, cảm giác bản thân tìm kiếm rất lâu bấy nay dường như không hề thuận lợi. Lúc đầu cho rằng mình thích Chu Liên Tương doan trang dè dặt, thế nhưng gặp An Bình, mới biết nữ tử cũng có thể phong lưu tiêu sái hơn cả nam tử. Đợi tới khi bị tổn thương nặng nề, toàn tâm toàn ý ra sức kiến công lập nghiệp, lại đụng phải quận chúa.

Nàng đại khái là có cảm tình với mình, mặc dù hẳn tự hẳn cũng cảm thấy thập phần kinh ngạc.

Một chữ tình này, quả nhiên khó lý giải nhất.

Từ chi trong gió tuyết đã có chút đông cứng đến tê dại, trong tai thế nhưng lại truyền tới một tràng tiếng kêu thảm thiết. Hẳn đột nhiên giật mình tỉnh lại, hướng phía phát ra âm thanh chạy đi, trông thấy bóng một đoàn người ngựa từ trong thành ma quỷ ở phía đối diện xông ra, không cách nào nhìn rõ cụ thể, chỉ biết doanh địa tạm thời đang đốt đuốc đã trở thành mục tiêu tấn công của chúng.

Rất nhiều binh sĩ bắt đầu la thảm, chúng trong bóng tối, Lương binh ngoài sáng, dù thế nào cũng chịu thiệt.

Lưu Tự từ bên cạnh tháo xuống một ngọc đuốc, ném về phía kẻ địch đang đánh úp bên ngoài doanh địa, ánh lửa xẹt qua chiếu sáng loạn đao của chúng, trong đó có một người trùm hồ phục dày nặng, chính là Song Cửu, bên cạnh là Ô Đồ.

Đuốc rơi xuống nền tuyết liền tắt ngóm, Lưu Tự rút bội kiếm bên hông xông tới.

Đối phương khí thế rào rạt, lại tập kích bất ngờ, rất nhanh đã xông vào doanh địa. Lưu Tự nhờ vào ánh lửa chớp chồm miến cường đối đầu cùng Song Cửu, Ô Đồ vờn quanh, trong cảnh tuyết trắng ngập trời cuối cùng động tác không đủ nhanh nhẹn, dần dần đã có chút yếu thế.

Binh sĩ vốn đang ngủ trong doanh địa đã ồ ạt chạy tới chi viện, người ngựa Tây Nhung dẫn theo không đông, chỉ là coi giữ một góc cửa doanh, hơn nữa từ lúc Lưu Tự bắt đầu xuất hiện vẫn cứ luôn nhắm vào một mình hẳn mà ra tay, dường như là vì hẳn mới tới.

Nhưng rồi rất nhanh, Song Cửu chợt không tấn công hấn nữa, trái lại đánh ngựa vượt qua hấn, xông thẳng vào quân doanh. Kiếm của hấn chặn lại Ô Đồ, quay đầu nhìn, một tiếng ‘KENG’ lạnh lạnh vang lên, trường thương của Tề Tôn Chi đã cùng kiếm trong tay Song Cửu giao nhau. Rõ ràng là vội vàng chạy ra, hấn chỉ mặc nhuễn giáp, trời lạnh đất cứng, cũng không biết liệu có thể chịu nổi hay không.

“Xem ra vết thương của ngươi vẫn chưa tốt lên nhì, ha ha. ....” Song Cửu trông thấy vết máu thấm ra trên cánh tay, lập tức bắt đầu điên cuồng cười to, vừa định nhân cơ hội tiếp tục tấn công thì bên cạnh đã có binh sĩ vây tới. Hấn không chút tham chiến, vội quay đầu ngựa hướng cửa doanh xông ra, lúc ngang qua bên cạnh Lư Tự thì bất ngờ cúi người đâm trường kiếm, một kiếm xuyên qua bả vai hấn.

Lư Tự đang ứng phó với Ô Đồ, đột nhiên bị thương, nháy mắt rên lên rồi quy xuống đất. Tề Tôn Chi dẫn người chạy tới tiếp viện, nhưng Song Cửu đã lanh lẹ vung dây thừng từ trong tay áo quấn lấy cánh tay Lư Tự, vỗ mông ngựa, kéo hấn hướng phía thành mã quý mà đi.

Tề Tôn Chi thậm chí còn không kịp lên ngựa đã đuổi theo, binh sĩ sau lưng cũng theo sát, bước chân gấp gấp mà hỗn loạn xé tan đêm gió tuyết tĩnh mịch.

Bên ngoài không như doanh địa, tuyết đọng không người dọn dẹp, ngựa chạy đương nhiên chậm. Lư Tự bị kéo chạy về phía trước, nếu không phải mất trường kiếm thì sớm đã chặt đứt dây thừng thoát khỏi trói buộc.

Thế nhưng không ngờ tới là Song Cửu đột nhiên dừng lại. Hấn sửng sốt, cánh tay bị kéo căng thả lỏng hơn rất nhiều, nhất thời cảm thấy toàn thân đều đau nhức không thôi, vết thương bị đâm nơi bả vai ồ ạt chảy máu, mùi máu tươi gay gắt ngập tràn nơi chớp mũi.

Sau lưng có tiếng rít mạnh mẽ truyền tới, hấn hơi ngẩng đầu, chỉ thấy Song Cửu nâng kiếm ngăn cản, ‘keng’ một tiếng, trường thương của Tề Tôn Chi đã quét qua lớp tuyết trước mặt hấn, trường kiếm của Song Cửu cũng bị đánh bay.

Ô Đồ bên cạnh lập tức thét lên một câu, đem loan đao trong tay ném qua cho hấn.

Tề Tôn Chi chạy băng băng lên trước, binh sĩ sau lưng hãy còn cách một khoảng xa. Hấn căn bản không dừng lại chút nào, xăm xăm lao thẳng tới phía trước, tay không cùng Song Cửu bắt đầu đọ sức. Song Cửu ước chừng không ngờ hấn lại bất chấp như vậy, nhất thời trái lại chỉ phòng thủ. Tề Tôn Chi một chương đánh về phía hấn, nhân cơ hội lúc hấn cúi đầu né tránh, biến chương kia thành móng vuốt chế trụ cổ tay cầm đao, ra sức chém xuống dưới, dây thừng nơi cánh tay Lư Tự liền bị chặt đứt.

Song Cửu phần nộ vô cùng, một chương tấn công lên cánh tay bị thương của hấn, Tề Tôn Chi bị đau lùi về sau mấy bước, suýt nữa ngã lộn trên đất, rơi vào thế hạ phong.

Lư Tự định đứng dậy giúp hấn nhưng Ô Đồ đã nhảy xuống ngựa nên đành phải lại ra sức đối phó với Ô Đồ.

Binh sĩ sau lưng đã xông tới, Song Cửu thấy tình hình như vậy, lập tức gác đao lên cổ Tề Tôn Chi: “Ai dám tiến lại?!”

Lư Tự khi ấy đã thoát khỏi Ô Đồ, lùi về phía hàng ngũ Lương binh, nhất thời muốn lao lên, nhưng thấy Tề Tôn Chi lại đột ngột ngẩng đầu.

Chỉ có binh sĩ phía sau cầm đuốc chiếu sáng, trong gió chập chờn, căn bản không cách nào nhìn rõ vẻ mặt của hấn, nhưng Lư Tự biết hấn đang nhìn mình.

“Nói với nàng. ....” Hấn cơ hồ thở dốc, tiếp tục: “Giống như lúc trước, đi trước đi.”

Lư Tự kinh ngạc mở miệng, không biết nên nói gì. Hấn đương nhiên biết ‘nàng’ Tề Tôn Chi nhắc tới là ai.

“Lúc này còn có ôn chuyện cũ à?” Song Cửu cười lạnh, ép Tề Tôn Chi từng bước từng bước lùi về sau, Ô Đồ chặn phía trước yểm hộ cho hấn.

Bọn họ lùi một bước, Lư Tự liền dẫn người tiến lên một bước, có binh sĩ thấy hấn chảy rất nhiều máu, định nhắc nhở hấn xử lý vết thương, nhưng trông thấy sắc mặt xanh mét của hấn, lại ngậm miệng.

Đôi bên giằng co căng thẳng, xung quanh chỉ có mùi máu tươi nồng nặc cùng tiếng thở dốc quanh quẩn do bị thương của Tề Tôn Chi và Lư Tự, cả hai đều đã sức cùng lực kiệt.

Dù thế nào cũng không ngờ bọn chúng trong tiết trời gió tuyết ào ào lại tới tập kích, mà mãi tới lúc này, Lư Tự mới cảm thấy Song Cửu đến không phải vì nhắm vào hấn, mà là vì Tề Tôn Chi. Trước đó bắt hấn, hình như chỉ để làm mồi nhử. Hấn cảm thấy là mình liên lụy Tề Tôn Chi, trong lòng vừa giận vừa lo.

Đã tới giáp biên thành mã quý, Song Cửu chợt ha hả cười lạnh: “Tề Tôn Chi, xem ra bắt được ngươi rồi. ....”

Lời còn chưa dứt, hấn đột nhiên dùng lực kéo Tề Tôn Chi lùi vào bên trong thành mã quý, Lư Tự cả kinh biến sắc, hốt hoảng lao lên, nhưng chính lúc ấy trong thành chợt có tên bắn ra, binh sĩ sau lưng ngã xuống rất nhiều. Mà trong khoảnh khắc này, Tề Tôn Chi đã hoàn toàn mất hút bên trong thành mã quý mịt mờ.

Hấn ôm vết thương ngã phịch xuống nền tuyết, đầu vầng mắt hoa, chỉ cảm thấy quỹ ảnh của cổ thành trước mặt trùng trùng điệp điệp, hấn định cứu người nhưng đã không còn kịp nữa rồi. Có binh sĩ cầm đuốc bước lên gọi hấn, có điều hấn đã không chút sức lực nghiêng đầu bất tỉnh. ....

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Đến Rồi, Quân Thần Cẩn Thận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 63

Chuyển ngữ: Mic

Thời gian chờ đợi chính là quãng thời gian dài đằng đằng khiến người ta không cách nào chịu nổi, đại tuyết rơi xuống rồi lại tan ra, vàng dương nhô lên rồi lặn xuống, tiết trời giá lạnh càng lúc càng xa, Tây Nhung vẫn không có lấy nửa phần tin tức, Tề Tôn Chi bao gồm cả Lưu Tự và mười vạn đại quân đó cũng không chút thông tin.

Tâm tình An Bình đã bình lặng trở lại, nhưng ngày ngày vào lúc sáng sớm vẫn sẽ ở tiền đình đảo vài vòng, cơ hồ đã trở thành một loại thói quen. Mỗi đến hôm nào đó đi tới góc tường, trông thấy một nhánh hoa nhụy vàng tươi, đẹp đẽ rực rỡ tràn trề sức sống rung rinh trong gió, mới đột nhiên cảm thấy hoảng hốt.

Đất đai bắc quốc đều đã cảm nhận được ý xuân, hân thê nhưng vẫn không chút tin tức.

“Rầm” một tiếng, cửa lớn bất chợt bị tông mở, suy nghĩ của An Bình cũng theo đó bị gián đoạn, quay đầu nhìn, chính là Tiêu Thanh Dịch đang luân phiên túc trực chạy xộc vào, sau lưng còn có một người, người mặc khôi giáp, vết máu loang lổ.

“Bệ hạ, Khánh Chi trở lại rồi!”

Còn chưa đợi Tiêu Thanh Dịch bẩm báo, nàng đã nhanh chóng chạy tới, vừa định mở miệng thăm hỏi thì đã thấy Lưu Tự ‘phịch’ một tiếng quỵ xuống trước mặt mình, đầu cúi thấp, khôi giáp nhiễm bụi đường nơi bà vai run rẩy.

“Bệ hạ.....” Hân cất giọng khàn khàn, còn mang theo một tia ghen ngào, lập tức khiến trong lòng An Bình thoáng quét qua cảm giác chạnh lòng.

“Thế nào rồi?”

“Từ Đô huynh huynh ấy.....”

An Bình siết chặt nắm tay, cổ gồng đờ nên sự khó chịu trong lòng: “Nói.”

“Vi thần trước đó điều binh đuổi tới, lúc đó Từ Đô đang tác chiến với tàn binh do Song Cửu dẫn đầu, trên người đã bị thương. Thấy viện quân đến, Song Cửu dẫn người lùi vào thành ma quỷ. Từ Đô huynh biết rõ trong đó có điểm kỳ lạ, liền dứt khoát hạ lệnh từ bên ngoài đập đổ thành này, ép bọn chúng xuất hiện. Vốn mọi thứ tiến hành thuận lợi, nhưng.....”

Hân nhìn xuống cảm xúc ghen ngào đột nhiên dâng trào, tiếp tục nói: “Nhưng đêm đó gió tuyết ào ào, Song Cửu đột ngột xuất hiện bất ngờ tập kích, tướng sĩ bên ta không quen với thời tiết như vậy, không kịp phản ứng, vi thần cũng bất cẩn rơi vào tay địch, Từ Đô huynh chạy tới cứu viện..... bị Song Cửu uy hiếp kéo vào thành ma quỷ.....”

Đầu Lưu Tự rạp xuống đất, hai vai run run, dường như khi kể chuyện này thì bản thân lại một lần nữa trải qua.

Tiêu Tinh và Tàn Tôn nhận được tin tức tốc lao tới, nghe thấy tình hình như vậy thì đứng chết trân tại chỗ, hốc mắt Tiêu Thanh Dịch phấp phồng, quay mặt đi im lặng không lên tiếng.

Hàng mi An Bình khẽ run, mím môi nói: “Sau đó thế nào?” Thanh âm thê lương nhưng lại rất bình tĩnh, ngay cả chính nàng cũng cảm thấy kỳ lạ.

Lưu Tự ngẩng lên, trong mắt ngập đầy lệ, phía dưới mắt màu một xám xịt, chiến tranh đã khiến một quý công tử chốn kinh thành như hân trở nên tiều tụy, thê lương dù thế nào, hân cũng cảm thấy bản thân thật đáng hổ thẹn. Mà hiện thời đối mặt với An Bình, hân càng cảm thấy áy náy.

Hân nhớ lại vẻ mặt của Tề Tôn Chi khi nói tới An Bình với mình đêm đó, khi ấy hân vẫn đang đợi trận chiến này kết thúc, trở về sẽ gặp lại An Bình, nhưng mà bây giờ.....Nghĩ tới đây, trong lòng Lưu Tự càng chua xót, nửa chữ cũng không thốt lên được.

“Sau đó thế nào?” AN Bình đợi không thấy trả lời, lại hỏi một câu, nét mặt may may không chút thay đổi, dường như đang hỏi một việc hoàn toàn không quan trọng.

Lưu Tự nén lại suy nghĩ trong lòng, quý thẳng người dậy: “Sau đó vi thần mạo hiểm dẫn quân vào thành, tiếc là chỉ đi được một đoạn liền phát hiện đường đã bị chặn, lại chiếu theo sắp xếp trước đó của Từ Đô huynh phá thành, thế nhưng thành trì rộng lớn, đích thực tiêu tốn thời gian, liền trước trở lại bẩm báo.....”

“Thế nên Từ Đô đã bị vây khốn trong thành lâu như vậy?” An Bình ngắt lời hân, tới lúc này thanh âm mới có chút run rẩy.

“Vi thần đáng chết, cô phụ trọng trách bệ hạ giao phó, nếu không phải vì cứu vi thần.....”

“Người không sai.” An Bình hơi cúi người, đưa tay đỡ hấn dậy, sắc mặt trắng bệch, nhưng vẫn giữ uy nghi cùng vẻ bình tĩnh nên có của bậc đế vương: “Nghĩ ngợi cho tốt đi, thương thế cũng phải sớm chữa trị, chuyện sau này, Trẫm sẽ xử lý.”

Lưu Tự càng áy náy, cắn chặt khớp hàm một lúc lâu mới gạt đầu, Tàn Tôn thấy vết thương hấn nghiêm trọng liền cùng hấn rời đi.

“Hoàng thúc, nếu Trẫm tính không sai, biên thành hiện giờ hấn có tổng cộng mười lăm vạn binh sĩ?”

An Bình bất ngờ hỏi vậy khiến Tiêu Tĩnh không khỏi ngáy ra, sau đó nhanh chóng nhắm tính một phen, gạt đầu nói: “Không tới mười lăm vạn.”

An Bình gạt đầu, giọng nói chợt trở nên lạnh lẽo: “Vậy rất tốt, tập hợp binh lực, lập tức xuất phát tới Thập Thập thành, phá sập tòa thành này cho Trẫm!”

Tiêu Tĩnh tức thì kinh hãi, chấp tay nói: “Bệ hạ không được, đánh trận dù gì cũng là do Tây Nhung xâm phạm, mà hành động này.....Chỉ vì phá sập một tòa thành cũ không một bóng người mà huy động mười lăm vạn, e rằng rước lấy chỉ trích, có hiểm nguy bị hiểu là quá mức hiếu chiến!”

Tiêu Thanh Dịch cũng vội vàng can ngăn: “Xin Bệ hạ nghĩ lại, nếu lo lắng cho Từ Đô huynh, vì thân nguyên lãnh binh đi cứu viện, dù gì Tây Nhung đã rút lui khỏi Thập Thập thành, ra ngoài Kỳ Liên sơn, cũng theo đó có thể cứu được huynh ấy, chỉ cần huynh ấy còn.....” Hấn bất ngờ ngừng lại, hai chữ “còn sống” dù thế nào cũng không thốt ra được, trong mắt long lanh, cúi đầu không nói.

“Hoàng thúc, đi đi, thời gian gấp rút.” An Bình như thể không hề nghe thấy lời họ, mắt nhìn chăm chăm vào cửa viện rộng mở, nhưng căn bản không nhìn bất kỳ thứ gì.

Tiêu Tĩnh lại định khuyên răn, nhưng thấy nàng đã quay sang, bình thần hỏi: “Muốn Trẫm tự mình đi?”

Hấn cả kinh, vội cúi đầu ôm quyền: “Vi thần không dám.”

.....Đầu xuân Sùng An năm thứ hai, Lương quốc phát động mười lăm vạn binh chỉ để phá sập Thập Thập thành đã bỏ trống hơn trăm năm. Tin tức vừa lan ra, khắp thiên hạ đều chấn động.

Đại thần trong triều trước đó đã nhận được tin Lương quốc thắng trận, cho nên hoàn toàn không hiểu động thái này của An Bình là vì sao. Nhớ tới đủ loại ‘vết nhoe’ trước đây của nàng thì không khỏi lại bắt đầu tập hợp đi quấy rầy Thái thượng hoàng và Thái hậu nương nương, đến nỗi Thái thượng hoàng và Thái hậu nương nương vẫn luôn chuyên tâm lễ Phật cũng suýt bị kinh động.

Sùng Đức bệ hạ mặc dù biết An Bình sẽ không vô duyên vô cớ hành sự, nhưng từ đức hạnh của đế vương mà suy nghĩ, vẫn là lập tức gửi thư, bảo nàng sớm ngày khai hoàn hồi triều, đừng làm mấy hành động kỳ quái thử thách trái tim của ông cùng Đông Đức bệ hạ.

Còn trong dân gian, phiên bản rất nhiều, nhưng truyền kỳ nhất lại từ phía biên thành truyền ra.

Dạo gần đây trước gian trà nhỏ trong kinh thành có thể thường xuyên bắt gặp người có bộ dạng thương lữ hùng hùng hổ hổ khoe khoang, nói đến đâu đó mạch lạc rõ ràng.

Nói là Tây Nhung có một vị Tam vương tử, bởi vì văn võ song toàn, rất được phụ vương coi trọng, lại thêm mẫu hậu là người Hán nên cực kỳ bị huynh đệ xa lánh. Thế nên sau khi phụ vương qua đời, hấn cùng mẫu hậu liền bị đại ca khác mẹ hãm hại đến chết. Nhưng thực ra hấn vốn không chết, trái lại được thuộc hạ giúp đỡ trốn tới Lương quốc. Cũng không biết làm thế nào mà đi theo bệ hạ của chúng ta, một mối tình cảm động thiên địa liền cứ thế xảy ra. Thậm chí bệ hạ trước đây phong lưu vô cùng cũng bắt đầu động lòng, sau đó còn vì hấn từ chối lời cầu thân của Tây Nhung vương, cho nên mới có trận đại chiến sau đó.

Đáng tiếc a, cùng với việc chiến sự kết thúc, thân phận của Tam vương tử cũng bại lộ, hấn và hoàng đế bệ hạ đứng ở hai phía đối địch. Hoàng đế nổi giận, truy kích thẳng tới khi tránh vào Thập Thập thành. Thập Thập thành là nơi nào chứ? Chính là thành ma quỷ đó nha! Hoàng đế bệ hạ cuối cùng vẫn là không đánh lòng, lại phái người tìm hấn, nào ngờ tìm không được, trong lòng không khỏi ân hận, liền hạ lệnh toàn quân xuất phát về hướng Thập Thập thành, phải đào ba tấc đất cũng muốn tìm cho được vị tình lang ngày xưa kia ấy. ...Người kể đầu buồn bã, giọng nói cũng ngập tràn cảm xúc, người nghe bùi ngùi không thôi, thậm chí còn sụt sùi. Thế nhưng lại có người nhớ tới một chuyện, nghi hoặc nói: “Thế theo lời người kể như vậy, người trước đây ứng tuyển phò mã Lưu công tử và Tề đại công tử thì tính thế nào đây?”

“Hừm.....” Người nói không hứng thú, ghét nhất là nghe kể chuyện mà còn soi mói! Hừ!!!

..... Viên Hi ra ngoài mấy bận, trong biên thành bởi vì có bệ hạ tọa trấn, đồn đãi cũng không nhiều, có điều hấn còn nghe thấy một vài thứ. Vốn định báo cáo bệ hạ, nhưng vừa nghĩ nam chính là Song Cửu thì liền thấy nổi nóng, coi như thôi đi. Huống hồ bệ hạ dạo gần đây tâm tình thất thường, hấn cũng không dám tùy tiện trêu chọc.

An Bình thực ra vẫn rất chi bình tĩnh, nhưng chính sự bình tĩnh như vậy khiến Viên Hi cảm thấy bất an. Lúc trước đụng phải chuyện lớn gì nàng không phải đều mỉm cười cho qua? Bây giờ thế nhưng lại như thể nháy mắt già đi mấy chục tuổi, không phải ngoại hình thay đổi, mà là nội tâm. Lúc ngồi ở đó, trầm ổn như người đã trải qua tang thương dâu bể, không còn là An Bình bệ hạ động một cái là lại tùy tiện đùa giỡn nữa rồi.

Hơi thở ngày xuân càng lúc càng rõ, Viên Hi cuối cùng cởi quần áo mùa đông dày nặng, bước chân cũng theo đó trở nên nhẹ nhàng hơn nhiều. Hấn cầm một phong thư vội vàng chạy về phía thư phòng của An Bình, xa xa trông thấy một gốc cây trong vườn nhú đầy lộc xuân, trong lòng không khỏi cũng bắt đầu hoài niệm ngư hoa viên nơi hoàng cung. Lúc trước Tề thiếu sư rất thích quanh quẩn ở đó, hiện giờ cũng không biết thế nào rồi.

Nhớ tới đó, tâm tình hắn không khỏi có chút nặng trĩu, dừng ở ngạch cửa, nhìn cánh cửa phòng một hồi lâu mới có dũng khí gõ cửa: “Bệ hạ, Thái thượng hoàng phái người gửi thư tới.”

“Đưa vào đi.”

Nghe thấy giọng nói An Bình vẫn trầm ổn như cũ, hắn mới thờ phào, đẩy cửa vào trong, bên trong phòng do cửa sổ đóng chặt nên có chút âm u, An Bình ngồi sau án đọc sách, vẻ mặt hoảng hốt, cũng không biết đang xem gì.

Viên Hi cẩn cẩn thận thận đặt lá thư trước mặt nàng, len lén liếc nhìn một cái, thấy trước mặt nàng là một quyển binh thư để mở, mở tới trang nào đó, bên trong lại kẹp một xấp giấy Tuyên dày cộm. Trong đó có hai trang đã bị mở ra, trải ở một bên, bút tích rồng bay phượng múa, chỉ chút dày đặc, cũng không phải nét chữ của An Bình. Hắn nhìn không rõ lắm, liền dứt khoát bỏ qua.

Đi tới một bên mở cửa sổ, hắn nhẹ giọng nói: “Bệ hạ, cảnh xuân rất đẹp, vẫn nên mở cửa sổ cho thoáng khí nhé.”

“Ừm.” An Bình nhàn nhạt đáp một tiếng, tầm mắt đã rời khỏi hai trang giấy kia, lấy bức thư mở ra.

Viên Hi không dám nhiều lời, chỉ cung kính đứng một bên hầu hạ.

“Phụ hoàng mẫu hậu hi vọng Trẫm sớm ngày hồi kinh.” Nàng thở dài, nhắm mắt, tay chống trên mặt bàn xoa xoa mi tâm, hỏi hắn: “Thục vương có gửi tin về không?”

Viên Hi có chút bối rối đáp: “Bệ hạ, vương gia không phải hôm qua mới gửi tin sao?”

An Bình mở mắt, vẻ mặt có hơi hoang mang, rồi lại cúi đầu nhìn xấp giấy Tuyên kia, nhưng không có dũng khí lại mở xem nội dung bên trong.

Vừa rồi Lưu Tự còn nói với nàng, lời cuối cùng của Tề Tôn Chi là bảo nàng cứ như trước đây đi trước.

Trước đây cho rằng hắn không muốn mình nhìn thấy dáng vẻ nhếch nhác của hắn, cho nên mỗi lần hắn định đi, nàng đều sẽ nhanh chóng rảo bước rời trước, hiện giờ sao lại giống nhau?

“Bệ hạ, thế.....nên phúc đáp Thái thượng hoàng như thế nào ạ?” Viên Hi thò thò, vừa quan sát nét mặt nàng vừa hỏi.

An Bình lại nhìn lá thư đó lần nữa, đây đã là phong thư thứ ba rồi. Nước không thể một ngày không vua, nàng đã trì hoãn quá lâu.

“Đợi tin tức lần sau của Thục vương gửi tới rồi lại quyết định đi.”

Viên Hi khom người đáp vâng, thấy khí sắc nàng có vẻ không tốt, lại liền thay đổi đề tài: “Bệ hạ buổi trưa muốn ăn gì? Nô tài đi chuẩn bị.”

An Bình lắc đầu: “Không cần, Trẫm không có khẩu vị.”

“.....” Viên Hi tức thì mặt mày tang thương, bệ hạ ngài đừng vậy mà, nhìn mà khiến người ta không an tâm đó.

Tin tức lần này là do chính Tiêu Tĩnh tự mình đưa tới. Chiều theo sắp đặt của An Bình, sau khi phá hủy Tháp Tháp thành, ngay ở vùng lân cận lập nên Tây Nhung vệ sở, ngăn chặn Tây Nhung bên ngoài Kỳ Liên sơn, triệt để cắt đứt tâm tư muốn vào Trung Nguyên của chúng. Mà hiện giờ, vệ sở đã bắt đầu khởi công, hắn cũng rảnh tay trở về.

An Bình đứng ở cửa tiền đình đợi hắn, vừa trông thấy nét mặt hắn thì trong lòng lại nóng lên.

Tiêu Tĩnh đến gần, muốn an ủi nàng, mấp máy môi nhưng lại không biết nên nói gì. Lưu Tự và Tần Tôn hai người cũng chạy tới, thấy hắn một mình trở về, lập tức mặt như tro tàn.

“Bệ hạ.....” Lưu Tự rất muốn nói gì đó, hắn cho rằng mồm mép mình đã được mài giũa ở quân doanh Tây Nhung đủ lanh lẹ rồi, nhưng giờ này khắc này, chung quy vẫn không cách nào thốt ra được một chữ.

“Chàng nhất định còn sống.” An Bình đột nhiên thập phần chắc chắn nói một câu, khiến mấy người họ đều sùng sốt.

Nói không rõ là tâm tình gì, trong lòng chỉ có khoảng trống, nhưng vẫn không đến mức sụp đổ.

Nàng còn nhớ hứa hẹn của hắn, mạng sống này là của nàng, không có sự cho phép của nàng, hắn không thể chết. Hắn cũng từng nói hắn mãi mãi ở cạnh, cùng nàng kẻ vai sát cánh, cho dù đi bất cứ đâu cũng sẽ ở bên nàng. Thậm chí trong kinh còn có một cung điện đang đợi hắn, hắn sao có thể chết như vậy? Tuyệt đối không thể!

Nàng đột ngột quay người, bước nhanh về phía hậu viện: “Để người ngựa lại tiếp tục tìm người, Viên Hi, chuẩn bị một chút, hồi kinh.”

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Đến Rồi, Quân Thần Cẩn Thận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64

Chuyển ngữ: Mic

Đội ngũ oai nghiêm đi trên quan đạo, ánh nắng chiếu rọi, tựa như cự long uốn lượn. Cờ xí phấp phới là sừng rồng, bay vút lên không, uy phong hiển hách.

Sau trận chiến Tây Bắc, bản đồ Lương quốc trước nay chưa từng có ai mở rộng được kéo dài đến tận Tây vực, danh hiệu của Sùng An nữ đế đương nhiên cũng truyền khắp bốn bề.

Từ hải thần phục, thiên hạ quy thuận, hiện giờ An Bình cuối cùng đã ngồi vững trên vị trí này, rốt cuộc cũng hiểu rõ nỗi cô quạnh ở địa vị tối cao.

Lưu Tự dẫn binh mã đi trước mở đường, Tiêu Thanh Dịch cùng Tần Tôn hai người một trái một phải bảo vệ xa giá của An Bình, một đường mà đi, từ đầu đến cuối bộ dạng tâm sự nặng nề, cũng từ đầu chí cuối tốc độ không nhanh không chậm, dường như đang đợi ai đó bắt kịp đội ngũ.

Bởi vì đại tuyết trước đó nên đặc biệt chọn tuyến đường giao với Thanh Hải, không ngờ hiện giờ tới trước núi lớn, thế nhưng phát hiện đại tuyết khoảng thời gian trước đã khiến không ít cây trên núi bị đè gãy, cộng với núi đá lởm nhồm trên mặt đường, trực tiếp chắn ngang đường.

Lưu Tự quay đầu ngựa đi bẩm báo An Bình cần phải nghỉ ngơi chỉnh đốn, đợi dọn dẹp đường xá mới có thể qua được.

An Bình vén màn nhìn ra ngoài, hỏi Viên Hi: “Tới đâu rồi?”

“Hồi bẩm bệ hạ, đã tới Vô Phong sơn rồi, qua khỏi nơi này thì nhanh thôi, chỉ cần lại băng qua mấy quận thì liền. ....Ừa? Bệ hạ ngài đi đâu vậy?” Trong lúc Viên Hi đang thao thao bất tuyệt thì An Bình đột nhiên vén màn xuống xe, hấn lập tức cả kinh hoảng hốt, vội vội vàng vàng xuống theo.

“Trẫm lên núi xem thử.”

“Dạ?” Viên Hi ngớ ra, vội quay đầu hướng đằng sau nháy mắt, Tiêu Thanh Dịch và Tần Tôn đã dẫn người đi theo.

An Bình cũng không để ý, tự mình vén vạt áo hướng trên núi mà đi.

Vốn đã nói sẽ cùng Tề Tôn Chi đến đây, nhưng hiện tại mình nàng tới trước.

Ước chừng đã lâu chưa từng có ai trèo lên, đường núi cực kỳ hẹp, bị cỏ dại chiếm cứ. Cộng thêm đương lúc sáng sớm, sương mù còn chưa tan khiến vạt áo An Bình ướt đầm. Nàng cũng không bận tâm, tiếp tục hướng bên trên trèo lên, từng bước từng bước, đi rất ổn định.

Viên Hi thể lực không tốt, theo ở đằng sau chưa bao lâu đã bắt đầu thở dốc, cuối cùng dứt khoát phát phát tay với hai người Tần – Tôn: “Giao... giao cho hai người đó, ta không được rồi. ....” Dứt lời liền đặt móng ngồi phịch lên bãi cỏ bên cạnh, tự giác nhường đường cho cấm vệ quân phía sau.

Càng lên cao đường núi càng dốc, An Bình dường như xuyên qua ngọn núi cao hiểm trở nhìn thấy lịch sử nghìn năm của nó. Đứng nơi cao giữa thế gian, có hay không từng cảm thấy vạn phần cô quạnh? Có điều giữa vùng núi non xanh biếc, suối trong đá vụn, trái lại có lẽ không thiếu người bầu bạn nhỉ?

Vốn định trèo lên đỉnh núi, nhưng An Bình cảm thấy cơ thể có chút không thoải mái, liền không tiếp tục trèo nữa, dừng ở lưng chừng nhìn xuống bên dưới. Bên phải tầm mắt, tuyết son thăm thẳm phía Thanh Hải ở vị trí rất xa lộ ra đỉnh núi màu trắng bạc mà cao quý. Tầm mắt lại dời đến bên trái, chúng binh sĩ đang dọn đường, phía trước có thể nhìn thấy thành lâu sừng sững xa xa dưới nền trời xanh thẳm, có lẽ khách qua lại dập diu không ngừng, để người chờ đợi trong nhà ánh lên chút lo lắng.

Nhìn khắp chung quanh, nơi đây hiện giờ tất cả đều là thiên hạ của nàng, nhưng người kia không ở bên cạnh, từ đầu chí cuối luôn cảm thấy thiếu chút gì đó.

Nếu không có hấn, có cả thiên hạ rộng lớn cũng không trọn vẹn.

Sau lưng vang lên tiếng bước chân khe khẽ, dường như vô cùng cẩn thận bước đến gần nàng.

“Bệ hạ.....”

An Bình sững sốt, mừng rỡ quay người, để rồi nụ cười hóa thành vẻ cô đơn: “Là Khánh Chi à.....”

Lưu Tự chú ý thấy thần sắc của nàng, trong lòng có hơi khó chịu, hành lễ nói: “Đường gần như đã dọn xong, có thể xuất phát rồi.”

An Bình gật đầu, lại quay đầu nhìn về phía con đường. Nàng mong đợi có một người cười ngựa vun roi, chạy trên con đường tung bụi mà tới, nhưng nhìn suốt nửa ngày, vẫn không có.

“Đi thôi.....”

Xuống dưới núi, Viên Hi đã hỏi phục khí lực vội tới nghênh đón, ai biết vừa định dìu An Bình thì cơ thể nàng đột nhiên choáng váng, suýt nữa ngã xuống.

“Bệ hạ!” Hấn vừa dìu nàng đi về xe ngựa vừa thầm thì: “Nhất định là ngài dạo gần đây ăn quá ít, xem xem ngài gầy đi rất nhiều.”

An Bình nén xuống khó chịu trong ngực khoát tay một cái, ra hiệu hấn dừng lại nhà lái nhai nữa, leo lên xe ngựa. Phía bên kia Luru Tự trông thấy tình hình liền vội triệu ngự y đi theo tới xem bệnh.

Nhất thời lại đành phải dừng lại, mọi người đều canh giữ bên ngoài xe chờ đợi. Trong xe thế nhưng vô cùng yên tĩnh, cơ hồ không chút tiếng động. Không bao lâu, ngự y vén rèm khom người bước ra, Luru Tự vốn định hỏi thăm tình hình, nhưng nghe An Bình ở trong xe nói: “Khởi hành đi.” thì đành thôi.

.....Lúc về tới kinh thành, đoàn người được bách tính toàn thành vây quanh, cảnh tượng hùng tráng vô cùng. Nhưng đối mặt với tình hình long trọng như thế, những người có mặt tâm tình lại nặng trĩu, ngay cả cười cũng mang theo một tia miễn cưỡng.

Luru Tự cười ngựa đi trước, gương mặt rực rỡ như mặt trời dường như bị tính cách che khuất, thêm đôi chút nội liễm âm trầm, trái lại càng khiến tâm hồn thiếu nữ của chúng nữ tử trong thành xao động.

Ánh mắt hấn thờ ơ lướt qua, đột nhiên trông thấy cửa sổ lầu hai một gian trà lầu trên phố mở rộng, một nữ tử đứng đó, áo ngắn váy dài màu xanh lam, trang điểm nhạt, tóc tết liễu vẫn kết, bên tóc mai còn cài một cây trâm, đang nhìn về phía mình.

Hấn kinh ngạc thốt không nên lời, nếu không phải trông thấy dung mạo nàng, hấn quyết không cách nào cho rằng nàng cùng vị quận chúa đáng vẻ nhanh nhẹn, tay cầm roi mềm trước kia có liên quan với nhau.

Tiếp xúc ánh mắt của hấn, Chiêu Ninh khe khẽ nở nụ cười, hướng hấn gật đầu một cái. Luru Tự càng kinh ngạc, vội vàng cuống quýt thu lại ánh mắt, mặt cũng có chút khô nóng.

Nàng vậy mà lại cười. .... Thay đổi nho nhỏ trong lòng rất nhanh liền biến mất không chút dấu vết, bởi vì đã qua phố lớn, bước vào phạm vi hoàng thành, xung quanh đột nhiên trở nên an tĩnh.

Dọc theo phố lớn thẳng tắp đi về phía trước tới cửa cung, văn võ toàn thành sớm đã cung kính đứng đợi ở đó. Xe ngựa dừng lại, Viên Hi hướng trong xe bẩm báo một tiếng, vốn cho rằng An Bình sẽ lộ diện, ai ngờ chờ hết nửa ngày cũng không thấy động tĩnh.

Viên Hi xuống xe, chạy tới chấp tay nói với Thủ phụ Chu Hiền Đạt: “Bệ hạ có chỉ, mời Thủ phụ đại nhân để chur vị đại nhân về trước, bệ hạ thân thể không khỏe, muốn nghỉ ngơi.”

Chu Hiền Đạt đáp lễ nói được, Tề Giản ở sau lưng chột nhanh chân bước lên hỏi hấn: “Dám hỏi công công, vì sao không thấy Tôn Chi đâu?”

Mới rồi đội ngũ vừa tới ông liền tìm Tề Tôn Chi, tiếc là tìm hết một vòng rồi lại một vòng, nhưng từ đầu chí cuối không có bóng dáng hấn. Lẽ nào vì tật chân không tiện nên ngồi cùng xe với bệ hạ?

Viên Hi nghe thấy lập tức mặt lộ vẻ khó xử, ánh mắt lấp lóe vài lần, gượng cười nói: “Tề đại học sĩ trước đừng gấp, bệ hạ từng căn dặn, người sau này sẽ tự mình giải thích rõ với ngài.”

“Hả?”

Tề Giản có chút không hiểu, ngược lại Luru Kha trước giờ đầu gối nhất lại giành phỏng đoán trước: “Lẽ nào là cùng lão bàn hôn sự?” Ông nhìn về phía Luru Tự đang xoay người xuống ngựa, lắc đầu thở dài: “Ta xem thẳng con đáng thương nhà ta sắc mặt không tốt, có lẽ là tiểu tử bảo bối nhà lão với bệ hạ thành đôi rồi.”

Chu Hiền Đạt quay người cười nói: “Đúng thật sự có khả năng đó.”

Tề Giản thờ phào, trong lòng thế nhưng lại mơ hồ có một tia bất an, vẻ mặt vừa rồi của Viên Hi công công rất không ổn nha. ....

Sau khi An Bình vào cung cũng không vội nghỉ ngơi, mà là lập tức tới bái kiến tổ mẫu và phụ mẫu, đương nhiên không tránh khỏi cùng ba vị trưởng bối kể chi tiết tình hình ở biên cương. Mỗi lần nói đến chỗ nguy hiểm, Thái hoàng thái hậu lão nhân gia ngài liền lần phật châu vẫn luôn không rời tay liên tục niệm ‘phật tổ phù hộ’, Đông Đức bệ hạ cũng là đáng vẻ lo lắng.

Thái hoàng thái hậu đã lâu rồi chưa từng được vui vẻ đoàn tụ cả nhà, liền đề nghị cùng dùng bữa tối. Tranh thủ lúc chuẩn bị, Đông Đức bệ hạ cùng An Bình nói tới đề tài chính: “Thư mẫu hậu gửi lúc trước con xem rồi chứ?”

“Thư gì ạ?” An Bình theo bản năng hỏi một câu.

“Đương nhiên là thư về quan hệ giữa con với Tề Tôn Chi ấy!” Đông Đức bệ hạ gật đầu cảm khái: “Đứa nhỏ này cũng không tệ, ta và phụ hoàng con đều không ngờ nó đối với con si tình như vậy, nếu như chiến sự xong rồi, hai đứa cũng nên tính tới hôn sự đi chứ?”

Thái hoàng thái hậu ở bên cạnh xen vào: “Tề Tôn Chi? Lẽ nào là trưởng tử của nhà Tề đại học sĩ? Ai gia sao lại nhớ chân nó bị tật mà.”

“Chàng hiện tại có thể đi đứng được rồi.”

An Bình chợt tiếp một câu, mấy người họ đều sững sốt, cùng quay đầu nhìn nàng, nhưng thấy sắc mặt nàng hơi tái, thần thái hoảng hốt, chỉ nhìn chăm chăm cột trụ bên cạnh, không biết đang nghĩ gì.

Lúc trước nàng vẫn luôn lảng sang vấn đề khác, dường như thật sự đã quên chuyện này, nhưng hiện giờ lại bị nhắc tới, cuối cùng vẫn không cách nào né tránh.

Sùng Đức bệ hạ nhíu mày, nghi hoặc nói: “An Bình, sao vậy? Lễ nào xảy ra chuyện gì rồi?”

An Bình khẽ gật đầu, vẫn nhìn chăm chăm cột trụ như trước: “Chàng. ....mất tích rồi.”

Nhất thời không biết nên nói từ đâu, có lẽ giải thích thế này là tốt nhất. Nàng luôn tin rằng hấn vẫn còn sống, ít nhất trong lòng nàng vẫn có một tia hi vọng, hấn nhất định sẽ không cứ như vậy rồi đi.

Ba vị trưởng bối nhất thời không biết nên tiếp lời thế nào, đôi bên mắt to nhìn mắt nhỏ, sắc mặt đều có chút ngạc nhiên.

Sùng Đức bệ hạ lấy lại tinh thần trước tiên, thờ dài nói: “Lúc trước thiếu nợ Tề gia rất nhiều, hiện giờ ngay cả nó cũng. ....Thế này có gì tốt chứ.”

An Bình cúi đầu không nói.

Đúng lúc công công bên cạnh Thái hậu lệnh cho cung nhân tiến vào dâng thiện, lúc này mới phá vỡ sự tĩnh lặng. Thái hoàng thái hậu cười chua xót, giống như muốn níu kéo bầu không khí trở lại sự vui vẻ hòa thuận ban đầu: “Lại đây lại đây, dùng cơm trước đã rồi lại nói đi.”

Ai ngờ vừa cảm thừa, An Bình đột nhiên che miệng cúi người bắt đầu nôn khan, kinh động đến tất cả những người có mặt suýt nữa thì nhảy dựng lên. Sùng Đức bệ hạ vội vàng định kêu người mời thái y, Đông Đức bệ hạ và Thái hoàng thái hậu đưa mắt nhìn nhau, nhưng lại có vài phần hiểu rõ.

An Bình ngồi thẳng dậy khoát tay một cái: “Không sao đâu, phụ hoàng không cần lo lắng.” Ba người lúc này mới phát hiện sắc mặt nàng hơi vàng, cảm cũng nhơn hơn rất nhiều, chắc hấn là dạo gần đây không mấy thêm ăn.

Đông Đức bệ hạ phát tay ra hiệu cho cung nhân toàn bộ lui ra, nghiêm mặt hỏi nàng: “Con liệu có phải có rồi?”

Sùng Đức bệ hạ kinh ngạc nhìn thê tử. Có cái gì? Ai ngờ vừa quay đầu, thấy An Bình thế nhưng lại bình tĩnh gật đầu.

Thái hoàng thái hậu lại bắt đầu niệm “A di đà Phật”, sắc mặt so với An Bình còn muốn âm u hơn. Cháu gái của bà, hoàng đế của đế quốc đó, vậy mà chưa thành thân đã có thai...Chuyện này chuyện này chuyện này.....Liệt tổ liệt tông hoàng thất à, ai gia hồ thẹn với các ngài mà.....>_<

So ra mà nói, Đông Đức bệ hạ xuất thân từ quốc gia nữ tôn lại bình tĩnh hơn nhiều: “Là của ai?”

An Bình nhìn bà cười gượng một cái: “Chính là người mà mẫu hậu cực lực tiến cử.”

Chén thuốc tránh thai hôm ấy vốn đã sắc xong đưa tới trước mặt nàng, thế nhưng cuối cùng, nàng trái lại vẫn. ....

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Đến Rồi*, *Quần Thần Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 65

Chuyển ngữ: Mic

Một ngày mới lại đến, ánh dương ngày xuân rải khắp Tề phủ, toàn bộ trạch viện đều yên tĩnh an tường, thế nhưng những người trong đó ai nấy đều khó mà bình tĩnh.

Trong tiền đình, phu phụ Tề Giản tựa vào nhau khóc nức nở hồi lâu, hai con của ông cũng đứng cạnh, người nào người nấy mắt đều rung rung. Chu Hiền Đạt cùng Lưu Kha ngồi một bên, đầu mày nhíu chặt, nét mặt âm u. Thậm chí ngay cả trong số a hoàn hạ nhân trong phủ cũng có người kéo vạt áo lau mắt.

Bầu trời bên trên phủ tựa như bị bao trùm bởi một tấm màn màu xám, tâm tình của những người có mặt đều ảo não, không thấy nửa phần xuân ý tươi đẹp.

Chu Liên Tương từ trong cung trở về, lúc ngang qua cổng lớn Tề phủ, bảo xa phu dừng xe ngựa. Vén rèm nhìn cánh cửa lớn đang khép chặt, trong mắt có chút khô nóng.

Sớm nay nàng đã ở trong cung nghe được tin tức, Tề đại công tử mất tích rồi. Ban đầu nàng còn hoài nghi, chân chàng bị tật, dù thế nào cũng không thể lên chiến trường, nhưng đến khi trông thấy phụ thân đỡ Tề đại học sĩ đi về phía cửa cung thì phải tin rồi.

Ông ấy chẳng qua chỉ mới qua ngũ tuần, vốn vẫn luôn trẻ trung khỏe mạnh, nhưng giống như chỉ trong nháy mắt đã già đi rất nhiều, gần như suy sụp, giống như mất đi người tin cậy nhất, bất cứ lúc nào cũng sẽ ngã xuống. .... Trúc tử trong đình viện lớn đầu ra, lá trúc khẽ rung rinh trong gió xuân. Chu Liên Tương chột thả rèm, ôm miệng khẽ nức lên, bờ vai run rẩy, nhưng từ đầu đến cuối không dám lớn tiếng.

Lần đầu tiên trông thấy cũng là mùa này, cũng là vị trí này, nàng thấy chàng được hạ nhân công tử trong phủ đi ra, áo gấm hoa văn theo gió nhẹ tung bay, nửa gương mặt sáng lên như ngọc, khoe miệng nhẹ nhếch. .... Hiện giờ những điều này đều đã trở thành hồi ức xa xăm, mất tích rồi, ngay cả bệ hạ cũng không tìm được chàng, sau này cũng sẽ không gặp nữa. .... Tiếng than khóc liên tục không dứt, xe ngựa bắt đầu di chuyển. Chu Liên Tương ngẩn ra, ngược đôi mắt đầy lệ định hỏi xa phu, nhưng nghe hán ở bên ngoài lên tiếng giải thích trước: “Tiểu thư, có xe ngựa trong cung đến, chúng ta phải nhường đường.”

Nàng vén rèm cửa sổ nhìn ra ngoài, phía sau có một hàng ngự lâm quân hộ tống một chiếc xe ngựa từ từ chạy qua, hoa văn chạm khắc tinh xảo, rèm xe màu vàng sáng, vừa nhìn đã biết là xe ngựa của An Bình.

Một màn này đột nhiên đã kích nặng nề trái tim nàng, bởi vì nàng đã hiểu ra dụng ý hoàng đế đích thân đến đây. Là muốn tỏ ý thăm hỏi hay là áy náy xin lỗi? Nói thế, Tề Tôn Chi cuối cùng sẽ không trở về sao?

Nàng ngơ ngác ngồi trong xe, lệ trong mắt bắt đầu chảy xuống. Thế rồi lại đột ngột đưa tay ra sức lau nước mắt, cố gắng hồi phục lại tâm tình.

An Bình bệ hạ từ đầu đến cuối cũng chưa từng rơi lấy một giọt lệ, nàng lại có tư cách gì mà rơi lệ?

Cổng lớn Tề phủ mở rộng, Viên Hi định bước lên trước dìu An Bình nhưng bị nàng lắc đầu từ chối, sau đó tự mình vén vạt áo bước vào cửa.

Váy màu lục nhạt, áo trắng như tuyết, cổ tay và cổ áo thêu hoa văn hình cò thi màu lục, nàng cứ thế một đường hướng phía tiền đình mà đi, tựa như từ trong núi biếc bước ra, trên người tràn đầy sức sống ngày xuân. Nhưng gương mặt lại như giếng cổ lặng sóng, mi mắt khẽ buông, che đi phân nửa ánh sáng trong mắt, mái tóc hơi thả xuống, chỉ cài một cây trâm, còn lại hoàn toàn không có những trang sức khác.

Người Tề gia nghe tin lập tức ra nghênh đón, ai nấy đều hai mắt đầm lệ. Đang định hành lễ thì bị An Bình đưa tay ngăn lại: “Miễn lễ.” Giọng nói bình thản, mơ hồ lộ ra chút uể oải.

Tề Giản cùng phu nhân tránh ra một chút, để nàng bước vào. Lúc này An Bình mới chú ý tới Chu Hiền Đạt và Lưu Kha cũng có mặt, gật đầu nói: “Thủ phụ và Thái phó cũng ở đây thì càng tốt, Trầm vừa hay có chút chuyện muốn nói với mọi người.”

Phu nhân Tề Giản-Tần Dung thấy tình hình như vậy, lau nước mắt định dẫn con gái rời đi, nhưng lại thấy An Bình đưa tay ngăn lại: “Trầm hôm nay tới đây, chủ yếu là muốn nói rõ với hai vị một chuyện.”

Nàng cũng không ngồi, đứng trước mặt họ, đối diện với ánh mắt hoặc bức thiết hoặc sầu não của họ, thân nhiên nói: “Từ Đô đích thực bị Tây Nhung bắt đi, nhưng tình hình thực tế là do hấn dẫn quân truy kích nên mới gặp nạn này, cho nên hấn là anh hùng của Đại Lương, hiện giờ Tây Nhung có thể bị đẩy lui bên ngoài Kỳ Liên sơn, công trạng của hấn không thể không có.”

Ra trận?

Những người ở đó nét mặt đều lộ vẻ kinh ngạc, chỉ có một thiếu niên mặc thanh y đứng bên cạnh cửa hỏi một câu: “Chuyện đại ca có thể đứng dậy. .... đã nói với bệ hạ rồi sao?”

An Bình quay đầu nhìn hấn, gương mặt thiếu niên sáng sủa, hiện giờ thế nhưng lại tràn đầy ưu tư, viền mắt phỉm đỏ, lạnh lùng nhìn nàng.

Là ấu đệ của Tề Tôn Chi.

Nàng gật đầu một cái, thiếu niên chột hừ lạnh một tiếng, oán hận phát tay áo, mặt mày xanh lét nhấc tay chỉ vào nàng: “Chỉ có đại ca ngốc như thế mới vì người mà nỗ lực như vậy, bây giờ có thể ngay cả mạng cũng mất rồi! Người nếu như không quan tâm đến huynh ấy, thì từ sớm đừng có phái huynh ấy rời kinh, hiện giờ hại huynh ấy đến nông nỗi này, người. ....”

“Bệ hạ!” Tề Giản lao qua chặn miệng ấu tử, kể đó quỵ sụp xuống, cơ thể run rẩy đập đầu với An Bình: “Bệ hạ bớt giận, bệ hạ bớt giận, lão thần không biết dạy con, đã xúc phạm bệ hạ.”

Tần Dung cũng vội vàng dẫn một nữ nhi khác quỵ xuống, thậm chí cả Chu Hiền Đạt và Lưu Kha cũng quỵ rạp xuống đất cầu xin.

An Bình bình tĩnh đứng đó, một lúc lâu sau mới lên tiếng: “Hấn nói không sai, Từ Đô cũng không có kinh nghiệm thực chiến, Trầm lúc đó nên giữ hấn lại. ....”

Mọi người kinh hãi, ngược mắt nhìn nàng, nhưng thấy nàng nét mặt mông lung, giống như đang chìm vào ký ức. Nhưng rất nhanh nàng đã lấy lại tinh thần, sau khi cho mọi người đứng dậy, đi đến trước án thư ở phía trên hướng Viên Hi gật đầu một cái, người kia lập tức chạy tới, nhắc ấm rót chén trà cho nàng.

“Trầm có vài việc muốn nói riêng với ba vị đại nhân, cảm phiền Tề phu nhân tránh đi một lát.”

Tần Dung nghe thế thì thở phào, vội hành lễ rồi cùng con gái vừa lời vừa túm kéo thẳng nhóc kia ra khỏi cửa.

Trong sảnh khôi phục yên tĩnh, An Bình bung chung trà bước tới phía trước Tề Giản, hai tay dâng đến trước mặt ông: “Mời đại học sĩ uống chung trà này.”

Tề Giản đang ngây người trong tin tức Tề Tôn Chi có thể đứng dậy, hoàn hồn liền bắt gặp một màn này, lập tức mở to hai mắt đỏ bừng, ngơ ngác ngác nhìn nàng. Quay đầu nhìn Chu Hiền Đạt và Lưu Kha ở bên cạnh đều đang nháy mắt ra hiệu với mình, lúc này mới nhận lấy, nói tạ ơn, hớp một ngụm nhỏ.

“Ba vị đều là rường cột Đại Lương, hôm nay Trẫm có một chuyện vô cùng quan trọng phải nói.” An Bình đón lấy chung trà đưa Viên Hi, cho Tề Giản thượng tọa, còn mình thì vẫn đứng như trước, trầm ngâm trong khoảnh khắc, thấp giọng nói: “Trẫm đã có thai.”

“.....” Ba vị đại nhân nghe thấy mà trợn mắt há mồm, hãy còn cho rằng bản thân nghe nhầm rồi, đưa mắt nhìn nhau mới biết ba người đều nghe cùng một nội dung, tức thì không thốt nên lời.

Là là là.....của ai?

“Trẫm muốn lấy tên tự cho đứa trẻ trong bụng, nhưng nghĩ không ra tên thích hợp, mới vừa rồi vào Tề phủ, trái lại có chủ ý. “ An Bình quay người nhìn về phía công lớn, dường như biết trước đây cũng có người ở nơi này ngóng nhìn như vậy.

“Cổ chi dục mình mình đức vu thiên hạ giả, tiên tri kỳ quốc; dục tri kỳ quốc giả, tiên tề kỳ gia.¹ Có thể tề gia mới có thể trị thiên hạ, vậy gọi là Vi Tề đi.”

1 Đại học (Thánh Kinh):

Cổ chi dục mình mình đức ư thiên hạ giả, tiên tri kì quốc;

Dục tri kì quốc giả, tiên tề kì gia;

Dục tề kì gia giả, tiên tu kì thân;

Dục tu kì thân giả, tiên chính kì tâm;

Dục chính kì tâm giả, tiên thành kì ý;

Dục thành kì ý giả, tiên trí kì tri, trí tri tại cách vật.

Điều mong muốn của người xưa là làm tỏ đức sáng trong thiên hạ, do vậy trước tiên họ phải lo liệu, sắp xếp nước mình (trị quốc);

muốn trị quốc, trước hết phải sửa sang, sắp đặt nhà mình (tề gia);

muốn tề gia, trước hết phải hàm dưỡng và rèn luyện bản thân (tu thân);

muốn tu thân, trước hết phải giữ cho lòng mình ngay thẳng (chính tâm);

muốn chính tâm, trước hết phải chân thật với điều mình nghĩ (thành ý);

muốn thành ý, trước hết phải suy xét đến cùng những điều mình biết (trí tri); mà sự hiểu biết căn cứ nằm ở chỗ nghiên cứu, xem xét sự vật đến cùng.

Vừa dứt lời, xung quanh một mảnh tĩnh lặng, Tề Giản đột ngột ôm mặt khóc nức lên, cả người đều trượt xuống đất, tay bụm chặt miệng không muốn thốt nhưng vẫn không kiềm chế được, lệ trong mắt lăn trên mu bàn tay, rồi lại rơi xuống đất.

Ông đã hiểu, chung trà vừa rồi của An Bình là lấy thân phận hậu bối kính ông, dòng máu chảy trong cơ thể đứa bé này chính là huyết mạch của Tề gia ông.

Đứa con tội nghiệp của ông sống chết chưa rõ, nghĩ đến một sinh mạng mới đang trong lúc hình thành thì có thể một sinh mệnh khác đang dần tắt, thậm chí đã lụi tàn, ông càng lúc càng không ngăn được đau đớn, cuối cùng ngay cả mặt cũng trắng bệch, suýt thì ngất đi.

An Bình không quay đầu, tiếng khóc sau lưng tựa như lưỡi dao sắc bén lăm lăm tri nàng, đau khổ khiến nàng cảm thấy không kiềm nén được nữa, tựa như ông cũng đang rơi nước mắt của chính nàng.

Lúc nàng nhìn thấy vô số thì từ hần để lại, hồi tưởng từng lời hần từng nói, vuốt ve nơi bụng mình. .... Nàng cũng chưa từng rơi lấy một giọt lệ, ước chừng những năm qua đã quên mất làm cách nào để rơi nước mắt, hoặc có lẽ nàng cảm thấy không cần rơi lệ.

“Trẫm tin chàng vẫn còn sống, đại học sĩ không cần đau lòng.”

Ngữ khí bình thản nói xong câu này, nàng liền cất bước hướng bên ngoài mà đi, vạt áo dài quét trên đất, phảng phất như thể kéo theo rất nhiều dây dưa

cũng luyến tiếc, nhưng nàng không quay đầu lại, chỉ kiên định đi về phía trước. Cũng giống như những lần trong quá khứ, gặp phải sóng lớn cũng đều hướng về phía trước, thời khắc khó khăn cũng có thể nhẫn nhịn trải qua. Bất luận là có hấn bầu bạn, hay là một mình đi chẳng nữa.

Buổi sáng nắng xuân đang đẹp, xe ngựa từ từ băng qua phố lớn kinh thành, đi về phía hoàng cung cao vợi không thể với tới.

Mọi việc trong kinh thành đều diễn ra bình thường, không ai biết có người rời đi, cũng không ai để tâm có người chưa về. Mặt trời lên trắng lặn xuống, hoa nở hoa tàn, mọi thứ đều dựa theo quỹ đạo đã định mà diễn ra, họ chỉ biết sau này thiên hạ thái bình, có thể an cư lạc nghiệp, liền cảm thấy đời này đã đủ đầy.

An Bình ngồi trong xe ngựa, một tay vuốt ve bụng, một tay chống lên cửa sổ chống má, lặng lẽ nhắm tính thời gian.

Từ Tây Nhung xa xôi tới kinh thành đích thực mất thời gian, chàng hẳn là không lâu sau sẽ trở về.

Cho dù không nhanh chóng trở lại cũng không sao, đời này đến mấy chục năm, nàng có thể đợi. ....

Ngoài xe truyền tới tiếng hành lễ của cấm quân, cửa cung mở lớn, xe ngựa sắp trở lại nơi đó. An Bình ngồi ngay lại, ánh mắt bình tĩnh, giờ này khắc này, nàng lại là vị hoàng đế Lương quốc uy chấn bốn bề kia. ....

Lúc ngang qua ngự hoa viên, ánh mắt bất giác quét qua gốc tùng bách ấy, chợt như thể trông thấy bóng lưng người đó đang ngồi trên xe lăn, quay đầu qua, khe khẽ mỉm cười, nhưng cẩn thận nhìn kỹ, chỉ là ảo giác.

Thì ra nàng đối với chàng đã tới mức ngày đêm tưởng nhớ rồi. .... Có tình yêu oanh oanh liệt liệt, đến chết không thay đổi; có tình yêu bích lạc hoàng tuyền, thề sống chết cùng nhau; cũng có dạng tí tách chảy mãi, không sống không gió. .... Nàng và Tề Tôn Chi ước chừng đan xen tất cả, lúc ở cùng nhau thà đầu võ mồm cũng không nói mấy lời nhảm chán vô vị, đến khi chia xa mới biết thật ra mỗi một câu nói đều xuất phát từ đáy lòng.

Tề Tôn Chi từng nói với nàng rất nhiều lời tỏ tình âu yếm, nàng phần lớn không hề đáp lại, hiện giờ cho dù muốn nói, cũng chỉ là một câu đơn giản bình dị nhất – nếu chàng chết rồi, nàng cũng sẽ sống thật tốt; chàng có thể trở về; nàng sẽ càng yêu chàng hơn.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Đến Rồi*, *Quần Thần Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 66

Chuyến ngữ: Mic

Buổi tảo triều ngày hôm sau, An Bình trọng thưởng cho binh sĩ có công trong trận chiến. Thục vương Tiêu Tĩnh được gia phong tước thân vương, đất phong ước chừng nhiều đến mười tòa thành trì. Triệu lão tướng quân được phong làm nhất phẩm Kiện Uy tướng quân, hai người Tần-Tôn được phong làm Chiêu Dững tướng quân tam phẩm. Lưu Tự bởi vì hành động thâm nhập vào hang ổ trước đó mà gánh lấy không ít tiếng xấu, hiện giờ được đền bù, ban thưởng rất nhiều, trực tiếp từ tham tướng thăng lên Định quốc tướng quân nhị phẩm.

Trong triều lại thêm tân tú, bách quan không ngừng chúc mừng. Trong không khí hòa hợp vui vẻ, đột nhiên có thị vệ mang một thư hàm tức tốc chạy vào trong điện: “Bảo—khởi bẩm bệ hạ, Tây Nhung vương phía sứ giả gửi quốc thư tới, mời bệ hạ xem qua.”

Toàn bộ đại diện thoáng chốc yên tĩnh trở lại, An Bình gật đầu một cái, mắt nhìn Viên Hi bước xuống bậc thềm nhận thư, bàn tay ngược lại chỉ siết chặt tay vịn long ý.

Đám người Lưu Tự có mặt lúc này đều mặt mày căng thẳng nhìn chằm chằm động tác của Viên Hi, dường như thứ đang nâng trong tay chính là một phần hi vọng.

Tề Giản cáo bệnh, bằng không nếu như có mặt lúc này, khẳng định sẽ vạn phần kích động. ....Đội Viên Hi mở miệng thông báo, An Bình đã đón lấy, sau khi cẩn thận xem xong, sắc mặt liền trầm xuống.

“Hừ, hay lắm, hiện giờ còn dám đề cập muốn cùng Đại Lương giao hảo như xưa!” An Bình ném thư xuống đất, lạnh giọng nói: “Nói cho sứ thần Tây Nhung, nếu có thể để người khỏe mạnh trở về thì mọi việc để bàn, bằng không, vĩnh viễn cũng đừng mong bước ra khỏi Kỳ Liên sơn nữa bước!” Dứt lời đã đứng dậy rời đi.

Chúng thần quay mặt nhìn nhau, Viên Hi lo lắng nàng động thai khí, vội hô một tiếng “bãi triều” rồi liền đuổi theo.

Lần này sứ thần Tây Nhung tới hai người. Hiện giờ sau đại chiến, quan hệ đôi bên chuyển xấu, dịch quán căn bản không dư để tiếp đãi. Hai người đành tự móc tiền túi ở khách điểm, vất vả tìm cách dâng quốc thư, sau đó liền không ai hỏi han.

Chi tiết lời của An Bình truyền tới tai hai người họ vừa đúng buổi chiều. Hai người đang ngồi trong phòng đối diện cửa sổ uống trà, người tuổi trung niên trong đó dường như uống không quen, nhưng biết người Lương hiện giờ thù hằn Tây Nhung, lại sợ trực tiếp nói tiếng Tây Nhung kinh động người khác,

liền chỉ dùng tiếng Hán giọng gạo thi thảo: “Không ngon, không ngon...”

Người còn lại có chút lơ đãng, chống má tập trung nhìn bên ngoài cửa sổ, gương mặt thiếu niên, hai má còn hơi phúng phính, nhưng ánh mắt lại thập phần tang thương, tựa như một ông lão đã trải qua rất nhiều thăng trầm lận đận.

Bầu trời ngoài cửa âm u, kinh thành tấp nập bỗng bề dường như cũng bắt đầu dừng lại, dòng người trên đường có cảm giác chậm chạp. Ánh sáng ảm đạm xuyên qua cửa sổ chiếu lên mặt hắn, càng khiến người khác cảm thấy trên người hắn có một loại ưu thương không cỏi bỏ được.

Người đối diện thấy hắn trước sau không nói chuyện, nghĩ hắn là vì hồi đáp của Lương đế mà tức giận, thấp giọng cẩn thận nói: “Đại vương, hiện giờ ngài định thế nào?”

“Định thế nào?” Hắn nhẹ giọng thì thảo.

Sau khi thành Tây Nhung vương, cả người dường như từ trong vũng bùn lầy đầu lên, Song Cửu sớm đã không còn phải như trước đây bộ dạng cung kính. Nhưng hình như thoát ra cũng không cảm nhận được bầu không khí trong lành, toàn thân trái lại trở nên héo rũ theo một phương cách khác. Sức sống tuổi trẻ tràn trề cũng không thấy trở lại, hiện thời chỉ còn thân phận cao cao tại thượng, cùng với cơ thể cũng như tinh thần đã trải qua đau khổ dằn vặt.

“Lương đế nếu đã nói vậy, Cô vương xem ra không gặp được nàng rồi.” Hắn bụng chén trà đưa lên miệng, dường như hiện giờ mới từ trong trầm tư lấy lại tinh thần, thanh âm cũng thoáng cái trở nên hứng khởi: “Nếu đã như vậy, vậy không gặp! Vĩnh viễn không thể bước ra Kỳ Liên sơn... Hừ, quả nhiên là lời nói của An Bình bệ hạ.”

Không ngờ điều kiện nàng nhắc tới chỉ liên quan đến kẻ đó.

Hắn đột nhiên đứng dậy ra cửa, dáng người rắn rỏi kiên cường, vẫn như những lần đi lại trong cung lúc trước. Nhưng sau lần chia cách này, hắn sẽ chỉ có thể đem những tháng ngày đầy hoài niệm ấy vĩnh viễn bỏ lại, cùng với người đó.....

Cửa ngự thư phòng bị Viên Hi hốt ha hốt hải đẩy ra, An Bình từ sau án thư ngược lên liền bắt gặp hắn mặt mày căng thẳng chạy vào, trong tay cầm một thư hạm: “Bệ hạ, sứ thần Tây Nhung rời kinh rồi, đây là thư họ để lại, nói là tin tức của thiếu sư đại nhân.”

An Bình lập tức gác bút, không hề hỏi dò, nhận thư mở ra, thư viết đầy ba trang, nàng kiên nhẫn tìm kiếm tin tức của hắn, không quá ba câu đã nhận ra người viết thư này là ai.

Song Cửu, hay nói chính là Tây Nhung vương hiện giờ.

Trong thư có đấu tranh, có khổ sở, cũng có nhớ nhung..... Thế nhưng đã tới bước này, đối với An Bình mà nói, đều không có ý nghĩa gì nữa.

Mãi tới câu cuối, mắt nàng bất ngờ mở to, ngón tay cầm thư bắt đầu run lên khe khẽ, bàn tay vô lực thả xuống, lá thư liền nhẹ nhàng bay bay rơi xuống đất.

Viên Hi khom lưng nhặt thư, thấy nét mặt nàng không tốt, không dám hỏi dò, liền len lén nhìn nội dung thư, tới đoạn cuối, lập tức kinh hãi không thôi.

Câu cuối cùng là: Họ Tề đã chết, đừng nhớ.

Trên trời mơ hồ nổi lên sấm chớp ngày xuân, ngoài cửa điện một mảnh âm u nặng nề, An Bình chậm chậm hướng bên ngoài mà đi, bóng dáng dần dần mờ nhạt, giống như bất kỳ lúc nào cũng có thể biến mất không chút tăm tích.

Con đường đá rộng lớn tựa như một bức họa miêu tả những gì đã trải qua, từ bước chân ngay trước mặt nàng trải rộng, nàng nhìn thấy thiếu niên năm đó hầu hạ bên cạnh mình, nhìn thấy bóng lưng gầy gò ngồi trên xe lăn, nhìn thấy võ tướng nổi bật chói lọi phóng ngựa vùng vãi..... Cái quay đầu nhìn cuối cùng ở trận chiến, ánh mắt chàng vẫn mê đắm như ngày trước, hiện giờ sau tất cả những vất vả khổ cực, chỉ đôi lại kết cục một từ ‘đã chết’.

Từng bước từng bước đi về phía trước, giống như đang một mình đi giữa bụi gai kéo dài vô tận, đau đớn khiến người chết lặng, tiếng bước chân chậm chạp mà nặng nề, tựa như tiết tấu tiếng gào khóc xa xưa.

Cát sinh mộng sở, liêm man vu dã. Dư mĩ vong thử, thù dĩ độc xử?1

Giác chẩm sát hề, cảm khâm lạn hề. Dư mĩ vong thử, thù dĩ độc đán?2

1 Cát sinh 1 –KinhThi: Cây sắn dây

Dây sắn kia phủ lên cây sậy,

Cỏ liêm thì lan ở ngoài đồng.

Nơi đây đã vắng mặt chồng,

Một mình thui thủi ở cùng với ai?

2 Cát sinh 3 (Chiếc gối sừng)

Chiếc gối sừng xinh xinh bóng loáng,

Mền gấm thì tươi sáng đẹp thay!

Chồng ta chẳng có nơi đây,

Nằm cho đến sáng cùng ai một mình?

Bản dịch: Tạ Quang Phát

Người thành toàn thiên hạ của ta, nhưng ta không thành toàn cho người.

Từ này về sau tóc xanh đầu bạc, má hồng tàn phai, thiên hạ không còn gì tươi đẹp nữa, vì vậy có thêm thương hải tang điền đi chăng nữa, cũng chỉ là một khoảnh khắc chờ đợi người.

Bầu trời xám xịt nặng nề, An Bình nhắm mắt, cô đơn đứng nơi này, từ này về sau cũng chỉ có một mình nàng. ....

Mưa xuân tí tách rơi, Viên Hi vội chạy tới dùng áo choàng che đầu nàng: “Bệ hạ, xin nén bi thương, ngài phải vì tiểu hoàng tử trong bụng mà suy nghĩ chứ.”

An Bình sờ bụng, đột ngột quay người bước đi, từ đầu chí cuối lòng như tro tàn, chưa từng rơi nửa giọt nước mắt.

Viên Hi âm thầm sốt ruột, nhưng cũng không biết làm sao, đành phải cẩn thận bước theo.

Mãi đến khi màn đêm nặng nề buông xuống, đất trời chìm trong một mảnh bóng tối tĩnh lặng, An Bình vẫn như cũ bình tĩnh mà trầm ổn, không có bất kỳ hành động kỳ lạ gì, vẫn như trước đó chưa từng rơi lấy nửa giọt lệ.

Đừng nhớ, đừng nhớ, dường như thật sự có thể bỏ được suy nghĩ nhớ nhung. .... Rõ ràng đã là đêm xuân tươi đẹp, trên đài quan sát cao cao trong cung thể nhưng có người khẽ ngâm < Thu Phong từ >: Thu phong thanh, thu nguyệt minh, lạc điệp tụ hoàn tán, hàn nha tê phục kinh. Tương tư tương kiến tri hà nhật? Thử thì thử dạ nan vì tình!3 Nhập ngã tương tư môn, tri ngã tương tư khổ, trường tương tư hề trường tương ức, đoản tương tư hề vô cùng cực, tảo tri như thử bán nhân tâm, hà như đương sơ mặc tương thức4....”

3 Thu phong từ – Lý Bạch – Thơ dịch: Hải Đà

Gió thu trời khúc nhạc êm

Trăng thu vành vạnh trời đêm sáng ngời

Lá vàng lỵ, hợp, chơi vơi

Bàng hoàng chìm lạnh thốt lời hãi kinh

Bao giờ ta gặp lại mình

Nơi đây đêm đó tâm tình thiết tha.

4 Trích: Trường tương tư – Lương Ý Nương: bản dịch Hoàng Nguyên Chương

Tương tư đằng đẳng, thêm đằng đẳng.

Nỗi nhớ dài hơn cả biển trời.

Sớm biết yêu thương là khổ hận.

Thà xưa đừng gặp gỡ người ơi!

Viên Hi xoa tay đứng bên trụ cửa trên đỉnh đài, thi thoảng quay người nhìn người ngồi bên cạnh, im lặng thờ dài.

Xung quanh có không có lấy nửa ánh đuốc, cả tòa tháp đều đắm mình trong bóng đen âm u như mực. Cách đó vài trượng, một người quay lưng về phía hắn, cung trang thật dài trải trên nền đất, giống như hoa sen nở rộ trong nước, lưng nàng thẳng tắp. Từ phía đối diện nàng nhìn sang, hai cây cột trụ cùng lan can và khung đỉnh tháp trở thành bức họa, có thể thấy được con phố dài mười dặm đèn đuốc rực rỡ, xa xa là hình bóng dãy núi trùng trùng điệp điệp.

“Bệ hạ.....” Viên Hi cuối cùng không nhịn được nữa, khom người, ngữ khí mang theo nghẹn ngào: “Nô tài biết trong lòng ngài khó chịu, thực sự không nhịn được, dứt khoát khóc một trận cũng tốt, ngài đừng kìm nén.....” Hắn không nói nữa, thanh âm dần dần chuyển thấp, giống như sợ kinh động gì đó.

An Bình thoáng nghiêng đầu, trong bóng đêm mờ lung, sừng mặt ánh lên độ cong màu xám trắng: “Khóc một trận cũng không thay đổi được gì. Có thể là Trầm quá cố chấp, nhưng chuyện chàng đồng ý với Trầm, thì không thể tùy tiện sửa đổi.....”

Sinh mạng này là của nàng, nàng không cho phép, ngay cả ông trời cũng không thể lấy đi, chàng sao có thể cứ như vậy rời đi?

Thứ vi, thứ vi, hồ bất quy?5 An Bình ngược đầu nhìn nền trời, tình hà lấp lánh, mệnh mỏng vô tận. Nếu đế vương thật sự là thiên tử, liệu có thể nghịch thiên cải mệnh, để chàng trở về cố hương?

5 Bội Phong – Thứ Vi 1

Thứ vi, thứ vi

Hồ bất quy?

Vi quân chi cố,

Hồ vi hồ trung lộ?

Bài thơ miêu tả tâm tình của thân nhân người đi lính hi vọng họ mau chóng trở về, đồng thời cũng biểu hiện tâm trạng thống khổ cùng phản đối lao dịch của người chinh phu. Từ “thứ” là trợ từ ngữ khí, không mang nghĩa, “vi” chỉ hoàng hôn, theo đó ý nghĩa câu thơ là trời đã càng lúc càng tối, sao người còn chưa về.

“Viên Hi, hãy nhớ, chuyện này không thể tiết lộ ra, nhất là với người Tề gia.”

Cho dù là chờ đợi vô nghĩa thì cũng dễ chịu hơn là không có bất cứ hi vọng gì. Đợi qua khoảng thời gian khó khăn nhất này lại công bố, người Tề gia có thể dễ đón nhận hơn một chút, khi ấy nàng cũng có thể cho Tề Tôn Chi một danh xưng.

Mọi việc quyết định cực kỳ bình tĩnh, nếu không phải mất đi vẻ tiêu sái ngày xưa, hào quang trong mắt trở nên âm đạm thì cơ hồ không nhìn ra bất kỳ bi thương nào trên người nàng.

Viên Hi vội vàng dạ, nhưng thấy đáng về nàng thì càng sốt ruột. Hắn đương nhiên biết tính cách bệ hạ kiên cường, có điều cũng thấy được cảm tình của nàng đối với Tề Tôn Chi, lúc trước còn ôm suy nghĩ hắn có thể trở về cũng được đi, bây giờ đã biết tin hắn đã qua đời, vậy mà vẫn bình tĩnh như vậy, liệu có phải hơi không bình thường rồi không?

Càng nghĩ càng thấy không ổn, hắn lặng lẽ di chuyển xuống dưới đài, sau đó hướng tâm điện Thái thượng hoàng chạy đi.

Một lúc sau, Phúc Quý công công bên cạnh Thái thượng hoàng tới truyền lời, mời Định Quốc tướng quân Lưu Tự đến gặp.....An Bình cũng không biết Lưu Tự vào cung, mãi tới khi đêm khuya vắng người, có cung nhân đến, xin nàng đi giá tẩm cung Thái thượng hoàng.

Thấy Viên Hi không ở cạnh, An Bình đã đoán được vài phần, thoáng nhũn mày.

Sùng Đức bệ hạ bởi vì thân thể không khỏe, vẫn luôn có thói quen nghỉ sớm, hiện giờ đã khuya khoắt như vậy, tẩm cung lại vẫn còn sáng đèn.

Viên Hi đợi bên cửa, thấy An Bình từ xa bước tới, liền vội vàng chạy lên đỡ nàng, lên tiếng thỉnh tội trước: “Bệ hạ đừng giận, nô tài không phải cố ý nhiều chuyện, thực sự rất lo cho ngài.....”

An Bình đưa tay ngăn lời hắn, vén vạt áo bước vào cửa điện, thấy phụ mẫu hai người đang đợi bên trong điện, một đứng một ngồi. Thấy nàng tiến vào thì đồng loạt ngược mắt nhìn nàng, ánh mắt sáng rực, sầu lo muôn vàn, tựa như có thiên ngôn vạn ngữ.

“An Bình.....” Sùng Đức bệ hạ từ trên tháp đứng dậy, chậm rãi bước tới, lúc đi tới trước mặt nàng còn nhẹ thở dài một tiếng, cầm tay nàng nói: “Vi hoàng nhi trong bụng con, vẫn là sớm thành thân đi.”

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Đến Rồi, Quân Thần Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 67

Chuyển ngữ: Mic

Lưu Tự vùng vãi phóng ngựa, từ hoàng cung chạy đi. Kinh thành về đêm không mất đi sự náo nhiệt, tiếng vó ngựa lộc cộc tung vó trên đường phố lát đá xanh giống như tiếng chuông nặng nề trong Vương Quốc tự xa xa.

Một đường phóng thẳng về phía trước, tốc độ rất nhanh, thế nhưng lúc ngang qua một trà lâu, hắn chợt ghìm cương dừng lại.

Người qua đường ồ ạt quay đầu nhìn hắn, nhưng ánh mắt hắn vẫn chỉ dừng ở cửa sổ lầu hai, trong đó vẫn sáng ánh nến, nhưng cửa sổ lại đóng chặt.

Lẽ nào còn thật sự cho rằng câu nói sẽ đợi hán kia là thật? Cho dù là thật, hán cũng không thể lại đi sâu nghiên cứu, hiện giờ, hán nhất định phải bảo vệ người kia.....Hán cúi đầu, sóng cuộn biển gầm trong lòng chưa từng lắng lại.

Một canh giờ trước, Thái thượng hoàng triệu kiến hán, tỷ mỉ thăm dò tình hình cụ thể lúc Tề Tôn Chi bị bắt. Hán không dám che giấu, từng chút từng chút đem sự việc bẩm báo, nhưng lại đòi lấy một tiếng thờ dài của ngài.

Một tiếng thờ dài ấy tựa như đao sắc, đâm sâu vào ngực hán, thoáng chốc không kịp phòng thủ đã lan ra, hán thậm chí còn chưa kịp nghĩ kỹ thì đã nghe thấy lão nhân gia ngài nói một câu về kết quả hán vẫn luôn sợ hãi: “Tôn Chi đã không còn nữa.....”

Hán nháy mắt tròn to hai mắt, chết sững không thốt nổi một câu.

Trước đó hán đã nghe được tin An Bình mang thai từ phụ thân, lúc ấy chỉ cảm thấy kinh ngạc hơn là chua xót, sự áy náy hồ thẹn còn hơn cả kinh ngạc. Còn từng nghĩ, Từ Đồ huynh nếu như biết được, hán là rất vui đây.

Nhưng bây giờ, Tề Tôn Chi đã chẳng thể nào biết được nữa rồi.....Không còn nhớ Sùng Đức bệ hạ sau đó còn nói gì nữa, trong khoảnh khắc, hán dường như rơi vào bóng đêm dày đặc, trong lúc ngẩn ngơ lại nhìn thấy Tề Tôn Chi toàn thân đầy thương tích bị người ta kéo vào thành ma quỷ.

Sau khi hồi kinh, hán không chỉ từng một lần nghĩ qua, thà rằng lúc đó người bị kéo vào thành ma quỷ là mình. Cho dù mạng này có mất, cũng còn hơn là sự hồ thẹn tự trách hiện giờ.

Hán cũng không ngu ngốc, Sùng Đức bệ hạ nói tin này An Bình chưa từng để lộ, chỉ nói riêng với mình hán, đây là một loại ám thị.

Hán vén vạt áo quỳ xuống, thành khẩn dập đầu: “Vi thần nguyện xin cưới bệ hạ, xin Thái thượng hoàng thành toàn.”

Sùng Đức bệ hạ vui mừng nhìn hán, nhưng trong thần sắc cũng có cả ưu sầu, bởi vì An Bình vẫn không đồng ý.....Đang hồi tưởng thì cửa sổ đột nhiên ‘kẹt’ một tiếng bị đẩy ra, Lưu Tự ngạc nhiên ngẩng lên, đối diện với đôi mắt kinh ngạc của Tiêu Trữ, người kia đột nhiên bật cười, giống như thập phần kinh hi, nháy mắt quay người rồi đi, một khắc sau đã đẩy Chiêu Ninh đến bên cửa.

Không biết vì sao, Lưu Tự đối với một màn này bất giác lại cảm thấy hoảng hốt, lập tức cũng chẳng màng cáo từ, thúc vào bụng ngựa rồi liền hướng phía trước phóng như điên.

Tiêu Trữ thấy tình hình như vậy, nháy mắt kêu to đáng tiếc, nói với muội muội: “Xem đi, đã kêu muội vừa rồi chủ động một chút mà, có khó như vậy sao?”

Chiêu Ninh nhìn về phía Lưu Tự biến mất, rũ mắt nói: “Chúng quy cảm thấy muội và hán không hợp.”

“Cho nên muội lúc đó gặp hán rồi liền trực tiếp quay về, chính là vì nguyên nhân này?”

Nàng gật đầu, ở kinh thành đợi là vì lúc trước liên lụy hán bị thương, hiện giờ thấy hán không sao, trong lòng liền trấn tĩnh.

Tiêu Trữ có chút tức giận với sự không tranh không đoạt này, vỗ trán một cái: “Muội bị tên tiểu tử thời trước kia tổn thương rồi liền trở nên sợ sệt, lo trước lo sau có gì tốt chứ, trực tiếp nói với hán là được rồi, hán không để ý muội, chúng ta liền trở lại Giang Nam, cùng lắm thì sau này cả đời không qua lại với nhau.”

Chiêu Ninh một tay chống lên khung cửa, cả người hơi nghiêng về trước, nhìn con phố dài ngoài cửa, thấp giọng nói: “Dù bị người kia tổn thương, nhưng hán cũng dạy cho muội rất nhiều, ít nhất muội biết bỏ đi thân phận của mình thì bản thân thực ra chỉ là một người không khiến nam tử yêu thích.”

Tiêu Trữ nhìn chăm chăm sườn mặt nàng, buồn cười thờ dài, đưa tay ôm vai nàng, an ủi: “Làm gì có, chỉ có mấy nữ tử vẻ mặt tươi cười như hoa, lời lẽ đầy đưa mới không tốt, muội rất rất tốt, là người khác không có phúc.”

Chiêu Ninh nở nụ cười hiếm hoi: “Ca ca, người cũng thấy rồi, ngày mai chúng ta từ biệt bệ hạ rồi về Giang Nam đi.”

Nàng tuân thủ lời hứa, đợi hán trở về, hán cũng không có việc gì, hiển hách vô cùng bước đi trên phố lớn kinh thành. Hiện giờ cũng nên quên rồi.

Nàng đã không còn thiếu niên, hoặc trở về dựa vào thân phận quận chúa gả cho nhà nào đó, hoặc cả đời này bầu bạn cùng cha mẹ, cũng nên có một sự lựa chọn. Mà hán chính trực tao nhã, chí khí bừng bừng, công thành danh toại, tiền đồ như gấm... .

Thời điểm này trong cung, Sùng Đức bệ hạ vẫn đang cố sức khuyên An Bình.

“An Bình, con vẫn nên thử suy nghĩ lại đi, Lương Quốc dù gì cũng không phải Thanh Hải, con hiện giờ chẳng dễ gì mới tạo lập được uy danh, càng phải quý trọng. Đứa trẻ trong bụng không thể không có phụ thân, vẫn nên sớm định hôn sự đi.”

Là phụ mẫu, đương nhiên hiểu rõ tính tình nữ nhi nhất. Hiện giờ tiếp tục nhắc tới Tề Tôn Chi sẽ chỉ khiến nàng càng đau buồn, chi bằng nói thẳng vào vấn đề chính. Cho dù tàn nhẫn cũng còn tốt hơn để nàng tiếp tục đắm chìm trong nỗi ưu tư của riêng mình. Cho nên họ nhân lúc An Bình vào điện liền thẳng thắn bảo nàng nhanh chóng thành hôn, chuyện của Tề Tôn Chi ngược lại một chữ cũng không nhắc tới.

Đồng Đức bệ hạ cũng kéo tay nàng khuyên nhủ. An Bình không trả lời, cũng không cự tuyệt, chỉ ngồi bên bàn trầm tư, dường như rất chân thành lắng

nghe ý kiến của hai người.

Sùng Đức bệ hạ nhíu mày, đành nhẫn tâm nói: “Bất luận thế nào, đừng quên con là đế vương! Giang sơn xã tắc, uy vọng hoàng thất, bên nào cũng đều nặng hơn so với nhi nữ tình trường của con!”

Ngón tay An Bình bị mẫu thân giữ lấy chợt co giật, ngược lên nhìn phụ mẫu, sắc mặt trắng bệch gật đầu: “Phụ hoàng nói chí phải, Trẫm nếu đã lựa chọn con đường này, hiện giờ không nên vì tư lợi bản thân mà lưu luyến không rời.”

Thật sự nghe nàng nói vậy, phụ mẫu hai người trái lại bắt đầu lưỡng lự, dường như bản thân đã ép nàng làm chuyện không nên làm. Nhưng thâm tâm đều hiểu rõ đây là vì tốt cho nàng.

Đối với cái chết của Tề Tôn Chi, nhị vị bệ hạ đều không dễ chịu gì, dù gì trên đời này có được mấy ai cả đời đều toàn tâm toàn ý che chở cho nhi nữ của mình như Tề Tôn Chi? Nhưng người chết cũng không thể sống lại, bi thương qua rồi, chung quy phải nhìn về phía trước, hưởng hờ nàng còn là đế vương. Hi vọng của nàng chưa bao giờ là việc riêng của chỉ một người.

Họ quan tâm thể diện hoàng thất, nhưng càng quan tâm đến chung thân của nàng. Trăm năm sau, ai có thể ở bên cạnh nàng? Vì nàng là nữ đế, phải chấp chưởng triều đường, phải chăm lo thiên hạ, còn phải lo cho con cái, không có người tốt bầu bạn, ắt hẳn sẽ thập phần gian khổ. Nơi cao đón gió, chung quy phải có người chia sẻ tịch mịch.

Vào thời khắc này, chỉ đành rên rỉ khi còn nóng, tốt nhất là khiến nàng vô cùng bận rộn, không có thời gian mà bi thương. Cho nên Sùng Đức bệ hạ lập tức lại nói: “Trẫm đã triệu kiến Lưu Tự, nó cũng có lòng muốn cưới con, chỉ bằng chọn nó đi.”

An Bình rừ mi mắt, không nói không rằng.

Đồng Đức bệ hạ thấy thế thì thở dài nói: “Bây giờ thiên hạ đại định, bụng con không thể đợi được nữa rồi, vẫn là nhanh chóng chuẩn bị hi sự đi.”

Hai chữ “hi sự” tựa như kim châm, bất ngờ đâm vào lòng An Bình, nàng dờ mắt, nhìn chăm chú bức bình phong vẽ trúc xanh bên cạnh, lắc đầu: “Vì tránh để người Tề gia đau lòng, Trẫm không dám tuyên bố chuyện của chàng, cũng không dám truy phong cho chàng, bây giờ lẽ nào ngay cả thời gian chịu tang chàng cũng không có ư?”

“Chẳng lẽ con muốn vì nó mà chịu tang ba năm?” Sùng Đức bệ hạ nhất thời vừa khó xử vừa tức giận, không khỏi chống tay lên bàn thờ hỗn hển, Đồng Đức bệ hạ vội vỗ lưng ông để thuận khí.

An Bình khép mắt, bất đắc dĩ nói: “Vậy ít ra cho nhi nữ thời gian ba tháng...”

“Không được! Nhiều nhất là nửa tháng, con nếu như ngay cả vết thương nhỏ này cũng không chịu được thì còn nói đến thiên hạ gì chứ!” Sùng Đức bệ hạ cứng rắn, phất tay áo nhanh chóng hướng bên ngoài mà đi.

Đồng Đức bệ hạ lo lắng cho sức khỏe ông, an ủi vỗ vỗ mu bàn tay An Bình rồi cũng đứng dậy rời đi.

An Bình yên lặng ngồi đấy, nghĩ đến hân táng cốt tha hương, còn mình sắp tới sẽ mặc giá y đồ thẩm gả cho người khác thì ngực bỗng nhiên trống rỗng, cuối cùng của cuối cùng, thế nhưng lại vô bi vô hi.

Có lẽ đây là lần đầu tiên nàng khổ sở vì vị trí của mình, nhưng cũng là lần cuối cùng. Lý trí quá mức là một ưu thế, nhưng loại ưu thế này có đôi khi cũng sẽ hại người hại mình.

Nàng từng nghĩ nếu chàng chết rồi, nàng sẽ sống thật tốt, chàng có thể trở lại, nàng sẽ càng yêu chàng hơn. Nhưng bây giờ khi chàng thật sự không còn nữa, nàng lại chỉ có thể để tang chàng trong lòng, không để bất cứ người nào quấy nhiễu.....

Lưu thái phó biết chuyện Lưu Tự được Tề Tôn Chi cứu, cũng không phản đối quyết định của hân, nhưng lại nặng nề thở dài. Có lẽ nghĩ tới sau này của hân, dù sao trái tim của An Bình bệ hạ cũng không đặt trên người hân.

Hôm sau sau khi nhận được tin An Bình đồng ý, Lưu Tự phụng mệnh nhập cung, lúc ngang qua Tề phủ, trong lòng từng hồi từng hồi áy náy không thôi. Phụ thân nói Tề đại học sĩ đã biết hài tử trong bụng An Bình bệ hạ là của Tề gia, bây giờ người sắp gả lại là hân, chỉ sợ sau khi nghe thấy sẽ thập phần khó chịu.

Có lẽ hôn sự này sẽ khiến tất cả mọi người rơi vào mối quan hệ khó xử, nhưng hân nếu đã quyết định, thì sẽ không hối hận.

Hân đã không hi vọng An Bình sẽ có tình ý với hân, cũng không dám giống như trước đây trực tiếp biểu lộ tình cảm với nàng. Tề Tôn Chi là một ngọn tháp cao chắn giữa hai người, hân chỉ có thể kính trọng An Bình, bảo vệ An Bình, ngoài ra, bất kỳ suy tưởng hương diễm nào cũng chỉ khiến hân áy náy tự trách.

Lúc ngang qua ngự hoa viên, xa xa trông thấy hai người trước mặt đi tới, hân dừng bước, chợt cảm thấy chuyện càng lúc càng phức tạp rồi.

Tiêu Trữ và Chiêu Ninh vừa mới đến từ biệt An Bình, trước khi rời đi còn tới gặp Thái thượng hoàng, Sùng Đức bệ hạ giữ hai người lại, lý do là vì An Bình sắp đại hôn.

Đường mòn nhỏ hẹp, Chiêu Ninh trông thấy Lưu Tự ở đối diện thì cũng không bước tiếp nữa. Tiêu Trữ thấy tình hình như vậy, cảm thấy cần phải để hai

người nói đôi lời, liền hướng Lư Tự gật đầu một cái, quay người đi trước.

Đợi một hồi lâu cũng không thấy nàng đi qua, Lư Tự đành phải tự mình bước về trước. Ánh mắt Chiêu Ninh nhìn đi nơi khác, dư quang thấy bộ y phục trắng của hắn càng lúc càng gần, đành phải quay đầu lại

“Quận chúa.”

Nàng gật đầu một cái, có lẽ thật sự không biết nói gì, chỉ nhìn y phục hắn: “Lần đầu tiên thấy người mặc bạch y.”

Ánh mắt Lư Tự âm đạm: “Mặc vì Tử Đồ huynh.”

Chiêu Ninh nhất thời không nói gì.

“Khánh Chi từ sau khi hồi kinh vẫn chưa từng gặp Quận chúa, không biết lần trước có bị thương?”

“Không có.” Chiêu Ninh chợt cảm thấy bầu không khí thật áp lực, dứt khoát cất bước muốn lướt qua hắn đi về phía trước: “Nghe nói người và bộ hạ sắp thành hôn, chúc mừng người, có điều không thể ở lại uống rượu mừng, thật có lỗi.”

Lư Tự cúi đầu, thấy vạt áo nàng lướt qua, hướng sau lưng mà đi.

Thế nhưng chưa được mấy bước, bước chân nàng lại dừng lại, đột ngột xoay người, nổi giận đùng đùng nói: “Huynh đệ sống chết chưa biết người liền mặc áo trắng để tang, còn muốn mau chóng cưới người yêu thương của hắn, đây là thái độ làm người của Lư Khánh Chi người sao?!”

Trong thoáng chốc như có kinh lôi bỏ vào hắn, một người khác rất nhiều ngay qua vẫn luôn núp sâu trong thâm tâm mắng chửi mình dường như đã hợp làm một cùng Chiêu Ninh.

“Ta cũng cảm thấy bản thân thật vô sỉ, thế nhưng, cô không hiểu. ....”

Hắn quay lưng về phía nàng thở dài, Tề Tôn Chi đã không còn nữa, không ai hay biết, lặng yên không chút tiếng động, nhưng dường như cũng đã mang đi từng chút từng chút sinh khí trên người hắn. .... Chiêu Ninh khôi phục tâm tình, quay đầu đi: “Ta mừng người là vì không hi vọng người nhất thời xúc động, hủy hoại chính mình mà cũng làm tổn thương người khác.”

Lư Tự từ từ đầu chỉ cuối không hề quay đầu lại, mãi đến khi tiếng bước chân kia sắp không nghe thấy nữa mới xoay người nhìn, bóng lưng nàng đã mờ hồ, sắp không trông rõ.

Một vài người có duyên nhưng không có phận, một vài người tình sâu nhưng duyên bạc. Hợp tan vô thường, đây đại khái chính là nhân sinh. Mà hắn hiện thời tự tay đem chính mình gửi vào cừu trùng cung khuyết, chôn vùi một đời tươi đẹp của bản thân, đổi lấy nửa khắc an bình trong đáy lòng. ....

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Đến Rồi, Quân Thần Cẩn Thận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 68

Chuyển ngữ: Mic

Thân thể An Bình vẫn luôn rất tốt, sau khi mang thai ngoại trừ khẩu vị không tốt lắm, còn thì không có phản ứng gì đặc biệt. Phụ mẫu có lẽ lo lắng nàng đè nén tâm tư sẽ xảy ra chuyện, cho nên bảo ngự y ngày ngày đều đến bắt mạch, chiếu cố ôn ôn thỏa thỏa.

Trong cung đã bắt đầu chuẩn bị hỉ sự, An Bình không cần tham dự, vẫn như trước thượng triều hạ triều, như thể chuyện gì cũng chưa từng xảy ra, tựa như trong đời này của nàng chưa bao giờ xuất hiện một người tên Tề Tôn Chi vậy. Đám người Lâm Dật, Thẩm Thanh Tuệ đã nhiều lần cầu kiến, nhưng nàng cũng né tránh không gặp.

Nàng rất bình tĩnh, chẳng qua chính là khép kín bản thân.

Tề Giản vẫn ở trong phủ dưỡng bệnh như trước, chỉ có Lư Kha, Chu Hiền Đạt cùng mấy người từng ra chiến trường biết nội tình, chúng bách quan thì chỉ tò mò cha con Tề gia vì sao lâu như vậy lại chưa từng lộ diện, nhưng cũng không quan tâm nhiều cho lắm.

An Bình phái ngự y đến khám cho Tề Giản, lại ban thưởng rất nhiều thứ. Người Tề phủ cho dù có không nhạy cũng biết được tin hoàng đế sắp đại hôn, cho nên khi nhận đồ ban thưởng, tâm tình có chút phức tạp.

Họ vẫn đang đợi Tề Tôn Chi trở về, nhưng hoàng đế quay đầu đã muốn gả cho người khác, còn mang cả cốt nhục của Tề gia. ....

Nhưng thế diện hoàng thất quan trọng hơn hết thảy, có thể thế nào chứ? Họ chỉ lo Tề Tôn Chi trở lại quá muộn, khi đó ván đã đóng thuyền, cho dù là

con của hắn thì cũng không cách nào nhìn nhận.

Mỗi lần nghĩ tới điểm này, Tề phu nhân lại không nhịn được mà rơi lệ, trưởng tử sống chết chưa rõ, trưởng tôn không cách nào nhìn nhận, việc nào cũng đều đâm vào lòng bà, không nhả ra được, vừa chạm đến chính là nỗi đau tận tâm can.

Tề Giản rất muốn an ủi bà, nhưng lời tới miệng thì lại nuốt vào.

Ông luôn lo lắng không phải những điều này. Biểu hiện của An Bình bệ hạ hôm đó rõ ràng là đáng về không phải Tôn Chi không gả, nhưng vừa quay đi đã sắp gả cho người khác, chỉ e là Tôn Chi xảy ra chuyện rồi, bằng không với tính cách của nàng, hắn sẽ không dễ dàng mà thỏa hiệp vì thế diện hoàng thất như vậy.

Ông từng âm thầm phái người đi điều tra tầm tích của hai sử thần Tây Nhung kia, tiếc là đối phương đã rời kinh thành, trước đó có từng tiếp xúc với bệ hạ hay không, ông không cách nào biết được. Nếu An Bình bệ hạ thu được tin tức không tốt gì đó rồi có ý áp chế, ông đương nhiên cũng không cách nào nghe ngóng được nửa phần.

Đây mới là tâm bệnh của ông, ông cảm thấy con trai của mình đã không trở về nữa rồi. ...

Hôn sự định vào mừng sáu tháng tư, An Bình lúc nhận được tin thì chỉ ‘ừ’ nhẹ một tiếng, Lưu Tự cũng vậy. Hai người giống như vật tể chuẩn bị hi sinh, bất kỳ lúc nào cũng sẵn sàng lên đàn tề, chỉ vì một sinh mệnh hoa lệ vinh quang chào đời mà cầu khẩn.

Tựa như một sự tra tấn cố ý, An Bình thế nhưng đúng lúc này lại nhận được tin thám tử gửi tới, nói hình như có người từng trông thấy một người đáng đáp tương tự Tề Tôn Chi xuất hiện.

Nàng gần như đứng bật dậy, mãi đến khi đầu óc cảm thấy một trận choáng váng mới miễn cưỡng ngồi xuống.

Cũng chính lúc này nàng mới ý thức được bản thân đã sơ suất.

Tề Tôn Chi đã chết là biết được từ phong thư của Song Cửu. Hắn nếu đã có thể nhịn nhục chịu khổ ở Lương quốc nhiều năm như vậy, sự tự ti ngoài mặt hiển nhiên sẽ khiến nội tâm hắn càng trở nên kiêu ngạo, nàng lúc đó đề xuất dùng Tề Tôn Chi bàn bạc điều kiện, nói vậy ắt hẳn đã đập trúng chỗ đau của hắn.

Lúc trước bởi vì quá nóng lòng thăm dò tin tức của Tề Tôn Chi, chỉ có một manh mối rất nhỏ thì đã dẫn lòng không được, An Bình không khỏi có chút hối hận, bây giờ ngẫm kỹ lại, Song Cửu nếu như sau chiến trận không lâu đã tới cầu hòa, vậy nên biết sẽ gặp phải rất nhiều khuất nhục, từ điểm này có thể thấy được những nỗ lực của hắn đối với Tây Nhung, huống chi còn là tự mình đích thân đến kinh thành. Mà bây giờ cam lòng rời đi, còn thắng thừng nói Tề Tôn Chi đã chết, chỉ có hai khả năng.

Một là chàng thật sự đã chết, hai là chàng đã trốn thoát thành công. Tóm lại đều chính là chàng đã không còn ở trong phạm vi bị người khác khống chế.

Nghĩ tới điểm này, trong lòng giống như đun ấm nước, hơi nước bốc lên, thoáng chốc đã mịt mù, hận không thể tự mình xuất quan đi tìm chàng.

Nhưng thám tử phái đi rất nhanh lại gửi tin về, nói đã tìm được người kia, không phải Tề Tôn Chi.

Đến tận bây giờ An Bình mới biết hi vọng trong lòng mình chưa từng tàn lụi, nó chỉ tạm thời hóa thành một đốm lửa nhỏ, khi tình cờ gặp được cơn gió thổi qua sẽ nhanh chóng bùng lên, thậm chí dấy lên thành một đám lửa lớn, nhưng gió ngừng rồi, lại trở về tĩnh mịch.

Sự tra tấn như vậy cứ một lần rồi lại một lần, An Bình đã không còn nhớ rõ hi vọng trong lòng đã bùng lên mấy lần, rồi lại âm đạm bao lần, nhưng mỗi lần, chỉ cần có gió thổi cỏ lay, nàng chung quy vẫn toàn tâm chờ đợi, mặc dù lần nào lần này đều thất vọng.

Thời gian trong lúc tất cả mọi thứ được chuẩn bị chu đáo mà từ từ hướng về phía trước, giữa tháng đã qua, trong cung càng thêm bận rộn, hôn kỳ đã càng lúc càng gần.

Bầu không khí càng trở nên vui vẻ, nhưng An Bình lại càng lúc càng thấy áp lực. Lúc chập tối rảnh rồi, nàng tranh thủ thời gian đi tới thao trường xem thử, Tật Phong đang ở bên trong giễu võ dương oai, vừa thấy chủ nhân đã lâu không gặp tới, lập tức vui mừng hơn hờ vội vàng chạy tới, cọ mu bàn tay An Bình, khịt khịt mũi, giống như đang oán giận nàng lâu như vậy vắng vẻ nó.

Thấy nó, An Bình lại nhịn không được nhớ tới Tề Tôn Chi, nàng còn nhớ vào thời điểm này hai năm trước, chàng ngồi bên sân, dùng tay áo rộng thùng thình chắn tầm mắt cười nhạo nàng: “Ban ngày ban mặt phóng túng cũng phi quân tử, điện hạ, có cần vi thần tránh đi?”

Bây giờ cảnh còn người mất, ngay cả nhớ lại cũng cảm thấy khó khăn. Trong cung này nơi nơi đều có ký ức về chàng, muốn quên đi, nói dễ hơn làm. ...

“Bệ hạ.....”

An Bình quay đầu, Viên Hi đứng sau lưng, thận trọng nói: “Thám tử gửi tin đến rồi.”

Nàng lập tức xoay người: “Nói nhanh!”

“Có thương đội từ Tây Vực mới vừa vào kinh thành, trong đó có một vị công tử tướng mạo thập phần giống Tề thiếu sư. Nô tài biết bệ hạ sốt ruột, đã phái người đi kiểm tra rồi! Ờ? Bệ hạ Ngài.....”

Viên Hi chợt ngừng lời, bởi An Bình đã xoay người lên ngựa, nhằm thẳng hướng bên ngoài cung mà phóng đi. Hắn gấp đến độ giậm chân, nếu như tiểu hoàng tử xảy ra chuyện gì, Thái thượng hoàng và Thái hậu không lột da hắn là không xong chuyện đâu a!!!!!!!!!!

Vàng dương vừa lặn, sự tấp nập bận rộn của kinh thành cũng thuyên giảm. An Bình vẫn luôn y phục giản đơn, cho dù phóng ngựa mà đi cũng không hề kéo tới sự chú ý của nhiều người.

Tật Phong đã lâu chưa được ra ngoài, tung vó đến là hào hoi, An Bình lo cho thai nhi trong bụng, cẩn thận không chế tốc độ mới không để nó quá mức phấn khích.

Từ Tây vực vào thành sẽ chỉ có thể từ cổng thành phía Tây, nòng một đường thẳng hướng Tây mà đi, tiếc là từ cung thành đến cổng thành rất xa, cơ hồ vượt qua quá nửa kinh thành, mất không ít thời gian.

Xa xa, dường như nghe thấy từng hồi từng hồi tiếng lục lạc đinh đàng, lại tiến về trước, quả thật nhìn thấy một thương đội.

An Bình chợt lo sợ, ghim cương ngựa, không dám lại tiến lên trước nữa.

Đó là một thương đội rất lớn, gần mấy chục con lạc đà thò trên lưng cả ngọn núi nhỏ hàng hóa chậm chạp bước đi, vững vàng mà thờ ơ, dường như bất luận việc gì cũng không làm loạn được bước chân của chúng.

Sau lưng là một cỗ xe ngựa, đánh xe là một xa phu trung niên, gương mặt Tây vực đứng chuẩn, sau nữa là một đoàn hộ vệ trang bị đao kiếm.

An Bình điều khiển Tật Phong lùi đến ven đường, lặng lẽ nhìn thương đội đi qua, mắt nhìn chăm chăm xe ngựa.

Hoàng hôn gió lớn hơn một chút, màn xe thi thoảng bị cuốn lên, có thể thấy bên trong không chỉ có một người, đến khi nhìn thấy mạn sườn xe, thì ra màn trướng nơi ngạch cửa sổ đã bị vén lên. An Bình chỉ thấy trong đó có một người mặc bạch y, nhất thời trái tim giật thót đến cổ họng.

Hình như cảm nhận được, người kia thuận theo tầm mắt của nàng nhìn sang, ánh mắt trong suốt gần như tự nhiên, gương mặt tựa hoa sen mới nở, phần điêu ngọc mài, hoàn toàn không giống nam tử, nhưng rõ ràng chính là một thiếu niên mỹ mạo.

An Bình khẽ rừ mắt, nuối tiếc thở dài một hơi. Đối phương thế nhưng ngăn ra một hồi, có lẽ là lần đầu tiên bị người ta sau khi nhìn thấy nhưng vẫn lộ vẻ thất vọng như thế, lập tức mặt tái đi vài phần, tức giận thả màn xuống. Nhưng rồi lại cảm thấy có chút không cam lòng, lại xốc màn lên nhìn, phát hiện đã không thấy nữ tử kia nữa.

“Đang nhìn gì vậy?” Phía dưới truyền tới một giọng nói trầm thấp.

Thiếu niên cúi đầu, nhìn nam tử đang nằm trong xe, trên người hắn đắp một tấm thảm nhung dề dày, sắc mặt tái nhợt, nhưng mắt lại vừa đen vừa sáng, tựa như tinh tú. Thiếu niên không muốn bị hắn biết chuyện mắt mặt này, liền lắc đầu, dời đề tài sang hỏi người bên cạnh: “Hắn sao rồi?”

Bên cạnh tổng cộng có ba người, đều ngồi xồm xung quanh nam tử đang nằm, ai nấy đều ăn mặc theo kiểu ngoại tộc, mở miệng lên tiếng cũng là xì xô xì xào một tràng tiếng ngoại tộc, thi thoảng chỉ chỉ nam tử đang nằm, thi thoảng lại khoa tay múa chân vài cái.

Thiếu niên chăm chú lắng nghe, gật đầu, nói với nam tử: “Đại ca, ngươi cũng thật có chút quá nóng lòng rồi, chẳng qua đại phu nói thương thế của ngươi đã không còn nguy hiểm đến tính mạng nữa.” Nói rồi cúi người vén thảm lại cho hắn, tình cảm huynh đệ dường như rất tốt.

Nam tử bên dưới mỉm cười, nhưng lại như thể tự nhiên nghiêng đầu tránh đi bàn tay hắn, thấp giọng nói: “Vào thành không có vấn đề?”

“Vừa vào thành, bây giờ chúng ta cần tìm một khách điểm trọ lại?”

Nam tử trầm tư trong chốc lát, rồi lại quay đầu nhìn hắn, ánh mắt rất nhu hòa, dùng ngữ điệu thương lượng nói: “Trong tay áo ta có miếng ngọc bội, ngươi cầm nó đi tìm bằng hữu của ta, chúng ta tới chỗ của hắn là được.”

Thiếu niên nghe lời này thì mặt chợt lạnh tanh, vừa nghe theo lời hắn lục tìm ngọc bội trong tay áo, vừa gần như hung ác nham hiểm nói: “Ngươi quá xảo quyệt, ta phải đề phòng chứ! Tránh cho đi tới chỗ đó của bằng hữu ngươi rồi, ngươi liền nhân cơ hội đuổi ta đi!”

Lúc nói hắn đã lấy ra khối ngọc bội kia, lật trái lật phải nhìn một lượt, sau đó nhét vào tay áo: “Đại ca vẫn cứ ngoan ngoãn đợi đi, chỉ cần ta sống một ngày, tuyệt đối sẽ chiếu cố ngươi thật tốt.”

Nam tử chợt bật cười thành tiếng: “Bản thân ngươi còn đang đào vong đó, lấy gì mà chiếu cố ta?”

Thiếu niên tựa như bị lời này đâm trúng chỗ đau, bất ngờ gân cổ âm ỉ lên, xỏ một tràng tiếng ngoại tộc giống như hòn đá ném xuống, khiến người ta không kịp né tránh.

Nam tử dường như hành động bất tiện, chỉ có thể miễn cưỡng nhấc tay che lỗ tai, cao giọng nói: “Được rồi, được rồi, ngươi còn âm ỉ nữa, khiến cả con phố đều biết ngươi là người Tây Nhung đi!”

Thiếu niên ngăn ra, không cam không nguyện ngậm miệng lại. Nam tử lắc đầu thở dài một tiếng, nghiêng đầu nhắm mắt.

Thương đội chọn một khách điểm trọ lại, thiếu niên khôi phục dáng vẻ ban đầu, đối với nam tử cung cung kính kính. Nghe hắn nói muốn một gian phòng hướng ra phố liền lập tức kêu lão bản chọn một gian phòng có thể quan sát phố xá kinh thành.

Tiểu là nam tử chỉ có thể nằm nghỉ, không cách nào thật sự ngắm phong cảnh.

Thiếu niên vì bận rộn bán hàng hóa, mấy ngày liền cũng không đến làm phiền hắn. Chỉ có ba đại phu tùy thân hầu hạ và tiểu nhị của khách điểm ngày ngày xuất hiện. Có điều cũng không biết liệu có phải cố ý hay không, mỗi lần tiểu nhị đến đưa cơm dâng nước thế nhưng đều không nói với hắn một lời.

Nam tử đương nhiên biết ý tứ của thiếu niên, cũng không miễn cưỡng, mỗi bận đều thập phần hợp tác. Dần dần, đại phu và tiểu nhị đều nói lòng cảnh giác, có lần phát hiện hắn ngồi bên cửa sổ nhìn ra phố cũng không nói gì.

Nam tử biết cơ hội đã chín muồi, liền như có như không bắt đầu trao đổi vài câu với tiểu nhị, đều là nhân lúc mấy đại phu kia không có mặt. Tiểu nhị lúc đầu còn có một chút phòng bị, sau thấy hắn chẳng qua là thăm hỏi chút chuyện phiếm nhà quan lại, ngoài ra cũng chẳng có yêu cầu gì thì cũng không bận tâm.

“Tiểu nhị ca, trên phố người nhà quan lại tới lui nhiều như vậy, liệu có phải có đại sự gì không?” Nam tử mặc bạch y, dáng người tiêu tụy ngồi bên cửa sổ, dường như không chút khí lực, đầu còn gác trên bậc cửa, thấy tiểu nhị bước vào thì hướng ngoài cửa sổ hắt hắt cằm, hỏi một câu.

Tiểu nhị nghe thế thì chạy tới trước cửa nhìn nhìn, cười nói: “À, nghe nói gần tới hi sự của hoàng đế bệ hạ rồi.”

“Hi sự?” Nam tử ngạc nhiên nhìn hắn.

“Đúng vậy, chính là mừng sáu, không tới mấy ngày nữa.”

“.....” Nam tử chợt không lên tiếng, rõ ràng vẫn đang ngồi đấy nhưng lại tựa như một phiến lá xanh nháy mắt đã khô héo, cả người mất đi sức sống.

Tiểu nhị thấy vậy thì tự dung có chút sợ hãi, liền định lui ra, ai ngờ nam tử kia lại đột ngột nói: “Đợi chút, tiểu nhị ca.”

Hắn dừng lại, thấy nam tử kia từ bên hông lấy ra một lệnh bài ánh vàng rực rỡ đưa qua: “Làm phiền người mấy ngày liên tiếp đã dốc lòng chiếu cố, trên người ta không có ngân lượng, món đồ này bằng vàng, đem tới hiệu cầm đồ còn có thể đổi được chút tiền, cho tiểu nhị ca coi như tạ lễ vậy.”

Tiểu nhị trước đó thấy hắn lấy ra món đồ còn tưởng rằng hắn định dứt lốt cho mình nhờ giúp hắn rời khỏi đây, nhớ tới dặn dò của thiếu niên, theo bản năng định từ chối, không ngờ hắn chỉ nói là muốn cảm tạ thì không khỏi động tâm.

Cuối cùng đành lòng không được mà bước lên nhận lấy, quả nhiên là một khối vàng nặng trĩu, nhưng lại xem không rõ bên trên khắc hoa văn hay chữ gì, đoán chừng ắt hẳn rất đáng tiền.

“Vậy đa tạ khách quan.” Hắn vội cảm ơn, mừng vui rạo rức cảm miếng lệnh bài bước ra cửa.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Đến Rồi, Quân Thần Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 69

Chuyển ngữ: Mic

Tần Tôn và Tiêu Thanh Dịch cùng nhau từ từ bước ra, người nào người nấy bộ dạng ngổn ngang trăm mối.

Hoàng đế sắp đại hôn, Lưu Tự thành tân lang, trong lúc Tề Tôn Chi vẫn hoàn toàn bất vô âm tín.

Tần Tôn biết chuyện giữa Tề Tôn Chi và An Bình, cộng thêm uống khá nhiều, không khỏi oán giận với Tiêu Thanh Dịch: “Khánh Chi cái đồ lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn này! Chưa từng thấy ai làm huynh đệ giống như hắn!”

“Nè, người nói ít mấy câu đi, hôm đó ta thấy hắn, hắn so với trước kia không biết hắc hác hơn bao nhiêu lần đâu.”

“Hừ, ta thấy hắn muốn mau chóng thành thân đến phần chán lắm rồi!”

Thật sự là vì ngại đang ở trên phố, bằng không Tần Tôn nhất định đã nói càng to tiếng. Hai người lải nhải đông dài tới trước từ lâu, dắt ngựa định đi thì chợt trông thấy một thiếu niên từ trong cửa hiệu chênh chếch phía đối diện đi ra, người mặc y phục màu xanh lam, dung nhan mỹ mạo, chỉ là có hơi khác so với tướng mạo người Trung Nguyên, cho nên đặc biệt thu hút sự chú ý của người khác.

Tần Tôn không khỏi nhìn nhiều hơn chút, càng nhìn càng thấy lạ, nhú mồm nói: “Kỳ quái, sao ta lại cảm thấy đã từng gặp thiếu niên đó ở đâu rồi?”

Tiêu Thanh Dịch trêu ghẹo: “Chu choa, thì ra ngươi có sở thích này à!”

“Đi chết đi!” Tàn Tôn trừng mắt liếc hắt một cái, rồi lại nhú mày nhìn chằm chằm bóng dáng thiếu niên đã đi xa kia: “Tóm lại cảm thấy dường như đã từng gặp ở đâu đó, nhưng quả thực là nghĩ không ra.”

“Được rồi, về thôi!” Tiêu Thanh Dịch xoay người lên ngựa, khua tay với hân: “Ta còn phải giúp bệ hạ tiếp tục điều tra tin tức Tử Đô huynh, bây giờ tạm biệt đây!” Nói rồi thúc bụng ngựa, rời đi trước.

Tàn Tôn liếc mắt khinh thường, trong lòng không khỏi tức giận nói thầm: Cũng sắp già cho người khác rồi, cho dù tìm về cũng chỉ đau lòng thôi!

Đối tượng hân từng sợ hãi đến như thế, bây giờ đã trở thành một sự tồn tại đồng cảm nhất trong lòng...

Đang suy nghĩ thì một cỗ xe ngựa dừng lại bên cạnh, hân quay đầu nhìn, màn xe vén lên, Lâm Dật người mặc quan phục xuất hiện.

“Tàn tướng quân, người đứng trên đường lớn làm gì vậy?”

“Thì ra là Lâm tiên sinh à.” Tàn Tôn mau chóng bước tới, ôm quyền, lại liếc nhìn bóng lưng Tiêu Thanh Dịch, thờ dãi nói: “Đang nghĩ tới chuyện của Tử Đô.”

“Thì ra là vậy.....” Lâm Dật cũng nhìn theo tầm mắt hân, dường như trên người Tiêu Thanh Dịch đang gánh lấy một tia hi vọng cuối cùng.

“Thành thật mà nói, tại hạ cho rằng Tề đại công tử sẽ không gặp chuyện không may.”

“Hửm?” Tàn Tôn sững sốt, quay đầu nhìn hân chăm chăm: “Tiên sinh vì sao lại khẳng định như vậy?”

Lâm Dật xoay đầu nhìn hân, ánh mắt có chút ý tứ sâu xa: “Ngươi quên Tề đại công tử am hiểu nhất là gì rồi sao?”

“Ồm.....” Tàn Tôn nhú mày suy tư: “Chơi trò âm hiểm?”

“Không, là che giấu.” Lâm Dật dừng lại, tựa như có điều suy nghĩ nói: “Tại hạ suy đoán, bệ hạ nhất định cũng biết điểm này.....”

Với tâm trí và định lực của nàng, cho dù dùng hôn sự này đánh cược một ván cũng không phải không có khả năng. Chỉ cần Tề Tôn Chi còn một hơi thở, nghe được tin này thì sẽ dốc hết toàn lực mà lao về...

Vừa mới qua giờ Ngọ, trong thành vẫn vô cùng náo nhiệt, cửa tiệm hàng sạp bên đường rộng mở, người bán hàng không ngừng lớn tiếng rao. Biên cương ổn định, thương nghiệp cũng bắt đầu trở nên nhộn nhịp, bách tính Lương quốc hiện thời thật sự đã an cư lạc nghiệp. Thế nhưng sắc mặt Tiêu Thanh Dịch cười trên lưng ngựa lại buồn bã ảm đạm.

Bất luận một khắc trước lúc gặp nhau vui vẻ cao hứng cỡ nào, chẳng qua cũng chỉ là một khoảnh khắc, một khi đã trôi qua, nhớ lại hãy còn người mất tích, có thể vĩnh viễn sẽ không tìm được thì tâm tình liền lại trở nên không tốt. Khó khăn lắm mới trông mong tới ngày thiên hạ thái bình như vậy, nhưng thiếu đi người chia sẻ, tâm tình đương nhiên nặng nề.

Ngày mai chính là mừng sáu, Tề Tôn Chi vẫn không có tin tức, xem ra không cách nào tìm được hân trước đại hôn rồi.

Càng nghĩ càng chán nản, đương lúc lơ đãng đi về phía trước thì chợt có một hàng binh sĩ nhanh chóng chạy qua, còn áp tải theo một người, đưa tới sự chỉ chỉ trỏ trỏ của không ít bách tính. Lúc ngang qua Tiêu Thanh Dịch, người đầu lĩnh nhận ra hân, vội xếp hàng hành lễ với hân: “Tham kiến Tiêu tướng quân.”

Tiêu Thanh Dịch gật đầu một cái, mắt quét qua người bị họ bắt, thấy đó chỉ là một nam tử bình thường mặc trang phục tiểu nhị thì không khỏi có chút hiếu kỳ. Đối phương vừa tiếp xúc với ánh mắt hân thì lại càng bắt đầu lớn tiếng la hét: “Oan uổng quá đại nhân, oan uổng quá.....”

Hân nhú mày, hỏi binh sĩ dẫn đầu: “Chuyện thế nào?”

“Hồi bẩm tướng quân, tiểu nhị này cầm một lệnh bài đi cầm, lỡ bản nhận ra lại lịch không tầm thường nên báo quan, thuộc hạ đang định dẫn hân tới nha môn thẩm vấn.”

“Hửm? Có chuyện này sao?” Tiêu Thanh Dịch cau mày, quái lạ, một tiểu nhị sao lại có lệnh bài như vậy, lại liền hỏi: “Lệnh bài đó hình dạng thế nào, đưa bản tướng quân xem thử.”

Binh sĩ dẫn đầu thận trọng từ trong tay áo lấy ra một miếng vải lụa, sau khi mở ra, đem khối lệnh bài vàng rực hai tay dâng lên.

Tiêu Thanh Dịch đón lấy, vừa cầm tới trước mắt thì đã kinh ngạc trừng to hai mắt, bàn tay bắt đầu run rẩy, từ trên ngựa nhảy xuống, chỉ vài bước đã xông tới trước mặt tiểu nhị bị áp giải, có chút lắp bắp hỏi hân: “Ngươi.....ngươi từ đâu có được lệnh bài này?”

Tiểu nhị sớm đã sợ đến vỡ mật, cuống quýt đáp: “Đại nhân minh giám, tiểu nhân thật sự không biết đây là lệnh bài gì cả, đây là người khác đưa cho tiểu nhân, không liên quan đến tiểu nhân, không liên quan đến tiểu nhân mà.....”

“Dẫn ta đi gặp người đưa lệnh bài cho ngươi!” Tiêu Thanh Dịch không kiên nhẫn ngắt lời hắn, hung hăng rống lên một tiếng, khiến những binh sĩ có mặt cũng bách tính vậy xem đều sợ giật thót.

Tiểu nhị thấp tha thấp thòm vâng dạ, cuống quýt hướng phía trước dẫn đường. ....

Trong khách điểm, một thiếu niên y phục màu lam cần môi vừa ủy khuất vừa tức giận nhìn nam tử trước mặt. Đối phương thể nhưng lại vẫn như cũ chỉ thong dong ngồi bên cửa sổ, bộ bạch y rộng rãi khoác lỏng lẻo trên người, tựa như tiên nhân chốn thâm sơn.

“Đại ca, ngươi từng đồng ý giúp ta đăng cơ vương vị! Bây giờ lại tính toán ở sau lưng ta lén lút rời đi?!”

“Thành thật mà nói, ta đối với tranh đấu vương thất của Tây Nhung không chút hứng thú, dạng người chịu nhục chịu khổ như Song Cửu, với tài trí của ngươi cũng đâu không lại hắn.” Có lẽ là không thích bên cửa sổ gió lớn, nam tử kéo cổ áo, tiếp tục nói: “Ta bảo ngươi cùng ta trở về Lương đô, thực ra là vì suy nghĩ cho ngươi, bản thân ngươi nên hiểu rõ, Kim Giác từng có thể đưa ngươi tới Lương đô, sau này vì lợi ích, Song Cửu cũng rất có thể sẽ lại làm như vậy.”

Thiếu niên mím môi, im lặng không nói.

Dung mạo hắn chính là tai họa, hắn đương nhiên hiểu rõ. Chính bởi vì như vậy hắn mới càng muốn có được quyền thế. Vốn tưởng rằng gặp được nam tử mưu trí thâm trầm như hắn thì có thể giúp đỡ mình, không ngờ kết quả bản thân lại bị mắc bẫy. Nhớ tới mình vì giúp hắn mà giả dạng thành thương nhân hạ đẳng, rời xa quê hương, thậm chí còn rơi vào tình cảnh đào vong, sắc mặt thiếu niên liền tái mét.

“Ngươi vậy mà lại lật lọng, bất luận thế nào ta cũng sẽ không thả ngươi đi!” Lúc nói hắn đã bước tới trước, kéo cánh tay nam tử, xốc tay áo hắn lên, dự định tháo mảnh vải băng bó tốt vết thương của hắn, lộ ra miệng vết thương bên trong.

Nam tử để mặc hắn, đột nhiên lớn tiếng bật cười: “Ngươi xem, ngươi quả nhiên là không thích hợp làm Tây Nhung vương, nếu như ngươi có tính cách đó, bây giờ hắn là nên một kiếm giết chết ta, hoặc là lại chém trên người ta mấy đao, chỉ có cách đó mới tăng thêm thương tích của ta, xem ra vẫn rất thiện lương rồi!”

Thiếu niên dùng tay, cắn răng trừng mắt nhìn hắn, sắc mặt lúc xanh lúc trắng, nói không được nửa câu phản bác.

Đúng lúc này, cửa phòng sau lưng ‘rầm’ một tiếng bị mở ra, Tiêu Thanh Dịch theo sau tiểu nhị bước vào, đứng ở nơi cửa đảo mắt một vòng, trông thấy nam tử bên cửa sổ thì ngơ ngác trừng to mắt.

Không bao lâu Tần Tôn đã dẫn người ngựa rầm rập lên lầu, từ xa hô to: “Tới rồi, tới rồi, cũng không biết chuyện gì nữa, đâu cần ta dẫn người tới!”

Đợi tới khi chen chúc đến trước mặt Tiêu Thanh Dịch, theo đó lo lắng nhìn vào trong phòng, chỉ thấy một màu lam chói mắt, lập tức nhận ra chính là thiếu niên trước đó từng gặp ở cửa tiệm.

Đến gần cũng nhìn rõ hơn một chút, hắn nhíu mày ngẫm nghĩ trong chốc lát, rồi đột nhiên kinh ngạc chỉ vào thiếu niên nói: “Ta nói sao mà trông quen đến thế, lần trước lúc Tây Nhung vương mời Từ Đô huynh và thế tử đi, hắn cũng có ở đó, không phải là đệ đệ của Kim Giác à, sao lại tới đây....”

Đang nói, bỗng nhiên ngừng lại, tầm mắt hắn rơi trên người đang ngồi cạnh cửa sổ, đôi mắt lập tức tròn tròn. ....

Trong tâm cung đèn đuốc sáng trưng, chúng cung nhân vào vào ra ra.

An Bình đứng trước gương trang điểm, để một ma ma tùy ý chỉ huy cung nữ mặc giá y đỏ thắm cho nàng, bụng đã hơi gồ lên, chúng cung nữ không dám nhìn nhiều, chỉ cẩn thận thận trọng hỏi: “Bệ hạ có thấy hài lòng không?”

“Cũng được.”

Cung nữ thở phào một cái, ma ma bên cạnh liền tranh thủ rón sất khi còn nóng nói: “Đem kiện áo ngoài kia cũng đưa qua cho bệ hạ mặc thử.”

Có cung nữ liền vội vàng cầm một kiện áo ngoài thật dày thật nặng đến, An Bình khoát tay: “Không cần đâu, dù gì bất quá chỉ mấy canh giờ rồi lại phải mặc lên, miễn đi.”

Ma ma ngượng ngùng cười cười: “Dạ.”

Những người có mặt đều lui xuống, An Bình ngồi trước bàn trang điểm, chăm chú nhìn thật cẩn thận người trong gương.

Giá y đỏ thắm tà rộng vẽ phượng, rực rỡ lóa mắt, nàng cuối cùng vẫn là đưa tay cởi ra, y phục liền theo bà vai trượt xuống, rơi trên đất, chỉ còn lại trung y trắng tinh.

Đứng dậy quay trở lại sau án thư, cầm bút viết chiếu lệnh sắc phong hoàng phu.

Chuyện này vốn không nên để nàng tự mình đề bút, nhưng Sùng Đức bệ hạ có lẽ là hi vọng nàng có thể triệt để tạm biệt quá khứ, những việc khác đều an bày sắp xếp ổn thỏa, chỉ có chuyện này, nhất quyết giao cho nàng.

Cửa sổ không đóng, gió xuân thi thoảng lại thổi vào, mang theo một tia ý vị tình nghịch, phảng phất như muốn phá vỡ cảm giác yên ả nơi đây. Ánh nến

trên bàn khe khẽ lay động, khiến hình bóng nàng trên quyền lụa vàng trước mặt uốn éo thành đủ loại hình dạng.

An Bình cầm bút chấm mực, ở trên quyền lụa vàng ngừng lại, một hồi lâu mới hạ bút viết một câu “Phụng thiên thừa vận”.

Thoáng chốc tựa như có một người nữa cũng đang viết gì đấy, nàng ngược mắt nhìn, bóng dáng trắng như tuyết kia ngồi trong doanh trướng, trong cảnh băng tuyết ngập trời, hắt ngời bên chậu than, trên sườn mặt nghiêng khoe miệng khẽ nhếch, cầm bút trên tờ giấy Tuyên Thành múa bút thành văn.

Tiền nhát xích bạch tuyết, tác nhát phiến vân tuyên.

Chấp nhát quản ngọc bút, hội phong hoa chu nhan.

Tạc dạ hữu quan lai kiến, tái ngã nhất thân tương tư,

Sương mẫn đầu, đập lưu niên

Đương tòng kim dạ nguyệt viên, mạc khiêu tư nhân bất quy,

Hồ nhạn minh, phương hoa yết...

Dịch nghĩa đại khái:

Gạt một tác tuyết trắng, trải một phiến giấy Tuyên

Cầm lên bút ngọc, vẽ mây đỏ thanh tao

Đêm qua cố nhân đến, lại một mình tương tư

Sương đầy trên mái tóc, bước qua tháng năm xưa

Hương trăng tròn đêm nay, mong người đừng trở về,

Hồ nhạn kêu, hoa đã tàn...

Nàng khép mắt, rồi lại mở ra, ánh nến vẫn lúc mờ lúc tỏ như trước, chân thật vẫn ở ngay trước mắt.

Chính sự không chút xao nhãng, đã viết được một đoạn. Nàng theo đó viết xuống bên dưới, lúc viết tới tên, lại ngừng lại, một lúc lâu mới hạ bút, chậm chạp viết tên, thuận theo chủ định.

Viên Hi tiến vào hầu hạ, thấy nàng đã viết xong chiếu thư, đoán nàng đã chấp nhận đại hôn sắp tới thì cũng hơi an lòng. Dù sao điều này cũng có nghĩa cuộc sống sau này của nàng có thể dần dần trở lại như lúc ban đầu.

“Ngày mai lúc tuyên chỉ phải bình tĩnh.” An Bình đột nhiên nhắc nhở một câu.

Viên Hi run lên, cho rằng nàng sợ hôn lễ xảy ra sai sót, vội vàng gật đầu vâng dạ.

“Đúng rồi, bệ hạ, các nước Tây vực đều phái người đến chúc mừng, Ngài có muốn gặp qua không?”

An Bình đứng dậy hướng nội điện mà đi: “Không cần, Trẫm muốn nghỉ ngơi.”

“Ồm.....” Viên Hi nhỏ giọng: “Tây Nhung cũng gửi đồ tới.”

An Bình dừng bước: “Đưa tới xem thử.”

Viên Hi xoay người đi ra ngoài, không lâu sau lại trở vào, trong tay cầm một chiếc hộp sơn hoa vẫn đưa tới trước mặt nàng, còn không quên chế nhạo một câu: “Gửi lễ vật nhỏ như vậy, mới nhìn đã thấy chả đáng mấy đồng rồi!”

An Bình chợt bật cười, đưa tay mở hộp: “Kẻ thua trận còn chịu gửi lễ tới là tốt rồi.”

Hộp mở ra, hai người đều sửng sốt, thì ra là một miếng ngọc thạch, chính là miếng ngọc lúc trước An Bình đưa cho.

“Đúng là kiêu ngạo mà, cuối cùng ngay cả cái này cũng trả lại.” An Bình đóng hộp, cười cười: “Tây Nhung đã giao quốc thổ cho Trẫm, đủ rồi.” Dứt lời hướng nội điện mà đi.

Viên Hi nâng chiếc hộp ngó trái nhìn phải, bĩu bĩu môi, từ chối cho ý kiến.

Chuyện quá khứ tóm lại đã qua, bất kể thế nào, vệ sĩ thiếu niên từng khiến hấn ngựa mất kia đã hoàn toàn biến mất khỏi tầm mắt, qua mười mấy hai mươi năm nữa, bất quá sẽ trở thành một nét chấm phá không trọn vẹn lóe qua trong đầu mà thôi.

Đời người chung quy luôn vội vã.

Hắn chạy nhanh ra ngoài, dự định trở về chop mắt một cái, còn mấy canh giờ nữa thì sẽ tới đại hôn, lúc này mới càng vội hơn ấy!

Ngoài hoàng cung, thị vệ gác cổng đang chặn Tiêu Thanh Dịch khuyên giải đủ điều: “Tiêu tướng quân, bây giờ là giờ nào rồi, Ngài muốn vào cung cầu kiến, trừ phi có lệnh bài hoặc thủ dụ của bộ hạ mới được mà.”

Tiêu Thanh Dịch cũng biết quy củ trong cung, nhưng bây giờ không ngăn lại thì sẽ không còn kịp nữa đâu.

“Vây đi, người cho ta vào, có chuyện ta sẽ chịu trách nhiệm, thế nào?”

“Aizza, tướng quân ngài đừng làm khó thuộc hạ mà, ngài cũng không phải không biết ngày mai là ngày gì, bây giờ chính là lúc thủ vệ nghiêm mật nhất mà.” Thị vệ kia chỉ chỉ màn trời đen như mực: “Tướng quân vẫn thử đợi đi nha, ngài xem, còn có mấy canh giờ nữa thì sẽ sáng rồi, lúc đó thuộc hạ lại đi bẩm báo cho ngài, được không?”

Tiêu Thanh Dịch gấp đến cuống lên, thấy hắn một mực từ chối, không thể nhịn nữa phát tay áo bỏ đi: “Người đợi đó! Đừng trách bọn tướng quân không nhắc nhở người, tới lúc đó tự có người tới tìm người tính sổ!”

Thị vệ nhìn nhìn thị vệ bên cạnh, vô tội sờ sờ má: “Thuộc hạ chỉ theo quy định làm việc thôi mà.”

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Đến Rồi, Quân Thần Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 70

Chuyển ngữ: Mic

Canh năm vừa tới, hoàng cung liền tĩnh giấc.

Chúng cung nhân viên đều chuẩn bị, qua lại như thoi, bận nhưng không loạn.

An Bình đã được hầu hạ thức dậy, hai hàng cung nữ cầm y phục trang sức chia thành hai bên chờ sai bảo. Vài cung nhân khác hầu hạ rửa mặt chải đầu, kẻ mặt thoa son, tô điểm dung nhan.

Hì phục đẹp đẽ rực rỡ thêu hoa văn long phượng mặc bên trong, bên ngoài khoác lên lễ phục dày nặng. Sắc đỏ trang nghiêm, cổ áo, cổ tay áo cùng đai lưng đều thêu hoa văn hình rồng đen huyền. Từ vai đến cánh tay thì dùng loại chỉ khác sắc đỏ tươi pha nửa màu đen thêu hoa văn hình phượng. Trong màu đen huyền là sắc đỏ tươi, tượng trưng cho trời xanh, trong sắc đỏ vàng là màu đỏ nhạt, tượng trưng cho đất rộng. Tóc búi cao trên đỉnh đầu, không đội mũ phượng, vẫn là mũ miện đế vương như trước. Toàn thân trang phục như vậy, nhu cương đan xen, có thể thể hiện rõ nét vẻ kiêu mỹ cùng uy phong của vị nữ đế đầu tiên của Đại Lương.

Bận rộn đến khi trời sáng, cuối cùng cũng chuẩn bị xong. An Bình chỉ an tĩnh ngồi đấy, như người ngoài cuộc, chỉ chờ đợi thực hiện nghĩa vụ của mình.

Viên Hi tới bẩm báo nói bách quan đã xếp hàng, Thái thượng hoàng và Thái hậu nương nương cũng đã tới tiền điện, Thái hoàng thái hậu thì muộn một chút mới đến.

An Bình sau khi nghe xong thì chợt hỏi một câu: “Tề đại học sĩ có tới không?”

Viên Hi đương nhiên để ý, gật đầu nói: “Đến rồi.” Nghĩ nghĩ lại bổ sung một câu: “Cũng không có gì khác thường.”

An Bình khoát tay một cái, tỏ ý nàng đã biết.

Vàng dương vừa lên không bao lâu, ngự liễn trong cung phái đến đã tới trước cửa lớn phủ Thái phó.

Trong phủ cũng là cảnh tượng bận rộn, mãi đến lúc này mới xem như hơi trở lại yên ắng. Lưu Tự người mặc hồng y bước ra, kim quan buộc cao, thần thái thê lương lại có chút ngờ ngàng, không có lấy nửa phần vui mừng.

May mà xung quanh đều là phủ đệ nhà quan, người vây xem không nhiều, đáng về hắn như vậy trái lại cũng chưa từng thu hút sự chú ý của người khác.

Lưu Kha tiễn hắn ra cửa phủ, chỉ dặn dò vài câu tượng trưng rồi liền vẫy tay bảo hắn lên xe, giống như không đành lòng nhìn nhiều hơn.

Lưu Kha bái lạy ông, quay người lên xa liễn.

Mãi đến khi xa giá càng đi càng xa, Lưu Kha mới thở dài một tiếng.

Ông biết đời này của con trai đã trở nên cô tịch, gánh chịu áy náy tự trách, vĩnh viễn sống trong lớp vỏ bọc. Điều từng trông đợi nhất, nay đã trở thành gông xiềng.

Lễ nhạc trang trọng tấu vang, mấy trăm cấm quân mở đường. Phố lớn kinh thành chật như nêm cối, chúng bách tính tranh nhau nhìn xem đại điển sắc phong hoàng phụ trăm năm có một này.

Ngự giá phủ lụa vàng dưới sắc đen như thủy triều của cấm quân thị vệ hướng về phía trước từ từ dịch chuyển, tựa như chúng tinh phùng nguyệt. Sa trường theo gió nhẹ bay thì thoáng lại phát lên, lộ ra bóng người mặc áo đỏ ngồi ngay ngắn bên trong, giống như một khối bảo thạch lóa mắt.

Đám đông theo ngự liễn ủa về phía trước, vui mừng có, hiếu kỳ có. Có người hâm mộ, có người khát khao, có người chỉ đứng nhìn.

Đoàn người ở đầu phố rạo rực rộn ràng giống như thủy triều tràn về phía cung thành, thế nhưng cuối phố có người dừng bước không hề tiến lên. Hắc y lãnh diện, tựa như băng tuyết nhiều năm không tan. Cưỡi ngựa ngóng nhìn, ánh mắt thần thờ. Người mặc áo đỏ sau sa trường càng đi càng xa, hóa thành một chấm chu sa trong lòng năng....

Sau khi đội ngũ từ từ tiến vào cung thành thì trở lại yên tĩnh, hết thảy đều ngay ngắn trật tự tiến vào, đến khi phía trước có người cao giọng quát: “Luu Khánh Chi, ngươi xuống đây!”

Đội ngũ bất ngờ dừng lại, Luu Tự vén màn nhìn ra, Tiêu Thanh Dịch từ trên xe ngựa nhảy xuống, tức giận dùng dùi trống mắt nhìn hấn, cách một khoảng xa cũng có thể trông thấy quãng thâm dưới mắt hấn, rõ ràng là ngủ không ngon giấc.

Lễ quan dẫn đầu đội ngũ hiển nhiên nhận ra Tiêu Thanh Dịch, quay đầu hết nhìn Luu Tự rồi lại nhìn hấn, không biết nên phản ứng thế nào.

Luu Tự kỳ quái nói: “Sao vậy?”

Tiêu Thanh Dịch không trả lời, chỉ thoáng nghiêng người, Tần Tôn diu một người chậm rãi từ trên xe ngựa bước xuống, sau khi đứng vững thì nhìn về phía hấn.

Ánh mắt Luu Tự quét tới, giống như bị người ta dùng côn nện vào đầu một cái, nháy mắt hai mắt mở to, ngây người. Sau khi kịp phản ứng thì vội vàng nghiêng nghiêng ngã ngã định xuống xe, mấy lần suýt thì ngã sấp.....

Từ khi An Bình đăng cơ tới nay, đây là lần thứ hai trong cung có buổi lễ long trọng đến thế.

Ngoài chính điện, lụa đỏ trải dài tới tận trước cửa điện. Bách quan chia nhau đứng hai bên bậc thềm, lễ nhạc tấu vang không dứt.

An Bình được cung nhân trái phải diu đỡ đi tới thềm cao, sau lưng trái phải là tám mệnh phụ triều đình đoan trang tú lệ. Ánh dương đập trên châu ngọc rũ trước mắt năng, lấp lánh đưa tỏa ra ánh sáng li ti rực rỡ. Xuyên qua mười hai dải tua ngọc nhìn xuống, xa xa hướng cửa cung, ngự liễn đang đến.

Nàng rũ mắt.

Ngự liễn được kéo bởi tám con tuần mã, chạy qua lụa đỏ trải dài, cách bậc thềm ba bậc thì dừng lại, sa trường khê tung bay, lộ ra một bóng người màu đỏ ngồi ngay ngắn bên trong.

Tề Giản nhanh chóng liếc nhìn một cái rồi lại thu hồi tầm mắt, nhìn chăm chăm mặt gầy. Luu Kha đứng sau ông chỉ cảm thấy vạn phần ngượng ngùng.

Chu Liên Tương đứng trong một hàng ngũ khác, nàng đang nhìn An Bình.

Tề Tôn Chi không trở lại, bệ hạ vì sao phải gả cho người khác? Nàng thật sự nghĩ không thông.

Lâm Dật đứng gần ngự liễn nhất, nhưng không nhìn nhiều, chỉ cẩn thận tỷ mỉ đảo mắt quan sát bách quan có mặt xung quanh, từ đầu chí cuối không hề thấy bóng dáng Tiêu Thanh Dịch và Tần Tôn thì trong lòng thoáng kinh ngạc.

Tiếng nhạc chợt dừng. Viên Hi nâng chiếu thư sắc phong bước xuống bậc thềm, đến bậc cuối cùng thì dừng lại, mở quyển lụa vàng ra cao giọng đọc: “Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết: hữu tử nữ đức, thừa quý bị phượng. Nay nhận chiếu dụ, nhập cung phò chủ. Cầm sắt hòa minh, loan phượng sum vầy. Hoàng thiên hậu thổ, phù hộ Đại Lương ta. Đặc biệt phong Tề....”

Thanh âm đột nhiên ngừng bật, Viên Hi không thể tin nổi tròn tròn mắt, đầu túa mồ hôi lạnh.

Lời An Bình nói đêm qua đột nhiên hiện lên trong đầu, bảo hấn lúc tuyên chiếu thư bình tĩnh, thì ra là vì nguyên nhân này! Nàng vậy mà lại viết tên của Tề Tôn Chi!!!!

Đây đây đây..... bảo hấn tuyên thế nào mới được đây? Theo đó tuyên đọc là sai, không đọc theo thì liệu sau đó có bị hỏi tội kháng chỉ bất tuân không đây?

Hấn bên này do dự tranh đấu, bách quan bên kia đã phát hiện điều bất ổn. Tề Giản đưa mắt nhìn Luu Kha bên cạnh, đổi lại là sự ngượng ngùng của ông.

Đợi đến khi Sùng Đức bệ hạ và Đông Đức bệ hạ ở trong điện đột nhiên nghe thấy bên ngoài không chút tiếng động thì cũng có chút kỳ lạ, lập tức định cho người tới hỏi thăm thì bất ngờ lại nghe An Bình lớn tiếng nói: “Đọc tiếp phía sau đi!” Ngờ khi có vài phần buồn bã khó mà nhận ra.

Viên Hi lau mồ hôi, coi như tránh được một kiếp, bỏ qua tên, tiếp tục tuyên chỉ: “Ban thường tước nhất phẩm thân vương, phong hiệu Thanh Bình Vương, tuế bổng ngân vạn lượng, lộc thước vạn hộ, đất phong hai quận Trường An Lạc Dương, quản hạt kinh thành. Khâm thủ—“

Thị từng hầu hạ bên cạnh xe lập tức vén rèm phía trước, người bên trong sớm đã quỳ gối, tay trái đặt lên tay phải, chậm rãi dập đầu, tay đặt trước gối, đầu phía sau tay, dừng một lúc lâu, hành đại lễ cúi đầu bái lạy.

Viên Hi lại cao giọng hô: “Mời Thanh Bình vương vào yết kiến—“

Thị từng vén rèm lại đi tới bên cạnh vén sa trường, hầu hạ người trong xe bước xuống, không biết vì sao, cánh tay đưa ra lại có chút run rẩy.

An Bình rút cuộc ngược mắt nhìn, vạt áo đỏ từng chút từng chút từ trong xe lộ ra, giày chậm rãi đạp trên đất, người đó đứng cạnh xa liền, ngược mắt nhìn về phía nàng.

Hi phục đỏ rực tựa ráng chiều nơi chân trời, mái tóc người đó đơn giản thả sau vai, cùng với vạt áo tung bay trong gió, phong thái ngời ngời, tựa như bức tranh sơn thủy nồng mực trên dải lụa đỏ. Mà người đó lại là nét bút kinh thái tuyệt thế nhất thế gian này.

Đất trời dường như vào thời khắc ấy đều trở nên tĩnh lặng, hô hấp An Bình trong nháy mắt như ngừng lại, khe khẽ mấp máy môi, nhưng không thốt lên được lấy nửa chữ.

Dáng người cao ráo như bóng tùng thẳng tắp, một tay người đó nhắc vạt áo, một tay thả bên người, bước chân nhẹ nhàng, chậm rãi mà trầm ổn tiến đến gần. Mắt không hề liếc, trên gương mặt hao gầy tái xanh, ánh mắt lại sâu xa tựa biển khơi, khóe miệng còn mang theo ý cười, lạnh nhạt bình thản như lúc đầu.

Chúng quan viên đều kinh hãi sững sốt đến độ không thốt nên lời. Chu Liên Tương lần đầu tiên thất thố đến mức phải lấy tay áo che miệng, lúc cúi đầu, trong mắt thoáng ẩm ướt, khóe miệng thế nhưng lại mỉm cười. Lâm Dật siết tay thề từ Thẩm Thanh Tuệ, khẽ cười, có lẽ là từ trên người người đó hiểu được đạo lý càng phải quý trọng những điều trước mắt. ....

Tề Giản được Chu Hiền Đạt và Lưu Kha ở hai bên chống đỡ mới không ngã đi. Mà người kia quả thực đã xuất hiện như thế, bất ngờ không kịp đề phòng, nhưng lại kiên định không cho phép người khác xem nhẹ, cứ thế đi vào tầm nhìn của họ, khiến tất cả những người có mặt đều cho rằng đây là một giấc mộng.

Mãi đến khi lướt qua, thấy hân hướng về phía mình trao một ánh mắt áy náy, Tề Giản mới coi như khẳng định mình không nhìn nhầm, lập tức trừng mắt lại bắt đầu ươn ướt, khóe miệng không khỏi méo xệch, vừa muốn khóc vừa muốn cười, đành phải cúi đầu nhìn chằm chằm phía trên bàn chân lần nữa, tránh để thất lễ.

Lễ nhạc lại bắt đầu tấu vang, An Bình đẩy cung nhân bên cạnh ra, vén vạt áo từng bước từng bước đi xuống. Giữa đôi bên từng ngăn cách bởi cầu Nại Hà, hiện giờ khoảng cách ấy đang từng bước một rút ngắn lại.

Cuối cùng lúc sắp đến gần, nàng dừng bước, chỉ sợ trước mặt chính là một giấc mộng, một khi tỉnh giấc thì sẽ phải trở lại hiện thực.

Cách bên dưới vài bậc thềm, người đó chậm rãi tiến đến, bên dưới tóc mai bị gió thổi tung, nơi thái dương lộ ra một vết sẹo trắng hình vuông. Bước tới trước mặt nàng thì dừng lại, người đó đưa tay, những vết sẹo trên cánh tay cũng theo đó lộ ra.

Mãi tới lúc này An Bình mới biết đây không phải là mộng, người trong mộng hoàn hảo như lúc đầu, chứ không phải thương thế chẳng chịt.

Nhưng người đó chỉ khe khẽ mỉm cười, thấp giọng nói: “Bệ hạ, ta đã trở về.....”

Từ chi bách hải đều chi vì một câu này mà sống lại, cảm xúc An Bình cuộn cuộn, trên mặt thậm chí không biết nên dùng biểu cảm gì để ngênh đón hân, cuối cùng chỉ cười gật đầu, trong mắt lấp lánh, đặt tay vào lòng bàn tay chàng.

Nàng thậm chí hoàn toàn không muốn hỏi chàng vì sao có thể xuất hiện. Bàn tay được hân nắm giữ, tràn đầy xúc cảm ấm áp, chàng vào thời khắc này là chân thực, cho dù người đầy thương tích, nhưng cuối cùng đã bình an đứng bên cạnh nàng.

Chàng cũng không hỏi vì sao nàng lại đột nhiên gả cho người khác. Chiến trận và sát phạt trong quá khứ tựa như một giấc mộng, sống chết đều là việc khó mà đảo ngược, mà họ, cho dù hiện giờ đứng trên đỉnh cao của thiên hạ này, nhưng cũng chỉ là một đôi nam nữ yêu nhau giữa chúng sinh, cũng sẽ vì sinh ly tử biệt mà tan như dao cắt, cũng sẽ vì sau kiếp nạn được trùng phùng mà cảm thấy may mắn quý trọng.

An Bình trong lòng áy náy, lại lật tay siết chặt tay chàng.

Thứ lỗi cho ta đã trở lại kinh thành trước, thứ lỗi cho ta giá y chờ gả, thứ lỗi cho ta dùng cách này bức chàng tự mình khôn đón mà xuất hiện. ....

Nàng là đế vương, chung quy phải chú ý tới thể diện hoàng thất, bảo vệ uy nghiêm của bản thân. Nhưng nàng cũng là Tiêu An Bình, không tin nhiệm bất kỳ ai, mọi việc đều âm thầm bố trí lên kế hoạch, đem mọi việc che giấu dưới lớp vỏ bình thản. Hiện giờ buông tay, đánh cược cùng ông trời, chỉ để cược hân sẽ tận hết sức lực mà trở lại.

Vốn đã sắp nhận thua cho dừng đại lễ này, nhưng cuối cùng nàng đã thắng.

Chàng lại trở về bên cạnh nàng.

Từ trước đến giờ, cảm xúc trong lòng đều phải đặt bên dưới vẻ ngoài bình thản đã trở thành thói quen khó mà thay đổi. Lúc trước lòng đầy đau đớn, nàng cũng chưa từng chảy một giọt nước mắt, thậm chí đến hiện giờ trong mắt cũng chỉ hơi ươn ướt, lệ chưa từng ngưng tụ, chỉ hóa thành nụ cười.

Bạc thêm dưới chân vẫn giống như khi nhỏ đã từng bước đi rất nhiều năm về trước, sau này cũng sẽ như vậy. Bỏ đi những hi vọng ái ố, đây chính là một loại cố chấp, mặc cho sau này hồng trần dọc ngang, cảnh xuân tươi đẹp trôi qua.

Tổ khúc Chu lễ xa xưa koong koong vang lên, hai người cùng nắm tay nhau bước lên trên, trước cung điện nguy nga sừng sững, trên thêm cao, lưu lại hai bóng người đỏ tươi sống vai, vạt áo trải dài trên đất, thiên hạ có một không hai.

Bất kể trong lòng có bao nhiêu tâm tình cuộn cuộn, trên mặt hoàng đế bệ hạ ngoại trừ khẽ cười, còn thì vẫn bình tĩnh như thường. Trong tiếng chuông róc rất ngân nga, khi thể nghiệm, uy nghiêm áp đảo, không gì có thể ảnh hưởng. Người bên cạnh sống vai cùng đi với nàng, đôi bên thỉnh thoảng trao nhau ánh mắt, bàn tay siết chặt cũng chưa từng buông ra.

Bách quan cung kính cúi lạy, đại hôn của hoàng đế Lương quốc đến tận bây giờ mới xem như chính thức bắt đầu.

Từ nay về sau giang sơn tươi đẹp, cả đời vinh quang, sánh vai nhau đến bạc đầu...

Bên ngoài cung thành, Tiêu Thanh Dịch trong con rồng giận của Tần Tôn coi ngoại sam của hắc khoát lên mình Luru Tự, thuận thế vỗ vai hắc nói: “Đề an ủi người, ta quyết định mời người uống rượu.”

Luru Tự nghe thấy bên trong vang lên tiếng lễ nhạc du dương, chợt vui vẻ cười thành tiếng, áy náy tích tụ trong lòng lâu nay đã theo tiếng cười mà trở nên thoải mái: “Được! Đi uống rượu, hôm nay phải ăn mừng long trọng một phen mới được!”

Mấy người xoay người định đi, chợt trông thấy không xa có một người ngồi trên ngựa nhìn về phía này, ánh mắt trực tiếp rơi trên người Luru Tự, vẻ mặt mang theo vài phần ngạc nhiên, lại có vài phần thương tiếc, nhưng nhiều nhất lại là cảm giác thư thái.

Luru Tự thoáng sững sờ, kế đó lại bật cười, tựa như ánh dương rực rỡ lộ rạng từ trong mây mù: “Quận chúa nếu không ngại, chi bằng cùng đi đi.”

.....

Đại lễ kết thúc, nến đỏ cháy cao, nội điện trở lại yên tĩnh, trước giường hai bóng người tựa sát vào nhau.

Trước đó không gặp, đôi bên đều có thiên ngôn vạn ngữ muốn nói, nhưng thật sự tới thời khắc này thì lại hóa thành sự lặng lẽ.

Mãi đến khi Tề Tôn Chi nhện không được khẽ bật cười, mới xem như phá vỡ bầu không khí trầm lắng.

“Bệ hạ cố ý viết tên vi thần trên chiếu thư sao? Chưa từng nghĩ rằng tình cảm bệ hạ đối với vi thần lại sâu nặng đến thế, thật sự chết cũng đáng giá.”

An Bình dường như theo bản năng định đáp lễ lại, nhưng nghe thấy từ ‘chết’ kia, cuối cùng chỉ thành thật gật đầu, quay đầu chăm chú nhìn đôi mắt hắc, nhẹ giọng nói: “Nếu không có biến cố này, Trẫm đối với chàng có lẽ vẫn sẽ hứa hẹn đến bạc đầu giai lão, mà bây giờ trải qua biệt ly, mới biết thiếp và chàng đã là tử sinh khế khoát!”

1 Cùng sống cùng chết

Tề Tôn Chi kinh ngạc nhìn nàng, ánh mắt đập dềnh, cuối cùng hóa thành ý cười, mở cánh tay ôm siết lấy nàng, kế đó nụ hôn như mưa liên rơi xuống.

Tương tư nồng đậm hóa thành thâm tình nóng bỏng, đến khi đôi bên đều thở dốc, An Bình mới cười đầy hắc ra, cảm tay hắc xoa lên bụng nàng.

Đôi đồng tử rung động lòng người áy náy lên tầng tầng kinh ngạc, kế đó là hoan hỉ ngập trời...

Bài ca dao đẹp nhất không gì ngoài ‘tử sinh khế khoát, dữ tử thành thuyết’; hứa hẹn đẹp nhất bất quá cũng chỉ là ‘chấp tử chi thủ, dữ tử giai lão’. Hiện giờ bài hát ấy đang vang vọng trên đế cung pháo hoa rực rỡ, phảng phất như đã nghìn vạn năm rất lâu rồi.

Hứa cùng người một đời thâm tình, an ủi ta mấy kiếp trông gác.

Chợt quay đầu, cây mơ đã chín, thương hải hóa tang điền. Nhưng người ấy vẫn luôn ở đây, có lẽ thi thoảng sẽ im hơi lặng tiếng, nhưng chưa bao giờ rời xa.....

*****

CHÍNH VĂN HOÀN

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Đến Rồi, Quân Thần Cẩn Thận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 71: Phiên ngoại Song Cửu

Chuyển ngữ: Mic

Trước năm mười bốn tuổi, tháng ngày của ta trải qua vô cùng thoải mái.

Mẫu thân ta là người Hán, nói một cách chính xác thì là tù binh của phụ vương ta, nhưng điều này cũng không ảnh hưởng gì đến sự yêu thương của phụ vương đối với bà, cộng thêm ta khôn khéo hiểu chuyện, nên ông đối với mẫu tử chúng ta vẫn luôn một mực sủng ái có thừa.

Ta từ bé học văn luyện võ đều có thiên phú, phụ vương từng ở trước mặt mọi người thẳng thắn nói ta giống người nhất, hiển nhiên có thể thành đại tài. Nhưng người lớn lên trong lộ mật như ta không biết lòng người hiểm ác, đến nỗi sau khi phụ vương qua đời, đại ca Kim Giác đem mẫu thân đang sống sờ sờ của ta chém chết, ta mới hiểu quá khứ chẳng qua chỉ là một giấc mộng phù du.

Ta được Dư Ký, tâm phúc của phụ vương hộ tống chạy trốn tới Lương quốc, cửu tử nhất sinh.

Hôm ấy tới nơi vừa đúng dịp tiết trùng cửu, thuở bé thường nghe mẫu thân nhắc đến, hiện giờ bà đã chẳng còn bên cạnh ta nữa.

Để vứt bỏ quá khứ, ta dứt khoát bỏ tên Tây Nhung, đổi thành Song Cửu, ẩn mình chốn phố thị.

Võ công của Dư Ký hộ tống ta tới Lương quốc cực giỏi, hẳn dẫn ta đến Lương đô, luôn tìm cơ hội xin sự trợ giúp của Lương thất. Hiện giờ bên trong Tây Nhung bởi vì tranh giành vương vị, mấy huynh đệ tàn sát lẫn nhau, đúng là dịp tốt.

Tiếc là hoàng cung Lương quốc xa xôi, không quen không biết, vốn chẳng cách nào gặp được Lương đế. Chúng ta lại không yên tâm giao việc này cho người khác, vạn nhất bị Kim Giác phát hiện hành tung, ắt hẳn sẽ gặp phải truy binh.

Chính lúc này, chúng ta tình cờ kết giao với Triệu vương Tiêu Linh.

Dưới sự sắp xếp của hắn, ta cùng Dư Ký đều vào quân doanh, sau hai năm thì được tuyển vào Cẩm Vệ quân.

Mặc dù chỉ hai năm, nhưng ta lại cảm thấy như đã trải qua rất lâu rồi. Trong suốt thời gian đó có biết bao nhiêu rèn giũa, biết bao nhiêu gian khổ chẳng cần nhiều lời, hiện giờ nhắc lại, đây chỉ là một việc đã từng trôi qua mà thôi.

Danh hào của An Bình điện hạ ta sớm đã nghe thấy, tiếng tăm phong lưu của nàng ở kinh thành cũng chẳng phải ngày một ngày hai.

Yến hội ngày xuân hôm đó ở Triệu vương phủ, nàng hào hứng vô cùng, bất ngờ đi tới. Lúc ấy ta vừa mới vào cẩm vệ quân không lâu, sao có thể có tư cách đi bảo vệ nàng? Quân gia Triệu vương phủ trao cho ta phong thư, ta liền thuận thể cũng lẫn vào Triệu vương phủ, nhân cơ hội tiếp cận nàng, quả nhiên thu hút sự chú ý của nàng.

Sau đó Triệu vương tận dụng quen biết bố trí ta vào cẩm vệ quân trong cung, lại đặc biệt vạch ra kế hoạch hành thích nàng, ta thừa cơ xuất hiện, cuối cùng thuận lợi ở bên cạnh nàng.

Lúc đó Kim Giác đã thuận lợi đăng cơ vương vị, sự độc ác tàn nhẫn của hắn quả nhiên có hiệu quả.

Triệu vương từ sớm đã có giao ước với ta, giả vờ cùng Kim Giác hợp tác, đổi lấy sự tin tưởng của hắn, đợi một ngày ta giành lại vương vị, tất sẽ dùng binh lực cả nước vì sự nghiệp đăng cơ hoàng vị mà mở đường. Đồi bên giấy trắng mực đen, giao ước có hiệu lực. Vì thế hắn rất nhanh liền đem tin về nơi ở của phu thê Sùng Đức bệ hạ tại Thanh Hải tiết lộ cho Kim Giác.

Kê kia hiển nhiên mừng rỡ, mau chóng chỉ huy binh lính tới đó, hi vọng bắt nhị vị bệ hạ uy hiếp An Bình đang là Giám quốc. Tiếc rằng quỷ kế bị nhìn thấu, binh lực tổn thất nặng nề....

Kế hoạch mặc dù bị phá hỏng, nhưng đối với sự thảm bại của Kim Giác ta vô cùng sáng khoái. Cùng lúc đó, ta đối với An Bình cũng càng tán thưởng, nữ tử này quả thực là nhân trung long phượng, nếu có thể cùng ta sát cánh, cùng trị thiên hạ.....

Ta từng nghĩ như vậy rất nhiều lần...

Cho tới nay, ta vẫn cho rằng dung mạo bản thân khiến mình thuận lợi được giữ lại bên cạnh nàng.

Lúc bị Thục vương đâm bị thương ở Tề phủ, còn tưởng nét mặt lo lắng đó của nàng là vì thật lòng có ý với ta. Thậm chí lúc nàng cho ta miếng ngọc thạch, ta hãy còn ôm ấp tâm tư mơ mộng. Tiếc là, trên chiến trường, lúc nàng thẳng thừng vạch trần ta, ta mới biết nàng vẫn luôn nghi ngờ ta, tất cả mọi thứ trước đây chẳng qua chỉ là diễn kịch.

Có trách chỉ trách ta ý chí không đủ kiên định, từng cái nhăn mày từng nụ cười của nàng, tiêu sái tự nhiên, một ánh mắt vô tâm thôi cũng đã khiến ta cả

đời trầm luân.

Kim Giác cầu hôn An Bình, ai cũng có thể thấy đó là kế hoãn binh, ta đương nhiên phải phá hỏng chuyện của hắn. Cùng Tây Nhung liên hôn không tồi, nhưng chỉ có thể là cùng với ta. Ta thậm chí còn lên kế hoạch chu toàn, một khi gạo nấu thành cơm thì liền chủ động thẳng thắn tiết lộ thân phận với An Bình. Sau đó nàng cùng ta liên thủ, cùng đập son hà, Triệu Vương Kim Giác gì chứ, hết thầy đều cắt hết sang một bên đi!

Nhưng đêm đó, nàng bảo ta rời đi, nhất quyết triệu Tề Tôn Chi.

Mãi tới lúc đó, ta mới chú đến người này, rất rõ ràng, hắn sớm đã để mắt tới ta.

Rất nhiều năm sau ta vẫn nhìn không được mà suy nghĩ, ta lúc ấy hẳn còn quá non nớt, luận tâm cơ luận mưu trí đều chẳng cách nào sánh được với An Bình từ nhỏ đã lăn lộn trong cung cùng với Tề Tôn Chi. Cả hai đều trải qua biết bao kẻ mưu mô toan tính, mà trong cuộc đời ta, kẻ địch ngoại trừ Kim Giác, dường như chỉ còn lại mình ta.

Ta bắt đầu thăm dò Tề Tôn Chi, ý đồ khiến hắn ở trước mặt An Bình lộ đuôi hồ ly. Nhưng hắn quả thật quá đổi gian xảo, thà bị thương cũng quyết che giấu thực lực.

Sau đó ngay cả Dư Kỳ cũng bị kinh động, có một đêm hắn tới tìm ta, châm chọc khiêu khích ta. Ta đương nhiên hiểu hắn hi vọng sớm tỉnh táo lại, nhưng ta lại lấy thân phận ra uy hiếp hắn.

Có lẽ là không muốn thừa nhận phương pháp của mình không thuần thực, khi ấy ta quả thực bởi vì An Bình mà đổ kị với Tề Tôn Chi. ...

Sự đổ kị mãi đến khi tới chiến trường biên quan mới càng đặc biệt rõ rệt.

Vô số lần trông thấy hắn từ trong nội trướng An Bình bước ra, vô số lần trông thấy hai người cùng bàn cùng mâm, cũng vô số lần nghe thấy những lời ngọt ngào đường mật giữa hai người. ...

Không muốn thừa nhận, nhưng đích thực người An Bình quan tâm chính là hắn. Ngọc thạch cất giấu trong ngực trở thành dấu hiệu sỉ nhục, ta rốt cuộc là kẻ có cũng được mà không có cũng chẳng sao.

Thời khắc bị An Bình vạch trần trên chiến trường, lòng ta tựa như tro tàn, lòng tràn đầy hoảng sợ, không phải vì thân phận bị lộ mà là vì dự đoán Dư Kỳ đang ở kinh thành sẽ có kết cuộc thế nào, càng bởi vì ta sắp tới sẽ đứng ở phía đối lập với An Bình, từ nay về sau sẽ không có cách nào đi bên cạnh nàng. ....

Trước đây trời xanh phụ ta rất nhiều, bây giờ ngay cả một tia hi vọng cuối cùng cũng bị bóp chết. Vì thế lúc Tề Tôn Chi đuổi theo ta đến Tháp Tháp thành, ta đã hạ quyết tâm, phải khiến hắn nếm trải mùi vị này.

Nữ tử như An Bình, nếu ta không có được, kẻ khác cũng đừng hòng!

Ta cố ý nhân lúc gió tuyết lớn bất ngờ tập kích, cũng không dẫn theo bao nhiêu nhân mã, bởi ta biết vết thương trước đó của Tề Tôn Chi vẫn chưa khỏi, hiện giờ có thể chỉ huy chỉ có mình Lưu Tự. Ta cố ý kéo hắn về phía thành ma quỷ, Tề Tôn Chi quả nhiên chạy tới, đúng là huynh đệ tình thâm có khác.

Đã vậy thì không còn gì tốt hơn, ta cùng Ô Đồ hai chọi một, còn sợ không bắt được hắn?

Tề Tôn Chi đích thực không còn khí lực chống đỡ, trong cảnh thời tiết tuyết lớn như vậy, chỉ có người Tây Nhung bọn ta đã quen với giá lạnh mới có thể di chuyển tự nhiên, một kẻ ngồi trên xe lăn suốt bao năm như hắn, võ nghệ có tốt, nhưng thể lực cũng chẳng cách nào bì kịp.

Cuối cùng lúc bị ta bắt giữ, vậy mà hắn còn để lại một câu cho An Bình: “Nói với nàng. ...giống như trước đây, đi trước đi.”

Ta cười lạnh, không chút do dự lôi hắn vào thành.

Hắn vốn cho rằng ta sẽ giết hắn, nhưng hắn lầm rồi. Mạng của Dư Kỳ, mạng của Nhã Vân, ta đều ghi nợ trên người hắn, hắn chỉ chết một lần, liệu có thể giải tỏa nỗi hận trong lòng ta?

Ta để lại trên người hắn vô số vết thương lớn nhỏ, thậm chí còn rạch bên thái dương hắn, giống như khắc chữ đối với tù nhân, đó chính là một loại sỉ nhục.

Hôm ấy ta cầm kiếm chỉ vào đầu gối hắn uy hiếp, cười lạnh: “Người lúc trước chẳng phải vẫn luôn giả bộ què quặt sao? Chi bằng Cô vương thành toàn cho người.”

Vốn tưởng hắn sẽ sợ hãi, ai ngờ hắn nghe thế thì cũng cười, dường như cực kỳ đắc ý: “Lo lắng ta chạy trốn thì cứ nói thẳng, hà có gì phải mượn cớ vụng về như vậy? Lại nói, An Bình chính bởi vì cái chân què này của ta mới vẫn luôn đối với ta nhớ nhung không quên, người làm như vậy, đúng là thành toàn cho ta rồi.”

Ta hận đến nghiêng răng nghiêng lợi. Hắn tưởng ta rất ngốc sao? Cho dù là thành toàn cho hắn, cũng đừng mơ trốn đi!

Kiểm trong tay cuối cùng đâm vào ngực hắn, thấy hắn toàn thân loang lỗ máu, ta mới miễn nguyện rời đi: “Cho dù chừa lại chân cho người, người cũng đừng mong chạy thoát, đừng đánh giá cao mình quá!”

Trước khi sắp băng qua Kỳ Liên sơn, ta cố tình ngày ngày đều cho người tới trước mặt hấn thông báo tin An Bình đang tìm hấn, chính là muốn hấn cảm nhận được nỗi thống khổ lòng nóng như lửa đốt mà không cách nào rời đi. Lúc nghe thấy An Bình vì hấn mà phát mười lăm vạn binh phá sập thành ma quỷ, ta nhin không được đâm một kiếm vào ngực trái hấn, sâu đến mấy tấc, thiếu chút nữa thì chạm đến tim.

Mặt hấn trắng bệch, cái gì cũng không nói, chỉ cười lạnh một tiếng rồi ngất đi.

Ta hận nhất chính là dáng vẻ này của hấn, bất kể lúc nào cũng ung dung thản nhiên, hấn dựa vào cái gì?!

Nhưng lần này, ta biết hấn đã sắp chống đỡ không nổi nữa rồi.

Ta vốn cho rằng gãy vỡ hấn đến chết mới thôi, nhưng sau đó nghĩ tới tương lai của Tây Nhung thì lại quyết định giữ hấn lại làm điều kiện trao đổi với An Bình, nhưng ta vạn vạn lần cũng không ngờ tới hấn lại xảo quyết như vậy, sớm đã dụ dỗ đệ đệ Kim Vĩ cùng cha khác mẹ với ta. Ngay lúc hấn thoi thóp hấp hối, người đã cứu hấn rồi đi lại chính là vị đệ đệ này của ta.

Kim Vĩ diện mạo tuấn mỹ, không biết đã được biết bao nhiêu thiếu nữ Vương tộc Tây Nhung nhớ nhung, thậm chí Kim Giác còn từng định đem hấn tặng cho An Bình. Bây giờ vì tương lai của Tây Nhung, ta cũng có suy nghĩ dùng hấn liên hôn với quốc gia Tây vực nào đó, nhưng còn chưa đề xuất thì hấn đã dẫn theo Tề Tôn Chi chạy trốn rồi.

Mẫu thân của Kim Vĩ lúc sinh tiền là quý tộc Tây Nhung, rất có địa vị, con người hấn mặc dù yếu đuối, nhưng quyền thế trong tay cũng không nhỏ. Cộng thêm ta vừa mới đăng cơ, căn cơ chưa vững, hấn đi như vậy, ta thậm chí sau mấy canh giờ mới nhận được tin.

Ta phần nộ vô cùng, vừa ổn định nội cục, vừa quyết định đích thân đến Lương đô cầu hòa, thuận tiện truy bắt Tề Tôn Chi.

Có lẽ Tề Tôn Chi quá am hiểu việc che giấu, ta suốt cả đoạn đường tới Lương đô cũng chưa từng tìm được tung tích đoàn người của hấn.

Sau đại chiến giữa Lương quốc cùng Tây Nhung, bách tính Lương quốc đối với Tây Nhung vạn phần căm thù, thậm chí ngay cả dịch quán cũng không để tiếp đãi. Ta cùng một thủ hạ ngồi trước quán trà phơi gió hồi lâu mới quyết định tìm một khách điểm trọ lại, sau đó lại tìm cách trình quốc thư.

Trong trà quán có người đang kể kỳ văn di sự, ta nghe thấy chính là chuyện của mình. Trong câu chuyện, An Bình cùng với ta là một đôi sống chết không rời, thậm chí nàng phải mười lăm vạn binh phá sập thành ma quỷ cũng là vì ta.....

Ta nhin không được mà nghĩ, nếu chuyện này là thật thì tốt biết bao.

Đáng tiếc kết cuộc cuối cùng là, nàng ngay cả cơ hội gặp ta một lần cũng không cho. Ta gần như tiêu hết lộ phí mới đưa được quốc thư, nhưng chỉ một câu nói trả lại Tề Tôn Chi của nàng, nếu không miễn bàn, liền triệt để đoạn tuyệt quá khứ.

Nhiều lời vô ích, ta đề bút viết thư cho nàng, rốt cuộc vẫn xôi hỏng bỏng không quay về Tây Nhung, hoàn toàn rút khỏi Kỳ Liên sơn, hứng chịu giá rét lạnh lẽo....

Nhưng trong thư ta cũng rất rõ ràng chặt đứt tưởng niệm của nàng, ta nói: “Tề Tôn Chi đã chết, đừng nhớ.”

Đừng nhớ, là nói với nàng, cũng là nói với ta.

Nhưng ta không ngờ, nhanh như vậy đã truyền tới tin nàng đại hôn, nàng không phải vẫn luôn nhớ mãi không quên Tề Tôn Chi hay sao? Vì sao ta vừa nói hấn đã chết thì nàng liền nhanh chóng gả cho kẻ khác?

Ta phái người nghe ngóng, người nàng sắp gả là Lưu Tự.

Ta chỉ cảm thấy buồn cười, thật không biết xấu hổ, Tề Tôn Chi cứu hấn, hấn trái lại sắp cưới người Tề Tôn Chi yêu thương. Nếu Tề Tôn Chi còn toàn mạng trở lại Lương đô, không biết sẽ nghĩ gì?

Nghĩ tới đây, tâm tình ta lại trở nên rất tốt, thậm chí không định truy cứu chuyện Tề Tôn Chi bỏ trốn nữa, nghĩ tới tình cảnh ba người đó cuối cùng gặp nhau, đích thực là một loại cảm giác mọi thứ đổ sụp. Sau đó ta tìm ra khối ngọc thạch kia, cho người gửi tới làm lễ vật tặng An Bình.

Ta không muốn lưu lại bất kỳ đồ vật nào có liên quan đến nàng bên cạnh, có như thế ta mới có thể thật sự quên nàng....

Gió tuyết bên ngoài Kỳ Liên sơn lạnh thấu tim, bầu trời xám xịt tường chừng như chưa bao giờ trong xanh. Đất đai cằn cỗi, ta phải nỗ lực nuôi sống con dân của ta, nỗ lực phát triển quân đội của ta, chờ đợi lần giáp mặt trên chiến trường oai hùng sau này.

Ta quần người trong chiếc áo khoác dày, đạp lên tuyết đọng dưới chân núi mà đi. Từng bước từng bước thật chậm rãi, cơ thể tận lực giữ thẳng, tai nghe bốn phía, mắt nhìn tám hướng, dáng vẻ giống như lúc ở Lương cung hộ vệ người ấy.

Sau này nghìn năm vạn năm, thương hải tang điền, ta cũng vĩnh viễn sẽ giữ tư thái như vậy, bất luận nàng còn nhớ hay không, bất luận ta liệu đã quên nàng hay chưa

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Đến Rồi, Quân Thần Cẩn Thận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 72: Phiên ngoại Lưu Tự và Chiêu Ninh (Thượng)

Chuyển ngữ: Mic

Mùa thu, Sùng An năm đầu tiên.

Chiêu Ninh (1)

Ta nhớ hôm đó là tiết trùng cửu, ta cùng người kia hẹn nhau đi leo núi. Giang Nam lắm đồi, nhưng núi cao không nhiều, chỉ có ngọn Đông Sơn ở gần thành Kim Lăng được coi là núi, chúng ta liền hẹn gặp nhau ở đó.

Hôm ấy ta cũng không biết vì sao lại rất cao hứng, còn tới mấy canh giờ nữa mới tới giờ hẹn thì đã ra cửa. Tiếc là mẫu thân trách ta trang phục không thích hợp, lại kéo ta trở về phòng trang điểm ăn mặc, vì vậy mới mất thời gian hết một lúc.

Ta cũng biết tâm tư của người, đã ở tuổi này rồi, sớm cùng người ấy ước hẹn rồi tiến hành hôn sự, như vậy cũng có thể giải quyết lo lắng trong lòng người và phụ vương.

Bản thân ta thì không có gì, mặc dù cảm tình với người ấy không nói là quá sâu nặng, nhưng nói ra thì người ấy đối với ta cũng rất tốt, cứ thế quyết định cũng không hẳn là không thể....

Áo váy hình hoa mẫu đơn ở mặt trên, thoa cài khảm ngọc nam vàng, ta lần đầu tiên trang điểm kỹ càng như vậy, đứng trước kiếng ngượng ngùng hồi lâu mới đành thu hết can đảm ra cửa. Cũng không biết người ấy có thấy kỳ quặc, trước đây người ấy từng nói thích đáng về thường nhật của ta.

Bởi vì đường núi khó đi, ta vẫn cười ngựa như trước, có điều bởi vì trang phục vướng víu, tốc độ so với lúc trước cũng chậm hơn rất nhiều.

Xa xa, còn chưa tới chân núi Đông Sơn, có một cỗ xe ngựa dừng giữa đường, chặn lối đi của ta. Ta đành xuống ngựa, nhìn thử phía trước, thế nhưng lại không thấy xa phu.

Kỳ lạ, lẽ nào không có người?

Con đường này không rộng, bởi vì bị xe ngựa chắn đường nên ngựa của ta không thể đi qua. Đang lúc do dự liệu có nên dứt khoát đi bộ hay không thì chợt nghe thấy bên trong xe ngựa truyền ra động tĩnh kỳ lạ, lập tức lại dừng bước chân.

Đó là tiếng của một nữ tử, oanh oanh yến yến tựa như nước nở nghẹn ngào, ta có chút kinh ngạc, đoán chừng chẳng lẽ xảy ra chuyện gì, vừa định tiến lên trước xem thử, tay còn chưa chạm màn xe thì chợt nghe thấy bên trong truyền tới giọng nói của nam tử, tức thì như bị sét đánh.

Hắn ở bên trong vui đùa nói: “Không hổ là hoa khôi tuyệt thế thiên hạ, yêu mị như vậy, thật khiến bọn công tử đây không kìm chế được....”

Nữ tử thờ dốc trả lời, thanh âm nũng nịu tựa mặt đường: “Gia thích là được, có điều thiếp thật sự phải đi rồi, trước mặt không xa chính là Đông Sơn, nếu bị Quận chúa phát hiện, còn không diệt trừ thiếp sao.”

“Hừm~~ sợ cái gì? Nếu không phải cha ta hi vọng nương nhờ chút uy danh của Nhiếp chính vương, ta mới lười để ý đến nàng ta, cả ngày từ sáng tới tối mặt mày lạnh tanh như người chết, nhìn là thấy xui xẻo, không được như nàng, ha ha....”

Hắn dường như lại tiếp tục trêu đùa nữ tử đó, khiến nàng ta cười rộ lên, nhưng lại tựa như có một loạt đinh nhọn xuyên qua màn trướng dày nặng đâm vào người ta, đau nhức tựa xuyên tim khoét cốt.

Chả trách không có xa phu, là bị hắn đuổi đi rồi. Xem tình hình thế này, đúng là từ kỹ viện ra, cuống quýt đi tới nơi hẹn ước.

Trước đây nghe ca ca nói hắn phẩm hạnh không đứng đắn, nhưng phụ vương phái người đi điều tra thì hắn lại bày ra biểu hiện quy quy củ củ, chưa từng có hành vi trái với lễ thường, không ngờ hôm nay ta đến sớm mấy canh giờ liền bắt gặp một màn này....

Ta quên cả cử động, chỉ đứng sững bên ngoài xe ngựa, bên trong xe ướt át kiều diễm, nam tử kia từng có liên quan với ta, nhưng giờ này khắc này cũng không ngừng nói những lời khiến ta không thể chịu nổi: “Nếu nàng ta không phải quận chúa, với tính cách ngọt ngào như vậy, ta vốn đã chẳng thêm liếc nàng ta lấy một cái....”

Thì ra ta có thể nắm giữ được trong tay chẳng qua là vì thân phận quận chúa này, lúc trước cái mà hắn nói là thích ta, đều chỉ là đóng kịch giả vờ mà thôi.

Lòng ta đột nhiên dâng lên lửa giận, lấy trường tiên từ trong tay áo, vụt một cái xé rách màn xe. Có lẽ do ta thay đổi cách ăn mặc, hai người quần áo không chỉnh tề bên trong xe nhất thời trông thấy ta còn chưa kịp hoàn hồn, một lúc sau người kia mới hoảng hốt khoác áo dập đầu cúi lạy ta, luôn miệng nói nữ tử bên cạnh mê hoặc hắn. Thiếu nữ bên cạnh sớm đã sợ đến khóc không thành tiếng, chỉ dám rúc vào một góc, nửa chữ cũng không thốt nên lời.

“Người cút đi cho ta!”

Trong lòng ta có bao lời phẫn nộ muốn nói, nhưng đến một bước này, thế nhưng chỉ là một câu ấy.

Cút, biến mất khỏi mắt ta, vĩnh viễn cũng đừng bao giờ xuất hiện nữa....

Chiều Ninh (2)

Vốn cho rằng chuyện này cứ thế trôi qua, nhưng không ngờ đêm đó hắn lại chạy tới nhà ta, cùng với phụ thân hắn quỳ trước mặt ta, nước mắt nước mũi ròng ròng xin ta tha thứ cho hắn.

Tĩnh tĩnh phụ vương bọn họ hiểu rõ, không đánh kinh động đến người, chỉ một mực cầu xin ta. Đúng dịp tiết khánh, phụ mẫu đã tay nắm tay ra ngoài, ca ca lại đang ở kinh thành, trong nhà ngoại trừ gia nhân thì chỉ có mình ta làm chủ. Ta cũng không muốn kinh động để bị phụ mẫu biết được, từ đó khiến hai người tức giận tổn hại đến thân thể, liền muốn nhanh chóng đuổi bọn họ rời đi. Tiếc là phụ tử nhà này quả thật bám dai như đĩa, nói thế nào cũng không đi.

Trong lòng ta tức giận vô cùng, sai người đuổi họ, còn mình thì ở trong thư phòng đi tới đi lui, cuối cùng liền muốn tìm một nơi nào đó dựng ra ngoài một chút, tránh mấy chuyện phiền phức này.

Lúc đó ta chỉ muốn đi đến một nơi xa xôi, xem một lượt, ngón tay liền dừng lại ở địa giới Tây vực. Đang định tiếp tục nghiên cứu thì chợt có hạ nhân đến bẩm báo đôi phụ tử kia lại bắt đầu quỳ trước cửa không chịu đi, liền tục muốn xin ta tha tội.

Ta trong cơn phẫn nộ, nhanh chóng bước ra cửa lớn, nói với kẻ đó: “Nếu người không đi, thì đừng trách ta cho người bẩm báo lên triều đình, xin bệ hạ làm chủ!”

Kẻ đó nghe ta đem thân phận hoàng gia ra mà nói thì càng hoảng loạn, phụ thân hắn cũng ở bên ngoác mồm mắng chửi, mắng xong rồi liền quay sang cười lạnh với ta, ta thấy mà tâm phiền ý loạn.

Nói cho cùng, đơn giản là sợ chuyện này ảnh hưởng đến tiền đồ của bọn họ mà thôi!

Hắn thấy ta kiên quyết liền quỳ gối bò tới trước, ôm lấy chân ta gào khóc: “Quận chúa tha tội, quả thật là do kỹ nữ kia quyến rũ ta, người phải tin ta thật lòng với người...”

Trước đây nhìn hắn dù thế nào cũng thấy tốt đẹp, nhưng bộ dạng hiện giờ chỉ khiến ta chán ghét vô cùng.

Ta sống hai mươi mấy năm, phụ mẫu yêu thương, huynh trưởng săn sóc, gia đình hòa thuận đương nhiên không cần phải nói. Chưa bao giờ gặp qua kẻ đáng ghê tởm như vậy, hiển nhiên cảm thấy không thể tha thứ. Hiện giờ chỉ muốn cố gắng thoát khỏi hắn, đừng bao giờ trông thấy hắn nữa, cũng vừa hay để ta quên đi sự thực bản thân không cần cưới hỏi để trong lòng dễ chịu đôi chút.

Hắn vẫn như cũ khóc đến thương tâm vô cùng, nhưng ta đã dần bình tĩnh trở lại. Đột nhiên nhớ tới trước đó nhìn thấy Tháp Tháp thành trên địa đồ, biết đây là thành ma quỷ trong truyền thuyết, liền muốn thử dọa hắn, khiến hắn biết khó mà lui.

Ta gắng sức rút chân ra, lạnh lùng nói: “Nếu người thật sự có ý hối cải, vậy đi đến Tháp Tháp thành ở Tây vực một chuyến, lấy gạch trong đó trở về, ta sẽ tha thứ cho người.”

Hắn ngừng khóc, có chút mờ mịt nhìn ta: “Tháp Tháp thành?”

“Không sai, Tháp Tháp thành còn gọi là thành ma quỷ, giống như mê cung, vào trong gần như sẽ không thể sống mà trở ra.”

Sắc mặt hắn lập tức trắng bệch, phụ thân hắn ở bên cạnh cũng dờ ra.

Ta biết mục đích đã đạt được, quay người vào phủ, lệnh cho hạ nhân đóng cửa.

Thế nhưng ta vẫn nghĩ sai rồi, kẻ kia đương nhiên không có gan làm chuyện đó, nhưng phụ thân hắn lại cố chấp, còn chưa tới hai ngày đã phái người tới cửa bẩm báo, nói với ta đã cho con trai lão tới Tây vực, chỉ hi vọng giải trừ lửa giận của ta.

Ta tức thì sùng sốt, đây chẳng qua là một lời nói qua loa, ông ta thế nhưng lại cho là thật!

Chuyện này bởi ta mà ra, nếu thật sự vì vậy mà khiến hắn bỏ mạng, trái lại chính là ta không đúng. Ta nghĩ tới nghĩ lui không ra cách, đành để lại thư cho phụ mẫu rồi liền ra khỏi nhà đuổi theo hắn.

Sau đó không ngờ phụ mẫu lại bảo ca ca tìm ta, nhưng lúc đó ta đã ở biên quan, còn tình cờ gặp Khánh Chi.

Chiều Ninh (3)

Lúc đó ta chỉ cố gắng nhanh chóng tìm người về nhanh một chút, bất kể ngày đêm lên đường, nhưng được nửa đường thì bị ngăn lại.

Mới đầu là đụng phải một nữ tử Tây nhưng có ý đồ đánh cướp ta. Đoán chừng nàng không biết ta biết võ, chỉ thấy ta đơn độc một mình liền sinh suy

nghĩ xấu, muốn ta để lại lộ phí. Ta vốn không muốn động thủ, nhưng nàng ta lại tâm ngoan thủ lạt, ta nhìn cũng nhìn không được, xuất thủ đánh nàng ta trọng thương mới rời đi, lửa giận mấy ngày liền tiếp cứ thể trút lên người một nữ tử xa lạ.

Còn chưa tới biên quan, ngựa đã mệt đến miệng sùi bọt mép. Ta liền mượn một cỗ xe ngựa ở trạm dịch tiếp tục lên đường, thế nhưng lần này lúc sắp ra khỏi biên quan thì lại bị ngăn cản.

Đó là lần trùng phùng đầu tiên giữa ta và Lưu Tự sau mười mấy năm. Hắn rõ ràng không còn nhớ ta, ta trái lại vừa liếc mắt đã nhận ra hắn.

Có lẽ hắn không biết tướng mạo bản thân lưu lại cho người khác ấn tượng sâu sắc đến độ nào, năm đó lúc gặp hắn, ta liền cảm thấy hắn như vàng dương vừa ló rạng nơi chân trời. Nhưng hắn rất ít khi cười, lúc nào cũng là dáng vẻ cung kính thủ lễ, giờ tay nhắc chân, không lúc nào là không lộ ra phong thái của một công tử thế gia.

Hiện giờ ở sa trường gặp được hắn quả thật khiến ta rất kinh ngạc. Hắn nói hắn hiện giờ là tướng trấn giữ biên quan lại càng khiến ta không thể tưởng tượng. Ta vốn cho rằng hắn sẽ noi theo bước chân của phụ thân hắn là Lưu Thái phó mà làm một quan văn. Trước nay vẫn luôn cho rằng bàn tay hắn chỉ thích hợp cầm quạt, có điều thấy hắn một thân quân trang, cầm kiếm đứng đấy lại là một khung cảnh đáng để thưởng thức khác.

Hắn so với trước đây trưởng thành hơn rất nhiều, lúc yên lặng quan sát, khiến người ta có một loại cảm giác trầm tĩnh an ổn kỳ lạ.

Nhưng ta vội bắt người trở về, cũng không có thời gian ôn chuyện với hắn, chỉ nhận quen biết rồi liền cưỡi con ngựa của hắn rời đi.

Nhưng lúc sắp xuất quan, ta lại trở về.

Bởi vì ta không có địa đồ, đường tới Tháp Tháp thành hoàn toàn không quen thuộc.

Ta muốn tới hỏi mượn Triệu tướng quân địa đồ, ông ấy trước đây là thuộc hạ cũ của phụ vương ta, hắn là sẽ không từ chối. Nhưng còn chưa gặp Triệu lão tướng quân thì Khánh Chi đã ngăn ta lại: “Quận chúa có biết Tháp Tháp thành là nơi nào không? Người cảnh vàng là ngọc, vẫn nên sớm trở lại Giang Nam đi, tránh để vương gia vương phi lo lắng.”

Ta nào có thời gian tranh luận với hắn mấy chuyện này, không thèm để ý tới hắn liền xông về phía đại tướng, hắn đương nhiên không dám ngăn cản.

Ta vào trong hỏi Triệu lão tướng quân mượn địa đồ, Triệu lão tướng quân cũng khổ cực khuyên nhủ một phen, ta chỉ nói gấp đi cứu người rồi liền vội vàng rời đi, ông thế nhưng lại khăng khăng phái người hộ tống chỉ đường cho ta.

Chuyện chiến sự hết sức căng thẳng giữa Tây Nhung và Đại Lương ta cũng có nghe phong phanh, sao dám để ông phái binh lực ở cạnh nên liền lắc đầu từ chối. Nhưng trước khi đi, Khánh Chi lại đuổi tới, không tránh khỏi lại khuyên nhủ một phen.

Ta sốt ruột khó nhìn, vốn không nghe vào được bao nhiêu, hắn có lẽ nhìn ra bộ dạng lạnh tanh của ta, cung kính hành lễ nói: “Mặt tướng lấm mồm rồi, vẫn xin Quận chúa thứ tội.”

Ta nhếch môi, trong lòng áy náy, hảo ý của hắn ta biết, chỉ là thời gian thật sự gấp rút mà thôi.

“Nếu ngươi thật sự lo lắng, vậy đi cùng ta là được rồi.”

Ta không biết lúc đó sao lại nói vậy, sau này nhớ lại cũng luôn cảm thấy thật bất ngờ, nhưng hắn vậy mà lại thật sự đi theo.

Rất lâu sau này, ta vẫn luôn cho rằng hắn lúc ấy vì lo lắng cho ta nên mới theo sau. Nhưng rồi rất lâu rất rất lâu sau đó, ta mới biết hắn khi ấy chẳng qua là ôm suy nghĩ ta giữa đường sẽ chùn bước, bằng không cũng sẽ không lãng phí thời gian cùng với ta đi đến nơi xa như thế.

Có điều lúc đó ta cũng không có tâm tình mà tranh cãi với hắn, bởi vì ta thường xuyên cảm thấy hắn nhỏ hơn ta, ta phải nhường hắn một chút.

Đương nhiên suy nghĩ này phải che giấu thật tốt, không thể để hắn biết được...

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Đến Rồi, Quân Thần Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73: Phiên ngoại Lưu Tự và Chiêu Ninh (Trung)

Chuyển ngữ: Mic

Mùa đông, Sùng An năm đầu tiên.

Lưu Tự (1)

Trên đường đi Tháp Tháp thành, ta nhiều lần dò hỏi mục đích quận chúa đến đây là gì, nhưng nàng ấy dù thế nào cũng không lên tiếng, từ đầu chí cuối vẫn là bộ dạng lạnh lùng khiến người ta cảm thấy thập phần khó mà tiếp cận.

Quận chúa không muốn Triệu lão tướng quân phái binh lực bảo vệ nàng, cho nên hiện giờ trên đại mạc mênh mông rộng lớn, chỉ có ta và nàng hai người. Trên mặt nàng ngoại trừ lạnh nhạt thì cơ hồ không có bất kỳ biểu cảm nào khác, lại không thích nói chuyện, bình thường lúc chúng ta cùng đi, chỉ có thể nghe thấy tiếng vó ngựa đập lên cát vàng khe khẽ.

Mãi cho đến khi uống cạn túi nước đầu tiên, ta thấy nàng xem địa đồ, dường như có chút dao động, liền thăm dò đề nghị: “Quận chúa, nếu không có nguyên nhân nào đặc biệt, vậy chúng ta trở về đi.”

Nàng quay đầu nhìn ta, lắc đầu, thần sắc có chút ray rứt: “Xin lỗi Khánh Chi, hại ngươi bôn ba, nhưng ta phải đi cứu người, không thể chậm trễ.”

Ta ngẩn người, nói không ra lời.

Tới lúc chạng vạng, mặt trời từ từ lặn xuống, ánh sáng đỏ rực trải khắp cồn cát xa xa, tựa như lớp sa mỏng màu đỏ cam khoác trên người mỹ nhân lâu lan xa xưa, nghiêng mình trên đất, quyến rũ phong tình không thể diễn tả.

Quận chúa chợt nói: “Ta sống ở Giang Nam hai mươi mấy năm, lần đầu tiên xa nhà đã đi xa đến vậy, cũng là lần đầu tiên nhìn thấy cảnh đẹp như thế.”

Ta ngạc nhiên: “Rốt cuộc là ai lại khiến quận chúa không ngại cực khổ đuổi tới Tây vực đến vậy?”

Nàng ngồi xuống mặt đất bên cạnh, rũ mắt, một tay đặt trên đầu gối, một tay vốc một nắm cát vàng, nhẹ nhàng thả ra, mãi tới khi ta cho rằng nàng sẽ không trả lời, mới nhẹ giọng nói: “Vì một nam nhân.”

Ta lại ngạc nhiên lần nữa. Bởi vì ta thật sự không cách nào tưởng tượng một nữ tử lạnh lùng như nàng vậy mà trong lòng còn cất chứa một nam tử, người đó chắc hẳn phải là nhân vật cực kỳ lợi hại. Nghĩ tới đây, chợt có chút muốn gặp thử người đó.

Ai ngờ lời tiếp theo của nàng lại đập vỡ ý nghĩ của ta, nàng nói: “Nam tử đó phụ ta, sau đó lại tới cầu xin ta, ta tức giận, lấy Tháp Tháp thành ra nói cho có lệ với hắn, nào ngờ hắn thật sự tới đây, cho nên đành phải tức tốc đến can ngăn...”

Nhất thời ta hoàn toàn không cách nào nói rõ được tâm tình thế nào, đại khái là vì quá đổi kinh ngạc. Không vì gì khác, đơn giản chỉ vì nàng chịu nói với ta chuyện này....

Đi tiếp hai ngày thì đã hoàn toàn ra khỏi địa giới Đại Lương. Hiện giờ chiến sự giữa Tây Nhung và Đại Lương đang lúc vô cùng căng thẳng, quả thực không thích hợp vào Tây Nhung, ta đương nhiên lại tận lực ngăn cản nàng tiếp tục đi về phía trước, nhưng nàng lại cố chấp khẳng định muốn nhanh chóng cứu người. Ta hết cách, dứt khoát nói ta tự mình đi, nàng trở lại doanh địa đợi ta là được. Thế nhưng ta quả thực đã coi thường sự cố chấp của nàng, bất luận ta khuyên nhủ thế nào, nàng từ đầu chí cuối đều không chịu từ bỏ.

Cứ giằng co như thế mà đi tiếp một đoạn đường, sắc trời dần dần tối lại. Trước đó Quận chúa còn cùng ta tranh luận vài câu, ước chừng tâm trạng không tốt, chỉ một mình lầm lũi nhắm phía trước mà đi, ta cũng ngại gọi nàng.

Ai ngờ còn chưa được mấy bước, nàng đột nhiên kinh hãi kêu lên một tiếng, sau đó hoảng hốt quay đầu chạy về phía ta. Ta cho rằng trước mặt có nguy hiểm gì, lập tức một tay rút kiếm chắn phía trước nàng, một tay đem nàng kéo ra sau lưng. Thế nhưng quét mắt ra xung quanh một vòng, ngoại trừ cồn cát gần đó dưới ánh mặt trời dần buông có chút kỳ lạ, còn thì không có gì đặc biệt. Cuối cùng ánh mắt bắt gặp, chẳng qua là mấy con thằn lằn đang vùi vàng bò qua trước mắt.

Sa mạc khô cằn thiếu nước, chỉ có đêm đến mới có động vật ra ngoài hoạt động, ngoại trừ độc trùng, tất cả đều không có nguy hiểm gì. Ta hơi buồn cười, nhưng lại không thể biểu hiện ra mặt, đành hỏi: “Quận chúa trước đây chưa từng trông thấy thằn lằn à?”

Lưu Tự (2)

Nghe ta hỏi vậy, nàng từ sau lưng ta thò đầu ra, giọng nói có chút buồn bực: “Đây đâu phải thằn lằn bình thường, ta ở Giang Nam chưa bao giờ thấy loại này....”

Điều này khiến ta quả thực không nhịn được mà bật cười thành tiếng, nàng ho khan một cái, quay người đi về phía trước, chút sợ hãi trước đó không còn sót lại tí nào.

Lúc đuổi tới, trong lòng ta chợt nảy sinh một tia tâm tình đặc biệt, có lẽ là vì ta trong lúc vô tình đã phát hiện nàng vẻ ngoài lạnh nhạt, nhưng thật ra nàng cũng có tâm tư của một nữ tử bình thường, nếu không phải ở nơi sa mạc xa lạ, ắt hẳn vĩnh viễn sẽ không để lộ ra đâu....

Ban đêm trời đột nhiên chuyển lạnh, ta biết rõ hiện giờ không tiện lên đường, liền lấy ra một tấm thảm lông dày bọc lên người nàng, lại tìm lương khô rượu trắng, ăn một chút có thể ấm bụng. Nào ngờ vừa ngẩng đầu thì nàng lại đang ngẩn ngơ nhìn ta, khiến bản thân ta cũng ngẩn ra.

“Sao vậy, Quận chúa?”

“Không có gì,” Nàng có chút xấu hổ lắc đầu: “Ta còn nhớ lúc trước khi ngươi còn nhỏ thì đã là đáng về một quý công tử thanh nhã, hiện giờ lại giống như thoát thai hoán cốt rồi.”

Ta cười: “Thật ra không khoa trương đến vậy, ở đây quen rồi, nên cũng hiểu rõ.”

Ta không biết từ lượng nàng không tốt, lúc nàng cầm túi rượu uống, ta cũng không ngăn cản, cho nên sau đó lúc nàng bất ngờ nói chuyện không ngừng, ta mới ý thức được nàng hơi say rồi...

Nàng nói nàng một đường đuổi theo nam tử kia đến Tây vực, nhưng từ đầu chí cuối không nhắc tới tên hắn, có điều quan viên ở Giang Nam có thể tiếp xúc với Nhiếp Chính vương ắt hẳn không phải dạng người tầm thường, không cần nghĩ cũng biết gia tộc người đó có chút thế lực.

Người kia cũng quả thực quá phận, ta còn chưa từng nghe qua nam nhi lại có thể vô liêm sỉ đến mức đó, ban ngày ban mặt thế nhưng lại ở trong xe ngựa mây mưa, còn ở ngay trước mặt Quận chúa, thật không biết tâm tình nàng khi ấy thế nào.

Trong thoáng chốc, ta chợt nhớ lại lần đó ở trong cung, bóng dáng An Bình bệ hạ cùng Tử Đô huynh áp sát vào nhau, trung y trắng tinh, từng cái từng cái tựa như tuyết trắng đông lạnh, chỉ khiến ta cảm thấy rét buốt tận tim.

Bắt gặp người mình quan tâm nhất cùng người khác ở chung một chỗ, loại tâm tình này ta từng trải qua, cho nên hiện giờ nhìn thấy Quận chúa, càng cảm thấy khó chịu.

Có lẽ vì ta rất lâu lại không lên tiếng, nàng có hơi nghi hoặc nhìn về phía ta, hỏi: “Khánh Chi cảm thấy ta nói quá nhiều à?”

Ta vội lắc đầu, lại nghe nàng nói: “Trước mặt người khác ta hiển nhiên sẽ không nói, nhưng người thì khác, chung quy cũng coi như là bạn cũ.”

Lòng ta chợt ấm áp, cảm kích chấp tay: “Được Quận chúa xem trọng, Khánh Chi tuyệt đối sẽ không đem chuyện tối nay để lộ nửa phần.”

Sắc trời đã mờ tối đến độ không nhìn rõ nét mặt nàng, gió đêm lạnh lẽo thốc qua, ta chỉ nghe thấy nàng nhỏ giọng nói một câu: “Nói ra cũng chả sao, ngoại trừ thân phận quận chúa này, người khác cái gì cũng đâu thêm để ý...”

Nàng ngồi cạnh ta, đoan chính nghiêm chỉnh, giống như một tấm bia đá đứng thẳng trong sa mạc, lãnh đạm thân nhiên, cô đơn tịch mịch...

Lưu Tự (3)

Chúng ta rốt cuộc vẫn tới Tháp Tháp thành, nàng gần như lập tức muốn vào trong, bị ta ngăn lại, nhưng lúc ta muốn một mình đi vào thì lại bị nàng can ngăn. Người tới ta lui một hồi, không khỏi đều cảm thấy buồn cười...

Cuối cùng đôi bên đều khẳng khái kiên quyết, dứt khoát quyết định, cùng vào trong.

Ta nói với Quận chúa, người kia nếu như nhất gan sợ chết, tuyệt đối sẽ không đi quá xa, chỉ có khả năng sẽ nạy một khối đá ở lối vào. Nàng suy nghĩ, cảm thấy có lý. Thế nhưng chúng ta nhìn khắp xung quanh cũng không phát hiện có dấu vết gì.

Trước đó có một trận tuyết lớn, trong thành tuyết đọng vẫn rất dày, chỉ cần có người tới thì sẽ để lại dấu vết, hoặc là có người động tay động chân ở đây thì vết tích trên tường thành hiển nhiên vừa nhìn thì liền có thể nhận ra mới phải. Quận chúa lại một đường khấn trương đuổi theo, suốt khoảng thời gian đó cơ hồ không hề dừng lại, người kia tuyệt đối không thể nào trước lúc tuyết lớn mà đã rời đi. Suy đoán như vậy, sắc mặt nàng đã trở nên cực kỳ không tốt...

Có lẽ đã nhận ra bản thân có thể lại bị người ta lừa một phen.

Cặp phụ tử kia vốn ôm mục đích tiếp cận nàng, há lại có thể thật sự vì nàng mà thân vào hiểm cảnh.

Ta rất muốn nói mấy lời thử trấn an nàng, vừa mới kêu một tiếng “quận chúa” thì bức tường bên cạnh đột nhiên ‘rắc’ một tiếng đổ sụp xuống. Ta lập tức ý thức được không ổn, vội ôm lấy nàng lăn sang qua bên cạnh, bức tường đó đã chịu không nổi áp lực tuyết đọng mà đổ ụp vài tấc, gạch đá cùng tuyết được đồng loạt sụp đổ, cho dù ta nhanh tay lẹ mắt cũng không khỏi bị đập trúng vài cái, dù không đến mức bị trọng thương nhưng cũng đau đến rên lên thành tiếng.

“Khánh Chi, ngươi không sao chứ?” Nàng dường như luống cuống, vội không ngừng ở trong ngực ta giãy ra, để cơ thể ta đỡ trên đầu gối nàng, ôm lấy mặt ta khấn trương thăm hỏi.

Ta vừa định lên tiếng, nhưng thấy mặt nàng trắng bệch, hoảng sợ nói: “Mặt ngươi chảy máu rồi...”

Ta đưa tay lau, còn chưa cảm thấy đau ở chỗ nào, cúi đầu nhìn ngón tay nàng mới biết là máu trên chính tay nàng, nhất thời vừa cảm động vừa buồn cười, cảm cô tay đưa tới trước mặt nàng: “Quận chúa xem thử đây là máu của ai, người chỉ biết lo lắng cho ta thôi.”

Lời vừa ra khỏi miệng, hai chúng ta đều ngây ra, ta vội thả tay, mặt nóng bừng, nàng đã quay mặt đi chỗ khác.

Đương lúc ngưng ngưng thì chợt có một tràng tiếng bước chân lạch xạch truyền đến, ta vội ngồi thẳng người, quay đầu nhìn, xa xa chỉ thấy một bóng người cao lớn, trường bào xanh lam, trường kiếm sau lưng vô cùng chói mắt.

Ta thờ phào, thì ra là thế tử Nhiếp chính vương.

Thế tử vì tìm quận chúa, sớm đã điều tra tung tích kẻ kia, chúng ta quả nhiên đoán trúng, kẻ kia vốn không hề tới Tây vực. Ngải ấy vẫn luôn không hiểu

vì sao Quận chúa lại tới đây, hiện giờ biết được tiền nhân hậu quả, cũng chỉ cười cười: “Chuyện này áy à, chuyện nhỏ thôi mà, đợi tới khi trở về chúng ta sẽ từ từ tính sổ với phụ tử bọn họ.”

Không biết vì sao, ta cảm thấy lời này của ngài ấy quả thật rất đáng sợ.

Lúc rời đi, Quận chúa chợt hỏi ta: “Lúc đó ngươi cứu ta, liệu có phải vì ta là Quận chúa không?”

Ta ngây ra một lúc, gật đầu, nghĩ lại, lại lắc đầu.

Cho dù nàng không phải Quận chúa, chỉ là một thiếu nữ bình thường, ta cũng sẽ cứu, là nam nhi, đây không phải việc bình thường nên làm à?

Nàng xoay người lên ngựa, dưới ánh mặt trời sắc mặt tốt lên rất nhiều, dường như đã đặt xuống tảng đá trong lòng. Ta không khỏi nở nụ cười, quay đầu lại bắt gặp ánh mắt của thế tử, thấy ta nhìn ngài ấy, ngài ấy không những không né tránh, trái lại còn hướng về phía ta ý tứ sâu xa nhú nhú mày, nhẹ giọng nói một câu: “An tâm, ta hiểu...”

“.....” Ngài rốt cuộc hiểu cái gì vậy?!!

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Đến Rồi, Quân Thần Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 74: Phiên ngoại Lưu Tự và Chiêu Ninh (Hạ)

Chuyển ngữ: Mic

Mùa xuân, Sùng An năm thứ hai

Chiêu Ninh

Sau khi tới quán doanh Tây Nhung thăm hỏi Khánh Chi thì liền ta bất ngờ rời khỏi biên quan, không chỉ xuất phát từ cảm giác áy náy liên lụy hấn bị thương, mà cũng vì ta cảm giác được sự thay đổi trong lòng...

Ta biết rõ tính cách của mình, nhảm chán vô vị, cũng không phải là nữ tử khiến người ta cảm thấy vui vẻ, mặc dù có ăn vận trang điểm thì cũng chỉ như nhân vật được vẽ trong tranh, không chút sinh khí, nam tử tuyệt đối sẽ không thích dạng con gái như ta.

Mà Khánh Chi còn nhỏ hơn ta vài tuổi, lúc ở cùng, hấn vẫn luôn là đáng yêu lễ độ cung kính. Nói cho cùng chẳng qua là ta đơn phương tình nguyện, lý nào còn cưỡng cầu?

Thế nhưng nhận được tin Lương quốc thắng trận, ta vẫn nhịn không được tới kinh thành..

Đã là ngày xuân, ta cùng ca ca đứng bên cửa sổ nhả gian của tửu lâu nhìn xuống, hấn cười ngựa đi đầu, oai hùng rạng rỡ, vó ngựa đạp trên phố lớn bằng phẳng rộng rãi, tiếng lộc cộc tựa như truyền tới tận đáy lòng ta.

Hai bên chật ních bách tính toàn thành, ta thấy vô số nữ tử ánh mắt ái muội lưu luyến quán quýt trên người hấn, trong đó cũng có không ít tiểu thư quý tộc kinh thành. Hấn tuổi trẻ tài giỏi, sau này đương nhiên có thể là đối tượng lôi kéo của rất nhiều vương công quý tộc.

Ta muốn dòi tầm mắt, không ngờ hấn thế nhưng lại ngược lên nhìn qua, dường như có chút kinh ngạc, ngẩn ngơ nhìn ta hết nửa ngày cũng không dời mắt. Ta lúc này mới nhớ ra trên người đặc biệt thay một bộ váy áo phiêu dật, hấn vẫn là lần đầu tiên thấy ta ăn vận như vậy, chẳng trách lại ngạc nhiên như thế.

Ta có chút ngượng ngùng, liền mỉm cười với hấn, không ngờ hấn còn kinh ngạc hơn nữa. Thế nhưng rất nhanh, hấn lại cúi đầu, không biết liệu có phải nghĩ tới chuyện gì mà sắc mặt chợt trở nên ảm đạm, ở bên dưới từ từ ngang qua.

Ta lại nhìn về phía cỗ xe ngựa phía sau, từ trước tới giờ người hấn trung thành bảo vệ, đều chỉ có An Bình mà thôi...

Ta vốn chỉ định xem thử hấn có ổn hay không, bây giờ gặp người rồi, lại có chút luyến tiếc không nỡ rời đi.

Lần này ca ca không trêu chọc ta, trái lại rất nhẫn nại bầu bạn, có lẽ vì lo lắng ta sẽ lại chạy lung tung khắp nơi nhỉ.

Đêm ấy chúng ta nhắc tới chuyện rời đi, ta vẫn có chút do dự như cũ. Nhân lúc ta đắn đo, huynh ấy tới trước cửa sổ, ai ngờ vừa đẩy ra thì liền kinh ngạc ‘a’ lên một tiếng, sau đó nhanh chóng chạy qua, kéo ta đẩy tới bên cửa sổ...

Ta nghi hoặc nhìn huynh ấy, thấy huynh ấy hướng bên ngoài chu chu môi, ta quay đầu nhìn, thế nhưng lại là Khánh Chi...

Hấn cười ngựa, ngẩng đầu nhìn nơi này, dường như đã giữ tư thế ấy một lúc lâu. Lúc trông thấy ta, nét mặt thoáng ánh lên vẻ kinh ngạc, lại dường như có

chút kinh hi...

Thần sắc này khiến trong lòng ta nảy sinh một tia vui mừng, ngay cả ca ca cũng nhìn ra manh mối, ở bên tai ta xúi giục ta chạy xuống nói rõ với hắn. Ta lý nào lại mặt dày như vậy, nhất thời ngượng ngùng không thôi, ngay cả nhìn cũng thẹn thùng mà nhìn hắn. Thế nhưng trong lúc ta ngáp ngừng, hắn đã thúc ngựa đi xa, ta ngẩng đầu nhìn, chỉ trông thấy bóng lưng hắn, rất nhanh đã hòa vào màn đêm tối tăm, tựa hồ giống như chạy trốn.

Lẽ nào đã xảy ra chuyện?

Đợi đến khi ta vào cung mới biết xảy ra chuyện gì.

Vốn dĩ huynh muội chúng ta đã tới cáo từ Thái thượng hoàng, nhưng lại nghe người nói: “An Bình sắp thành hôn, hai con ở lại dự lễ đi.”

Ca ca vô cùng ngạc nhiên: “An Bình thành hôn với ai? Tề đại công tử không phải còn chưa trở lại kinh sao?”

Thái thượng hoàng có chút xấu hổ cười cười, nói ra một cái tên khiến ta chấn kinh...

Khánh Chi...

Hắn sắp cưới An Bình rồi...

Ta gần như vô tri vô giác hướng bên ngoài mà đi, ca ca suốt đoạn đường nói cười với ta, nhưng ta từ đầu đến cuối không chút hứng thú. Mãi tới khi đến ngự hoa viên, xa xa nhìn thấy có người chậm rãi đi đến, ta ngược lên nhìn, bóng người áo trắng, gầy hơn trước đây rất nhiều, cơ hồ sắp khiến ta nhận không ra.

Ca ca rất nhanh liền rời đi, có lẽ là muốn cho chúng ta cơ hội ở riêng. Ta dừng bước, do dự không thôi, nhưng hắn lại từ từ đi tới, đến bên cạnh, nhẹ giọng gọi ta: “Quận chúa.”

Ta gật đầu, nhất thời không biết nói gì, chờ người tại chỗ. Một lúc lâu sau mới tìm được đề tài, nhìn bạch y của hắn nói: “Lần đầu tiên thấy người mặc áo trắng.”

Hắn cúi đầu, nét mặt âm trầm: “Mặc vì Từ Đô huynh.”

Ta lại không biết nói gì.

Nếu đã quan tâm huynh đệ này như vậy, sao hắn có thể vào lúc này cưới nữ tử mà người kia yêu thương nhất?

Lửa giận trong lòng không rõ là vì chính bản thân ta hay là vì Tề đại công tử, ta chỉ cảm thấy khó chịu.

Hắn đột nhiên lại hỏi ta: “Khánh Chi từ sau khi hồi kinh vẫn chưa từng chào hỏi Quận chúa, không biết lần trước có bị thương không?”

“Không có.” Ta tận lực đè nén tâm tình, lạnh nhạt trả lời, sợ ngay sau đó sẽ kiểm chế không được mà bùng phát, dứt khoát nhấc chân lướt qua hắn đi về phía trước: “Nghe nói người sắp cùng bệ hạ thành thân, chúc mừng, có điều không thể ở lại uống rượu mừng, xin lỗi.”

Hắn cúi đầu, không nói gì.

Thấy bộ dạng hắn như vậy, lửa giận trong lòng ta đột nhiên liền bùng lên, dừng bước quay người, phần nộ dùng dùng hướng về phía hắn gào lên: “Huynh đệ sống chết còn chưa rõ, người đã áo trắng để tang, còn muốn nhanh chóng cưới người hắn yêu, đây là thái độ làm người của Lưu Khánh Chi người sao?!”

Hắn dường như kinh hãi, sửng sốt nhìn ta, ta lúc này mới phát hiện gò má hắn hờm xuống, cả người tiều tụy vô cùng.

“Ta cũng cảm thấy bản thân rất vô liêm sỉ, nhưng mà, người không hiểu...”

Ta không hiểu, nhưng ta cũng nhìn thấy trong lòng hắn rất khổ sở. Dáng vẻ hắn như vậy nào có nửa phần vui mừng vì sắp thành thân, rõ ràng là thống khổ như ở trong luyện ngục...

Ta quay đầu đi, chợt cảm thấy từng con từng con khó chịu: “Ta mắng người là hi vọng người đừng vì nhất thời kích động, hại chính mình mà cũng tổn thương người khác.”

Hắn chỉ không nói không rằng, dường như toàn thân đều suy sụp...

Mặc dù quyết định rời đi, nhưng nghĩ tới hôn lễ kia, cuối cùng vẫn nhịn không được mà nán lại. Ca ca đặc biệt đi tới phủ Thái phó bái phỏng Lưu thái phó, sau khi trở về tâm sự trùng trùng, ta truy hỏi hồi lâu, huynh ấy mới thờ dãi nói: “Muội cũng đừng trách Khánh Chi, hắn cũng là vì báo ân.”

Huynh ấy đem tiền căn hậu quả kể cho ta, mới xem như giải tỏa hoài nghi trước đây của ta.

Chuyện của Tề đại công tử và An Bình, ta cũng là sau này mới nghe ca ca nói. Về phần hắn vì sao lại mất tích trong trận chiến ấy thì kỳ thực không rõ. Trong ấn tượng, người này thập phần mờ nhạt, đi đứng bất tiện, lại không thường lộ diện, đương nhiên tiếp xúc không nhiều.

Thế nhưng ta dù thế nào cũng không ngờ được chân hấn bị tật lại là giả, che giấu kỹ vô cùng, chỉ vì để vào thời khắc máu chốt bảo vệ An Bình mà thôi.

Chả trách hôm ấy đi thăm An Bình, cảm thấy nàng khác với ngày thường. Trước đây những điều nàng cất giấu trong lòng còn nhiều còn lớn hơn cũng vẫn tiêu sái, nhưng hiện giờ bởi vì một người không còn bên cạnh, liền hoàn toàn trở nên ảm đạm mất đi rạng rỡ.

Cũng phải, nam tử thâm tình đến thế, đáng để nàng trả giá như vậy. Cũng chỉ có nam nhi như Tề đại công tử mới có thể bước vào trái tim An Bình mà thôi.

Chỉ một điểm này, Khánh Chi hiển nhiên thua rồi...

Tề đại công tử cứu hấn một mạng, thoi thóp bị kéo vào thành ma quỷ tựa mê cung, đôi phương lại là kẻ căm thù hấn đến tận xương tủy, hiển nhiên là đã...

Khó trách, khó trách...

Không biết nên hình dung thế nào, ngăn cách giữa ta và hấn đã không chỉ là tuổi tác giữa đôi bên, mà có lẽ còn là sự chênh lệch trong tính cách.

Có một vài thứ, nhất định sẽ không cách nào tránh được....

Mùng sáu tháng tư, An Bình đại hôn.

Hôm ấy trời trong nắng đẹp, ta thấy hấn từ trong phủ Thái phó bước ra, hỷ phục đỏ rực trên người rạng rỡ, nhưng gương mặt lại không chút sinh khí, như thể hết thấy mọi thứ đều trở nên tĩnh mịch.

Ta cười ngửa theo sau, giống như một quan viên đưa hôn. Bách tính kinh thành xôn xao ầm ĩ, nhưng ta từ trên bóng người đỏ rực bên trong ngự liễn sa trướng nhìn thấy sự thâm đậm buồn bã của hấn.

Bách tính không biết nội tình hoan hỉ chúc mừng, bằng hữu biết nội tình hiển nhiên khinh thường. Nhưng hấn cái gì cũng không nói, chỉ im lặng ngồi trong ngự liễn, giống như hiển tế.

Ta một đường đưa tiễn, mãi tới khi đội ngũ vào bên trong cung thành, cũng mãi cho tới khi thấy người kia xuất hiện.

Ta chân kinh vô cùng, mắt thấy Khánh Chi nghiêng ngả lão đảo nhảy xuống xe, hốt hoảng, vui mừng, nhưng cuối cùng chỉ siết chặt tay Tề đại công tử, một câu cũng không nói thành lời.

Nước mắt nam nhi không dễ rơi, nhưng hấn lại ở trước mặt nhiều người như vậy đồ lệ, tới lúc Tề đại công tử lên tiếng thở dài nói: “Dáng vẻ đệ như vậy, thật khiến ta một câu tức giận cũng không nói được...”

Khánh Chi dường như lúc này mới tỉnh táo lại, luống cuống giải thích, nói tới đoạn cuối thì cơ hồ suýt lú lờ.

Tề đại công tử vỗ vỗ vai hấn: “Được rồi, ta không trách đệ, đệ cũng không phải kẻ lợi dụng lúc người khác gặp khó khăn, ta biết mà.”

Hấn lúc này mới bình tĩnh lại, cả người giống như biến thành đứa trẻ, cúi đầu không lên tiếng.

Bên cạnh có lẽ quan cần cẩn trọng nhắc nhở sắp tới giờ lành, hấn mới lấy lại tinh thần, rồi đột nhiên bắt đầu cời y phục. Ta kinh ngạc, vội quay đi, một lúc sau mới nhìn lại, nhưng thấy hấn đem hi phục khoác lên người Tề đại công tử, lùi về sau một bước, cung cung kính kính vái chào...

Rất nhiều năm sau ta vẫn nhớ cảnh tượng ấy như cũ, sau đó ta thường xuyên nói với hấn, cả đời này chàng đẹp trai nhất chính là lúc đó.

Cầm lên được cũng buông xuống được, mặc lên hi phục hoặc cởi ra, đều chưa từng để ý ánh mắt người khác, chỉ làm sao để không thẹn với lương tâm...

Mùa xuân, Sùng An năm thứ hai

Lưu Tự

Lúc Tử Đồ huynh bị Song Cửu kéo vào trong thành ma quỷ, người bị trọng thương, gần như thoi thóp, cộng thêm câu ly biệt kia của huynh ấy, trong lòng ta sớm đã từ bỏ hi vọng.

Nhưng không ngờ huynh ấy mấy tháng sau lại xuất hiện trước mặt ta, đúng ngay lúc không ngờ đến như thế, ta thậm chí còn cho rằng mình đang nằm mộng.

Sau khi nhìn huynh ấy lên xe ngựa tiến vào hoàng cung, tảng đá vẫn luôn đè nặng trong lòng dường như cũng biến mất.

Ta nhớ tới vấn đề đã từng luôn khiến ta hoài nghi, chữ tình này quả thực khó hiểu. Mà hiện giờ xem ra Tử Đồ huynh và bộ hạ sắp tu thành chính quả, ta thế nhưng lại không chút bi thương.

An Bình bệ hạ đối với huynh ấy nhớ mãi không quên, ta không thể so sánh. Không phải của mình, chung quy cường cầu cũng không được. Huống chi Từ Đồ huynh còn sống, đây đã là điều tốt nhất.

Cầm Phong lột y phục của Khắc Miễn khoác lên người ta, thái độ lúc kêu ta xuống xe trước đó hoàn toàn thay đổi, cười hề hề vỗ vai ta nói muốn mời ta đi uống rượu.

Ta biết thời gian này hai người họ trong lòng nhất định là rất xem thường ta, hiện giờ lại tốt đẹp như trước, cảm thấy đương nhiên rất tốt. Trong cung truyền ra tiếng lễ nhạc du dương, ta mỉm cười, phụ họa nói: “Được, đi uống rượu, hôm nay phải uống chúc mừng một phen mới được!”

Thế nhưng vừa quay đầu thì đã thấy xa xa một người ngồi trên ngựa, giống như đã chăm chú nhìn rất lâu.

Ta sừng sốt một hồi mới bật cười, nói với nàng: “Quận chúa nếu không ngại, chi bằng cùng đi đi.”

Nàng nhẹ nhàng gật đầu, không có lấy nửa phần do dự.

Khắc Miễn áo mão không chỉnh tề, đương nhiên không chịu đi. Cầm Phong cũng là người tinh tế, thấy ta mời Quận chúa, không nói hai lời liền cáo từ, trước lúc đi còn vờ vĩnh nói: “Ghi sổ cho ta, hôm khác ta tới trả, an tâm an tâm.”

Hết cách, người, ta đã mời rồi, không cách nào nói không đi được, đành phải như cũ mời Quận chúa tới từ lâu.

Trước khi đi, nàng chợt gọi ta, chỉnh lại y quan cho ta, nói: “Người trước đó rêu rao qua phố, cẩn thận một chút kéo bách tính có thể nhận ra người, vẫn là đừng tới những nơi náo nhiệt đi.”

Lúc nói lời này, ngón tay lướt qua cổ áo ta, đầu ngón tay nhẹ nhàng chạm vào da thịt nơi cổ, như thể khơi lên ngọn lửa, nhất thời khiến gò má ta nóng bừng. Có lẽ nàng cũng cảm thấy ngượng ngùng, rút tay lại thấp giọng nói: “Đi tới một nơi yên tĩnh uống rượu cũng là một cách, đêm nay bệ hạ đại hôn, đêm không đóng cửa, luôn luôn có nơi chiếu đài.”

Ta gật đầu, dắt ngựa của nàng, cùng nàng sóng vai hướng thị trấn mà đi, cuối cùng tìm được một tửu quán mặt tiền rất nhỏ ngồi xuống.

Trong quán ít người, tiểu nhị kia vô cùng nhiệt tình. Chúng ta chọn vị trí gần cửa sổ, vừa ngắm pháo hoa giữa không trung vừa uống rượu, có điều rất lâu cũng chưa hề lên tiếng.

Ta vốn vẫn đang khổ sở suy nghĩ một vài đề tài, nhưng ta lại quên mất tửu lượng của Quận chúa, còn chưa mở miệng thì bên kia nàng đã mơ mơ màng màng sắp say rồi. Ta ra sức khuyên nàng, nhưng nàng lại hưng phấn vô cùng, dù thế nào cũng không chịu dừng, còn muốn cùng ta nâng chén. Ta cảm thấy buồn cười, nữ nhi của Nhiếp chính vương ngày thường luôn luôn lãnh đạm thờ ơ, uống rượu vào liền có hơi thất thố như vậy.

Một phen ăm ỉ như thế mãi tới khi tiếng người bên ngoài dần nhỏ lại, ánh nến mờ tối thì mới ngừng uống. Ta dìu nàng ra cửa, người vẫn luôn lạnh lùng cứng rắn như băng lúc này lại mềm oặt như nước, dù thế nào cũng gắng gượng không nổi.

Ngựa đương nhiên không thể cưỡi, ta ở bên đường nhìn nhìn, thấy xung quanh không một bóng người, dứt khoát cổng nàng. Đầu nàng ngoặt bên gáy ta, mũi rượu nặc nồng.

Đi được một đoạn, mặt nàng chợt nhúc nhích, cọ xát cổ ta, mơ hồ không rõ gọi ta: “Khánh Chi?”

Ta lập tức “Ừm” một tiếng, nàng liền không động dậy nữa.

Ta lúc này mới nhận ra nàng say rượu nói mơ, trong lòng đắn đo cũng không biết thế tử liệu có còn ở kinh thành hay không, phải công nàng tới khách điểm hay là trực tiếp về phủ Thái phó đây?

Cho dù là ngày xuân, gió đêm cũng vẫn rất lạnh, ta công nàng đi trên đường, hai bóng người chồng lên nhau, dường như hòa làm một. Nàng đột nhiên lại bắt đầu cọ cọ cổ ta, gọi ta: “Khánh Chi?”

“Ừm.” Ta vẫn như cũ hồi đáp một tiếng, nàng lại yên tĩnh.

Sau đó nàng liền cứ như thế, mỗi lần đều cho rằng nàng có lời muốn nói, kết quả nàng sau khi gọi rồi thì không nói gì, nhưng vẫn lặp đi lặp lại không ngừng.

“Khánh Chi?”

“Ừm.”

“Khánh Chi?”

“Ừm....”

Con đường trước mặt vẫn rất dài, ta dứt khoát không nghĩ những vấn đề khác nữa, chỉ chuyên tâm công nàng, thi thoảng trả lời nàng một tiếng, để mặc nàng cọ xát cổ ta, rồi lại chờ một câu gọi ấy.

Rất lâu sau này, ta nói với nàng, đây là việc ngốc nghếch nhất cuộc đời ta, nhưng cũng là việc vui vẻ nhất...

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Đến Rồi, Quân Thần Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.